

Thất Chích Nhạn

Đại nam tử tiểu năng dầu

Editor: Qttiep

Danh sách chương

- [Giới thiệu Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)

- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)

- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)
- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)

Giới thiệu Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu

Người ta xuyên qua làm hoàng hậu, vợ tư bản còn nàng xuyên qua làm nông phụ đã vậy còn bị mẹ chồng ghét, chị em bạn dâu hãm hại , còn có nữ nhi còn nhỏ tuổi mà chồng nàng thì lại đi lính.

Thật vất vả chờ cho đến khi tên nam nhân kia trở về, không ngờ lại là một đại nam tử có tư tưởng chính nghĩa, Không hề gì, hãy xem tiểu nữ tử hiện đại là nàng sẽ lấy nhu thắng cương, sáng tạo ra hạnh phúc thiên địa của bản thân như thế nào.

Mời các bạn đón đọc truyện Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu là câu chuyện xuyên không vui nhộn và tinh thần nữ cường hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vào lúc hai giờ sáng Chu Mạch đang đi từng bước trên đường cái vắng ngắt, mặc cho từng cơn gió lạnh gần cuối thu thổi vào người nhưng nàng không cảm nhận được gì ngoại trừ nỗi đau đớn trong trái tim. Nàng cố gắng bức bản thân phải quên đi cảnh tượng vừa mới nhìn thấy kia, nhưng cảnh tượng kia lại càng ngày càng rõ ràng trong đầu nàng. Nàng cười lạnh, nghĩ rằng tình huống cầu huyết như thế chỉ có thể xảy ra trên phim ảnh lại không ngờ rằng lại có thể phát sinh ở trên người nàng, thật sự là không uống công hôm nay nàng tăng ca đến nửa đêm, về nhà còn được xem một bộ phim đặc sắc như thế.

Người khác nếu được nhìn thấy bạn tốt cùng bạn trai của mình thì sẽ như thế nào, còn nàng thì khi thấy được em họ của nàng cùng người bạn trai của nàng chuẩn bị cùng nhau cuối tuần đi nhận giấy kết hôn ở trên chiếc giường nàng mới mua ân ái. Trong giây phút đó nàng đã có suy nghĩ muốn đánh chết tên phản bội đó, dù sao nàng cũng là đai đen Taekwondo, hai người này hợp sức không chừng cũng không đánh lại nàng, sau đó hủy thi diệt tích, nhưng nàng lại nhớ đến mặt mũi hiền lành của cô cô nàng cùng sự thương yêu của mẹ hẳn dành cho nàng, nàng chỉ đành hậm hực bước ra ngoài cửa, xoay người nhanh chóng bước xuống lầu.

Chu Mạch còn cho rằng hôm nay là ngày thứ một trăm nàng thoát khỏi danh hiệu gái ế, chắc nàng lại phải gia nhập lại đoàn quân hẹn hò lần nữa. Chu Mạch bước đi như cái xác không hồn không biết gì, cho đến khi bị một chiếc ô tô chạy như bay tới trước mắt nàng cùng với một trận đau đớn tâm liệt phé trên người nàng mới tỉnh hồn lại, sau đó liền chìm vào một mảnh tối đen.

Chu Mạch cảm thấy đầu nàng đau đớn như có bảy chiếc xe ngựa chạy nghiền qua, từ từ mở hai mắt, đập vào mắt nàng đầu tiên là một đôi bánh bao nhỏ mặc hán phục, đứa lớn là một bé trai có búi tóc trên đỉnh đầu, đoán chừng khoảng mười hai tuổi, đứa nhỏ là một bé gái, nhìn đầu tóc không đến bốn tuổi. Hai bánh bao nhỏ có điểm giống nhau, đều rất gầy, tuy rằng không đến mức xương bọc da nhưng cũng không xê xích cho lắm. Tuy sắc mặt không đến mức vàng như nến, nhưng cũng không khác là bao, nhưng điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt là đôi mắt to sáng ngời, xem ra hẳn là đã khóc thật lâu. Chu Mạch lại đảo mắt nhìn xung quanh một chút, nhận thấy xung quanh nhà chỉ có bốn bức tường là còn tốt.

Lúc này tiểu cô nương bên cạnh nàng là người đầu tiên phát hiện Chu Mạch tỉnh, nhanh chóng thừa dạ rồi kéo ống tay áo của Chu Mạch một cái, kêu một tiếng mẹ. Nàng không kêu thì thôi, kêu như thế làm cho Chu Mạch sợ tới mức muốn từ trên giường nhảy lên, sau đó liền nghe thấy tiếng khóc nức nở của tiểu cô nương, "Mẹ, đừng bỏ lại Đông Nhi, mẹ ơi." Chu Mạch thừa nhận bản thân nàng thật sự bị dọa cho sợ, nhéo đùi một cái, nàng muốn chứng minh nàng đang nằm mơ, nàng thật không ngờ nàng lại xuyên không, ít nhất đừng cho nàng xuyên vào gia đình sa cơ thất thế như vậy chứ, lại là mẹ của hai bánh bao, lúc trước nàng cũng chưa từng sinh con, đau đớn ở đùi đánh tan hi vọng của nàng. Nàng trợn trừng mắt, lại hôn mê lần nữa. Cho nên nàng cũng không có cơ hội nghe được tiếng kêu tỷ tỷ của bé trai kia.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, trước khi mở mắt Chu Mạch liền niệm một đồng danh hiệu trong miệng, "Như Lai Phật Tổ, cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm bồ tát, Jesus đại từ đại bi, thánh Allah vĩ đại chân chính. Mong cầu hãy mang con trở về thế giới cũ của con, con đã tha thứ cho đôi cầu nam nữ đó, con sau này sẽ làm nhiều việc thiện hơn, hiếu kính cha

mẹ, yêu mến bà con bạn bè. Chỉ cầu các vị hãy đem con trở về thế giới cũ..." Chờ cho đến khi nàng xác nhận đã đem hết tên các vị thần thánh khắp đông tây mà nàng biết đều niệm một lần, nàng từ từ mở mắt ra. Nàng vui mừng phát hiện bên cạnh nàng cũng không có hai cái đầu cái củ kia, hơn nữa nàng nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh cũng không giống với lần trước nàng tỉnh lại, Chu Mịch nhin không được nở nụ cười.

Nàng đánh giá cẩn thận hoàn cảnh chung quanh một chút, nàng rất cuộc cười không nổi. Nếu nói ngôi nhà lúc nàng tỉnh lại lần đầu tiên chỉ có bốn bức tường là tốt nhất, thì ngôi nhà này lại là bốn vách tường lọt gió, trên nóc nhà còn có mấy cái động, ở trên giường có thể nhìn thấy rõ ràng bầu trời xanh thẳm ở bên ngoài, bầu trời ở cổ đại không có ô nhiễm thật là đẹp. Bỗng nàng sức tỉnh nhớ lại hoàn cảnh của nàng lúc này liền tự nói với mình, Chu Mịch may thật là rảnh rồi quá, đã đến lúc nào rồi, còn có tâm tư ngắm cảnh trời xanh mây trắng hả. Nàng đưa tay vịn vào miếng vải bằng trên đầu, cố gắng ngồi dậy, hắng giọng một cái, hi vọng giờ phút này có ai đó có thể nghe được tiếng của nàng mà vào rót cho nàng chén nước, cũng có thể hỏi thăm được tình trạng của nàng lúc này.

Khi Chu Mịch hắng giọng đến lần thứ ba, thì có bé trai mà lần đầu tiên tỉnh lại nàng đã nhìn thấy bước vào nhà. Hắn đi đến trước giường Chu Mịch, vui vẻ kêu: "Tỷ, tỷ tỉnh rồi sao!" Chu Mịch nghe thế trong lòng mới thoải mái một chút, ít nhất nàng cũng không phải làm mẹ của đứa trẻ lớn như vậy, xem ra thân thể này hẳn là còn rất trẻ tuổi, cũng không làm thất vọng bản thân đã ba mươi tuổi kiếp trước của nàng. Chu Mịch vội vàng nói: "Nước." Nàng vẫn chưa rõ ràng tình hình thực tế của thân thể này, lúc này nên uống miếng nước trước, đợi lát nữa khỏe lại rồi nói.

Lúc này lại có thêm hai người từ bên ngoài bước vào nhà,

một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi ôm một tiểu cô nương nàng đã gặp lúc trước bước vào phòng, phụ nữ trung niên bước vào nhà liền buông tiểu cô nương ra nhanh chóng nắm tay Chu Mạch bắt đầu khóc thút thít.

"Con gái của mẹ số khổ, lúc trước cha con đừng đồng ý hôn sự với nhà lão Triệu, thì hôm nay con cũng đã không nghĩ quần trong lòng. Đây là nhà lão Triệu khinh thường mẹ con chúng ta cô nhi quả phụ không có chỗ dựa. Nếu con xảy ra chuyện không hay gì mẹ cũng không muốn sống nữa, con gái đáng thương của mẹ!" Nói xong liền khóc không ngừng. Chu Mạch nhìn chằm chằm nước mắt đọng trên mu bàn tay nàng, nghĩ rằng chắc đây là mẹ ruột của thân thể này, thân thể này nghĩ quần trong lòng chắc là có chuyện gì không giải quyết được, nếu không thì tại sao chỉ có đầu là bị đau, mà tại sao khi gặp chuyện lại nghĩ quần trong lòng, hay là muốn mau chóng làm cho rõ mọi chuyện. Nhiệm vụ hàng đầu trước mắt là phải khuyên mẹ của thân thể này đừng khóc nữa, để nói cho nàng rõ tình huống của nàng trước. Nàng vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Mẹ, mẹ đừng khóc, không phải con đã không có việc gì rồi sao." Nói xong còn muốn ngồi dậy bước xuống giường biểu diễn cho mọi người xem nàng đã khỏe như thế nào.

Chu Mạch vừa mới nâng được nửa người trên, liền bị mẹ của nàng đè nàng xuống, không cho Chu Mạch ngồi dậy lại tiếp tục cất tiếng khóc. Chu Mạch nhìn thấy người mẹ này của nàng khóc hoài cũng không hay lắm, lại không có người nói cho nàng biết tình huống nhà mới của nàng, đoán chừng hai đứa nhỏ bên cạnh cũng nói không rõ ràng. Nàng vội vàng trách móc nói: "Mẹ, mẹ đừng vội khóc, con quả thật không có chuyện gì. Con chỉ là bị đập vào đầu, nhiều việc trước kia con đều không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ người là mẹ của con. Mẹ có thể nói cho con biết một chút chuyện gì đã xảy ra với con được không? Tại sao con phải nghĩ quần trong lòng?" Chu Mạch suy nghĩ trước tiên nên nịnh bợ người mẹ này một

chút, mới có thể hiểu rõ tình thế lúc này tốt hơn.

Mẹ của nàng vừa nghe Chu Mịch nói nàng bị hư đầu, lại nức nức nở nở muốn khóc, lại nghe con gái nói chỉ nhớ rõ đến mình, trong lòng nghĩ đã không uổng công nàng yêu thương đứa con gái này. Liền mở miệng nói liên miên kể lại câu chuyện. Thì ra thân thể này cùng tên với nàng, cũng tên Chu Mịch. Người nói chuyện với nàng là Chu Trần thị là mẹ của thân thể này, đệ đệ Chu Bình, nữ nhi Triệu Đông. Sau đó đến người chồng thuận tiện của nàng.

Phu quân của Chu Mịch họ Triệu, có ba huynh đệ, Triệu Bá Tuyền, Triệu Trọng Sơn, Triệu Thúc Hà, mà phu quân của Chu Mịch là lão nhị Triệu gia - Triệu Trọng Sơn. Triệu gia còn có một đại tỷ là Triệu Xuân Hoa cùng một tiểu muội là Triệu Thu Hoa, đại tỷ đã xuất giá nhiều năm, tiểu muội năm nay vừa mới cập kê. Nhị lão Triệu gia đều còn sống, mẹ chồng Chu Mịch là Triệu Tôn Thị cũng là một nhân vật nổi tiếng lợi hại trong phạm vi mười dặm. Lúc bà còn tuổi trẻ từng cùng người trong thôn bắt gian tại giường chồng bà là Triệu Đại Ngưu cùng một tiểu quả phụ, làm cho tám thôn mười dặm đều biết đến, đến nay ở trong thôn cha chồng của Chu Mịch là Triệu Đại Ngưu vẫn không ngóc đầu lên nổi.

Cuộc hôn nhân của Chu Mịch là do phụ thân Chu Khang lúc còn sống quyết định, nguyên nhân là do đệ đệ của nàng là Chu Bình đã làm cho một con nghé con mới sinh của Triệu Đại Ngưu ở thôn kế bên chết đuối, Chu gia nghèo có tiếng, không có gì có thể đền cho Triệu gia, Triệu gia lại một mực không bỏ qua. Mà cũng vừa lúc con thứ hai của Triệu gia đang nhờ bà mối tìm kiếm nữ tử vừa đến tuổi cập kê làm mai, kết quả là, vị để thuận tiện đền tiền mà cha của Chu Mịch liền đem con gái năm ấy vừa mười lăm tuổi gả cho con thứ hai của lão Triệu gia, miễn tiền lễ hỏi. Sau đó Chu Trần thị cứ cằn nhằn mãi về chuyện này.

Chu Mạch nghe được sính lễ là một con nghé thì đã âm thầm ân cần thăm hỏi bà nội của nàng, không ngờ bản thân như thế mà chỉ có giá trị bằng một con nghé con, thật sự là đủ rẻ mà. Ngẫm lại nàng thấy không đúng lắm, nếu bản thân nàng là như vậy, vậy thì lão công trên danh nghĩa của nàng, lúc này chắc phải gọi là trượng phu hoặc phu quân. Chu Mạch đột nhiên phát hiện bản thân thật nàng có rất nhiều thứ muốn biết, chẳng hạn như đây là triều đại gì, phu quân của thân thể này có hình dạng gì, quan trọng nhất là sau này nàng phải sống như thế nào cho qua ngày đây, dựa vào tình hình trước mắt thì có vẻ như nhà chồng không muốn dung nạp nàng nữa, bằng không thân thể này cũng sẽ không suy nghĩ nông cạn mà tự sát. Nàng đoán chừng đối với bằng thiết kế chuyên nghiệp của nàng ở nơi này chắc cũng có một chút tác dụng, cũng may trước kia khi nàng học trung học nàng sống chung với bà nội ở dưới quê, chắc cũng không phải không biết gì. Ở nơi này lấy phu quân làm trời, quan trọng nhất là phải thăm dò cho rõ ràng tình huống của phu quân nàng.

Vì thế, Chu Mạch vội vàng hỏi Chu Trần thị: "Mẹ, lão công của con đâu?" Chu Trần thị nghe được sững sốt một chút "Lão công? Cái gì là lão công?" Chu Mạch lập tức phản ứng đến lời nói của bản thân liền vội vàng giải thích nói: "Chính là cha của Đông nhi." Trong lòng nàng căng thẳng bồn chồn, lần đầu tiên nàng tỉnh lại đã nghe tiểu nữ bánh bao kia tự xưng là Đông, chắc là không sai chứ. Chu Trần thị liền phản ứng lại nói: "Trọng Sơn à, đã bị bắt đi lính, đi đánh giặc ở phương bắc được năm năm rồi, hai năm trước còn thấy gửi tiền về nhà, ba năm này cũng không thấy một cái tin nào."

Chu Mạch nghe xong liền thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, vết thương trên trán cảm thấy đau rát. Ở cổ đại này, không có lão công coi như mất đi chỗ dựa vững chắc, mà bản thân nàng lại có lão công đã đi năm năm cũng không thấy tin, không chừng còn có vinh quang. Đúng rồi, nên hỏi

ở thời đại này nếu muốn tái giá thì sao.

"Mẹ, nếu Trọng Sơn mãi không có tin tức cũng không trở về, con với Đông nhi phải sống thế nào?" Chu Trần thị oán hận nói: "Đương nhiên là phải sống ở Triệu gia qua ngày chứ sao, con đã sinh Đông nhi cho bọn họ, còn phụng dưỡng cha mẹ chồng năm năm, chẳng lẽ bọn họ còn muốn đuổi con đi sao? Nếu không phải vì Triệu Tôn Thị mất hết hi vọng chờ đợi Trọng Sơn trở về, cho nên mới muốn đuổi hai mẹ con các người ra khỏi nhà. Muốn đuổi các người đi lại tìm không tìm được lý do liên vu hãm con không tuân thủ nữ tắc. Ta khinh! Đừng cho là mẹ không biết, hai năm kia Trọng Sơn gửi tiền về nhà còn không biết bao nhiêu đâu, đều bị cái lão hồ li kia chiếm hết. Bây giờ thấy Trọng Sơn không gửi tiền về nữa nên tìm cớ đuổi hai mẹ con các người, lương tâm của bà ấy đã bị chó ăn, Đông Đông dù sao cũng là cốt nhục của Trọng Sơn. Con ở nhà bọn họ cũng đã làm trâu làm ngựa. Không tuân thủ nữ tắc, con ba cô còn đánh không ra cái rắm nào, nào có lá gan không tuân thủ nữ tắc."

Chu Mạch yên lặng nhưng trong lòng đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm vị đại nương này ôi, nói chuyện thật là thô tục, bất quá nàng thích. Sao nàng có thể nói cho đại nương này biết con gái ba cô đánh không ra cái rắm nào của bà đã chết chứ, người thay thế là nàng tuyệt đối có thể cho người khác ba cô mà nằm ỉ ở nhà nha. Quên đi, nàng cũng phải cố gắng sống cho tốt để mà hiếu kính người mẹ nói năng thô tục này.

Giờ phút này, kẻ đầu gối Chu Bình vẫn luôn đứng ở bên cạnh nhú nhú mày, bất đắc dĩ gọi: "Mẹ!" Chu Trần thị vội vàng nhỏ giọng, còn mang chút ủy khuất nói: "Mẹ biết con không cho mẹ nói tục, lần sau mẹ sẽ chú ý, lần sau sẽ chú ý." Nói xong còn nở nụ cười nịnh nọt. Lúc này Chu Mạch mới nghiêm túc cẩn thận quan sát đệ đệ Chu Bình của thân thể này. Đôi mắt phượng xinh đẹp, làn da có chút đen, diện mạo thuộc loại tuần tú, nếu ở hiện đại hóa trang một chút, cũng

là một tiểu chính thái, nhưng chỉ có chiều cao lại không hợp với số tuổi mười hai của hần, nhìn hần cao không đến một mét tư, nàng nhớ ở hiện đại trẻ con chưa đến mười tuổi đều đã vượt qua chiều cao này rất nhiều, nàng cảm thán trong lòng, dinh dưỡng ở hiện đại thật sự rất tốt!

Nàng lại nhìn một chút Triệu Đông dựa vào người Chu Trần thị, Triệu Trọng Sơn rời nhà năm năm, nàng cũng đã thành thân được năm năm, thân thể này cũng chỉ có hai mươi tuổi, đứa nhỏ đã hơn bốn tuổi. Nàng cũng không thêm để ý bản thân nàng từ hiện đại là "Chiến binh còn sót lại" lại xuyên qua trên người một thiếu phụ, dù sao trẻ hơn mười tuổi, một tắc thời gian một tắc vàng. Nàng không thêm để ý bản thân nàng còn có một đứa trẻ, nhưng lại phát bực vì sao người khác xuyên không đều có sẵn con trai, còn con của nàng lại là con gái. Không phải là nàng trọng nam khinh nữ, tại vì nàng biết ở cái thời đại xã hội nam quyền này thì nữ hài tử sống không dễ dàng gì. Hơn nữa nàng cũng không muốn vì sinh con trai lại phải chịu nỗi đau đón khi sinh con lần nữa. Tuy nỗi đau sinh con lần đầu tiên nàng không có cơ hội cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mặc kệ thế nào, ở hiện đại bản thân nàng vẫn rất thích trẻ con. Đoán chừng lúc trước thân thể này vì có cuộc sống không tốt, nên không có thời gian chăm sóc cho con gái mình. Đông Nhi vừa vàng da lại gầy, không có gì ngoài đôi mắt to, quần áo mặc trên người là vải thô màu lam cũng chỉ có thể che được cơ thể, nơi đầu gối cùng khuỷu tay đều là miếng vá, Đông Nhi thấy mẫu thân nhìn mình, sợ hãi nở nụ cười. Chu Mạch chìa tay với Đông Nhi, tiểu cô nương làm cho người ta có cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái, dù sao diện mạo bề ngoài có thể thay đổi, nàng tin tưởng chỉ cần có đủ dinh dưỡng, nàng có thể đem tiểu cô nương này dưỡng thành một Lolita cổ đại đáng yêu.

Triệu Đông thừa dịp đi đến trước mặt Chu Mạch, nắm tay nàng, ngại ngùng gọi tiếng: "Mẹ!" Chu Mạch nghe xong trong lòng thấy mềm mại, cảm thấy ấm áp, lập tức quyết định về sau sẽ đối tốt với nữ nhi này, nhất định phải nuôi dưỡng nàng càng nhìn càng tốt, vén lên khí chất nữ nhi của nàng, đến lúc đó người đến cầu thân trước cửa sẽ phải xếp thành hàng, không chừng còn phải kéo dài đến cuối thôn. Nghĩ đến đó Chu Mạch nhin không được nắm tay Đông Nhi mà mỉm cười hắc hắc.

Ba người trong phòng nhìn nàng cười mà rợn tóc gáy, Chu Trần thị lập tức đặt tay lên trán Chu Mạch thăm dò một chút, phát hiện nhiệt độ vẫn bình thường. Nhin không được nói thêm: "Cũng không có sốt, tính tình sao lại biến đổi lớn như vậy chứ, trước kia là đứa nhỏ hiền lành cỡ nào, sao bây giờ lại trở nên nóng nảy như thế."

Chu Mạch nghe xong trong lòng thấy vui vẻ, nghĩ thầm bản thân có nên thừa dịp này mà danh chính ngôn thuận thay

đổi một chút tính tình hay không. Chu Trần thị để cho Chu Nguyên dẫn Đông Nhi đi ra ngoài sân chơi, xoay người nắm tay Chu Mịch nói: "Lúa mạch à, bất luận thế nào, con cũng không thể tiếp tục nghĩ quẩn trong lòng, nếu con có mệnh hệ gì thì Đông Nhi phải làm sao. Trước mắt con hãy ở đây tịnh dưỡng vài ngày, qua vài ngày nữa mẹ sẽ đưa con về Triệu gia, mẹ sẽ nói chuyện phải trái với bọn họ, đừng nghĩ đem mọi chuyện đổ tội lên đầu con." Chu Mịch nghe những lời lão mẹ nói cũng thấy đúng lý hợp tình, hơn nữa bà cũng luôn nói nguyên chủ trước kia vẫn luôn an phận thủ thường, đoán chừng sẽ không phải là người làm chuyện trộm cắp kia. Huống chi chủ nhân thân thể này lúc này lại là nàng, nhưng nàng vẫn phải suy tính một chút về tương lai nếu cái tên Trọng Sơn kia không trở về thì nàng phải làm sao, nàng bỗng nhiên nhớ đến tỉ lệ tử vong ở chiến tranh thời cổ đại rất cao, niềm hi vọng mong phu quân của thân thể này trở về vẫn thật là xa vời. Không bằng nhân cơ hội này không trở về cái nhà chồng kia.

Nghĩ đến đây Chu Mịch liền làm nũng với Chu Trần thị nói: "Mẹ, mẹ thấy Trọng Sơn đã đi được năm năm rồi, gần đây cũng đã một khoảng thời gian không nghe thấy tin tức gì cả, không chừng cũng lành ít dữ nhiều. Không bằng trước mắt con không quay về, con ở nhà chiếu cố mẹ cùng Tiểu Nguyên, nếu sau này Trọng Sơn có trở về thì con lại về Triệu gia." Không đợi Chu Mịch nói xong, Chu Trần thị liền vội vàng đánh gãy lời nàng "Này, sao được? Con đã là người của Triệu gia, vô duyên vô cớ con về nhà mẹ để ở, còn không sợ người ngoài chê cười. Lại nói, phụng dưỡng cha mẹ chồng là bổn phận của con, ở đây là ở nhà con có thể nói gì cũng được, nhưng ở bên ngoài đừng nói những lời như vậy, để người ngoài họ nghe thấy sẽ cười rộ." "

Chu Mịch nghe đến đó trong lòng thấy tức giận, xã hội phong kiến vạn ác, tư tưởng nam tôn nữ ti vạn ác. Kết quả mặc kệ Chu Mịch nói thế nào, giảng đạo lý ra sao. Chu Trần

thị cũng không cho phép nàng ở nhà mẹ đẻ quá lâu, Chu Mịch thấy không có hi vọng, chỉ có thể suy nghĩ trước mắt nên nhanh chóng dưỡng vết thương cho tốt.

Làm Chu Mịch vui sướng là, tố chất thân thể của nguyên chủ này cũng không tệ, nguyên nhân không chừng là lao động cũng không ít. Ngày hôm đó nàng đã có thể rời giường, ngày thứ ba không còn cảm giác đau đớn, vào ngày thứ tư nàng lén luyện một vài động tác yoga nhẹ, cảm thấy cả người thoải mái, nhưng khi nàng thử vài chiêu thức Taekwondo, bắp vai hơi đau đớn. Chu Mịch thật vui vẻ, nếu nàng tiếp tục luyện tập, đoán chừng ở trong thôn cổ đại này, cũng sẽ không bị người khi dễ, ít nhất trong lĩnh vực võ lực sẽ không có ai khi dễ nàng được. Ban ngày nàng không có chuyện gì liền cùng hai bánh bao nhỏ khơi thông tình cảm với nhau, cũng may nguyên chủ đối Đông Nhi hình như cũng không tệ, Đông Nhi cũng không có cảm nhận được mẫu thân đã thay đổi, chính là thật sự chịu không nổi Chu Mịch động một chút liền chủ động nói chuyện với nàng rất nhiệt tình. Chu Nguyên thì cảm thấy tử tử không giống với trước kia, trở nên rất vui vẻ rất nhiều, nhưng vẫn giống trước kia là đối với hắn rất tốt, hắn nén nổi tò mò, thầm nghĩ người tử tử trước mắt này mặt cười như hoa so tử tử trước kia động một chút liền khóc làm cho người ta cảm giác thoải mái rất nhiều, hắn thích tử tử như vậy, hắn luôn hi vọng tử tử của hắn có thể vui vẻ. Bất quá chỉ có chuyện làm Chu Mịch phát điên là không có thịt ăn, mỗi ngày buổi sáng ăn cháo gạo kê, giữa trưa bắp rang cùng cải xanh, buổi tối vẫn là cháo gạo kê, để cho Chu Mịch khi ăn không thịt không vui muốn hộc máu. Nàng chỉ có thể tự an ủi bản thân ngũ cốc hoa màu rất tốt cho sức khỏe.

Trải qua thời gian bốn ngày, Chu Mịch đã biết rõ ràng tình hình kinh tế nhà mẹ đẻ, nàng thật sự không dám tưởng tượng ngoài con bò thì trong nhà này còn có cái gì có thể chi tiêu. Nhưng kết quả rất bất ngờ, Chu gia thế nhưng còn có

một mẫu đất rẫy, một mẫu đất ruộng. Sau này hỏi thăm mới biết được, hai mẫu đất này là của lão cha Chu Khang của nàng dùng mạng đổi lấy, Chu Khang bởi vì nhảy sông cứu tiểu nhi tử của chúa đất vùng phụ cận nên chẳng may qua đời, chúa đất lấy hai mẫu đất báo đáp. Chu Mịch sau khi biết chuyện cũng chỉ cười nhạt, không ngờ toàn bộ mạng sống của người nhà Chu gia lại rẻ như thế. Nghe nói tên chúa đất kia ruộng tốt trăm khoảnh, không thể nào đền bù cho Chu gia giống như ăn lót dạ như vậy, hoặc là tên chúa đất kia là tên keo kiệt, hoặc khi hấn bồi thường bị kẻ dưới ăn xén. Cho dù như thế nào, có hai mẫu đất này, ít nhất Chu gia có thể ăn no bụng, không cần chịu đói. Bình thường việc ruộng đất đều do Chu Trần thị cùng Chu Bình đảm đương, hiện tại vừa vắn là lúc cày bừa vụ xuân, chỉ có để cho Chu Mịch cùng Đông Nhi ở nhà, Đông Nhi bốn tuổi đã có thể thổi lửa nấu cháo, có đôi khi giữa trưa còn đi đưa cơm cho bà ngoại cùng cậu, đúng là con nhà nghèo trưởng thành sớm. Chu Mịch căn cứ quần áo trên người cùng thức ăn, có thể nhận định bản thân nàng đã xuyên đến Minh triều, nàng nhớ quần áo ở Minh triều vẫn thiên về hán phục, hơn nữa ở Minh triều bắt mới bắt đầu được gieo trồng rộng khắp ở Trung Quốc.

Vào buổi tối ngày thứ tư, Chu Trần thị nói với Chu Mịch: "Lúa mạch à, lúa nước cùng bắp của chúng ta cũng đã được gieo trồng, thân thể của con đã khỏe lên nhiều, ngày mai con dậy sớm thu thập đồ đạc, mẹ cùng em trai con đưa hai mẹ con con về." Chu Mịch muốn mở miệng phản đối, nói muốn ở chỗ này thêm vài ngày, chờ thương thế khỏi hoàn toàn mới trở về, kết quả bị Chu Trần thị dạy bảo, "Lúc này là ngày mùa, nhà chồng con có mười mẫu ruộng tốt đấy, con phải mau chóng trở về giúp một tay. Làm hang ở nhà mẹ đẻ để bị treo cột sống à!" Chu Mịch thấy lão mẹ nổi bão, cũng không dám nhiều lời, cũng vào tối hôm đó Chu Trần thị đem năm mươi văn tiền cho Chu Mịch, Chu Mịch từ chối không nhận, bị ánh mắt sắc bén của Chu Trần thị ngăn lại. Bất luận ở

triều đại nào, mẹ ruột cũng rất tốt với nàng! Vào buổi sáng ngày hôm sau Chu Mạch nắm tay hai cái bánh bao nhỏ đi theo phía sau Chu Trần thị hướng về Triệu thôn mà đi, trong phạm vi mấy chục dặm Triệu thôn cũng được cho là thôn xóm khá lớn, toàn thôn có khoảng hơn ba trăm hộ, hơn hai ngàn người, khoảng cách từ nhà mẹ đẻ Chu Mạch đến Triệu thôn cũng chẳng qua có hai km, nhưng đối với người được hưởng thụ phương tiện giao thông hiện đại và nhanh chóng như Chu Mạch mà nói thì lại cảm thấy rất xa. Bất quá nhìn hai đứa trẻ đều không có tức giận, nàng cũng không dám oán giận, nàng chỉ sợ bị Chu Trần thị lừa nhai.

Triệu gia nằm ở đầu thôn, kết cấu của Triệu thôn vuông vuông thẳng thẳng, chỉ có phố nam bắc và phố đông tây, phố đông tây thì có mười cái, phố nam bắc thì chỉ có hai cái lớn, hướng bắc của phố phía đông nối thẳng 5km sẽ đến đường quan đi ra châu huyện, phố tây đi về phía nam không tới 1km thì có một ngọn núi lớn có diện tích cỡ trăm dặm. Chu Mạch vừa đi vừa nhìn, nghĩ thầm cứ coi như là một ngày đi dạo chơi của một nông dân đi, Triệu thôn này lại là một nơi dựa núi gần sông rất tốt, nếu nơi này mà ở hiện đại, không chừng rất sớm đã bị những tay kinh doanh bất động sản khai phá để xây biệt thự. Bất quá lúc này nàng vô tâm nghĩ tới chuyện đó, nghĩ đến sắp sửa phải đối mặt với nhà chồng mà nàng không biết chút gì, trong lòng nàng thật là có chút khiếp sợ. Đối mặt với bà mẹ chồng khó khăn gay gắt, nàng không thể cho bà ta quyền cước để đá bà ta đi. Đến đó làm cho nhiều người tức giận, đến lúc đó trị nàng là một người vừa đại nghịch bất đạo lại bất hiếu, kết quả không phải nàng sẽ phải bị nhốt lồng heo sao. Nghĩ đến đó Chu Mạch nhin không được rùng mình một cái, công phu của nàng lúc này nếu ở hiện đại có thể đánh ngã được hai người, nhưng nghe nói ở cổ đại có rất nhiều luyện võ công, võ nghệ có thể rất cao cường, có thể luyện đến mình đồng da sắt. Bản thân nàng nếu thực là người phạm tội, rất có khả năng sẽ bị kéo ra ngoài chém. Trời ạ! Chu Mạch xưa nay luôn nhất

gan khi nghĩ đến đó chỉ kiên quyết một lòng tin, bất luận chuyện gì đều phải nhẫn, trên đầu chữ nhẫn một cây đao, gặp chuyện không nhẫn đem họa vào mình; nếu có thể nhẫn xuống mỗi hận trong lòng, sau mới biết chữ nhẫn cao! Bây giờ bản thân nàng phải nhẫn cho qua mọi chuyện, sau này thừa dịp không ai chú ý cho ăn mấy gậy là được rồi. Nghĩ tới phương án giải quyết như thế, Chu Mịch cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Ngay lúc Chu Mịch miên man suy nghĩ, Chu Trần thị đã dẫn bọn họ đến trước cửa Triệu gia, nhìn xung quanh bên ngoài sân, cuộc sống Triệu gia so Chu gia tốt hơn một chút, Triệu gia dầu gì cũng có dùng nhánh cây chống lên làm tường rào, Chu gia thì chỉ có hai gian phòng hờ chung quanh. Đây là kiểu Tứ Hợp Viện, phía bắc là một dãy ba phòng lớn hướng về phía nam, hai bên đông tây có riêng một sương phòng. Ở bên ngoài sương phòng, theo phong thủy, đông là phòng bếp, tây xây nhà tranh, vì vậy có thể thấy bên cạnh phòng về phía tây còn có một căn bếp bị khói hun đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trong lúc Chu Mịch đang đánh giá mọi thứ xung quanh khu nhà, thì từ trong nhà lớn đi ra một lão thái thái ước chừng khoảng năm mươi tuổi, lưng không còng, ánh mắt nhanh nhẹn, mái tóc đen bóng được búi gọn ở sau đầu, nhưng đột nhiên Chu Mịch như bị sét đánh khi nhìn thấy trên đầu triệu Tôn Thị cài một đóa đoá đỏ thắm làm bằng vải bố hoa, nàng vội vàng hạ ánh mắt, lại ngược nhìn xem lần nữa, đóa hoa trên đầu lão thái thái lại là màu đỏ tươi, càng làm cho nàng ngạc nhiên là lông mày triệu Tôn Thị vừa nhỏ lại cong như lá liễu, rõ ràng là do tô vẽ mà nên. Nàng lập tức liền nghĩ tới bà ngoại Lưu lần đầu tiên đi công viên, nghĩ thầm vị triệu Tôn Thị này rất có khí chất đấy. Chu Mịch không phúc hậu nở nụ cười, nhưng không đợi nàng cười ra tiếng, chợt nghe một tiếng gầm lên: "Chu Mịch, ngươi còn biết trở về, mấy ngày nay mọi người trong nhà đều phải thức dậy từ canh năm, xế chiều mới về đến nhà, còn ngươi thì không biết xấu hổ giả đồ bệnh mà về nhà mẹ đẻ."

Không đợi Chu Mịch tiếp lời, Chu Trần thị đứng bên cạnh tựa như không liên quan lại lấy giọng so với triệu Tôn Thị còn cao hơn quát: "Triệu gia bà còn không biết xấu hổ mà nói, con gái của tôi thiếu chút nữa đã bị các người bức chết, nếu không phải Chu gia chúng tôi mời đại phu bốc thuốc kịp thời, lúa mạch đã sớm bị các người bức chết rồi! Lúa mạch hiện tại là người của Triệu gia bà, xem bệnh uống thuốc phải do Triệu gia bà trả tiền." Bà ngắn gọn nói xong liền hung tợn trừng mắt triệu Tôn Thị.

Chu Mịch nghĩ thầm, mẹ à, mẹ thực dũng mãnh! Nói sang chuyện khác quá nhanh. Nhưng nàng lập tức cảm thấy có điều không đúng, sao mẹ nàng không đề cập tới chuyện nàng đang phải nghĩ quẩn trong lòng, không đề cập tới

chuyện bản thân nàng bị Triệu gia vu oan, chẳng lẽ thân thể này thật sự lén cùng người khác có gì đó sao. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, cho dù thật sự có chuyện này, bản thân nàng cũng phải cắn chặt răng không thể thừa nhận. Nếu không thì bản thân nàng ở cái cổ đại mới mẻ này không chết vì bị chìm lồng heo thì cũng bị chết đuối vì nước miếng. Nàng nghĩ vậy nhìn thoáng qua Chu Trần thị, lúc này Chu Trần thị làm bộ cúi đầu sửa sang lại quần áo, cũng không quên đưa cho Chu Mạch một cái ánh mắt kiên định cùng gật đầu ra hiệu, dùng ngữ môi nói Chu Mạch đừng lên tiếng. Chu Mạch sửng sốt một chút, nghĩ thầm lão mẹ này, mẹ cũng thật có tài làm biên kịch, lúc nào thì mẹ mời đại phu về khám cho con vậy? Con chỉ nhớ rõ khi ở nhà không ăn cháo ngô thì cũng là bánh bột ngô, cũng chưa từng uống qua chén thuốc nào mà. Ai nói chỉ có xuyên không đến hoàng cung mới dùng tâm kế, ngay cả thôn xóm ở núi nhỏ thì tâm kế cũng có không ít!

Chu Mạch gật đầu nghe theo chỉ thị của mẹ già, lập tức cúi đầu câm miệng như người gỗ. Tôn Thị nghe xong thở phì phì nói: "Con bé chỉ đụng vào đầu một chút, chưa đổ tý máu nào đã vội mời đại phu, tôi thấy bà là muốn lừa gạt Triệu gia chúng tôi. Mà cứ xem như bà mời đại phu bốc thuốc thì sao, cho bà biết, Chu Trần thị, Chu Mạch cũng là con gái của bà, chẳng lẽ tiền xem bệnh cho con bé bà sợ trả thì hao tiền của bà sao, bà làm người đừng nên quá keo kiệt!" Chu Mạch nghe xong càng cảm thấy không hiểu ra sao, tại sao Tôn Thị cũng không đề cập đến chuyện vụng trộm của nàng vậy. Thật kỳ quái!

"Tôi keo kiệt thì sao, tôi còn phải nuôi con đây! Nhà chúng tôi không giống như nhà các người, nhà cao cửa rộng, lại còn có mười mẫu ruộng tốt, Triệu gia các người đã có tiền, sẽ không để ý mấy đồng tiền lẻ này. Tổng cộng năm mươi văn tiền, nhanh chút lấy ra!" Chu Trần thị tiếp tục hướng Tôn Thị đòi tiền, Tôn Thị làm sao có thể đưa. Vì thế hai lão bà bà

miệng đối miệng xem ai ra tiền thuốc men của Chu Mịch, ầm ĩ khó phân thắng bại.

Chính lúc này, từ bên ngoài đi vào một nhóm người, dẫn đầu là một cụ già khoảng hơn năm mươi tuổi, lưng hơi còng, tóc cũng có chút bạc màu, nhưng đôi mắt vẫn còn sáng ngời tinh anh, chắc đây là Triệu Đại Ngưu - cha chồng của nguyên chủ. Đi theo phía sau là hai nam ba nữ, hai nam nhân diện mạo có chút giống, thân cao khoảng hơn năm thước, đều là mặt chữ điền mày rậm mắt to, dù cho kiếp trước hay kiếp này Chu Mịch đều không thích nam nhân mắt to, cho nên hai nam nhân này cũng không lọt vào mắt xanh của Chu Mịch, hai vị này chính là ca ca cùng đệ đệ của phu quân nàng, Triệu Bá Tuyền cùng tiểu đệ Triệu Thúc Hà thân cao xấp xỉ, nhìn qua thấy rất khỏe mạnh. Trong lòng Chu Mịch lại đặt ra nghi vấn lúc trước, phía trên phu quân nàng có đại ca, dưới có tiểu đệ, nếu bị bắt lính cũng không đến phiên của hắn mới đúng, huống hồ thân hình của Triệu Đại ca cường tráng như vậy. Cho dù Triệu Bách Tuyền đã lập gia thất, nếu năm năm trước bị bắt buộc đi lính thì Triệu Thúc Hà lúc đó vẫn chưa thành thân mới là người đầu tiên được đề cử đi chứ. Xem ra ở trong nhà này không chừng Triệu Trọng Sơn cũng không được đối xử tử tế.

Không đợi Chu Mịch suy nghĩ tìm manh mối, thì chợt vang lên một giọng nữ kêu la: "Ô, tôi tưởng là ai chứ, thì ra là Chu đại tiểu thư đến nhà. Đến đây đòi hươu thư sao?" Nói xong còn dùng đôi mắt nhỏ giảo hoạt trừng mắt nhìn chằm chằm Chu Mịch. Chu Mịch nhìn một chút vị đại tỷ nói chuyện này, thiếu chút cười phụt ra. Trước mặt nàng chính là một bao lúa đang nổi cơn giận dữ! Nàng bỗng nhớ tới một lời kịch: "Mắt nhỏ như thế, thế gian gọi đó là bốt!" Nàng đánh giá cẩn thận một chút vị đại tỷ trước mắt, nàng ta cao không đến 1m55, thể trọng phỏng chừng thấp nhất là một trăm năm mươi lăm cân (~77,5kg). Nàng không kỳ thị người béo, kiếp trước cha mẹ nàng đều là người mập mập, nhưng mặt mũi

thì hiền lành đáng yêu. Nhưng đối với loại người vừa có lông mày nhỏ, mắt tròn cân xứng với đôi môi dày, thật sự không đáng yêu chút nào. Chu Mịch đã đoán được người này hẳn là đại tẩu Lí Cúc Hoa Lí thị, rõ ràng chưa đến ba mươi tuổi, nhưng khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn. Chu Mịch quyết định kiên quyết nghe mẹ nàng nói, lấy bất biến ứng vạn biến, cho nên nàng vẫn tiếp tục im lặng như người gỗ.

Lí Cúc Hoa thấy Chu Mịch không nói chuyện, khí thế càng mạnh, đem cái cuốc trên vai ném sang một bên thở phì phì nói, "Trước khi người đến lấy hươu thư vẫn là người của Triệu gia, mấy ngày nay cả nhà đều vội vàng gieo lúa mì, trồng ngô, người thì ngược lại, chạy sang nhà mẹ để để hưởng an nhàn. Triệu gia chúng tôi cũng không hiếm lạ gì cái kẻ hết ăn lại nằm!" Bên cạnh liền có một nữ tử trẻ tuổi đang cầm một cái chậu nắm ống tay áo Lí Cúc Hoa nói, "Đại tẩu, đừng nói nữa, nhị tẩu vì sinh bệnh mới không thể xuống giường làm việc được mà." Xem tuổi cùng cách búi tóc, đây hẳn là nàng dâu thứ ba của Triệu gia - Hứa Tĩnh Nhàn Hứa thị. Hứa thị thanh tú cầm chậu ngô giống trong tay nhìn thế nào cũng thấy không hài hòa. Chu Mịch thật sự nhìn không được, giả vờ hồ đồ, giương mắt mê mang nhìn đại tẩu Cúc Hoa: "Tôi là muốn hươu thư, đại tẩu có thể cho sao?"

Lí Cúc Hoa còn chưa kịp đáp lời, bà bà Tôn Thị bên cạnh đã không kiên nhẫn nói: "Hươu thư gì, trừ phi con ta Trọng Sơn chết ở bên ngoài, bằng không người chỉ có thể ở nhà của ta mà đợi." Bà nói những lời này là muốn nói với Chu Mịch, nhưng lúc nói chuyện thì gắt gao nhìn chằm chằm Lí Cúc Hoa, nói xong còn không quên hung tợn liếc mắt trừng Lí Cúc Hoa một cái. Chu Mịch kiềm chế nghi vấn trong lòng sao bà ta có thể nói về cái chết của phu quân nàng là con của bà ta một cách dễ dàng như vậy, nàng quyết định nên giải quyết chuyện trước mắt.

"Nếu phải chờ Trọng Sơn sau trăm tuổi tôi mới có thể lấy

hưu thư Triệu gia, vậy tôi đây muốn hỏi đại tẩu, tẩu ngóng trông tôi sớm ngày đến lấy hưu thư như vậy, là hy vọng nhị đệ của tẩu cũng là phu quân của tôi Triệu Trọng Sơn sớm ngày chết sao?" Chu Mạch hỏi xong nhìn chằm chằm Lí Cúc Hoa, tư thế của nàng tỏ ra như thể nếu người không nói rõ thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Vừa bị mẹ chồng triệu Tôn Thị mắng làm Lí Cúc Hoa sững sốt một chút nhưng nàng ta thuộc tuýp người miệng so với đầu óc thì nhanh nhạy hơn, căn bản không kịp phản ứng trả lời vấn đề của Chu Mạch thế nào, chỉ thừa dạ lẩm bẩm: "Tôi không có." Nàng cũng không dám ở trước mặt mẹ chồng mà nguyên rủa Triệu Trọng Sơn chết sớm. Bà bà cho dù không thích đứa con thứ hai kia, cũng sẽ không muốn đứa con mình mang nặng đẻ đau bị người nguyên rủa mà chết.

Giờ phút này, triệu Tôn Thị cũng phải đành chịu thua, cũng quên cùng Chu Trần thị tranh giành ai trả tiền thuốc men. "Thông gia, hôm nay Tiểu Mạch đã trở về, cũng đừng đi nữa, lúc này lại là ngày mùa, cũng không chuẩn bị gì, nên sẽ không giữ mọi người ở lại dùng cơm, hôm nay cứ như vậy đi." Nói xong xoay người trở về nhà lớn. Triệu Đại Ngưu đứng bên cạnh ngưỡng ngưỡng gãi gãi đầu, áy náy hướng Chu Trần thị nói: "Bà thông gia, bà đừng để ý, mẹ nó tính tình hơi nóng nảy, bà đừng để trong lòng, hôm nay thật không phải, bà cứ đi về trước, ngày khác chúng tôi lại mời bà tới nhà làm khách."

"Thông gia, lúc cha Tiểu Mạch còn sống cùng ông quan hệ cũng không tệ. Chu gia chúng tôi là dạng người gì ông còn không biết sao? Chúng tôi cũng không hi vọng nhà các người có thể đối tốt với Tiểu Mạch nhiều bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng không thể để con bé chịu thiệt thòi! Bằng không nếu cha con bé dưới tuổi vàng mà biết được thì cũng không thể sống yên ổn. Cũng thực xin lỗi tình nghĩa mấy năm nay giữa các người. Tiểu Mạch là do một tay chúng tôi nuôi lớn,

tính tình thành thật, lại bướng bỉnh. Nó đã có thể làm ra chuyện như vậy, còn không phải là do kìm nén trong lòng quá nhiều hay sao, nó thà dùng chết để chứng minh bản thân trong sạch, tôi mong các người ngàn vạn lần đừng bị những kẻ rắp tâm bất lương làm cho mờ mắt, Tiểu Mạch nhà chúng tôi nếu có xảy ra điều không hay gì, lão bà già như tôi cũng không muốn sống, tôi sẽ đi tìm cha của nó để cầu cha nó đứng ra làm chủ cho Tiểu Mạch chúng tôi." Chu Trần thị vừa nói vừa dùng ống tay áo lau nước mắt. Triệu Đại Ngưu cùng mọi người đứng bên cạnh hẳn nghe được mấy lời này không khỏi đổ mồ hôi lạnh, ở thời đại này đối với quý thân rất nghiêm cẩn, bọn họ thật sự sợ hãi chuyện sẽ xảy ra đúng như những lời Chu Trần thị nói. Ngay cả Chu Mạch đứng bên cạnh Chu Trần thị cũng nhìn không được mắt trợn trắng, mẹ à, có thể đừng nói chuyện dọa người như vậy được hay không. Nhưng khi nàng nhìn thấy toàn bộ người Triệu gia đều bị dọa sợ, trong lòng không khỏi dấy ý, xem ra sau này nàng có thể dùng tên các vị quý thân gì đó mà nàng biết đến bảo hộ bản thân được rồi, tuy không thể dùng nhiều lần, nhưng một hai lần chắc là không có vấn đề gì.

Triệu Đại Ngưu quả thật có chút bị dọa sợ, vội vàng an bày con dâu thứ ba tiễn khách, Chu Trần thị vừa lầm bầm kêu tên cha Chu Mạch vừa lôi kéo Chu Bình rời khỏi Triệu gia. Trước khi đi còn không quên cho Chu Mạch một ánh mắt, ý tứ là bảo nàng thành thành thật thật ở Triệu gia đợi. Bà không sợ Triệu gia ngược đãi con gái bà, nhưng ít nhất trong thời gian tới sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đợi sau khi Chu Trần thị dẫn Chu Bình đi rồi, Triệu Đại Ngưu hướng về phía nhà lớn cất tiếng hỏi: "Bà nó, cơm có chưa?" Kết quả đợi nửa ngày cũng không có được câu trả lời, ông ta để xuống cái cốc đi vào nhà lớn. Mọi người thấy hai vị lão đại đều đã vào nhà, đều buông xuống nông cụ đi thay quần áo rửa mặt. Triệu Đông cũng nhảy nhót chạy đi tìm con gái của đại bá - Triệu Tiểu Thúy đi chơi. Nhưng Chu Mạch thì lại lo lắng, bởi vì nàng thật sự không biết bản thân ở nhà nào, thì bị tiểu muội Triệu Thu Diệp của Triệu gia kéo đến phòng bên cạnh ở phía đông.

"Nhị tẩu, tẩu phải nói lời thật với ta, tẩu thật sự cùng Ngô Sơn Phong có gì đó sao?" Triệu Thu Diệp không đợi Chu Mạch đứng vững liền hỏi dồn dập.

Chu Mạch bị hỏi bối rối, "Ngô Sơn Phong là ai? Ta không biết." Chu Mạch nghĩ rằng, ở cái xã hội phong kiến trưởng tẩu như mẹ này thì sao cô em chồng lại có thái độ ngang tang như vậy với nàng, tuy bản thân nàng không phải trưởng tẩu, nhưng nhị tẩu cũng là tẩu mà. Xem ra lúc trước bản thân nàng thật sự là quả hồng mềm.

"Người đừng giả vờ, Ngô Sơn Phong chính là con trai của lão Ngô què ở thôn đông bắc, có người nói với ta đã tận mắt thấy hai người nói chuyện với nhau!" Triệu Thu Diệp oán hận nói.

"Có người? Người đó là ai? Tiểu cô tận mắt thấy sao? Ta xác định cùng khẳng định không biết Ngô Sơn Phong hay Ngô Nhạc Phong gì gì đó. Nhưng nói đi thì phải nói lại, tiểu cô à, cho dù ta biết Ngô Sơn Phong lại cùng hần nói chuyện thì cũng không có liên quan gì với tiểu cô, tiểu cô sốt ruột như

vậy không phải là cùng Ngô gia tiểu tử kia có gì chứ?" Chu Mạch nghĩ thầm, người là một tiểu cô nương khuê môn nay lại vì một người ngoài mà còn là một nam nhân mà ngang tàng như vậy, đơn giản là muốn cùng người ta có gì đó nhưng người ta không đồng ý hoặc là quả thật hai người đã có gì đó. Nhưng cho dù hai người có hay không có gì đó thì cũng không có quan hệ gì với nàng.

"Người..." Triệu Thu Diệp bị lời nói của Chu Mạch chọc tức không biết trả lời thế nào, trước kia chỉ có nàng nói nhị tẩu thế này hoặc thế kia, mỗi lần nói đều là nhị tẩu yên lặng nghe, nhiều nhất là thờ ơ không để ý nàng, hôm nay nhị tẩu bị sao vậy? Triệu Thu Diệp nâng tay đưa lên trán Chu Mạch dò xét, xem nàng có phải bị sốt hay không, nên mới có can đảm sẵn giọng với nàng.

Kết quả không đợi Triệu Thu Diệp chạm được, Chu Mạch đã lui về sau một bước. Lúc đầu Chu Mạch là muốn đưa ta ngăn cản nàng ta, nhưng lập tức lại nghĩ đến bản thân nàng mới đến nên vẫn là thu liễm tốt hơn. Cứ mặc kệ nàng ta.

"Đừng nghĩ rằng nhị ca ta không ở nhà là người có thể câu tam đáp tứ, cả nhà chúng ta sẽ dán mắt nhìn người, nếu người dám cho nhị ca đội nón xanh, xem mẹ có đánh gãy chân người hay không." Triệu Thu Diệp cảm thấy lời lão mẹ ra có lực uy hiếp khá lớn.

"Nhị ca người hàng năm đánh giặc ở ngoài, trừ bỏ mũ giáp, chỉ sợ là không thể mang mũ nào khác, cũng không để ý là màu đỏ hay màu xanh." Chu Mạch nhắc nhở Triệu Thu Diệp.

"Người đừng ở chỗ này giả bộ hồ đồ, ta đi tìm mẹ dạy dỗ người." Triệu Thu Diệp thở phì phò tức giận bước ra khỏi phòng.

Chu Mạch mặc kệ nàng ta, chỉ là trẻ con còn chưa cai sữa

mà bày đặt cái kỉnh. Nàng thừa dịp Triệu Thu Diệp vắng mặt, đánh giá cẩn thận một chút gian phòng. Chỉ có một cửa lớn ở phía tây cùng hai cửa sổ ở hai bên, diện tích phòng chừng không đến hai mươi m², hai bên trái phải lại có hai cái giường, một cái có bề ngang khoảng một thước rưỡi, cái còn lại có bề ngang một thước hai, mỗi cái giường đều có một cái tủ ở đầu giường, bên cạnh giường lớn có bày biện một bàn trang điểm nhỏ, còn lại thì cái gì cũng không có. "Thật sự là nhà chỉ có bốn bức tường!" Chu Mịch cảm thán nói.

Chu Mịch vội vàng đi đến chiếc gương đồng trên bàn trang điểm, giờ phút này nàng mới nhớ tới nàng vẫn chưa biết diện mạo của thân thể này như thế nào. Nàng nhìn thấy trong gương một nữ tử với đôi mắt hạnh tròn xoe, cái mũi nhỏ, miệng củ ấu, diện mạo cũng không thể cho là xinh đẹp nhưng cũng được gọi là thanh tú, làn da thì vừa vàng lại đen. Nếu muốn biến thành một giai nhân xinh đẹp đoán chừng nàng cần phải điều dưỡng một thời gian. Chu Mịch nhìn người trong gương gật gật đầu nói: "Ta sẽ đối tốt với thân thể này, cũng như đối với nữ nhi thân sinh của ngươi - Triệu Đông cũng như vậy. Ngươi yên tâm đi đi!"

Chu Mịch nhớ Triệu Đông đã từng nói qua, nàng cùng nữ nhi nằm chung một giường, tiểu cô một giường, nàng đoán chừng giường của nàng chính là chiếc giường lớn kia. Vì thế nàng đi đến chiếc giường lớn ngồi xuống. Không đợi nàng cầm được chăn, Triệu Thu Diệp đã trở lại nhanh chóng như một cơn gió, còn có triệu Tôn Thị thông thả đi phía sau.

"Đứng lên, sao ngươi lại ngồi trên giường của ta?" Triệu Thu Diệp hét to liền đi thẳng tới kéo Chu Mịch đứng lên, lực đạo cũng không nhỏ. Chu Mịch cũng nhanh trí, thuận theo lực đạo của nàng ta mà ngã văng vào tủ đầu giường phía đối diện, trán của nàng đụng phải góc cạnh của ngăn tủ, ngay sau đó cất tiếng kêu đau: "A!"

Chu Mịch kêu xong liền đỡ trán mà ngã xuống giường, sau đó gào khóc! Nàng khóc rất to, cũng không đè nén bản thân. Nhưng nàng càng khóc như thế lại càng giống như là bị oan ức rất lớn. Hơn nữa khí lực của Chu Mịch rất lớn, hàng xóm trong vòng chung quanh hai dặm đều có thể nghe được tiếng gào khóc thảm thiết của nàng.

Chu Mịch gào khóc còn kèm theo tiếng nước nở, nàng nghĩ đến cha mẹ của nàng ở hiện đại, tuy là có em trai chăm sóc, phụng dưỡng bọn họ, mặc dù bảo hiểm sẽ đền bù một số tiền lớn cho cha mẹ nàng từ cái chết bất ngờ của nàng. Nhưng nàng chết như vậy, bọn họ thương tâm là điều khó tránh khỏi, nàng sợ nhất là cha mẹ nàng thấy cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chịu không nổi đả kích mà ngã bệnh.

Càng nghĩ Chu Mịch càng ra sức khóc, tựa hồ như muốn làm nóc phòng rơi xuống. Triệu Thu Diệp cùng triệu Tôn Thị đứng im lặng bên cạnh, các nàng chưa từng nhìn thấy Chu Mịch có bộ dạng như thế bao giờ. Bọn họ kinh ngạc khi nhìn thấy một Chu Mịch luôn luôn nhã nhặn khóc không thành tiếng sao có thể biến thành một bá vương khóc rống thế kia. Đang lúc hai người đang buồn bực thì Lí thị cùng Hứa thị đã nghe được tiếng khóc đẩy cửa bước vào, triệu lão đầu cùng hai con trai cũng đứng ngoài cửa, chờ chỉ thị, trong lòng đều cầu nguyện ngàn vạn lần đừng xảy ra án mạng. Nếu xảy ra chết người, Triệu Trọng Sơn không trở về thì thôi, cùng lắm thì nuôi dưỡng Triệu Đông con hấn, nếu Triệu Trọng Sơn trở về, tìm bọn họ đòi vợ, bọn họ thật sự không có vợ đâu mà giao cho hấn.

Đúng là gừng càng già càng cay, giờ phút này người có phản ứng nhanh nhạy là bà bà Tôn Thị. Bà kịp thời bịt kín miệng Chu Mịch. Làm cho Chu Mịch không kịp lấy hơi, chỉ có thể khóc thút thít. Tiếng khóc nhỏ lại, ánh mắt đầy tủi thân của

Chu Mịch còn không quên nhìn Tôn Thị.

"Tiểu Mịch, chuyện có lớn gì đâu mà con đã khóc thành cái dạng này, đều là do tiểu muội của con không tốt, chọc giận con, nó chỉ là đùa con nít con đừng giận nó làm gì." Tôn Thị thấy tiếng khóc của Chu Mịch nhỏ dần, liền nắm tay Chu Mịch khuyên nhủ.

Không đợi Tôn Thị nói hết, Triệu Thu Diệp bên cạnh cất tiếng xen vào. "Mẹ! Lúc này ở nhà lớn mẹ đâu phải nói như vậy, không phải mẹ nói muốn dạy dỗ nàng ta thay con sao?" Nàng ta một bên gào thét một bên nắm ống tay áo Tôn Thị lắc lắc.

Tôn Thị nghe xong tức giận trợn mắt nhìn nàng ta, nghĩ thầm đứa nhỏ này, lúc này là lúc nào, người thật muốn xảy ra án mạng à. Tôn Thị trợn tròn mắt nháy mắt với tiểu nữ nhi của bà, nhưng một màn này trùng hợp bị Chu Mịch đang lau nước mắt qua kẽ tay trông thấy.

Trong lòng Chu Mịch oán hận, nghĩ thầm hai người các người đang diễn kịch đây. Ta cũng không phải là Chu Mịch trước kia để các người muốn nhào nặn ra sao cũng được. Nghĩ đến đây nàng liền khóc thét lên. Tôn Thị nghe thấy liền tức giận thở hổn hển, bà đoán chừng chung quanh sân nhà bà đã có không ít hàng xóm đến xem náo nhiệt, đều là bị tiếng khóc của đứa con dâu thứ hai này mà tới. Giờ phút này, danh dự của tiểu nữ nhi bà là lớn nhất.

"Tiểu Mịch, đừng khóc. Tiểu muội con do không cẩn thận đụng trúng con. Chị dâu cũng như là một nửa người mẹ, cho nó lá gan nó cũng không dám khi dễ con. Nó chỉ là đùa giỡn với con thôi." Tôn Thị ở bên an ủi Chu Mịch, thấy tiếng khóc của Chu Mịch cũng không nhỏ lại chút nào, vội vàng quát Triệu Thu Diệp còn đứng ở bên cạnh: "Mày còn đứng đó làm gì? Còn không mau xin lỗi chị dâu của mày!" Quát xong

dùng ánh mắt sắc bén ra hiệu: làm cho nó ngừng khóc trước, sau này từ từ tính sổ.

Trong tình cảnh như thế nhưng hai mẹ con vẫn biết rõ suy nghĩ của nhau, vì thế Triệu Thu Diệp tử thân không nhanh không chậm xin lỗi với Chu Mạch, thanh âm để lộ sự bất mãn: "Chị dâu, là muội không đúng. Tẩu đừng chấp nhất với người không hiểu biết như muội, tẩu đừng khóc nữa." Nói xong lại còn muốn quỳ lạy trước Chu Mạch.

Chu Mạch cảm thấy diễn tới đây là đủ rồi, tốt quá hoá tệ. Vội vàng dùng tiếng khóc, nắm tay Triệu Thu Diệp đang chuẩn bị quỳ lạy hành lễ với nàng, nghĩ rằng nếu thực để cho nha đầu này hành lễ với nàng chỉ sợ về sau không biết nàng ta đối phó với nàng thế nào đây. "Thu Diệp, muội không cần như vậy, vừa rồi tỷ khóc là vì nhớ tới nhị ca của muội, ô ô... Còn có Đông Nhi đáng thương của tỷ, không phải là vì muội."

"Ca. . . . ." Không chỉ Triệu Thu Diệp đứng đối diện mà còn có Tôn Thị ngồi bên cạnh Chu Mạch cũng sửng sốt, Lí thị cùng Hứa thị đứng bên cạnh cũng không biết vở kịch vừa rồi Chu Mạch diễn là ở đâu ra. Kỳ thực dựa theo sự hiểu biết của mọi người đối với vợ lão nhị lúc trước, nàng ta căn bản là không có gan ầm ĩ như vậy.

Chu Mạch ngừng tiếng khóc nhìn phản ứng của mọi người trong phòng, còn không quên khóc thút thít vài cái. Tôn Thị sợ nàng lại cất cao tiếng khóc, vội vàng nháy mắt với Hứa thị cũng đang đứng bên cạnh khuyên nhủ, hi vọng Hứa thị cũng tiếp bà khuyên Chu Mạch, bà không muốn tiếp tục ầm ĩ mà làm cho một nửa số người ở trong thôn đến xem náo nhiệt.

Hứa thị nhận được chỉ thị của mẹ chồng, không dám chậm trễ. Vội vàng gia nhập đội ngũ khuyên nhủ. Tuy rằng nàng

cũng cảm thấy nhất định là tiểu cô khi dễ nhị tẩu quá đáng, nhị tẩu mới có phản ứng khác thường như vậy.

"Nhị tẩu, chúng ta đều biết tẩu khóc là vì nhớ nhị ca, buổi trưa hôm nay muội còn nghe nói là trận chiến ở phương bắc đã đánh xong rồi, nghe cha muội nói là vì hoàng thượng ngự giá thân chinh, nên biên quan đại thắng. Muội tin không bao lâu nữa là nhị ca có thể trở về." Hứa thị dò xét tâm tư của mẹ chồng một chút, đoán được trước tiên Tôn Thị không muốn tiểu nữ nhi bảo bối của bà phải mang tiếng ngang ngược, Triệu Thu Diệp đã đến tuổi cập kê mà vẫn chưa có mối hôn sự nào đoán chừng trong lòng bà bà cũng đang lo âu; tiếp theo hẳn là không muốn khuê danh của con dâu bị tổn hại, như vậy mặt mũi của toàn bộ Triệu gia sẽ mất hết. Vì thế nàng cũng liền thuận theo nguyên nhân khóc lớn của Chu Mạch mà cất lời khuyên nhủ.

Chu Mạch nghe được những lời của Hứa thị liền ngậm ngẫn cả người, nghĩ thầm "Cái gì, nàng đã quyết định ý định cả đời của nàng, nàng không muốn cùng nam nhân chưa từng thấy mặt làm vợ chồng. Lại nói nhìn diện mạo của lão đại cùng lão tam của Triệu gia thì cũng biết diện mạo của Triệu Trọng Sơn này cũng không ra gì. Chẳng may phu quân hờ này của nàng có tiềm chất bạo lực gia đình thì nàng làm sao bây giờ? Hắn đi đánh giặc, đã luyện qua đao với thương, nàng chỉ có một ít công phu như mèo quào có thể đối phó được hắn sao?" Chu Mạch cứ lo chìm đắm trong viễn cảnh sau khi Triệu Trọng Sơn trở về mà quên cả khóc.

Mọi người thấy Chu Mạch im lặng, đều cảm thấy xem ra tin tức lão nhị sắp về nhà làm cho nàng hi vọng. Nào biết Lí thị đứng một bên đang tính toán trong lòng nếu lão nhị trở về thì vợ chồng nàng sẽ được chia ít đi vài mẫu đất, nhin không được than thở nói: "Ai biết có thể trở về hay không, đã mấy năm cũng không có một chút tin tức." Lời của nàng còn chưa nói xong, ánh mắt Tôn Thị đã hận như không thể lột da

nàng bắn về phía nàng.

"Tiểu Mạch, đừng nghe đại tẩu con nói bậy, Trọng Sơn không có việc gì, mấy ngày trước hắn còn về báo mộng cho mẹ đấy, nói là nó sắp trở về thăm mẹ." Tôn Thị sợ Chu Mạch lại gào khóc thảm thiết như lúc nãy, nhanh chóng khuyên nhủ.

"Đã không biết gì thì đừng nói, còn không nhanh đi nấu cơm!" Tôn Thị quát Lí thị. Thanh âm cao có thể so sánh với tiếng gào khóc vừa rồi của Chu Mạch. Lí thị bị mẹ chồng quát giật mình một cái, ảo não đi ra ngoài.

Tôn Thị cùng Hứa thị lại khuyên một lát, thấy Chu Mạch hoàn toàn tắt tiếng khóc mới lôi kéo Triệu Thu Diệp ra khỏi phòng. Tôn Thị ra khỏi phòng chuyện thứ nhất bà làm là cất tiếng mắng đuổi những đại thẩm bà tám đang đứng kéo cổ để lắng nghe náo nhiệt trước cửa nhà bà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Khi diễn cảnh khóc lóc của Chu Mịch qua đi, nhóm nữ quyến Triệu gia đều bị dẹp yên. Chủ yếu là do có những lời dạy bảo của Tôn Thị căn dặn như sau: "Vợ lão nhị gần đây tinh thần không được tốt, mấy người các người ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc nàng ta, tránh cho người khác biết được lại chê cười chúng ta. Các người nhớ kỹ cho ta, trong mấy ngày tới nếu có ai làm nó không vui, ta sẽ làm cho kẻ đó cả đời này cũng không vui."

Lúc Tôn Thị nói những lời này trong đầu không ngừng nhớ tới ánh mắt của những người hàng xóm mấy ngày nay nhìn bà mỗi khi bà ra cửa, giống như đang nói: "Bà này là bà mẹ chồng hung dữ ngược đãi con dâu!" "Khi dễ người ta cô nhi quả phụ, thật không biết xấu hổ!" Đặc biệt là Vương thị ở đầu thôn đông luôn luôn cùng bà đối nghịch, càng nhân cơ hội mà chế nhạo bà: "Mẹ con các bà cùng nhau hiệp sức khi dễ con dâu cảm giác có phải dễ chịu lắm không? Làm nhiều chuyện ác coi chừng ban đêm gặp quỷ!" Giống như bản thân bà đã làm chuyện tội ác tày trời!

Thật ra cũng không trách Chu Mịch làm ra trận âm ỉ như vậy, chủ yếu là những người dân thật thà ở đây đã sớm nhìn không vừa mất thái độ của Tôn Thị đối với Chu Mịch, mỗi ngày đáng thương cho Chu Mịch phải bận rộn từ sớm cho đến tối mịt, trời chưa sáng liền rời giường nấu cơm, quét sân, ăn xong điểm tâm phải rửa sạch chén bát, còn phải giặt sạch quần áo của một nhà với mười một nhân khẩu, sau khi giặt quần áo lại vội vàng nấu cơm trưa, buổi chiều lại ngựa không dừng vó lên núi cắt cỏ cho heo. Buổi tối chờ cho cả nhà đều đi ngủ nàng còn ngồi dưới ánh đèn may quần áo, nướng bánh đưa cho mẹ chồng đi lên trấn trên bán phụ giúp chi tiêu trong nhà. Mọi người đều nhìn thấy Chu Mịch chưa

từng có một ngày nhàn rỗi, cho dù là vào mùa đông, họ còn nhìn thấy Tôn Thị cùng Lí thị ngồi bên cạnh ống cỏ khô ở đường cái nói chuyện cùng người khác, Chu Mịch ngồi ở bên cạnh một chữ cũng không nói đóng giày cho cả nhà.

Vào ngày Chu Mịch khóc lóc thì Lí thị cũng được tiếp nhận nhiệm vụ nấu cơm, ở trên đầu ngọn sóng nàng cũng không dám làm chuyện gây ngược gió, chờ mẹ chồng dạy bảo xong nàng cũng nhanh chân chạy đi nấu cơm dựa theo Chu Mịch lúc trước mà nấu cơm ba bữa một ngày. Hứa thị cũng yên lặng làm theo lời mẹ chồng, đem quần áo bẩn của Triệu Thúc Hà cùng nữ nhi Triệu Hạ đi giặt sạch. Còn Triệu Thu Diệp dưới sự thúc ép của Tôn Thị mà không tình nguyện nhận nhiệm vụ giặt quần áo của nàng cùng cha mẹ. Lí thị thấy Hứa thị cùng tiểu cô đều thỏa hiệp, bản thân cũng không thể làm gì khác hơn là đem quần áo một nhà ba người của mình giặt sạch, nàng thầm nghĩ dù sao cũng chỉ có mấy ngày, qua vài ngày này dù Chu Mịch có muốn hay không cũng sẽ phải làm hết những việc này thôi.

Triệu Thu Diệp bởi vì bất mãn mà đi tìm Chu Mịch để nhận lỗi, Chu Mịch chỉ vâng vâng dạ dạ ngồi nghe. Nhưng khi kêu nàng ta làm việc nhà, thì chỉ đành bó tay! Triệu Thu Diệp tức giận ngấm ngầm rửa Chu Mịch không ít, nàng cũng không dám đụng vào một đầu ngón tay của Chu Mịch, càng không dám đi tìm lão mẹ của nàng trách cứ, lúc này nàng chỉ có thể chịu đựng, sau này có dịp sẽ tính sổ. Chu Mịch ngấm cảm thán: đứa nhỏ khóc lóc có kẹo ăn, đạo lý này cho dù qua trăm ngàn năm cũng rất hữu dụng!

Tuy rằng trình độ nấu cơm của đồng chí Lí Cúc Hoa khó ăn không thua gì nuốt thuốc bắc, không phải hôm nay cho nhiều muối, thì ngày mai lại cho nhiều đường, hoặc là nhão hoặc là khô, đôi khi còn bị khét. Chu Mịch cực kỳ hoài nghi hai ngày qua Lí Cúc Hoa có phải cùng người bán hàng rong cầu kết với nhau hay không. Nhưng khi nhìn thấy bếp lò

bằng đất đen thùi lùì thì Chu Mịch vẫn là tình nguyện nuốt cơm đắng như thuốc kia. Nhiệm vụ hàng đầu của nàng lúc này là nghĩ cách kiếm tiền, mau chóng thoát khỏi cảnh lụi bại này.

Dựa theo kinh nghiệm của mấy vị tiền bối xuyên không mà ở hiện đại nàng đọc được, Chu Mịch có tài năng vẽ tạo hình đầu tiên nghĩ đến là vẽ tranh, nhưng để vẽ được bức tranh tinh vi như các nhà nho ở cổ đại thì thật sự nàng không có bản lĩnh đó. Cuối cùng nàng đành phải đi tìm tam đệ Triệu Thúc Hà mượn một cây bút lông cùng một bộ nghiên mực thô sơ, trước tiên nàng dùng bút lông thay thế bút chì luyện tập để cho quen tay, chuẩn bị trong tình huống có thể dùng đến.

Chu Mịch lấy năm mươi văn tiền mà lão mẹ cho nàng trước tiên mua một bộ quần áo cho nàng cùng Triệu Đông, nàng thật sự là không quen mặc quần áo còn kèm theo vài mảnh vá, vả lại nàng nhìn thấy Triệu Đông mặc quần áo cũ của Triệu Tiểu Thúy trong lòng nàng cũng thật khó chịu. Vợ của Lưu nhị khờ hàng xóm đến tìm Chu Mịch lấy ống chỉ, nhân dịp ngày mai đi trấn trên họp chợ mà bán.

Chu Mịch nghe những lời Lưu tẩu tử nói ngây người một lúc mới phản ứng lại, nguyên chủ còn có thể quay guồng chỉ, bản thân nàng cho tới bây giờ cũng chưa cầm qua cây kim. Nhìn Lưu tẩu tử thân thiết nắm tay nàng, bản thân chắc là cùng nàng rất quen thuộc. Sợ lộ ra sơ hở, Chu Mịch vội vàng từ chối: "Tẩu tử, gần đây muội phải nằm dưỡng bệnh một thời gian, không có thời gian làm nữ công, lần này sẽ không phiền tỷ đi bán dùm muội."

"Cũng đúng, gặp phải mẹ chồng cùng tiểu cô như vậy, muội cũng coi như xui xẻo. Đã sớm nói với muội mấy người đó chỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu, nên mới muốn muội mạnh mẽ chống lại. Muội xem lần này muội náo loạn một chút, mấy người đó

cũng không dám khi dễ muội nữa, muội đó, chính là quá hiền lành. Tính tình này của muội phải sửa một chút, bằng không không có Trọng Sơn ở nhà, muội sẽ phải bị khi dễ mà thôi." Lưu tẩu tử nhân cơ hội mà nói để cảm hóa Chu Mịch, nói xong lời cuối cùng hận không thể đánh vào đầu quả dưa của nàng một cái để khai thông tư tưởng của nàng.

Nhìn tư thế của Lưu tẩu tử, Chu Mịch biết rõ đây là người nàng có thể tin cậy, về sau có chuyện gì cũng có thể nhờ nàng ta giúp đỡ. Đột nhiên nhớ tới bản thân còn đang suy nghĩ tìm kiếm con đường kiếm tiền, nàng vội vàng kéo cánh tay Lưu tẩu tử, thân thiết làm nũng: "Tẩu tử, cũng chỉ có tẩu tử thương muội!" Nói xong còn không quên lắc lắc tay áo của nàng ta một chút.

Lưu tẩu tử tuy không quen việc Chu Mịch làm nũng, nhưng lại cảm thấy người trước mắt này so với lúc trước nàng thích hơn, không giống trước kia cứng nhắc như vậy. Liền nhân cơ hội dạy: "Về sau, muội cũng đừng ngốc nghếch đem tiền bán chỉ giao cho mẹ chồng muội, nhìn đại tẩu cùng tiểu cô của muội xem, thấy tiền đều muốn biến thành của riêng. Muội thì ngược lại, cùng mấy người đó trái ngược nhau, có chút tiền đã nghĩ hiếu kính mẹ chồng. Muội đối với mẹ chồng tốt như vậy cũng không thấy bà ta đối tốt với muội, cơm cũng là muội nấu, quần áo cũng là muội giặt, phòng cũng là muội dọn dẹp. Đối với ai cũng tốt hơn bản thân muội, muội xem Đông Nhi nhà muội, đều mặc quần áo bỏ đi của người ta, nói với muội bao nhiêu lần, muội cũng cứ nhẫn tâm như vậy." Lưu tẩu tử nhin không được, dùng sức quở trách Chu Mịch ngốc nghếch.

Tuy rằng trong lòng sớm cũng đã có chút dự cảm đối với những tình huống như thế này, hơn nữa đó lại là sự thật đã phơi bày ở trước mặt, nhưng là từ miệng người khác nói ra lại cảm thấy đó là sự lên án tàn khốc, Chu Mịch nghe xong trong lòng vẫn là nhin không được thấy cảm giận, vì Chu

Mạch trước kia, vì Triệu Đông, cũng vì phu quân Triệu Trọng Sơn chưa thấy mặt kia. Nhưng trước mắt nàng đã có mục tiêu, chính là làm cho bản thân cùng nữ nhi phải có những ngày sống tốt. Nghĩ như vậy, nàng tiếp tục hướng Lưu tẩu tử nói: "Tẩu tử à, cũng là tẩu thương muội, trước kia đầu của muội bị lừa đá mới không nghe lời tẩu nói, hiện tại muội nghĩ thông suốt cũng đã thấy ra. Về sau sẽ nghe theo tẩu!" Nói xong tiếp tục dựa sát vào người Lưu tẩu tử, còn không quên cọ cọ gò má, đây là hành động làm nũng của Chu Mạch khi còn sống ở hiện đại.

Lưu tẩu tử tuy rằng không quen Chu Mạch như vậy, nhưng vẫn cảm thấy hành động thân mật như vậy thật thân thiết, nàng mỉm cười oán trách liếc mắt nhìn Chu Mạch đang ôm cánh tay của nàng một cái, ngón trỏ đâm nhẹ trên trán Chu Mạch một cái: "Muội đó!"

Chu Mạch cười hì hì, nghĩ đến bản thân trước mắt không có phương hướng để kiếm tiền, vội vàng nói với Lưu tẩu tử: "Tẩu tử, tẩu xem muội ngày mai cùng tẩu đi trấn trên hạp chợ có được không? Muội đã thật lâu không có đi trấn trên, muội muốn đi dạo một chút."

"Mẹ chồng muội cho muội đi sao? Những năm trước tẩu muốn muội cùng đi muội đều nói mẹ chồng muội không cho đi." Lưu tẩu tử nhìn Chu Mạch nói.

Chu Mạch vừa nghe xong, lửa giận bốc lên đỉnh đầu, bà nội nó, ngay cả tự do cũng hạn chế nàng. Khi dễ người thì khi dễ đến nhà bà ngoại người ta. "Tẩu tử, bà ấy lần này không đồng ý cũng phải đồng ý, muội cùng đi với tẩu, buổi sáng ngày mai muội đến nhà tẩu tìm tẩu." Chu Mạch bình tĩnh nói xong cũng không chờ Lưu tẩu tử hồi âm, liền bước chân ra khỏi phòng, nàng muốn "tâm bình khí hòa" cùng mẹ chồng nói đến quyền lợi đi trấn trên của nàng.

"Tiểu Mạch, muội nên cùng mẹ chồng từ từ nói, chớ bướng bỉnh lấy cứng chọi cứng!" Lưu tẩu tử lo lắng, ở phía sau quát. Cuối cùng vẫn là nhịn không được lo lắng, nhón chân đi đến cạnh chân tường Triệu gia nghe ngóng.

Chu Mạch về nhà, nhìn thấy mẹ chồng ở trong sân phơi cao lương, nàng hít sâu mấy hơi. Đi đến bên cạnh Tôn Thị, khom lưng tiếp một tay đảo hạt cao lương. Tôn Thị có chút sửng sốt liếc mắt nhìn Chu Mạch một cái, nàng dâu này từ lần trước khóc thét đến bây giờ đã hơn mười ngày cũng không kêu bà một tiếng mẹ, chẳng lẽ trước kia thật sự bà đã làm nhiều việc quá quắt với nàng nên bây giờ nàng hận bà như vậy.

Trong lúc Tôn Thị suy xét Chu Mạch vì sao có thể bình tĩnh đến giúp bà phơi cao lương, thì Chu Mạch cũng ngấm quan sát tâm tình của Tôn Thị hôm nay, cho dù nàng trộm ngấm nửa ngày cũng nhìn không ra tâm tình Tôn Thị hôm nay là trời quang hay là nhiều mây. Vì thế nàng mặc kệ: "Mẹ, ngày mai con muốn cùng Lưu tẩu tử đi trấn trên họp chợ xem một chút."

Tôn Thị ngây ra một lúc, không nghĩ tới Chu Mạch ngồi im nửa ngày cũng chỉ hỏi bà như vậy, nàng khác hai nàng dâu kia là khi đi trấn trên họp chợ sẽ hỏi bà một tiếng. Bà nhớ tới mấy năm trước Chu Mạch cũng giống hôm nay cũng đến hỏi sự đồng ý của bà, ngày đó tâm tình của bà không tốt liền không cho nàng đi, kết quả là qua mấy năm này Chu Mạch thật sự không có đi qua trấn trên. Nghĩ đến đây Tôn Thị có chút không đành lòng, cũng đồng là con dâu, bản thân bà quả thật rất quá đáng. Lại nhớ đến buổi sáng hôm nay Hứa thị ở trước mặt bà nói không ngừng, nói rằng có mấy chiến sĩ ở vài thôn chung quanh đây đều trở về nhà, ai không trở về cũng xác định là tử trận, triều đình cho phát tiền tử. Bản thân con thứ hai Triệu Trọng Sơn của bà không biết còn sống hay không cũng không thấy trở về, nếu đã chết cũng không

thấy triều đình thưởng tiền. Có người nói rằng hần lâm trận phản quốc không biết có đúng không, tuy rằng bà không thích đứa con thứ hai này, nhưng bà có thể khẳng định Triệu Trọng Sơn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy. Chỉ có một khả năng, chính là con bà đã chết, mà không phải là chết ở chiến trường. Nghĩ đến vậy, bà nhìn Chu Mạch với ánh mắt tràn đầy thương hại. "Đi đi, về sau muốn đi trấn trên khi nào thì cứ đi, đừng hỏi mẹ, con đi cùng Lưu tẩu tử, mẹ cũng yên tâm."

Có chút không quen với thái độ dễ chịu của Tôn Thị, Chu Mạch lựa chọn xem nhẹ ánh mắt đồng tình cùng thương hại của mẹ chồng nhìn nàng, vui mừng nói lời cảm tạ với Tôn Thị, sau đó vui vẻ đi tìm Lưu tẩu tử thương lượng chuyện ngày mai đi trấn trên.

Ngày hôm sau Chu Mạch dậy thật sớm, cũng kêu Triệu Đông thức dậy cùng nhau rửa mặt, đem theo năm mươi văn tiền ra cửa, thế nhưng lại nhìn thấy Tôn Thị đứng ở cửa, giống như đang đợi nàng. Nàng nhớ ngày hôm qua Tôn Thị đã đồng ý, hướng Tôn Thị gật đầu, nói tiếng 'sớm an'. Tôn Thị cũng không trách nàng không gọi bà tiếng mẹ, nhét một túi nhỏ cho Chu Mạch, nói là đi trấn trên mua chút ăn vặt cho Đông Nhi. Chu Mạch xốc túi một chút, chỉ biết là nhiều hơn so với năm mươi văn tiền của mẹ nàng cho nàng, nàng cũng không từ chối, nói cảm ơn liền dẫn Đông Nhi đi tìm Lưu tẩu tử.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Khi Lưu tẩu tử cùng mẹ con Chu Mạch đi đến cửa thôn thì thấy đã có ba năm đại cô nương cùng tiểu nàng dâu đang ngồi đợi trên chiếc xe bò của Lão Hồ ở cùng thôn, Chu Mạch phát hiện cùng bọn họ đi trấn trên cũng có không ít người, tiểu nàng dâu với sọt quần áo, đại cô nương với gói hành trang. Nàng nhin không được tò mò sao lại là các nữ đồng chí thế này, nàng liền thấp giọng hỏi Lưu tẩu tử.

Lưu tẩu tử cũng không cho là kỳ lạ: "Tiểu Mạch, muội xem một đại nam nhân có thể bỏ ra một đồng tiền làm xe đi trấn trên, đi cũng mất hai canh giờ. Nữ hài tử yếu sức hơn không có cách nào mới nguyện ý mượn xe."

"Ách..." Chu Mạch nghe xong cảm thấy cũng đúng, nàng thật sự nghĩ không ra một đại nam nhân cao lớn khỏe mạnh có thể đánh xe bò, đánh xe cũng chỉ là một lão già gầy yếu.

Chiếc xe bò chở tám người lớn cùng với một đứa trẻ, chậm rãi xuất phát về trấn trên, tuy lúc đầu Chu Mạch lo lắng đề nghị nói xe này có phải quá tải hay không. Khi nhìn thấy ánh mắt buồn bực của mọi người, Chu Mạch vốn muốn giải thích cho bọn họ hiểu một chút như thế nào là quá tải cùng với nguy hiểm của việc quá tải, nhưng thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của mọi người, nàng ngừng lại, không cho là trình độ ngôn ngữ của nàng có thể giải thích rõ ràng hai chữ "quá tải". Vì thế nhỏ giọng nói, không có gì, coi như nàng cái gì cũng chưa nói, càng chen chúc nhau càng khỏe mạnh, ha ha.

Bên cạnh một vị cô nương xinh đẹp mặc quần áo màu xanh nhạt nhìn không đến mười lăm tuổi giờ phút này lên tiếng: "Nhị tẩu, hôm nay người ngồi xe đi trấn trên thật sự không

nhiều lắm đâu, trước kia chúng tôi còn phải ngồi chen chúc nhau trên một xe hơn mười lăm người lớn với năm đứa bé đấy." Chu Mạch nghe xong ngượng ngùng nở nụ cười, nghĩ rằng may mắn vì xác suất xảy ra tai nạn xe cộ ở cổ đại cơ bản là bằng không.

Nhóm người Chu Mạch trải qua khoảng nửa canh giờ đã đến trước cổng chợ bán thức ăn ở đầu phố Nam cửa trấn trên, lão Hồ nói với mọi người buổi chiều giờ Thân ở trước cổng chợ tập hợp. Vì thế các cô nương cùng tiểu nàng dâu đều tản ra đi tìm chỗ ngồi để bán bán trứng gà, đồ nữ công của mình. Cũng may Chu Mạch biết cách xem thời gian ở cổ đại nên cũng đại khái biết được lúc này là mấy giờ, đồng thời hôm nay lại có mặt trời mọc. Nàng cũng yên tâm nắm tay Triệu Đông cùng Lưu tẩu tử đi dạo.

Lần đầu tiên đi chợ phiên ở trấn Lạc Hoa này, Chu Mạch phát hiện chợ phiên ở cổ đại này cùng chợ phiên ở nhà bà nội nàng rất giống nhau, nhưng trật tự hơn một chút, hơn nữa sạch sẽ hơn nhiều. Có thể là do không có thành nào quản hoặc cũng có thể là do trấn Lạc Hoa này cách không xa phủ Giang Châu và thành Bắc Bình, cảm thấy toàn bộ chợ thế nhưng có thứ tự, hàng hóa bày bán bên đường cũng rực rỡ muôn màu. Hơn nữa gọn gàng ngăn nắp, chợ rau thì bày bán một chợ, hoa quả thì bán một chợ, đồ dùng hàng ngày các loại thì bán một chợ, còn có một chợ khác thì chuyên bán đồ thêu nữ công . . . . . , thêm một cái khác là bên đường không có sạp quán nào được bày bán trên đường, còn lại thì mở tiệm rượu, hiệu cầm đồ, tiệm may, cửa hàng lương thực, dầu thắp thậm chí còn có tiệm quan tài, cần cái gì cũng đều có.

Chu Mạch cùng Lưu tẩu tử đi xuyên qua các hẻm phố đến ngã tư đường ở đầu trấn bắc bán đồ nữ công, xem nàng lấy sọt đồ trên người xuống mở ra, lấy ra hơn hai mươi cuộn chỉ đủ màu sắc bắt đầu bày bán, bên cạnh là một nữ hài tử

khoảng mười hai tuổi bán khăn tay do nàng thêu, Chu Mịch tò mò lôi kéo Triệu Đông nhìn một chút, nàng thật sự bị dọa sợ hãi, đứa bé nhỏ như vậy ở hiện đại còn ở trong lòng cha mẹ làm nũng, mà ở cổ đại đã có thể thêu được loại hoa mẫu đơn khó thêu này để bán kiếm tiền. Trong lòng lại cảm thán làm nữ tử cổ đại thật không dễ dàng nha!

Lưu tẩu tử thấy mẹ con Chu Mịch ngồi ở bên cạnh chờ nàng cũng rất nhàm chán, hơn nữa nhìn thấy bộ dáng đứng không yên của Chu Mịch hết nhìn đông lại nhìn tây, nên bảo Chu Mịch dẫn nữ nhi đi dạo cho biết trấn trên, tới giờ ăn cơm trưa hãy đến tìm nàng.

Chu Mịch đang cầu còn không được đây, nàng mặc dù đối với tình hình bên ngoài có chút nhút nhát, nhưng lòng hiếu kỳ lớn hơn nỗi sợ hãi. Nàng quyết định mang theo bánh bao nhỏ đi dạo, hơn nữa nhìn vẻ mặt chờ mong của Đông Nhi, đoán chừng cũng là lần đầu tiên đến trấn trên nên cũng rất hiếu kỳ.

Dẫn nữ nhi sôi nổi đi dạo ba con phố, so với mạng lưới mua sắm ở hiện đại Chu Mịch lại thấy thích đi dạo phố ở cổ đại này hơn, mọi thứ xung quanh đều mới lạ. Ở hiện đại rất khó tìm được nơi nào nắn hình nhân bằng đường, chong chóng cầm tay cũng làm Chu Mịch thấy mới lạ không thôi, cho nên nàng dẫn theo Triệu Đông đi đến nơi nào cũng dừng lại xem một chút, chỉ khi gặp món nào các nàng chảy nước miếng muốn ăn mới mua hai phần ăn đỡ thèm. Tuy mỗi lần chỉ lấy ra chỉ có một hai văn tiền, cho dù trong tay Chu Mịch có hơn một trăm văn tiền nhưng khi nghĩ đến vẫn cảm thấy xót dạ, bất quá khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con gái nhỏ, nàng cảm thấy cũng đáng.

Sau khi thỏa mãn dục vọng ăn uống, Chu Mịch dẫn Triệu Đông đi đến hiệu may nằm bên đường, để may quần áo cho bánh bao nhỏ cùng bản thân nàng, con gái chính là dùng để

thương yêu, bất luận là tiểu cô nương hay là tiểu nàng dâu, người khác không thương thì mình thương. Chu Mịch sở dĩ dám đi vào hiệu may này là vì nhìn thấy những người ra vào nơi này đều giống nàng đều là nông dân mặc bố y. Nàng nắm tay Triệu Đông đi vào mới phát hiện tiệm này buôn bán vô cùng tốt, vào cửa quẹo trái là quần áo mới, rẽ phải là quần áo cũ, ở giữa là vải thô cùng vải bố đầy màu sắc với số lượng không nhiều lắm.

Chu Mịch hỏi thợ may giá của quần áo bên trái, quần áo kèm áo khoác mỏng của người lớn thì hai mươi văn tiền một bộ, của trẻ nhỏ thì mười lăm văn tiền. Nàng sau khi nghe được chỉ có thể tức giận đi đến chỗ vải ở gian giữa, lại hỏi giá của vải này, vải bông năm văn tiền một thước, vải thô ba văn tiền một thước, vải bố chỉ cần hai văn tiền một thước. Chu Mịch do dự tính toán nửa ngày, quyết định mua cho Triệu Đông một bộ quần áo màu ngó sen, mua thêm ba loại vải bông về nhà nghiên cứu may làm nội y, bốn thước vải thô màu xám nhạt về may làm quần áo cho nàng, cuối cùng trước khi ra khỏi tiệm may nàng còn mua thêm một bộ quần áo nam nhân màu đen, mới tốn sáu văn tiền. Nàng mua bộ quần áo nam nhân màu đen này chủ yếu là muốn sau này ra khỏi nhà nếu không tiện thì có thể nữ phần nam trang, nghĩ đến đây nàng lại lôi kéo nữ nhi đi tiệm tạp hoá mua một bộ tóc giả cùng keo dán. Thời đại này tóc giả đều là dùng tóc thật đan mà thành, tuyệt đối bảo vệ môi trường, mà keo dán ở cổ đại thì hình như phần lớn là từ mủ của cây hương thung hoặc là cây cao su, điều này làm cho Chu Mịch nhớ tới hiện đại ở Malaysia có cao su đứng đầu của Quách Hạc Niên, không biết có phải là "cao su" thật không nữa.

Chu Mịch đem những thứ nàng mua được gói lại trong một tấm vải, nàng lại tìm được một chút cảm giác thành tựu cùng thỏa mãn như khi mua sắm ở hiện đại. Gói đồ đạc xong xuôi nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy mặt trời đã ở trên đỉnh đầu, cảm thấy hẳn là đã đến giờ ăn cơm trưa, liền theo

đường cũ quay trở lại tìm Lưu tẩu tử. Khi đến chỗ Lưu tẩu tử bán chỉ, Chu Mịch phát hiện nàng hôm nay buôn bán rất tốt, buổi sáng lúc đi có hai mươi cuộn, hiện tại trong sọt trúc chỉ còn có một cuộn.

Một cuộn chỉ Lưu tẩu tử bán ba văn tiền một cái, khi nàng nhìn thấy Chu Mịch dẫn Triệu Đông đi đến chỗ nàng, cười toe toét. "Tiểu Mịch, hôm nay tỷ buôn bán rất tốt, mẹ con muội ở chỗ này chờ một chút, đợi tỷ bán xong cuộn cuối cùng chúng ta sẽ đi ăn cơm, hôm nay bán tốt, tỷ mời mẹ con muội ăn cơm." Chu Mịch nghe xong cũng thật vui vẻ, cười đồng ý, lôi kéo nữ nhi ngồi xổm xuống bên cạnh Lưu tẩu tử chờ. Trong lòng nghĩ thầm khi trở về nàng cũng phải đi mua vải cùng kim chỉ về học làm nữ công, ít nhất có thể kiếm được chút tiền có thể cải thiện được một chút điều kiện mặc quần áo của hai mẹ con nàng.

Trong lúc Lưu tẩu tử cùng Chu Mịch nói giỡn, có một người tuổi còn trẻ đi đến hỏi giá của cuộn chỉ màu lam cuối cùng, Lưu tẩu tử liền nói với hắn, đây là cuộn chỉ cuối cùng, cũng không nói có giá ba văn tiền, chỉ nói có hai văn tiền thì lấy đi. Người trẻ tuổi thấy Lưu tẩu tử sảng khoái như vậy, cũng không mặc cả, liền lấy ra hai văn tiền đưa cho Lưu tẩu tử. Vì thế tay trái Chu Mịch nắm tay Lưu tẩu tử đang tràn ngập phấn khởi, tay phải thì lôi kéo Triệu Đông cùng nhau đi ăn cơm. Lưu tẩu tử hôm nay buôn bán tốt, tâm tình cũng tốt, trong lòng cũng thấy thương xót hai mẹ con lần đầu tiên đến trấn trên, liền không dẫn hai người vào quán ăn bình dân ở bên đường, mạnh mẽ dẫn cả hai vào tiệm cơm.

Do không biết đường Chu Mịch chỉ theo thật sát Lưu tẩu tử, khi nàng bước vào bên trong thì nhận thấy tiệm cơm này rất tinh tế, thật sự rất giống với các tiệm cơm trong phim truyền hình cổ trang nàng từng xem. Tiệm cơm này tương đối nhỏ, tổng cộng có hai tầng, lầu hai cho khách nghỉ trọ, đại sảnh lầu một thì phục vụ cơm, nhưng cách bày trí có chút tương

tự với khách sạn Đồng Phúc trong võ lâm ngoại truyện. Lầu một bày biện khoảng hơn mười cái bàn, chỉ nhìn thấy có ba người phục vụ. Chu Mịch quan sát một chút những khuôn mặt mộc mạc cùng hai ba món ăn trên bàn ở từng bàn xung quanh, chỉ biết hôm nay căn bản không cần có nhiều người phục vụ như vậy. Bởi vì hôm nay là họp chợ, bảy tám người phải ngồi cùng một bàn. Một nhóm ba người bước vào tìm thấy bàn trống ngồi xuống, lập tức có một tiểu nhị chạy lên tiếp đón.

Lưu tẩu tử hỏi một chút thực đơn của quán có những món gì, tiểu nhị kể tên vài món, tên một loạt thức ăn chay, món ăn mặn gồm ba món: thịt kho tàu, cá chua ngọt, sườn hấp. Lưu tẩu tử nghe xong nhíu mày một cái, cuối cùng vỗ nhẹ một cái lên bàn, nói với tiểu nhị: "Một đĩa thịt kho, một đĩa cải, một đĩa mướp xào." Chu Mịch nghe xong sửng sốt một chút, cái này không giống phong cách Lưu tẩu tử, tuy rằng nàng không rõ Lưu tẩu tử có phải là người keo kiệt hay không, nhưng là nông dân rất ít khi đến trấn trên lại kêu thịt để ăn điểm ấy thông thường nàng ta vẫn phải có. Tiểu nhị đứng một bên cũng sửng sốt một chút, liền cố ý hỏi lại: "Vị tẩu tử này, ta cho tẩu lặp lại lần nữa. cải xào, mướp xào, còn có thịt kho tàu?!" Hắn cố ý nhấn mạnh ba chữ "thịt kho tàu".

"Đúng là ba món này, người nhanh bụng lên, chúng ta đều đói bụng." Lưu tẩu tử nói chắc chắn cùng thúc giục. Tiểu nhị thấy Lưu tẩu tử khẳng định như vậy, cũng vội vàng nói "Được rồi, khách quan chờ một chút." Nói xong lại cao giọng hô tên món ăn báo với phòng bếp.

"Cái kia, tẩu tử. Chúng ta như vậy rất tốn kém đó?" Chu Mịch có chút không yên hỏi.

"Không sao, hôm nay tẩu tử ta rất vui. Hơn nữa các người cũng là lần đầu tiên đến trấn trên, ta mời các người ăn một bữa cơm cũng là đương nhiên." Lưu tẩu tử khó nén hưng

phấn, vui rạo rức vượt hầu bao trên thắt lưng cười với Chu Mịch. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Tiểu Mạch, muội có biết vừa rồi lúc tỷ bán chỉ đã gặp được ai không?" Lưu tẩu hưng phấn nhìn Chu Mạch hỏi, cũng không chờ nàng trả lời liền nói: "Là bà mối Lí cách vách Tôn gia, bà ta nói rằng trong thôn bọn họ có một người tuổi còn trẻ là cháu của Tôn gia, tiểu tử kia trong vòng mười dặm tám thôn có tiếng là đứa trẻ ngoan, lớn lên tuần tú không nói lại còn có bản lĩnh, tuổi còn trẻ đã làm quản sự cho Lục gia ở trấn trên. Quan trọng hơn là hắn còn là người con hiếu thuận, đã dùng tháng lương đầu tiên để mua một bộ lông hồ ly cho mẹ hắn bị bệnh thấp khớp làm cái bao đầu gối. Người như vậy thật là đốt đèn lồng cũng tìm không ra, nhưng người ta cố tình lại để ý Hoa Sen nhà chúng ta đấy."

Chu Mạch cố gắng lục lọi tìm kiếm hình dáng của Hoa Sen ở trong đầu, phát hiện nàng chỉ gặp nàng ta được một lần, chính là lần nàng đến nhà Lưu tẩu tử trả đồ hốt rác thì nhìn thấy một cô nương đang ngồi trước cửa sổ thêu hoa, là một cô nương yên tĩnh. Vì thế nàng nịnh nọt nói với Lưu tẩu tử: "Tẩu tử, nghe tỷ nói vậy, chắc trong vòng mười dặm tám thôn Hoa Sen của chúng ta cũng phải số một số hai, sánh đôi với tú tài cũng không oan uổng." Tuy rằng Chu Mạch cũng không biết tú tài ở thời đại này thì có đức hạnh gì, nhưng nàng nghĩ tất cả đều là hạ phẩm, ở xã hội phong kiến này chỉ có đọc sách là cao, tú tài ở nông thôn này hẳn là cũng thế đi, ai bảo nàng ăn cơm của người thì phải giúp người nói chuyện chứ.

Lưu tẩu tử nghe những lời Chu Mạch nói, miệng cười đến tận mang tai, Chu Mạch thấy nàng vui đến vậy, đáy lòng nhin không được thở dài, nhớ tới câu "vợ là của nhà khác, con là của mình", nàng đột nhiên quay đầu nhìn Đông Nhi, lần đầu tiên Triệu Đông đến tiệm ăn cơm nên lúc này ngồi rất

ng nghiêm chỉnh, ánh mắt xoay tròn đánh giá chung quanh. Trải qua hơn mười ngày được Chu Mịch chăm sóc, quần áo trên người Đông Nhi vẫn cũ nát như cũ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn so với lần đầu tiên gặp đã nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, tóc cũng được Chu Mịch búi gọn theo kiểu tóc ở hiện đại, trên đỉnh bím tóc bên trái được buộc bằng một sợi dây màu hồng nhạt, đuôi tóc thì dùng một sợi dây đơn giản buộc lại, phía bên phải thì chừa lại một ít tóc, cộng thêm diện mạo Đông Nhi cũng tương đối thanh tú, nếu như làn da không vàng, bằng không sẽ là một Lolita thanh trần thoát tục. Nói đến diện mạo Đông Nhi, Chu Mịch rất hiếu kỳ, nàng biết rất rõ ràng diện mạo của cơ thể này, tổng hợp lại thì cũng được cho là thanh tú, chỉ có hình dáng đôi mắt cũng không tệ, cố tình Đông Nhi lại thừa hưởng điểm này của nàng, ánh mắt to lông mi lại thật dài, hơn nữa cái mũi lại không giống với nàng, mũi Đông Nhi cao thẳng, môi Đông Nhi so với đôi môi đầy của nàng quả là một trời một vực, là miệng anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt cũng không tròn giống nàng, là khuôn mặt dài cùng với chiếc cằm hơi nhọn. Mỗi lần nàng nhìn Triệu Đông Nhi, Chu Mịch liền nhận không được lại nghĩ đến diện mạo của Triệu Trọng Sơn kia, mọi người đều nói con gái giống cha, mặt Đông Nhi đẹp như vậy, hẳn là cha của đứa nhỏ này lớn lên có nhiều yêu nghiệt.

Thức ăn các nàng gọi lúc này đã bắt đầu được tiểu nhị dọn lên, món đầu tiên được dọn lên là đĩa cải xào, Chu Mịch vừa thấy đây không phải là cải thìa của Thượng Hải ở hiện đại sao. Nhưng mà màu sắc lại không giống gì cả, đã không có màu xanh nên có, mà đã biến thành cải đen Thượng Hải. Lưu tẩu tử nhiệt tình gấp thức ăn cho mẹ con Chu Mịch, dưới sự thịnh tình không thể từ chối, Chu Mịch nhắm mắt gấp một miếng không được đen lắm vào trong chén Đông Nhi, thức ăn cháy khét sẽ gây ung thư, nàng đau lòng con gái tuổi còn nhỏ, cũng không đành lòng để Đông Nhi ăn những thứ này.

Chu Mạch lại miễn cưỡng gắp một miếng cho bản thân, ngoại trừ có mùi khét thì vị cũng tạm được. Vì thế nàng ăn hai miếng, lại tiếp tục ngồi chờ thức ăn được dọn lên, tuy rằng trong lòng đã không còn hi vọng gì đối với hai món còn lại. Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị liền đem đĩa mướp xào lên, mướp xào so với đĩa cải lúc nãy tốt hơn nhiều, nhưng màu sắc cũng không được tươi cho lắm, hơn nữa mùi tỏi cũng không có, hương vị so với ở hiện đại nàng thường ăn kém xa. Vì thế đối với món thịt kho tàu, Chu Mạch một chút kỳ vọng cũng không có. Nhìn Lưu tẩu tử cùng Đông Nhi ăn rất ngon miệng nàng cũng không tiện nói gì. Bất quá bây giờ nàng đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao hai tiệm cơm bên đường lúc nàng tới đây lại đông như trẩy hội, mà trước cửa tiệm này có thể giăng lưới bắt chim. Thực là uổng phí mà. Đang suy nghĩ đột nhiên đoạn đối thoại của hai tiểu nhị lọt vào tai Chu Mạch. Tiểu nhị giáp: "Tiểu thuận tử, người nói xem tiền công tháng trước của chúng ta ông chủ khi nào mới trả đây, tháng này đã qua hơn nửa tháng, không chừng lại kéo dài tới tháng sau, sáng sớm hôm nay mẹ già của ta còn đi ngang qua thúc giục ta mau chóng đưa tiền cho vợ ta nữa đấy."

Tiểu nhị ấ: "Đúng vậy, ta cũng đang chờ đây, khoảng thời gian trước cha ta bị ngã gãy chân, đã đắp thuốc một thời gian, còn đang chờ tiền của ta để lấy thuốc. Ông chủ cũng không nói gì. Thật là nôn nóng chết người mà!"

Tiểu nhị giáp: "Nghe nói ông chủ chuẩn bị đem tiệm này bán đi để đến kinh thành tìm họ hàng nương tựa, nghe nói ở kinh thành ông chủ có họ hàng là quan tam phẩm, nếu ta có họ hàng như vậy, cũng đã sớm không ở chỗ này vất vả, lại còn không kiếm được bao nhiêu tiền."

Tiểu nhị ấ: "Hai tháng trước ta nghe nói, họ hàng của ông ta đã đi phương bắc đánh giặc Thát Tử, đến giờ còn chưa có

trở về."

Tiểu nhị giáp: "Đó là tin tức của mấy trăm năm trước rồi, người không có nghe nói gần đây biên quan đại thắng sao? Đem Thát Tử đuổi rất xa, có mấy thanh niên đi đánh giặc ở mấy thôn lân cận còn sống đều đã trở về. Không chừng họ hàng của ông ấy cũng đã trở về, cho nên mấy ngày nay ông ta lại nhắc tới việc đem tiệm này bán đi."

Tiểu nhị ất: "Nếu ông chủ có họ hàng lợi hại như vậy, sao không trả tiền công cho chúng ta."

Tiểu nhị giáp: "Đây là bản tính con người, nếu người làm ông chủ cũng sẽ như vậy."

Tiểu nhị ất không mở miệng nói gì, Chu Mịch liếc mắt nhìn qua, phát hiện tiểu nhị ất khinh thường liếc mắt tiểu nhị giáp một cái, từ từ nói: "Trong con người của ta không có chữ “quyết” này." Sau đó đứng dậy đi tiếp đón một đại thúc đã ngồi được cả buổi.

Chu Mịch nghe mà trong lòng ngứa ngáy, ở hiện đại nàng từng chọn học môn quản lý khách sạn, tuy rằng quản lý tiệm cơm nhỏ này kém xa một vạn tám ngàn dặm so với khả năng của nàng, nhưng nàng nghĩ đến nhu cầu ăn uống mà nói, tám trăm năm trước không có thành quản cũng không có cảnh quan lại cấu kết thổ phỉ, vẫn có thể kinh doanh tốt một nhà hàng. Vì thế nàng lặng lẽ ăn cơm, cũng không nhàn rỗi mà nghe Lưu tẩu tử lải nhải cháu của Tôn gia kia có bao nhiêu ưu tú. Trong đầu đang tính toán kế tiếp an bày thế nào.

Ba người ăn tổng cộng tốn hai mươi văn tiền, lúc tính tiền Chu Mịch nhìn thấy Lưu tẩu tử nhú mày một cái, Chu Mịch biết đó là cảm giác nhức nhối, lúc nàng mua quần áo cũng có loại cảm giác này. Tính tiền xong ba người dự định đi dạo

phố, mua chút kim chỉ cùng vật liệu cho việc may vá, đi được một nửa Chu Mạch bỗng nhiên ôm bụng, nói với Lưu tẩu tử, chắc lúc này nàng ăn thức ăn không sạch sẽ, muốn tìm một chỗ giải quyết. Lưu tẩu tử tức giận mắng to, nàng đã tốn nhiều bạc như vậy lại còn ăn phải thức ăn không sạch sẽ, lương tâm của tiệm cơm này cũng quá tệ, nàng còn muốn quay lại tìm ông chủ của tiệm cơm kia tính sổ. Chu Mạch sợ tới mức vội vàng nói, buổi trưa nàng cùng Đông Nhi ở trên đường có ăn chút thức ăn vặt, đoán chừng là do thức ăn đó không sạch sẽ. Nhờ Lưu tẩu tử dẫn Đông Nhi đi mua trước, mua giúp nàng một phần là được, sau đó đến chỗ Hồ lão nhân chờ nàng, nàng phải đi giải quyết một chút.

Chào tạm biệt Lưu tẩu tử, Chu Mạch vội vàng ôm bụng chạy về hướng khách sạn Phúc Lâm, vừa đi vừa nhìn chung quanh xem có toilet nào không, quả thật nàng cũng muốn đi giải quyết, quan trọng hơn là nàng muốn thí nghiệm thuật dịch dung của bản thân một chút. Thật đúng lúc nàng tìm được một cái toilet nữ, vội vàng trốn vào cẩn thận thay quần áo, gắn râu, búi tóc thành kiểu tóc nam. Cũng may lúc này nhà vệ sinh không có người, nhưng lúc nàng đi ra lại đụng phải một tiểu tử phụ đang đi vào, Chu Mạch không để ý đi ra ngoài, khi nàng rẽ đến một con phố khác mới nghe được tiếng thét chói tai từ hướng toilet truyền đến, phản ứng thật là chậm.

Chu Mạch học nam nhân đi đứng thong thả khoan thai đến Phúc Lâm khách sạn, vẫn là tiểu nhị ất vừa rồi đã tiếp đón các nàng đến tiếp đón nàng, nàng nhìn chung quanh, khách lại càng ít hơn lúc này, bao gồm cả nàng chỉ có hai bàn. Nàng rót một ly trà uống một ngụm to, lại gọi tiểu nhị ất đến ngồi với nàng. Tiểu nhị ất lúc đầu còn khách sáo không ngồi, Chu Mạch thanh cổ họng nói: "Tiểu nhị ca, tại hạ họ Chu tên Nguyên, là một nông phu Chu gia ở phía nam, cũng không phải là người có học thức gì, vừa đúng lúc tiểu đệ có việc muốn hỏi tiểu nhị ca, tiểu nhị ca họ gì?"

Tiểu nhị ắt cũng tỏ ra khách sáo: "Chu đại ca, tiểu đệ họ chung, người cứ gọi ta Tiểu Chung."

Chu Mạch nhìn ra người này là một người sảng khoái, cũng không khách sáo với hắn: "Tiểu Chung, ta đây cũng không quanh co lòng vòng, có lời nói thẳng." Nói xong làm một cái thủ thế mời ngồi.

Chung tiểu nhị cảm thấy nếu từ chối nữa thì có vẻ như không cho người khác mặt mũi, hướng hồ nhìn thấy có một khách nhân ở bàn khác cũng tính tiền rời khỏi, hắn nhân thế ngồi đối diện Chu Mạch.

"Chung tiểu ca, ta ở ngoài nghe được, ông chủ của huynh muốn bán tiệm cơm này, chẳng biết có thật hay không?" Chu Mạch đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Chu đại ca, không giấu gì người, ông chủ chúng tôi đã sớm muốn đem tiệm này bán đi, nhưng mà ra giá rất cao, đã hai tháng, người tới hỏi không dưới hai mươi người, đều bị giá cao hù dọa chạy mất." Tiểu Chung ủy khuất than thở.

"Vậy xin hỏi Chung tiểu ca, ông chủ huynh ra giá bao nhiêu?"

"Ta không có nghe ông chủ nói qua, chỉ nghe từ miệng một người khách đến mua tiệm oán giận nói, đã không có khách còn bán ba mươi hai, muốn đem tiệm này chôn theo à. Theo ý ta, ba mươi hai thật sự rất mắc." Tiểu Chung nói.

"Vậy, theo ý Tiểu Chung ca thì tiệm này trị giá bao nhiêu?" Chu Mạch nhìn chăm chăm Tiểu Chung hỏi.

"Muốn ta nói, nhiều nhất hai mươi lăm. Bởi vì tiệm kinh doanh thật sự không tốt, mua lại cũng chỉ có thể miễn

cường qua ngày." Tiểu Chung nghiêm túc nói.

Thật sự là đùa nhỏ thành thực, Chu Mạch nghĩ thầm. "Thế gần đây huynh có nghe ông chủ nói là tiệm đã bán cho ai hay là có người muốn mua chưa?"

"Vậy thì không có, với tính tình của ông chủ chúng tôi có việc gì cũng biểu hiện trên mặt, chúng tôi có thể đã nhìn ra được một chút."

Chu Mạch nghe Tiểu Chung trả lời, gật gật đầu, trong lòng có chút vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thông qua Tiểu Chung, Chu Mịch lại được hiểu biết thêm đôi chút về tình hình kinh doanh của quán cũng như các đối thủ cạnh tranh xung quanh. Sau khi uống xong một ấm trà, cái cơ bản cần biết rõ nàng đã biết rõ ràng. Nàng lần này cũng không tính toán gặp chủ quán, vì nàng biết rõ bản thân trong tay chỉ có khoảng sáu mươi văn tiền so với số tiền mua lại quán kém khá xa, cho dù chủ quán đồng ý bán hai mươi lăm lượng bạc, nàng thật là không có khả năng nào mua nổi.

Vật giá dưới triều Minh coi như cũng ổn định, bởi vì Chu Nguyên Chương xây dựng nhà Minh đã được hai mươi mấy năm, trải qua cả trăm lần chỉnh sửa mới được hưng thịnh như bây giờ, cuộc sống của dân chúng cũng không phải tốt lắm. Một trăm văn tiền mới có thể đổi được một lượng bạc, mà hiện tại nhà chồng Chu Mịch tổng cộng có hơn mười nhân khẩu chi phí sinh hoạt một năm cũng tốn khoảng năm sáu lượng bạc. Nghĩ như vậy, Chu Mịch cảm thấy Tôn Thị cho nàng năm mươi văn tiền giống như lấy máu của bà vậy.

Sau buổi nói chuyện với Tiểu Chung, Chu Mịch bước từng bước nặng nề rời khỏi Phúc Lâm khách sạn. Trong đầu nàng đều suy nghĩ nên đi chỗ nào để gây dựng sự nghiệp. Nàng chỉ lo cúi đầu đi mà không nhìn đường, không cẩn thận đụng phải một đại hán đứng đối diện, bị mắng mấy câu không có mắt à. Lúc này Chu Mịch mới vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, đã không nhìn thì thôi, vừa thấy đã bị dọa cho nháy dưng vì trước mặt nàng đông nghẹt người.

Nàng bỗng nhớ tới cha nàng ở kiếp trước luôn căn dặn nàng một câu mỗi lần nàng đi xa nhà: "Có lợi không chiếm, có cảnh vui không xem." Chu Mịch chuẩn bị rời khỏi chốn thị

phi này, nàng mới vừa bước đi được vài bước, bỗng nhiên lại suy nghĩ người cổ đại đều hiền lành chất phác như vậy, chắc là không có kẻ lừa đảo, dù sao chỉ cần bản thân cứ cúi đầu xem không nói chuyện là được, nghĩ vậy xong liền đi xem là chuyện gì.

Vì thế nàng chen vào đám người, mới phát hiện thì ra đây là một buổi luận võ. Chỉ thấy một người vạm vỡ đang đứng trên lôi đài cao kêu gào: "Còn người nào nữa? Nghe nói đa số anh hùng hào kiệt trong cuộc chinh phạt giặc ở phương bắc đều xuất xứ từ trấn Lạc Hoa, hôm nay nhìn thấy, cũng chỉ thường thôi." Vừa nói vừa dùng ánh mắt miệt thị nhìn khắp bốn phía.

"Ta tên Lỗ Bá Thiên, nếu vị tráng sĩ nào có thể đánh thắng được ta sẽ được năm lượng bạc, nếu thua chỉ cần bỏ ra hai lượng." Đại hán vẫn tiếp tục hống hách nói.

Nghe đến năm lượng bạc ánh mắt Chu Mạch sáng lên, nhưng nàng chưa thấy qua chiêu thức của tên Lỗ Bá Thiên này, nên không dám vội vàng tiến lên. Đang trong lúc nàng do dự, bên cạnh đã có người đứng ra, là một tiểu tử hơn hai mươi tuổi mặc áo xanh, nhìn thân hình tương đối cường tráng. Hắn tiến lên chấp tay ôm quyền với Lỗ Bá Thiên, cũng không dong dài, chỉ nói một chữ "mời". Lỗ Bá Thiên dùng tay phải tung chưởng tấn công đối thủ, đối phương lập tức nghiêng đầu tránh thoát, tay phải liền bắt lấy bả vai Lỗ Bá Thiên, mượn lực quật ngã đối thủ. Nam tử áo xanh chỉ dùng một chiêu liền hạ gục được đối thủ, Chu Mạch có thể nhận thấy rõ ràng tên tiểu tử áo xanh này không có chút công phu cơ bản nào, mặc dù không nói đến trình độ võ công của Lỗ Bá Thiên cao bao nhiêu, nhưng vẫn có chút thành tựu, người có luyện qua võ công hay không có luyện qua là khác nhau, cho nên căn bản là tên tiểu tử áo xanh cùng Lỗ Bá Thiên không cùng một vạch xuất phát, thế thì tại sao hắn ta có thể dễ dàng hạ gục được Lỗ Bá Thiên như vậy?

Lỗ Bá Thiên nằm trên mặt đất đợi vài phút mới đứng lên, liền tức giận lấy ra năm lượng bạc đưa cho tên áo xanh. Tuy toàn bộ quá trình thoạt nhìn rất tự nhiên, nhưng Chu Mịch lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bỗng nhiên nàng nhìn thấy trong tay áo Lỗ Bá Thiên giờ ngón cái với thanh y nam tử, nàng liền sáng tỏ, thì ra là đồng bọn, không nghĩ tới ở cổ đại nàng cũng có thể được nhìn thấy cảnh này.

Bên cạnh có người nhìn cảnh đấy như sói thấy thịt, một tiểu tử vạm vỡ bước ra khỏi hàng khiêu chiến, kết quả không cần đoán, tên này bị Lỗ Bá Thiên dùng hai chiêu đánh ngã, tên tiểu tử này trong tình trạng mơ mơ màng màng đã phải móc ra hai lượng bạc. Tiếp sau đó còn có thêm năm người nữa phải móc tiền đưa cho Lỗ Bá Thiên. Thật đáng thương cho người cổ đại hiền lành chất phác!

Thật sự không nhìn được nữa, Chu Mịch là người thứ chín đứng ra khiêu chiến, nàng tiến lên ôm quyền, "Lỗ tráng sĩ, tiểu đệ Chu Nguyên bất tài, đặc biệt xin chỉ giáo, nhưng ta có một đề nghị."

Lỗ Bá Thiên đã đánh đỏ mắt, lấy tiền cũng muốn mỗi tay, nhìn thoáng qua nam tử đang đứng trước mắt thì thấy vóc người không cao lại gầy teo yếu ớt, thì khinh thường nói: "Chu huynh, mời nói!" Miệng tuy nói chữ mời, nhưng lại không lấy mắt nhìn người, Chu Mịch cũng không để ở trong lòng.

"Lỗ huynh, Chu mỗ muốn cùng Lỗ huynh thương lượng, nếu trong vòng ba chiêu ta thắng Lỗ huynh, có thể đưa cho tiểu đệ hai mươi lượng bạc." Chu Mịch không để ý tới sự thô lỗ của Lỗ Bá Thiên, vẫn cứ nhìn chăm chăm ánh mắt Lỗ Bá Thiên nói.

Nàng một câu nói xong, chung quanh đều sững sốt, vừa rồi

tám người cộng thêm tên tiểu tử áo xanh lúc này là chín người, chỉ có một người cùng Lỗ Bá Thiên đấu không đến mười chiêu, tám người còn lại thì ba chiêu đã bị hạ gục. Lỗ Bá Thiên nghe xong cũng có chút sợ hãi, nhưng hắn vẫn phản ứng lại.

"Có thể! Nhưng nếu Chu huynh thua thì sao?" Lần này cho dù Lỗ Bá Thiên không đem người trước mặt để vào mắt, cũng không khỏi cẩn thận nhìn một chút, bất quá càng nhìn càng đối với dáng người nhỏ gầy trước mắt càng khinh thường.

"Theo tỉ lệ, nếu thua, Chu mỗ nguyện hai tay dâng tám lượng bạc. Nói cách khác lần này chúng ta đặt cược một ván lớn." Chu Mạch bình tĩnh nói.

"Chu huynh đã nói như vậy, hướng hồ hương thân phụ lão chung quanh đây đều có thể làm chứng, chúng ta liền bắt đầu đi!" Lỗ Bá Thiên nói xong liền bày ra tư thế chuẩn bị đấu võ.

Chu Mạch tuy rằng đã xem qua một vài chiêu của Lỗ Bá Thiên, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đỡ hai đấm của Lỗ Bá Thiên rồi lượn vòng vòng. Lỗ Bá Thiên thấy Chu Mạch chậm chạp không ra chiêu, không kiên nhẫn hướng Chu Mạch đánh tới, Chu Mạch kiên quyết thực hành thượng kế trong ba mươi sáu kế là chạy trước. Dáng người Lỗ Bá Thiên lớn gấp đôi Chu Mạch. Sau khi chạy cùng Chu Mạch hơn hai mươi vòng đã tức sùi bọt mép, cũng bắt đầu thở hổn hển, mà Chu Mạch vẫn cứ không ra chiêu, nhưng những người đứng bên ngoài xem đã có chút nóng nảy, có người đã bắt đầu ồn ào.

Khi thấy thời cơ đã tới, Chu Mạch chuẩn bị lần sau Lỗ Bá Thiên tấn công sẽ không tránh né, tay phải của Lỗ Bá Thiên nắm đầu vai Chu Mạch, muốn quật ngã nàng như những

người trước. Chu Mịch đợi lúc hấn ta kéo nàng đến trước mặt trong phút chốc vươn ngón trỏ cùng ngón giữa của tay phải đâm vào mắt của Lỗ Bá Thiên, Lỗ Bá Thiên phản ứng theo bản năng đưa tay trái lên che mắt, lực đạo tay phải cũng nhẹ đi, Chu Mịch nhìn hấn che mắt liền nâng lên gối phải mạnh mẽ tấn công vào hạ bộ của Lỗ Bá Thiên, bởi vì tay trái che mắt, tầm mắt Lỗ Bá Thiên bị cản trở, hơn nữa hấn không ngờ Chu Mịch có thể ra chiêu thức hạ lưu như vậy. Chỉ nghe một tiếng rống từ Lỗ Bá Thiên phát ra, sau đó bỗng nhiên hấn ngồi xổm xuống ôm hạ bộ, Chu Mịch nhân cơ hội vòng ra sau đầu cho một phát vào ót hấn, vì thế Lỗ Bá Thiên quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Những người chung quanh bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, cho đến khi người quỳ rạp trên mặt đất phát ra tiếng thống khổ rên rỉ mới lớn tiếng vỗ tay, đặc biệt là những người thua cuộc lúc này, càng ra sức la hét, Chu Mịch rút cục thay bọn họ trút được cơn hận.

Qua một hồi lâu, Lỗ Bá Thiên mờ mờ hồ hồ từ mặt đất đứng lên, hung tợn nói: "Vương bát đản, ngươi đánh lén!"

"Lỗ huynh, lời này của huynh là không đúng rồi, mọi người ở đây đều nhìn thấy, ta đánh lén huynh khi nào?" Chu Mịch bình tĩnh hỏi, kỳ thực trong lòng như trống đánh.

"Ngươi..., ngươi đá ta... đá ta. . . ." Lỗ Bá Thiên chỉ biết nói lắp bắp nửa ngày chữ "đá ta" cũng không nói tiếp được, cho dù hấn là một người thô lỗ nhưng dưới cái nhìn của nhiều người cũng ngượng ngùng nói ra mấy lời kể tiếp.

Chu Mịch trong lòng nhịn không được cười trộm, cái ta muốn chính là ngươi nói không nên lời. "Lỗ huynh, lời này không sai, ta đá ngươi cũng là một loại chiêu thức. Hương thân phụ lão chung quanh đây đều nhìn rất rõ ràng, ta đã dùng đúng ba chiêu. Ngươi đã thua. Cho nên mau chung

tiền đi." Nói xong vươn tay.

Lỗ Bá Thiên còn muốn lấp liếm không trả tiền, mọi người chung quanh đã nháo lên, đặc biệt là những người đã thua tiền cho hắn, hô lớn dẫn đầu: "Thua cuộc, đưa tiền!". Vì thế chung quanh đều vang lên hai chữ "đưa tiền!". Lỗ Bá Thiên nhận thấy nếu hôm nay hắn không đưa tiền, rất khó rời khỏi được trấn Lạc Hoa này, vì thế oán hận lấy ra hai mươi lượng bạc.

Chu Mạch không cười mà tiếp nhận bạc, nàng lựa chọn xem nhẹ hận ý trong mắt Lỗ Bá Thiên, nhưng cũng không dám xem nhẹ ánh mắt hắn vừa trao đổi với gã nam tử áo xanh kia, đoán chừng bản thân sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi này, hai mươi lượng bạc này thực là khó lấy.

Mặc kệ thế nào, trước tiên nên lấy bạc. Chu Mạch đem bạc giấu trong tay áo, ôm quyền với Lỗ Bá Thiên nói cảm tạ, sau đó nghiêng đầu trốn vào đám người, những người khác thấy có người thắng trận, càng thêm rục rịch đứng lên, hét to muốn luận võ. Chu Mạch thừa dịp chung quanh náo loạn, chạy nhanh thoát khỏi hiện trường.

Tuy Chu Mạch chân bước như chạy về phía trước, nhưng luôn lắng nghe động tĩnh phía sau, còn không quên thường thường quay đầu nhìn lại, thời điểm nàng quay đầu lần thứ ba liền nhìn thấy cái tên nam tử lúc nãy cùng một tên đồng bọn đi theo phía sau nàng chỉ cách nàng khoảng chừng năm mươi thước, trong đầu nàng lập tức suy nghĩ cách thoát thân như thế nào vì thế liền gia tăng bước chân đi nhanh về phía trước.

Đột nhiên Chu Mạch nhớ lại, nàng hiện tại là nữ phần nam trang, nếu đổi lại nữ trang không chừng có thể tránh được bọn họ, nhưng nàng lại suy nghĩ, nên đi chỗ nào để thay quần áo đây. Nơi này cách toilet nữ lúc nãy còn một đoạn

đường, nhưng nàng lại không dám vội vàng xông vào một cửa hàng nằm ở ngã tư đường bên cạnh, chẳng may trốn vào đấy lại gặp phải người có lòng dạ khó lường đem nàng đi bán, cho dù nàng khóc lóc cũng không tìm thấy đường về nhà mất.

Suy đi xét lại Chu Mịch cảm thấy vẫn là chạy về hướng nhà vệ sinh công cộng ở phía sau tiệm cơm vừa rồi, bởi vì nàng nhớ được cái toilet nữ kia nằm bên cạnh toilet nam, hơn nữa lại chỉ có một cửa vào, đi vào quẹo trái là nam, rẽ phải là nữ. Nàng tin tưởng chỉ cần nàng đi vào cánh cửa kia, hai người kia tuyệt đối sẽ cho rằng nàng đi vào bên trái, không biết rằng nàng lại treo đầu dê bán thịt chó. Hiện tại biện pháp này là biện pháp tốt nhất. Nghĩ thầm như vậy, Chu Mịch càng gia tăng bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nàng dựa theo đường cũ mà chạy, tuy rằng càng lúc càng gần, nhưng trong lòng lại không dám thả lỏng, cho đến khi tiến vào toilet nữ, cũng may nàng nhớ được đem râu trên mặt cùng trái cổ giả gỡ xuống, vừa vào cửa nàng nhanh chóng tháo búi tóc, vì thế mọi người chỉ nhìn thấy một nữ nhân điên loạn tóc tai bù xù mà không phải là một nam nhân với chòm râu trên mặt, cho nên trong toilet nữ không hề vang lên tiếng thét chói tai nào, bởi vì bên trong chỉ có hai nữ nhân. Nàng không để ý ánh mắt của hai nữ nhân kia nhìn nàng như quái vật, vội vàng bắt đầu thay quần áo, nàng đoán chừng bản thân chỉ tốn không đến mười giây đã thay đổi sang nữ trang một cách hoàn hảo, tóc được búi thành búi tóc nữ sĩ đơn giản, còn gắn hai đóa hoa mua cho Triệu Đông ở phía sau đầu.

Nàng vừa thay đổi xong, chợt nghe được tiếng bước chân nặng nề vào toilet nam ở cách vách, nàng tạm thời không dám đi ra, đợi đến khi cách vách bắt đầu vang lên âm thanh ồn ào liền chạy nhanh ra ngoài, nàng không đi đường thẳng, mà là đi khắp hang cùng ngõ hẻm đến cửa trấn Nam. Khi nàng chạy đến nơi thì những người cùng đi với nàng lúc sáng đã ngồi lên xe chờ nàng, Chu Mạch liền thở phào nhẹ nhõm, nàng đặt mộng ngồi trên xe bò của Hồ đại gia, không để ý Triệu Đông đang chu môi cao giọng bắt mắh với nàng: "Nương, người đã đi nơi nào, mọi người đều đang đợi người đấy." Nàng hướng về phía mọi người cười hì hì hai cái, liền đem gói đồ đang kẹp dưới nách gắt gao ôm vào trong ngực, bên trong là hai mươi lượng bạc nàng đã liều mạng may mắn mới có được.

Nghĩ tới đây Chu Mạch liền bình ổn hô hấp sau đó lại cười ha ha như đứa ngốc, Triệu Đông nhìn chiu không được liền lắc

lắc cánh tay nàng, Chu Mịch không quan tâm, ngược lại còn nghiêng đầu hôn một cái lên khuôn mặt đáng yêu của Triệu Đông. Lưu tẩu tử ngồi bên cạnh cũng oán trách trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, nhưng cũng không có oán giận cái gì.

Sau khi xe của Hồ đại gia về đến đầu thôn, Chu Mịch đưa cho ông ta ba đồng tiền, nói là trả luôn phần Lưu tẩu tử. Lưu tẩu tử từ chối mãi không được, Chu Mịch cũng không để ý nàng ta, liền nắm tay Triệu Đông đi về hướng Triệu gia.

"Tiểu Mịch, muội nói gần đây muội đều không có khoản thu nhập nào, ta sao có thể không biết xấu hổ mà lãng phí tiền của muội, tuy đây chỉ là mấy đồng tiền lẻ." Lưu tẩu tử ngượng ngùng oán trách nói.

"Tẩu tử, tỷ nói như vậy là chỉ thấy bề ngoài, tỷ xem tỷ đã dẫn mẹ con muội đi trấn trên ăn cơm ngon như vậy, muội sao có thể nhẫn tâm lại để cho tỷ tốn kém nữa! Hơn nữa, chỉ dựa vào mấy đồng này cũng không thể thành người giàu có được." Chu Mịch cười hì hì, nàng là người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái. Hiện tại nhìn cái gì cũng đều cảm thấy vui vẻ, đặc biệt là nhìn thấy Lưu tẩu tử hòa ái dễ gần, nữ nhi Đông Nhi hoạt bát, nàng càng vui vẻ hơn.

Ba người các nàng đi tới trước cửa nhà Chu Mịch thì tách ra, Lưu tẩu tử nói hôm nay khuya rồi, bảo Chu Mịch ngày mai hãy đến nhà nàng lấy kim chỉ, Chu Mịch gật đầu đồng ý, sau đó nàng dẫn Đông Nhi vào nhà.

"U, còn biết trở về nga, giờ này là giờ nào rồi, còn biết về nhà sao, ta cho rằng có người lần đầu tiên đi trấn trên, tìm không thấy được đường về nhà chứ?" Vừa mới bước vào sân Chu Mịch đã nghe được giọng điệu chanh chua của đại tẩu Lí Cúc Hoa.

Chu Mịch cũng không để ý nàng ta, nắm tay Triệu Đông đi về hướng phòng của mẹ con nàng, Lí Cúc Hoa thấy Chu Mịch không trả lời nàng, cho rằng nàng chột dạ muốn chạy, liền cất cao giọng.

"Ai u, Chu Mịch, trong mắt người càng ngày càng không có trưởng bối, đại tẩu nói chuyện với người người cũng không chịu trả lời."

Chu Mịch dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía Lí Cúc Hoa, một mặt ngây thơ hỏi: "Đại tẩu, vừa rồi tẩu có nói chuyện với ta sao? Ta chỉ nghe đến người nói có người lần đầu tiên đi trấn trên thôi."

Lí Cúc Hoa sửng sốt một chút, nàng không nghĩ tới Chu Mịch sẽ trả lời nàng như vậy, khoảng thời gian trước dưới sự chèn ép của bà bà Tôn Thị, nhóm nữ tướng Triệu gia không ai dám đem móng vuốt tấn công Chu Mịch, nhưng đã qua hơn mười ngày, Chu Mịch cùng lúc trước cũng không có thay đổi gì quá lớn, vẫn giống lúc trước không nói tiếng gì, không làm gì cũng không cùng mọi người nói chuyện, chỉ biết cầm đầu làm việc, nhưng nàng ta lại nhớ tới bản thân gần đây đã phải chui vào nhà bếp một đoạn thời gian làm cho toàn thân thường xuyên dính đầy khói dầu thì liền tức giận, công việc này vốn là của Chu Mịch. Nàng đã thật lâu vào buổi chiều không có đi đến cây hòe ở đầu thôn cùng người ta tám chuyện. Lí Cúc Hoa càng nghĩ càng thêm tức giận, hướng về phía Chu Mịch hét lên: "Cả nhà hôm nay chỉ có một mình người đi trấn trên, ta không gọi người thì gọi ai? Đừng có giả bộ hồ đồ với ta!"

Chu Mịch vừa định phản bác, liền nhìn thấy bà bà Tôn Thị từ nhà chính đi ra, hướng ra sân quát: "Nói nhảm cái gì đấy! Ta mấy ngày nay đau đầu, cũng không để cho ta yên tĩnh được sao!" Nói xong trừng mắt nhìn Lí thị, "Vợ lão đại, lúc này là lúc nào, sao vẫn còn không đi nấu cơm! Lát nữa mọi người

trở về lấy cái gì ăn!"

Nói xong lại nhìn thoáng qua Chu Mịch, "Vợ lão nhị, người đã về thì hãy đi phòng bếp giúp một tay, ta thấy vết thương trên đầu người cũng đã tốt lên rồi, về sau cũng nên mở to mắt một chút, chủ động một chút." Nói xong không đợi hai vị đang đứng trong sân trả lời liền quay đầu vào nhà.

Tôn Thị đây là đánh mỗi người năm mươi đại bản đấy mà, Chu Mịch hiểu rõ thái độ của mẹ chồng, đoán chừng lão thái thái cảm thấy bản thân đã dung túng nàng nửa tháng cộng thêm sáu mươi văn tiền ngày hôm qua, cảm thấy đối với chuyện nàng bị võ đầu đã có sự bù đắp, về sau sẽ rất khó để cho Tôn Thị có thể thiên vị cho nàng.

Tuy biết rõ điểm này, nhưng khi vuốt gói đồ có hai thỏi bạc nặng trĩu trong lòng, Chu Mịch quyết định không so đo có thiên vị cho nàng hay không đều được, trong nhà có gạo thì trong lòng không hoảng hốt.

Vì thế nàng trưng ra bộ mặt tươi cười, Chu Mịch cung kính đáp: "Dạ, nương!". Sau đó dắt Triệu Đông Nhi tiến vào phòng, khi vào phòng trước tiên nàng tháo gói đồ nhỏ trên người Đông Nhi xuống, rồi để con bé đi rửa mặt, thừa dịp Đông Nhi đi ra ngoài, nàng vội vàng đem hai mươi lượng bạc trong gói đồ lấy ra, tìm kiếm khắp phòng một chỗ không dễ dàng bị người phát hiện để giấu bạc, nàng tìm kiếm cao thấp trái phải nửa ngày, rốt cục cũng tìm thấy ở phía dưới một cái rương gỗ nằm dưới giường ngủ có một chỗ, nàng dùng một cái cuốc nhỏ mua ở chợ trên đào cái lỗ nhỏ, đem bạc chôn xuống lấp đất lại như cũ, sau đó đem rương gỗ đè lên chỗ vừa đào.

Xong mọi chuyện, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi đi ra ngoài rửa mặt sau đó bước vào phòng bếp, phát hiện đại tẩu Lí thị đang sửa sang lại vỉ hấp, kỳ thực cái gọi là làm

cơm chiều chính là đem bánh bao hấp nóng một chút, xào một chút rau dưa. "Đại tẩu, tôi đến giúp tẩu, tẩu xem tôi nên làm gì?"

Lí Cúc Hoa lườm liếc Chu Mịch một cái, "Đương nhiên là người nhóm lửa, ta xào rau, bánh bao đã để vào nồi rồi, người đây nấp rồi nhóm lửa là được."

Tuy ở kiếp trước Chu Mịch không có nhóm lửa qua, nhưng vẫn biết nhóm lửa là thế nào, hơn nữa nàng cảm thấy việc nhóm lửa hẳn là việc rất đơn giản, vì thế nàng cũng không nói gì thêm, yên lặng đi đến bếp chuẩn bị nhóm lửa. Nhưng nàng đã đánh giá bản thân quá cao, nàng dùng đá đánh lửa đánh ba lần mới có lửa, thật vất vả đánh được lửa, nhưng lại gặp phải củi bị ẩm ướt không cháy nổi. Nàng nhóm đi nhóm lại cả nửa ngày chỉ làm cho khắp phòng đầy khói đặc, nàng ngồi kế bên bếp lò bị sặc khói bắt đầu ho khan, Lí Cúc Hoa lớn giọng bắt đầu răn dạy: "Chu Mịch, người làm gì thế hử, nhóm lửa thôi mà làm khắp phòng đầy khói đây này!" Bởi vì khói chỉ bay lên trên, cho nên Lí Cúc Hoa đang đứng thái rau đã bị sặc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Đang đốt lửa Chu Mịch cũng không chịu nổi, nàng chỉ có thể thừa dạ nói: "Đại tẩu, hình như sau khi bị đụng đầu tôi đã quên nhóm lửa thế nào rồi." Nói xong tiếp tục nỗ lực cùng thanh củi trước mặt phân cao thấp, nhưng Lí Cúc Hoa lại chịu không nổi nữa, nàng tức giận mắng Chu Mịch ngu ngốc, sau đó đoạt đá đánh lửa cùng củi đốt, đuổi Chu Mịch đi thái rau.

Vì thế hai người các nàng thay đổi công tác cho nhau, Lí Cúc Hoa tiếp nhận công tác nhóm lửa, Chu Mịch bắt đầu thái rau xào rau, hôm nay là rau muống. Ở thôn quê là rất khó nhìn thấy thịt, kể cả Triệu gia cũng có chút của cải giàu có như vậy mà cũng phải mười ngày nửa tháng mới có chút thịt để ăn. Hơn nữa lúc này là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, trong

nhà có trồng sẵn một ít loại rau dưa có thể ăn, cho nên bọn họ cơ bản mỗi ngày chỉ là luân phiên thay đổi các loại rau mà ăn, hôm nay rau muống, ngày mai đậu đũa, ngày kia rau xào hạt tiêu, ăn đến nỗi Chu Mịch cảm thấy mặt mình đều xanh giống rau cải rồi.

Hơn nữa đại tẩu Lí Cúc Hoa xào rau giống như luộc vậy, chỉ phải dựa vào muối mà chống đỡ, ăn lâu thêm nữa có thể chết người. Cho nên Chu Mịch rất vui vẻ hôm nay bản thân có cơ hội được trở tài bếp núc, kiếp trước nàng được sinh ra ở Hồ Nam không chỉ được ăn uống, tài nấu nướng cũng không tệ. Vì thế nàng dựa theo phương thức lúc trước đem rau muống ngắt lá bỏ đi, sau đó cắt thành từng đoạn vừa ăn, lại hỏi Lí Cúc Hoa trong nhà có đậu phụ khô hay không? Lí Cúc Hoa không rõ Chu Mịch muốn đậu phụ khô làm cái gì, bởi vì đậu phụ khô nhà bọn họ đều được tẩm muối để khi đến thời điểm không có rau dưa mới được ăn, bất quá tốt xấu gì cũng có thể lấy ra vài miếng, Chu Mịch đành phải thái nhiều rau muống một chút, trước tiên nàng đem hạt tiêu cùng tỏi cho vào nồi xào cho thơm, sau đó cho rau muống cùng đậu phụ khô vào xào, đậy nắp lại một lát cho tỏi bốc mùi thơm, để nhỏ lửa sau nữa cho thêm chút muối, sau đó dọn ra đĩa đặt lên bàn. Sau khi làm xong món rau muống xào, Chu Mịch lại đem lá rau muống lúc này xào cùng chút muối, sau đó lại cho thêm dưa chuột xào thành một món, thêm món dưa muối, cùng canh cà chua thành một bàn bốn mặn một canh, Lí Cúc Hoa nhìn thấy chỉ đứng đó ngây ra một lúc, trước kia vô luận là Chu Mịch nấu cơm hay là nàng nấu cơm đều là một đĩa rau xào thật to, nào có nhiều món như vậy, bất quá nàng ta cũng không nói cái gì, dù sao cũng đều là nhà mình ăn mà thôi, nàng liền than thở một câu rất lãng phí. Chu Mịch cười cười cũng không để ý nàng, sau khi các nàng nấu cơm xong thì huynh đệ Triệu Bá Tuyên từ trong ruộng cũng đã trở về, công công Triệu Đại Ngưu cũng cầm băng ghế nhỏ từ nhà hàng xóm đánh bài trở về, vì thế mọi người bắt đầu ăn cơm

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mọi người nhìn thấy trên bàn có bốn mẹt một canh đều sùng sốt, vì nhà này trừ bỏ ngày lễ ngày tết thì mới ngồi trên bàn ăn cơm, bình thường đều là tay vừa cầm bánh bao vừa gấp món ăn hoặc là gấp thức ăn vào bát cơm rồi ngồi xổm ở chân tường mà ăn, nam nhân đều là bung bát đi ra cửa lớn mà ngồi ăn, bởi vì nơi đó có rất nhiều người, mọi người có thể vừa ăn vừa tán gẫu, tán gẫu một chút về con cái nhà ai đang có tiền đồ ở trấn trên, nhà nào kết thông gia với nhà nào, vụ mùa năm nay thế nào.

Bởi vì Chu Mạch đến Triệu gia chỉ được khoảng nửa tháng, chủ yếu đều ở trong phòng dưỡng bệnh, mà Lí Cúc Hoa nấu cơm xong cũng sẽ không gọi nàng đến ăn, cho nên khi nàng đi ăn cơm cũng là lúc mọi người đều đã ăn xong, cho nên Chu Mạch không biết mọi người ăn cơm là không ngồi trên bàn.

Vẫn là gừng càng già càng cay, người có phản ứng trước hết vẫn là Tôn Thị, nàng quét mắt một cái, "Đứng thất thần làm gì thế, còn không nhanh ngồi xuống ăn cơm!" Vì thế trong phút chốc chung quanh bàn lập tức ngồi đầy đủ mười một nhân khẩu bao gồm lớn nhỏ, Triệu Bằng - con gái của lão tam Triệu Thúc Hà còn chưa đến hai tuổi, cho nên còn ngồi ở trong lòng Hứa thị cắn bánh bao. Tất cả mọi người đều không có loại thói quen ăn cơm theo phương thức trên bàn như thế này, nhưng cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình với thức ăn, sau khi Triệu Đại Ngưu gấp một miếng thức ăn cho vào miệng, nhin không được khen ngợi: "Mấy ngày không nấu cơm, tay nghề của vợ lão nhị lại càng giỏi hơn, hương vị của món này có thể so với thức ăn của Quảng Nguyên Lâu ở trấn trên đấy!"

Tôn Thị trừng mắt với Triệu Đại Ngưu đang xúc động hơi thái quá: "Sao tôi không nhớ rõ ông đã từng ăn cơm ở Quảng Nguyên Lâu nhỉ?" Nói xong không để ý cơn tức giận của Triệu Đại Ngưu, nếm thử món ăn ở trước mặt, không khỏi cũng khen Chu Mạch một câu: "Ừm, vợ lão nhị hôm nay nấu ăn không tệ."

Lí thị bên cạnh ngồi im lặng, mấy ngày trước nàng cực khổ nấu cơm hơn nửa tháng, cũng không thấy cha mẹ chồng khen một chữ, hôm nay vợ lão nhị vừa xuống bếp, liền được bọn họ khen ngợi, nàng không tin có thể ăn ngon như vậy, cũng tức giận ăn một miếng, phát hiện hương vị thật sự so với nàng nấu còn ngon hơn, nhưng nàng lại không muốn bị Chu Mạch lấn lướt như vậy, nên nói với bà bà: "Mấy món này quả thật rất ngon, nhưng rất là lãng phí, nương nhìn xem nếu chỉ nấu một món thì chỉ tốn có một muống dầu, nhưng hôm nay nấu bốn món này thì tốn ít nhất bốn muống dầu, bây giờ dầu rất đắt! Đệ muội, về sau muội vẫn là đừng lãng phí như vậy." Nói xong khiêu khích nhìn Chu Mạch.

Chu Mạch cười cười trả lời 'ạ', lại quay đầu hỏi công công bà bà "Cha, nương, hai người thấy thế nào?"

"Ta thấy về sau công việc chuẩn bị cơm cho cả nhà giao cho vợ lão nhị phụ trách, vợ lão đại cùng lão tam thay phiên nhau nhóm lửa." Tôn Thị giải quyết dứt khoát, giả vờ như không thấy được vẻ không vui trên mặt của Lí thị.

Cả nhà thấy Tôn Thị lên tiếng, cũng không ai nói tiếng nào, Triệu Bá Tuyên cùng Triệu Thúc Hà tiếp tục cầm bát, vùi đầu bắt đầu ăn cơm. Dù sao người nhiều đồ ăn ít, Lí thị cũng không nói nhiều, chỉ vội vàng gấp thức ăn cho mình cùng nữ nhi Tiểu Thúy.

Vì thế bữa cơm này cũng coi như yên tĩnh, bởi vì cơm do Lí thị cùng Chu Mạch nấu, cho nên việc rửa chén liền do vợ lão

tam Hứa thị đảm nhiệm.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Chu Mạch theo thường lệ dẫn Đông Nhi ra cửa đi tản bộ loanh quanh cho tiêu thực, lúc này gia nhập đội ngũ của bọn họ lại có thêm Triệu Tiểu Thúy, tiểu cô nương vẫn là ưa thích nhị thẩm ôn nhu này, lại sợ mẹ ruột của mình, dù sao nương của nàng cứ suốt ngày ghét bỏ nàng là nữ hài tử, nuôi lỗ vốn, cũng không quan tâm nàng, cho nên Triệu Tiểu Thúy dù đã sáu tuổi nhưng rất biết nhận rõ rất nhiều thị phi, tuy trước kia nương từng nói với nàng đừng gần gũi với nhị thẩm và tam thẩm, nhưng từ sau khi nhị thẩm bị thương ở đầu, sẽ thường mang các nàng đi tiệm tạp hoá ở đầu thôn mua chút đồ ăn vặt cho các nàng, thấy vậy Lí thị cũng không quản, sau này còn giựt giây Tiểu Thúy đi theo nhị thẩm nhiều hơn.

Mà tiểu cô Triệu Thu Diệp sau buổi ăn cơm chiều liền vào nhà bắt đầu công việc thêu khăn tay của nàng, bởi vì Tôn Thị cam đoan với nàng, tiền nàng thêu khăn sẽ dùng để sắm đồ cưới cho nàng. Vì thế Triệu Thu Diệp càng làm càng hăng hái, nhưng hôm nay nàng vừa thêu lại lập tức nghĩ tới việc hôn nhân của bản thân, liền ngồi không yên bèn đi đến nhà chính tìm Tôn Thị bàn bạc.

"Nương, lần trước mẹ cùng bà mối nói chuyện ra sao? Sao Ngô gia vẫn không có động tĩnh gì thế? Ngô Sơn Phong hôm qua còn nói với con hôm nay sẽ mời bà mối đến nhà chúng ta cầu hôn." Triệu Thu Diệp thấy trong phòng không có ai cũng không định giấu diếm.

"Con của ta, những lời này chỉ nói khi có hai người chúng ta thôi, một cái đại cô nương lại ồn ào kêu người tới nhà cầu hôn, những lời này mà truyền ra ngoài sẽ làm cho người ta chê cười." Tôn Thị oán trách liếc Triệu Thu Diệp một cái, sau đó lôi kéo nàng vào phòng ngủ.

"Ta đã nhờ tam thẩm của con nói chuyện với mẹ của Ngô gia tiểu tử, bà ấy rất vui vẻ, quan trọng là Ngô lão cha lại không đồng ý, chắc là vẫn còn ghi hận lúc còn trẻ bị cha con đánh hấn một gậy đấy mà. Mẹ đã nhờ tam thẩm con đi khuyên, con nói xem hai ruộng sát ranh nhau làm sao không có xung đột, hơn nữa chuyện đó lại xảy ra trước khi mẹ được gả đến Triệu gia, đã hơn ba mươi năm, Ngô lão cha chắc cũng đã quên. Hơn nữa bọn họ một nhà ba người nhưng hai người đã đồng ý, cho nên chuyện Ngô lão cha gật đầu cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, con gái à con phải bình tĩnh, đừng nóng vội, nhất là không thể ra ngoài gây ồn ào về chuyện này." Tôn Thị dặn dò Triệu Thu Diệp.

"Nương! Con đã sắp đến mười bảy tuổi! Đại tỷ mười lăm tuổi đã lập gia đình, trong ba chị dâu trẻ nhất cũng là tam tẩu cũng mười bảy tuổi liền gả đến nhà chúng ta. Mẹ nói con có thể không vội sao?" Triệu Thu Diệp ủy khuất làm nũng nói.

Tôn Thị nhíu nhíu mày, ngón tay điểm nhẹ mày Triệu Thu Diệp: "Con đấy! Đang oán trách mẹ sao?" Nói xong lại an ủi nữ nhi vài câu, hai người lại nói tới chuyện thay đổi gần đây của Chu Mịch.

Triệu Thu Diệp đối với biểu hiện hôm nay của nhị tẩu thật nghi hoặc, nhìn không được hỏi Tôn Thị: "Nương, nếu ngấm lại thì nhị tẩu từ sau lần gặp tai nạn đã thay đổi rất lớn, mẹ xem lần trước tẩu ấy từ nhà mẹ để trở về lại dám trả lời với chúng ta đấy."

Tôn Thị không vội trả lời, ngồi suy nghĩ một chút: "Đúng vậy, mẹ cũng cảm thấy vợ lão nhị gần đây có chút kỳ lạ, có đôi khi cảm thấy nàng ta rất thành thật giống trước đây, có đôi khi cảm thấy trong mắt nàng ta có một chút gì đó, làm cho người ta suy nghĩ không ra cũng không dám khinh thường."

"Đúng vậy! Đặc biệt hôm nay, mẹ xem nàng ta thế nhưng

có thể làm ra thức ăn ngon đến vậy, trước kia nàng ta cũng đã nấu cơm được ba bốn năm, cũng không ăn ngon bằng một nửa hôm nay. Còn có, trước kia nàng cơm nước xong liền trốn trong phòng làm nữ công, bây giờ lại dẫn bọn nhỏ đi ra ngoài loanh quanh tản bộ, con thấy Tiểu Thúy bây giờ còn gần gũi với nàng hơn đại tẩu nữa. Bây giờ nàng ta mang cái dạng này, làm hại con cũng không dám khi dễ nàng ta!" Triệu Thu Diệp oán giận nói.

Tôn Thị nghe xong liền nhanh chóng che miệng nàng lại: "Con gái kiêu gì thế, cũng không thể nói như vậy, lần trước nàng ta náo loạn một trận làm cho hàng xóm chung quanh ở sau lưng chúng ta chỉ trở cho đến bây giờ, còn con bây giờ đã sắp đính hôn với người ta, con ngoan ngoãn đừng chọc phá gây phiền phức cho mẹ! Con còn có thể sống cùng nàng được bao lâu, sau khi định thân xong thì một hai tháng đã thành hôn."

"Con đã biết, nương!" Triệu Thu Diệp ngoan ngoãn trả lời.

Tôn Thị thấy thái độ nữ nhi tốt như vậy, cũng yên lòng: "Mẹ đã lớn tuổi, tiếng xấu gì cũng mặc kệ, con thì không giống vậy. Hơn nữa, nhị tẩu con cũng là một người đáng thương, nghe nói trong thôn chồng của người khác đi đánh giặc có thể trở về đều đã trở về, không trở về cũng được trợ cấp tiền, nhị ca con thì sống không thấy người, chết cũng không thấy xác. Ai!" Nói xong Tôn Thị nhịn không được bi thương đứng lên, dù sao cũng là con ruột của chính mình.

Thấy Tôn Thị bắt đầu gạt lệ, Triệu Thu Diệp cũng nhịn không được thương tâm, trong ba ca ca thì nhị ca là người thương nàng nhất, nhưng nàng cũng không dám khóc, sợ làm cho Tôn Thị càng khóc thêm, chỉ có thể khuyên Tôn Thị tuy không có tin tức, nhưng cũng không nhất định là tin xấu. Tin tưởng nhị ca cát nhân sẽ có thiên tướng phù hộ, bồ tát sẽ phù hộ huynh ấy bình an. Hai mẹ con lại hàn huyên một lát

cho đến khi Triệu Đại Ngưu vào nhà thì giải tán.

Vì buổi tối ở cổ đại thật sự không có tiết mục giải trí, trời vừa tối thì tất cả mọi người đều lên giường đi ngủ, trời vừa hừng đông liền rời giường. Cho nên Chu Mịch cũng thuận theo trào lưu, mỗi ngày vào buổi tối liền đi loanh quanh tản bộ sau đó trở về cho Đông Nhi rửa mặt rồi đưa lên giường, còn nàng lại đi tìm chỗ lén lút luyện một chút quyền cước, thói quen hai mươi năm của nàng vẫn là không thay đổi được, may mắn là chỗ nàng luyện quyền có cây đại thụ che chở phía trước cho nên tương đối bí mật, nhiều ngày như vậy cũng không có người phát hiện. Đợi cho đến khi nàng đi rửa mặt thì toàn bộ người trong nhà cũng đều an giấc.

Ngày hôm sau Chu Mịch theo thường lệ bị Triệu Thu Diệp đánh thức, nhìn bên ngoài trời đã có chút sáng, cũng liền ngồi dậy, bởi vì bữa sáng Triệu gia chỉ ăn cháo, hơn nữa ba nàng dâu đều có con nhỏ, cho nên bữa sáng đều là Triệu Thu Diệp chuẩn bị.

Sau khi ăn qua bữa sáng, Chu Mịch xin phép Tôn Thị cho nàng về nhà mẹ đẻ một chuyến, Tôn Thị không nói gì liền đồng ý, vì thế Chu Mịch đem Đông Nhi giao cho Hứa thị trông coi dùm nàng, tuy rằng phần lớn thời gian Đông Nhi sẽ đi ra ngoài tìm bọn tiểu đồng chơi đùa, nhưng nàng vẫn là lo lắng con bé chơi đùa quên giờ ăn cơm liền dặn dò Hứa thị tới giờ cơm thì gọi Triệu Đông.

Ra khỏi cửa nhà, Chu Mịch đi về hướng Chu gia, nhưng nàng cũng không có về nhà mẹ đẻ, mà là đi xuyên qua Chu gia đi lên trấn Lạc Hoa. Nàng dựa theo trí nhớ ngày hôm qua đi tới phúc lâm khách sạn, bởi vì sợ bọn người Lữ Bá Thiên còn chưa rời khỏi trấn trên, nàng không dám cải dạng nam trang.

Bởi vì hôm nay không phải chợ phiên, tuy vẫn có người lui

tới, nhưng lại không nhiều lắm, không giống ngày hôm qua rộn ràng nhộn nháo. Sau khi bước vào khách sạn nàng bỗng phát hiện, thì ra ngày hôm qua tiệm này buôn bán coi như tốt, bởi vì hôm nay trời đã sắp trưa mà tiệm chỉ có một bàn khách, hơn nữa một bàn này chỉ có một người.

Chu Mịch đang quan sát thì bị vị tiểu ca họ Chung ngày hôm qua quấy rầy "Vị khách quan này mời vào bên trong... .!" Nói đến một nửa hấn thất thần, nhận ra Chu Mịch là người ngày hôm qua đã tới nơi này ăn cơm.

Chu Mịch cũng không để ý, trực tiếp hỏi: "Vị tiểu ca này, ta thấy các người dán giấy bán tiệm ngoài cửa, đặc biệt đến hỏi thăm một chút, cho hỏi ông chủ của các người ở đâu?"

Tiểu nhị vừa có phản ứng lại thì lại sửng sốt một chút, bởi vì người trước mắt là nữ nhân đầu tiên tìm tới cửa, tuy ông chủ của hấn là người có chút keo kiệt, nhưng hấn lại không nhớ rõ ông chủ lại có thói quen ăn vụng ở bên ngoài. Nữ nhân trước mắt thoát nhìn không giống như cô nương lả lơi trên đường của Vạn Hoa Lâu, thoát nhìn là phụ nữ đài trang hoàng, cho nên ông chủ càng không có khả năng làm điều đó.

Thấy người trước mắt đang miên man suy nghĩ, từ trong ánh mắt hấn Chu Mịch có thể đoán được hấn đang nghĩ cái gì, không khỏi có chút buồn cười, làm nữ nhân thật là khó! Chu Mịch vội đánh thức tiểu nhị ca đang ngẩn ngơ, Chung tiểu nhị vội vàng ngượng ngùng mỉm cười, mời Chu Mịch ngồi nghỉ trước, còn hấn ta vội vàng lên lầu hỏi ý kiến ông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ước chừng qua một khắc, từ trên lầu xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, mặc quần áo vải bông màu đỏ một cách giản dị, ngũ quan không tính là đặc biệt nhưng thoát nhìn rất thông minh tháo vát, có lẽ đã qua ba mươi tuổi, cùng hình tượng ông chủ bụng phệ với bộ râu cá trê trong đầu Chu Mịch kém khá xa.

Tiểu nhị dẫn ông chủ đi đến trước mặt Chu Mịch nói: "Vị tẩu tử này, đây là ông chủ Tào của chúng tôi!" Sau đó lại quay đầu sang nói với chủ tiệm: "Ông chủ, chính là vị tẩu tử này nói muốn gặp ông!"

Chu Mịch chào hỏi ông chủ Tào, đối phương gật đầu đáp lễ với nàng, sau đó mời nàng lên lầu nói chuyện. Hai người lên lầu đi vào một gian phòng, tiểu nhị mang ấm trà tới rồi lập tức rời khỏi, nhưng hắn lại không đóng cửa. Chu Mịch thấy vậy bèn đi đóng cửa, nhưng bị ông chủ Tào ngăn lại: "Triệu tẩu tử, tôi với tẩu là cô nam quả nữ lại ngồi chung vốn không ổn, cửa này tuyệt đối không thể đóng, tôi không muốn tổn hại đến danh dự của tẩu."

Chu Mịch bưng tỉnh, cảm kích nói lời cảm tạ cùng tạ lỗi, nói thẳng là do chính mình sơ sót. Sau đó hai người phân chủ khách ngồi xuống, Chu Mịch mở miệng nói: "Ông chủ Tào, hôm nay tôi tới đây tìm ông cũng không quanh co lòng vòng, chỉ muốn hỏi ông chủ tiệm này bán với giá bao nhiêu."

Ông chủ Tào ngây ngẩn cả người, hắn nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt cẩn thận đánh giá một chút, quần áo vải thô nhưng không che giấu được sự kiên định trong mắt, nhưng làm cho hắn kinh ngạc hơn không phải là sự kiên định trong

mắt Chu Mịch mà là cách nàng xưng hô, nàng dùng "tôi" mà không phải là thiếp. Chuyện như vậy là lần đầu tiên hắn gặp phải, bỗng nhiên phát hiện nữ tử trước mắt thật thú vị.

Vì thế, ông chủ Tào nở nụ cười: "Không biết Triệu tẩu tử muốn trả bao nhiêu đây?" Chu Mịch suy xét một chút, nàng cảm thấy trong quá trình trả giá thì người ra giá trước sẽ bị rơi vào thế bị động. Chu Mịch không muốn bị đối phương dẫn dắt, mỉm cười nói: "Ông chủ, ngài là chủ, tôi là khách cho nên sẽ nghe theo ông, hay là ngài ra giá trước đi."

Ông chủ Tào cũng cười, cảm thấy nữ tử trước mắt càng lúc càng thú vị: "Nếu tẩu tử đã nói như vậy, tào mỗ liền không từ chối, ba mươi lượng bạc, một lượng cũng không bớt!" Nói xong bình tĩnh chờ xem phản ứng của Chu Mịch.

"Ông chủ Tào, cái giá ba mươi lượng bạc của ông đã gần hai tháng rồi, tôi nghe nói lúc mới đầu còn có một hai người đến hỏi, nhưng đã một tháng nay thì lại không có người đến hỏi!" Chu Mịch nói xong tỏ thái độ vui sướng như thấy người gặp họa nhìn đối phương.

"Triệu tẩu tử nói đúng, nhưng bây giờ là lúc phương bắc đại thắng, triều đình đã ổn định, cho nên sẽ chăm lo việc nước và cải thiện cuộc sống của dân chúng, tôi tin tưởng cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt, tiệm cơm bình dân như thế này cũng càng ngày càng nhiều, chỉ cần tiệm còn mở cửa, không lo không kiếm được tiền." Ông chủ Tào nói rất chân thành.

Chu Mịch ngây ra một lúc, không ngờ người cổ đại cũng có những lý luận kinh tế cơ bản như vậy, trách không được Minh triều là nơi nảy sinh ra chủ nghĩa tư bản. Nhưng nàng vẫn cứ kiên trì nói: "Ông chủ, tuy tôi không muốn đả kích đến lòng tự tin của ông, nhưng mà ông xem ở dưới lầu chỉ có một người khách. Nếu tiếp tục như vậy thì làm sao mà kiếm

tiền được đây? Hơn nữa nghe nói ông muốn đi kinh thành phát triển, cho nên một chút lợi ích này chắc là ông sẽ không để vào mắt. Lại nói tuy rằng hiện tại cục diện chính trị ổn định, nhưng chuyện trên triều đình không ai có thể nói chính xác, huống chi đương kim thánh thượng là người anh dũng thiện chiến."

Ông chủ Tào lại bị chấn động một chút, không nghĩ tới một cô nương yếu đuối lại có thể biết nhiều như vậy, hơn nữa còn nhìn thấu một vài thứ. Nữ tử này không thể khinh thường, hắn vội vàng chấp tay ôm quyền: "Triệu tiểu tử là nữ nhưng lại không thua đấng mày râu, đối với một vài chuyện bên ngoài lại có thể nhìn rất rõ ràng, nếu đã nói đến điểm này, tôi cũng không giấu. Tôi vốn định bán tiệm này đi kinh thành để nương nhờ một vị đường thúc trong tộc, tục ngữ nói dưới gốc đại thụ lúc nào cũng mát, hơn nữa bên nội tử (vợ) vốn là nhân sĩ ở kinh thành, khoảng thời gian trước cũng luôn luôn thôi thúc tôi sắp xếp ổn thỏa bên này rồi đến kinh thành, chẳng qua là mấy ngày nay có chút dao động, dù sao tiệm này là từ ông nội của tôi truyền lại, cho tới bây giờ đã hơn sáu mươi năm, thật sự không đành lòng bán đi. Cho nên nếu giá không đúng giá trị của tiệm, tiệm này tuyệt đối không bán."

"Chuyện này tôi có thể hiểu, chỉ là không biết giá mà ông chủ cho là xứng với giá trị của tiệm là bao nhiêu?" Chu Mạch nhân cơ hội hỏi tới.

"Ba mươi hai, thiếu một lượng cũng không bán." Ông chủ Tào kiên định nói!

Chu Mạch nghe xong thì bức bối, trong lòng đã muốn hỏi thăm mẹ của hắn ta, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra rất lễ độ mà thương lượng có thể hai mươi lăm lượng được không. Nhưng bàn bạc cả buổi, ông chủ Tào vẫn cắn chặt răng không giảm giá, vẫn kiên quyết với giá ba mươi hai lượng. Chu Mạch

cũng không muốn cùng hấn ta tranh cãi, dù sao nàng cũng không thể về nhà quá muộn, cho nên sau khi hai người uống xong hai ấm trà mà không thống nhất được giá thì ra về, Chu Mạch nhìn thấy nụ cười gian vì đạt được mục đích của hấn thì trong lòng giận đến bốc khói, nhưng cũng không có cách gì, chỉ có thể tức giận rời khỏi tiệm.

Ra khỏi Phúc Lâm khách sạn, Chu Mạch mới cảm thấy bản thân đã quá nóng vội, lời nói cùng vẻ mặt vừa rồi của nàng biểu hiện ra ngoài quá gấp rút, đối phương thấy nàng rất muốn mua, cho nên mới không chịu giảm giá, sau khi suy nghĩ lại Chu Mạch thấy hối hận không thôi, chỉ có thể an ủi bản thân còn một lần cơ hội là giả nam trang mà đến đó bàn bạc.

Nếu đã đến trấn trên, hơn nữa nếu về nhà thì phải đi ngang qua nhà mẹ đẻ, cho nên nàng đi đến chợ bán thức ăn ở đầu Trấn Nam mua nửa cân thịt heo cùng mười quả trứng gà, tốn của nàng hai mươi lăm văn tiền. Chu Mạch đem theo mấy thứ này, quyết định quên hết những buồn bực vừa rồi, lại nghĩ đến dưới sàng còn có hai mươi lượng bạc, không khỏi vui vẻ. Nàng vui vẻ đi về Chu gia, đi đến đó nàng phát hiện lão nương không ở nhà, chỉ có tiểu đệ Chu Bình đang ở trong sân chẻ củi, thấy nàng đến cũng chỉ ngẩng đầu kêu một tiếng tỷ, nhưng Chu Mạch vẫn nhìn thấy khóe miệng của tiểu gia hỏa này mỉm cười. Nàng cảm thấy đệ đệ này của nàng rất hướng nội, có cơ hội nàng phải hỏi lão nương của nàng, vì sao Chu Bình đã mười ba tuổi mà vóc người lại nhỏ như vậy, nhìn hấn cao không đến một thước ba, nàng nhớ đến ở kiếp trước đứa nhỏ bảy tám tuổi đã có thể cao như vậy rồi, mặc dù điều đó do hoóc môn quyết định. Nàng trước đem trứng gà cùng thịt đem vào phòng bếp, sau đó ra ngoài nhìn Chu Bình chẻ củi. Liền mở miệng bảo hấn nghỉ ngơi một chút.

Chu Bình nhìn nàng một cái, nói: "Tỷ, nương đang ở ngoài

đồng, tở vào phòng nghỉ ngơi một chút, đệ sẽ đi gọi nương về." Chu Mạch nhìn sắc trời đã không còn sớm, không dám ở lâu, liền gọi Chu Bình lại: "Chu Bình, đệ đừng đi, tở đến cũng không có chuyện gì, sau khi nương về đệ nói với nương đầu của tở đã khỏi, tở có mua trứng gà cùng thịt để trong bếp, trời rất nóng nương cùng đệ phải ăn cho nhanh kẻo hư, hai người gầy như vậy cần phải tắm bổ, về sau đừng chỉ biết làm việc mà không ăn cơm." Nói xong nàng tiến lên lau mồ hôi trên trán cho Chu Bình, sau đó xoay người đi ra ngoài, Chu Bình nghe tở tở nói như vậy hơn nữa còn lau mồ hôi cho hắn, trong lòng rất là cảm động, nhưng không biết biểu đạt thế nào, chỉ có thể đưa nàng ra đến ngoài cửa.

Rời khỏi Chu gia, Chu Mạch gia tăng bước chân đi về Triệu gia, bất quá về nhà trời đã nhá nhem tối, trước khi vào cửa nàng hít sâu vài lần, chuẩn bị nghênh đón bão táp ập đến.

Nhưng khi nàng đẩy cửa bước vào đi đến trong sân thì nghe thấy bên trong vang ra thanh âm rộn ràng nhốn nháo, giọng của bà bà Tôn Thị vang lên rất lớn: "Nào, tam thẩm, ăn nhiều một chút, chuyện lần này của nha đầu Thu Diệp, ít nhiều đều nhờ muội, chúng tôi nên cảm ơn muội!"

Chu Mạch nghe xong không khỏi ngây ngẩn cả người, tiểu cô lợi hại này lại có chuyện gì sao? Nghĩ vậy nàng cũng không vội mà bước đi, chờ nghe câu tiếp theo.

"Đại tẩu, tẩu nói những lời này thật xa cách, Thu Diệp cũng là cháu của muội, muội không vì nàng thì vì ai! Hơn nữa hai đứa nhỏ cũng có duyên, bằng không muội có nói như thế nào cũng không thể tác thành đôi được." Chỉ nghe tam thẩm nói chuyện rất khiêm tốn.

Nghe như thế, trong lòng Chu Mạch đã hiểu rõ, thì ra là chuyện hôn nhân của Triệu Thu Diệp đã được quyết định xong, trong khoảng thời gian này khi rảnh rỗi nàng nghe

được bà bà cùng Hứa thị thường thì thăm với nhau, hình như là ở trong thôn gì đó, nàng cũng không chú ý lắm. Xem ra bà bà hẳn là rất vui vẻ, chắc sẽ không so đo chuyện nàng hôm nay về trễ. Vì thế nàng bạo gan bước vào nhà, nhìn thấy trên chiếc giường đất trong phòng đã ngồi đầy người, có vợ chồng tam thúc, cha mẹ chồng của nàng, còn có Hứa thị, ngược lại đại tẩu Lí thị cùng tiểu cô Triệu Thu Diệp lại không có mặt.

Mọi người trong phòng hiển nhiên đang rất vui vẻ, không có chú ý Chu Mịch bước vào phòng, chỉ nghe Tôn Thị nói: "Nói đến Ngô Sơn Phong kia, thật là một đứa trẻ giỏi, một mình hắn đi bán hàng khắp hang cùng ngõ hẻm mà lại có thể xây được một căn nhà ngói lớn như vậy." Hứa thị đang ngồi đối diện cửa, nàng nhìn thấy Chu Mịch tiến vào vội vàng nháy mắt với mẹ chồng ngồi đối diện, ngoài miệng còn không quên nhắc nhở: "Nhị tẩu, tẩu đã về!"

Tôn Thị không lên tiếng, Chu Mịch thấy vậy có chút buồn bực, nhưng nàng cũng không chấp nhất, chào hỏi tất cả mọi người. Tôn Thị phản ứng lại, bảo nàng đi rửa tay vào ăn cơm với tam thẩm.

Chu Mịch sau khi rửa tay trên đường trở vào nhà dùng cơm thì chợt nhớ ra, Ngô Sơn Phong? Không phải là cái người đã hại nguyên chủ bị đánh vỡ đầu dẫn đến hương tiêu ngọc vẫn kia sao? Trách không được vừa rồi nàng cảm thấy cái tên Ngô Sơn Phong này nghe quen tai như vậy, nghĩ đến đó nàng liền cảm thấy tức giận, cái tên Ngô Sơn Phong này hại nàng phải xuyên đến thời đại không có internet lại không có TV này. Cũng rõ ràng vì sao tiểu cô lại có địch ý đối với nàng lớn như vậy, nguyên lai Triệu Thu Diệp đem nàng trở thành tình địch giả tưởng. Nhưng nàng thật sự là quân địch giả mà, tuy nàng không biết rõ lắm về chủ nhân của thân thể này, nhưng dựa vào mấy người nàng thường xuyên tiếp xúc trong khoảng thời gian này, nàng tin rằng Chu Mịch trước kia

tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện vi phạm đạo đức.

Chu Mạch buồn bực vào nhà ngồi xuống, Tôn Thị nhìn nàng một cái, không để ý tới vẻ mặt như khổ qua của nàng, thân thiết hỏi: "Vợ lão nhị, sao trể như vậy mới trở về thế, nương cùng đệ đệ của con có khỏe không?"

"Bọn họ đều rất tốt, nương và đệ đệ hôm nay phải đi làm cỏ, con đi giúp một tay, cho nên về nhà trể một chút." Vốn là Chu Mạch muốn nói nương của nàng có chuẩn bị cơm cùng thịt cho nàng, nhưng suy nghĩ lại những lời như thế không phải là đánh vào mặt của mẹ chồng mình hay sao, trước mặt người ngoài thôi thì quên đi, vì thế tiếp tục giả ngu lặng lẽ ăn cơm.

Tôn Thị cũng không để ý Chu Mạch trả lời thế nào, chỉ lo vui vẻ mà nói: "Vợ lão nhị, hôm nay nhà chúng ta song hỷ lâm môn, mọi người đều vui vẻ, nương cố ý xuống bếp nấu cơm, con trở về thật đúng lúc, chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu ăn, con cũng nhanh ăn đi!"

"Phải không? Nương, chuyện vui gì thế người cũng nói cho con nghe một chút." Chu Mạch ngốc nghếch cười hỏi, trong lòng buồn bực nghĩ việc hôn nhân của Triệu Thu Diệp là chuyện vui, vậy còn chuyện vui khác là chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong lúc Chu Mịch đang suy nghĩ xem chuyện vui khác là chuyện gì thì Tôn Thị đã không chờ được nữa mà nói ra : "Vợ lão đại có thai, hơn nữa đại phu còn nói mạch tượng lần này của nàng là nam tử! Cám ơn trời đất!". Bà ta nói xong không quên chấp hai tay tạo thành hình chữ thập, miệng không ngừng nói bồ tát phù hộ.

Chu Mịch nghe xong cũng không có cảm giác gì, trong lòng nàng là nam hay nữ đều không có sự phân biệt, huống hồ hiện tại nàng muốn mang thai cũng không có cơ hội. Nhưng nàng không cẩn thận lại phát hiện đệ muội Hứa thị bên cạnh khi nghe lời bà bà nói xong thì cúi đầu, Hứa thị sinh Triệu Bằng cũng đã hai năm, ở nông thôn tại cổ đại này con cái cách nhau một tuổi rưỡi là chuyện thường thấy, mà cho đến lúc này bụng Hứa thị vẫn không có nửa điểm tin tức.

"Tuy đại phu mà chúng ta mời đến là có tiếng trong mười dặm tám tấc, nhưng để cho chuẩn xác hơn nữa, buổi chiều hôm nay đã để Bá Tuyên đi trấn trên mời Triệu Bán Tiên, ngày mai ông ta sẽ đến đây, cho ông ta khám cho vợ lão đại, nếu ông ta cũng nói như thế, sẽ làm cho chúng ta yên tâm hơn!". Tam thẩm bên cạnh cũng không nói gì, tựa như đứa trẻ trong bụng Lí thị là cháu trai của chính mình.

"Nga. Vậy chúc mừng đại tẩu! Đúng rồi, đại tẩu đâu? Sao không thấy tẩu ấy dùng cơm." Chu Mịch hỏi.

"Nói đến đây, đại tẩu của con cũng thật là không nhạy bén gì cả, chuyện như vậy mà gần bốn tháng mới cảm thấy không thích hợp, hôm nay buổi chiều nương bảo nàng kiêng tiếp lúa mạch năm ngoái với nương, kết quả là nàng vừa mới bắt đầu dùng sức kiêng thì bụng liền đau, lại thấy

ra máu. Làm nương sợ muốn chết, liền nhanh chóng bảo nàng đi vào phòng nằm nghỉ, may mắn ông trời có mắt đại phu khám qua nói không có chuyện gì, cháu nội bảo bối của ta." Tôn Thị vui mừng đến nỗi không kèm chế được.

Chu Mạch cũng không mở miệng hỏi nữa, xem ra một mình mẹ chồng nàng ngồi ở chỗ này lăm bầm lầu bầu cả đêm đoán chừng cũng không có vấn đề gì, vì thế liền vui đầu ăn cơm, bà bà làm cơm so với cơm đại tẩu làm ăn ngon hơn một chút.

Bỗng nhiên, Tôn Thị dừng lại vẻ mặt hớn hở, nhìn chằm chằm hai nàng dâu trước mặt nói: "Đúng rồi, đại tẩu các ngươi mang thai, là trưởng tử đích tôn của Triệu gia chúng ta, trong khoảng thời gian này bất kể việc gì cũng đều không thể cho đại tẩu các con làm, về sau việc nhà hai người các con thay nhau gánh vác; giặt quần áo, nấu cơm, quét rác, cho heo ăn, cùng những chuyện khác trong nhà thì hôm nay hai người các con chia nhau làm đi."

Chu Mạch cùng Hứa thị vừa nghe đều nhú mày một cái, nhưng lại không nói đồng ý hay là phản đối. Tôn Thị nhìn thoáng qua Chu Mạch: "Vợ lão nhị, con lớn tuổi hơn cho nên việc giặt quần áo nấu cơm con đảm nhận, thế nào?"

Nghe mẹ chồng nói, Chu Mạch thiếu chút đứng lên chửi má nó, nàng thầm hít sâu vài cái, miễn cưỡng mỉm cười hỏi Tôn Thị: "Bà bà, xin hỏi nấu cơm cần mấy canh giờ? Giặt quần áo cần mấy canh giờ? Mà quét rác cho heo ăn phải mất mấy canh giờ?"

"Một ngày ba bữa, buổi sáng nửa canh giờ là đủ, giữa trưa cùng buổi chiều một canh giờ cũng đủ rồi. Giặt quần áo cả nhà mỗi ngày một lần nhiều nhất là nửa canh giờ. Quét dọn nửa canh giờ, cho heo ăn cũng mất nửa canh giờ." Tôn Thị đáp, nhưng khi bà trả lời xong lại cảm thấy có gì đó không

đúng, bà luôn cảm thấy việc giặt quần áo nấu cơm tương đối vất vả cho nên mới muốn phân cho Chu Mạch làm, lại không nghĩ rằng nếu dựa theo thời gian tính toán của bà, Chu Mạch căn bản là hoàn toàn không có một chút thời gian nghỉ ngơi. Mà như thế thì vợ lão tam rõ ràng được lợi nhiều hơn, tuy rằng bà cố ý thiên vị, nhưng hôm nay lại đang ở trước mặt người ngoài bà cũng cảm thấy bà đã cho mọi người thấy được bản thân bà là dạng người không công bằng. Đặc biệt là hai ngày nay lúc bà đi ra ngoài xem chút đã bị người ta đánh, bà cũng không muốn ngày mai đi ra ngoài lại bị người ta ở sau lưng mắng bà là mẹ chồng ác độc.

Nghĩ đến đó, bà nhịn không được giật mình một cái: "Chúng ta phân công không thể chỉ nhìn thời gian, còn phải xem việc đó nặng nhẹ thế nào nữa, không bằng như vậy đi, vợ lão nhị nấu cơm cho heo ăn, vợ lão tam giặt quần áo quét dọn nhà." Nói xong lại vỗ bàn một cái, nói tổng kết một câu: "Ừ, quyết định như vậy đi!"

Chu Mạch nghe xong tuy trong lòng vẫn còn rất tức giận, nhưng nàng biết hôm nay cho dù nàng tranh cãi như thế nào đi nữa cũng sẽ không có kết quả tốt hơn so với kết quả này, vì thế tuy trong lòng căm giận nhưng cũng không nói gì, trên mặt lại không có một chút tươi cười.

Mà Hứa thị bên cạnh nghe an bày như thế, lại tỏ ra một bộ dáng thẳng thắn thành khẩn, giống như an bày như vậy là phi thường hợp lý, bộ dạng này của nàng làm Chu Mạch càng thêm tức. Đang trong lúc nàng tức giận bất bình, bà bà đại nhân lên tiếng: "Vợ lão tam, con đi phòng bếp lấy cho nường chút dấm." Hứa thị lên tiếng 'dạ' rồi đi ra ngoài.

Thấy Hứa thị đã ra khỏi phòng lại thêm xác định tiếng nói của bà nàng ta không nghe được, lúc này Tôn Thị mới mở miệng nói với Chu Mạch: "Tiểu Mạch, con cũng đừng trách

nương bắt công, mấy ngày trước nương đã đưa cho con sáu mươi văn tiền, nương chưa từng cho đại tẩu cùng đệ muội của con tiền. Chuyện này con đừng nói cho hai nàng biết. Lại nói, từ lúc Tiểu Thúy ra đời cho đến nay trong nhà cũng không có đứa con trai nào được sinh ra, nương với cha con đều rất sốt ruột. Con cho đệ muội con làm ít một chút, để nàng có thể mau chóng hoài thai, chúng ta cũng không làm mất mặt với tổ tiên."

Chu Mạch nghe xong xem như đã hiểu, không ngờ nàng lại bị người ta dùng tiền mua sức lao động như thế. Hơn nữa bà không cho nhóm nàng dâu tiền cũng không có nghĩa là không cho con trai bà tiền. Bây giờ nàng đang trong tình thế là không thể giúp cho Triệu gia khai chi tán diệp, cho nên họ mới dùng đến sức lực của nàng. Nghĩ đến những điều này Chu Mạch cười với mẹ chồng.

"Nương, những chuyện như thế con đều hiểu. Để cho đại tẩu an tâm sinh đứa nhỏ, để cho đệ muội an tâm hoài thai, những chuyện này thân là con dâu Triệu gia con nên làm. Nhưng nương à, người cũng biết, làm nhiều việc như thế, thì phải tốn quần áo, tiền lần trước nương cho, con đã mua hai bộ quần áo cho Đông Nhi cũng không còn lại bao nhiêu, bản thân con thì vừa tiếc lại không có tiền mua, con đang muốn sửa lại hai bộ quần áo rách để mặc lại đây ạ." Nói xong nàng cũng không nhìn mẹ chồng, chỉ nghiêm túc ăn cơm.

Tôn Thị sau khi nghe xong hồi lâu mới có phản ứng, vừa định nói Chu Mạch đừng có tham lam, liền nhìn thấy Hứa thị cầm dấm chua đi đến, vội vàng ngậm miệng lại không nói.

Hứa thị thấy mặt bà bà bức bối mà đoán thăm trong lòng, chắc chuyện phân công lúc này nhất định đã làm nhị tẩu không vui, nhưng cho dù không vui, nhị tẩu cũng sẽ không dám chọc cho bà bà tức giận. Nhưng nàng bỗng nhớ lại, khoảng thời gian gần đây nàng cảm thấy hành vi của Chu

Mạch có chỗ không đúng cho lắm nhưng lại không biết chính xác là chỗ nào, nhị tẩu thực sẽ có năng lực chống đối bà bà. Bất quá chuyện này cũng không đến lượt nàng quản, dù sao bản thân nàng được lợi, nàng mới không cần nhiều chuyện đâu. Nhiệm vụ chủ yếu của nàng lúc này là phải nhanh chóng có thai, chút nữa về phòng phải nói Triệu Thúc Hà nỗ lực một chút. Nàng nghĩ đến tình trạng của Lí thị bây giờ, trong lòng không chỉ căm giận mà còn không thoải mái. Vì thế cũng ngồi lẳng lặng ăn cơm.

Vì thế bầu không khí rất kỳ quái, vừa rồi cục diện căng thẳng mà lúc này Chu Mạch cùng Hứa thị chỉ lặng lẽ ăn cơm làm cho bầu không khí trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh, cũng may tam thẩm là người tương đối có kinh nghiệm, đứng ra hoà giải mới đem bữa cơm không tính là yên tĩnh này trôi qua một cách yên bình.

Buổi tối lúc trở về phòng ngủ, Đông Nhi không biết đã ngủ từ lúc nào, còn không biết đã nằm mơ thấy cái gì, còn phát ra tiếng cười hắc hắc, Chu Mạch nghe xong trong lòng cũng ầm ào. Con người khi còn sống, không phải đều cầu nguyện có thể được sống vui vẻ hay sao. Vì thế nàng ngăm nhìn Đông Nhi, nhịn không được đưa tay khẽ vuốt ve.

"Con bé mới vừa ngủ không được bao lâu, cô không muốn đánh thức con bé thì đừng có chạm vào." Tiểu cô Triệu Thu Diệp - Chu Mạch cho rằng đã ngủ bỗng cất giọng nói chuyện với nàng.

Chu Mạch nghe xong mỉm cười một chút: "Thu Diệp, chúc mừng cô. Có được tình nhân. Tôi mới nghe tam thẩm nói Ngô Sơn Phong kia rất xuất sắc."

Triệu Thu Diệp xấu hổ khẽ cúi một chút: "Nhị tẩu! Cả tẩu cũng đến trêu chọc tôi!" Đây là lần đầu tiên từ lúc Chu Mạch tỉnh lại nàng ta gọi nàng là nhị tẩu.

Chu Mạch nghe xong cười thầm, kỳ thực tiểu cô này chẳng phải xấu xa gì, chẳng qua là tính tình có tranh cường háo thắng một chút. Một cái tiểu cô nương tính tình mạnh mẽ cũng sẽ không thể cố ý giở trò xấu, lần trước nàng ta làm như vậy với nàng phỏng chừng là sợ nàng cướp đi người trong lòng của nàng ta.

Đang trong lúc Chu Mạch suy nghĩ, Triệu Thu Diệp đứng lên đi tới ngồi kế bên nàng nói: 'Nhị tẩu, tôi biết lần trước là tôi không đúng, kỳ thực trong lòng tôi rất rõ tẩu sẽ không cùng nam nhân khác có cái gì, nhưng người trong lời đồn kia lại là Ngô Sơn Phong' khi nàng nói đến cái tên này thì vẻ mặt lại ngại ngùng, mắc cỡ đem những lời còn lại nói ra miệng.

"Càng để ý thì phản ứng càng mạnh mẽ, huống chi người kia lại là người trong lòng của muội, muội sẽ không nhận được mà miên man suy nghĩ. Nha đầu ngốc, ta đều biết. Nói ta không trách muội không chừng muội cũng không tin, lúc đó quả thật ta có chút giận muội, bất quá sau này đã quên hết. Nữ nhân chúng ta sống ở trên đời này vốn đã không dễ dàng, không cần thiết phải làm tổn thương bản thân." Chu Mạch vỗ vỗ tay Triệu Thu Diệp an ủi nói.

Triệu Thu Diệp nghe xong mà cảm thấy ngỡ ngàng, tuy rằng nàng đối với nhị tẩu có thể nói là hiểu mà cũng có thể không hiểu, nhưng nàng biết nhị tẩu đã tha thứ cho nàng. Nhưng nàng vẫn không nhận được tò mò nói: "Nhị tẩu, nói thật, tôi cảm thấy tẩu sau lần bị thương này đã thay đổi rất nhiều, không còn khó ở chung nữa. Sau khi nhị ca đi lính, tẩu căn bản đều không quan tâm đến ai, chỉ biết vui đầu làm việc. Hiện tại tẩu trở nên thật rạng rỡ, cũng rất biết cách nói chuyện."

Chu Mạch nghe xong cũng chỉ cười cười, nếu ngay cả nàng cũng không tự yêu bản thân mình, thì người khác làm sao

biết yêu thương nàng thế nào. Về sau nàng sẽ hảo hảo yêu bản thân, yêu thân thể này.

Hai người còn nói chuyện đại tẩu Lí thị mang thai, nói chuyện hai tháng sau sẽ tổ chức lễ thành thân của Triệu Thu Diệp. Triệu Thu Diệp vài lần muốn mở miệng nói về chuyện của nhị ca Triệu Trọng Sơn, nhưng nghĩ đến đêm nay thật vất vả mới hòa thuận được với nhị tẩu, thật vất vả nhị tẩu mới trở nên vui vẻ một chút. Cho nên nàng đều nhịn xuống, nàng sợ sau khi nói xong nhị tẩu của nàng có thể trở về cuộc sống như đầu gối lúc trước.

Thấy nàng một bộ dáng muốn nói lại thôi, Chu Mạch cũng có thể đoán được nàng muốn nói chuyện có liên quan đến nàng, nhưng nàng không thể đoán được đó là chuyện gì, hiện tại nàng có nghe hay không nghe thì đối với bản thân nàng mà nói đều không có quan hệ. Hai người tán gẫu cho đến khi cảm thấy buồn ngủ liền đều tự lên giường ngủ.

Tuy rằng rất mệt, nhưng khi nằm ở trên giường, Chu Mạch lại thế nào cũng không ngủ được, nhớ lại nhiều chuyện đã xảy ra sau khi nàng đến nơi này, đặc biệt hôm nay nàng giống như con quay xoay vòng vòng cả ngày, nhưng lại không có được kết quả mà nàng muốn. Nàng vốn tính toán xem có thể mua Phúc Lâm khách sạn với giá hai mươi hai hay phải mua với giá cao hơn, nếu cao hơn thì nàng có thể mượn tiền ở nhà mẹ đẻ cùng Lưu tẩu tử một chút để xoay sở, tin tưởng rất nhanh có thể kiếm được tiền lời.

Nhưng hôm nay lại cùng ông chủ Tào bàn bạc không thành, cẩn thận ngẫm lại cho dù bàn bạc thành công nàng cũng không có tiền xoay sở. Nhà mẹ đẻ thì có hai căn phòng bị dột mưa, cho dù nường của nàng có đồng ý đem hòm tiền cho nàng, nàng cũng không thể lấy. Mà quan hệ của nàng cùng Lưu tẩu tử, mượn mấy đồng lẻ thì có thể, nếu mượn nhiều một chút nàng cũng không mở miệng được, lại nói,

cho dù bản thân nàng có thể tự mình làm ra tiền, nhưng là ở trong cái nhà này, nàng làm sao có thể lấy ra mà dùng được đây. Nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân trong nhà này, phỏng chừng sau này có thể nàng phải sống cuộc sống theo đuôi người khác, hai chị em bạn dâu, một thì như diễn viên kịch, một thì thâm tàng bất lộ, chỉ có bản thân nàng giống như thật sự không có hi vọng gì. Nàng nhin không được trong lòng thở dài, trần trọc ngủ không yên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bởi vì đầu hôm có nhiều tâm sự nên rất khuya Chu Mịch mới chợp mắt được, sáng sớm hôm sau dậy muộn, nàng mới ra khỏi phòng liền nhìn thấy đại tẩu ở trong sân đang có hình dạng như bình trà, bỗng nàng ta nhìn thấy Chu Mịch bước ra khỏi phòng, liền cất giọng chanh chua cùng châm chọc khiêu khích: "Ui cha, đệ muội thức thật sớm đấy, mặt trời lên đến mông mới chịu dậy, đừng quên từ hôm nay muội phải nấu cơm, ngủ đến mặt trời lên cao người ngoài không biết còn cho rằng muội là công thần của Triệu gia cơ đấy." Nói xong ở trước mặt Chu Mịch uốn bụng đi một vòng, ngẩng cao đầu cất bước về phòng của mình.

Chu Mịch nhìn thấy như vậy không khỏi nở nụ cười, đại tẩu này của nàng quả là cực phẩm tiểu lâm. Không muốn cùng nàng ta cãi cọ, Chu Mịch vội vàng rửa mặt, dùng bàn chải làm từ lông heo nàng mua ở trên chợ đánh răng với chút muối. Sau đó nàng tiến vào phòng bếp, vừa thấy bà bà đang nhóm lửa, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội vàng giành lấy, Tôn Thị cũng không nượng bộ, cũng không trách mắng nàng dậy muộn, chỉ nói một câu về sau đừng dậy muộn liền vỗ vỗ mông rời khỏi phòng bếp.

Rất nhanh nàng đã chuẩn bị xong điểm tâm, cũng chỉ có cháo ngô nấu với mấy củ khoai, bà bà bảo Hứa thị đem điểm tâm đến trước giường của Lí thị, nói nàng ta cần nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, ít nhất nửa tháng này không được bước xuống giường. Chu Mịch nghe xong mặt trợn trắng, nhớ đến vừa rồi lúc Lí thị ra sức châm chọc nàng rõ ràng thân thể tốt vô cùng, sao bây giờ lại cần nằm ở trên giường tĩnh dưỡng. Nhưng nàng biết giờ phút này nàng không thể nói nửa câu Lí thị không tốt, không chừng ở trong mắt của bà bà Tôn Thị lúc này Lí thị không chỉ là bánh trái thơm

ngon, mà còn là bồ tát sống toàn thân phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, nàng vẫn nên an phận húp cháo thì hơn.

Ăn xong điểm tâm, lão đại cùng lão tam đi ra ruộng làm cỏ, bón phân, cha chồng thì mang theo cái ghế nhỏ đi ra ngoài đánh bài, mẹ chồng cùng tiểu cô thì thương lượng nên thêu bức tranh nào dùng cho ngày xuất giá, Hứa thị thì đang tập đi cho Triệu Bạng, vì thế Chu Mịch liền dẫn Đông Nhi đi đến chân núi cắt cỏ cho heo, nàng sợ dĩ mang Đông Nhi đi theo là vì con bé không biết cỏ nào là dành cho heo, con bé chỉ biết cái gọi là ngũ cốc nhưng lại không phân biệt được chúng cùng với một vài hoa cỏ thường thấy mà thôi. Triệu Tiểu Thúy thấy mẹ con nàng muốn đi ra ngoài liền lén lút đi theo, con bé đuổi kịp theo Chu Mịch liền dặn dò: "Nhị thẩm, thẩm đừng nói cho nương của con biết con đi cắt cỏ với thẩm nha, nếu không tối đến sau lưng các người nương sẽ đánh con. Nương nói về sau nếu thẩm muốn đi ra ngoài loanh quanh tản bộ sẽ cho con đi theo, còn cái khác thì không cho đi."

Chu Mịch nghe xong chỉ có hai chữ 'im lặng', Lí thị, người có thể làm khó dễ một đứa nhỏ chỉ mới có sáu tuổi thôi sao? "Yên tâm, Tiểu Thúy, nhị thẩm biết. Cam đoan không nói cho nương của con biết!". Nói xong vai mang giỏ trúc, mỗi tay nắm tay một đứa ra khỏi nhà.

Cũng giống như việc nhóm lửa, Chu Mịch cũng từng thấy qua người ta cắt cỏ, nhưng nàng lại không có thực hành qua, cho nên lúc bắt đầu nàng rất cẩn thận, lo lắng đến bữa trưa cùng buổi tối nàng còn phải nấu cơm, e sợ lười hái cắt trúng tay. Bất quá dưới sự giúp sức của hai tiểu nha đầu, Chu Mịch rất nhanh đã cắt đầy giỏ trúc, dù sao trong nhà chỉ có một con heo, một ngày ăn một giỏ cỏ đầy cộng thêm cơm thừa của ba bữa ăn cũng đã đủ.

Trên đường dẫn hai nha đầu về nhà, Chu Mịch đi vòng đến

tiệm tạp hóa duy nhất trong thôn mua cho bọn chúng hai thỏi kẹo, còn không quên cười cảm ơn với bọn chúng, khen ngợi tiểu hài tử đúng lúc là việc rất quan trọng, đối với đứa nhỏ sẽ tạo cho chúng lòng tự tin sẽ có sự trợ giúp rất lớn, đặc biệt là Triệu Tiểu Thúy, bị Lí thị huấn luyện trở nên khúm núm, Chu Mạch thấy liền đau lòng.

Các nàng đi về đến trước cửa nhà liền nhìn thấy trong sân nhà mình đã có khoảng hơn mười người, đi vào thì thấy, nguyên lai là Triệu Bán Tiên ở trấn trên đã đến. Hàng xóm chung quanh vì muốn được nhìn thấy phong thái trong truyền thuyết của Triệu thần tiên nên ào ào kéo tới.

Chu Mạch vào sân, đỡ xuống gửi trúc trên vai sau đó chuẩn bị đi vào phòng bếp lấy nước cho nàng và hai tiểu nha đầu rửa mặt. Nhưng khi nhìn thấy hai tầng người vây quanh, nàng quyết định vẫn là chờ một chút, hai đứa nhỏ đã chen vào đám người đi vô giúp vui, lúc này Triệu Bán Tiên cũng xem xong tướng mạo Lí thị, hỏi ngày sinh tháng đẻ.

Mọi người đều ngừng hô hấp chờ thần tiên lên tiếng, Triệu Bán Tiên không giống với dáng vẻ vừa cầm quạt phe phẩy vừa lắc lắc đầu mà Chu Mạch từng nhìn thấy trong TV, chỉ thấy diện mạo cùng giọng nói đều là một bộ nghiêm trang.

"Đại ca, người cùng ta vốn là một nhà, ở chỗ này có cái gì tiểu đệ liền nói cái đó, có thể khẳng định trong bụng cháu dâu là nam thai, hai vị chờ ôm tôn tử đi." Triệu bán tiên nói xong mỉm cười.

Tôn Thị nghe xong miệng cười như nở hoa, miệng không ngừng cầu nguyện bồ tát phù hộ, nói vài lời cảm ơn với Triệu huynh đệ. Bên cạnh Triệu Đại Ngưu cùng Triệu Bá Tuyền đều cười toe cười toét, miệng cũng không ngừng nói cảm ơn với Triệu Bán Tiên.

Tôn Thị lại vội vàng đi vào phòng lấy một lượng bạc nhét vào trong tay Triệu Bán Tiên, "Đây là tiền thù lao, không đáng bao nhiêu huynh đệ cũng đừng để ý, hôm nay thật sự là cảm ơn đệ đã không ngại đường xa mà đến đây một chuyến." Sau đó mời mọi người giải tán, nhưng lại có một bà thím trung niên lại không đi, chờ cho mọi người ra về hết mới tiến lên giữ chặt Triệu Bán Tiên đang muốn cáo từ. "Triệu thần tiên, mời ông đến khám cho con dâu nhà tôi, đã thành thân được hai năm, nhưng bụng lại không có động tĩnh gì, cả nhà chúng tôi đều sốt ruột, nhà chúng tôi là tam đại đơn truyền, đến đời con tôi là đời thứ tư, cưới nàng dâu này về có phải là không đẻ trứng được hay không. Ông theo tôi về nhà nhìn một chút đi, nếu có thể làm cho con dâu tôi có thể hoài thai, bao nhiêu bạc chúng tôi đều nguyện ý!"

Chu Mạch nhận ra đây là Lí đại thẩm mẹ chồng của Lưu thị, người không có tiếng tăm gì ở đầu thôn đông, nhưng khi nghe bà ta nói như vậy trong lòng nàng vẫn là rất khó chịu, vì nữ nhân ở thời đại này mà cảm thấy đau lòng, chuyện tốt mà các nàng chỉ có thể làm là trở thành công cụ sinh con, sinh không được còn bị mắng là gà mái không thể đẻ trứng, thật sự rất đáng buồn. Trong lòng nhịn không được thở dài.

Triệu Bán Tiên không thoát được sự lôi kéo của Lí đại thẩm, cuối cùng đành phải đi theo bà ta, lúc đi ngang qua Chu Mạch đột nhiên dừng bước. Nhìn chằm chằm Chu Mạch vài giây, mở miệng hỏi: "Vị tiểu tử này có phải một tháng trước đã xảy ra chuyện gây tổn thương thân thể có phải không?"

Nghe xong câu hỏi của ông ta, không chỉ có Chu Mạch, vài người bên cạnh cũng đều ngây ngẩn cả người, người phản ứng lại đầu tiên là Tôn Thị, bà hưng phấn nói: "Triệu Đại tiên, ông thật sự là liệu sự như thần a! Đây là vợ lão nhị của chúng tôi, một tháng trước bởi vì cùng người khác có chút mâu thuẫn nhỏ liền nghĩ quẩn trong lòng, bị đụng bể đầu

chảy máu đấy." Vừa nói vừa dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ nhìn Triệu Bán Tiên.

Chu Mạch nghe xong cũng cảm thấy người này không đơn giản, lại thấy bà bà đã mở miệng đáp lời nàng cũng chỉ gật nhẹ đầu.

"Ồ, thì ra là cháu dâu, đại tẩu, cháu dâu này tướng mạo là người có phúc, hơn nữa hạnh phúc cuối đời khá lớn, cả đời áo cơm không lo." Nói xong cũng không quay đầu đi theo Lí đại thẩm rời khỏi. Lưu lại người Triệu gia đều sững sờ tại chỗ, bởi vì nếu nói Lí thị cùng Hứa thị cả đời áo cơm không lo, là người có phúc khí bọn họ đều còn có chút hoài nghi, dù sao nông dân mỗi ngày đều vì chuyện ăn, mặc ở, đi lại mà sầu lo. Huống chi Chu Mạch, bọn họ càng ôm thái độ hoài nghi rất lớn. Dù sao hiện tại nàng không có trượng phu, không có con trai, đã không có nam nhân để nàng có thể dựa vào thì làm sao có thể áo cơm không lo đây.

Chu Mạch nghe xong cũng không cho là đúng, nàng là người tin vào khoa học, tin vào nghị lực bản thân, nhưng khi thấy được vẻ mặt kinh ngạc của mọi người nàng có thể đoán được trong lòng bọn họ nghĩ gì, tức giận sao? Không cần, nàng mỉm cười một chút, lôi kéo Đông Nhi cùng Tiểu Thúy đi rửa tay. Mọi người thấy đương sự cũng không nói gì, cũng liền giải tán. Triệu Bá Tuyên bị Tôn Thị kéo vào phòng của bà.

"Lão đại, hiện tại vợ của con đã là công thần nhà chúng ta, nương cho con một lượng bạc, bình thường có gặp gánh hàng rong nào, hay có đi trấn trên thì nhớ mua chút đồ ăn vặt cho vợ con, hiện tại ai có thể đói cũng không thể cho nàng đói, sau này cứ khoảng mười ngày nương sẽ bảo cha của con cắt thịt cho vợ con ăn một lần, vì đứa cháu này, hai chúng ta đã bỏ hết vốn liếng, con dặn dò vợ của con nhớ dưỡng thân thể cho thật tốt." Nói xong mở khóa, lấy từ trong

rương ra một thỏi bạc vụn đưa cho Triệu Bá Tuyền.

Cầm tiền Triệu Bá Tuyền rất là vui vẻ, đặc biệt nhớ đến đứa con trai chưa ra đời trong bụng của vợ mình, càng nhìn không được mà cười ra tiếng. Tôn Thị cũng cười tròng mắt liếc hắt một cái, không nói gì bảo hắt đi ra ngoài.

Giữa trưa sau khi dọn dẹp xong chén đĩa, Chu Mịch liền mang giỏ kim chỉ đi đến nhà Lưu tẩu tử học may vá, thuận tiện đưa cho Lưu tẩu tử tiền hôm trước nàng nhờ mua nguyên liệu cho việc may vá, cũng học bù lại bài học ngày hôm qua nàng bỏ lỡ.

Khi đến nhà Lưu tẩu tử, thấy nàng đang quay chỉ, Hoa Sen ngồi trên giường thêu áo gối, Chu Mịch thấy nàng ta thêu ương hí thủy, nhìn không được trêu ghẹo nói: "Hoa sen à, hôn nhân mới quyết định xong thì đã chờ không kịp rồi à, muội cũng không sợ nường của muội đau lòng hay sao, nường của muội lại luyến tiếc khi phải gả muội đi đấy!"

Lưu Hoa Sen xấu hổ đỏ mặt, tròng mắt nhìn Chu Mịch liếc nàng một cái, lại nhìn về Lưu tẩu tử ở bên cạnh ngưỡng ngùng oán giận: "Nường, người xem nhị tẩu kia, lại trêu ghẹo con, người cũng nói tẩu ấy đi."

Lưu tẩu tử vui vẻ nói: "Con cũng biết nhị tẩu con là nói đùa, cũng đừng tưởng thật. Bất quá nhị tẩu con nói đúng tâm sự trong lòng nường, nường là thật luyến tiếc phải gả con đi." Nói xong lại nói với Chu Mịch: "Tiểu Mịch, muội nói xem có trùng hợp không chứ, Hoa Sen cùng Thu Diệp lại thành thân cùng một ngày, bất quá Thu Diệp so với Hoa Sen lớn hơn một tuổi, nàng ta đã mười sáu, cho nên năm nay nói như thế nào thì cũng phải thành thân, Hoa Sen thì không vội, đợi thêm một năm nữa thành thân cũng được, như thế thì con bé có thể ở bên cạnh chúng ta lâu thêm một chút."

"Đúng vậy, muội cũng luyện tiếu Hoa Sen!" Nói xong nhớ tới tình cảnh của nàng, nhin không được thở dài. Ngồi xuống thêu tiếp khăn tay nàng đã thêu trong một tháng đã có chút hình dáng sơ khai, bên cạnh hai mẹ con Lưu tẩu tử cũng đã lao đầu vào các công việc thường ngày.

"Đúng rồi, tẩu tử, muội thấy trong thôn chúng ta chỉ có bán đậu hủ, chưa từng thấy có ai bán mầm đậu, lần trước đi trấn trên cũng tương đối gấp, muội cũng không có đi xem." Chu Mịch hỏi.

"Mầm đậu? Muội nói là món mầm đậu sao? Chồng tương lai của cô em chồng muội là bán đậu hủ đó, trấn trên cũng chỉ có một nhà bán mầm đậu thôi, so với đậu hủ còn quý hơn. Nghe nói là dùng đậu nành với đậu xanh làm thành, trong thôn chúng ta cũng có mấy nhà làm thử, nhưng cũng không thành công. Cho nên muội chỉ thấy có đậu hủ, không có mầm đậu."

Chu Mịch nghe xong chỉ ồ một tiếng, trong lòng đã có một chút vui vẻ. Nhưng phải làm như thế nào nàng phải tỉ mỉ tính toán một chút. Tuy rằng bản thân biết cách làm món mầm đậu ngon, nhưng nói đến buôn bán, vô luận kiếp trước hay kiếp này, nàng cũng chưa trải qua, trước kia là một người làm công, hiện tại bản thân lại muốn làm chủ, hơn nữa nàng vẫn chưa quen với đường xá ở cổ đại này, nơi chốn sản xuất, đối tượng hợp tác, xác định thị trường vì thế nàng phải cẩn thận suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nàng lại hỏi thăm Lưu tẩu tử một ít chi tiết liên quan đến món mầm đậu, ý tưởng trong lòng cũng càng ngày càng rõ ràng. Buổi chiều hôm đó Chu Mạch dưới sự chỉ đạo của mẹ con Lưu gia, rốt cục cũng đem chiếc khăn nàng đã thêu được hai mươi ngày thêu xong, mặt trên của chiếc khăn chỉ có trụ lúi một đóa mẫu đơn màu hồng, nàng quyết định không thêu thêm lá vào, bởi vì chỉ có một màu thì tương đối dễ thêu hơn, hơn nữa cho dù chỉ có một đóa hoa cũng làm hại nàng bị kim đâm không dưới mười lần, sau khi miễn cưỡng thêu xong, Chu Mạch thầm nghĩ sau này sẽ không bao giờ thêu hoa nữa, nếu để cho nàng thêu nàng tình nguyện lựa chọn đi làm chuyện khác.

Tuy hai mẹ con Lưu gia đã chấp nhận chuyện Chu Mạch bị đánh vỡ đầu mà quên đi việc thêu thừa may vá, nhưng trong quá trình Chu Mạch học tập một lần nữa việc thêu thừa, nàng còn thường xuyên làm các nàng ghen hòng nhìn trôn trối. Ngay cả việc cơ bản là xe chỉ luồn kim nàng cũng không biết, chứ đừng nói đến việc bị kim đâm vào tay.

"Người ta nói việc thêu khăn là khuôn mặt thứ hai của phụ nữ, xem ra với muội lúc này thì không thể nào dùng khuôn mặt thứ hai để đi gặp người!" Lưu tẩu tử nhin không được oán trách nói. "Khăn tay này của muội ngàn vạn lần đừng đưa cho người ngoài xem, cho dù có người thấy có hỏi muội cái gì, cũng ngàn vạn lần đừng nói là ta dạy cho muội, thật sự ta không dạy muội nổi nữa." Nói xong oán trách trừng mắt nhìn Chu Mạch liếc mắt một cái.

Chu Mạch cười ha ha: "Tẩu tử, muội đã cố gắng hết sức rồi đó, lần trước bị đánh vỡ đầu, có thể vừa lúc đem việc thêu cây cỏ hoa lá trong đầu muội cũng đánh bể luôn. Lại nói,

người khác biết là tẩu dạy cho muội thì sao, học sinh như muội mà tẩu cũng nhận, điều đó nói tẩu tử là người rất có kiên nhẫn!"

"Muội đó, muội làm vậy là hủy hoại danh tiếng của ta, ta dạy cho muội là cái này!" Nói xong lấy ra chiếc khăn tay có cùng mẫu thêu với Chu Mịch đưa cho nàng xem, nếu nhìn không kỹ sẽ không nhìn ra đây là chiếc khăn mà Chu Mịch dựa theo mà thêu, bởi vì đóa mẫu đơn trên chiếc khăn tay trong tay Lưu tẩu tử được thêu từ tám màu mà thành, màu sắc tươi đẹp, lộng lẫy đoan trang làm cho khi người ta nhìn ngắm nó tựa như ngửi được hương thơm ngào ngạt.

Chu Mịch so sánh một chút lại càng thấy xấu hổ, khác biệt không phải là một điểm hay nửa điểm, mà hoàn toàn nhìn không ra đóa hoa trong tay nàng là mẫu đơn, giống như là khăn tay nàng dùng chùi máu thì đúng hơn. Nàng lần này thật sự không biết nói cái gì để trêu ghẹo cho đỡ ngượng, xem sắc trời bên ngoài không còn sớm, vội vàng nói còn phải về nhà chuẩn bị cơm chiều liền ỉu xù mà rời khỏi Lưu gia.

Khi nàng về đến nhà, thì thấy bà bà đã ở trong phòng bếp bận rộn, nguyên lai là buổi tối muốn hầm gà, Tôn Thị thấy nàng trở về, cười nói: "Vợ lão nhị, cả nhà hôm nay đều vui vẻ, nên mẹ cho đại ca con vác một túi tiểu mạch đi đổi năm con gà, sau này cứ một tháng chúng ta lại cho đại tẩu của con ăn gà hầm một lần. Như vậy sau khi đứa nhỏ được sinh ra, tuyệt đối sẽ trắng trẻo mập mạp." Sau đó liền bảo Chu Mịch nhóm lửa, nàng đã lâu không thấy thịt nay lại nhìn thấy có mấy khối ở trên bàn, nước miếng đều nhanh chảy ra. Vui vẻ đi nhóm lửa.

Thời điểm Chu Mịch mang hai mắt tỏa ánh sáng nắm tay Đông Nhi ngồi vào bàn cơm, kết quả nàng chờ dài cổ cũng không thấy bà bà đem thịt gà dọn ra, trên bàn chỉ có một

mâm dưa muối cùng một đĩa đậu đũa mà thôi. Thấy mọi người đều yên lặng ăn cơm, nàng cũng ngượng ngùng hỏi bà bà gà đã đi nơi nào, chỉ đành phải vùi đầu ăn cơm.

Sau khi kết thúc buổi cơm chiều lúc đi rửa chén Chu Mịch mới phát hiện bản thân nàng sai lầm rồi, hơn nữa lại sai thái quá, nguyên lai cả con gà thì một nửa đã bị Lí thị ăn, hơn phân nửa còn lại thì được bà bà cất ở trong hầm, giữ lại ngày mai ngày mốt cho Lí thị ăn. Chu Mịch sau khi biết chỉ có thể im lặng. Xem ra nàng còn phải tiếp tục sống cuộc sống khổ hạnh a! Thật sự không được nàng phải tìm một ngày nào đó mang theo Đông Nhi về nhà mẹ để tổng tiền mới được.

Ngày hôm sau, Chu Mịch ở trong hầm tìm được một gói to đậu nành, quyết định dựa theo trí nhớ lúc trước bắt đầu thí nghiệm làm món mâm đậu từ đậu nành, đột nhiên nhớ tới thời đại này không có lọ thủy tinh hoặc là plastic, lúc trước nàng nhìn thấy người ta dùng đều là hai loại lọ này. Lọ là một vấn đề đau đầu, thời đại này người ta chỉ dùng một loại là lọ gốm sứ. Nàng quyết định lần sau có đi trấn Lạc Hoa họp chợ thì nhất định phải đi đến tiệm bán đồ gốm.

Lưu tẩu tử từng nói với nàng nếu muốn đi trấn trên phải chờ tới nửa tháng sau, đợi cho nàng ta làm xong cuộn chỉ lần này mới đi. Huống hồ trấn Lạc Hoa chỉ họp chợ vào các ngày mùng một, mùng năm, mùng mười hàng tháng cũng chính là một tháng chỉ có sáu đến bảy ngày mới có chợ, mùng một, mùng năm, mùng mười, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm cùng ba mươi (nếu có ba mươi). Chu Mịch đã có bước tiếp theo trong kế hoạch, cũng không nóng lòng vì phải chờ một hai ngày, vì thế cuộc sống mỗi ngày của nàng vẫn diễn ra như cũ, nấu cơm ba bữa, buổi sáng cắt cỏ, buổi chiều học thêu.

Triệu thúy cùng Đông Nhi, hai tiểu nha đầu này vài ngày đầu

còn thấy hăng hái đi theo Chu Mịch cắt cỏ, bây giờ đã không còn đi theo nàng nữa, vì thế mỗi buổi sáng Chu Mịch phải một người, lưng mang giỏ trúc đi đến chân núi cắt cỏ.

Bất quá có một lần Chu Mịch cắt cỏ xong nhưng nhìn sắc trời còn sớm, nàng không cần vội vàng về nhà làm cơm trưa, nàng nhìn ngắm cảnh núi rừng rậm rạp xanh tươi trước mắt, lòng bỗng xúc động, tuy nàng thường nghe người trong thôn nói trong núi có hổ cùng sói, trong thôn cũng chỉ có đám thợ săn mới dám vào núi săn thú, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghe qua có tiếng sói kêu. Vì thế ôm tâm trạng tò mò, nàng đem giỏ cỏ cất giấu ở phía sau một gốc đại thụ, bản thân thì cầm lưới hái đi theo một con đường nhỏ tiến sâu vào rừng.

Thôn của Chu Mịch nằm ở đầu hướng bắc, dòng suối nhỏ kia là từ trên núi này chảy xuống dưới, nàng nhớ đến bản thân đã đến nơi này hơn một tháng, mỗi ngày buổi tối chỉ có thể dùng khăn tay lau thân thể, rất muốn tắm rửa một lần cho thoải mái. Vì thế Chu Mịch chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đoán phương hướng đi đến dòng suối nhỏ kia.

Đi khoảng chừng hơn nửa canh giờ, Chu Mịch liền nghe được tiếng nước chảy róc rách ở phía trước, mà cây cối chung quanh cũng càng ngày càng rậm rạp, đồng thời những cây cổ thụ cũng bắt đầu ít đi, thay vào đó là nhiều loại hoa dại càng ngày càng nhiều, tầm nhìn càng ngày càng mở rộng, lại tiến về phía trước mấy chục bước, cuối cùng cũng thấy được dòng suối hiện ra ở trước mặt, có núi có nước có cây có hoa, tựa như đặt mình vào thế ngoại đào nguyên. Chu Mịch nhìn thấy phong cảnh trước mắt, nhin không được nở một nụ cười hạnh phúc, bỗng nhiên nàng nhìn quanh trái phải, tại nơi sơn dã này xác suất có người xuất hiện cơ bản là con số không, vì thế nàng vội vàng cởi quần áo, nhảy vào dòng nước. Hiện tại là tháng năm âm lịch, cảm thấy nước có chút lạnh, nhưng là so với cảm giác

được tắm thoải mái, những việc khác hết thảy đều không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sau khi Chu Mịch thoải mái vui vẻ tắm rửa xong, nàng buộc gọn mái tóc ướt sũng, lưng mang giỏ trúc đi về nhà thì trời cũng sắp tối, không thể tránh khỏi lại bị đại tẩu Lí thị nói vài câu. Nhưng hôm nay Chu Mịch vui vẻ, không để ở trong lòng, cho dù bản thân muốn để ở trong lòng cũng không dám làm gì đối với công thân của Triệu gia.

Chu Mịch là một người một khi đã quyết định làm gì thì sẽ làm đến cùng, cho nên qua tiết đoạn ngộ, nàng liền xin bà bà mừng mừng cho nàng đi trấn trên họp chợ, nhưng thật bị thương lại bị bà bà không đồng ý. Lưu tẩu tử lần trước mua vài thứ còn chưa có làm xong, muốn chờ sau khi toàn bộ làm xong sẽ lại đi trấn trên cùng nhau bán. Ngoại trừ Lưu tẩu tử, Chu Mịch tìm không thấy người thích hợp có thể mua dùm nàng một cái bình bằng gốm, dù sao vật kia cũng tương đối nặng, nếu nhờ vả người không quen biết thì có chút ngượng ngùng. Chu Mịch không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ tìm cách, bất quá nàng vẫn dành chút thời gian đi một chuyến đến nhà lão Hồ, hỏi ông ta lần sau nếu có đi trấn trên có thể mua dùm nàng hai cái bình hay không, lão Hồ do dự một chút nói, một cái bình tính giá tiền như một người.

Nhà lão chỉ có hai ông cháu, thằng con duy nhất của lão cùng Triệu Trọng Sơn đều bị bắt đi lính, lúc đó có thể ra tiền không cần phải đi, nhưng nhà lão Hồ không có ruộng đất, cả nhà chỉ có một con lừa, không có tiền nên chỉ có thể để cho thằng con đi làm lính. Thằng con lão đi lính được năm thứ hai thì đứa con dâu cũng bỏ đi theo người khác, chỉ để lại cho lão một đứa cháu bảy tuổi, một già một nhỏ sống nương tựa lẫn nhau. Con lừa nhà lão Hồ bây giờ cũng đã tương đối già, thời điểm ngày mùa thì cày ruộng thuê, thời điểm nông

nhàn thì kéo xe mang nữ nhân trong thôn đi trấn trên họp chợ kiếm tiền. Hai tháng trước đã xác nhận con của lão Hồ đã tử trận sa trường, được trợ cấp ba lượng bạc. Những chuyện này đều là Chu Mịch thỉnh thoảng đi đến trung tâm nhiều chuyện ở trong thôn nằm dưới gốc cây liễu ở đầu phía nam mà nghe được.

Nghe lão Hồ nói như vậy, Chu Mịch trong lòng hiểu rõ, đoán chừng lão già này cho rằng nàng ở Triệu gia địa vị không cao, nhất định không có tiền. Theo lời ông ta nói, một cái bình ít nhất bằng giá tiền của hai người, hơn nữa người thì có thể chen chúc nhau mà ngồi, nhưng cái bình thì hơi bị chiếm chỗ.

Trong lòng nàng cũng thấy thương hai ông cháu này, Chu Mịch nói với lão Hồ: "Hồ Lão, ông cũng đừng khách sáo với tôi, trong nhà chúng tôi dù gì cũng còn mấy thanh niên trai tráng mà làm việc, lại còn có vài mẫu ruộng. Như vậy đi, tôi thấy tiệm bán đồ gốm ở trấn trên ngày nào cũng bán, sau khi ông đưa người đi họp chợ mừng mười xong, vào ngày mười một hoặc là mười hai ông đi trấn trên giúp tôi mua hai cái bình lớn như thế này, sau đó đưa đến nhà mẹ đẻ của tôi ở Chu gia. Tôi sẽ trả cho ông tổng cộng hai mươi văn tiền." Vừa nói vừa diễn tả độ cao của cái bình, Chu Mịch cứ dựa theo chiều cao của nàng mà diễn tả, trước mắt chỉ là thí nghiệm, nàng không dám mua bình lớn.

Lão Hồ vừa nghe Chu Mịch trả nhiều như vậy, sửng sốt một chút. "Triệu nhị gia, cô trả quá nhiều rồi, hay là mười lăm văn tiền thôi, bằng không tôi không đi."

Chu Mịch vẫn kiên trì trả hai mươi văn tiền, lão Hồ thấy vậy thì nóng nảy, nói triệu nhị gia có phải khinh thường lão hay không. Chu Mịch nhanh chóng giải thích: "Hồ lão, ông xem, ông còn phải giúp mẹ tôi đem bình vào nhà, nhà mẹ tôi cô nhi quả phụ, hai mươi văn tiền này là bao gồm phí mang hộ

đấy."

Lão Hồ nghe Chu Mạch nói cũng có lý, nên cũng không chối từ, trong lòng cũng biết nàng là có ý giúp đỡ, kỳ thực cho dù hỗ trợ đỡ hàng nhiều nhất cũng chỉ có mười sáu văn tiền, đầu năm nay lao động thật không đáng giá tiền mà.

Sau khi cùng lão Hồ bàn bạc xong mọi chuyện, Chu Mạch đưa cho ông ta một lượng bạc, trừ hai mươi văn trả cho lão Hồ, số còn lại dùng để mua bình. Đưa nhiều Chu Mạch cũng sợ ông ta hoài nghi.

Vì thế, Chu Mạch liền vội vàng dành ra thời gian một buổi chiều trở về nhà mẹ đẻ. Cũng không nói với bà bà, ăn xong cơm trưa thì nàng đi, vì muốn nhanh chóng xong chuyện để có thể trở về nấu cơm cho nên nàng gia tăng bước chân, nàng cảm thấy từ lúc đến nơi này đến nay công phu đi bộ của nàng là tiến bộ hơn hết thấy, bởi vì bất luận đi nơi nào cũng đều chỉ có thể dựa vào đôi chân mà thôi.

Lúc nàng đi tới nhà mẹ đẻ, phát hiện khó có lúc lão nương của nàng không có đi ruộng chăm sóc hai mẫu lúa mạch kia. Mà Chu Trần thị lúc nhìn thấy Chu Mạch đến, vội vàng đem nàng kéo vào trong nhà, còn chưa đợi Chu Mạch đứng vững, liền nhanh chóng quở trách nàng.

"Mày là đứa phá sản, tao cho mày tiền là mong mày mua quần áo cho mày cùng Đông Nhi mặc, mày xem quần áo Đông Nhi đều là hết miếng vá này chồng lên miếng vá kia, còn nữa mùa đông đến còn phải may áo ấm, sao mày không chịu tính toán gì hết vậy, mày coi tiền của mẹ mày như gió lớn thổi qua hả."

Chu Mạch vừa nghe là biết lão nương nhà nàng tuyệt đối bởi vì chuyện lần trước nàng đến đưa thịt mà tức giận, nàng ổn định thân thể trước, cũng không vội trả lời. Chỉ tóm tay áo

Trần thị làm nũng: "Nương, con từ xa đến đây, người cũng nên cho con uống miếng nước rồi hãy mắng chứ!" Trần thị vẫn còn tức giận, nhưng trong lòng vẫn là đau lòng nữ nhi, liền liếc Chu Mịch một cái, thở phì phì đi phòng bếp rót cho Chu Mịch chén nước.

Uống nửa chén nước, Chu Mịch cảm thấy khỏe người, từ từ nói với Trần thị: "Nương, người xem đệ đệ của con đã mười ba tuổi, mà chỉ cao có bấy nhiêu, người không lo lắng sao, người không sợ tương lai đệ đệ không thể cưới vợ được à?"

"Phi phi, không thể nói như vậy! Người nhà chúng ta đều chậm cao thôi, lúc mẹ cùng cha con thành thân, cha con cũng cao như vậy, thời điểm đó cha con cũng cao hơn mét sáu." Trần thị không cho là đúng nói.

"Nương, nói là nói như vậy, nhưng con thấy đệ đệ gầy như vậy, con rất đau lòng, cho nên mới mua chút thịt muốn cho đệ ấy bồi bổ cơ thể, hơn nữa nương cũng ngày đêm làm lụng vất vả, cũng cần ăn ngon một chút." Chu Mịch làm bộ dạng oan ức nói.

Trần thị nghe xong tuy ngoài miệng trách mắng Chu Mịch tiêu tiền lung tung, nhưng trong lòng một chút tức giận cũng không có, con gái biết hiếu thuận, đau lòng lão nương đau lòng đệ đệ không có gì sai, cẩn thận ngấm lại trong lòng cảm thấy còn có chút ngọt ngào. Đứa con gái này quả là không có uống công nuôi.

Trần thị theo thói quen còn nói thêm Chu Mịch vài câu, mới nhớ tới hỏi nàng lần này tới làm gì, Chu Mịch liền hỏi trong nhà có đậu nành hoặc đậu xanh hay không. Trần thị gật đầu nói còn có khoảng mười cân đậu nành, chờ ngày lễ ngày tết dùng để đổi đậu hủ, lại hỏi Chu Mịch hỏi cái này để làm gì.

Trước mặt mẹ ruột của mình, Chu Mịch cũng không có gì

che giấu, nàng nói: "Con muốn dùng nó làm món mâm đậu."

Trần thị nghe xong có chút giật mình, nghi ngờ nhìn Chu Mạch: "Tiểu Mạch, con làm sao? Món này trong thôn chúng ta có rất ít người làm, đều là đi trấn trên mua, làm không được sẽ lãng phí lương thực."

"Nương, tin tưởng con, con sẽ làm được. Lần trước con có cơ hội đi trấn trên một chuyến, nghe trộm được bí quyết từ một người bán mâm đậu, tuy nàng nói không rõ ràng lắm, nhưng đại khái cũng không sai lệch mấy." Tuy dùng lý do này có chút gượng ép, nhưng khẩu khí của nàng nói chuyện rất chắc chắn.

Thấy Trần thị còn do dự, Chu Mạch vội vàng nói thêm: "Nương, người xem Chu Bình đã mười ba tuổi rồi, còn không có người đến mai mối, còn không phải là ghét bỏ chúng ta sao, nói thế nào thì đây cũng là một cơ hội tốt!" Nói xong lại đem quyết định của chính mình nói cho Trần thị.

Nhưng Trần thị vừa nghe nàng nói như vậy, vội vàng nói: "Không được, cho dù con thật muốn làm cái này để buôn bán, cũng nên ở nhà chồng của con mà làm, con hiện tại là người của Triệu gia."

Chu Mạch nghe xong trong lòng nhin không được mắt trợn trắng, chỉ có thể tỏ ra bộ dáng tủi thân: "Nương, nói con là người Triệu gia, nhưng bọn họ có xem con là người của Triệu gia bọn họ không? Bình thường mọi việc trong ngoài gì cũng đều là con làm, cũng không thấy bà bà nói với con một câu gì hay." Nói xong đem những chuyện xảy ra gần nhất ở Triệu gia đều nói cho Trần thị biết, bao gồm bà bà phân công thế nào, sau khi Lí thị mang thai đối với nàng vênh mặt hất hàm sai khiến thế nào. Đương nhiên nàng cũng không quên thêm mắm thêm muối một chút, Trần thị càng nghe càng nhú mày càng sâu, cuối cùng nhin không được còn mắng một

câu.

Bất quá, bà vẫn là người từng trải, hỏi Chu Mịch: "Đã xác nhận đại tẩu con mang thai con trai, sao nàng ta không âm ỉ để ở riêng? Trước kia nàng ta không phải thường xuyên làm như thế sao, hiện tại có điều kiện tốt như vậy, sao không thấy làm gì thế?"

"Đoán chừng bà bà lén cho nàng ta không ít tiền, hiện tại nàng ta thường xuyên được ăn gà hầm, nếu ở riêng không phải tự bản thân phải ra tiền sao." Chu Mịch căm giận nói.

"Cũng có thể là nguyên nhân này, lẽ ra con cái đã lập gia đình, hoàn toàn có thể ở riêng, nhà của lão đại cùng phòng ở nhà của con cũng xây kín, không cần thiết sẽ không quấy rầy nhau. Xem ra bà bà của con rất thiên vị nhà lão đại, lão yêu bà này, lòng thiên vị cũng đến trong bụng luôn." Trần thị tiếp tục phân tích nói.

Chu Mịch nghe xong nhin không được cười trộm, công lực mắng chửi người của lão nương cũng không thấp a. Vì thế nàng liền tiếp tục giả trang bộ dạng đáng thương cùng oan ức.

Cuối cùng, Trần thị vỗ đùi, quyết định: "Được rồi! Tiểu Mịch, chúng ta cùng nhau làm món mằm đậu này, cũng không thể để cho người nhà lão Triệu chiếm tiện nghi mãi được, họ lại còn đối xử tệ với mẹ con của con như vậy."

Vì thế Chu Mịch nói cho Trần thị một chút cách thức làm món mằm đậu, cả phương pháp bán ra ngoài như thế nào. Tạm chờ đợi xác nhận thời gian món mằm đậu thành công là có thể bán, trước tiên Trần thị sẽ đẩy xe đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán, giá bán vẫn chưa quyết định, chờ khi nhìn thấy mằm đậu lại nói.

Sau khi bàn bạc kế hoạch với lão nương xong, Chu Mịch từ chối ở lại dùng cơm, vội vàng trở về làm cơm chiều. Trần thị nhìn thấy trong mắt, đau ở trong lòng, con gái ngoan của bà cứ như vậy bị bọn họ sai bảo, càng kiên định quyết tâm ở Chu gia làm mầm đậu.

Đợi Chu Mịch nhanh đuổi chậm chạy trở về nhà, nhưng vẫn trễ một chút, Đông Nhi đang ngồi ở ngoài đầu ngõ chờ nàng, nhìn thấy Chu Mịch liền đứng dậy nắm tay nàng: "Nương! Hôm nay đại nương không biết như thế nào, còn mời đại phu đến nhà chúng ta, nải nải tức giận quăng ngã một cái chậu, bây giờ còn đang phát giận ở nhà, con sợ quá liền ra đây chờ nương."

Chu Mịch khẽ vuốt đầu Đông Nhi một chút, bảo con bé không cần sợ, sau đó nắm tay nó đi vào nhà. Nàng đi vào vừa thấy toàn bộ người trong nhà trừ bỏ Lí thị đều đang đứng ở trong sân, hơn nữa đều câm như hến. Chỉ nghe Tôn Thị ở nhà chính lớn tiếng quát mắng Triệu Bá Tuyền: "Mày không có lỗi tại à, vợ mày nói muốn ăn cái gì thì mày phải mua liền cho nó. Cũng may là phát hiện sớm, nếu lỡ như có chuyện gì, mày bảo tao phải ăn nói thế nào với tổ tông Triệu gia đây hả?" Nói xong còn không quên cầm nhánh cây mây quất vào người hắn.

Chu Mịch dẫn Đông Nhi đến bên cạnh Hứa thị, đè thấp giọng hỏi: "Nương sao thế?" Hứa thị cũng vừa nhìn thấy nàng tiến vào sân, thấp giọng trả lời: "Giữa trưa đại tẩu ăn nửa quả dưa hấu, buổi chiều thấy ra huyết, đại phu vừa mới đi."

Không biết như thế nào, tuy rằng nhìn thấy trên mặt Hứa thị có vẻ buồn rầu, nhưng Chu Mịch lại cảm thấy trong giọng nói của nàng ta có phần vui sướng khi thấy người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải

miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tôn Thị vẫn còn ở trong phòng tiếp tục răn dạy thằng con lớn của bà, mọi người đều đứng trong sân mà xem chuyện vui, Chu Mạch nhìn thấy bản thân không có chuyện gì, liền nhanh chóng vào phòng bếp nấu cơm, Đông Nhi cũng đi theo giúp nàng nhóm lửa. Từ sau khi xác định công việc nấu cơm là công việc thường ngày của nàng, Đông Nhi đều sẽ giúp nàng nhóm lửa, con nhà nghèo thật vất vả sớm mà.

Đến bữa cơm chiều cả nhà lớn nhỏ dưới cơn bão mà cúi đầu lặng lẽ ăn cơm, Triệu Bá Tuyên cùng Triệu Thúc Hà đều bung bát ra ngoài đường cái ăn, chỉ có lão Triệu với vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên ghế ăn cơm. Cơm của Lí thị theo thường lệ là do Triệu Bá Tuyên bung đến trước giường cho nàng. Lúc Tôn Thị nổi nóng, có nói Chu Mạch mấy câu linh tinh như sao về nấu cơm trễ như vậy, Chu Mạch khúm núm nghe, thỉnh thoảng còn phối hợp gật gật đầu phụ họa.

Ăn xong cơm chiều, buổi tối Chu Mạch theo thường lệ dùng khăn lau mình một chút, thời tiết lúc này rất nóng, Đông Nhi ở bên ngoài chơi đùa một ngày nên trên người rất bẩn cũng mỗi ngày đều dùng nước ấm mà tắm. Sau khi thu dọn xong mọi thứ, luyện vài đường Taekwondo, Chu Mạch liền vào nhà lên giường ngủ, phát hiện tiểu cô Triệu Thu Diệp còn đang ngồi dưới ánh đèn thêu áo gối. Từ lúc việc hôn nhân của nàng định xong, Chu Mạch thấy nàng mười lần thì cũng đến tám lần nàng đều đang thêu thùa. Trời đã trễ thế này nàng nhịn không được khuyên Triệu Thu Diệp sớm đi lên giường nghỉ ngơi, đừng lo mãi thêu mà hại mắt.

Có lẽ là bởi vì sắp thành thân, tính khí của Triệu Thu Diệp càng ngày càng dịu dàng, nghe được nhị tẩu khuyên mình, nàng ngẩng đầu mỉm cười nhìn thoáng qua Chu Mạch. Nở nụ

cười tươi nói: "Nhị tẩu, cũng không làm được mấy ngày, nói ra không sợ tẩu chê cười, hai lão ở Ngô gia kia thì phải làm đậu hủ, mà người kia lại phải thường xuyên đi bán ở bên ngoài, nhà bọn họ còn có một mẫu ruộng cần chăm sóc, nếu tôi về đó sẽ không có thời gian để thuê thừa may vá nữa. Thừa dịp còn chút thời gian, tôi muốn làm nhiều một chút!"

Chu Mạch đáp lại miễn cưỡng cho Đông nhi, quay đầu cười đáp: "Ôi! Đừng nóng vội, người kia của muội không phải đến một tháng nữa sẽ đem đại kiện tám người nâng đến nâng muội sao ha ha..."

Chu Mạch sợ làm Đông Nhi thức giấc, không dám cười lớn tiếng, đành phải che miệng cười, Triệu Thu Diệp thấy vậy giả vờ giận đánh sau lưng nàng một cái. Gắt giọng: "Tẩu lại chọc tôi!"

Hai người vui vẻ đùa giỡn với nhau một lát, Triệu Thu Diệp nghiêm túc hỏi Chu Mạch: "Nhị tẩu, nói thật, tẩu có tính toán cho tương lai không?"

Chu Mạch biết nàng hỏi là cái gì, giả bộ hồ đồ: "Tương lai à, cũng không có tính qua. Tôi cảm thấy hiện tại rất tốt, tuy rằng mỗi ngày phải nấu cơm cắt cỏ nuôi heo có chút vất vả, nhưng cuộc sống rất thanh thản, không cần lo lắng ngày mai phải làm gì."

"Còn nhị ca thì sao, tẩu không nghĩ tới nếu nhị ca không trở về thì mẹ con tẩu phải sống như thế nào sao?" Triệu Thu Diệp sau khi hỏi ra những lời này xong liền ngừng một chút, sau đó lại nói tiếp: "Nhị tẩu, tẩu cũng biết tính tình nương rồi đó, từ nhỏ bà đã không thích nhị ca. Cho nên đối với tẩu cũng luôn luôn không tốt bằng đại tẩu cùng tam tẩu. Còn dùng những lời không dễ nghe nói với tẩu, nếu sau này nhị ca thực không trở về, đoán chừng nương đối với tẩu sẽ chẳng bằng như bây giờ đâu. Tẩu nên tính toán một chút."

Chu Mạch hiểu rõ tiểu cô dụng tâm lương khổ, nàng tỏ vẻ như bản thân không biết làm sao: "Thu Diệp, cô cũng rõ ràng tình cảnh của tôi ở trong nhà này, trước mắt chỉ có thể như vậy thôi." Nàng sở dĩ nói như vậy là vì trong lòng nàng biết rõ, Triệu Thu Diệp có nói Tôn Thị như thế nào thì cũng không có vấn đề, hai người là mẹ con, cho dù trong nhà âm ỉ với nhau thế nào, đi ra ngoài vẫn là hai mẹ con, nhưng nếu bản thân nàng dám nói nửa câu bà bà không tốt, liền sẽ bị gán tội danh bất hiếu trên đầu. Coi như tiểu cô là đau lòng cho nàng, nhưng tiểu cô là loại người dám yêu dám hận, lại tùy tiện, nếu chẳng may ngày nào đó bản thân nàng đắc tội với nàng ta, không chừng toàn bộ những lời nàng nói hôm nay sẽ truyền đến tai bà bà, như vậy không phải là nàng đang giữ quả bom không hẹn giờ ở bên người hay sao.

Triệu Thu Diệp thấy Chu Mạch nói như vậy, cho rằng nàng ta thật sự không có tính toán gì, trong lòng không khỏi sinh ra loại tình cảm thương xót, niềm hi vọng mong nhị ca trở về là càng ngày càng xa vời, chẳng lẽ nhị tẩu cứ phải sống thủ tiết cả đời như vậy hay sao? Nàng ngẫm nghĩ một chút, hạ quyết tâm nói: "Nhị tẩu, qua hai năm nữa, nếu nhị ca vẫn không trở về, tôi sẽ khuyên cha mẹ cho tẩu tái giá, còn về Đông Nhi, tôi tin tưởng cha mẹ sẽ nuôi nấng con bé."

Chu Mạch nghe xong vẫn chỉ cười cười, nhìn tiểu cô nói: "Hiện tại nói những điều này còn sớm, đã trễ lắm rồi vẫn nên ngủ sớm một chút thôi, ngày mai còn phải thức dậy sớm nấu cơm. Cô cũng vậy đó, đừng có mang hai con mắt gấu trúc mà lên kiệu hoa đấy ha ha..."

Triệu Thu Diệp nhận thấy lúc nàng nhắc tới nhị ca, tâm tình nhị tẩu cũng không tệ, cũng liền không nói gì nữa, thu thập một chút cũng đi ngủ.

Qua vài ngày Chu Mạch chờ lão Hồ đến báo cho nàng biết

đã đưa bình đến nhà mẹ đẻ của nàng, còn đưa lại tiền thừa cho nàng là mười văn tiền, đối với việc nàng cảm tạ rồi rút cũng chỉ khoát khoát tay, Chu Mịch cảm thấy có phần kính nể ông lão trước mắt này mười phần, cảm thấy ông rất có phong thái của một ngôi sao.

Vì thế Chu Mịch lại dành ra một buổi chiều, sau khi thu dọn mọi thứ sau buổi cơm trưa nàng liền vội vã chạy về nhà mẹ đẻ, khi đến nơi thì thấy không có lão nương ở nhà, cũng may còn có Chu Bình ở nhà, Chu Bình thấy tỷ tỷ đến, trước mời nàng vào phòng ngồi, sau đó chạy nhanh đi gọi Trần thị về nhà.

Chờ Trần thị về nhà, ba mẹ con đem hai cái bình cỡ vừa ở ngoài sân chuyển đến phòng bếp, sau đó Chu Bình đi ra ngoài sân chẻ củi. Để lại hai mẹ con nàng bắt đầu công tác chế biến món mầm đậu.

Đầu tiên hai mẹ con nàng lấy khoảng ba cân đậu nành ra lựa, công đoạn lựa đậu này cần phải cẩn thận, lựa những hạt bị đen, da nhăn nheo bỏ đi, đó là những hạt đậu xấu sẽ không thể mọc mầm. Chu Mịch muốn dùng nhiều đậu một chút, nhưng Trần thị không cho, sợ lần đầu tiên làm hỏng như thế sẽ lãng phí.

Qua công đoạn lựa đậu xong, liền rửa qua nước lạnh bốn lần, để ráo nước, sau đó cho đậu vào một cái bình, tiếp tục cho nước sạch vào cho đến khi phủ khắp mặt đậu. Công việc hôm nay đến đây thì kết thúc.

Chu Mịch nói với Trần thị ngày mai đậu nở, lại dùng nước trong rửa một lần, để ráo nước, sau đó dùng vải bố ẩm trùm lên. Bảo bà nhất định phải chú ý công đoạn này, sau đó mỗi ngày dùng nước trong rửa một lần, đợi đến bốn năm ngày sau khi đậu vừa lộ chồi, mỗi ngày sáng, trưa, tối dùng nước trong rửa một lần, để tránh mầm đậu quá dài sẽ dính vào

nhau. Ba ngày sau nàng sẽ đến xem.

Bởi vì lúc này thời tiết tương đối nóng, cho nên không cần dùng lửa để tăng độ nóng, hai cái bình phải đặt ở chỗ âm mát. Hai cái bình có thể thay phiên nhau, nước sau khi rửa đầu còn có thể dùng tưới rau trong vườn.

Sau khi làm xong mọi thứ, Chu Mạch thấy trời đã ngả về tây, một miếng nước cũng không dám uống, vội vàng trở về Triệu gia. Trần thị thấy như vậy lại một trận đau lòng.

Trải qua chuyện dưa hấu lần trước, Lí thị liền tương đối yên tĩnh, trước kia nàng còn thường xuyên ở trong sân đi tới đi lui, bây giờ ngoại trừ việc đi toilet, thời gian còn lại đều nằm ở trên giường. Cho nên lần này khi Chu Mạch trở về nhà, đã không còn bị Lí thị châm chọc khiêu khích. Hơn nữa Đông Nhi đã lấy củi chuẩn bị nhóm lửa, nàng làm cơm chiều cũng tương đối nhanh.

Hai ngày sau, Tôn Thị triệu tập ba chị em bạn dâu đến phòng dâu trưởng tập hợp, Chu Mạch nghĩ thầm trong khoảng thời gian gần đây đại tẩu tương đối yên tĩnh, bản thân nàng cũng an phận nấu cơm một ngày ba bữa, Hứa thị cũng vậy, trừ bỏ giặt quần áo thì chỉ ở trong phòng thêu thùa may vá, ba người các nàng thật sự không có làm gì để trêu chọc lão thái thái không vui. Nàng xét lại thái độ gần đây của nàng đối với bà bà, cảm thấy đã tương đối cung kính. Vì thế cũng không suy nghĩ nhiều, liền đi đến phòng Lí thị ngồi chờ.

Trước đây nàng chưa bao giờ tiến vào phòng của Lí thị, lần này vừa vào cửa, liền bị một mùi lạ đập vào mũi, đó là mùi của chăn đệm đã lâu không có phơi nắng, còn kèm theo mùi chua của mồ hôi, đoán chừng từ lúc Lí thị xác nhận bản thân mang thai cho đến bây giờ cũng chưa từng tắm qua, Chu Mạch đành tỏ bộ dáng giống như lơ đãng che mũi. Hứa thị

tiến vào cũng là nhú mảy một chút, nhưng cũng không nói cái gì, liền cùng Chu Mạch cùng nhau ngồi ở trên ghế dài đối diện với giường. Đây cũng là thứ duy nhất có thể ngồi ở trong phòng, còn những nơi còn lại đều là nơi chứa quần áo bị ném, thậm chí còn có cả những chiếc giày còn chưa làm xong. Thật không biết bình thường hai vị lão đại ngủ như thế nào.

Chu Mạch cùng Hứa thị khách sáo ân cần hỏi thăm sức khỏe Lí thị, có muốn cái gì thì nói với hai nàng. Lí thị có chút vênh váo tự đắc liền ừ hai tiếng, giống như khinh thường không muốn nói chuyện với các nàng. Chu Mạch đã sớm thấy rõ cách làm người của vị đại tẩu này, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng Hứa thị lại là một người kiêu ngạo, thấy Lí thị đối với bọn họ như vậy, liền sưng mặt lên không nói chuyện.

Vừa vặn lúc này Tôn Thị bước vào, có thể nói là bà thường xuyên đến phòng của con dâu lớn để chăm sóc nàng cho nên Tôn Thị đối với mùi ở trong phòng giống như không có một chút cảm giác, sau khi tiến vào liền trực tiếp ngồi ở bên giường. Trước đối với con dâu lớn ân cần hỏi han một phen, mới nói đến vấn đề chính.

"Hôm nay ta gọi ba người tập hợp ở nơi này là muốn thương lượng với các người chuyện xuất giá của Thu Diệp, chỉ còn khoảng hơn nửa tháng, cô em chồng của các người sắp phải lập gia đình, các người thân là chị dâu, đều phải tỏ vẻ biết điều, đưa chăn nệm, khăn trải giường, hay áo gối gì đó thì tùy, còn đối với tiền mừng thì tuy nói nhà chúng ta không có ở riêng, nhưng các người cùng phải đưa một chút, có như thế Triệu gia chúng ta ở trong thôn cũng có chút thể diện. Hơn nữa sau này Ngô gia cũng sẽ coi trọng em chồng của các người, cũng sẽ không dám khi dễ nó có phải hay không." Tôn Thị nói rất lý lẽ, giống như nếu ba nàng dâu hà tiện, chính là đại nghịch bất đạo. Nói xong nhìn ba nàng dâu

liếc mắt một cái, Chu Mịch thấy hai nàng dâu còn lại không lên tiếng, bản thân nàng cũng không nói cái gì.

Thấy ba nàng dâu cũng không tỏ thái độ gì, Tôn Thị có chút nóng nảy: "Vợ lão nhị, người nói gì đi chứ, tuy nói trưởng tẩu như mẹ, nhưng đại tẩu của người hiện tại có thai. Có vài chuyện không tiện đi làm."

Đây là kêu nàng làm người ác mà, Chu Mịch hiểu rõ cho dù nàng có nguyện ý đưa ra phần tiền mừng này hay không thì cũng đều sẽ gây méch lòng với người nào đó. Nếu theo ý bà mà đồng ý, quay đầu sẽ bị đại tẩu cùng đệ muội oán chết nàng, nếu từ chối, lập tức sẽ đắc tội với bà bà.

"Chuyện này..." Chu Mịch do dự một chút, lập tức nói: "Nương, nương xem đại tẩu tuy không thể làm chuyện gì, nhưng có thể đưa ra ý kiến được mà, hơn nữa đại tẩu tương đối có kinh nghiệm, làm việc đều rất chu đáo. Chuyện này, con nghe theo đại tẩu."

Tôn Thị nghe nàng trả lời xong, trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái. Không thể không hỏi Lí thị thấy thế nào. Đồng chí Lí Cúc Hoa nghe mấy câu vừa rồi của Chu Mịch xong, trong lòng đã có chút vui vẻ, nghĩ thầm địa vị của nàng ở trong cái nhà này vẫn tương đối cao.

"Nương, những thứ như là chăn nệm, áo gối đều là lễ nghi cho nên chúng con làm tẩu tử đành phải thuận theo, nhưng về khoản tiền mừng thì con thấy không có cũng không sao mà. Hơn nữa con đến Triệu gia đã tám năm, cũng có thấy tiền mừng nào đâu." Lí thị tỏ ra tương đối khí khái anh dũng đối với bà bà, dù sao cũng có chỗ dựa ở trong bụng cho nên nàng sẽ không sợ.

Chu Mịch nghe xong trong lòng vui vẻ, xem ra vô môn Lí thị quả là không sai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tôn Thị nghe được Lí thị nói như vậy, mặt lập tức kéo dài ra. Cũng may đây là đóng cửa mà nói chuyện với nhau, bằng không người khác đều cho rằng bà là người mẹ chồng đối đãi với con dâu khắc nghiệt cỡ nào.

"Vợ lão đại, con không thể nói như vậy. Ta vì sao không cho các người tiền? Nếu ta không cho chồng các người tiền chúng nó còn sống được không, chúng nó là đại nam nhân bình thường ở nhà không phải đều nghe theo lời các người sao, nếu ta không cho chúng nó một chút tiền, chúng nó còn mặt mũi đi ra ngoài đường gặp người ta sao? Lại nói, đưa tiền cho chúng nó không phải cuối cùng đều nằm ở trong túi của các người hay sao." Tôn Thị càng nói càng tức giận, nghĩ đến bản thân bà ở trong thôn tung hoành một thời, sao có thể sinh ra một đám con hèn nhát thế chứ.

Nghe bà bà nói như vậy, Lí thị cùng Hứa thị lập tức nín thinh. Mấy năm nay mỗi lần trong nhà chỉ cần có khoản thu, tỷ như thời điểm bán ngô hay tiểu mạch, Tôn Thị đều cho con trai mỗi đứa một số tiền.

Thấy không có nàng dâu nào hé răng, Tôn Thị hạ thấp giọng một chút, nhưng vẫn là không nhịn được cơn tức: "Các người thấy đó, lo liệu nhà cửa thì lấy đâu ra mà còn nhiều tiền, năm nay chúng ta đã xây hai gian nhà, tốn mười mấy lượng bạc. Hai gian nhà kia còn không phải là xây cho lão đại cùng lão nhị hay sao."

Lí thị thấy bà bà nổi bão, trong lòng có chút sợ, dù sao nàng đã sợ nhiều năm như vậy. Nàng liếc mắt nhìn hai đệ muội một cái, thấy các nàng như đầu gỗ không tỏ vẻ gì, liền nóng nảy: "Nương! Mẹ đừng vội nóng! Quà ra mắt chúng con nhất

định sẽ đưa, về phần tiền mừng, chúng con sẽ cùng chồng bàn bạc một chút. Nhà chúng con ra nhiều hay ít sẽ để cho Bá Tuyền quyết định." Lí thị đây là rõ ràng trốn tránh trách nhiệm, bởi vì nàng biết rất rõ nếu đổ lên người trượng phu, nếu nàng chết sống không đưa tiền, hẳn sẽ đi tìm bà bà đòi tiền.

"Người không cần đùn đẩy, ai chẳng biết trong nhà người mới là người làm chủ, thêm lúc này người còn mang thai, Bá Tuyền càng nghe lời người hơn. Ra không ra thì hôm nay nói thẳng đi." Tôn Thị mạnh mẽ nói. Chu Mịch thấy bộ dạng này của mẹ chồng, nếu hôm nay không cho bà một câu trả lời vừa ý thì bà nhất định sẽ không bỏ qua, nàng nhịn không được nháy mắt với Lí thị, muốn nàng nhanh chóng giả vờ đau bụng, chuyện hôm nay sẽ không thể nào giải quyết được, nào biết Chu Mịch nháy mắt đến mắt đều đau mà Lí thị vẫn không có phản ứng gì. Chu Mịch nhớ tới một câu nói: "Nghèo khổ thông minh trăm sự bi!"

Tôn Thị lại hỏi Hứa thị, Hứa thị chỉ nói một câu đã chặn miệng của bà bà: "Ở trong nhà này con là nhỏ nhất, con cũng không dám lỗ mãng, con sẽ nghe theo ý kiến của các tẩu tử, các tẩu quyết định thế nào con sẽ theo thế ấy." Nói xong nhìn Lí thị.

Từ sau khi Lí thị mang thai, Chu Mịch phát hiện thấy đệ muội này nhìn đại tẩu không vừa mắt, nói chuyện đều mang thương mang đao, cũng may Lí thị không biết, cũng không nghe được nàng ta so đo với nàng cái gì cho nên hai người mới không có xảy ra xung đột gì. Nhưng với Chu Mịch thì khác, Lí thị hễ rảnh một chút đều đi tìm nàng gây chuyện, Chu Mịch luôn nghĩ mãi không ra vì sao nàng ta luôn đối với nàng như vậy. Chẳng lẽ lúc trước nàng đắc tội với nàng ta.

Lí thị thấy vấn đề lại đổ lên trên người của nàng, nhẫn nại nói: "Nương, nếu như vậy, nhà chúng con ra tiền mừng là

một lượng bạc. Hai đệ muội nếu thấy được thì đưa ra." Nói xong vẻ mặt đắc thắng nhìn Chu Mịch, nghĩ rằng ta cũng không tin người có thể ra nhiều như vậy, cho dù người muốn đưa, người có sao?

Chu Mịch làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Lí thị, nàng nói với Tôn Thị: "Nếu đại tẩu đã bày tỏ thái độ như thế, con cũng sẽ theo, con cũng ra một lượng bạc." Nói xong nhìn nàng dâu thứ ba.

Hứa thị thật không ngờ hai tẩu tử có thể vui vẻ đồng ý như vậy, nàng đành phải thừa dạ nói cũng đưa giống bọn họ.

Tôn Thị đối với kết quả này thật vừa lòng, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi từ âm u chuyển sang trời quang cho nên cũng nói vài câu dạy bảo các nàng dâu như là đừng lúc nào cũng nghe lời chồng nói, đừng nhu nhược mà để cho bọn hãnh đứng trên đầu. Chu Mịch nghe rất là buồn bực, ở cổ đại này không phải đều lấy phu làm trời sao, vì sao nhóm nàng dâu Triệu gia đều lợi hại như vậy, nàng vừa trở về phòng liền thận trọng suy nghĩ một chút về quan hệ của vợ chồng lão đại cùng lão tam từ lúc nàng đến thời đại này.

Nhớ lại thời điểm lúc còn chưa phát hiện Lí thị mang thai, thường xuyên nghe thấy vợ chồng lão đại cãi nhau, đơn giản chỉ vì hôm nay người này về nhà trễ, ngày mai người kia không giặt quần áo, đều là những việc lông gà vỏ tỏi, nàng không cảm thấy lão đại sợ vợ, nhưng lão tam nhà Hứa thị, là một người gay gắt, mặt luôn không đổi sắc, nhưng bà bà lại đau lòng cho nàng ta. Hơn nữa cảm giác lão tam thật sự mới đúng là người tương đối nghe lời vợ. Bất quá dù cho kiếp trước hay kiếp này nàng cũng chưa từng cùng cái loại sinh vật gọi là "chồng" này cùng nhau chung sống qua, cho nên cũng không nghiên cứu ra mối quan hệ trong đó, liền lắc đầu không suy nghĩ nữa.

Nhưng Chu Mịch sẽ thật không ngờ tới, kỳ thực Lí thị cùng Hứa thị sở dĩ đồng ý nhanh như vậy là vì các nàng xoay người là có thể đi tìm chồng của mình mà đòi tiền, mà chồng của các nàng xoay người là có thể hướng bà bà đòi tiền. Lòng dê thì vẫn ở trên mình dê mà thôi. Mà Tôn Thị là loại người đối với con là xin gì được nấy. Cho nên bà nhất định sẽ đưa, đương nhiên bà cũng sẽ không đưa cùng lúc cho hai đứa con của mình, như vậy cái nhà này đã sớm ăn không khí. Bà sẽ chủ động kín đáo đưa cho từng đứa, nếu bọn chúng tới đến đòi cùng lúc, chắc sẽ đánh nhau sút đầu mẻ trán.

Chu Mịch thì lại không tốt số như vậy, nàng chỉ có thể sống bằng tiền dành dụm, thấy hai mươi lượng bạc đã thiếu hai lượng, Chu Mịch nghĩ thầm không thể ngồi không vô ích, vội vàng ở buổi chiều ngày thứ hai liền chạy tới nhà mẹ đẻ, xem tình hình của mamm đậu.

Khi Chu Mịch chạy tới Chu gia, Trần thị đã khẩn cấp lôi kéo nàng đi vào phòng bếp xem đậu. Bà vui mừng nói với con gái đậu đã lên mamm được một đoạn ngắn rồi. Đợi đến lúc họ đi đến hai cái bình thì thấy mamm đậu đã mọc dài gần một đốt ngón tay, thời tiết nóng cho nên mamm đậu cũng mọc nhanh hơn. Chu Mịch nhìn thấy mà mặt mày hớn hở, nàng lại cùng lão nương cùng nhau dùng nước sạch rửa đậu. Sau đó hai mẹ con cầm tay nhau trở về nhà chính, Chu Mịch liền suy nghĩ cân nhắc về việc bán mamm đậu.

"Nương. Mamm đậu này sau khi thành công, chúng ta phải bán thế nào, nương có nghĩ tới mình phải bán với giá bao nhiêu không?" Chu Mịch hỏi.

Trần thị thật đúng là chưa từng nghĩ tới điều này: "Tiểu Mịch, chuyện này là chủ ý của con thì để con định giá, con có nghĩ tới mình phải bán thế nào không?"

"Dạ có, nương. Con có hỏi thăm qua, ở trấn trên có nhà họ Chu bán món này, bọn họ chỉ bán ở trong tiệm, bình thường thì làm ít một chút, khi tới thời điểm họp chợ thì bán nhiều chút, chúng ta không có điều kiện đó. Con nghĩ chúng ta có thể mượn một người khoẻ mạnh đến phụ bán cho chúng ta, nương thấy được không?" Chu Mạch cùng Trần thị thương lượng.

Trần thị vừa nghe đến việc mượn người, lập tức giậm chân không tán thành: "Mẹ còn rất khoẻ, hơn nữa vừa mới bắt đầu làm sao có thể mượn người, còn chưa biết buôn bán thế nào. Tiền mượn người rất đắt, tiền kiếm được còn chưa đủ trả tiền công cho người ta đâu!"

Chu Mạch thật lòng không đành lòng để lão nương nhà nàng phải đảm nhiệm trọng trách việc đi bán này, rất là vất vả, nhưng bản thân nàng lại không có thời gian, vì thế liền nhõng nhẽo kiên quyết muốn Trần thị mượn người, nhưng bất luận nàng nói như thế nào, Trần thị cũng vẫn không đồng ý. Chu Mạch nghĩ thầm, dù sao vừa mới bắt đầu số lượng bán cũng ít, trước hết để cho bà bán vậy, đợi về sau phát triển lớn mạnh bà bán không kịp khi đó mượn người bà cũng sẽ không phản đối.

Nói xong cách thức bán, Chu Mạch còn nói giá bán: "Nương, trấn trên bán sáu văn tiền một cân, chúng ta cũng bán theo bọn họ, cũng bán sáu văn tiền một cân. Chúng ta đưa đến tận nhà, chắc người mua sẽ nhiều một chút. Vì để tránh ngày họp chợ, chúng ta sẽ bán sau đó hai ngày. Ví dụ như họp chợ vào mùng một thì mùng ba, mùng bốn mình bán. Vào mùng một người ta đã đi trấn trên mua thức ăn, nếu chúng ta bán vào mùng hai nhất định không tốt, vì thế bán vào mùng ba, mùng bốn là tốt nhất."

Trần thị nghe xong liên tục gật đầu, không khỏi nhìn Chu Mạch với con mắt khác xưa, Chu Mạch chưa từng buôn bán

qua nhưng phân tích rất rõ ràng. Hơn nữa vẻ mặt khi nói chuyện làm cho người đối diện hết sức tin tưởng nàng.

Sắp xếp mọi thứ xong hết, Chu Mịch suy nghĩ một lát lại nói về việc chia lợi nhuận: "Nương, con nói ra nương đừng giận, người ta nói dù là huynh đệ cũng phải minh bạch rõ ràng, chuyện buôn bán này chỉ bao gồm con, nương và Chu Bình, về sau tiền mua đậu con sẽ ra, hai người ra công, bán được tiền con lấy ba phần, nương ba phần, cho Chu Bình bốn phần, cho đệ ấy tiền để dành dùm cưới vợ. Nương thấy được không?"

Trần thị nghe xong vội vàng xua tay nói: "Tiểu Mịch, không thể được, ý tưởng là con ra, phương pháp cũng là của con, mọi thứ từ đậu, bình chứa đều do con bỏ tiền, nói ra thì chính con là chủ, mỗi tháng con đưa cho nương và đệ đệ của con chút tiền là được rồi. Con lấy bảy phần đi. Mẹ còn hai mẫu đất, đệ đệ con như vậy là đủ rồi, còn con thì phải dựa vào chính mình."

Chu Mịch nghe xong cũng không thay đổi suy nghĩ, vẫn kiên trì chia phần như vậy, nàng nói nếu không chịu chia như vậy thì sẽ bỏ mặc chuyện này, còn nói cho dù bản thân có tiền nếu không được ở riêng thì cũng không có cách tiêu xài được. Cuối cùng Trần thị cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy.

Chu Mịch nhìn sắc trời không còn sớm, liền chuẩn bị chạy về nhà, lúc gần đi còn không quên dặn dò lão nương mỗi ngày đổ ba lần nước, nhất định không được để đậu thấy ánh sáng. Trong nhà có sẵn mấy cái sọt đựng cỏ, cũng có đòn gánh, mọi thứ đều rất đầy đủ, tạm thời không cần Chu Mịch mua cái gì.

Chu Mịch trở lại Triệu gia vẫn theo thường lệ là nấu cơm rửa chén, nhưng hôm này tâm tình của nàng có chút biến hóa,

hiện tại nàng cảm thấy càng ngày càng thấy đau đầu. Bất quá nàng phải ổn định tinh thần để suy nghĩ tìm cách để được ở riêng mới được.

Nhà của lão đại cùng nhà của nàng đã được xây xong, mấy ngày trước nàng còn đi nhìn qua, đều nằm ở đầu phía nam của thôn, đều là nhà ngói ba gian rộng lớn, trách không được mọi người đều nói nhà lão Triệu là số một số hai ở trong thôn này. Nhìn căn nhà mới xây mà còn có cơm để ăn thì quả thật so với hàng xóm chung quanh có hơn một chút.

Buổi tối trở lại phòng, Chu Mạch thấy Triệu Thu Diệp đang ngồi thêu, bởi vì nghĩ đến chuyện phân nhà nên nàng cũng không có tâm tình đi khuyên nhủ nàng ta. Nhưng khi Triệu Thu Diệp thấy Chu Mạch mặt ủ mày ê, nhin không được hỏi nàng làm sao thế.

"Thu Diệp, tôi nói với cô, cô đừng nói với nương, tôi hỏi cô, cô nói nhà của đại ca cùng nhà của tôi cha mẹ đã xây xong, sao đến giờ vẫn không thấy phân chia gì hết vậy."

"Nhị tẩu, chuyện này lúc trước đại tẩu cũng hỏi qua nương, nương nói nhị ca không trở về nên không tiện ở riêng. Tẩu cũng muốn ở riêng sao?"

Chu Mạch đã ở chung với Triệu Thu Diệp được hai tháng, cảm thấy nàng ta là một người nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, thích hay không thích đều thể hiện hết trên mặt. Đối với người tốt thì khi người đánh rắm cũng thơm, ghét người thì khi người uống miếng nước cũng không muốn nói chuyện cùng.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Chu Mạch cũng thẳng thắn nói: "Đúng vậy, tôi muốn ở riêng. Nói thật, bây giờ tôi ở trong cái nhà này mỗi ngày trôi qua đều kinh hồn bạt vía, hết sợ đắc tội cái này, lại sợ đụng phải cái kia. Lúc trước cho dù nhị ca của cô

không có ở nhà tôi không có chỗ để dựa vào trong lòng tôi cũng không có một chút sợ hãi. Nhưng bây giờ đại tẩu mang thai, tôi lại là người nấu cơm, tôi rất sợ nếu nấu không cẩn thận tẩu ấy ăn vào lỡ bị làm sao, lúc đó khắp người tôi đều là miệng cũng nói không được."

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Triệu Thu Diệp cũng biết rõ nhị tẩu sợ cái gì, nàng an ủi nói: "Nhị tẩu, tẩu yên tâm, cả nhà đã ở chung với nhau lâu như vậy, đều biết tính tình của nhau cả mà. Tẩu thật sự không cần phải lo lắng chuyện gì hết, cho dù có xảy ra chuyện như lời tẩu nói đi chẳng nữa, nương cũng sẽ không tin tưởng đại tẩu, thấy nàng ta gào to như vậy, thật là nhìn không vừa mắt."

Nói xong thấy Chu Mạch vẫn còn trầm tư, liền tiếp tục an ủi nói: "Nếu không, tôi sẽ tìm dịp nào đó nói với nương vài câu về chuyện ở riêng, bất quá lời tôi nói không nhất định sẽ có tác dụng gì đâu."

Chu Mạch nghe xong nở nụ cười: "Khó được cô có lòng, nhưng cô đừng nói với nương chuyện này, dù sao cô cũng sắp lập gia đình, còn quan tâm đến chuyện này thật không đúng lắm."

Triệu Thu Diệp lại muốn nói nàng nói vài câu có thể nương sẽ nghe, nhưng khi nghe nhị tẩu nói như vậy, nàng cũng không nói nữa, cũng nhận thấy bản thân nàng trong nhà chẳng qua chỉ là một đứa con gái, đối với chuyện ở riêng, theo lẽ thường là không thể xen vào. Vì thế cũng không cùng Chu Mạch nói đến nữa, hai người lại tán gẫu một chút về việc cần chuẩn bị gì cho ngày thành thân sau đó liền nằm xuống ngủ.

Chu Mạch coi ngày, cảm thấy đã đến lúc bán mâm đậu cho nên lại đi đến nhà mẹ đẻ một chuyến, nhân tiện cầm theo ba lượng bạc đưa cho Trần thị. Bởi vì cần thận suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy nếu cứ mãi nhờ lão Hồ mua đậu thì sớm hay muộn sẽ bị người Triệu gia phát hiện, để đảm bảo

an toàn vẫn nên đưa tiền cho lão nương mua sẽ tương đối thích hợp hơn, huống hồ nàng tin tưởng Trần thị sẽ biết cách phân biệt được đậu hư với đậu tốt.

Đến nhà mẹ đẻ, Chu Mịch không kịp chào hỏi Trần thị liền chạy thẳng về hướng phòng bếp, nhìn thấy mâm đậu đã cao đến giữa bình, Trần thị ở bên cạnh cũng vui mừng nói số mâm đậu này đoán chừng ít nhất cũng khoảng mười lăm, mười sáu cân. Chu Mịch nhớ lại trước kia nàng từng xem qua sách có nói một cân đậu có thể cho bảy cân mầm, đó là do ở hiện đại có kỹ thuật tốt cộng thêm hóa chất hỗ trợ, mà ở thời đại này lại không có mấy thứ như thế, cho nên một cân đậu có thể sinh ra năm cân mầm là đã tốt lắm rồi.

Sau khi hai mẹ con xem xong liền cùng nhau thay nước cho đậu, Chu Mịch vừa làm việc vừa nói với Trần thị: "Nương, lần này là lần đổi nước cuối cùng, tối nay nương hãy lấy ra một ít ăn thử, nếu không có vấn đề gì thì tối nay nương tưới chút nước lên đậu, sáng mai là có thể đem đi bán. Còn nếu như cảm thấy mùi vị có gì lạ thì bảo Chu Bình sáng mai đến Triệu gia tìm con, giá bán cứ theo giá chúng ta nói lúc trước là bảy văn tiền một cân."

Trần thị nghe xong liền phát hoảng, vội vàng hỏi, mâm đậu này có thể có vấn đề gì sao? Kỳ thực Chu Mịch cũng không biết mâm đậu bị hư là có mùi vị gì, kiếp trước nàng chỉ biết là mâm đậu có dùng thuốc hóa học là không có thể ăn, sẽ gây ung thư. Nhưng mâm đậu này được trồng trong môi trường không ô nhiễm, nếu có mùi thì chẳng qua là do ngâm nước quá lâu nên có mùi nước mà thôi nhưng như thế đối với cơ thể cũng không có hại chỗ nào. Để đảm bảo an toàn, nàng lấy ra một ít mầm đậu, bảo Trần thị nhóm lửa xào một chút, nếm thử hương vị, cảm thấy rất thơm, so với mầm đậu kiếp trước nàng ăn còn thơm hơn. Vì thế, nàng cho Trần thị một cái mỉm cười yên tâm, bảo bà cứ yên tâm ngày mai đi bán.

Trần thị thấy Chu Mịch tin tưởng như vậy cũng từ từ yên lòng, hai người dọn dẹp mọi thứ xong liền đi đến nhà chính, Chu Mịch lấy ra ba lượng bạc đưa cho Trần thị nói: "Nương, nương cũng biết đó, cô em chồng con còn khoảng hơn mười ngày là thành thân, trong khoảng thời gian này con không tiện đi tới lui. Mầm đậu thì khoảng chừng một hai ngày là bán hết, số tiền đó cộng thêm ba lượng bạc này giao cho nương để nương có thể quay vòng làm tiếp. Nương nhớ mua nhiều đậu một chút, đừng chỉ dùng đậu nành, đậu xanh, đậu đen cũng có thể làm được. Con thấy hai cái bình kia thì không đủ, nương có thể mua thêm vài cái nữa, nhưng nhất định không được mua cao như vậy, phải mua thấp hơn một chút. Như vậy lúc thay nước sẽ dễ dàng hơn." Chu Mịch vội vàng nói với Trần thị.

Mà Trần thị chỉ là nhìn chằm chằm Chu Mịch đang nhét bạc vào tay bà, bà nắm chặt tay Chu Mịch hỏi: "Ở đâu mà con có nhiều bạc như vậy?"

Đối với vấn đề này, Chu Mịch đã sớm nghĩ ra cái cớ: "Nương, bạc này là mấy năm trước Trọng Sơn nhờ người đưa cho con, bởi vì tiền này là giấu bà bà mà đưa, cho nên ai con cũng không dám nói. Nay đến lúc cần dùng đến con mới dám lén lút lấy ra, nương cũng đừng nói với ai. Nếu có ai hỏi nương cứ nói là tiền của nhà chúng ta."

Trần thị vẫn là nửa tin nửa ngờ, Chu Mịch vội vàng nói thêm: "Nương! Vẫn còn không tin con sao?" Nói xong nàng giả bộ tỏ vẻ tức giận.

Thấy Chu Mịch nóng giận, Trần thị mới tạm yên tâm, tuy rằng gần đây đứa con gái này của bà có chút khác lạ, nhưng bản chất vẫn là người thành thật, bà tin tưởng nàng sẽ không lừa gạt bà. Bà bỗng nhớ đến tình cảnh con gái bà phải ở Triệu gia sống khổ cực như thế nào.

Sau khi thuyết phục Trần thị lấy tiền, Chu Mịch còn dặn dò thêm vài câu, xác nhận bản thân không có lộ ra cái gì, nàng mới vội vàng chạy về Triệu gia, trên đường đi nàng nhịn không được suy nghĩ nếu muốn tự do nhất định phải nghĩ được cách để có thể được ra riêng. Bằng không nếu cứ bị hành hạ mãi như thế, cơ thể nàng sẽ chịu không nổi, tinh thần cứ luôn bị căng thẳng sẽ rất dễ dàng mệt mỏi. Mỗi ngày phải tốn hơn một canh giờ để chạy tới chạy lui như thế này. Nhìn mặt trời đã lặn xuống được một nửa, đoán chừng nàng lại về trễ nữa rồi, trở về thế nào cũng sẽ bị bà bà nói một trận cho xem. Trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng.

Về nhà, Chu Mịch nhìn thấy bà bà vì chờ không kịp mà đã vội vào phòng bếp, nhìn thấy Chu Mịch trở về, mặt dài ra, ném xuống thức ăn đang rửa dở dang trong tay, ngoảnh đầu rời khỏi phòng bếp, không nhìn đến Chu Mịch một cái. Nàng nhịn không được lại buông tiếng thở dài, nhưng vẫn cho Đông Nhi đang ngồi nhóm lửa một cái mỉm cười. Trẻ nhỏ rất mẫn cảm, nàng muốn lưu lại cho con gái một hình tượng kiên cường lạc quan, hi vọng con bé về sau cũng sẽ là người như vậy.

Về mặt Đông Nhi đang căng thẳng nhìn thấy Chu Mịch nở nụ cười mới thả lỏng một chút, nói với nàng vừa rồi nãy nãy nói những gì, nào là nương của mày lại đi chơi chỗ nào nữa rồi, cả ngày không thấy ở nhà, cũng không đúng giờ mà trở về nấu cơm dọn dẹp, Chu Mịch ngây ra một lúc, nàng biết gần đây Đông Nhi tương đối ỷ vào nàng, nhưng nàng không hy vọng Đông Nhi bắt chước theo như vậy, cũng có thể là do vừa rồi bà bà phản ứng quá dữ dội.

Sau khi rửa thức ăn xong, Chu Mịch đi đến trước mặt Đông Nhi sờ đầu con bé, dịu dàng nhưng kiên quyết nhìn vào mắt con bé nói: "Đông Nhi, bộ dáng lúc nãy của nãy nãy con, bà

không để ý đến chúng ta đối với chúng ta cũng không hề gì, con không cần để ở trong lòng." Nàng kỳ thực là muốn nói sau này những lời Tôn Thị nói ở sau lưng nàng không cần nói lại với nàng, nhưng suy nghĩ một chút lại bỏ qua, lúc này nên nói đến việc khác thì tốt hơn: "Con phải biết rằng, bây giờ cho dù nương có làm cái gì đi chăng nữa, đều là vì tương lai của chúng ta. Nương muốn cho Đông Nhi một cuộc sống tốt hơn, muốn cho Đông Nhi mặc những bộ quần áo xinh đẹp, còn muốn cho Đông Nhi có thể được đi đến học đường." Đông Nhi nhin không được nói: "Nương, học đường đều phải đóng học phí, thím nói chỉ có con trai mới có thể đến học đường."

Chu Mạch nhin không được xót xa, cái xã hội vạn ác nam tôn nữ ti này. Ở Triệu thôn có một học đường, nhà ai có con nhỏ muốn đến đó học đều phải đưa một ít tiền được coi như là để trả công cho thầy giáo, ở trong thôn có Triệu Tam gia cùng một người đức cao vọng trọng ở trong tộc ra mặt mời một tú tài đã lớn tuổi về dạy học, đương nhiên cũng phụ trách luôn cả việc ăn, mặc ở, đi lại cho một nhà bốn người của ông ta, mọi chi phí đều lấy từ tiền học phí mà ra, nếu không đủ thì vào lúc thu thuế hàng năm sẽ thu thêm mỗi nhà một chút tiền.

Có thể đến học đường trên cơ bản đều là con cháu của Triệu gia, tổng cộng cũng có mười mấy bé trai, độ tuổi thì từ bốn cho đến không dưới mười tuổi, con trai khoảng mười mấy tuổi ở nông gia cũng được xem như là đã đủ sức lao động, cho nên phần lớn đều là ở nhà làm việc nhà nông, chỉ những trường hợp cực cá biệt mới bị cha mẹ đưa đến trấn trên đi học một nghề nào đó mà thôi. Ngược lại, nữ hài tử trước khi thành thân lại rất ít khi ra ruộng làm việc, chỉ trừ những lúc đặc biệt bận rộn, còn không thì tất cả đều ở nhà may vá thêu thùa. Nhưng sau khi thành thân thì cơ bản các cô gái này đều phải ra ruộng làm việc, ngoài thời gian làm ruộng thì cũng là may giày hay may quần áo gì đó.

Sở dĩ Chu Mạch không bị bắt buộc ra ruộng làm việc, nguyên nhân phần lớn là ở Triệu gia có hai thanh niên trai tráng lao động là Triệu Bá Tuyền cùng Triệu Thúc Hà. Bình thường bón phân, tát nước, đắp bờ, làm cỏ này nọ căn bản không cần các nữ nhân Triệu gia ra tay.

Ngày thành thân của Triệu Thu Diệp càng ngày càng gần kề, vì thế mấy ngày nay người ra kẻ vào ở Triệu gia cũng tương đối nhiều, lễ vật cũng theo đó mà tăng lên, ai đến dự lễ cũng đều mang theo cùng một loại quà mừng nào là áo gối, nệm giường, còn không thì cũng là đồ vật này nọ. Cũng có những người cùng Triệu Đại Ngưu hoặc là Triệu Bá Tuyền, Triệu Thúc Hà có quan hệ đặc biệt tốt thì sẽ đưa tiền mừng, mà tiền mừng thì phải đợi ngày đưa dâu mới đưa cho nên Chu Mạch không biết phải đưa bao nhiêu, nhưng lúc trước nàng có nghe Lưu tẩu tử nói tiền mừng bây giờ rất lớn, tháng trước ở thôn kế bên có một nhà thành thân, có người đi tiền mừng ba lượng bạc, còn lại thì đều là trong khoảng từ hai mươi văn tiền cho đến không dưới một lượng. Dân quê hết mười thì cũng có tám người mắc bệnh sốt dịch.

Có một ngày, lúc Chu Mạch đang ở một mình trong phòng, đột nhiên bà bà Tôn Thị xông vào, bảo nàng đưa tiền mừng để đưa vào danh sách lễ vật. Nguyên lai vào ngày nhà gái gả con trong sân sẽ dán một tờ giấy đỏ, mặt trên sẽ viết tên bà con thân thích bạn bè nào đã đưa tiền mừng do quản sự trong thôn viết lên. Tôn Thị vì mặt mũi, cho nên mới bảo ba nàng dâu ra tiền mừng, đối với nhà lão đại cùng nhà lão tam, bà không lo lắng, bởi vì mấy năm nay bà đã âm thầm cho bọn họ không ít tiền, bình thường tiền tiêu dùng trong nhà vẫn là do bà chi ra.

Cho nên lúc Triệu Bá Tuyền cùng Triệu Thúc Hà vì bị vợ ép buộc mà phải đi tìm bà đòi tiền, bà đã nói lời cự tuyệt. Bà nói với họ bà đã nhận được lời cam đoan từ vợ của họ vào

sáng ngày con gái bà thành thân hai nàng nhất định sẽ đưa một lượng bạc tiền mừng. Bà cũng nói bà đã đem chuyện ba đứa con trai của bà sẽ đưa tiền mừng bao nhiêu nói với mọi người ở trong thôn biết, đến lúc đó nếu bọn họ không đưa thì chẳng phải là không cho bà mặt mũi, mà bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Chu Mạch nghe bà nói đến chuyện tiền mừng, liền sờ soạng khắp người, lấy ra ba mươi văn tiền, nàng mở ra cho bà bà xem.

"Nương, ba mươi văn tiền này là mấy tháng trước nương cho con, thường ngày đôi khi con có lấy ra một văn hay nửa văn tiền mua đồ ăn vặt cho Đông Nhi, cho nên cũng còn dư lại khá nhiều." Nói xong vẻ mặt khó xử nhìn Tôn Thị.

"Vậy lúc trước mày đi trấn trên mua vải dệt, kim chỉ, còn mua quần áo cho Đông Nhi thì lấy tiền đâu ra trả?" Tôn Thị mắt nổi lửa, bà hoàn toàn tin chắc đứa con dâu này tuyệt đối có tiền riêng, bà nhớ rất rõ ràng, mấy năm trước lúc Triệu Trọng Sơn còn gửi thư cùng tiền về, có một lần người đưa thư đã gặp riêng Chu Mạch một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Sở dĩ Tôn Thị tin chắc Chu Mạch có tiền riêng là vì mấy năm nay bà luôn không cho đứa con dâu này tiền là một trong những nguyên nhân. Thứ nhất là quần áo của mỗi người trong nhà đều là mua một lượt, thức ăn thì do nhà trồng, cho nên đứa con dâu này của bà sẽ không có dịp mà dùng tiền.

Thấy bà bà cứ đinh ninh nghĩ nàng có tiền, Chu Mạch liền nghiêm sắc mặt, chỉ nói một câu Triệu Trọng Sơn chưa từng cho mẹ con nàng một văn tiền nào, liền nghiêm mặt không nói chuyện nữa. Tôn Thị thấy vậy liền an ủi nàng mấy câu, thấy Chu Mạch vẫn thờ ơ, cũng mất hứng mà đứng lên, lần này bà đã hạ quyết tâm sẽ bắt ba nàng dâu phải ra chút máu mới vui lòng, hai nàng dâu kia thì bà phải dụ dỗ đe dọa mới khuất phục, chỉ duy độc nàng dâu này là dầu muối gì cũng không vào. Bà tức giận liền nói: "Ngày đó tùy các chị muốn đưa bao nhiêu tiền mừng thì viết vào mảnh giấy đỏ dán ở trong sân, các chị đưa ít thì đến lúc đó mọi người trong thôn chê cười các chị thì tôi cũng mặc kệ!"

Chu Mạch cười lạnh một tiếng: "Con là gái đã có chồng, không sợ người khác chê cười, người ta nếu có cười thì cũng cười lão Triệu gia, sao nhà lão đại cùng nhà lão tam có thể ra nhiều tiền mừng mà nhà lão nhị lại ra ít như vậy cho dù cả ba nhà vẫn chưa ở riêng."

Nàng nói lời này rõ ràng là muốn làm cho mọi người trong thôn nhìn thấy lão Triệu gia các người thiên vị như thế nào. Nói xong lạnh lùng ngoảnh mặt nhìn tường bên cạnh, mắt cũng không liếc Tôn Thị lấy một cái.

Tôn Thị bị chọc tức điên lên: "Mày... Mày đây là bất hiếu!"

Nói xong vuốt ngực cho thuận khí, trừng mắt ngồi đối diện Chu Mạch.

Chu Mạch nghe xong tuy giận dữ nhưng lại mỉm cười, chỉ là cười lạnh một tiếng cũng không trả lời bà ta lấy một lời. Cứ lạnh nhạt nhìn tường bên cạnh.

Tôn Thị thấy nàng cái gì cũng không nói, bà cũng không biết làm sao, chỉ còn biết ngồi một chỗ mà hờn dỗi, ngồi được một lát bà liền tức giận mà rời khỏi, lúc đi còn mượn gió bẻ măng đem ba mươi văn tiền vừa rồi Chu Mạch đưa cho bà đem theo. Chu Mạch nhìn thấy cũng không muốn ngăn bà lại, coi như là một chút bồi thường cho việc nàng chọc bà bà tức giận đi.

Kỳ thực, Chu Mạch cũng là một người rất coi trọng sĩ diện, cho nên nàng rất hiểu rõ việc bà bà làm, nàng thấy bà bà còn lợi hại hơn nàng rất nhiều, nàng không thể nào có khả năng bắt buộc ba đứa con trai của mình phải đưa tiền mừng để được viết tên lên thiệp mà trong đó có một đứa không có mặt ở nhà. Trong giờ phút này việc nàng cần làm là yên lặng mà xem xét.

Triệu gia khí thế ngất trời chuẩn bị hôn sự cho tiểu nữ nhi, vào một buổi sáng Chu Trần thị dẫn Chu Bình đi tới Triệu gia, bà vào cửa liền chạy đi tìm Tôn Thị. Vì lý do mấy ngày trước Tôn Thị cùng Chu Mạch tranh cãi cho nên khi nhìn thấy Trần thị đến cũng không tỏ ra thân thiện, chỉ ngẩng đầu chào một tiếng, khác với Triệu Đại Ngưu ở bên cạnh thấy bà thông gia đến liền đứng dậy đưa hai người bọn họ vào phòng khách. Sau đó ông liền đi ra lôi Tôn Thị vào phòng, không quên dặn dò bà phải lễ độ với bà thông gia một chút.

Trần thị thấy Tôn Thị vào phòng, cũng xem nhẹ khuôn mặt hắc ám của bà ta, từ trong tay áo lấy ra một túi tiền đưa cho Tôn Thị, nói là tiền mừng cho Triệu Thu Diệp thành thân. Tôn

Thị nhận lấy liền đếm một chút, khoảng chừng là ba mươi văn tiền, mặt bà càng đen hơn, bởi nhà mẹ đẻ của nàng dâu cả cùng dâu út của bà đi tiền mừng là năm mươi văn tiền nhưng dù sao Trần thị tới cũng là đưa tiền mừng, bất luận thế nào cũng không thể nói mát bọn họ được, vì thế Tôn Thị chỉ than thở nói Chu Mịch đã lên núi cắt cỏ cho heo, nhìn sắc trời chắc cũng sắp trở về.

Trần thị nói không sao, bà sẽ ngồi ở chỗ này đợi một lát, Tôn Thị ngồi cùng Trần Thị một lát thấy không thú vị, liền nói với Trần Thị bà đi gọi Đông Nhi về nói chuyện với bà, Trần thị cười cảm ơn Tôn Thị.

Vì thế, Đông Nhi đang chơi đùa với bạn trong xóm liền bị Tôn Thị gọi về nhà tiếp khách. Đông Nhi thấy mỗi mỗi cùng cậu đến cũng rất vui vẻ, Chu Bình còn lấy ra từ trong tay áo hai gói kẹo cho Đông Nhi, Đông Nhi mỉm cười toe toét, liền lôi kéo mỗi mỗi đi về phòng của nó, nhưng bị Trần thị cự tuyệt, dù sao Triệu Thu Diệp còn chưa gả ra ngoài, Chu Bình lại là tiểu tử mới lớn thật không thích hợp vào phòng các nàng.

Cho nên thời điểm Chu Mịch trở về liền nhìn thấy ba bà cháu đang ngồi yên lặng ở trong nhà chính, nhìn biểu cảm trên mặt của ba người đều giống nhau, nàng nhịn không được nở nụ cười.

Trần thị thấy Chu Mịch trở về, cũng không chờ nàng thả giỏ trúc phía sau xuống, tay trái nắm tay Chu Bình tay phải nắm tay Triệu Đông Nhi chạy ra khỏi nhà chính, giúp nàng đỡ giỏ trúc phía sau xuống, lôi kéo Chu Mịch đi vào phòng của nàng, để cho Chu Bình dẫn Đông Nhi ra ngoài chơi.

"Nương, chuyện gì mà nương gấp quá vậy? Có người động đến nương?" Chu Mịch cho rằng mấy tháng trước nương của nàng đã cùng bà bà kia gây ầm ĩ, hơn nữa xem hai người cũng thật không hợp nhau, cho rằng hai người cả đời

sẽ không qua lại với nhau.

"Nương tới là đưa lễ cho cô em chồng con, cũng nhân tiện nói cho con biết một chút chuyện bán mằm đậu, mằm đậu lần trước, bán được gần một lượng bạc đấy." Nói xong bà cười toe tóet.

Chu Mịch nghe xong cũng rất vui mừng hỏi: "Vậy nương có mua đậu lại không?"

"Mua, lần này nương mua mười cân đậu nành, năm cân đậu xanh, còn mua thêm hai cái chum to. Tổng cộng tốn hai lượng bạc. Nương tính rồi, nếu một cân đậu có thể cho ba cân mằm, chúng ta có thể kiếm được hơn ba lượng bạc đấy, tiền đến thật là nhanh a!" Trần thị kìm lòng không đậu hoa chân múa tay vui sướng nói với Chu Mịch.

Sau đó bà lấy ra năm mươi văn tiền đưa cho Chu Mịch, Chu Mịch cũng không từ chối mà nhận lấy. Nàng dặn dò Trần thị: "Nương, cách làm mằm đậu của chúng ta tương đối đơn giản tiện lợi, bất cứ người nào nhìn thấy là có thể làm được, cho nên bình thường nương chú ý một chút, nhất định không được tiết lộ ra ngoài."

Trần thị nghe xong liên tục gật đầu, Chu Mịch cũng yên lòng, nàng cũng biết rõ người nương này của nàng vẫn là một người tương đối dễ phối hợp, đặc biệt là so với mẹ chồng của nàng.

Vì thế lại hỏi thêm Trần thị đã đưa tiền lễ bao nhiêu, Trần thị nói ba mươi văn tiền, Chu Mịch nghe xong cảm thấy cũng đủ rồi, nhà mẹ đẻ nàng là cô nhi quả phụ cũng không giàu có gì, phụ mẫu nhà đại tẩu Lí thị khỏe mạnh lại còn có hai người ca ca, tuy trong nhà chỉ có ba mẫu ruộng, nhưng nếu hai người ca ca của nàng ta đi làm người ở cho nhà địa chủ cũng có thể kiếm tiền. Gia cảnh nhà Hứa thị giống với Chu

Mạch là cũng có một đệ đệ, nhưng cha Hứa thị vẫn là một tú tài, bọn họ ở trong thôn dạy học cũng có thể kiếm được chút tiền, xét tới xét lui chỉ có gia cảnh nhà Chu Mạch là tệ nhất, cho nên nàng cũng có thể lý giải được nguyên nhân tại sao bà bà không muốn gả nàng, đã không có gia thế cường đại hậu thuẫn, cũng không có một chút lợi ích gì cả.

Bất quá, Chu Mạch vẫn là an ủi Trần thị không cần để thái độ của mẹ chồng nàng ở trong lòng, Trần thị cũng nói bà không quan tâm, lúc này trong lòng trong mắt của bà chỉ muốn làm thế nào để kiếm tiền mà thôi.

Chu Mạch lại dặn dò vài câu, nói sau này có chút tiền nương cũng đừng tiếc ăn tiếc mặc, đặc biệt là thân thể của Chu Bình, nhất định phải bồi bổ, cho thân hình nầy nở để mà cưới vợ nữa chứ. Trần thị hiện tại đối với những lời Chu Mạch nói chỉ có liên tục gật đầu đồng ý, bà cảm thấy đứa con gái này của bà thật là có chút bản lĩnh.

Tiền Trần thị đang vui vui mừng mừng ra về, Chu Mạch bắt đầu bận việc nấu cơm trưa, bởi vì có mời hai người thợ mộc đến nhà làm tủ quần áo cùng giường cho Triệu Thu Diệp, nàng phải chuẩn bị cơm nhiều thêm hai phần.

Bất quá nàng cũng từng nghe được bà bà oán giận, nói nào là nếu có lão nhị ở nhà, sao có thể tốn tiền mời thợ về làm đồ cưới cơ chứ. Chu Mạch mới hiểu được thì ra người chồng hờ kia của nàng còn là thợ mộc cơ đấy. Suy nghĩ đến việc không thể được ra ở riêng, lần đầu tiên trong lòng nàng hi vọng Triệu Trọng Sơn có thể sớm trở về.

Mắt xem xét ngày đại hỉ của Triệu Thu Diệp càng ngày càng đến gần, Tôn Thị cũng bảo lão đại đi trấn trên mua về rất nhiều pháo để đốt, đợi lúc khê nữ xuất môn liền đốt, bà cũng mua chút đường trắng, tuy ngày hôm đó nhà trai không ở nhà gái ăn cơm, nhưng thông gia đến cũng phải có

một chén nước đường, còn mua một ít dây tơ hồng, cùng một cặp nến hồng giai ngẫu.

Ngô gia trước ngày thành thân một ngày đã đưa tới một cái tai heo, lễ này Chu Mạch thấy thật sự dư thừa, bởi vì ngày mai nhà gái còn phải đem thức ăn qua nhà trai làm cơm trưa. Hơn nữa nơi này còn có một vài tập tục kết hôn nhìn qua cảm thấy rất kỳ quái:

Ngày thành thân không ở nhà gái ăn cơm, nhưng nhà gái lại mang nguyên liệu nấu ăn cùng đầu bếp sang nhà trai dùng cơm trưa. Điều kì lạ là tất cả chi phí mua thức ăn cùng tiền mướn đầu bếp đều là nhà gái chi trả;

Ngoại trừ tất cả sính lễ của nhà trai thì hồi môn của nhà gái còn có tử, chăn nệm, còn có giày do cô dâu làm;

Ngày thành thân nhà trai chỉ mời những người đặc biệt thân cận đến nhà gái ăn cơm chiều, người trong nhà sẽ không có mặt trong bữa cơm đó;

Cha mẹ nhà gái là không thể đi đưa dâu, chỉ có anh trai và chị dâu là có thể đi đưa dâu.

Ngày mai là ngày Triệu Thu Diệp xuất giá, buổi tối hôm nay ở Triệu gia vô cùng náo nhiệt, họ hàng thân thích cùng bạn thân ai chưa kịp tặng lễ cũng đều chạy đến. Náo loạn đến khoảng mười giờ đêm mới yên tĩnh, Tôn Thị thấy mọi người đã về hết, vội vàng bảo Triệu Thu Diệp đi ngủ, sáng mai người trang điểm sẽ tới trang điểm cho nàng.

Triệu Thu Diệp sau khi lên giường cũng không ngủ được, nhìn sang giường bên cạnh thấy nhị tẩu đã ngủ say, cũng ngượng ngùng gọi Chu Mạch dậy, nhị tẩu cùng tam tẩu đã bận rộn cả ngày để tiếp đãi những người đến giúp một tay.

Ngày hôm sau Chu Mịch bị Tôn Thị đánh thức, nàng ngồi dậy nhìn bên ngoài trời vẫn còn đen như mực, nhưng Tôn Thị bà bà thì lại đang sốt ruột, trước tiên bà kêu mọi người trong nhà thức dậy, bảo hai đứa con trai đi gọi đám thanh niên trong tộc đến để họ đem giường cùng chăn nệm mới đến Ngô gia. Mà Chu Mịch cùng Hứa thị cũng bị đánh thức là để đi theo trải giường chiếu, còn phải dẫn một bé trai ba tuổi trong tộc đi theo, mục đích là để cho nó nằm trên giường lăn lộn vài vòng để có thể sinh con trai. Đoàn người chậm rãi đi đến Ngô gia, bởi vì Ngô Sơn Phong là con trai độc nhất, cho nên Ngô gia nhị lão liền sửa lại căn phòng ở phía tây dành cho đôi trẻ, theo phong tục giường sẽ do nhà gái chuẩn bị mang đến ngoài ra còn có thêm tủ quần áo hay món gì khác cũng sẽ do nhà gái mang đến, cho nên khi đám người Chu Mịch đến, nhìn thấy cơ hồ là một căn phòng trống rỗng.

Đám thanh niên đem giường dỡ xuống xong liền hối hả chạy về, chỉ để lại Chu Mịch cùng Hứa thị vội vàng trải giường, đứng bên cạnh là đứa bé các nàng dẫn theo. Kỳ thực chuyện trải giường chiếu có thể để cho chị dâu bên nhà trai hoặc là tỷ tỷ hoặc muội muội nhà trai trải, nhưng vì Ngô gia không có những người này lại thêm cũng tương đối gần với Triệu gia, cho nên chỉ có thể để chị dâu nhà gái đến trải.

Bởi vì chỉ trải có một cái giường, hơn nữa đang là mùa hè, Chu Mịch cùng Hứa thị trong chốc lát đã trải xong giường, sau đó Chu Mịch ôm đứa bé đặt ở trên giường, bảo nó lăn lộn ở trên giường hai vòng, làm xong mọi việc ba người chào hỏi Ngô gia nhị lão rồi đi trở về, thời điểm các nàng trở về trời đã sáng hẳn, lúc các nàng rời khỏi Ngô gia cũng không thấy được chú rể.

Hứa thị nói với Chu Mịch, nhìn cảnh này nàng cảm thấy giống như bản thân hôm qua mới lập gia đình vậy đó. Chu Mịch cười trêu ghẹo nàng ta, tam đệ đối với cô tốt cô mới cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt mau a. Hứa thị hờn dỗi

trừng mắt liếc Chu Mạch một cái, nàng phát hiện nhị tẩu càng ngày càng thích đùa, đặc biệt là cái khoản trêu ghẹo người khác. Bất quá như vậy cũng tốt, so với người lúc trước lạnh như băng lại làm cho người ta cảm giác thoải mái một chút.

Phải mất một lúc lâu hai người mới về đến nhà, Tôn Thị đón các nàng bảo các nàng nhanh chóng đi ăn điểm tâm để còn đưa dâu. Chu Mạch cơm nước xong nhìn thấy trước cửa phòng của nàng đã có vài đứa con nít vây quanh, đoán chừng là để xem tân nương tử, nàng cũng vui vẻ đi vào nhà xem một chút, chỉ thấy Triệu Thu Diệp tóc đã được búi lên, được búi cao theo kiểu chim phượng, trên búi tóc cài một cây trâm vàng và hai cây trâm bạc, đuôi trâm gắn những viên đá nhiều màu sắc rực rỡ trông rất đẹp mắt. Ngoài ba cây trâm này, còn có thêm một cây trâm gỗ rất đơn giản, thân màu lá cọ, được mài rất là khéo. Người trang điểm vừa trang điểm xong phần mắt cho Triệu Thu Diệp, đang chuẩn bị đánh phấn cho nàng, Chu Mạch nhìn cảnh này cảm thấy việc trang điểm ở cổ đại cũng không kém gì ở hiện đại, nhìn Triệu Thu Diệp thoát nhìn bình thường như vậy nhưng khi trang điểm cũng có chút đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nhìn Triệu Thu Diệp trước mắt, Chu Mịch nhin không được trêu ghẹo: "Tân nương tử xinh đẹp như vậy, tôi hận bản thân không phải là thân nam nhi, bằng không tôi đã có thể cướp tân nương đấy, ha ha!"

Triệu Thu Diệp cũng chỉ oán trách trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, muốn mở miệng phản bác vài câu, nhưng nàng lại đang được tô son nên không tiện há mồm, nàng chỉ có thể thở phì phì trừng mắt nhìn Chu Mịch.

Không để ý cô em chồng đang căm tức, Chu Mịch cười hì hì bước ra khỏi phòng, kỳ thực trong lòng nàng nghĩ là, Triệu Thu Diệp đi rồi thì bản thân nàng sẽ thoải mái hơn, về sau chỉ có mẹ con nàng trong phòng muốn làm gì cũng không sợ phải kiêng dè ai.

Không lâu sau, đội ngũ đón dâu của Ngô gia đã đến, chỉ thấy tân lang toàn thân màu đỏ uy vũ cười một con lừa vừa nhỏ vừa gầy tới đón tân nương, hình ảnh kia muốn hài hòa bao nhiêu cũng không thể hài hòa bấy nhiêu, Chu Mịch nhìn thấy mà không phúc hậu cười ra tiếng.

Nàng cũng hiểu được ở chốn nông thôn này có thể dùng lừa đến đón dâu đã là tốt lắm rồi, toàn thôn chỉ có nhà của Ngô gia cùng nhà lão Hồ mới có lừa, Ngô gia vì đón dâu đã đem con lừa dùng để kéo cối xay đậu hủ ở nhà mà ra sân khấu.

Khi tân nương tử được đưa vào kiệu hoa, tiếng pháo nổ bùm bùm cất lên, thân bằng quyến thuộc cùng bạn bè ở Triệu gia đều cất bước theo sau đoàn rước dâu đến Ngô gia, Chu Mịch nhìn khắp một lượt đoàn người đi đưa dâu đoán chừng khoảng gần một trăm người, dù sao cũng được ăn một bữa

ngon ai có thể đến đều đến, người thì ôm trẻ nhỏ, người thì nắm tay lôi kéo đứa nhỏ mang theo.

Đến Ngô gia, sau khi bái thiên địa liền đem tân nương tử đưa vào phòng tân hôn, Chu Mịch cùng Hứa thị đang ở trong phòng với tân nương liền được một người bà con của Ngô gia kéo đi ra ngoài uống rượu. Bởi vì hai nàng là trưởng bối nhà gái, hai nàng bị lôi qua bàn dành cho khách nữ. Nhìn một bàn đầy thức ăn trong đó có một đĩa rau cần xào thịt cùng một con gà nằm chễm chệ trên bàn, Chu Mịch nhìn không được nuốt nước miếng đang muốn chảy ra ngoài, đã hai tháng nàng không được ăn thịt rồi.

Vì thế người tiếp khách nhà trai mới vừa gấp rau cho các nàng thì Chu Mịch liền không khách khí giơ tay gấp một miếng thịt gà trên bàn, kỳ thực trong lòng nàng muốn gấp nhất là cái đùi gà, nhưng mà trước mắt bao người, nàng cảm thấy bản thân nên tỏ ra khiêm tốn một chút. Tiệc rượu ở Ngô gia là do đầu bếp ở trấn trên trổ tài, tuy nghe bên cạnh có người nói so với thức ăn ở Quảng Nguyên Lâu thì kém hơn nhiều, nhưng Chu Mịch cảm thấy nếu so với thức ăn ở Phúc Lâm khách sạn lần trước nàng ăn thì hương vị tốt hơn nhiều.

Tiệc rượu kéo dài cho đến buổi chiều, nhà trai mới an bày đưa thân quyến bạn bè của nhà gái về nhà. Mà bên nhà trai vào buổi tối mới bắt đầu nhập tiệc, Chu Mịch nhìn thấy Ngô Sơn Phong đã bắt đầu đi hình chữ S, xem ra đêm nay mà động phòng thì chắc là hi vọng không lớn, nhưng nàng ngấm lại thì chuyện này không cần nàng quan tâm.

Triệu Thúc Hà uống có chút say, được Hứa thị dìu về; mà lão đại Triệu Bá Tuyền đã say không biết gì, Ngô gia phái một người đẩy xe đem hắn đưa về Triệu gia, cũng may hai nhà cũng cách nhau không xa, chỉ là khoảng cách từ đầu thôn nam đến đầu thôn bắc mà thôi. Về nhà, Tôn Thị thấy một

đám đều mặt đỏ tía tai, chỉ lôi kéo Chu Mịch hỏi một vài câu, Ngô gia đãi món gì, mời người nào đến tiếp khách. Chu Mịch trả lời từng câu hỏi của bà bà sau khi trả lời nàng mới được bà bà thả về phòng nghỉ ngơi, vào phòng cũng không thấy Đông Nhi, hôm nay bận rộn như vậy, đoán chừng con bé còn ở Ngô gia góp vui, thời điểm tân nương tử bước qua chậu than để vào cửa nàng có nhìn thấy con bé một lần. Phỏng chừng bây giờ còn ở bên ngoài vui mừng đấy.

Sau khi Chu Mịch vào phòng nằm một lát liền đứng dậy làm cơm tối, hai người con trai Triệu gia đều không dùng cơm. Trong lúc Chu Mịch thu thập bát đĩa nghe được Lí thị ở hiên nhà phía tây căn nhà Triệu Bá Tuyền.

"Đồ quý thối tha, chỉ lo uống, cũng không biết mang về chút thức ăn nào, không biết con của người ở nhà toàn phải ăn khan nuốt khổ hay sao..."

Nhịn cười, Chu Mịch khom lưng nhìn về phía cửa sổ nhà bọn họ. Bởi vì sợ hai cái vui tương khắc nhau, theo phong tục, Lí thị mang thai nên không thể tham gia tiệc cưới. Chỉ phải ở nhà ăn canh rau do bà bà nấu, còn hai đệ muội thì được đi ăn thịt cá, vì thế trong lòng bất bình đây mà. Chu Mịch bỗng nhiên cảm thấy Lí thị vô lý như vậy cũng có chút đáng yêu.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong, Chu Mịch liền bắt đầu cùng Triệu Đông đàm phán.

"Đông Nhi, con thấy đó bây giờ hai mẹ con ta ngủ một giường thì có chút chật chội, hơn nữa trời lại nóng thế này nếu mẹ con ta mà ngủ chung thì lại càng thêm nóng!"

Triệu Đông chớp chớp mắt vô tội nói: "Nương, chúng ta luôn ngủ như vậy mà."

"Là do trước kia chúng ta thiếu giường nên đành chịu, con xem bây giờ cô của con cũng đã gả ra ngoài, con có muốn ngủ giường của cô con không? Giường của cô con vừa sạch lại thơm nữa đó!" Chu Mịch dụ dỗ con bé.

Tiểu cô nương suy xét một chút, ra quyết định: "Con cảm thấy ngủ với nương là tốt nhất. Con thích ôm nương ngủ à."

Chu Mịch cố gắng dần xuống cơn kích động trong lòng, quả thật là nàng không có thói quen cùng con bé này ngủ chung, bởi vì đứa nhỏ này của nàng khi ngủ không có một chút đức hạnh gì cả, buổi tối lúc ngủ thì nằm cùng hướng với nàng, ngày hôm sau thức dậy thì lại nằm ngược hướng với nàng, tuy nằm như thế nhưng con bé cũng không chiếm hết giường, nhưng việc làm nàng không thể chịu đựng được là con bé cứ thường xuyên gác chân lên bụng của nàng.

Đề xuống suy nghĩ muốn lớn giọng với con bé, Chu Mịch tiếp tục dụ giọng dụ dỗ tiểu cô nương đến ngủ trên giường đối diện, trải qua quãng thời gian dài khơi thông, cắt đứt đèn tiền cho nhau, rốt cục đạt thành hiệp nghị: hiện tại trời nóng Triệu Đông trước chuyển đến giường Triệu Thu Diệp ngủ, chờ khi trời trở lạnh thì sẽ ngủ với Chu Mịch.

Nháy mắt đã đến ngày tiểu cô lại mặt, nhìn cặp vợ chồng son vừa ngượng ngùng vừa mang theo mỉm cười vào nhà, mọi người ở Triệu gia nhìn thấy cũng đều yên tâm.

Bởi vì có khách, cho nên cơm trưa là do Hứa thị cùng Chu Mịch lo liệu, nhưng Hứa thị chỉ làm công việc nhóm lửa mà thôi. Hứa thị sau khi nhóm lửa xong thì đi vào phòng khách, Ngô Sơn Phong ở nhà mẹ vợ niềm nở muốn tiếp mọi người một tay, vì thế đi vào nhà bếp bưng thức ăn, gặp trong phòng bếp chỉ có một mình Chu Mịch, liền nhỏ giọng nói xin lỗi với nàng.

"Nhị tẩu, chuyện lần trước tôi vẫn chưa kịp nói lời xin lỗi với tẩu, tôi cùng Thu Diệp thật sự là xin lỗi tẩu, làm hại tẩu phải chịu tiếng xấu, còn làm hại tẩu..." Lúc Ngô Sơn Phong nói những lời này trên mặt mang theo vẻ áy náy.

Chu Mạch vội vàng ngăn cản hẳn nói tiếp: "Tiểu Ngô, nói những lời như vậy chỉ thấy xa lạ với nhau mà thôi, mau mau nhanh đem thức ăn vào phòng khách đi!" Nói xong bưng lên hai đĩa thức ăn nhét vào trong tay Ngô Sơn Phong.

Kỳ thực Chu Mạch thật sự không biết xưng hô như thế nào với chồng của tiểu cô ở thời đại này, nhưng nàng biết rõ cô nam quả nữ không được đơn độc đứng chung một chỗ, cho dù là phòng bếp bốn bề vách cũng không thể đơn độc đứng chung với nhau.

Kỳ thực trước đó Triệu Thu Diệp đã âm thầm tỏ ý tạ tội với Chu Mạch, nguyên lai hại nàng xuyên đến thế giới này gặp chuyện xui xẻo toàn là chuyện không đâu. Chuyện đêm hôm đó là do Triệu Thu Diệp lén lút gặp Ngô Sơn Phong, bị người không có ý tốt trong thôn thấy được, liền vu cáo hãm hại Chu Mạch là không giữ nữ tắc. Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Một truyền mười mười truyền trăm, truyền đến tai Triệu Thu Diệp, nàng ta cũng thật sự hoài nghi là Chu Mạch, cho nên mới điều tra, nhưng cũng may sau này biết được sự thật cũng biết bản thân trách oan nhị tẩu, vội vàng nói lời xin lỗi, hai người mới tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Không để ý tới ánh mắt áy náy của vợ chồng Triệu Thu Diệp, Chu Mạch bình tĩnh ăn xong cơm trưa, buổi chiều lúc Triệu Thu Diệp gần đi đem Chu Mạch kéo đến hiên nhà ở phía đông nói nhỏ.

"Nhị tẩu, phu quân của tôi vừa rồi có nói với tôi huynh ấy nợ tẩu một lời xin lỗi, tẩu cũng đừng trách chúng tôi."

"Ha ha, yên tâm, tôi sẽ không trách cô, càng không trách phu quân của cô." Chu Mạch nói xong cười bốn cọt nhìn Triệu Thu Diệp.

Triệu Thu Diệp làm bộ không thấy được nhị tẩu giễu cợt, tiếp tục hỏi: "Nhị tẩu, nghe nói nương của tẩu bán mầm đậu, tẩu có biết chuyện này không?"

Thật không ngờ cô em chồng sẽ hỏi vấn đề này, Chu Mạch ngây ra một lúc, sau đó gật gật đầu: "Đúng vậy, tôi cũng vừa biết, lúc nương tôi tới đưa tiền mừng có nói với tôi một tiếng." Nàng nhìn thẳng mắt Triệu Thu Diệp mà trả lời.

"Vậy à, vậy mà tôi còn tưởng là do tẩu đưa ra chủ ý, mầm đậu có rất nhiều người không làm được, thật không ngờ Chu đại thẩm lại có thể làm." Dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Triệu Thu Diệp vẫn còn hoài nghi, nếu Trần thị làm được mầm đậu, sau mấy năm trước không làm để bán, nhìn Chu gia nghèo đến nỗi chỉ có hai gian nhà lá dột mưa. Nếu trước mắt nàng là nhị tẩu của lúc trước, nàng sẽ tin tưởng nàng sẽ không thể làm ra được cái gì, nhưng dựa vào sự thay đổi của nhị tẩu trong mấy tháng này, Triệu Thu Diệp cảm thấy chuyện Chu gia bán mầm đậu vô cùng có khả năng là do Chu Mạch ra chủ ý.

Tại sao Triệu Thu Diệp lại để bụng chuyện như vậy, bởi vì Ngô gia sống bằng nghề bán đậu hủ, trong mười dặm tám tấc nếu có người mua không nổi một miếng thịt thì sẽ mua đậu hủ cho đủ bữa, nhưng từ khi Trần thị bắt đầu đi khắp hàng cùng ngõ hẻm bán mầm đậu, thì sinh ý bán đậu hủ của Ngô gia rõ ràng đã giảm xuống.

Thấy Chu Mạch quả quyết không thừa nhận, Triệu Thu Diệp cũng không nhiều lời, lại nói mấy câu nào là bản thân quên không mang theo quần áo nàng đã sửa lại cho Triệu Đông

mặc. Chu Mạch cười nói cảm ơn, Triệu Thu Diệp nhìn sắc trời không còn sớm cũng vội vàng dắt Ngô Sơn Phong đi trở về.

Nhìn cặp vợ chồng son nùng tình mật ý, Chu Mạch nhin không được trong lòng chua xót, nàng cũng muốn tìm một nam nhân cùng khanh khanh ta ta với nàng a. Ôi, cuộc sống đau thương!

Đảo mắt đã đến mùa thu hoạch vụ thu, tháng chín sẽ bắt đầu bẻ ngô, bởi vì bụng Lí thị đã rất lớn, cho nên mời đại phu đến xem mạch, bảo rằng một hai tháng sẽ sinh, nhưng Chu Mạch thấy thân hình loạng choạng của Lí thị đoán chừng có thể sẽ sinh non.

Sau ngày Chu Mạch dự đoán Lí thị sẽ sinh non một ngày thì Lí thị liền tru lên kêu bụng đau, Triệu gia từ trên xuống dưới không ai dám khinh thường, vội vàng kêu đại phu, nghe đại phu rung đùi đắc ý nói sắp sinh. Triệu gia lập tức vội người ngã ngựa đổ, Hứa thị đi gọi bà đỡ, Chu Mạch đi nấu nước, Tôn Thị chuẩn bị đệm giường đỡ đẻ cùng kéo hay gì gì đó, Triệu Đại Ngưu cùng Triệu Bá Tuyền thì phụ trách thông thả bước qua bước lại ở trong sân, chảy mồ hôi đầy đầu. Mà lão tam Triệu Thúc Hà còn lại thì lại đi nhổ cỏ ngoài ruộng, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến hắn.

Lí thị rên la hai ngày một đêm thì sinh được tiểu tử nặng năm cân mốt, Chu Mạch cảm thấy nàng ta nếu mà không sinh được thì bản thân nàng sẽ điên lên mất, nàng thật sự chịu không nổi những tiếng rên la du dương của nàng ta. Thời gian Lí thị mang thai đoán chừng thật đều bám ở trên người nàng ta hết, nhìn đứa bé nhỏ như vậy.

Có cháu trai, miệng của nhị lão Triệu gia cũng chưa từng khép lại, đáng vẻ một bộ có cháu thì mọi sự đầy đủ, Tôn Thị càng không ngừng bồi bổ chăm sóc cho Lí thị, đặc biệt là trước mặt nương của Lí thị, bày ra đáng vẻ lấy lòng, hôm

nay hầm gà ngày mai thì hầm cá. Đương nhiên, những món này thì những người còn lại của Triệu gia là không có phần dính dáng.

Ở nơi này có quy định là khi sinh được con trai thì vào ngày thứ chín sẽ đãi tiệc rượu, thời điểm đãi tiệc rượu, thân thích nhà mẹ đẻ Lí thị đến rất nhiều, bảy cô tám dì ngồi đầy năm cái bàn. Hôm đó, Tôn Thị còn cố ý mời đầu bếp ở trấn trên đến nấu, nhưng cho dù như vậy, ngày đó Chu Mạch cùng Hứa thị cũng bận đến nỗi không thẳng lưng lên được.

Chợt nghe những lời thăm thì của các nữ quyến của nhà Lí thị vang lên, nói nào là Lí thị mệnh tốt, gả vào nhà chồng cũng thật giàu có, lần này lại sinh được con trai. Các nàng nhìn thấy đứa bé nhỏ gầy yếu nhưng vẫn ngượng ngùng nói đứa bé mập mập.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21

Mà vào ngày này Trần thị do là thông gia cho nên cũng đến làm khách nhà Triệu gia, thừa dịp lúc Chu Mịch không bận việc, nhanh chân bước lên hỏi nàng bà nên đưa tiền mừng là bao nhiêu. Từ sau khi Chu Mịch ra chủ ý làm mâm đậu, Trần thị hiện tại đã có thói quen có chuyện gì cũng tìm Chu Mịch ra quyết định, trong tiềm thức bà cảm thấy hiện tại khuê nữ tương đối lợi hại.

"Nương, chuyện này. . . . Con cũng không biết phải đưa bao nhiêu cho hợp lễ, trước kia lúc nhà lão đại có Tiểu Thúy cùng nhà lão tam có Triệu Bằng nương đưa bao nhiêu?"

"Đứa nhỏ này, lúc lão đại có Tiểu Thúy con còn chưa vào cửa thì lấy đậu ra tiền mừng. Còn Triệu Bằng thì có đưa hai mươi văn tiền, khi đó cha con còn tại thế. Haizz...!" Gợi lên chuyện thương tâm, Trần thị không tránh khỏi thở dài.

Chu Mịch vội vàng kéo lão nương ra khỏi ưu thương: "Nương! Mẹ con ta đang bàn chuyện tiền mừng, nương nhắc chuyện cũ làm chi! Con vừa hỏi thăm, nhà mẹ đẻ vợ lão tam cho ba mươi văn tiền, nương cũng cho giống họ đi."

Trần thị nghe xong gật đầu nói: "Cũng được, gia cảnh chúng ta cùng nhà mẹ đẻ Hứa thị giống nhau, tiền mừng nên đưa giống nhau, đưa nhiều hơn thì làm bọn họ khó coi, đưa ít không chừng còn làm cho bọn họ chê cười Chu gia chúng ta."

"Ách. . . ." Chu Mịch thầm nghĩ, nương của nàng suy nghĩ hơi nhiều thì phải, nàng thì lại không suy nghĩ xa như vậy. Bất quá nghe Trần thị nói như vậy, cảm thấy cũng có cái lý, dựa vào tính tình Tôn Thị sẽ diện lại thích kết thân với người

có địa vị cao, nếu hôm nay Trần thị đưa ít hơn một văn tiền so với nhà mẹ đẻ Hứa thị, bà bà sẽ cho nàng coi sắc mặt của bà vài ngày.

Sau khi mẹ con hai người bàn xong chuyện tiền mừng, Trần thị lại đưa cho Chu Mịch hai lượng bạc, nói đây là tiền lời hơn một tháng bán mằm đậu, bà tự làm chủ chia làm ba phần, một phần dùng để mua đậu, một phần đưa Chu Mịch, một phần bà giữ lại.

Chu Mịch cũng không khách khí, nhận lấy tiền. Sau đó còn nhắc nhở Trần thị nhất định phải thay nước thường xuyên nếu không mằm sẽ không mọc dài ra được. Còn phải mua nhiều thịt một chút để bồi bổ cơ thể, đặc biệt phải mua xương hầm canh cho Chu Bình uống, lúc sáng nàng có gặp Chu Bình cảm thấy so với lần trước gặp thì đã cao hơn một chút, đoán chừng chắc là do một hai tháng nay thân thể đã được tắm bổ. Dù sao thời điểm đứa trẻ mười mấy tuổi là lúc thân thể phát triển chiều cao, chỉ cần dinh dưỡng nhiều hơn một chút, sẽ phát triển cao lớn.

Chu Mịch nói xong lại trầm suy nghĩ, chờ Trần thị đưa tiền cho nàng thêm hai ba lần nữa nàng sẽ không nhận tiếp nữa, bởi vì nàng không có dịp dùng đến tiền. Nhiều nhất thì hàng tháng nàng chỉ mua một lần vải dệt cùng kim chỉ về may vá, hiện nay dưới sự chỉ đạo của Lưu tẩu tử, Chu Mịch đã có thể may được quần áo, tuy phải mất năm sáu ngày mới có thể may được một cái. Nhưng so với việc thuê thùa, thì thôi tha cho nàng đi, nàng thật sự không bỏ được tay của chính mình, bởi vì chỉ cần nàng cầm chỉ để thuê thì sẽ hướng vào tay của mình mà đâm vào. Bất quá nàng cảm thấy trình độ của bản thân hiện tại đã đủ, sẽ không bỏ thêm công sức đi học thuê làm gì.

Đang lúc Trần thị cùng Chu Mịch tụm đầu nói chuyện, Hứa thị tiến vào hối thúc Chu Mịch nhanh tay trộn rau một chút,

các nam nhân đều đã ngồi vào bàn chuẩn bị nâng ly.

Trần thị thấy thế vội vàng rời khỏi phòng bếp, Chu Mịch giả vờ không thấy sự khinh thường trong mắt Hứa thị đối với nương mình. Trong lòng nàng cười lạnh một chút, cô không phải chỉ có một người cha nghèo kiết hủ lậu làm tú tài thôi sao, có gì hay mà ở đó coi thường người lao động như chúng tôi.

Tuy nghĩ thế nhưng tay vẫn không ngừng làm, nàng làm bốn loại rau trộn, một là củ lạc trộn hoàng kim để nhắm rượu, rau trộn dưa chuột, ngó sen trộn mật ong, đậu hủ trứng bắc thảo. Hai món sau đều là nàng lần đầu tiên làm, bất quá hương vị cũng không tệ.

Cùng bốn rau trộn còn có sáu món ăn nóng: mấm đậu xào, thịt băm xào ớt xanh, cá trích kho tàu, còn có trứng xào cà chua, rau chân vịt xào, gà nấu khoai tây. Món cá trích kho tàu cùng món gà nấu khoai tây đều là lần đầu tiên Chu Mịch làm, do trước kia Chu Mịch đã từng được nếm qua nên khi nấu hương vị còn ngon hơn một chút, nghĩ đến những loại nguyên liệu dùng để nấu ăn này không có ô nhiễm, lại không chứa chất phụ gia linh tinh gì đó.

Rau dưa đều là trồng trong sân nhà hoặc là ngoài ruộng; cá trích là do lão đại cùng lão tam hai ngày trước thả lưới ở trên sông; thịt heo, thịt gà cùng trứng đều là Triệu Bá Tuyên đi trấn trên mua, bởi vì Tôn Thị thích sạch sẽ, không thích nuôi gà trong nhà.

Bất quá trải qua tiệc rượu lần này, do Tôn Thị đau lòng khi phải bỏ tiền mua gà cùng trứng gà, cho nên ồn ào muốn mua hai con gà mái về nuôi, về sau nếu trong nhà có khách đến chơi sẽ không cần phải đi mua trứng gà nữa.

Thực đơn là do Chu Mịch cùng Tôn Thị bàn bạc mà chọn

món, vốn Chu Mịch đề nghị món thịt nướng, dầu sư tử kho tàu đều bị Tôn Thị trực tiếp phản đối, những món đó phải tốn rất nhiều thịt heo, mà nói trắng ra là do phải tốn nhiều tiền mua thịt mà thôi.

Những món đó bị phản đối thì cũng thôi đi đằng này món rau trộn thịt đầu heo, thịt kho tàu cũng bị Tôn Thị lắc đầu phản đối thì Chu Mịch cũng hết lời để nói, nguyên nhân là do đầu heo thì không được lên mâm, thịt kho tàu thì rất tốn dầu. Không được lên mâm? Ừ thì không được lên mâm. Chu Mịch thở dài một tiếng!

Trải qua không dưới năm lần khơi thông, mẹ chồng con dâu rốt cục cũng quyết định được thực đơn, Chu Mịch đem những gì cần mua nào là dầu muối tương dấm, thịt, trứng cái gì cần mua cũng liệt kê viết ra giấy đưa cho bà bà, Tôn Thị tay cầm giấy mà sửng sốt nửa ngày. Ánh mắt quỷ dị nhìn Chu Mịch: "Vợ lão nhị à, nhà chúng ta chỉ có lão tam là được đi học nên biết được vài chữ, còn cô thì không có biết chữ!"

Nói xong ánh mắt quái dị nhìn Chu Mịch, cẩn thận mấy cũng có sai sót, Chu Mịch thế nhưng đã quên chuyện này. Chủ yếu do tới nơi này đã lâu, nàng đã sớm buông lỏng tâm phòng bị. Lúc trước nàng có đi tìm lão tam xin một ít giấy bút để vẽ tranh cho nên lần này mới có giấy mà dùng. Với lại trước kia nàng luôn được cha nàng bắt luyện chữ cho nên nàng có thể một tay dùng bút lông viết được chữ phồn thể xinh xắn.

Trong giờ phút nguy cấp, Chu Mịch suy nghĩ rất nhanh, tìm được vài cái cớ, cuối cùng lựa chọn một cái cớ mà nàng tin tưởng có thể thuyết phục được bà bà. "Nương, lúc nhỏ con thường đi trộm đến trường tư thực trong thôn chúng ta, nằm sắp ngoài cửa sổ học trộm một khoảng thời gian, cho nên có biết vài cái chữ."

Tôn Thị nghe xong dờn đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nàng, nhưng trong lòng vẫn là không có trăm phần trăm tin tưởng lời của nàng, chẳng qua nhớ tới tiệc rượu sắp đến, cho nên đề xuống nghi hoặc trong lòng. Cầm bạc đưa cho lão đại cùng lão tam, dặn dò những thứ cần mua cho bọn họ một lần, mới bảo bọn họ đi trấn trên mua. Đương nhiên bà cũng không nói cho bọn họ biết bằng danh sách là do Chu Mịch liệt kê viết ra.

Thật ra lúc Chu Mịch đề nghị những món có thịt là có tư tâm, kể từ sau ngày thành thân của Triệu Thu Diệp cho đến bây giờ, đã hơn một tháng nàng chưa được nếm qua một miếng thịt nào.

Làm nàng bất ngờ là, trong bữa tiệc nhà mình, tuy trong lúc nàng nấu có nếm qua một chút, nếm được vị thịt mà nàng mong muốn bấy lâu. Nhưng khi làm xong thì tất cả các món đều đã được dọn lên nhà trên đãi khách, nàng lại phát hiện chừa lại cho nàng chỉ có một ít dưa chuột với rau chân vịt mà thôi.

Nguyên lai những vị khách hôm nay tới dự tiệc rất ít khi nhìn thấy những món ăn có thịt cho nên cũng không cố giữ mặt mũi nữa, đặc biệt là những vị khách nữ, thời điểm thức ăn được dọn lên là không có mấy người dè dặt, càng miễn bàn đến những đĩa nhỏ ngồi chung bàn, người người như sói như hổ, có người còn không cần dùng đến đũa, trực tiếp dùng tay mà bóc.

Nhìn nhà trên hỗn độn mất trật tự như vậy, Chu Mịch mất hứng không còn muốn ăn cơm, nàng trở về phòng bếp cầm cái bánh bao ở trên bàn gặm, còn phải tỏ ra vui vẻ với bảy cô tám dì mời nàng đến ăn, tuy rằng đã không còn gì để ăn.

Mặc kệ thế nào thì bữa tiệc chín ngày đầy hỗn loạn cùng vô

cùng náo nhiệt cũng kết thúc, Tôn Thị thật vừa lòng, Lí thị thật vừa lòng, mọi người cũng đều rất vừa lòng, chỉ trừ Chu Mạch cùng Hứa thị phải ở trong phòng bếp rửa chén do khách để lại.

"Nhị tẩu, tẩu nói xem người nhà mẹ đẻ đại tẩu thật là ngang tàng, không phải chỉ là sinh được đứa con trai thôi sao." Hứa thị oán giận nói. Nàng sở dĩ dám nói với Chu Mạch như thế, thứ nhất là nhận thấy Chu Mạch không phải là người khua môi múa mép, thứ hai là cho dù Chu Mạch có đâm thọc nàng với bà bà, Tôn Thị cũng sẽ không nghe những lời nàng ta nói. Hứa thị hiện tại rất rõ ràng, trước khi đại tẩu sinh con trai nàng là nàng dâu trong nhà được cưng chiều nhất, bởi vì nàng có một phụ thân là tú tài, nhà chồng luôn luôn lau mắt mà nhìn nàng, lúc trước nàng không phải mớ tay vào việc gì, nhưng từ lúc nàng sinh ra một nữ nhi, thái độ bà bà đối với nàng có thay đổi, đặc biệt từ lúc Lí thị mang thai, bản thân nàng phải nếm khổ cũng không ít.

Chu Mạch nghe xong những lời oán giận của Hứa thị, cũng chỉ mỉm cười: "Những chuyện này cũng không có hề gì, dù sao trong ba nàng dâu chúng ta chỉ có đại tẩu sinh con trai. Đừng bận tâm, sau này cô còn có cơ hội sinh được con trai mà." Nói xong vội đầu rửa chén, nàng không muốn gia nhập đội ngũ lên án công khai Lí thị đâu, lúc này nàng mà nói một câu Lí thị không tốt, có khả năng ngày mai Lí thị sẽ đứng ở trong sân mà mắng chửi nàng.

Sau bữa tiệc chín ngày của cháu đích tôn Triệu gia - Triệu Lai Phúc, cả nhà liền chuẩn bị bắt đầu thu hoạch vụ thu. Chuẩn bị sẽ gặt năm mẫu lúa mì trước cho nên Triệu Đại Ngưu liền đem mười cái liềm mài lại cho bén.

Kỳ thực hiện tại đã là đầu tháng chín, có rất nhiều nhà đã thu hoạch xong lúa mì của họ, lúa mì vụ thu trồng khoảng ba đến bốn tháng thì thu hoạch cho nên vào khoảng tháng

tám thì gặt, nhưng do Triệu gia phải vội vàng nghênh đón Triệu Lai Phúc giáng sinh, cho nên vụ thu hoạch phải chậm mất nửa tháng.

Nhưng đêm trước ngày thu hoạch Triệu gia lại xảy ra một chuyện. Thời điểm ăn xong cơm chiều, thừa dịp mọi người đều ở nhà, Triệu Bá Tuyên tìm Triệu Đại Ngưu âm ỉ đòi ở riêng, mà Lí thị đang ở cũ nghe được tin tức, cũng không ngại thân thể đang yếu bước xuống giường vì trượng phu đòi ở riêng mà phát cơn hò reo đến trợ oai.

Triệu Đại Ngưu thấy vợ chồng lão đại âm ỉ liên sững sờ, những người khác cũng ngơ ngẩn theo. Họ hoàn toàn không ngờ vào lúc này mà nhà lão đại lại đòi ở riêng.

Nơi này có một quy luật con cái trong nhà sau khi thành thân sẽ được ở riêng, mà Triệu gia chậm chạp chẳng phân nhà nguyên nhân chủ yếu là do lão nhị Triệu Trọng Sơn vắng mặt. Tuy trong lòng mọi người càng ngày càng biết rõ Triệu Trọng Sơn sẽ không thể trở về nhưng lại không nghĩ đến trong lúc này lại ở riêng, bởi vì chỉ có thể ra riêng là trước hoặc sau vụ thu hoạch mà thôi.

Do sau vụ thu hoạch có đầy đủ lương thực, nếu ở riêng sẽ được chia theo đầu người, trước vụ thu hoạch thì chủ yếu là mọi người đều nhàn rỗi không có chuyện gì làm, các trưởng bối trong tộc cũng tương đối có thời gian để đứng ra phân chia.

Đã từng trải qua các loại chiến trường tranh chấp cãi nhau nên Tôn Thị là người phản ứng đầu tiên, một người khôn khéo như bà thật sự nghĩ không ra, vì sao vợ chồng lão đại trong lúc Triệu gia đang đắm chìm trong không khí vui mừng vì có cháu đích tôn lại đòi ở riêng, bà liền nghiêm mặt hỏi vợ chồng Triệu Bá Tuyên: "Nói, sao vợ chồng mày lại đòi ở riêng trong lúc này?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mọi người đều kinh ngạc nhìn vợ chồng lão đại, chờ bọn họ đưa ra một lý do hợp lý.

Triệu Bá Tuyên ghen đến mặt đỏ bừng cũng không nói được một lời, ngược lại Lí thị đứng bên cạnh không nhanh không chậm nói: "Cha, nương, hai người cũng đã lớn tuổi, nên chia nhà, chia đất thì hơn, cũng chia theo đầu người luôn. Sau này cha mẹ sẽ không cần làm lụng vất vả nữa, cũng không cần ra ruộng làm việc, chỉ việc ngồi ở nhà hưởng phúc, đây là những việc mà phận làm con như chúng con phải làm!"

Lí thị mượn những lời của các bậc tiền bối lão luyện để nói cho nên khi nói ra ai cũng cảm thấy đúng lý hợp tình. Nhưng Tôn Thị cũng không thua kém: "Vợ chồng lão đại à, các con có lòng cha mẹ nhận, nhưng mẹ cùng cha các con không già yếu đến nỗi không thể làm gì được, chỉ cần việc mà hai già này có thể làm thì sẽ làm, vẫn có thể ra ruộng làm việc. Hơn nữa cha mẹ còn muốn làm ruộng thêm vài năm nữa để có tiền cho cháu trai tiền cưới vợ. Cho nên nhà này không cần chia."

Nghe được bà bà nói thế, sắc mặt Lí thị liền thay đổi, nụ cười đang nở trên mặt cũng bắt đầu thu lại. Nàng cười ha ha hai tiếng liền mở miệng khuyên nhủ: "Nương, theo như nương nói, việc cưới vợ cho Lai Phúc là nhiệm vụ của vợ chồng chúng con, chúng con nào dám làm phiền nương. Chẳng qua nhà này đã đến lúc nên chia rồi nương à, hơn nữa nhà ở phía nam đã được xây nhiều năm, nếu cứ không có người ở cũng không tốt, Tiểu Thúy nhà con cũng càng ngày càng lớn, bây giờ lại có thêm Lai Phúc, sẽ không thể nào cùng chúng con ở chung một phòng được nữa. Hơn nữa con nghe nói nếu nhà không có người ở sẽ mau xuống cấp. Nếu chia

nhà, nhà chúng con cùng nhà lão nhị sẽ chuyển qua đó ở đối với phòng ốc rất có lợi. Đúng không, đệ muội?" Lí thị đem vấn đề vút cho Chu Mịch, nhìn chăm chăm nàng hỏi.

Chu Mịch nghĩ thầm, thật là chỉ nằm không mà cũng trúng đạn, tuy nàng thật sự muốn ở riêng, nhưng chưa từng nghĩ đến cái lý do này. Nhưng mà cái lý do này cũng không tệ.

Nhưng lúc này nàng không thể đụng vào bà bà gặp ai cũng phun lửa thế này, chỉ có thể ấp a ấp úng, không trả lời Lí thị.

Thấy thái độ Chu Mịch như vậy, ở trong mắt Tôn Thị, thì bà cho rằng hai cô con dâu này nắm tay nhau đòi ở riêng. Vì thế bà lạnh lùng hỏi Chu Mịch: "Vợ lão nhị, hiện giờ lão nhị vắng mặt, mọi chuyện do con định đoạt. Con cũng muốn ở riêng sao?"

Nghe câu hỏi của bà bà, Chu Mịch càng thêm luống cuống, không biết phải làm sao. Trong lòng nàng thật sự là muốn ở riêng, nhưng khi nhìn thái độ của bà bà, thì không muốn chia nữa. Nàng do dự một chút, thấp thỏm nói: "Chia hay không chia, vẫn do cha mẹ định đoạt, con dâu không có ý kiến, sẽ nghe theo ý cha mẹ." Tình huống lúc này nên chân chó để biểu thị lòng trung thành trước đã.

Tôn Thị nghe xong quay đầu, không để ý Chu Mịch, liền cùng Lí thị giương thương múa kiếm: "Lí thị, con nói như vậy cũng có chút đạo lý, cho dù các con muốn chuyển đến nhà mới kia cũng không cần ở riêng. Chỉ cần các con chuyển đồ đạc qua đó ở, nhưng vẫn phải ăn cơm làm ruộng cùng mọi người. Hơn nữa nhị đệ con không có ở nhà, không thích hợp để ở riêng."

Sớm đã dự đoán được bà bà sẽ dùng chiêu này, Lí thị cũng không cần nhân nhượng nữa vội nói: "Nương, nếu đã phân nhà, thì chia đất luôn đi ạ. Mấy năm trước lão tam muốn đọc

sách thi tú tài, chi tiêu sinh hoạt trong nhà đều là vợ chồng con ra gánh vác, nhưng chúng con được cái gì? Mấy năm nay tuy rằng tiểu thúc cũng ra ruộng làm việc, nhị đệ lại không ở nhà, nhưng miệng ăn trong nhà cũng không ít." Kỳ thực Lí thị muốn nói là, rất không công bằng, chúng tôi làm nhiều như vậy thì được cái gì? Những lời như vậy nàng cũng không dám nói trước mặt Tôn Thị.

Lí thị nói xong, quật cường đứng đó, mà Triệu Bá Tuyên tựa như người làm sai chuyện bị người bắt gặp, cúi đầu không nói một câu. Tôn Thị nhìn thấy mà trong lòng tức giận. Lập tức mở miệng hỏi đứa con trai lớn: "Bá tuyên, ý của con thế nào? Con là con lớn trong nhà, nói gì đi chứ!"

Triệu Bá Tuyên ngẩng đầu, tựa như người ở trong mộng mới tỉnh hoảng hốt trong chốc lát, mới gật gật đầu nói: "Nương, con cũng tán thành ở riêng, như vậy nương cũng đỡ mệt nhọc mà lo lắng."

Tôn Thị nghe xong tức giận thiếu chút nữa cầm ly trà trên bàn ném vào hắn cho hả giận, sao bà có thể sinh được đứa con sợ vợ như vậy cơ chứ.

Hít sâu hai hơi, Tôn Thị lại hỏi ý kiến vợ chồng lão tam. Tôn Thúc Hà cũng như cũ không tỏ thái độ gì, ngược lại Hứa thị thì phản ứng rất nhanh, nàng không giống Lí thị mà e ngại bà bà, cũng không giống Chu Mịch sợ phiền phức, trong lòng nàng kỳ thực cũng đã muốn ở riêng, bình thường nhà mẹ đẻ muốn đưa chút thức ăn cho nàng cũng không dễ dàng, cả một nhà đều mở to mắt mà nhìn thì sao nàng chịu được. Cho người này ăn không cho người kia ăn cũng không được, hơn nữa nhà mẹ đẻ có cho tiền nàng cũng ngượng ngùng xài, hai chị dâu đều mặc quần áo giản dị, chẳng lẽ nàng lại đeo trâm vàng trâm bạc ra ngoài. Nếu ở riêng, những chuyện như thế sẽ dễ dàng hơn. Đóng cửa nàng muốn làm gì thì làm, muốn mua son phấn cũng có thể mua,

tuy tơ lụa mắc tiền nàng mua không nổi, nhưng mua chút vải bố may vài bộ quần áo thì vẫn có khả năng. Cho nên khi nghe Lí thị nhắc đến chuyện ra ở riêng, trong lòng nàng đã bắt đầu lung lay, hiện thời bà bà cũng đã hỏi ý kiến của nàng, nàng cũng không che giấu nữa.

Nghĩ như vậy, Hứa thị ngẩng đầu lên, kiên định nói: "Đúng vậy, nương, con cảm thấy nhà này vẫn nên chia ra thì tốt hơn. Nhà có hơn mười nhân khẩu nấu cơm giặt giũ đều rất mệt, nếu ra riêng thì bớt việc đi rất nhiều." Đặc biệt là cho đến bây giờ nàng vẫn phải giặt tả của Triệu Lai Phúc, trong lòng cảm thấy bức bối, tuy rằng đa số là bà bà giặt không cho nàng đụng vào, nhưng ngẫu nhiên giặt một hai lần nàng đã không chịu nổi, dù sao cũng không phải là con của mình.

Nhưng Triệu Thúc Hà đứng bên cạnh nghe được lời nói của thê tử liền vội vàng nắm cổ tay áo của nàng, nhắc nhở nàng không cần đối nghịch với nương, rõ ràng nhìn ra nương không muốn ở riêng. Tôn Thị thương yêu con trai nhất, hẳn vẫn là nên thuận theo ý của mẫu thân thì tốt hơn.

Tôn Thị cũng thật không ngờ nhà lão tam cũng nói như vậy cho nên sững sốt một chút. Bình tĩnh lại cũng chỉ cất tiếng thở dài. Cũng không vội vàng tỏ vẻ muốn chia nhà hay không, trong phòng bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, cả phòng yên lặng đến mức một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe được, nhưng lại căng thẳng có thể giương cung bạt kiếm với nhau bất cứ lúc nào, Tôn Thị trưng bộ mặt lạnh lẽo ngồi ở ghế chủ nhà, Triệu Đại Ngưu ngồi bên cạnh bà, mà Lí thị bởi vì thân thể còn yếu nên ngồi ở ghế đối diện với bà bà, đứng bên trái nàng là lão đại Triệu Bá Tuyền, đứng bên phải cách nàng nửa bước là Hứa thị, rõ ràng hai nhóm người này đang giằng co với bà bà.

Mà Chu Mịch biết rõ giờ phút này bản thân nàng tốt nhất đừng nói chuyện, bình thường ở trong nhà cũng đã không có

địa vị gì, mà ở thời khắc quan trọng như thế này, lời nói cùng ý kiến của nàng lại càng không đáng để nói tới.

Xem tình huống trong phòng, Chu Mịch chỉ muốn đi gặp chu công tiên sinh của nàng mà thôi. Nghĩ đến đó trong lòng nàng nhin không được oán giận, tự dưng lại đưa ra chuyện quan trọng như vậy vào lúc tối khuya như thế này làm chi cơ chứ, ban ngày có rất nhiều thời gian, đủ cho các người tranh cãi, đủ cho các người âm ỉ mà không chịu.

Đang lúc Chu Mịch mơ màng, Tôn Thị bỗng vỗ tay lên bàn, đưa ra quyết định: "Lão nhị vẫn chưa trở về, không thể ở riêng. Về phòng ngủ hết đi." Nói xong câu này liền quay đầu bước vào phòng đóng cửa lại, Lí thị tức đến nổi trợn mắt há hốc mồm, nàng dự đoán được bà bà sẽ không đồng ý ở riêng, cũng dự đoán được bà bà sẽ đưa ra đủ mọi lý do, nhưng lại không nghĩ đến bà bà sẽ dùng cách từ chối trực tiếp như vậy, nàng cho rằng sau khi bản thân sinh được con trai thì địa vị của nàng trong nhà sẽ bay lên cao chứ không chỉ là một điểm hay nửa điểm, hiện tại xem ra bà bà vẫn không đem nàng để vào mắt, Lí thị nghĩ đến đó mà trong lòng ôm nỗi hận, xem ra chị họ nói rất đúng, cái nhà này nhất định phải chia.

Nguyên lai trong bữa tiệc chín ngày của Lai Phúc lần trước, Lí thị cùng một người chị họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn thay tã cho Lai Phúc, người chị họ của nàng thấy tã Lai Phúc dùng là tã cũ nên oán trách vài câu nào là bà bà gì mà lại không may tã mới cho trưởng tôn của mình. Lí thị luôn luôn bị bà bà áp chế nay cứ ngỡ như gặp được tri âm, liền nói ra những bất mãn đối với bà bà đã tích tụ trong lòng bấy lâu nay, mà chị họ cũng vội vàng cho nàng chủ ý, biện pháp tốt nhất chính là ở riêng.

Lúc trước Lí thị cũng đã từng náo loạn qua, bất quá khi đó mấy chú em chồng vẫn chưa thành thân cho nên liền gác

lại, sau này lão nhị bị bắt đi lính, cảm thấy không phải là lúc đòi ở riêng, cho nên gần hai năm nay nàng cũng không nói đến việc này nữa.

Nhưng lần này nghe biểu tỹ phân tích về lợi ích của việc ở riêng, đặc biệt năm nay giá bắp cùng tiểu mạch đều tăng cao, do việc triều đình đánh giặc cần rất nhiều lương thực, hơn nữa năm nay có nhiều nơi bị khô hạn mất mùa, cho nên giá thu mua rất cao, từ năm sáu văn tiền một cân đã tăng tới bảy tám văn.

Chị họ của nàng cũng nói lúc này nên tranh thủ mà ở riêng trước vụ thu hoạch, vì có thể được chia đất nhiều hơn một chút, như vậy tiền bán lương thực sẽ đều là của chính mình, nếu không lại chui vào túi của Tôn Thị mất thôi.

Lí thị nghe xong càng nghĩ càng thấy có đạo lý, liền nói với Triệu Bá Tuyên, lúc đầu Triệu Bá Tuyên chết sống cũng không đồng ý nói với Tôn Thị việc ở riêng, Lí thị liền nói với hần, tại sao Lai Phúc sinh ra lại nhỏ đến vậy, còn không phải bởi vì lúc mang thai không được ăn ngon, mang thai một đoạn thời gian dài như vậy, chỉ được ăn có hai con gà, lúc đầu mang thai ngoài miệng thì bà bà nói rất hay, sẽ không để cho nàng thiếu cái ăn, nhưng sau đó thì sao vì thấy tốn tiền nên đau lòng mà không mua gà cho nàng ăn nữa.

Mà càng quá đáng hơn là lại viện lý do vì để ngừa Lí thị nàng ăn bậy ăn bạ sẽ ảnh hưởng đến thai nhi nên không cho Triệu Bá Tuyên một văn tiền nào. Lí thị biết rõ bản thân nàng lúc này chỉ có thể dựa vào trưởng tôn Lai Phúc cùng với trưởng tử Triệu gia mà thôi.

Tối hôm nay đưa ra việc ở riêng, thế mà bà bà lại cự tuyệt, Lí thị càng giận sôi lên.

Mọi người thấy chủ nhà đã vào phòng ngủ, hôm nay thảo

luận thấy cũng không có kết quả gì, ai nấy cũng đều tự trở về phòng đi ngủ.

Nhưng mới tờ mờ sáng ngày hôm sau, Chu Mịch đã bị tiếng ồn bên ngoài làm tỉnh giấc, nàng đứng dậy nhìn Triệu Đông Nhi ngủ ở giường bên cạnh thấy con bé vẫn đang say giấc, liền đắp lại chăn cho nó, sau đó đi đến cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Chu Mịch cảm thấy đối với việc này bản thân tốt nhất vẫn không nên nhúng tay vào.

Chỉ nghe Lí thị đứng ở trong sân ồn ào: "Triệu Bá Tuyền, ông đừng mong cản được tôi. Hôm nay tôi nói cho ông biết, nhà này mà chia không xong hả, tôi sẽ mang theo đứa nhỏ về nhà mẹ tôi ở. Khi nào mấy người chia nhà xong thì tôi mới về."

Triệu Bá Tuyền vội vàng đem áo khoác cho vợ cùng con nhỏ, đầu thu buổi sáng thời tiết vẫn còn rất lạnh. Miệng lại không ngừng khuyên: "Cúc Hoa à, bà cũng đừng quậy nữa, chuyện ở riêng không phải muốn ở riêng là ở riêng được. Thời tiết lạnh như thế, bà nhanh bồng Lai Phúc vào phòng đi, kéo mắc thương hàn thì khổ."

Lí thị liếc mắt nhìn về phía nhà chính một cái, thấy cửa vẫn đóng, tiếp tục nói: "Tôi không về, không ở riêng thì tôi không về, Triệu gia mấy người không phải tài giỏi lắm sao? Ông bỏ tôi lại cưới người khác!"

"Con còn nhỏ như vậy, bà làm ơn đừng nổi giận, tức giận sẽ ảnh hưởng đến sữa sẽ làm khổ con tôi!" Triệu Bá Tuyền nhìn thấy cửa nhà chính mở ra nhưng vẫn tiếp tục mở miệng khuyên nhủ.

Chu Mịch nghe xong nghĩ thầm hai vợ chồng này thiệt là! Người hát kẻ họa, giảng bầy chờ Tôn Thị cam tâm tình

nguyện chui đầu vô lưới đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sáng sớm trong thôn tương đối yên tĩnh, nhưng bởi vì âm thanh cao vút lại có tính xuyên thấu của Lí thị mà làm cho lũ chó cất tiếng sủa gây ồn ào khắp thôn.

Tôn Thị giờ phút này cũng khoác quần áo đẩy cửa bước ra, nhìn thấy trong sân là vợ chồng lão đại đang giằng co với nhau mà còn đang ôm cháu trai bảo bối của bà trên tay, trong lòng bà tức tối mà không có chỗ phát ra.

"Lai Phúc mới được hơn mười ngày, sáng sớm trời lạnh như thế, mau ôm nó vào nhà trước đi!" Nói xong bà tiến lên muốn ôm đứa nhỏ.

Lí thị vội vàng ôm chặt đứa nhỏ xoay người không cho bà chạm vào, thấy bà đến gần nàng xù lông như gà chọi đánh nhau, cũng không cùng Triệu Bá Tuyên âm ỉ nữa, nhắc chân hướng cửa lớn mà chạy.

Tôn Thị hốt hoảng nhưng chỉ có thể nắm vạt áo của con dâu, bà cũng không dám dùng sức, sợ con dâu lỡ tay làm rớt thằng bé. Bà không thể làm gì đành phải quát mắng Triệu Bá Tuyên đang đứng ở bên cạnh: "Mày còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì! Còn không nhanh chân đem vợ mày vào phòng, đừng để đứa nhỏ bị lạnh!"

Thấy Triệu Bá Tuyên thật sự đi nhanh về phía mình, Lí thị vội nói: "Tôi không về, nếu hôm nay mấy người không chia nhà tôi sẽ mang theo Lai Phúc về nhà mẹ tôi!"

Triệu Bá Tuyên dưới sự trừng mắt của mẫu thân, cũng tiến lên nắm lấy một góc áo trên vai Lí thị, bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ hắn đang tóm lấy Lí thị lôi kéo vào phòng, nhưng thật ra

hắn cũng không dám dùng sức. Tôn Thị cũng cố kị đứa nhỏ trong lòng Lí thị, cũng không dám mạnh bạo, sợ chọc nàng giận, không cẩn thận sẽ làm rớt cháu trai của bà.

Thật ra Lí thị cũng không thật sự đem chuyện làm lớn quá, vung cánh tay lên tránh ra, để mặc cho Tôn Thị cùng Triệu Bá Tuyền kéo nàng trở về phòng.

Chợt từ nhà chính phát ra tiếng gầm giận dữ: "Dừng tay! Ở riêng chứ gì, hôm nay liền chia!" Chỉ thấy Triệu Đại Ngưu chấp tay sau lưng đứng ở cửa nhà chính nổi giận đùng đùng!

Nói xong, Triệu Đại Ngưu hướng về phòng phía tây quát: "Vợ chồng lão tam, đừng giả bộ ngủ, chạy nhanh ra đây!" Ông vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng Triệu Thúc Hà vọng đến: "Đến liền!" Chu Mạch nghe được nghĩ thầm, không ngờ vợ chồng lão tam như thế mà cũng giống nàng thích xem náo nhiệt đến vậy.

Không ngoại lệ, Triệu Đại Ngưu lại hướng về phòng phía đông kêu, vợ lão nhị nhanh chóng rời giường. Chu Mạch nghe xong vội vàng chạy về giường đáp, đến liền. Tuy ngoài miệng đáp như thế nhưng nàng vẫn ăn mặc quần áo chỉnh tề, búi tóc gọn gàng mới đi ra ngoài, trước khi đi ra ngoài nàng gọi Triệu Đông Nhi thức dậy, đứa nhỏ này chắc là ngày hôm qua chơi đùa quá mệt, nên ngủ rất say, bên ngoài ồn ào như vậy cũng không thể đánh thức được nó.

Đợi cho Chu Mạch chuẩn bị thỏa đáng đi đến nhà chính thì Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị đã ngồi ở đó, Lí thị cũng đang ôm đứa nhỏ cúi đầu đứng ở bên trái, vợ chồng lão tam đứng ở bên phải, chỉ đang chờ nàng đến.

Chu Mạch suy nghĩ một chút, vẫn là lựa chọn đứng ở bên cạnh Hứa thị. Triệu Đại Ngưu thấy đã đến đông đủ, không nhanh không chậm mở miệng: "Nếu lão nhị có ở nhà, thì

nhà này chúng tôi đã sớm muốn chia, hiện nay theo ý của ba nhà các người đều muốn ở riêng. Chúng tôi đây hôm nay sẽ chia nhà cho nên cũng không cần ra ruộng, Thúc Hà sau khi ăn xong điểm tâm thì đi mời cậu mày đến đây, bảo hẳn buổi trưa hãy đến, nhân tiện cũng đi mời nhạc phụ của mày đến luôn."

Lí thị nghe xong cũng không chờ công công nói xong, vội vàng nói: "Cha, cũng nhờ Thúc Hà tiện đường đi nhà của con mời cha cùng ca của con đến luôn." Nàng sợ Triệu Đại Ngưu sẽ bắt công với nàng.

Chu Mạch nghe xong cảm thấy rất kỳ quái, ở riêng thì trực tiếp chia là xong, cũng không phải gia tài bạc triệu gì, Triệu gia có mười mẫu, ba ngôi nhà. Có cần thiết phải làm lớn như vậy không?

Nhưng như thế vẫn chưa xong, Triệu Đại Ngưu lại bảo Chu Mạch đi gọi Trần thị đến, sau đó ông liền đứng dậy cũng không thèm nhìn ai bước ra khỏi nhà. Tôn Thị nghe Triệu Đại Ngưu an bày như vậy, trong lòng biết rõ nhà này nhất định phải chia rồi, bà chỉ còn biết thở dài mà thôi, liền bảo Chu Mạch mau nhanh chóng đi làm thức ăn sáng.

Đồ ăn sáng chỉ có vài cái bánh ngô lót dạ, mấy nam nhân chịu không nổi không khí trong nhà đều cầm bánh ra đường ngồi ăn, các nữ nhân cùng mấy đứa nhỏ ở nhà cũng cảm thấy thật xấu hổ, mà ba tiểu cô nương Triệu Tiểu Thúy, Triệu Đông Nhi cùng Triệu Băng đều cảm nhận được không khí trong nhà căng thẳng, cũng đều dè dặt cẩn trọng không phát ra một chút tiếng động nào.

Cho dù như vậy, Tôn Thị cũng không quên dặn dò Chu Mạch làm một chén trứng hấp cho Lí thị, cũng không vì việc nàng ta nháo ở riêng mà làm khổ cháu của bà không có sữa để bú.

Buổi trưa còn chưa đến, Tam gia Triệu gia cùng các thông gia đều đến, cha cùng hai ca ca của Lí thị, một nhà ba người Hứa thị, phụ thân mẫu thân cùng đệ đệ của nàng ta. Nhà mẹ đẻ Chu Mịch thì chỉ có một mình Trần thị, Chu Bình phải ở nhà thay nước cho đậu nên không có tới. Trần thị nhìn thấy hai nhà kia người đến rất khí thế, bà liền lôi kéo Chu Mịch nói thăm sớm biết chuyện như thế sẽ cho ba thúc thúc của con đi theo, để sau nói chuyện cũng có bị thiệt.

Chu Mịch nghe xong cười an ủi nói với Trần thị không cần lo lắng, cũng không phải đến để đánh nhau mà chỉ là chia nhà mà thôi. Trần thị nhíu mày nói, vì những chuyện như thế này mà huynh đệ ruột thịt đánh nhau cũng không ít, Trọng Sơn không có ở nhà, chỉ sợ bọn họ khi dễ con. Nói xong lại cắn răng vỗ tay Chu Mịch nói: "Yên tâm, dù nương chỉ là một bà già, cũng không thể cho con chịu thiệt thòi!"

Nhóm thông gia đều đã đến đông đủ, mọi người liền thôi thúc Triệu Đại Ngưu nhanh chóng bắt đầu, Triệu Đại Ngưu khoát tay, nói còn có người vẫn chưa tới. Thì ra ngoài Triệu Tam gia ông còn mời Lý Chính Hòa đến làm người chủ trì.

Nghe được có Lý Chính Hòa cùng Triệu Tam gia đến, Chu Mịch có chút yên tâm, dù sao hai người kia đều là người tương đối công chính, Lý Chính Hòa là một đại thúc trung niên nghiêm túc, làm chuyện gì đều cẩn thận tỉ mỉ; mà Triệu Tam gia là một lão ngoan đồng có nguyên tắc, hai người này song kiếm hợp bích tin tưởng sẽ không ai phải chịu bất công.

Sau khi mọi người đến đông đủ, thế hệ trước ai nấy đều ngồi vào chỗ, ngay ngắn chỉnh tề thành một hàng, hai lão Triệu gia ngồi ở giữa, con cái thì chia nhau đứng ở bên cạnh.

Triệu Đại Ngưu lên tiếng: "Người đều đã đến đông đủ, hôm

nay chúng tôi mời các vị đến đây chủ yếu là chứng kiến cho hai lão Triệu gia chúng tôi một chút về việc chia nhà. Tôi xin kể một chút về tài sản nhà chúng tôi, gồm có ba căn nhà, ở đầu phía nam có xây hai căn nhà ba gian không có phòng bếp, nhà cũ bên này thì mọi người đã biết, tổng cộng có năm phòng, một phòng bếp cùng chuồng heo; đất thì có mười mẫu, năm mẫu ướt năm mẫu khô, đất khô thì đều trồng ngô, đất ướt thì trồng lúa mạch. Cho tới hôm nay vẫn chưa thu hoạch."

Nói xong hắn tạm dừng một chút, nhìn lướt qua những người đang ngồi, thấy mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh nghe hắn nói, không có người đưa ra thắc mắc, liền tiếp tục nói.

"Trong nhà có nuôi một con heo nặng khoảng tám mươi cân, dựa theo giá trên chợ, có thể bán được bốn lượng bạc. Ngoài ra trong nhà còn chín lượng bạc. Tổng cộng tài sản chỉ có bấy nhiêu. Mọi người thương lượng một chút, nên chia như thế nào? Ai có ý kiến gì thì xin mời nói."

Triệu Đại Ngưu ném vấn đề ra, tiếng bàn luận cao thấp liên tiếp nổi lên bốn phía, có một vài người lớn tuổi ngồi không yên, Trần thị đứng dậy lôi kéo Chu Mạch đi bên cạnh thì thầm.

"Tiểu Mạch, mười mẫu chia ba nhà, không chừng con có thể được ba mẫu, trong ba mẫu con nhất định phải có ít nhất hai mẫu nước nghe không." Chu Mạch nghi hoặc hỏi vì sao.

"Đứa ngốc, ruộng khô chỉ có thể trồng ngô cùng đậu nành, mấy loại đó bao nhiêu tiền một cân chứ, ruộng nước thì trồng lúa mạch là tốt nhất, lúa mạch hiện tại bán được ba văn tiền một cân đấy." Trần thị giải thích cho nàng nghe.

Nhưng Chu Mạch nhớ kiếp trước bà ngoại từng nói qua với nàng, đất khô trồng hoa màu, hay dưa hấu đều tốt. Xem ra

thời đại con người vẫn chưa có ý tưởng xa như vậy, chỉ thấy ai trồng thì trồng theo mà thôi. Vì thế nàng cũng nói suy nghĩ của mình cho Trần thị, nàng cảm thấy ruộng khô hay ướt cũng không có vấn đề gì cả, mỗi loại đất đều có ưu việt, mỗi loại sẽ có những cây trồng thích hợp. Trần thị nghe xong nửa tin nửa ngờ.

Thời gian khoảng một chung trà nhỏ, các nghị luận đều dừng lại mỗi người đều ngồi vào vị trí của mình. Triệu Đại Ngưu vẫn ung dung như lão tăng ngồi ở chỗ của mình, thấy mọi người đều yên tĩnh, liền mở miệng hỏi: "Ai có ý tưởng gì thì đề xuất."

Nhưng đợi một lát cũng không có ai mở miệng, Triệu Đại Ngưu nói: "Nếu không ai có ý kiến gì vậy thì tôi sẽ nói ý kiến của tôi trước, nếu thấy có chỗ nào không thỏa đáng thì mời Lí Chính, Tam gia cùng các vị thông gia chỉ bảo."

Nói xong thì thấy ai cũng gật đầu đồng ý, đều nói sẽ nghe lời ông nói, vì thế Triệu Đại Ngưu nghiêm túc nói ra an bài của ông: "Hai căn nhà ở phía nam sẽ cho lão đại cùng lão nhị mỗi nhà một căn. Mười mẫu đất thì hai lão già chúng tôi giữ một mẫu, còn lại thì mỗi nhà ba mẫu. Còn con heo thì nhà nào lấy? Nếu lấy heo sẽ không lấy tiền, chín lượng bạc chúng tôi giữ một lượng, còn lại tám lượng thì hai nhà còn lại mỗi nhà bốn lượng."

Lí Chính Hòa cùng Triệu Tam gia nghe xong liên tục gật đầu, cảm thấy Triệu Đại Ngưu chia như vậy thật hợp lý công bằng. Nhưng Lí thị thì không như vậy, liền mở miệng lẩm bẩm: "Không thể chia như vậy được, nhà chúng tôi có tới bốn nhân khẩu, còn thêm một đứa nhỏ. Nhà lão tam chỉ có ba nhân khẩu, mà nhà lão nhị thì chỉ có hai mẹ con."

Chu Mạch nghe xong vội vàng lên tiếng: "Đại tẩu, nhà chúng tôi cũng có ba nhân khẩu à, còn có Trọng Sơn nữa."

Lí thị muốn trả lời nói Triệu Trọng Sơn không chừng sớm đã chết, nhưng lại nhìn thấy có nhiều người như vậy, nàng thật rất muốn nói như vậy, hôm nay ở riêng cũng đừng mong được thoải mái. Vì thế nàng ta hướng về cha mẹ chồng nói, chia theo đầu người.

Hứa thị bên kia cũng không đứng yên nói: "Hiện tại nhà chúng tôi chỉ có ba người, nhưng sau này sẽ sinh thêm đứa nhỏ, như thế cũng là tăng thêm nhân khẩu."

Lí thị thấy Hứa thị nói như thế trong lòng cũng lo lắng: "Đứa nhỏ không phải muốn sinh là sinh được, Triệu Bằng đã hai tuổi cũng không thấy cô hoài thai. Hơn nữa, con trai lại càng không phải cô muốn sinh là sinh được." Nói xong khinh miệt nhìn Hứa thị một chút.

Hứa thị nghe xong giận dữ, tiến lên muốn tranh cãi với Lí thị một phen, bị Triệu Thúc Hà cùng đệ đệ nàng đứng bên cạnh nắm lại, Triệu Đại Ngưu thấy vậy liền đứng lên hét lớn: "Câm miệng hết cho ta, các ngươi không sợ bị người chê cười nhưng ta sợ!"

Đám con cái đều bị tiếng hét làm cho yên tĩnh lại, Triệu Đại Ngưu quay đầu nhìn Lý Chính Hòa cùng Triệu Tam gia, hỏi ý kiến hai người bọn họ.

Người trong thôn coi trọng nhất vẫn là con trai, Lý Chính cảm thấy Lí thị nói có chút đạo lý, nhưng Triệu Tam gia cảm thấy tốt nhất vẫn là công bằng, vì thế ba người thăm thì thương lượng nửa ngày.

Cuối cùng đưa ra kết luận, lão đại bốn mẫu, lão nhị cùng lão tam mỗi nhà ba mẫu. Nhưng trong bốn mẫu thì nhà lão đại có ba mẫu là ruộng khô, chỉ có một mẫu nước. Lí thị nghe xong còn muốn giơ chân, nhưng bị cha nàng ngăn lại, nghe

nói cha mẹ Lí thị đều là người thông tình đạt lý, cho nên bọn họ nhận thấy Triệu Đại Ngưu chia như vậy là bất công cho Lí thị bọn họ.

Sáu mẫu còn lại thì mỗi nhà một mẫu khô hai mẫu nước. Nhưng Hứa thị không chịu, vì thế cha Hứa thị cũng lên tiếng: "Ta cảm thấy chia như vậy có chút không công bằng, lão nhị hàng năm không ở nhà, có nhiều đất cũng không có người trông trọt canh tác. Như thế đất sẽ bị bỏ hoang."

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chu Mạch nghe xong trong lòng cảm thấy bức bối, xú lão cửu* nhà lão, ta thấy đầu óc của lão mới là bỏ hoang đấy, tóc đã không còn mấy cọng, cả nhà lão mới là bỏ hoang.

* cách gọi miệt thị phần tử trí thức trong Đại cách mạng văn hoá

"Hứa đại gia ngài yên tâm, cho dù Trọng Sơn không có ở nhà, tôi đây vẫn còn hơi sức, tuyệt sẽ không để đất ruộng bị bỏ hoang đâu ạ!" Chu Mạch hướng về phía lão Hứa nói.

Trần thị thấy vậy cũng vội tiếp lời: "Nếu Tiểu Mạch bận rộn, lão nương tôi đây xương cốt vẫn còn chắc khỏe, cũng sẽ tới giúp một tay, không phiền tú tài quan tâm."

Hứa thị thấy các trưởng bối đều đồng ý chia cho nhà lão đại bốn mẫu, trong lòng biết rõ không thể thay đổi được kết quả, nhưng nàng vẫn thấy không cam lòng: "Cha, hay là chia cho nhà chúng con hai mẫu nước, một mẫu khô đi, như vậy thì nhà con cùng nhà nhị tẩu có thể cùng trồng lúa mạch như thế thì cũng có thể giúp nhị tẩu tiết kiệm chút sức." Nói xong nhìn chằm chằm Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị, cho dù bọn họ không đồng ý cũng sẽ không thể nào bỏ mặc không lo.

Triệu Đại Ngưu không trực tiếp trả lời dâu út, quay đầu hỏi ý Chu Mạch. Chu Mạch gật đầu đồng ý nói: "Con sẽ lấy một mẫu nước, hai mẫu khô, sẽ lấy luôn con heo, bằng không con cũng không đồng ý chia như vậy!"

Nghe Chu Mạch nói xong, Triệu Đại Ngưu nhắc nhở nàng: "Vợ lão nhị, lấy heo sẽ không thể lấy thêm một phân tiền

nào nữa! Con đồng ý?"

Chu Mạch nhìn không được trong lòng mắt trợn trắng, Triệu lão cha này thiệt là, lúc này không phải là hiện trường tổ chức hôn lễ, cho nên nàng không cần phải trả lời câu con đồng ý, nếu không chắc nàng sẽ trả lời YES I DO quá. Nhưng nàng vẫn phải gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vấn đề tài sản đã giải quyết xong, lại đến vấn đề phụng dưỡng. "Tất cả tài sản đều đã chia hết cho ba nhà, hai lão già chúng tôi cũng không còn gì để làm ra tiền, thôi thì hàng năm mỗi nhà sẽ cấp cho hai lão già chúng tôi năm mươi cân lúa mạch, năm mươi cân ngô và một lượng bạc. Các cô cậu thấy thế nào?"

Yêu cầu này của Triệu Đại Ngưu cũng không có gì quá đáng, trung bình một mẫu có thể thu hoạch gần hai trăm cân tiểu mạch, ba trăm cân ngô. Nếu dựa theo giá tiểu mạch một cân năm văn tiền, ngô một cân hai văn tiền, ba đứa con trai sau khi hiếu kính cha mẹ vẫn còn dư rất nhiều. Cho nên Triệu Bá Tuyền cùng Triệu Thúc Hà gật đầu đồng ý, Chu Mạch thấy hợp lý cũng gật đầu đồng ý.

Nhà thì dựa theo quy cũ ở nơi này, con út sẽ ở lại nhà với cha mẹ, cho nên hai căn nhà ba gian ở đầu thôn nam sẽ cho lão đại cùng lão nhị mỗi nhà một căn. Chuyện này cũng không có gì cần bàn cãi thêm.

Sau khi đã phân chia xong, mọi người liền chuẩn bị ai về nhà nấy, vội vàng về nhà làm việc của mình. Bỗng nhiên Chu Mạch ngăn mọi người lại, nói muốn đem những việc phân chia vừa rồi viết ra giấy làm chứng, như vậy nếu về sau có tranh cãi gì thì cũng có bằng chứng. Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị nói không cần phải làm vậy, nhưng Lý Chính Hòa cùng Triệu Tam gia cảm thấy như thế là hợp lý, lại thấy Chu Mạch rất kiên quyết, liền mượn giấy và bút mực lập bằng

chúng, sau đó để Triệu Bá Tuyền, Triệu Thúc Hà cùng Chu Mạch ấn dấu tay ở mặt trên. Kỳ thực Chu Mạch chủ yếu là sợ sau này bọn họ đổi ý, quyền lợi cùng nghĩa vụ nhất định phải ghi rõ.

Vì thế việc ở riêng cứ như vậy mà chia xong, Chu Mạch cảm thấy kỳ lạ là giống trống khua chiêng mời nhiều người đến chứng kiến, sao lại dễ dàng êm xuôi như thế. Nàng cẩn thận ngẫm lại, vẫn là công công lợi hại, trước đem Triệu Tam gia mời đến, thông gia đều bị trấn áp, đặc biệt là Hứa tú tài. Tuy nhiên việc phân chia cũng tương đối công bằng, không chừng Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị tối hôm qua không ngủ bàn bạc nên phân chia như thế nào. Đương nhiên nàng cảm thấy nguyên nhân quan trọng là bản thân nàng cũng không có nao loạn ầm ĩ cũng góp phần vào việc chia nhà nhanh như vậy.

Thế là buổi sáng sau khi chia nhà, nhóm thông gia cũng chưa đi, người nhà Lí thị cùng Trần thị cũng không đi, ở lại giúp chuyển đồ. Chính là đem đồ trong phòng chuyển đến nhà mới. Chu Mạch chỉ có một cái giường, chăn đệm, quần áo cùng một cái tủ. Giường cùng tủ thì được Triệu Đại Ngưu cùng Triệu Thúc Hà hỗ trợ, những vật còn lại thì Trần thị, Chu Mạch cùng Triệu Đông Nhi qua lại hai chuyến là đã chuyển xong. Bởi vì nhà mới vẫn chưa xây chuồng heo, cho nên trước mắt tạm thời để lại nhà cũ, đợi Chu Mạch xây xong chuồng sẽ khiên trở về.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là phải đem mười sáu lượng bạc dưới gầm giường lấy ra, đây là số tiền để nàng có thể bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của riêng bản thân.

Hai gian nhà mới được xây cạnh sát nhau, ngăn cách ở giữa là bức tường được dựng lên bằng mấy cây gậy, bên này ở trong sân Chu Mạch làm gì, bên kia Lí thị sẽ nhìn thấy rõ ràng. Chu Mạch thầm nghĩ phải nhanh chóng xây lại bức

tường mới được, thật vất vả mới được ở riêng nàng thật sự không muốn nàng làm gì cũng phải chịu sự giám sát của người khác.

Nhà của Lí thị bởi vì có ba nam nhân của Lí gia cùng Triệu Bá Tuyên giúp đỡ, tuy rằng đồ vật tương đối nhiều, nhưng chỉ cần hai chuyến là chuyển xong. Chén cùng chậu rửa bọn họ lấy một phần, Trần thị thấy thế cũng lấy cho Chu Mịch hai bộ bát đĩa cùng một chậu bột ngô. Chỉ có nồi là được xây dính trên kệ bếp, nên không được ai lấy.

Vì thế vào lúc giữa trưa cha mẹ Lí thị ở phòng phía tây dựng lên cho hai vợ chồng một cái bếp lò, lại vội vàng bảo Triệu Bá Tuyên cầm tiền đi trấn trên mua nồi, Triệu Bá Tuyên lúc đi có ghé ngang qua nhà Chu Mịch hỏi nàng có cần mua nồi thì hẳn tiện thể mua luôn cho nàng.

Chu Mịch vội vàng gật đầu như giã tỏi, nói xong nhờ Trần thị đưa tiền cho Triệu Bá Tuyên, nàng xấu hổ nói hiện giờ không tiện về phòng lấy tiền, bởi vì không muốn để cho bọn họ biết nàng có tiền riêng.

Mọi người vội vàng chuyển đồ cho xong, Tôn Thị cố kị nhà mẹ đẻ Lí thị, ở nhà nấu một nồi cháo ngô cùng với bánh ngô đãi bọn họ, cũng gọi luôn mẹ con Chu Mịch dùng bữa. Bữa cơm trưa này cũng coi như là bữa cơm cuối cùng mọi người cùng nhau ăn, về sau nếu muốn cùng nhau ăn một bữa cơm chỉ có thể vào các ngày lễ tết mà thôi.

Hai người anh trai Triệu gia cùng Triệu Đại Ngưu, chung quy là không đành lòng thấy Chu Mịch cô nhi quả phụ, buổi chiều cũng đi đến nhà mới của nàng xây cho nàng một cái bếp lò ở ngoài trời, nói chờ qua mùa thu hoạch sẽ mời người đến xây phòng bếp cho nàng. Triệu Đại Ngưu còn lén đưa cho Chu Mịch một lượng bạc, Chu Mịch vừa mừng vừa lo nhận lấy, không nghĩ tới vị công công này của nàng luôn

không lên tiếng, bỗng nhiên lại làm chuyện cho người ta ngạc nhiên, cho nên trong lòng nàng đối với vị cha chồng này rất cảm kích, tuy rằng nàng thật sự không cần một lượng bạc này, nhưng trong hoàn cảnh như thế này mà còn có thể có một trưởng bối quan tâm đến nàng như vậy.

Một ngày vội vàng bận rộn, náo nhiệt cũng qua đi, Trần thị lúc trời xế chiều mới rời đi, nói sáng mai lại qua, bà thật sự không yên lòng về Chu Bình cùng mầm đậu ở nhà. Chu Mạch nghe xong chạy nhanh ngăn bà lại: "Nương, sáng mai nương đừng qua, giúp con đi trấn trên mua chút đồ dùng đi, nương xem hiện giờ ở trong nhà cái gì cũng không có."

Nói xong nàng liền vội vàng vào nhà lấy bạc, lấy năm lượng bạc đưa cho Trần thị, Trần thị thấy liền phát hoảng, vội vàng hỏi Chu Mạch: "Làm sao con có nhiều tiền như vậy? Đừng nói với nương là Trọng Sơn nhờ người đưa cho con, lần trước con đã đưa nương hai lượng, sao lại còn nhiều thế này?"

"Nương, hai tháng này không phải người đưa cho con hai lượng sao? Hơn nữa tiền Trọng Sơn đưa lúc trước vẫn còn hai lượng, vừa rồi công công lén cho con một lượng." Chu Mạch còn có thể nói rõ ràng lai lịch của hai lượng.

Trần thị vừa nghe Triệu Đại Ngưu cho con mình tiền thì sửng sốt một chút nói: "Coi như cha mẹ chồng con có lương tâm! Nhà mới đã không có vật gì cho cam nếu lại không có tiền thì làm sao mà sống đây. Nhưng cũng may là cũng sắp đến mùa thu hoạch lúa mạch, có thể bán được chút tiền mà vượt qua mùa đông này cùng mừng năm mới." Chu Mạch nghe xong cảm thấy ấm lòng, lão nương rất quan tâm mà lo lắng thay nàng.

Hai người vội vàng bàn bạc một chút những vật dụng ngày mai cần mua: chủ yếu là củi gạo dầu muối, bình đựng, chậu rửa, những vật dùng trong phòng bếp, chậu giặt quần áo,

bàn giặt; mua lu đựng nước, thùng xách nước cùng đòn gánh, nông cụ thì nàng được chia một cái lưỡi liềm cho nên chỉ cần mua thêm cái xẻng. Không để ý Trần thị phản đối, Chu Mịch còn cố ý muốn mua thêm một cái thùng tắm, còn dặn dò Trần thị ngày mai nhất định phải mua, nàng thật sự rất nhớ ngày tháng được tắm bồn của nàng. Trong phòng thì mua trước hai cái ghế, chờ qua vụ thu hoạch sẽ mời thợ mộc đến làm một ít gia cụ, trong khoảng thời gian này thì đành phải như thế. Đồ hai người mua cộng lại khoảng hơn hai mươi cái, Chu Mịch bảo Trần thị ngày mai mượn cái xe, may mắn ngày mai là mừng năm, là lúc họp chợ.

Tiến bước Trần thị, ở trên cái bếp lò tạm bợ Chu Mịch nấu một chút cháo ngô, cơm chiều của nàng cùng Triệu Đông Nhi chỉ ăn đơn giản như vậy. Triệu Đông Nhi đối với việc ở riêng cũng không có khái niệm gì, vẫn nghĩ là cùng nương ở với nhau, chỉ là ở cách gia gia nãi nãi xa một chút, bởi vì bình thường Tôn Thị đối với các cháu gái đều không muốn nhìn mặt, cho nên cùng bọn họ tách ra Triệu Đông Nhi cũng không có cảm giác gì.

Lúc ăn cơm con bé hỏi Chu Mịch: "Nương, về sau con còn có thể cùng Tiểu Thúy tỷ chơi với nhau không?"

Chu Mịch nghe xong vấn đề này trong lòng thở dài, người lớn gương cung bạt kiếm cũng đem quan hệ của mấy đứa nhỏ căng thẳng theo. Nàng mỉm cười cho Đông Nhi một cái yên tâm: "Đương nhiên có thể, chúng ta chỉ là ở riêng, gia gia nãi nãi vẫn là gia gia nãi nãi của con, đại bá đại nương vẫn là đại bá đại nương, tiểu thúc tiểu thẩm vẫn là tiểu thúc tiểu thẩm, Tiểu Thúy cũng là tỷ tỷ của con, bọn họ đều là người thân của con." Chu Mịch nói xong trong đầu bỗng nhớ đến bài hát: "Đại cữu, nhị cữu đều là cữu của hấn, cửa cao hay bàn đều là gỗ." Nàng nói những lời an ủi Đông Nhi là không muốn đem những ý niệm gây ngăn cách hoặc là chán ghét nhau vào đầu đứa nhỏ, máu mủ dù sao cũng là máu

mủ.

Nghe được câu trả lời khẳng định của Chu Mạch, tiểu cô nương gật đầu yên tâm ăn cháo.

Bởi vì chỉ chuyển lại có một cái giường, hai mẹ con phải cùng nhau ngủ. Hơn một tháng nay Triệu Đông Nhi ngủ một mình đã quen cho nên không muốn ngủ cùng mẫu thân. Chu Mạch nói lời an ủi chờ thêm một khoảng thời gian nữa nàng sẽ làm một chiếc giường nhỏ cho nó.

Nhìn khắp căn nhà chỉ có bốn bức tường, thế nhưng Chu Mạch lại cảm thấy trong lòng thật sự rất thoải mái, bất luận kiếp trước hay kiếp này, điều mà nàng tha thiết ước mơ là tự do. Không khí tự do đều làm cho người ta say mê phần khởi, nhất là nghĩ đến ngày mai không cần phải dậy sớm nấu cơm, nàng liền mỉm cười mà chìm vào mộng đẹp.

Có thể là do tâm tình được thả lỏng, cũng có thể là do một ngày chuyển nhà mới mẻ, cho nên ngày hôm sau thời điểm Chu Mạch tỉnh dậy thì mặt trời đã treo lên cây, nàng vẫn là bị Đông Nhi đánh thức.

Nàng liền vội vàng ngồi nhồm dậy xuống giường, lại nhớ đến bản thân không cần phải làm điểm tâm liền nằm ngã xuống giường, nói với Đông Nhi hai người cùng nhau ngủ tiếp một lát, Đông Nhi nháy đôi mắt to vô tội nói mình đói bụng, Chu Mạch nghe xong vội vàng rời giường, làm bát nước muối cho nàng cùng Đông Nhi súc miệng, lại tiếp tục hát bài cháo ngô, bởi vì trước mắt hiện giờ trong nhà chỉ có bột ngô.

Ăn xong điểm tâm, Chu Mạch nghĩ nên đi cắt cỏ cho heo, con heo này hiện tại đã là của nàng cho nên càng phải nuôi nấng cho tốt, lúc nàng mang giỏ trúc trên lưng bước ra khỏi phòng, thấy được Lí thị ở nhà bên cạnh vừa ôm con ngồi trong sân phơi nắng, vừa chỉ huy Triệu Tiểu Thúy giặt tã.

Triệu Tiểu Thúy chưa đến bảy tuổi ngồi xổm trước chậu giặt dùng lực mà giặt. Chu Mịch nhìn thấy cảnh này mà thấy xót xa, liền kêu một tiếng đại tẩu rồi dẫn Đông Nhi quay đầu bước đi ra ngoài.

Nàng vừa nâng bước đã bị Lí thị gọi lại: "Chu thị, cô muốn đi đâu đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nghe được Lí thị không gọi nàng là đệ muội mà trực tiếp gọi là Chu thị. Chu Mạch cảm thấy trong lòng cũng không biết nói gì, mặc dù ở hiện đại chị em bạn dâu gọi thẳng tên nhau cũng chẳng lạ gì, nhưng đây là thời đại phong kiến. Trưởng ấu có thứ tự, khiêm tốn có lẽ là yêu cầu cơ bản.

"Bẩm Lí thị, Chu thị tôi chuẩn bị đi cắt cỏ!" Chu Mạch ngay cả liếc cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, nắm tay Đông Nhi bước đi.

"Này, sao cô không đi cắt lúa mạch của cô hả?" Lí thị nhắc nhở nàng.

Nghe nàng ta nhắc tới, Chu Mạch mới nhớ nàng còn có việc quan trọng phải làm, nàng vội vàng quay lại, hỏi Lí thị: "Đại tẩu, nhà tẩu cắt lúa mạch rồi sao?"

Chu Mạch là hạng người có ân báo ân, có thù báo thù, người kính ta một thước ta cho người một trượng, cho nên khi Lí thị nhắc nhở nàng, nàng liền gọi nàng ta một tiếng đại tẩu.

Thấy Chu Mạch biểu hiện như thế, Lí thị vừa lòng gật gật đầu, đắc ý nói: "Đại ca cô sáng sớm đã đi cắt rồi, bất quá nhà chúng tôi chỉ có một mẫu thôi, hẳn là một thanh niên khỏe mạnh nên cắt rất nhanh." Nói xong khoe khoang nhìn Chu Mạch.

Chu Mạch cảm thấy buồn bực trong lòng một chút: "Đại tẩu à, không phải trong nhà tẩu có đàn ông làm việc thôi sao, cần gì mà hả hê thế hử?" Nhưng khi nghĩ đến bản thân nàng trước mắt thật sự đang thiếu một người như vậy, nàng lại không thể kiếm. Người ta còn có cơ hội cầu mà không được,

mà nàng là không thể cầu.

Ngày hôm qua Triệu Đại Ngưu đã mang mọi người đến nhà mới để chia nhà, cho nên Chu Mạch biết ba mẫu ruộng của nàng nằm ở đâu, nằm ở phía nam cách nhà nàng cũng không xa, vì thế nàng cũng không nhiều lời vô nghĩa với Lí thị, mượn liềm mang theo Đông Nhi đi về hướng nam. Vừa đi ra cửa không bao lâu, liền gặp Lưu tẩu tử đang vội vàng chạy về phía nàng.

Ở khoảng xa Lưu tẩu tử đã nhìn thấy Chu Mạch, nàng vội cất tiếng gọi: "Tiểu Mạch, ngày hôm qua Tôn gia đến đặt sính lễ, chợt nghe bên nhà muội có tiếng nói nhao nhao, tẩu cũng không có thời gian đến xem. Buổi tối mới biết được nhà muội chia nhà, hôm nay buổi sáng tẩu làm xong hết mọi chuyện liền chạy nhanh đến đây xem muội có cần giúp đỡ gì không?"

Nghe những lời quan tâm của Lưu tẩu tử, Chu Mạch cảm động thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng: "Tẩu tử, thật sự cảm ơn tẩu! Mọi đồ đạc ngày hôm qua muội đã chuyển hết sang bên này, nương của muội hôm nay cũng sẽ tới giúp muội."

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện thu hoạch làm nàng đau đầu, Chu Mạch khách sáo hỏi: "Tẩu tử, nhà tẩu thu hoạch lúa mạch chưa?"

"Nhà tẩu có hai mẫu, có bốn người, đã sớm cắt xong, cũng nghiền xong rồi, đợi phơi khô là có thể bán." Lưu tẩu tử ung dung nói, sau đó hỏi Chu Mạch muốn nàng giúp một tay phải không?

Chu Mạch liên tục xua tay, nói nàng chỉ có một mẫu, cho nên một mình nàng cắt cũng sẽ rất nhanh. Nàng cũng không có ý hỏi việc cắt lúa mạch nên như thế nào. Nhớ tới

trước kia bà ngoại có nói một câu: "Trồng hoa màu, không cần học, người ta làm sao thì mình làm theo như thế!" Cho nên nàng quyết định lần sau sẽ đi xem Triệu Bá Tuyền làm như thế nào, dù sao bọn họ ở kề bên, nàng cũng có thể liếc mắt nhìn một cái.

Từ biệt Lưu tẩu tử xong, hai mẹ con tay trong tay đi đến ruộng, thấy bên trái Triệu Bá Tuyền cùng bên phải vợ chồng Triệu Thúc Hà đã sớm bắt tay làm việc, nàng thấy bản thân có vẻ là một kẻ lười biếng, đến buổi trưa mới bước ra ruộng.

Trái phải đều nhìn một chút, quan sát xem cách bọn họ làm việc, Chu Mạch để Đông Nhi đi chơi, sau đó liền bắt tay vùi đầu tận sức làm việc. Cho đến giữa trưa, Chu Mạch đâm mấy cái vào thắt lưng đau nhức, nhìn hai tay đều có mấy nốt phỏng tay, nàng nhịn không được rơi hai giọt lệ, lần đầu tiên nàng hận chuyện xuyên không này như vậy. Ở hiện đại gặt hái cái gì cũng đều có máy móc hỗ trợ thật thuận tiện!

Thì ra sau khi cắt lúa mạch xong, phải chuyển tất cả đến một cái sân lúa, còn phải thuê một con bò cùng trục lăn lúa đến nghiền, nghiền cho đến khi hạt rơi ra hết. Sau đó nhặt phần thân bỏ đi, phần hạt rơi ra dùng rổ sây cho những cọng rơm thừa cùng vỏ trấu bay ra. Hạt lúa sau khi sây sẽ phơi nắng cho khô thì hoàn thành trình tự việc thu gặt lúa mạch.

Chu Mạch nghe Triệu Bá Tuyền giảng dạy mà cảm thấy hai chân đều run lên, cũng may buổi chiều lúc Trần thị đến, có mang Chu Bình theo. Do một mẫu lúa mạch của Chu gia đã cắt xong, trong khoảng thời gian này bởi vì là ngày mùa, sau khi mằm đậu bán xong bà cũng không làm tiếp nữa, tạm nghỉ vài ngày, vừa vặn lúc này Chu Mạch lại ra ở riêng, cho nên mẹ con bà liền đi qua. Trước tiên bà đem những món đồ Chu Mạch dặn mua chuyển vào nhà, trả xe cho người ta. Sau đó hai người liền cầm lưỡi hái đến tiếp Chu Mạch gặt

lúa.

Người nhiều nhiều sức, đặc biệt là Trần thị, tuy làm việc nặng nhưng bà rất hăng hái, so với một thanh niên trai tráng như Triệu Thúc Hà còn nhanh hơn. Ba người mất hai ngày liền đem một mẫu lúa mạch cắt xong, còn đem chúng chuyển đến sân lúa.

Vừa đúng lúc đường ca Triệu Hoa ở nhà bên cạnh vừa dùng trục lăn lúa xong, Chu Mạch liền dùng tiếp, Trần thị thế nhưng điều khiển bò nghiền lúa lại là một tay cao thủ, Chu Mạch hiện ở trong lòng đối với người nương này bội phục dào dạt như nước sông.

Vì thế Trần thị, Chu Bình, cùng Chu Mạch đồng lòng hợp sức mất năm ngày đã đem một mẫu tiểu mạch thu hoạch xong hết thảy, tổng cộng được khoảng gần hai trăm cân. Mấy ngày này Triệu Đông Nhi liền đảm đương vai trò hậu cần, nấu cơm đưa cơm cho bọn họ.

Đương nhiên trong khoảng thời gian này, con heo của nàng đều do Triệu Đại Ngưu chăm sóc. Thu hoạch lúa mạch xong, còn phải chờ thêm nửa tháng mới thu hoạch ngô, Chu Mạch liền mời hai lão thợ xây trong thôn đến xây tường, chuồng heo cùng phòng bếp trong nhà, tiền vật liệu cùng tiền công tổng cộng tốn hai lượng bạc. Chuồng heo xây khá lớn, giữa chuồng xây một bức tường cao khoảng một mét, ở giữa tường có xây một cái cửa. Nhìn toàn bộ chuồng heo có thể nuôi ít nhất năm con heo. Những điều này cũng là Chu Mạch đã sớm tính toán, trải qua chuyện thu hoạch lúa mạch, nàng cảm thấy cắt cỏ cho heo quả là một việc thật nhẹ nhàng, cho nên chuẩn bị nuôi thêm mấy con heo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Sân nhà mới rất lớn, lại quay lưng về hướng Bắc Nam, bên cạnh ba gian phòng hiện tại có thể xây thêm hai gian phòng nữa. Bởi vì phòng của Lí thị song song với căn phòng phía tây của nhà Chu Mịch, cho nên Chu Mịch xây phòng bếp ở phía tây, bên cạnh xây một cái nền làm nơi để rửa rau, phía ngoài là chuồng heo, tiếp đến là toilet, dưới sự sắp xếp như thế nàng liền đem sân nhà nàng cùng nhà Lí thị hoàn toàn ngăn cách. Đương nhiên Chu Mịch an bày như vậy chính là vì mục đích này.

Phía đông cũng là một nơi dùng xây phòng ở cũng rất tốt, là nơi dành cho một người bà con xa của đường thúc Triệu lão tam cho đứa con lớn nhất Triệu Lượng sau khi thành thân sẽ ở, hơn nữa Triệu Lượng cũng đã định hôn xong, nói là cuối năm thành thân, không chừng không đến nửa năm là nàng có thêm hàng xóm mới.

Lí thị đã từng hoài nghi hỏi Chu Mịch tiền từ đâu mà có để xây mấy cái này, Chu Mịch liền trả lời là Trần thị cho nàng. Lí thị nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng ta cũng biết hiện tại nhà mẹ đẻ Chu Mịch bán mầm đậu hũ là có chút tiền, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Sau khi xây chuồng heo cùng phòng bếp xong, Chu Mịch mới đi về nhà lớn bên kia nhờ Triệu Đại Ngưu đem con heo tới cho nàng, nhìn khắp sân đã thấy ổn thỏa, Chu Mịch đem ghế ngồi ở cửa cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, ngồi phoir nắn được hồi lâu thì nhìn thấy cô con gái bảo bối Triệu Đông Nhi của nàng đang cúi đầu, quyết miệng, đi từ bên ngoài trở về, Chu Mịch thấy con bé như thế liền vội vàng kêu con bé đi qua chỗ nàng.

Chỉ thấy Đông Nhi nâng lên đôi mắt to ủy khuất: "Nương, nương có biết hôm nay là ngày mấy không?"

Hết suy lại nghĩ, Chu Mịch thật sự không biết hôm nay là cái ngày trọng đại gì, liền lắc đầu.

Thấy nàng như vậy, Đông Nhi liền rót nước mắt: "Nương, hôm nay là sinh nhật Đông Nhi, con đã năm tuổi, vậy mà nương cũng quên!" Nói xong liền đứng cách xa nàng mà khóc thút thít.

Chu Mịch nhìn thấy mà đau lòng, vội vàng ôm con bé vào lòng xin lỗi: "Là nương không tốt, thế nhưng đã quên mất sinh nhật của Đông Nhi chúng ta. Đừng khóc, nương mang Đông Nhi đi trấn trên mua thức ăn ngon, còn mua dây buộc tóc có hoa xinh đẹp cho con có được không?" Nàng nhớ tới hôm nay là ngày hai mươi tháng chín, đúng lúc trấn trên có hội chợ, nàng cũng đang muốn mua một vài thứ.

Đông Nhi nghe xong lập tức ngừng khóc ngược khuôn mặt đầy nước mắt hỏi: "Có thể mua kẹo hồ lô cho con ăn được không?"

"Được chứ, sao lại không được, chúng ta lập tức lên đường nào." Chu Mịch nắm tay con bé đứng lên, xoay người vào nhà sửa soạn một chút, bảo Đông Nhi đi rửa mặt liền khóa chặt cửa rồi đi, mới ra khỏi cửa nàng mới nhớ giờ này không chừng xe của lão Hồ đã đi, cũng may địa điểm tập hợp ngay tại bên cạnh nhà nàng, nàng nhìn về phía xa thì nhìn thấy một xe đầy người đang chuẩn bị xuất phát, vì thế nàng vội la lên: "Lão Hồ, chờ chúng tôi một chút!"

Lão Hồ cũng nghe thấy tiếng la của Chu Mịch, liền dừng xe chờ nàng. Mọi người trên xe đều đồng loạt quay đầu nhìn thì thấy Chu Mịch đang nắm tay Đông Nhi chạy tới, mẹ con nàng vừa thở hổn hển vừa bước lên xe, vừa lên xe liền nhìn

thấy Lưu tẩu tử đang ngồi ở trên xe, liền hướng về phía nàng ấy mà đi qua. Lưu tẩu tử chờ nàng ngồi xuống liền tiến gần tai Chu Mịch nói thầm: "Tiểu Mịch, sao muội lại chạy như thế? Rất không hợp lễ nghi."

"Ách... Sau này muội không bao giờ chạy nữa. Tẩu đi trấn trên hợp chợ à?" Chu Mịch tạm ngừng thở một chút nói lời cam đoan. Nàng thật sự không biết giải thích như thế nào, đành nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Con bé nhà tẩu hai mươi sáu sẽ thành thân, tẩu đi trấn trên mua vài cây pháo về đốt, thuận tiện mua một ít vải bố về may quần áo."

Lưu tẩu tử vừa nói xong, trên xe liền vang lên tiếng bàn luận ồn ào, mọi người nói từ chuyện khuê nữ nhà Lưu tẩu tử thành thân kéo đến chuyện đại cô nương nhà ai xuất giá thì có đồ cưới gì, ngay cả nhà ai thành thân không đến vài ngày thì đánh nhau cũng nói. Chu Mịch trong lòng không khỏi cảm thán: bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào mà có nữ nhân nơi đó sẽ ồn ào như cái chợ!

Đến trấn trên, dựa theo quy củ lúc trước, vẫn là buổi chiều ở trước chợ bán thức ăn đầu trấn nam tập hợp. Bởi vì biết Lưu tẩu tử muốn mượn một chiếc xe trở về, Chu Mịch liền nói với nàng cùng nhau về, đoán chừng mình mua đồ cũng rất nhiều, là những vật dụng cho nhà mới. Liền nói với lão Hồ không cần chờ bọn họ.

Vì thế một hàng ba người liền bắt đầu đi mua đồ, Chu Mịch mua rất nhiều thịt heo, thấy ruột cùng móng heo rẻ hơn thịt heo nên cũng mua chút ít. Còn mua thêm vài con cá, lúc này trời cũng không nóng lắm, nên có thể để được vài ngày, Lưu tẩu tử cũng mua rất nhiều thịt cùng rau dưa, để mấy ngày sắp tới ở nhà nấu cơm cho những thợ mộc đến nhà làm gia cụ ăn.

Mua xong thịt cùng rau, thấy mặt trời đã ở đỉnh đầu, vì thế Chu Mịch nói hôm nay là sinh nhật năm tuổi của Đông Nhi, nàng mời Lưu tẩu tử ăn cơm. Lưu tẩu tử nghe vậy cũng không cho Chu Mịch khách sáo với nàng, liền mua cho Đông Nhi một xâu kẹo hồ lô, sau đó dẫn mẹ con Chu Mịch đem những thứ đã mua đặt ở trước tiệm của Vương Nhất Dao, rồi đi về hướng Phúc Lâm khách sạn lần trước đã ghé qua.

Ba người lần này trở lại quán, phát hiện người so với lúc trước đến thì có nhiều hơn một chút, nhưng vẫn không đầy tiệm, ở bên ngoài người lui kẻ tới rất đông mà tiệm thì vẫn vắng vẻ như cũ.

Ba người theo thường lệ gọi một măn hai chay, Chu Mịch nhân lúc chờ thức ăn liền nhìn quanh bốn phía thì không thấy ông chủ Tào lúc trước, nhưng tiểu nhị thì vẫn là hai người trước kia. Nàng hiện tại cho dù có tâm tư muốn mua tiệm này, đoán chừng cũng không được. Thứ nhất trải qua khoảng thời gian bị giày vò này, nàng chỉ còn lại có mười lượng, thứ hai là nàng thấy bố cáo bán tiệm đã bị xé, không chừng nhà này là không muốn bán nó nữa. Bất quá địa thế tốt mà buôn bán kém như vậy thật sự rất đáng tiếc, suy xét một lát, trong lòng Chu Mịch đã có chủ ý.

Sau khi cơm nước xong, ba người rời khỏi tiệm chuẩn bị đi mua vải cùng pháo đốt, đi được một đoạn khá xa thì Chu Mịch nói nàng bỏ quên đồ ở tiệm cơm, bảo Lưu tẩu tử mang Đông Nhi đi trước, nàng sẽ đến tiệm Vương Nhất Dao chờ hai người bọn họ.

Quay trở lại Phúc Lâm khách sạn, Chu Mịch nhờ Tiểu Chung đang đứng ngăn người đi mời ông chủ Tào. May mắn nàng vẫn còn nhớ tên của tiểu nhị này, Tiểu Chung động cũng không động trực tiếp trả lời: "Ông chủ của chúng tôi đã đi

giáo phường nghe hát, xin hỏi vị đại tẩu này có chuyện gì sao?"

"À, tôi đây có thể lên hỏi tiểu nhị ca một chút được không? Cho hỏi ông chủ của huynh làm chủ hay là phu nhân làm chủ?" Chu Mịch nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Chung nghi ngờ nhìn Chu Mịch, sau đó lại nhìn chung quanh bốn phía thấy không có ai chú ý đến bọn họ liền nói: "Vị đại tẩu này, nói thật cho tẩu biết, tiệm của chúng tôi thật ra là phu nhân làm chủ."

Nói xong lại nhin không được nói tiếp: "Đại tẩu, tôi nói với tẩu, nữ nhân thật sự không thể quá mạnh mẽ được, tẩu xem phu nhân chúng tôi là người như thế đấy, chỉ cho ông chủ chúng tôi đi giáo phường nghe hát, còn bản thân thì tự mình quản lý gia nghiệp, tẩu nói xem tội gì mà phải như thế chứ?"

Nghe hẳn nói xong, Chu Mịch cảm thấy nghi hoặc, nàng nhớ lại lần trước nhìn thấy ông chủ Tào thì thấy ông ta là một người tương đối khôn khéo, cũng không giống là người đi xóm làng chơi. Cho dù đã qua bốn năm tháng cũng không có khả năng thay đổi nhanh như vậy. Bất quá tên Tiểu Chung này thật là nhiều chuyện.

Che giấu nghi hoặc trong lòng, Chu Mịch vẫn là đem ý tưởng trong lòng nói cho Tiểu Chung: "Làm phiền tiểu nhị ca có thể bẩm báo với phu nhân của huynh được không, tôi đây có chút sáng kiến, hẳn là có thể trợ giúp cho việc buôn bán của bốn tiệm."

Tiểu Chung nghe nàng nói như vậy, cũng nổi lên hào hứng, dù sao nếu tiệm buôn bán tốt, tiền công có thể được tăng thêm, so với tình trạng nửa sống nửa chết như hiện giờ vẫn tốt hơn, nhưng cho dù như thế hẳn vẫn không thể nào tin được một nữ tử một thân áo vải như Chu Mịch.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Chu Mịch, Tiểu Chung vẫn đi vào bấm báo, sau một lát liền đem Chu Mịch đi vào một gian phòng duy nhất ở trên lầu, nói phu nhân lập tức sẽ đến liền rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi đẩy cửa bước vào, nữ tử khuôn mặt tròn, mắt hạnh mày lá liễu, làn da hơi đen, đầu gắn mũ hoa thịnh hành đương thời, thấy Chu Mịch cúi chào nói: "Vị tẩu tử này, xin hỏi xưng hô thế nào?"

Chu Mịch cũng vội vàng cúi chào: "Phu gia họ Triệu."

"Triệu tẩu tử mời ngồi, nghe Tiểu Chung nói Triệu tẩu tử tìm ta, muốn trao đổi một ít chuyện buôn bán của tiệm. Không biết Triệu tẩu tử có sáng kiến gì?" Tào phu nhân đợi Chu Mịch ngồi xong, bản thân cũng ngồi đối diện nàng, nàng xem cách ăn mặc của Chu Mịch, thật sự ngưỡng ngung gọi nàng là Triệu phu nhân, tự thấy gọi tẩu tử thấy thân thiết hơn một chút.

"Tào phu nhân, tôi xin đi thẳng vào vấn đề. Mắt thấy quý điểm buôn bán không tốt, tôi nghĩ nguyên nhân chủ yếu là vì thức ăn của quý tiệm không ngon, cho nên không hấp dẫn được người đến tiệm, cả khách hàng quen thuộc cũng không có." Chu Mịch nói xong yên lặng nhìn Tào phu nhân.

Tào phu nhân cũng bị cách xưng hô của Chu Mịch là "tôi" làm cho sửng sốt một chút, nhưng nghĩ lại dáng dấp của nàng ta là đến từ nông thôn nên xưng hô như thế cũng không có gì lạ. Nàng đối với tiệm của mình cũng có chút hiểu biết, cho nên gật đầu với Chu Mịch: "Triệu Đại tẩu, cô nói đúng, không gạt cô, đầu bếp là một đường thức xa của phu gia, đến đây khoảng ba bốn năm, chúng tôi cũng không tiện sa thải. Hơn nữa hiện nay ở bên ngoài giá thuê đầu bếp có tay nghề khá cũng rất cao, chi phí tăng lên cũng có chút

vất vả."

"Gia phụ sinh tiền là đầu bếp, cũng để lại một ít thực đơn cho tôi, đương nhiên tôi cũng có thêm vào một ít. Nếu Tào phu nhân đồng ý, tôi sẽ đưa cho bốn tiệm." Chu Mịch nói một nửa dừng lại, nàng muốn xem một chút bọn họ có chút đánh giá nào về sáng kiến của nàng hay không, nếu có, bước tiếp theo nói chuyện về giá cả sẽ thuận lợi một chút, nhưng nếu nói xong mà người ta cũng không để ý, thì chuyện này cũng không thể bàn tiếp nữa.

Tào phu nhân lại đánh giá cẩn thận Chu Mịch lần nữa, nàng thật sự không thể tưởng được nữ tử ở trước mắt nàng thế nhưng có thể nấu ăn. Nàng suy xét một chút mới mở miệng.

"Triệu Đại tẩu, tôi đồng ý, chẳng qua chúng tôi phải đáp tạ tẩu thế nào?"

Chu Mịch nghe xong trong lòng không khỏi khen ngợi, nhìn xem trình độ nói chuyện của người ta mà xem, nâng cao dự tính ban đầu của nàng lên, lại nói rõ nàng đây là tặng, người ta cũng không phải bỏ tiền mua, mà là đáp tạ. Nhưng nàng thật sự tới đây không phải để diễn cảnh giả tạo này, trực tiếp mở miệng nói: "Tôi là một người quê mùa, cũng không muốn quanh co lòng vòng với phu nhân, một món chay hai mươi văn tiền, một món mặn năm mươi văn tiền. Không biết phu nhân có đồng ý hay không?"

Sau khi nghe Chu Mịch báo giá, Tào phu nhân nhíu mày một chút, nhưng lại lập tức mỉm cười: "Chuyện này tẩu tử chờ tôi cùng phu quân bàn bạc qua một chút, hay là thế này nhé, Triệu tẩu tử ngày khác lại đến, tốt nhất đến đây vào lúc sáng sớm, lúc đó phu quân của tôi sẽ có mặt ở tiệm, đến lúc đó sẽ cho tẩu câu trả lời ổn thỏa. Tẩu thấy có được không?"

Nghe Tào phu nhân nói như vậy, Chu Mịch cười cười, nàng

biết đây là lời từ chối khéo, nếu cô không làm chủ được thì
này giờ cùng tôi nói chuyện lâu như vậy làm gì, bất quá
nàng không quan tâm, mỉm cười đứng dậy cáo từ, nói ngày
khác lại đến thăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải
miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27

Ngay tại lúc tay Chu Mạch vừa đặt lên cửa, Tào phu nhân ở phía sau lại lên tiếng: "Triệu Đại tẩu, chờ một chút!"

Nghe tiếng Chu Mạch quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt Tào phu nhân do dự, thấy Chu Mạch ngẩng đầu, nàng thương lượng nói: "Triệu Đại tẩu, không bằng thế này, trước tiên tẩu ở trong tiệm chúng tôi nấu thử một mẩu một chay để chúng tôi ăn thử, nếu người của tôi đánh giá tốt, chúng ta sẽ tiếp tục chuyện lúc này, đương nhiên, giá cả cũng sẽ y theo lời tẩu nói, tẩu thấy thế nào?"

Nghe đề nghị của nàng, Chu Mạch gật gật đầu, cảm thấy yêu cầu của nàng ta cũng hợp tình hợp lý. Vì thế liền đi theo nàng ta tới phòng bếp, xem có nguyên liệu gì để nấu.

Dạo qua một vòng phát hiện tất cả gia vị đều đầy đủ, nhưng nguyên liệu nấu ăn thì lại thiếu, cũng may nàng có đem theo chút đậu hũ cùng với ruột heo. Bấy nhiêu cũng đã đủ, Chu Mạch chuẩn bị làm món đậu hũ Ma Bà cùng ruột heo xào hành.

Trước khi nấu nàng mời tất cả mọi người ra khỏi phòng bếp, thứ nhất là cảm thấy có người ở đây thì sẽ vướng tay vướng chân, thứ hai là vì sợ người khác nhìn thấy cách nấu, như vậy thì nàng lấy cái gì mà đi nói giá với người ta.

Tất cả mọi người trong tiệm gồm Tào phu nhân cùng nha hoàn của nàng, hai tiểu nhị cùng đầu bếp đều ngồi ở cửa ngẩng đầu mong đợi, tuy bọn họ vẫn chưa nhìn thấy món ăn, nhưng đã bị mùi hương hấp dẫn, ngay tại lúc bọn họ rục rịch, thì cửa phòng bếp được mở ra, Chu Mạch đem hai đĩa thức ăn bước ra ngoài.

Trừ Tào phu nhân, những người khác đều khẩn cấp muốn cầm lấy đĩa, nhưng thấy bà chủ vẫn ngồi một chỗ không động đĩa cũng không lên tiếng, chỉ có thể đứng một bên đỏ mắt mong chờ. Tào phu nhân chậm rãi cầm đĩa gấp một miếng ruột heo xào hành cho vào miệng.

Nàng ăn thử món đầu tiên liền ngẩng đầu nhìn Chu Mịch, trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ lại dùng đĩa gấp tiếp miếng đậu hủ cho vào miệng. Sau đó nàng bỏ đĩa xuống, giương mắt nhìn những người bên cạnh nói, các người cũng nếm thử một chút xem mùi vị thế nào.

Tiếp đến nhìn về phía Chu Mịch nói: "Triệu Đại tẩu, mời tẩu lên lầu chúng ta nói chuyện." Nói xong đứng dậy, xem nhẹ những lời khen ngợi ở phía sau. Mang theo Chu Mịch trở về căn phòng lúc này, còn tự tay rót cho Chu Mịch một ly trà.

Chu Mịch theo bà chủ tiệm lên lầu, ngồi xuống. Mỉm cười yên lặng làm theo lời nói của Tào phu nhân, bởi vì nàng biết rõ hai món ăn của nàng đã làm đối phương động tâm. Hiện tại nàng đang ở thế chủ động, cũng không cần vội.

"Triệu đại tẩu, tôi cảm thấy hai món ăn vừa rồi rất ngon, nếu tiện, Triệu Đại tẩu có thể đưa cách nấu hai món ăn đó cho chúng tôi ngay bây giờ, đây là một lượng bạc, trừ tiền của hai món ăn lúc này là ba mươi văn tiền, tiền thừa còn lại là tiền đặt cọc cho những món tới. Hi vọng lần sau trước kỳ họp chợ tẩu đưa cho chúng tôi năm món chay mười món mặn, không biết Triệu Đại tẩu cảm thấy thế nào?" Tào phu nhân nói xong e sợ Chu Mịch không đồng ý, liền nhanh chóng đưa ra một lượng bạc.

Chu Mịch gật đầu nói đồng ý, liền thu bạc, sau đó nhờ Tào phu nhân mang giấy và bút mực tới, Chu Mịch cầm bút lông, chữ viết như rồng bay phượng múa càng làm cho Tào

phu nhân càng thêm kinh ngạc không thôi. Nàng mới biết được bản thân đã xem thường nữ tử trước mắt so với nàng cũng không nhỏ hơn bao nhiêu tuổi này, trong lòng nảy sinh ý nghĩ muốn làm bạn thâm giao với nàng.

Kỳ thực không phải là Chu Mịch không nghĩ tới chuyện được viết trong tiểu thuyết lúc trước nàng đọc bán một món ăn có thể bán mấy trăm lượng bạc hoặc hùn vốn gì đó. Nàng cảm thấy chuyện nấu ăn chẳng cần phải có kỹ thuật cao siêu gì cả, người cổ đại rất thông minh, ăn một hai lần liền có khả năng đoán ra món ăn này được nấu như thế nào, cho nên biện pháp tốt nhất và duy nhất là bán đứt, hơn nữa nàng cảm thấy đây là chuyện tạo phúc cho mọi người, như vậy không bao lâu nữa rất nhiều người ở trấn trên sẽ có lộc ăn, sẽ tạo nên một loại hàng hóa ẩm thực, một mình nàng ăn không bằng mọi người cùng ăn.

Đưa cho Tào phu nhân cách nấu đậu hủ Ma Bà cùng ruột heo xào hành, cầm một lượng bạc, Chu Mịch vui mừng phấn chấn đi đến tiệm cắt tóc của Vương Nhất Dao tìm Lưu tẩu tử cùng Đông Nhi. Trong lòng còn thầm tính toán hôm nay đã dùng hết sáu mươi văn tiền, nhưng lại kiếm được một lượng, nàng còn lời bốn mươi văn tiền, cho nên cảm thấy rất vui.

Đến tiệm cắt tóc, phát hiện chỉ có một mình Đông Nhi đang ngồi chờ, Chu Mịch liền hỏi con bé Lưu đại nương đi đâu thì được biết Lưu tẩu tử đi mượn xe.

Đội Lưu tẩu tử dẫn xe lừa trở về, bọn họ vội vàng đem những thứ đã mua đem lên xe, đồ đạc chất lên cũng gần đầy một xe, ba người liền hướng về Triệu thôn mà đi.

Đến nhà Lưu tẩu tử đem những món đồ Chu Mịch mua xuống xe trước, còn nàng thì ít đồ hơn nên đem xuống sau. Chu Mịch nói gửi tiền xe lại cho nàng, Lưu tẩu tử chết sống

không chịu, xe còn đang chờ nên không tiện nói nhiều, đành phải đeo khăn gói cùng Đông Nhi xuống xe trước.

Lúc về đến nhà thì mặt trời còn chưa xuống núi, Chu Mịch liền dọn dẹp chỗ bị nấu cơm chiều, bởi vì ban ngày ở trấn trên có mua chút thịt, vì thế buổi tối Đông Nhi nhóm lửa, nàng làm món đầu sư tử cùng ruột heo nấu tiêu, lúc trưa khi nàng nấu ăn ở Phúc Lâm khách sạn có nếm thử qua một chút nhưng vẫn không thỏa mãn. Cho nên có ý định buổi tối về nhà làm tiếp.

Nàng làm tổng cộng mười cái đầu sư tử, tặng cho nhà Lưu tẩu tử bốn cái, lại cho cha mẹ chồng hai cái, cũng thuận tiện đem món ruột heo nấu tiêu cho cha mẹ chồng một ít.

Thời điểm nàng đi đưa thức ăn thì trời đã tối, trên đường chỉ thấy có vài người qua lại. Chu Mịch muốn đưa thức ăn xong là rời đi ngay nhưng Lưu tẩu tử không muốn nhận, Chu Mịch liền nói: "Tẩu tử, lúc trước tẩu quan tâm chăm sóc muội, muội không có gì báo đáp tẩu, chỉ có chút thức ăn cũng không phải là thứ gì to tát."

Lưu tẩu tử đem nàng kéo đến bên cạnh hỏi: "Tiểu Mịch, sao muội lại có tiền mà mua mấy thứ này? Hơn nữa cả cái chuồng heo cùng phòng bếp mà muội mới xây nữa, nghe nói tuy mẹ con muội ở riêng nhưng lại không được chia một văn tiền nào. Hôm nay ở trấn trên tẩu đã muốn hỏi muội, nhưng ở trước mặt nhiều người tẩu không tiện hỏi, cho nên thầm nghĩ trở về sẽ tìm thời gian tìm muội mà hỏi cho rõ ràng."

Chu Mịch vỗ bàn tay Lưu tẩu tử đang nắm lấy tay nàng nói: "Tẩu tử, tẩu yên tâm, tiền muội có không phải muội trộm cũng không phải cướp, nói thật cho tẩu biết, nhà mẹ đẻ của muội làm mằm đậu bán chắc tẩu cũng biết, đó chính là chủ ý của muội. Tiền đều là nương của muội bán mằm đậu chia cho muội một phần."

Thấy Lưu tẩu tử vẫn còn nửa tin nửa ngờ, Chu Mạch mỉm cười tiếp tục giải thích cho nàng: "Trước kia không nói là vì sợ đại tẩu cùng đệ muội biết, nếu họ mà biết không biết sẽ làm ầm ĩ đến thế nào, hiện giờ đã ở riêng cho nên muội không cần sợ bọn họ biết. Cho nên chờ tới bây giờ mới nói cho tẩu, tẩu chớ trách muội giấu diếm."

"Nghe muội nói thế, ta biết muội khó xử, nhưng bây giờ cả nhà muội chỉ trông chờ vào muội, muội phải tiết kiệm một chút, bằng không muội cùng Đông Nhi về sau phải sống thế nào." Lưu tẩu tử nói cho nàng hiểu.

Sau khi nán lại ở nhà Lưu tẩu tử một lát, nàng liền mang theo giỏ thức ăn đi đến nhà cha mẹ chồng ở cách vách, vào sân nhìn thấy trong phòng bếp có người nấu cơm, nàng liền trực tiếp đi vào phòng bếp, liền nhìn thấy bà bà đang nhóm lửa.

Vì thế tiến lên gọi: "Nương! Đang nấu cơm ạ." Tôn Thị nghe được thanh âm ngẩng đầu lên, chất củi đầy bếp, liền đứng dậy vỗ bụi trên người một chút.

"Chu thị, sao giờ này lại đến đây?" Kỳ thực Tôn Thị muốn hỏi là, không phải là mày muốn tới đây xin cơm đó chứ, nhà mày mới xây chuồng heo cùng phòng bếp, chắc là dùng hết tiền của tao cho cùng tiền của mày chứ gì, tiền bán lúa mạch không chừng cũng không còn lại được bao nhiêu.

Chu Mạch thấy được trong mắt bà bà lóe lên một chút lo lắng, cũng nghe ra trong lời nói của bà có chút không vui. Nàng mỉm cười, tỏ vẻ không biết gì nói: "Nương, hôm nay buổi trưa con có đi chợ trấn trên, có mua chút thức ăn, con mang sang một ít cho cha mẹ nếm thử." Nói xong chỉ chỉ giỏ trúc ở trên tay, nhờ Tôn Thị lấy hai cái đĩa đưa nàng, còn nàng thì lấy thức ăn từ giỏ trúc ra ngoài.

Tôn Thị cũng thật không ngờ Chu Mịch không đến đòi này đòi nọ mà là đến đưa thức ăn, bà vội vội vàng vàng mang đĩa tới nhưng sau khi đưa xong bà mới tỉnh hồn. Nhìn đầu sư tử cùng ruột heo, bà nhin không được nói với Chu Mịch: "Tiểu Mịch, tuy rằng con vừa bán được lúa có được chút tiền, nhưng cũng không thể hoang phí như vậy."

Chu Mịch gật đầu đáp dạ, Tôn Thị thấy thế tiếp tục dạy bảo nói: "Về sau con cùng Đông Nhi phải dựa nhau mà sống, phải học cách quản tiền, làm gì cũng đều phải trù tính cẩn thận. Con nên nhớ đừng sống theo cái kiểu qua hôm nay không có ngày mai, làm cho nhà cửa phải tán gia bại sản là tài năng của người phụ nữ đấy."

"Ách..." Tôi chỉ đưa cho bà một chút thức ăn cũng dẫn đến phá sản sao? Chu Mịch trong lòng không nói gì, mặt ngoài vẫn là khúm núm nói dạ. Nghĩ lại thấy bà bà cũng là vì muốn tốt cho nàng, trước tiên cứ chịu đựng.

Tôn Thị thấy Chu Mịch luôn luôn nhu thuận như vậy, thanh âm cũng dịu đi một chút, nhưng công lực dạy bảo vẫn không giảm: "Nương nghe nói mẹ của con có cho con chút bạc, tuy rằng nói bây giờ nhà mẹ của con đã khá hơn lúc trước, nhưng dù sao đệ đệ của con vẫn chưa định chung thân, con về sau tiêu tiền cũng phải tiết kiệm một chút."

Mấy người cho tôi chỉ có chút tiền, tôi phải dùng tiền của nhà mẹ tôi chứ sao, hơn nữa mua gì cho Triệu gia còn phải dùng tiền Chu gia đấy, bà trọng sĩ diện thế sao không sợ người nhà bà đâm lén bà. Đương nhiên những lời này Chu Mịch vẫn chỉ đành nói ở trong lòng, nhưng nghĩ lại thấy bà nói cũng có chút hợp lý, Chu Bình vừa phải bồi dưỡng thân thể, vừa phải chuẩn bị thành thân, những chuyện này cũng không phải chỉ có một chút tiền là đủ, xem ra nàng phải đặt mục tiêu kiếm tiền lên trước tiên mới được, tốt nhất

có thể tìm được cách có thể kiếm được nhiều tiền một chút.

Đưa xong thức ăn, nghe xong bà bà dạy bảo, Chu Mịch mang theo giỏ trúc về nhà, nghĩ thầm lần sau nếu có cho cha mẹ cái gì sẽ bảo Đông Nhi đem đến, bà bà chắc sẽ không đi kể lể nằng với cháu gái đâu, hơn nữa Đông Nhi có nghe cũng không hiểu.

Chu Mịch mang bụng đói đi cho thức ăn cho nên vội vàng đi về nhà ăn cơm, chuẩn bị lần này hảo hảo qua cái thịt nghiện. Từ xa nàng liền nhìn thấy Triệu Tiểu Thúy đã ở trong sân nhà nàng chơi đùa, vào nhà Chu Mịch hỏi con bé ăn cơm chưa, Triệu Tiểu Thúy nói cha đang nấu ở nhà.

Nghe được Tiểu Thúy trả lời, Chu Mịch sửng sốt một chút, ở nơi này nam nhân không cần xuống bếp, cho nên khi nghe được Triệu Bá Tuyền xuống bếp nấu cơm làm Chu Mịch cảm thấy rất là kinh ngạc. Nàng nhin không được nhiều chuyện hỏi: "Sao cha của con lại xuống bếp, nương con đâu?"

"Nương đi về nhà ngoại con rồi, hôm nay không về." Triệu Tiểu Thúy ngoan ngoãn đáp.

Nghe được con bé nói vậy, Chu Mịch liền bảo con bé ở lại ăn cơm, sau đó đứng trong sân gọi Triệu Bá Tuyền nói Tiểu Thúy ở nhà nàng ăn cơm, Triệu Bá Tuyền vẻ mặt áy náy gật đầu nói đã biết, bởi vì đến bây giờ hắn còn chưa nấu xong nồi cháo.

Chu Mịch thấy cảm thấy đáng thương, bảo Tiểu Thúy với khuôn mặt dính đầy dầu mỡ sau khi ăn xong đem chút thức ăn về cho Triệu Bá Tuyền, dù sao lúc chuyển nhà hắn cũng có giúp nàng một tay.

Ai biết nàng một bên vì mềm lòng, một bên vì thương xót, mà ngày hôm sau lại gặp phải chuyện xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Buổi sáng ngày hôm sau, Chu Mạch cùng Triệu Đông Nhi ở trong sân nhà mình cùng nhau phơi cỏ cho heo, chuẩn bị để khi đông đến trộn cùng bột ngô với cám lúa mạch cho heo ăn, Chu Mạch nhớ lúc trước ngoại của nàng đã dùng những thứ này để nuôi heo.

Đang lúc hai mẹ con bận rộn, chợt nghe thấy tiếng gào thét của Triệu Bá Tuyên vọng đến: "Lí thị! Nói đi rốt cuộc bà muốn thế nào?"

Nghe xong lời này, Chu Mạch bắt đầu vểnh tai lên nghe ngóng, tuy nàng không thích cùng người khác tám chuyện, nhưng lại thích nghe nhà người ta âm ỉ, được tận mắt chứng kiến nàng càng thích.

"Triệu Bá Tuyên, ông thừa dịp tôi không có ở nhà liền lén ăn thịt, ông còn hỏi tôi muốn làm gì? Ông nói đi ông muốn tôi làm gì!" Lí thị cũng lên giọng đáp trả.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, là nhị đệ muội đưa, sao bà cũng không tin!" Nghe giọng của Triệu Bá Tuyên, Chu Mạch có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hẩn vừa buồn bực không biết nói gì vừa muốn phát hỏa lại không thể nào phát hỏa được chỉ đành phải kìm nén trong lòng mà mặt đỏ tía.

"Ông muốn gạt ai? Nhà cô ta còn tiền mà mua sao, cô ta vừa xây phòng bếp cùng chuồng heo, nào có tiền mua thịt ăn. Nhất định là ông giấu tiền làm của riêng!"

"Tôi không có!" Triệu Bá Tuyên trả lời vội vàng lại hùng hồn, không chừng là không có thật, xét thấy Lí thị là dạng người đàn bà chanh chua hơn nữa lại vừa sinh con trai, đừng nói là

ở Triệu gia, ở trong thôn nàng ta ngang ngược cũng không ai dám nói gì, cho nên hiện tại Triệu Bá Tuyền cũng rất sợ hễ động một chút là Lí thị liền ôm con về nhà mẹ đẻ.

Chu Mạch vĩnh viễn tai nghe ngóng Lí thị nói thế nào nhưng lại thấy im lặng, ngay lúc nàng cho rằng Lí thị đã tin lời Triệu Bá Tuyền, chuyện này chắc đến đây là giải quyết xong thì liền nhìn thấy Lí thị đang túm Triệu Bá Tuyền lướt qua vườn rau nhỏ nhà nàng đi tới trước mặt nàng.

"Đệ muội, thịt ở trong bếp nhà tôi là của cô cho sao?" Lí thị đi đến gần hỏi.

Chu Mạch nghe Lí Thị nói hai chữ "đệ muội", liền gật đầu. Xem như đó là câu trả lời cho câu hỏi của nàng ta. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngang ngược của nàng ta, Chu Mạch quyết định không gọi nàng ta một tiếng đại tẩu.

"Đệ muội, cô đừng hòng gạt tôi, cô chỗ nào có tiền mà mua thịt? Một mẫu lúa mạch cô thu về cũng chỉ được bốn lượng bạc, cô lại vừa xây phòng bếp cùng chuồng heo, trong tay cô căn bản không thể nào có tiền." Lí thị ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong ánh mắt tràn ngập khẳng định.

"Chuyện này tôi không cần tẩu phải lo lắng cho tôi, tôi không trộm không cướp cũng không làm chuyện phi pháp." Chu Mạch lạnh nhạt nói.

"Hôm nay cô phải nói rõ ràng cho tôi, cô làm sao lại có tiền?" Lí thị nhất quyết không tha kiên trì hỏi tới cùng. Triệu Bá Tuyền đứng bên cạnh nghe hai người đối thoại mà có chút mơ hồ, sao bà Lí thị này có thể dè dặt đi mục tiêu nhanh như vậy, hẳn không muốn Lí thị cùng Chu Mạch có xung đột gì xảy ra, dù sao cũng là chị em bạn dâu, liền nắm ống tay áo Lí thị kéo nhẹ, nhỏ giọng nói đừng náo loạn, về nhà. Nhưng Lí thị lại bỏ mặc, vẻ mặt khiêu khích nhìn Chu Mạch,

tư thế của nàng như nói hôm nay Chu Mịch nếu không nói rõ tiền mua thịt từ đâu mà có nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Thấy bộ dạng nàng ta như vậy, Chu Mịch trong lòng hiểu rõ, thì ra vị chị dâu này của nàng giảng bầy chờ nàng nhảy vào, buổi sáng nàng ta cãi nhau với Triệu Bá Tuyền là có dự tính trước, Triệu Bá Tuyền chỉ là đối thủ khách mời, mà nàng mới chính là đối thủ mà nàng ta nhắm đến để so tài.

Chu Mịch cười lạnh một chút, bất luận khi nào thì nàng cũng có một nguyên tắc: "Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta hà tất dung người."

Nàng đứng lên, dịu dàng nói với Đông Nhi: "Đông Nhi, đi tìm bạn chơi đi con." Triệu Bá Tuyền thấy tình huống này thì hôm nay không chừng đôi chị em bạn dâu này sẽ lưỡng bại câu thương, hẳn vội vàng chạy ra ngoài, đi nhà lớn tìm Tôn Thị tới can ngăn.

Triệu Đông Nhi cảm giác được bầu không khí giương cung bạt kiếm trong nhà, nó muốn ở lại với nương nó, tuy rằng nó không biết nó có thể giúp nương nó cái gì. Nhưng nó lại không dám trái lời của nương, liền đi ba bước thì quay đầu lại nhìn một lần cho đến khi đi khuất.

Đuổi đi Triệu Đông Nhi, liếc mắt nhìn nhà bên cạnh nghe được tiếng già trẻ lớn bé nam nữ lão ấu gì cũng có ồn ào kéo đến xem náo nhiệt. Khi ánh mắt nàng quay trở lại trên người Lí thị, thì lóe lên chút hung ác, sau đó bình tĩnh nhấn rõ từng chữ: "Tiền của tôi, không cần cô xen vào!" Nói xong trêu tức nhìn Lí thị.

Lí thị nhìn Chu Mịch chằm chằm, bị chút hung ác trong mắt Chu Mịch làm cho thất thần một chút, nhưng căn bản là nàng không đem vợ của tên lão nhị này để vào mắt, từ lúc

nàng ta được gả đến Triệu gia đến nay cũng đã bị nàng bắt nạt không ít, chỉ có một lần duy nhất trước lúc ở riêng có vài ngày nàng bị Chu Mịch làm hại phải giặt quần áo cũng là vì bị khuất phục dưới uy nghiêm của Tôn Thị.

Nghe được Chu Mịch trả lời như vậy, trong lòng nàng có đốm lửa nhỏ xuất hiện: "Chu Mịch, mày là cái đồ ăn cây táo rào cây sung, đừng ở đây mà giả bộ! Ai chẳng biết nương mày bán mằm đậu là do chủ ý của mày, mày là người không biết xấu hổ, đừng quên mày hiện tại là người của Triệu gia! Tiền nương mày bán mằm đậu cũng phải chia cho chúng tao một phần."

Chu Mịch nghe xong mà nghiêng rằng, nàng thực rất muốn đi lên cho ả Lí thị này hai bạt tai, nàng sống qua hai đời chưa từng bị người nào mắng như vậy. Nhưng nàng biết ai động thủ trước người đó sẽ thua, dù sao trước mắt bao người mà nàng động thủ trước thì đi đến đâu cũng đều bị mọi người nói là nàng không đúng.

Tuy nàng biết rõ người dân nơi này mạnh mẽ, phụ nữ đánh nhau cũng là chuyện bình thường, nàng xuyên qua đến nửa năm nhiều lắm cũng chỉ thấy qua hai người phụ nữ chỉ vì cãi nhau mà dẫn đến đánh nhau, mọi người đều thấy nhưng không thể trách. Nhưng nếu động thủ đánh người trước thì đều bị mọi người nhận định là không hợp đạo lý.

Cho nên nàng không thể ra tay trước, nàng phải bức Lí thị động thủ trước. Vì thế Chu Mịch tiếp tục mỉa cười hỏi: "Đại tẩu, tôi ăn cây táo rào cây sung thì sao, tẩu là cái thứ gì chứ."

Lí thị không suy nghĩ liền lớn tiếng nói: "Tao không phải là cái thứ gì, mày mới là cái thứ gì."

"Ha ha... Ha ha ha. . . . Đại tẩu, chúng tôi đều biết tẩu

không phải là cái thứ gì, tự mình mắng mình cũng không cần lớn tiếng như vậy." Chu Mịch nói xong cười hết sức khoa trương, những người xem náo nhiệt cũng đều bị lời nói của Lí thị làm cho cười to.

Lí thị khi nào thì phải chịu vũ nhục như vậy, la một tiếng liền đi lên nắm tóc Chu Mịch, nàng tự nhận dáng người của bản thân mập mạp thì Chu Mịch nhỏ nhắn kia sẽ không thể nào đối phó được. Nhưng bản lĩnh của nàng ta Chu Mịch lại không đặt vào mắt, Chu Mịch nghiêng người một chút liền tránh thoát, xoay người cho Lí thị một chưởng trên lưng, Lí thị liền té ngã như chó ăn phân. Người xem náo nhiệt thấy thế càng vui vẻ.

Lí thị bị té nổi điên bò dậy đứng lên chạy lại cào Chu Mịch, Chu Mịch lần này không tránh, chỉ liền hơi lùi người một chút, ngửa đầu về phía sau. Vì thế Chu Mịch bị Lí thị cào trúng trên cổ, máu chảy đầm đìa cùng với năm dấu móng tay. Lần này Chu Mịch yên tâm, nàng đã có lí do chính đáng để chửi đổng Lí thị, vì thế nàng bắt đầu tay đấm chân đá chào hỏi trên người Lí thị. Hơn nữa nàng biết đánh nơi nào thì có thể làm Lí thị bị đau nhưng người ngoài lại không nhìn ra, mọi người chỉ nhìn thấy Lí thị vô lực chống đỡ, liền chạy đến can ngăn.

Người trong thôn tuy rằng thật sự yêu thích xem náo nhiệt, nhưng bọn họ chính là loại khi lúc hai bên bắt đầu đánh nhau sẽ tiến lên can ngăn, bọn họ vẫn là tương đối yêu thích nhìn người ta cãi nhau hơn. Nhưng bọn họ chưa từng thấy qua người nào có quyền cước nhanh như Chu Mịch vậy, hơn nữa Chu Mịch đánh người mà trên mặt còn mỉm cười, không thấy chút giận dữ nào.

Trải qua trận đánh này, nữ nhân trong thôn đều không dám cùng Chu Mịch đánh nhau, hỏi chứ người có từng gặp qua người nào vừa ra tay đánh người mà lại còn mỉm cười chưa?

Ngay cả nam nhân cũng chưa có khí thế nhàn nhã như vậy.

Thời điểm mọi người kéo Chu Mịch ra thì Triệu Bá Tuyên cùng Tôn Thị cũng đang thở hổn hển chạy tới, khi bọn họ đến nơi thì liền nhìn thấy một Lí thị đang nằm trên đất trên mặt không có một vết thương nào nhưng lại không ngừng rên rỉ, và một Chu Mịch đang đứng ở một bên với máu chảy đầm đìa trên cổ. Cho nên hai người bọn họ đều không biết đến cùng là ai đánh ai vì thế Tôn Thị tức giận rống to: "Hai đứa chúng mày có biết xấu hổ hay không hả, mới ra riêng được mấy ngày đã đánh nhau thế này!"

Nói xong bảo Triệu Bá Tuyên đỡ Lí thị đứng lên, đừng nằm đó giả bộ. Nhưng quả thật Lí thị không giả bộ, Triệu Bá Tuyên nắm tay kéo nàng ta hai lần nhưng nàng ta không đứng lên nổi, hết cách hấn đành phải nửa ôm nửa dìu Lí thị về nhà. Tôn Thị lại đuổi những người xem náo nhiệt về hết, lạnh giọng bảo Chu Mịch đi theo vào nhà.

Vào nhà, Tôn Thị ngồi vào một trong hai băng ghế duy nhất trong nhà, Chu Mịch đứng đối diện với bà, hai người đều không nói một lời.

Tôn Thị tức giận thở hổn hển một hồi lâu mới nói: "Vợ lão nhị, nói đi hôm nay xảy ra chuyện gì."

Chu Mịch liền đem mọi chuyện xảy ra nói với Tôn Thị, đương nhiên trọng điểm là nói Lí thị mắng nàng thế nào cùng ai ra tay trước. Nàng vừa nói vừa đưa vết thương trên cổ cho Tôn Thị xem.

"Những gì Lí thị nói đều là sự thật? Thông gia bên nhà bán thức ăn là chủ ý của con?" Tôn Thị nhìn chằm chằm Chu Mịch hỏi.

"Là con cùng với nương bàn bạc cùng nhau làm!" Chu Mịch

khăng định nói.

"Ừm, mặc kệ thế nào, Lí thị nói như vậy là quá đáng, nhưng như thế nào thì hai đứa bây cũng không được đánh nhau, hai đứa như vậy làm mất hết mặt mũi của hai lão già Triệu gia chúng tôi đấy!" Có nhiều lúc Tôn Thị vẫn là người tương đối hiểu lý lẽ, bà biết từ lúc Lí thị vì Triệu gia sinh một cái nam đinh, nên làm việc gì cũng có chút quá đáng, bao gồm bức bà để được ra ở riêng.

"Nương, là lỗi của chúng con, lần sau con không bao giờ đánh nhau nữa, tẩu ấy muốn đánh con, con sẽ đi tìm nương nhờ nương phân xử." Chu Mịch lấy lòng nói.

Tôn Thị nghe xong tương đối hài lòng, lại góp ý thêm vài câu với Chu Mịch liền đứng dậy đi đến nhà con trai cả, bà còn muốn dạy bảo Lí thị một chút, mặc kệ nói thế nào thì chuyện này rất có thể do Lí thị gây ra.

Nhưng lúc bà đến nhà Lí thị thì Triệu Bá Tuyên lại không có mặt, vừa hỏi thì được biết là đã đi mời đại phu, Tôn Thị nghe xong hừ mũi, chuyện có bây lớn mà phải đi mời đại phu, nhưng khi bà nhìn đến Lí thị thì thấy ả ta nằm ở trên giường không thể nhúc nhích gì được cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, liền không nói Lí thị nửa câu, lẳng lặng ngồi chờ đại phu đến khám bệnh.

Cũng may đại phu khám nói không có chuyện gì, chỉ là bị ngoại thương, liền mở hòm thuốc lấy ra vài miếng cao dán cùng vài thang thuốc để sắc uống.

Tôn Thị thấy vậy cũng không nói gì, nhưng Lí thị lại nước mắt nước mũi tèm lem tố cáo với bà nào là Chu Mịch đánh ả thế nào, bất luận thế nào tiền thuốc men cũng muốn Chu Mịch xuất ra. Tôn Thị thấy nàng đã đến nông nổi này mà còn nghĩ đến tiền, trong lòng không khỏi thở dài, vì cháu trai

yêu quý của bà còn đang bú sữa, đành phải gật đầu đồng ý, nói sẽ bảo vợ lão nhì ra tiền.

Cứ như vậy, Tôn Thị lại một lần nữa quay trở về nhà Chu Mịch, bảo Chu Mịch ra sáu mươi văn tiền trả tiền thuốc men cho Lí thị, Chu Mịch cũng biết bản thân đem Lí thị đánh không nhẹ, một người không biết gì sao có thể so với người biết quyền cước. Chu Mịch nghe xong cũng đồng ý, nhưng nói bà bà phải đồng ý với nàng một chuyện, bà bà phải bảo Lí thị về sau không được vì chuyện này lại đến tìm nàng gây chuyện, đặc biệt cái miệng nên sạch sẽ một chút, nếu về sau còn tái phạm nàng sẽ không nể mặt. Tuy nàng không nói không nể mặt là thế nào, nhưng Tôn Thị bị thái độ nói chuyện của nàng làm cho giật mình một chút, bà nhớ lại trước kia Chu Mịch luôn nghĩ quẩn trong lòng không thoát ra được, nay cảm thấy cô con dâu này đã không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì làm ai nấy cũng phải ngớ ngàng.

Sau ngày bồi thường tiền đánh nhau xong, còn khoảng năm ngày nữa là đến ngày họp chợ ở trấn trên, Chu Mịch dẫn Đông Nhi cùng thực đơn nàng cất trong người đi trấn trên, lần này Lưu tẩu tử do phải vội vàng chuẩn bị đồ cưới cho con gái nên không đi, những gì cần mua lần trước cũng đã mua đủ.

Đến trấn trên Chu Mịch đi tiệm vải trước để mua chút vải bố cùng vải bông, chuẩn bị trở về may vài bộ quần áo mùa đông cho nàng cùng Đông Nhi, dựa theo tốc độ làm quần áo của nàng thì lúc này bắt tay vào làm là vừa. Mua xong nàng vẫn như cũ là gửi đồ ở tiệm của Vương Nhất Dao, kỳ thực Vương Nhất Dao chủ yếu là cạo râu cho người ta mà thôi, cắt tóc cũng không nhiều lắm, dù sao cổ nhân đều là để tóc dài để búi.

Xong xuôi mọi chuyện nàng liền đi đến Phúc Lâm khách sạn, tiểu nhị thấy nàng đến liền vội vàng đưa nàng đến căn

phòng trên lầu, Chu Mịch ngồi xuống chỉ thấy nha hoàn Xuân Lan bên người Tào phu nhân nàng nhìn thấy lần trước bước vào phòng, nàng ta nói xin lỗi nói lão gia cùng phu nhân hiện tại đều không ở nhà, phu nhân nói tẩu đem thực đơn đưa cho tôi là được rồi, nói xong còn trình lên năm lượng bạc. Sau đó còn nói với Chu Mịch, lần sau nếu tẩu có món gì ngon thì cứ việc đến đây đưa là được, giá cả sẽ bàn bạc sau.

Chu Mịch nhận bạc liền nắm tay Đông Nhi xuống lầu rồi đi, thấy người ăn cơm ở lầu một đã khác với cái cảnh vài người le que lúc trước, hôm nay đã ngồi kín chỗ, còn nhìn thấy trên bàn của họ đang bày hai món ăn của nàng, Chu Mịch rất có cảm giác thành tựu liền mỉm cười rời khỏi.

Lại đi mua chút gạo mễ, nhìn sắc trời không còn sớm, Chu Mịch cùng Đông Nhi đi về tiệm của Vương Nhất Dao để lấy đồ, bước chân nhanh nhẹn khi nàng đến tiệm thì thấy Vương Nhất Dao đang cắt tóc, mà đứng bên cạnh hắn là một nam nhân đứng đưa lưng về phía nàng đang cùng Vương Nhất Dao nói chuyện, bên cạnh dắt một con ngựa già.

Chu Mịch kêu một tiếng Vương đại gia, nam nhân kia nghe được tiếng của nàng vội quay đầu lại nhìn, khi nàng nhìn hắn thì thấy vẻ mặt hắn kích động, hắn lớn giọng kêu: "Tiểu Mịch! Chắc đây là Đông Nhi phải không?!" Lại nhìn về phía Đông Nhi đang đứng bên cạnh nàng, giọng nói có chút ghen ngào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Thấy nam nhân xa lạ trước mặt ngồi xổm xuống chuẩn bị sờ mặt Đông Nhi, Chu Mạch vội vàng kéo con bé ra phía sau, trước mắt nàng còn chưa biết rõ thân phận của nam nhân này, nhưng như thế cũng không ảnh hưởng đến lòng bảo vệ nữ nhi của nàng.

Đang lúc nàng chuẩn bị đặt câu hỏi đối với nam nhân khả nghi trước mặt, thì Vương Nhất Dao bên cạnh lại lên tiếng: "Trọng Sơn, ta nói huynh ở chỗ này chờ mẹ con bọn họ, không phải thê tử cùng nữ nhi nhà huynh đã đến rồi sao."

Vương Nhất Dao nói hai chữ "Trọng Sơn" làm Chu Mạch giật mình, nàng nhìn chăm chú cẩn thận quan sát nam nhân trước mắt một chút.

Nói thật, nam nhân này dáng người cũng không tệ, thân cao 1m78, vai rộng hông hẹp, tuy rằng hơi gầy nhưng nhìn qua cũng rất rắn chắc. Theo như những gì Chu Mạch nghe người ta nói cùng kinh nghiệm ở kiếp trước, hình dáng nam nhân này tuyệt đối thuộc loại nhan sắc có thể kiếm cơm.

Xem xong dáng người lại nhìn đến diện mạo, mày rậm mắt to, hơn nữa lại là mắt to một mí, mặt chữ quốc, đây là khuôn mặt Chu Mạch ưa thích. Hiện tại nàng đã biết một nửa khuôn mặt Đông Nhi giống ai, cái mũi hai người quả thực giống nhau như đúc, duy nhất không giống là Đông Nhi mắt hai mí.

Trong lúc Chu Mạch đánh giá Triệu Trọng Sơn thì Triệu Trọng Sơn lại cùng Đông Nhi nói chuyện: "Đông Nhi, cha là cha của con." Mà Đông Nhi chỉ là gắt gao tránh ở phía sau Chu Mạch không để ý đến hắn.

Vương Nhất Dao thấy Chu mạch ngây người liền trêu ghẹo nói: "Triệu nhị gia, không phải là nhìn thấy trượng phu trở về vui mừng đến nổi hóa ngọc luôn đó chứ?"

Chu Mạch nghe vậy mới tỉnh táo lại, mở miệng nói: "Huynh đã về!" Nói xong nàng lại cảm thấy bản thân thật là nói nhảm. Nhưng đối với hành động cầm tay trượng công cùng hai mắt đắm lệt, không nói gì chỉ biết ghen ngào nàng thật sự không diễn được như thế.

Thấy Đông Nhi vẫn không để ý đến mình, Triệu Trọng Sơn khom người đứng dậy, bình tĩnh nhìn Chu Mạch nói: "Ừm! Đã trở về!"

"Ách..." Chu Mạch không biết tiếp theo nên nói cái gì.

"Cổ của nàng bị sao thế?" Triệu Trọng Sơn quan sát hết sức tinh vi, trên cổ Chu Mạch vẫn đang còn năm vết cào do Lí thị để lại.

Chu Mạch thế nhưng lại thẹn thùng, nàng đỏ mặt, ôm cổ ngại ngùng nói: "À, bị mèo cào."

Cũng may Vương Nhất Dao bên cạnh hiểu chuyện, vội vàng thúc giục bọn họ về nhà: "Trọng Sơn, huynh có ngựa, ba người nhà huynh nhanh chóng trở về đi thôi, không cần phải đi xe lừa của lão Hồ làm chi. Cha cùng nương của huynh cũng đang ngóng trông huynh đấy!"

Triệu Trọng Sơn nghe xong liền đem Đông Nhi ôm lên ngựa trước, Đông Nhi đã biết người trước mắt này là cha của nó, nó chưa từng có cha nên cũng không biết cha có bộ dáng như thế nào, nó cảm thấy hiện tại nương đối với nó tốt lắm, nó không cần thiết phải có cha. Nhưng khi Triệu Trọng Sơn đem nó ôm lên ngựa, khóe miệng của nó vẫn là nhịn không

được mà cong một chút.

Đường phố đầy người qua lại, Triệu Trọng Sơn chắc sẽ không ôm Chu Mạch lên ngựa, cho nên nàng mãi đắm chìm vào suy tư, chờ nàng tỉnh táo lại thì đã ngồi trên lưng ngựa, nàng không biết nàng lên được ngựa như thế nào, cũng may lúc trước nàng đi ra ngoài du lịch thường xuyên có cưỡi ngựa, cho nên cũng không khiếp sợ.

Cho đến khi Triệu Trọng Sơn cũng lên ngựa ngồi phía sau Chu Mạch, nàng mới ý thức được vấn đề, nàng thì ôm Đông Nhi, vậy chẳng phải là nàng bị Triệu Trọng Sơn ôm sao, có đôi lúc nàng cũng khát khao có một nam nhân, nhưng khi thật sự có một nam nhân ngồi ở phía sau nàng, thì nàng lại ngượng ngùng, nàng quay đầu nói với nam nhân ngồi ở sau lưng nàng: "Cho Đông Nhi ngồi ở giữa đi, ngồi ở phía trước tôi sợ không giữ được con bé."

Nàng nói xong câu đó cảm giác được nam nhân sau lưng giật mình một cái sau đó nhẹ giọng thở dài, nhưng hắn vẫn bước xuống ngựa đem Đông Nhi ngồi ở giữa rồi xoay người lên ngựa.

Cứ như vậy, một nhà ba người cùng một con ngựa thêm hai gói đồ chậm rãi trở về Triệu thôn, bởi vì con ngựa này đã có chút già, cho nên mang ba người chạy đi có chút vất vả, bước đi không nhanh.

Trên đường đi ba người đều không nói chuyện, Chu Mạch thì không biết nói gì với một nam nhân hoàn toàn xa lạ. Mà Triệu Trọng Sơn hình như vẫn còn chìm đắm trong nỗi xúc động gặp được người thân chỉ mãi nhếch môi không lên tiếng, Đông Nhi thì là một cô bé ngoan, thấy nương cùng cha lần đầu tiên gặp mặt cũng không nói chuyện nó cũng im theo.

Chu Mạch dọc theo đường đi suy nghĩ rất nhiều, về sau phải sống thế nào đây, xem tên Triệu Trọng Sơn này chắc là sẽ không đi nữa, thế nhưng nàng chưa từng có suy nghĩ sẽ cùng một nam nhân cùng nhau sống qua ngày, nàng cảm thấy một mình nàng sống cũng rất tốt, nàng đột nhiên nhớ lại kiếp trước có một câu ca: "Sợ nhất cuộc đời này đã quyết định sống một mình không có anh, nay lại đột nhiên nghe được tin tức của anh." Lỡ như nam nhân này sau này đối xử với nàng không tốt thì nàng phải làm sao bây giờ, tư tưởng gia trưởng lớn quá thì nàng phải làm sao, thật sự có thể cùng cách (ly hôn) sao, tệ nhất là bị hưu (bị chồng bỏ) thôi nhưng nếu như vậy thì những nỗ lực mấy ngày nay của nàng không phải là công dã tràng sao.

Khi ngựa dừng chân trước cửa Triệu gia, Chu Mạch mới nhớ tới nàng đã quên nói cho Triệu Trọng Sơn là đã chia nhà, mà lúc này Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị đã được người trong thôn đi trấn trên hợp chợ trở về báo cho biết đứa con thứ hai của họ đã trở về, cho nên đang ở trong sân dất cổ chờ đợi.

Ngoại trừ Lí thị buổi sáng lúc nàng đi còn nằm ở trên giường giả vờ bị bệnh, mọi người đều tề tựu đông đủ ở trong sân ngóng cổ chờ Triệu Trọng Sơn, ngay cả Triệu Thu Diệp đã gả ra ngoài cũng trở về nhìn mặt anh trai.

Triệu Trọng Sơn xoay người xuống ngựa, Tôn Thị đã chạy tới lôi kéo tay hắn lệ nóng doanh tràng, miệng luôn luôn nói: Ôi!con của tôi. Ngay cả Triệu Đại Ngưu là người luôn luôn không biểu lộ tình cảm hốc mắt cũng đỏ lên, bất luận ở triều đại nào, máu mủ tình thâm đều là chân thật nhất!

Cho dù rất xúc động, Triệu Trọng Sơn cũng không quên đem Đông Nhi cùng Chu Mạch ôm xuống ngựa. Chu Mạch đối với hành động này của hắn tương đối vừa lòng.

Mọi người đứng ở trong sân cùng nhau chuyện trò chốc lát,

sau đó kéo Triệu Trọng Sơn đi vào nhà, Tôn Thị còn bảo Hứa thị nấu nước châm trà, đây đều là lúc đãi khách mới lấy ra dùng.

Một phòng đầy người nói không ngừng, Triệu Bá Tuyền cùng Triệu Thúc Hà thường ngày ít nói, hôm nay lại rất hồ hởi kể cho Triệu Trọng Sơn nghe những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong thôn những ngày không có hấn ở nhà. Thậm chí ngay cả con nhà ai cưới vợ, tiểu tử nhà ai ở trấn trên học nghề như thế nào cũng không bỏ sót.

Chu Mạch quan sát thấy tình hình trước mắt không có chỗ cho nàng nói chuyện, liền đem đồ mua ở trấn trên về nhà trước, sau đó lại mang chút thịt trở lại nhà lớn, xem ra cơm chiều hôm nay chắc phải ăn ở chỗ này.

Chưa đến giờ cơm chiều thì tam thúc cùng hai anh họ của ông ta cũng tới, tam thẩm đi theo phía sau. Vì thế cơm chiều là nam nhân một bàn lớn, nữ nhân bên này ngoại trừ Lí thị không có mặt, nhóm nữ quyến thì gồm nhà của hai người em trai của Triệu Đại Ngưu cùng với nữ quyến trong nhà, một cái bàn cũng không đủ.

Thức ăn cho các nam nhân thì dễ chuẩn bị, một mâm củ lạc có thể uống một vò rượu, vì thế trên bàn có hai mâm củ lạc, hai đĩa rau cùng một đĩa thịt. Bên nhóm nữ quyến thì ít củ lạc hơn, rau thì nhiều hơn một chút, bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ cho nên không có sự chuẩn bị mọi người chỉ có thể tạm chấp nhận như vậy, nhưng không khí trên bàn cơm vẫn rất sôi nổi.

Bởi vì mọi người đều đang vui vẻ, rất nhiều người đã uống say, Triệu Trọng Sơn uống đến mặt đỏ bừng, được Ngô Sơn Phong đưa về nhà, Chu Mạch giúp hấn cởi giày nhưng để hấn mặc nguyên quần áo mà ngủ, nàng rất ngại ngừng khi phải thay quần áo cho một nam nhân xa lạ.

Nhà mới cũng chỉ có một cái giường, Chu Mịch vốn tính toán sau khi thu hoạch ngô xong sẽ mời thợ mộc đến làm vật dụng trong nhà. Cho nên nhà mới trụ lủi chỉ có một cái giường, một tủ quần áo, hai băng ghế dựa cùng một cái bàn.

Nhìn Triệu Trọng Sơn say mèm ngủ ở trên giường, Chu Mịch bắt đầu sầu não đêm nay nên ngủ thế nào, Đông Nhi ở bên cạnh thì xoa xoa mắt ngủ gà ngủ gật. Cũng may giường đủ lớn, để Đông Nhi ngủ ở giữa chắc là không có vấn đề gì, Chu Mịch lại lấy thêm một cái chăn đắp trên người Triệu Trọng Sơn, sau đó bảo Đông Nhi đi rửa mặt đi ngủ. Mà nàng thì đi qua đi lại một ngày cảm thấy trên người đầy mồ hôi, cho nên lại nấu nước tắm rửa sau đó mới trèo lên giường.

Bởi vì ban ngày bận rộn, buổi tối Chu Mịch muốn nghiêm túc suy nghĩ ngày tháng kế tiếp nên làm thế nào, nhưng đầu vừa kể xuống gối thì mắt híp lại liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Chu Mịch tỉnh giấc, từ khi xuyên qua đến nay nàng đã có thói quen thức sớm, quay đầu nhìn Đông Nhi bên cạnh thấy con bé còn đang ngủ, nàng liền rời giường, chuẩn bị đi ra sân tản bộ hai vòng sau đó rửa mặt đi làm điểm tâm.

Ngay lúc Chu Mịch vừa duỗi thắt lưng vừa bước ra khỏi phòng, liền ngậy ngẩn cả người, nàng nhìn thấy một người nam nhân kéo tay áo chẻ củi. Lúc này nàng mới nhớ tới nam nhân của gia đình nàng đã trở lại.

Chu Mịch vội vàng thu lại hai tay, nhắm cái miệng đang ngáp lại, vẻ mặt sợ sệt nhìn nam nhân trong sân, Triệu Trọng Sơn cũng nghe thấy có tiếng động nên ngẩng đầu lên, hắc nộ cười với Chu Mịch: "Thức rồi à!"

"Chào!" Chu Mịch thấp thỏm cùng hắc chào hỏi, sau đó liền

cuống quít đi múc nước rửa mặt, dùng bàn chải nàng mua ở trấn trên đánh răng.

Triệu Trọng Sơn cảm thấy khó hiểu nhìn nàng một cái, sau đó lại vùi đầu chẻ củi. Chu Mịch yên lặng rửa mặt, lại yên lặng đi vào phòng bếp làm điểm tâm, nàng đối với quan hệ trước mắt cùng chuyện từ trước tới nay không biết xử lý như thế nào nên dùng sự yên lặng đối mặt với hắn.

Đông Nhi sau khi tỉnh dậy nhìn thấy Triệu Trọng Sơn lại mở miệng kêu một tiếng cha, làm cho hắn xúc động không thôi. Một nhà ba người bắt đầu ăn sáng, hai người lớn thì ngồi ăn, Đông Nhi thì đứng ăn, Triệu Trọng Sơn nói muốn Đông Nhi ngồi ở trong lòng hắn ăn nhưng bị Đông Nhi cự tuyệt, nó tình nguyện đứng ăn.

Điểm tâm Chu Mịch nấu gồm bánh bao nóng, cháo tiểu mễ, một đĩa dưa muối cùng trứng gà luộc. Triệu Trọng Sơn nhìn một bàn đầy thức ăn, lại nhìn chằm chằm Chu Mịch nói: "Tiểu Mịch, cho dù ở riêng, cũng không thể dùng tiền của mẹ nàng mãi được, ta lần này trở về có mang theo chút bạc, chờ ăn xong điểm tâm ta sẽ đưa cho nàng trang trải trong nhà."

Chu Mịch biết là hắn nghĩ rằng nàng dùng tiền của Trần thị để duy trì cuộc sống, dù biết hắn hiểu lầm nhưng nàng cũng không vội thanh minh, liền gật đầu đồng ý, tiền tới tay ai mà không muốn.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Chu Mịch ngẩng đầu nói với hắn: "Nay huynh đã trở về, hôm nào đến thăm nhà Lí Chính cùng Triệu Tam gia đi, bình thường bọn họ chiếu cố nhà chúng ta cũng không ít."

Triệu Trọng Sơn cũng gật đầu nói chuyện đó nên làm, nói hắn có đem theo vài món vật hiếm lạ, lát nữa sẽ chọn hai

món đưa cho bọn họ làm quà.

Ăn xong điểm tâm Chu Mịch dọn dẹp bát đĩa, Triệu Trọng Sơn để Đông Nhi đi chơi, hần liền gọi Chu Mịch vào buồng trong, đem gói đồ ngày hôm qua mở ra, Chu Mịch xem bên trong thấy có năm mươi lượng bạc, hai cái ngọc ban chỉ*, hai bộ vòng tay bằng ngọc.

*nhẫn đeo ngón cái làm bằng ngọc

Hần lấy mười lượng bạc đưa cho Chu Mịch, nói là dùng mua vật dụng trong nhà, sau đó lại chọn một bộ vòng tay đưa cho nàng, hai cái ban chỉ giữ lại cho Lí Chính cùng Triệu Tam gia.

Chu Mịch nhận lấy tất cả, trong lòng nàng nghĩ không biết ngày hôm qua hần cho Tôn Thị bao nhiêu, bởi vì nàng nhìn thấy hai mẹ con bọn họ đi vào buồng trong, một lát sau mới đi ra.

Đều nói nam tử cổ đại gia trưởng, lần này Chu Mịch xem như đã thấy được, Triệu Trọng Sơn làm việc gì cũng không nói với nàng một tiếng, cũng không thương lượng với nàng.

Sau khi hần đưa đồ cho Chu Mịch xong liền đem gói đồ cất đi, hoàn toàn không có ý giao cho Chu Mịch cất giữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Triệu Trọng Sơn cất túi đồ xong sau đó liền đứng dậy đi nhà Lí Chính cùng nhà Triệu Tam gia, lúc gần đi có hỏi Chu Mịch khi nào về Chu gia, hắn nói hắn đã nhiều năm không có ở nhà, nay đã trở về cũng phải đi vấn an Trần thị một chút.

Đối với ý nghĩ này của hắn, Chu Mịch lòng tràn đầy vui mừng, dù sao đó cũng là nhà mẹ đẻ của nàng. Vì thế nàng nói với hắn ăn cơm trưa xong sẽ đi, như vậy sẽ không cần phải ăn cơm ở nhà Trần thị, bởi vì Chu Mịch biết rõ lúc này Trần thị đang vội vàng làm mâm đãi.

Sau khi Triệu Trọng Sơn rời đi, Chu Mịch liền một mình ở trong nhà sắp xếp mấy tấm vải bố mua ở hai lần họp chợ trước, lúc trước nàng mua vải đều là màu hồng nhạt cùng màu hồng cánh sen, dùng để may cho Đông Nhi và nàng, hiện giờ ở nhà có nam nhân, xem ra lần sau đi trấn trên nàng phải mua thêm vải.

Ngay tại lúc Chu Mịch hết sức chuyên chú đo may cắt vải thì nghe được trong sân truyền đến tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lí thị hùng hổ dẫn theo ba nữ nhân thẳng tiến vào nhà nàng, nàng liền vội vàng cất kéo cùng kim chỉ cho vào giỏ may, nàng nhìn đám người Lí thị thế lực hung mãnh, nếu có đánh nhau cũng không thể dùng kéo đâm người ta bị thương được, so với việc tay đâm chân đá là hoàn toàn khác nhau, có đổ máu nàng sẽ rất khó ăn nói.

Lại nói tiếp, Lí thị chờ bốn nữ nhân đi vào nhà xong, liền vội vàng quay người đóng cửa, còn không quên cài then cửa lại.

Chu Mịch nhìn thấy không khỏi cười lạnh, đặc biệt nhìn thấy

hai miếng thuốc dán nằm trên cổ Lí thị, nàng không nhớ rõ ngày đó nàng có đụng tới cổ của ả ta hay không, nàng chỉ nhớ là nàng chỉ tập trung đánh vào hông cùng đùi của ả ta mà thôi. Nàng cũng đã hiểu rõ vì sao ngày hôm qua không thấy được Lí thị, thì ra là về nhà mẹ để tìm viện binh.

Không đợi Chu Mạch mở miệng, Lí thị đã bắt đầu kêu la: "Chu thị! Hôm nay chúng tao tới tìm mày, không vì cái gì khác, muốn mày đền tiền thuốc men!" Nói xong cắn tức nhìn Chu Mạch.

"Tiền thuốc men? Ngày đó tôi đã nhờ bà bà đưa cho cô." Chu Mạch nói đúng lý hợp tình, nói xong bướng bỉnh nhìn chằm chằm Lí thị, nghĩ thầm, ánh mắt trừng lớn như vậy không sợ mỗi à, so xem mắt ai lớn hả, mắt tôi lớn hơn nè!

"Mấy chục văn tiền làm sao đủ? Mày đánh tao phải nằm liệt giường, tiền bồi thường ít nhất phải năm lượng bạc!" Lí thị tiếp tục ngang ngược nói, ba nữ nhân bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa theo đuôi nói tiền bồi thường quá ít.

"Liệt giường sao? Tôi thì thấy hôm nay đại tẩu rất có sức sống, thân thể vô cùng tốt, giọng cũng rất khỏe đó chứ." Chu Mạch tiếp tục đáp trả.

Nghe thấy Chu Mạch nói như thế, Lí thị tức giận xông tới, ả giơ tay lên chuẩn bị cho Chu Mạch một cái tát.

Đúng lúc đó một người đứng bên cạnh Lí thị từ lúc bước vào đến giờ liền nhanh tay kéo tay ả ta lại, cản trở một cái tát tai này. Chu Mạch biết nàng ta, là biểu tỷ Vương Lê Hoa của Lí thị.

Vương Lê Hoa giữ chặt tay Lí thị, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lí thị không cần xúc động, sau đó chậm rãi nói với Chu Mạch: "Đệ muội, cô cũng đừng giận tôi, tôi theo Cúc Hoa gọi

cô một tiếng đê muội. Cô đánh đại tẩu của cô như vậy, làm hại nó phải nằm ở trên giường mấy ngày không thể bước xuống giường làm được việc gì, đánh nhau với cô ngày đó nó cũng liền mất sữa, chỉ tội nghiệp Lai Phúc nhỏ như vậy đã phải húp nước cháo." Nói xong vẻ mặt thương xót nhìn Chu Mạch, trong lời nói của nàng ta người tội nghiệp là Lí thị, nhưng trong ánh mắt lại nói lên người gây chuyện là Chu Mạch.

Vừa nghe Vương biểu tỳ nói như vậy, Chu Mạch hiểu rõ vì sao mỗi lần Lí thị sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thì chỉ số thông minh lại bay vọt như vậy, không ngờ nàng ta lại có một quân sư thông minh như thế, xem ra hôm nay Lí thị mang theo chị dâu cùng biểu tỳ của mình đến đây là muốn vừa đấm vừa xoa bức nàng phải ra bạc đây mà.

"Biểu tỳ, cô có nhìn thấy cổ của tôi chưa, đây là bị đại tẩu của tôi cào đấy, tôi cũng phải mời đại phu tới khám đó chứ, đến bây giờ cũng không có người nào đền tiền cho tôi. Tôi vì sao phải đưa tiền thuốc men cho đại tẩu, cũng là vì cảm thấy thực có lỗi với đứa cháu nhỏ tội nghiệp của tôi thôi, nhỏ như vậy đã bị nường của nó vì một chút tiền mà phải đi liều mạng với người khác, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới nó." Chu Mạch vừa nói vừa đưa vết cào trên cổ cho các ả ta nhìn.

Đại tẩu Lí thị mở miệng châm chọc khiêu khích Chu Mạch: "Đúng vậy, muội muội tôi dầu gì cũng còn có một đứa con trai tội nghiệp, có một số người muốn sinh con trai còn không sinh được đấy! Đừng nói con trai, sinh một đứa con gái tôi thấy còn khó khăn."

Nghe xong lời này, Chu Mạch cảm thấy mặt của nhị tẩu Lí thị đen lại, nàng nhớ tới nhị ca Lí thị đã có ba đứa con gái, lần này lại mang thai, cho nên mấy ngày trước Lí thị ôm Lai Phúc trở về chắc là cho Lý nhị tẩu đá dầm đi, ở đây có một

phong tục là sau khi mang thai cho đứa bé trai tầm nửa tuổi đá trên giường thai phụ thì có thể sinh được con trai, hai chị em bạn dâu Lí gia ngày thường đã bất hòa, cho nên khi Lí nhị tẩu nghe được đại tẩu nói như vậy, mặt lập tức đen lại, đây không phải là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao.

Chu Mạch nghe xong cũng không nói gì, chỉ cười nói: "Ngại quá, để đại tẩu phải thất vọng rồi, Trọng Sơn nhà chúng tôi hôm qua vừa trở về, tối qua còn nói sẽ cho tôi mau chóng sinh con trai đấy."

Chu Mạch sau khi nói xong câu đó mọi người trong phòng đều ngơ ngác, người có phản ứng trước là Vương biểu tỳ: "Triệu lão nhị đã trở về? Thật vậy chăng?"

Không đợi Chu Mạch trả lời, bên ngoài liên vang lên tiếng đập cửa, ngoài trừ Chu Mạch những người còn lại đều bị dọa giật mình, nhưng khi các nàng nhìn thấy Chu Mạch gật đầu thừa nhận, cũng không dám lỗ mãng, vội vàng mở cửa.

Triệu Trọng Sơn đẩy cửa bước vào nhà, nhìn thấy khắp nhà toàn là nữ nhân với vẻ mặt ngơ ngác nhưng hắn cũng không có biểu hiện kinh ngạc gì cả, hắn trước kêu Lí thị một tiếng đại tẩu.

"Trọng Sơn, sao chú trở về rồi?" Lí thị đầu óc chưa tỉnh táo nhưng đã nhanh miệng hỏi một câu rất ngu xuẩn, miệng của ả ta so với đầu óc của ả bao giờ cũng nhanh hơn.

Chu Mạch nghe câu hỏi như vậy rất muốn nở nụ cười, đại tẩu cô cho dù không muốn nhị đệ của cô trở về, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ, nhìn vẻ mặt Lí thị tỏ ra rất buồn bực.

Triệu Trọng Sơn cũng không để ý, nghiêm chỉnh trả lời câu hỏi của Lí thị: "Đại tẩu, tôi đã trở về, sẽ không đi nữa."

Nghe câu trả lời của Triệu Trọng Sơn, Chu Mịch không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng ấm áp, Vương Lê Hoa thì vội vàng nắm tay áo Lí thị.

"Trọng Sơn, nay chú đã trở về, thì tôi cũng nói với chú về chuyện của vợ chú cho chú biết, mấy ngày trước đại tẩu của chú có cùng vợ của chú cự cãi vài câu, chỉ vậy thôi mà Chu thị lại đánh Cúc Hoa nằm liệt giường, còn phải mời đại phu đến khám đấy, còn phải lấy thuốc bồi, cho nên hôm nay chúng tôi đến đây chỉ muốn lấy tiền thuốc men mà thôi." Vương Lê Hoa dùng khuôn mặt tươi cười nói với Triệu Trọng Sơn.

"Đấy là chuyện phải làm, không biết đại tẩu tốn bao nhiêu tiền thuốc men?" Triệu Trọng Sơn hỏi, Chu Mịch nghe xong mà nóng nảy, chẳng lẽ người này cứ như vậy cam tâm bị người ta lừa?

"Không nhiều lắm, tốn năm lượng bạc." Vương biểu tỳ nói, rất khác với ba người còn lại, chỉ biết sai đâu đánh đó.

"À, người mà đại tẩu mời chính là Tôn đại phu nhà Tôn Trại ở sát vách sao?" Triệu Trọng Sơn làm bộ như không có gì hỏi.

"Đúng vậy, chú cũng biết cái lão đầu đó khám bệnh lúc nào cũng ra giá rất cao!" Vương Lê Hoa lại dùng ánh mắt ngăn Lí thị đang muốn mở miệng.

"Được, để tôi đem năm lượng bạc đưa cho đại tẩu, đúng lúc ngày mai tôi cũng đi theo nương đến nhà Tôn Trại thăm cậu của huynh ấy, thuận tiện sẽ hỏi Tôn lão nhân một chút sao lão ấy chỉ khám một cái bị thương lại thu đến năm lượng bạc, nếu ông ta nói không rõ nguyên do, tôi sẽ bắt ông ta phun ra bạc thừa cho tẩu." Triệu Trọng Sơn từng chữ từng chữ nói.

Ách. . . . Chu Mạch rốt cục đã hiểu, thì ra Triệu Trọng Sơn lúc bắt đầu đã đào hố đặt bẫy cho các nàng ta nhảy vào, trong lòng nhịn không được cười trộm, nàng luôn luôn cho rằng bản thân nàng là loại người bề ngoài thì vô hại nhưng bên trong lại rất xấu xa, nhưng hôm nay so với tên Triệu Trọng Sơn có bộ dáng nề nếp vẫn phải kém một chút.

Bốn ả ta cũng không đoán được Triệu Trọng Sơn sẽ nói như vậy, Vương Lê Hoa vội vàng giải thích, nào là không cần đi tìm Tôn lão nhân hỏi làm chi, không những là tiền thuốc men, còn trể nãi Lí thị bước xuống giường làm việc gì đó, đại tẩu cùng nhị tẩu của Lí thị đứng bên cạnh cũng vội vàng phụ họa, nào là Lai Phúc không có sữa bú, lại không có cách nấu cơm linh tinh đủ thứ.

Chu Mạch không khỏi bĩu môi, từ lúc Lí thị sinh con, việc trong nhà hay ngoài ruộng cho tới bây giờ đều không dính tay, nàng chỉ đánh có một chút lại đánh ra được một đại tẩu chịu khó cơ đấy.

"Nếu là cho cháu của tôi, thì bấy nhiêu cũng phải, đại tẩu cứ đi về trước, tôi sẽ đưa tiền qua cho tẩu. Nhưng mà đại tẩu à, tôi muốn sau này tẩu cùng Chu thị sẽ là chị em bạn dâu hòa thuận vui vẻ, tôi không muốn bởi vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau, càng đừng nói đến là đánh nhau." Triệu Trọng Sơn không nhìn Vương Lê Hoa, mà chỉ nhìn chăm chăm Lí thị, ánh mắt kiên quyết yêu cầu, giống như Lí thị không đồng ý yêu cầu của hắn, năm lượng bạc cũng đừng mơ lấy được.

Lí thị phản ứng chậm chạp cũng không cảm nhận được khí thế trong mắt hắn, hơn nữa bị biểu tỷ bên cạnh kéo kéo tay áo, dùng một cái ánh mắt, nàng vội vàng gật đầu nói: "Được, được, tôi cùng đệ muội nhất định sẽ hòa thuận vui vẻ." Hoàn toàn một bộ dáng có tiền là trên hết.

Triệu Trọng Sơn nói xong lại gọi Chu Mạch: "Chu thị!" Chu Mạch nghe xong nghĩ thầm xem ra quan hệ của nàng cùng với lão công trước mắt này cũng không thân thiết cho lắm.

Chuyện này sau khi được Triệu Trọng Sơn giải quyết, cuối cùng lấy năm lượng bạc vẽ cái dấu chấm tròn kết thúc, Chu Mạch bị Triệu Trọng Sơn lôi kéo đem bốn nữ nhân đưa ra sân. Dĩ nhiên Chu Mạch cũng không muốn lấy bạc mà Triệu Trọng Sơn đưa cho nàng lấy ra mà đền, nàng còn không có lòng tốt đến nỗi đó đâu, đó là chuyện không thể nào.

Hiển nhiên Triệu Trọng Sơn cũng không muốn Chu Mạch ra tiền, hắn lấy từ trong gói đồ ra năm lượng bạc sau đó đi đến nhà đại ca hắn ở sát vách bên cạnh.

Đến nhà đại ca hắn thì được biết đại ca hắn không có ở nhà nghe nói là đi thu hoạch ngô.

Chu Mạch nấu cơm trưa sớm một chút, nàng làm hai mẹt một canh, dưa chuột xào thịt, gan heo xào đậu đũa, canh mướp nấu thịt băm, cảm thấy đã đủ một nhà ba người ăn, món chính vẫn là bánh bao nóng, ngày hôm qua nàng có mua được gạo mễ ngon nhưng không dùng để nấu cơm, chỉ chừa để nấu cháo ăn sáng, dù sao gạo mễ ngon so với bột mì vẫn đắt hơn, từ khi ra riêng trong nhà cơ bản mỗi ngày đều có thịt ăn, đặc biệt là cơm trưa, mà gan heo cùng ruột heo cũng rẻ tiền, cho nên cuối tuần có thể mua một ít về nấu ăn.

Làm xong mọi thứ thì Triệu Trọng Sơn cùng Đông Nhi đều đã trở về, hai cha con bọn họ đều biết thời điểm về nhà dùng cơm.

Nhìn thức ăn trên bàn, Triệu Trọng Sơn yên lặng rửa tay ngồi xuống ăn cơm, nhưng ăn đến một nửa hắn vẫn là nhin

không được nói: "Tiểu Mạch, chúng ta đã từng nói cuộc sống của chúng ta coi như cũng tạm được, nhưng thịt thì cũng không cần mỗi bữa đều phải ăn, buổi sáng đã ăn qua trứng gà, cơm trưa cũng phong phú như vậy, chúng ta chỉ có ba mẫu đất, sau này còn phải có thêm con nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Triệu Trọng Sơn nói xong cũng không nhìn Chu Mịch, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, Chu Mịch nghe xong trong lòng rất là buồn bực, nàng đối với chuyện lúc sáng Triệu Trọng Sơn tự ý quyết định không thương lượng gì với nàng liền cho Lí thị năm lượng bạc vẫn còn có phần buồn bực, hiện giờ lại thấy hắn nói như vậy liền nhịn không được.

"Đông Nhi đang tuổi lớn phải ăn ngon một chút mới phát triển tốt được, hơn nữa huynh xem tôi luôn luôn gầy như thế này, sau khi ở riêng mới có thể được ăn thứ này thứ kia, lúc trước ở nhà huynh tôi phải ăn khô nuốt khan. Hơn nữa lúc sáng huynh đưa cho đại tẩu của huynh năm lượng bạc cũng đủ cho nhà chúng ta ăn ít nhất là một năm." Chu Mịch không dám nói lớn tiếng với Triệu Trọng Sơn, nàng biết đối mặt với loại nam nhân đầy tính gia trưởng này chỉ có thể tỏ ra giả vờ yếu đuối tội nghiệp, vì thế lúc nói chuyện nàng nói nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu. Mặt khác nàng vẫn sợ chuyện bạo lực gia đình, nghe nói ở cổ đại có rất nhiều nam nhân đánh vợ, hiện tại đối với nam nhân trước mắt này, ở chung đã gần một ngày nàng còn chưa đủ hiểu biết về hắn, quan trọng là nàng không dám nắm chắc có thể đánh thắng được hắn hay không.

Quả nhiên cho dù tiếng nói của Chu Mịch nhỏ như vậy nhưng Triệu Trọng Sơn lại nghe rất rõ, hắn vội vàng giải thích với Chu Mịch: "Ta sẽ không cho mẹ con các nàng chịu khổ! Ngày hôm qua ta đã cho nương hai mươi lượng, tam đệ cùng cha mẹ ở chung với nhau, bấy nhiêu cũng coi như là giúp đỡ, tối hôm qua ta cũng có nói cho đại ca bạc, đại ca chết sống không nhận, nhà đại ca cũng không tốt mấy, cũng coi như vì trưởng tôn Triệu gia chúng ta, năm lượng bạc kia cũng coi như là giúp đỡ bọn họ."

Nói xong mọi chuyện, hấn sợ Chu Mịch trong lòng còn hiểu lầm, vội vàng bổ sung một câu: "Đợi lát nữa đến nhà mẹ vợ, ta cũng sẽ cho bà hai mươi lượng, hai bên đều là cha mẹ, cho nên phải như nhau. Nàng đừng nghĩ nhiều."

Nghe mấy chuyện này Chu Mịch thật sự không biết nói gì, người nghĩ người là thằng bé phát tiền à? Phần thưởng Lôi Phong ở cổ đại người có muốn ban phát cho người luôn hay không, nhưng nàng vẫn là cau mày nỉ non: "Nếu như vậy, chúng ta..."

Biết Chu Mịch đang lo lắng cái gì: "Chúng ta còn trẻ tuổi, vẫn còn sức khỏe, nông nhàn ta còn có thể lên núi săn thú đổi tiền, cho nên nàng đừng lo lắng!" Triệu Trọng Sơn vội vàng an ủi nàng.

"Huynh tính toán thì tốt rồi, huynh xem rau dưa chúng ta ăn hôm nay đều là do chúng ta trồng, thịt thì phải đi trấn trên mua, còn có dầu muối tương dấm, tuy những thứ này không tốn bao nhiêu tiền. Huynh buổi sáng đưa cho đại tẩu năm lượng bạc có thể ăn được những bữa cơm trưa như thế này hơn nửa năm đấy." Chu Mịch vẫn cứ nhỏ giọng than thở, nàng thật sự đối với chuyện lúc sáng vẫn còn rất tức giận.

"Nàng..." Triệu Trọng Sơn mặt đành lại, rõ ràng rất tức giận. Hấn lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm không để ý Chu Mịch. Thấy hấn không nói chuyện Chu Mịch cũng im lặng, chuyên tâm ăn cơm, Đông Nhi có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, nuốt vội mấy miếng cơm nói đã ăn no rồi đi chơi.

Trên bàn chỉ còn lại hai vợ chồng yên lặng không tiếng động ăn cơm, bất quá Triệu Trọng Sơn cơm nước xong buông bát đĩa lại quả quyết cam đoan với Chu Mịch: "Tiểu Mịch, không cần phải nhắc đi nhắc lại chuyện năm lượng bạc kia

nữa, về sau nàng muốn ăn gì cứ nấu, bạc không đủ nàng tìm ta lấy là được." Nói xong liếc mắt nhìn Chu Mịch liền đứng dậy rời khỏi, nói là về nhà lớn một chuyến, sẽ nhanh chóng trở về đi Chu gia.

Nhìn bóng lưng rộng lớn kia, Chu Mịch trong lòng chỉ thấy không biết làm sao, nàng đã biết rõ trong lòng Triệu Trọng Sơn, hiểu đạo cùng tình nghĩa huynh đệ chiếm phần rất lớn, hẳn cũng thật đem Đông Nhi để ở trong lòng, từ ngày đầu tiên gặp Đông Nhi liền dùng vẻ mặt ôn hoà đối với con gái. Còn ở trước mặt mọi người thì lại tỏ ra xa cách với nàng, bọn họ vốn là vợ chồng, gần trong gang tấc lại tựa như người xa lạ, cuộc sống sau này nên sống như thế nào đây.

Cẩn thận nghĩ lại, Triệu Trọng Sơn đưa Tôn Thị tiền cũng là chuyện đương nhiên, đó là tẫn hiếu, đối với chuyện hẳn không ở nhà gần sáu năm coi như bồi thường. Mà đưa tiền cho đại ca đại tẩu hẳn thì đó là giúp đỡ, không đành lòng thấy nhà huynh đệ ruột thịt của mình sống kham khổ, đối với những chuyện lúc xưa đều đã là quá khứ, hơn nữa bản thân hẳn ở bên ngoài dùng mạng đổi lấy tiền, Chu Mịch biết rõ bản thân nàng đã là vợ người ta thì không có quyền lên tiếng, nhưng vẫn không nhịn được mà thở dài, trượng phu nhà mình không phải là một đại phú đại quý mới nổi mà đã phải đảm nhiệm rất nhiều việc.

Chu Mịch thu dọn bát đĩa xong thì Triệu Trọng Sơn đã từ bên ngoài trở về, dường như là hẳn đã quên những chuyện không thoải mái đã diễn ra trên bàn cơm vừa rồi, chỉ mãi lo thúc giục Chu Mịch nhanh chóng chuẩn bị, lát nữa sẽ xuất phát đi Chu gia thăm Trần thị. Bởi vì dự định buổi chiều sẽ trở về cho nên bọn họ không mang Đông Nhi theo, sợ đi về gấp rút sẽ làm con bé bị mệt.

Hai người một đường không nói chuyện đi đến nhà Trần thị, bọn họ vừa mới đi vào cửa lớn liền nhìn thấy Trần thị chạy

tới, nắm tay áo Triệu Trọng Sơn vui mừng không kèm chế được.

"Thật đúng là đã về, hôm nay sáng sớm có người nói với nương là Trọng Sơn đã về, nương còn không tin nữa đấy, hiện giờ thấy mới tin tưởng, ông trời thật có mắt! Bồ tát phù hộ Trọng Sơn chúng ta bình an trở về!" Trần thị vừa nói vừa chấp tay tạo thành hình chữ thập cầu nguyện.

"Nương, Trọng Sơn đã về thật, nương cứ yên tâm đi!" Triệu Trọng Sơn cũng có chút kích động, đỡ Trần thị vào phòng, mời Trần thị ngồi ở ghế trên, sau đó hấn liền quỳ trên mặt đất dập đầu với Trần thị ba cái.

Chu Mạch nhìn hành động của hấn mà sửng sốt, nàng đã lớn như vậy lần đầu tiên mới nhìn thấy cảnh khấu đầu lạy cha mẹ, nghĩ đến ngày hôm qua buổi chiều ở nhà cũ Triệu gia chắc hấn cũng làm thế với Triệu Đại Ngưu cùng Tôn Thị, tiếc là lúc đó nàng đã đem đồ về nhà, cho nên đã bỏ lỡ cảnh tượng hiếm có như thế.

Trần thị vội vàng đỡ Trọng Sơn đứng lên, nhiệt tình kéo hấn ngồi xuống ghế, lại kéo Chu Bình đứng ở bên cạnh qua chào hỏi tử phụ, nó cũng đã quên mất Triệu Trọng Sơn là ai, dù sao lúc hấn tòng quân Chu Bình chỉ có bảy tám tuổi. Chu Bình luôn luôn mắc cỡ lại không sợ Triệu Trọng Sơn, nó liền hỏi tử phụ nó một ít chuyện đánh giặc ở quân doanh, Triệu Trọng Sơn cũng rất có kiên nhẫn trả lời từng câu một, cuối cùng còn nói sau này có thời gian sẽ dạy cho nó chút quyền cước.

Chu Mạch nhìn hai người bọn họ tán gẫu sôi nổi như thế, liền vội vàng lôi kéo Trần thị đi ra ngoài, nàng hiện tại có một bụng câu hỏi rất muốn hỏi Trần thị.

"Nương, lúc trước con có nói với nương chuyện con sau khi

bị đụng đầu đã quên hết mọi chuyện trước kia, có phải trước kia Trọng Sơn không đồng ý cưới con phải không?" Chu Mịch vô cùng xác định hỏi.

"Ai!" Nghe được câu hỏi của Chu Mịch, Trần thị đầu tiên là thở dài, sau đó nói: "Chuyện này cũng không thể trách nó, lúc trước nó có đính hôn với một cô nương, là người cùng thôn, chính là con gái thứ hai của nhà Hồ Ma Tử ở phía bắc thôn của các con. Hai đứa chúng nó từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nam lớn lên tuần tú, nữ lớn lên xinh đẹp. Người lớn hai bên thấy bọn nó từ nhỏ đã gắn bó nhau không rời, liền sớm cho tụi nó đính hôn."

"Vậy, tại sao hai người này lại không thành thân với nhau?" Chu Mịch tỏ vẻ như bản thân là một người nghe chân thành, phụ họa theo đuôi hỏi. Kỳ thực trong lòng nàng nghĩ là, tình cảm thanh mai trúc mã nàng làm sao có thể sánh bằng đây.

"À, thì chính là..., ai biết đứa nhỏ đó bị tỷ tỷ của nó rù quên, lại tình nguyện đi làm người thiếp thứ chín của Vương địa chủ, cũng không đồng ý gả cho Trọng Sơn là một nông dân bán lưng cho đất bán mặt cho trời. Trọng Sơn lúc đó đối với nó rất tốt, nghe nói nếu nó có đi thả lưới bắt chim thì cũng sẽ đưa đến nhà Hồ Ma Tử trước, càng đừng nói đến việc gánh nước ra đồng cho nhà bọn họ. Khi đó bà bà của con cũng vì chuyện này tức giận không ít đâu. Sau khi nhị cô nương Hồ gia gả cho Vương địa chủ làm thiếp, kể từ đó Trọng Sơn luôn luôn im lặng, công công bà bà của con rất tức giận, vốn là trong ba đứa con trai nó là đứa mà họ không muốn thấy mặt nhất nay lại gặp chuyện xấu hổ như thế. Đúng lúc đó đệ đệ của con làm bò của nhà họ chết, mà con cũng đang ở tuổi đợi gả, họ liền yêu cầu nhà chúng ta đem con gả cho nó. Lúc đầu Trọng Sơn chết sống không đồng ý, sau này nghe nói Hồ gia nhị cô nương mang thai, nó mới chấp nhận. Nương cũng vì thấy Trọng Sơn diện mạo anh

tuấn, hơn nữa còn thật thà siêng năng nên mới đồng ý, con đó, đã nhặt được của quý rồi."

Chu Mạch nghe xong, trong lòng có chút cảm khái quá mức, tình huống máu chó như vậy mà nàng cũng gặp phải sao trời. Xem ra nàng đã đoán đúng, Triệu Trọng Sơn không thích nàng, còn trong mắt nương nàng thì lại cho rằng nàng nhặt được của quý, nhưng theo thực tế Chu Mạch có thể đoán ra rằng sau khi nàng gả đến Triệu gia, trượng phu của nàng cũng không cho nàng một cái sắc mặt tốt nào.

Xem ra bất luận là ở cổ đại hay hiện đại, đều có chuyện nữ nhân tình nguyện ngồi xe thể thao mà khóc chứ không muốn ngồi trên xe đạp mà cười. Người không thể nói họ tham mộ hư vinh, họ chỉ dựa vào khuôn mặt cùng dáng người, không ăn trộm, không cướp đoạt, cũng không làm chuyện gì sai, họ chẳng qua là sợ phải chịu khổ mà thôi.

Nhìn con gái nhíu mày, Trần thị vội vàng an ủi nói: "Khi đó con vừa đen lại vừa gầy, nó không thích con cũng là đương nhiên, nhưng bây giờ con nhìn con xem, muốn ngực có ngực, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, nếu con thể hiện bản lĩnh một chút, nó cũng không thể lại ghét bỏ con. Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng sinh con trai cho nó đi!"

Nghe được Trần thị nói như thế, Chu Mạch lại do dự, nàng cùng hẳn bây giờ có một sợi dây ràng buộc không rõ đó là Đông Nhi. Triệu Trọng Sơn trở về đến bây giờ đã được một ngày một đêm, trong đầu nàng cũng đã thoáng qua trăm ngàn cái ý tưởng, từ cùng cách cho đến tạm khoan nhượng vì lợi ích toàn cục, từ mạnh mẽ cho đến giả trang là một nàng dâu yếu đuối, nàng cũng đều nghĩ qua, đây là lần đầu tiên từ lúc nàng xuyên đến thời đại này lại cảm thấy mờ mịt như thế, nàng không thể tìm không thấy hướng đi để tiếp tục sống.

Bất quá nghe ý tứ Trần thị thì Triệu Trọng Sơn là cái loại si tình, nhưng cái loại si tình này lại không nằm trên người của nàng. Nếu cẩn thận xét lại thì trượng phu này của nàng vẫn có một chút ưu điểm, hắn cần cù lao động, hiếu kính cha mẹ, yêu thương con nhỏ, nếu dụng tâm, hắn tuyệt đối cũng có thể trở thành một trượng phu tốt, tuy nhiên khuyết điểm của hắn là quá tự cho mình là đúng, tư tưởng đàn ông lại quá lớn, thậm chí có chút cổ hủ. Quan trọng là phải xem sau này hắn thế nào nữa, thấy tình huống hôm nay chắc là hắn cũng không dự đoán được nàng sẽ phản bác ý kiến của hắn, cho nên sắc mặt có chút khó coi. Bất quá hắn đã không nghĩ đến, chuyện như thế sau này còn xảy ra nhiều.

Chờ nửa ngày vẫn không thấy câu trả lời khẳng định của Chu Mạch, Trần thị lấy tay khều nàng một cái, "Nghĩ cái gì đấy, nương nói bây giờ chuyện con cần làm là sinh con trai cho Trọng Sơn, con cũng đã có tuổi, nên nắm chặt thời gian!"

"À, được, con đã biết." Chu Mạch vội vàng đáp lời, trong lòng còn đang suy nghĩ về đủ loại tương lai với Triệu Trọng Sơn như thế nào, hắn nếu không trở lại thì thật tốt, nàng sẽ may vá thêu thùa sống tự do qua ngày, nuôi Đông Nhi lớn sau đó sẽ chọn con rể ở rể để hiếu thuận với nàng, có thể bình an thuận lợi sống một đời, nhưng hiện tại lại không giống như thế, nàng phải suy xét một chút kế tiếp nên sống qua ngày thế nào.

Trần thị nghe xong câu trả lời khẳng định của Chu Mạch cũng thấy yên tâm, nắm tay nàng kéo cách xa cửa chính một chút, sau đó lấy túi tiền từ trong tay áo lấy ra ba lượng bạc đưa cho Chu Mạch, Chu Mạch không chỉ nhìn mà còn mỉm cười nói: "Nương, nương đưa cho con ba lượng bạc, lát nữa Trọng Sơn sẽ hiếu kính với người hai mươi lượng đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải

miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Tuy nói thế nhưng Chu Mạch vẫn nhận lấy tiền Trần thị đưa, còn không quên dặn dò Trần thị nhất định phải nhận tiền Triệu Trọng Sơn đưa cho bà.

Trần thị nghe xong nhin không được lắm bầm: "Tới bây giờ thì nương cũng đã tích góp được tám lượng bạc, chờ thu hoạch vụ thu xong sẽ mời thợ đến sửa lại nhà này một chút, cũng tiện cho việc tìm mối mai cho đệ đệ của con cũng đã đủ. Nương cầm nhiều bạc như vậy để làm gì."

"Nương, tiền nhiều một chút cũng không hại gì, hơn nữa sau khi sửa nhà, mai mối quà cáp cho hôn lễ cũng cần dùng tiền, hiện giờ tiền sính lễ trong thôn chúng ta phải tốn đến ba bốn lượng bạc. Cho nên khi huynh ấy đưa tiền nương nhất định phải nhận. Vả lại tiền bán mầm đậu cao lắm thì hàng tháng cũng chỉ kiếm được một hai lượng bạc, trừ đi tiền mua đậu thì còn lại cũng không được bao nhiêu. Tiền này nương dùng khi có việc cần cũng tiện. Với lại huynh ấy cũng cho bà bà của con như thế."

Vừa nghe Triệu Trọng Sơn cũng cho Tôn Thị hai mươi lượng bạc, Trần thị yên tâm, đồng ý với Chu Mạch nhất định sẽ lấy.

Sau đó bà lại nói vài câu: "Nói đến chuyện mầm đậu thì nương mới nhớ, nhà lão Vương ở đầu thôn tây cũng đã bắt đầu mua đậu làm đấy, cộng thêm nhà chồng của cô em chồng con nghe nói cũng chuẩn bị làm luôn, dù sao nhà bọn họ bán đậu hủ, cho nên làm mầm đậu cũng tiện. Nương đoán chắc là bọn họ nhìn trộm phương pháp của chúng ta, con có dạy cho cô em chồng của con không đó?"

Chu Mạch lắc đầu nói không có, nhưng nàng biết rõ nhà của

nàng không có khả năng sẽ độc chiếm được lâu dài, dù sao cách làm mằm đậu cũng không phải là kỹ thuật cao siêu gì, hơn nữa nhà mẹ đẻ của nàng hai bức tường chắn gió cũng không có, ai để ý một chút là học được thôi.

Bất quá trước mắt trong đầu nàng tạm thời cũng chưa nghĩ ra được cách kiếm tiền nào tốt hơn, hơn nữa hiện tại trượng phu đã trở về, về sau nàng làm chuyện gì cũng đều vương vớ tay chân. Nhưng chỉ cần nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận, Chu Mạch tin sẽ có biện pháp, nàng chỉ có thể an ủi Trần thị không cần cấp, trước mắt mỗi ngày bán vài cân mằm đậu thôi, mỗi cân bán một văn tiền, cũng tùy theo tình hình mà ra giá để bán.

Đang lúc Chu Mạch chuẩn bị mở miệng hỏi hai mẫu ngô trong nhà thế nào thì thấy Triệu Trọng Sơn cùng Chu Bình từ trong phòng đi ra, chắc hai người vừa rồi nói chuyện tương đối hợp ý hay sao mà vẻ mặt cả hai đều rất vui vẻ.

"Đúng rồi, nương, hai mẫu ngô nhà nương thu hoạch chưa?" Triệu Trọng Sơn hỏi Trần thị.

"Còn chưa, vốn chuẩn bị hôm nay đi, nhưng nghe nói con đã trở về, biết hôm nay các con thế nào cũng tới cho nên ngồi ở nhà chờ. Ai biết các con giờ này mới đến, cũng không dùng cơm trưa với nương nữa." Trần thị tuy còn trách việc bọn họ tới chậm, nhưng trong lời nói từng chữ đều lộ ra đối với chuyện con rể trở về rất vui vẻ.

"Như vậy à, nếu vậy thì ngày mai con cùng Tiểu Mạch sẽ đến bẻ ngô cho nương, cũng sẽ đem Đông Nhi theo luôn, chúng con cũng dùng cơm trưa ở đây luôn. Chúng ta bốn người làm tới hoàng hôn, chắc là có thể thu hoạch xong." Triệu Trọng Sơn cùng Trần thị bàn bạc.

"Không cần, hai đứa còn hai mẫu ngô đang chờ thu hoạch

đấy, trước kia Tiểu Mạch ở nhà cũng chưa từng làm ruộng, tuy sau khi gả đến nhà con cũng có đôi lần ra ruộng, nhưng như thế nó cũng không thể làm được đâu." Trần thị không chịu được cảnh khuê nữ nhà mình chui tới chui lui trong ruộng ngô, hơn nửa năm nay con gái của bà thật vất vả mới dưỡng được sắc mặt tốt như thế này, thân thể cũng không khô cứng gầy còm như trước kia nữa, hiện giờ bà lại nhìn thấy con rể của mình càng ngày càng có phong độ, cũng càng ngày càng tuấn tú. Bà sợ lỡ như ngày nào đó Triệu Trọng Sơn ghét bỏ con gái bà, lại tìm cơ bỏ vợ hoặc lại cưới thêm cô vợ nào thì sao, như thế thì sẽ mất nhiều hơn được. Cho nên hiện tại yêu cầu mà bà cần ở Chu Mạch là chăm sóc bản thân cho tốt, mau chóng sinh con.

Triệu Trọng Sơn nở nụ cười: "Nương, con cũng không cần Tiểu Mạch xuống ruộng làm gì, nàng đến nấu cơm đưa nước cho chúng ta sẽ tiết kiệm được thời gian, như thế cũng có thể sẽ nhanh hơn đấy. Nương yên tâm, sau này có con ở đây, việc ruộng đất nhà mình con cũng sẽ không để nàng nhúng tay vào đâu ạ."

Từ lúc Chu Mạch gặp được Triệu Trọng Sơn tới nay lần đầu tiên mới nhìn thấy hắc cười, phát hiện hắc cười lộ lên lại rất đẹp, khóe miệng cong lên, có thể nhìn thấy răng trắng như ẩn như hiện. Nàng rất khó tưởng tượng được một nam nhân có tính cách mạnh mẽ như vậy lại có thể cười hàm súc như thế, hơn nữa có thể nhìn ra hắc là thật lòng cười, vì thế nàng chỉ mãi lo nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn tú kia mà ngây người một chút, bị ánh mắt Triệu Trọng Sơn nhìn qua, nàng vội vàng dời mắt sang chỗ khác.

"Tiểu Mạch làm việc nhà rất giỏi đó, trước khi các con ở riêng, cơm nước trong nhà con đều là do nó nấu đấy, quần áo cũng do nó giặt. Còn dọn dẹp nhà cửa rất gọn gàng ngăn nắp." Trần thị chợt cảm thấy những lời của bà vừa rồi giống như đem Chu Mạch nói thành một nàng dâu lười biếng, liền

nhANH chóng thay đổi hướng gió, bắt đầu khen con gái của bà tài giỏi, siêng năng cỡ nào.

Chu MẠch cảm thấy lão nương của nàng thật sự rất hài hước, theo lời của bà thì nàng không rõ cuối cùng là nàng có tính nết gì nữa, nàng thấy nàng siêng năng hay lười biếng chỉ trông chờ vào lời nói của nương nàng mà thôi.

Triệu Trọng Sơn nghe xong cũng chỉ mỉm cười, gật đầu nói đúng, bày tỏ đối với nhận xét của bà hẳn thật đồng ý.

Bởi vì bọn họ không có dự định ở nhà Trần thị ăn cơm, cho nên nói chuyện với nhau một lát liền chuẩn bị ra về, trước khi rời đi Triệu Trọng Sơn đem bạc đưa cho Trần thị, nói là hiếu kính với bà, bởi vì có lời dặn dò của Chu MẠch, Trần thị liền giả vờ từ chối một chút sau đó mới nhận, bà còn cố giữ bọn họ ở lại ăn cơm, còn trách bọn họ sao không đem Đông Nhi đến theo.

Ra khỏi Chu gia, bọn họ sánh bước cùng nhau men theo con đường nhỏ quanh co đi về, Triệu Trọng Sơn đang đi bỗng ngừng lại, Chu MẠch thấy thế cũng dừng lại, dùng ánh mắt hỏi hắc sao lại không đi. Chỉ nghe hắc nói một câu: "Tiểu MẠch, vất vả cho nàng!" Nói xong hắc không nhìn Chu MẠch lại tiếp tục bước đi.

"Ách..." Chu MẠch vừa định trả lời không có gì, đều là chủ nhân thân thể này ăn khổ chứ đâu phải nàng, nàng sau khi đến đây cũng thật là đâu có chịu vất vả gì. Nhưng khi nhìn chằm chằm vào bóng lưng Triệu Trọng Sơn, Chu MẠch cảm thấy nàng không cần thiết phải trả lời, cho nên nàng cũng chỉ có thể tỏ ra không có gì liền cất bước đi theo sau hắc mà thôi.

Lúc sắp về đến nhà, Triệu Trọng Sơn lại đột nhiên mở miệng, bất quá lần này là vừa đi vừa nói: "Sáng ngày mai chúng ta

cưỡi ngựa đi, ngày hôm qua nó đã mệt nhọc cả ngày, buổi sáng ta có đi xem thấy nó có chút nước dãi, cho nên mới đi bộ."

"À, được." Chu Mạch đáp, nàng có thể tự hiểu là trượng phu này của nàng đã bắt đầu săn sóc cho nàng rồi không, đương nhiên nếu hần nói hôm nay vất vả nàng, khi về nhà ta sẽ nấu cơm hay gì đó thì nàng sẽ càng vui vẻ hơn. Kỳ thực Chu Mạch đi bộ thật sự là không biết mệt, chủ yếu là thân thể này trong khoảng thời gian qua đã được chăm sóc tốt, hơn nữa nàng đã được luyện qua.

Về tới nhà thì mặt trời đã xuống núi. Đông Nhi đã đem ghế ra sân ngồi ngắm cổ chờ cha mẹ, Chu Mạch vội vàng rửa tay chuẩn bị làm cơm chiều, Đông Nhi liền chuẩn bị đi vào nhóm lửa, bởi vì lúc trước đa phần vào giờ nấu cơm chiều hai mẹ con sẽ phân công cho nhau như thế.

Bởi vì mỗi khi đến giờ nấu cơm, mấy đứa trẻ trong thôn có thể làm được việc gì đó đều phải về nhà giúp đỡ như ôm củi đốt đèn, cho nên vào giờ này cũng rất ít có bạn để chơi, cho nên cho dù có những đứa nhỏ không cần làm việc gì cũng đều phải trở về nhà, cũng có mấy đứa bé trai tinh nghịch sẽ họp lại với nhau đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh thôn giả làm ếch, hoặc là đi đào dế, tuy nhiên trước khi trời tối bọn chúng đều phải về nhà.

Triệu Trọng Sơn cúi đầu thì thầm với Đông Nhi vài câu, Đông Nhi liền vui vẻ đi ra sân nhảy đếm ô, còn hần lại ngồi xuống nhóm lửa. Chu Mạch cũng không biết bọn họ thầm thì cái gì, nàng cũng không mở miệng nói chuyện, nam nhân này lại đau lòng cho con gái chỉ mới gặp mặt lần đầu, ngày hôm qua Triệu Trọng Sơn gặp lại nhiều người thân tuy rất xúc động nhưng hần chỉ mỉm cười, chỉ có lúc nhìn thấy Đông Nhi trong mắt lại cố nén nước mắt.

Nàng bắt đầu suy xét, vì sao hần là nam nhân ở cổ đại, lại không có biểu hiện sự khinh thường đối với nữ nhi ra ngoài, đây là lần đầu tiên từ lúc nàng đến thời đại này mới gặp được một nam nhân đối với con gái lại tốt như hần. Cẩn thận nghĩ lại chỉ có thể có một khả năng, đó là do hần ở trên chiến trường đã nhìn thấy nhiều cảnh sống chết, biết người thân rất quan trọng, mà bà bà thì thật rõ ràng là thiên vị con trai trưởng cùng con trai út, nàng còn nghe người ta nói, nói Triệu Trọng Sơn lớn lên rất tuấn tú, không giống con của nhà bọn họ, hồi nhỏ họ đã mời thầy bói đến đoán mạng, nói mạng của Triệu Trọng Sơn quá lớn có thể sẽ khắc chết người thân.

Cho nên Tôn Thị đối với đứa con thứ hai này không quan tâm, còn khắp nơi đề phòng hần, đêm qua lúc ăn cơm chị dâu nhà tam thúc Tưởng thị còn thì thầm nói với nàng, nói đây là lần đầu tiên trong mười năm qua bà thấy Tôn Thị cùng con thứ hai nói nhiều như vậy, lúc trước bà rất ít thấy hai người bọn họ nói chuyện với nhau, hai vợ chồng Triệu Đại Ngưu đối với đứa con trai này cũng là hoàn toàn nuôi thả, lo cơm lo chỗ ở là tốt lắm rồi. Bất quá dù sao cũng là máu mủ tình thâm, nhìn thấy Triệu Trọng Sơn trở về, kỳ thực trong lòng bọn họ chắc là cũng thật vui vẻ đi.

Mặc kệ thế nào, thấy Triệu Trọng Sơn thương con gái như vậy, có phải nàng sẽ không cần phải sinh con trai cho hần hay không, hoặc là cho dù có sinh thêm đứa con gái nữa cũng sẽ không có việc gì.

Lắc lắc đầu, Chu Mịch cảm thấy lúc này mà nghĩ đến chuyện đó thì còn quá sớm, xác định trọng phu này không phải ác nhân, nhiều nhất có chút gia trưởng, tự cho là đúng mà thôi. Chuyện này cũng không sao, sau này từ từ cải tạo hần cũng không muộn.

Nhìn thấy Chu Mịch đang thái thức ăn mà lại không tập

trung, Triệu Trọng Sơn nhin không được nhắc nhở nàng: "Tiểu Mạch, cẩn thận cắt trúng tay."

Hắn không nói thì thôi, hắn vừa nói xong Chu Mạch liền cắt trúng ngón trỏ tay trái, máu liền chảy ra, nàng bất giác kêu một tiếng, Triệu Trọng Sơn sớm đã nhìn thấy, liền đứng dậy bước nhanh tới bên người nàng, nhanh chóng cầm ngón tay của nàng đưa vào miệng liếm vết thương.

Chu Mạch bỗng giật mình, nàng nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt mà sợ hãi, không biết làm sao mà mọi chuyện lại tiến triển đến mức này rồi, rõ ràng vừa rồi hai người còn cách xa nhau mấy thước, một người nhóm lửa một người thái rau, đầu óc nàng còn đang mơ màng, sao mà chỉ trong chốc lát mơ màng ấy, hắn đã đi đến liếm ngón tay của nàng rồi.

Ngón tay nằm trong miệng Trọng Sơn truyền đến cảm giác tê dại giống như điện giật làm nàng vội vàng muốn rút tay về nhưng Trọng Sơn lại nắm chặt không buông, tựa như một thế kỷ trôi qua, hắn mới buông tay nàng ra, cẩn thận xem vết thương một chút mới nói: "Không có chuyện gì, băng bó một chút sẽ không sao."

Không nghe thấy Chu Mạch trả lời, hắn ngẩng đầu nhìn Chu Mạch, bị vẻ mặt của Chu Mạch nhắc nhở, bản thân hắn vừa rồi đã làm ra hành động xấu hổ như thế nào.

Bước xa nàng một chút, mặt Triệu Trọng Sơn thế nhưng lại đỏ, tuy sắc trời không còn sớm, tuy trong phòng bếp không có ánh đèn, tuy màu da hắn đen, nhưng Chu Mạch có thể khẳng định nàng thấy được mặt Triệu Trọng Sơn đỏ lên.

"Cái kia... Lúc trước làm cung tiễn thường xuyên cắt vào tay, đều cầm máu theo cách này, rất đơn giản cũng rất nhanh." Triệu Trọng Sơn mặt đỏ một lát mới nhớ tới giải thích, vẻ mặt

không được tự nhiên xoay mặt đi không dám nhìn Chu Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đường đường là một đại nam nhân lại ở trước mặt nàng đỏ mặt thành cái dạng này, Chu Mịch cảm thấy nàng không cần phải đỏ mặt, tuy nàng cũng thẹn thùng, nhưng chỉ có thể vội vàng cúi đầu.

"Cái kia... Huynh ở trong quân doanh làm việc gì?" Sau khi hỏi xong Chu Mịch rất muốn vả miệng mình một cái, lúc này là lúc nào mà lại hỏi về chuyện này cơ chứ?

"Làm việc gì?" May mắn Triệu Trọng Sơn phản ứng mau lẹ, vội vàng trả lời: "Mấy năm trước ở công tượng doanh, năm cuối thì ở thần cơ doanh."

Lực chú ý của Chu Mịch hoàn toàn bị ba chữ "thần cơ doanh" của hắn thu hút, nàng biết dưới thời nhà Minh có thần cơ doanh, mình thành tổ Chu Lệ lúc thảo phạt quân Mông Cổ đã dùng pháo ném vào quân địch nhằm gây đe dọa để hỗ trợ cho kỵ binh, đây là một chiến thuật rất hữu hiệu.

Nếu hiện tại có thể sử dụng súng thì còn mạnh mẽ đến cỡ nào, nhưng Chu Mịch ngẫm lại, nơi đây chỉ là một thôn quê nhỏ hẻo lánh nằm trong núi, tác dụng lớn nhất của súng cũng chỉ dùng để săn thú, nàng đến lâu như vậy mà cũng chưa gặp qua người nào làm chuyện tội ác tày trời, tội lớn nhất ở thôn này không chừng là tội bất hiếu, mà có cãi nhau hay đánh nhau cũng không cần thiết phải dùng loại vũ khí lợi hại này.

Trong lúc Chu Mịch đang phiêu du ở cõi thần tiên thì Triệu Trọng Sơn đã kéo nàng từ phòng bếp kéo đến phòng lớn, tìm cái rổ nàng thường dùng để may vá, lấy một miếng vải vụn

bước lên bằng bó cho nàng, Chu Mịch bị hấn cột chặt dây buộc làm đau tay mới tỉnh táo lại, nam nhân này thế nhưng lại rất cẩn thận, đột nhiên trong nháy mắt kia, nàng có chút động tâm, bất luận ở kiếp trước hay kiếp này, mong ước của nàng là tìm được một người biết yêu thương trân trọng nàng.

Sau khi băng bó cho Chu Mịch xong, Triệu Trọng Sơn lại dặn dò nàng: "Mấy ngày tới không thể dính nước, cơm cứ để ta nấu."

Sau khi thấy Chu Mịch gật đầu đồng ý hấn mới xoay người đi vào phòng bếp, để lại mình nàng ngồi nhìn Đông Nhi cùng Tiểu Thúy đang nháy đếm gạch ngoài sân, Tiểu Thúy là bị Lí thị đuổi tới đây, nguyên văn của ả ta là thế này: "Nhị thúc của mày vừa trở về, nhà của hấn ta có đồ ăn ngon, mày đi tìm Đông Nhi chơi, nếu nhà họ bảo mày ở lại ăn cơm thì mày cứ việc ở đó ăn. Nếu không kêu thì mày hãy về nhà."

Triệu Tiểu Thúy đã sắp chín tuổi, đây là thời điểm phát triển cơ thể, bình thường lượng cơm ăn cũng không nhỏ, cho nên bình thường lúc Chu Mịch nấu cơm xong mà con bé còn ở nhà nàng chơi thì nàng sẽ giữ nó lại ăn cơm, nàng cũng từng nghi ngờ Lí thị đã nói gì với nó, nhưng khi nhìn thấy nó gầy trơ xương thì nàng luôn không đành lòng, nó chỉ là một đứa nhỏ, ân oán giữa người lớn không cần phải giận lây sang tội nhỏ.

Triệu Trọng Sơn nấu cơm so với Chu Mịch còn nhanh hơn, chỉ trong chốc lát đã dọn thức ăn lên bàn, cũng là hai món, một đĩa cải trắng xào, một đĩa cải xanh xào. Chu Mịch với lòng tràn ngập chờ mong gấp miếng thứ nhất cho vào miệng, thật sự là quá khó ăn, chẳng lẽ hấn thích ăn muối lắm sao? Hơn nữa xào rau hấn là phải cho dầu chứ không khô như thế này. Tuy trong lòng thì nghĩ thế nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, nhưng Đông Nhi cùng Tiểu Thúy

ngồi bên cạnh nàng đều nhổ hết cả ra, Đông Nhi nói một câu: "Mặn quá, cha nấu cơm ăn không ngon."

Trong lòng nàng đối với con gái giờ ngón tay cái lên, con gái ngoan, con đã nói đúng tiếng lòng của nương rồi đó. Tiểu Thúy bởi vì ở nhà người khác ăn cơm, cho nên cũng không mở miệng nói câu gì.

Triệu Trọng Sơn cũng vội vàng gấp ăn một miếng, sau đó hắt nhứ mà nói: "Đúng là hơi mặn, nhưng cần thêm miếng bánh ngô, húp thêm chút cháo là được rồi."

Xem ra để đại nam nhân này nhận sai còn khó hơn lên trời, điểm số diện này của hắn là hoàn toàn được di truyền từ Tôn Thị đây mà. Ba người còn lại đều yên lặng ngồi cắn bánh, húp cháo ăn cơm. Chu Mạch cảm thấy nếu nàng chỉ ngồi nhìn Triệu Trọng Sơn dùng bữa thì rất xấu hổ, cho nên lâu lâu cũng gấp một đũa, đều là húp chung với cháo mới nuốt xuống được, nàng thật sự rất bội phục Triệu Trọng Sơn, hắn ta thể nhưng mặt không đổi sắc đem hai món ăn mặn như thế mà nuốt hết.

Sau khi cơm nước xong, Chu Mạch theo thói quen dẫn hai đứa nhỏ đi ra ngoài loanh quanh tản bộ, Triệu Trọng Sơn thấy kỳ lạ hỏi nàng vì sao ăn cơm chiều xong còn muốn đi ra ngoài tản bộ làm gì, hắn không nhớ rõ lúc trước nàng có thói quen này.

Chu Mạch cũng không biết giải thích như thế nào cho hắn hiểu, nói với hắn như thế cho dễ tiêu hóa đoán chừng hắn có nghe cũng sẽ không hiểu, chỉ có thể nói làm như vậy thì bụng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nàng mang theo Đông Nhi cùng Tiểu Thúy vừa bước ra cửa, bỗng nhớ tới một việc, buổi tối nàng muốn tắm rửa, liền quay đầu nói với Triệu Trọng Sơn bảo hắn ở nhà xách nước

vào nồi cho nàng, sau đó nhóm lửa nấu nước để nàng về tắm. Từ sau khi Trần thị mua thùng gỗ cho nàng, nàng không còn phải lén lút đi lên núi tắm nữa, trong nhà mình tắm thì thấy thoải mái hơn.

Sau khi loanh quanh tản bộ trở về thì nàng thấy Triệu Trọng Sơn đang ở trong phòng ngồi dưới ánh đèn dầu đọc sách, Triệu Trọng Sơn thấy mẹ con các nàng đã về liền buông sách xuống, nói với Chu Mịch nước đã nấu xong.

Chu Mịch từng được nghe Tôn Thị nói qua, trong ba đứa con trai nhà Triệu gia chỉ có lão tam Triệu Thúc Hà là biết được chút chữ, cho nên nàng nghi ngờ nhìn quyển sách trên tay hắn, muốn hỏi hắn nhưng lại không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

Nàng không thể hỏi "Sao huynh lại biết chữ?", càng không thể nói: "Huynh vậy mà lại biết chữ à." Như vậy đối với nam tử trước mắt đều là một sự khinh thường.

Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi ngờ của Chu Mịch, Triệu Trọng Sơn tự động giải thích: "Lúc trước là không biết chữ, mấy năm ở quân doanh, lúc không đánh giặc sau khi thao luyện xong, quân sư của ta cũng là người Thương Châu, hắn đã dạy ta vài chữ. Mấy năm trôi qua, ta hiện tại đọc sách thì không thành vấn đề, có đôi khi cũng gặp một hai chữ không biết."

"Ừm, biết chút chữ vẫn tốt." Chu Mịch gật đầu, sau đó nói với hắn Đông Nhi muốn đi tắm.

Triệu Trọng Sơn nghe xong liền đi đem nước đổ vào thùng, khi đổ được nửa thùng, hỏi Chu Mịch có đủ hay không, nghe được trả lời nói đã đủ hắn liền rời khỏi, Chu Mịch thúc giục Đông Nhi cởi áo tắm rửa, cũng dặn dò con bé mấy ngày này nàng không thể giúp nó tắm, bảo nó tự mình tắm.

Kỳ thực Đông Nhi có khả năng tự chăm sóc bản thân rất tốt, từ khi thùng tắm vừa được mua về đều là nó tự tắm, nhưng có lần bị Chu Mạch phát hiện nó tắm không sạch cho nên cứ cách ngày là nàng lại kì cọ cho nó.

Đóng lại cửa phòng phía tây hiện tạm thời dùng làm nơi tắm rửa, Chu Mạch quay đầu về phòng phía đông, nhin không được nói với Triệu Trọng Sơn: "Tắm ở phòng phía tây, trong phòng có chút đọng nước."

Kỳ thực nàng muốn nói là, mau nhanh mà xây thêm mấy căn phòng nữa đi, những chuyện này đều là từ sau khi Trọng Sơn trở về nàng mới nghĩ đến, nàng định chờ sau khi thu hoạch ngô xong liền bắt tay vào xây thêm phòng, lúc đó thợ xây cũng rảnh rồi, trong thôn không có thợ xây chuyên biệt, đều là kiêm chức, thời điểm vào vụ thì sẽ không xây phòng ở.

Nhưng hiện giờ ở nhà đã có nam nhân, lại là người nắm quyền định đoạt trong nhà, hơn nữa theo mối quan hệ hiện tại của hai người lại càng không có cách nào bàn bạc, cho nên nàng chỉ có thể cân nhắc một chút, cảm thấy lâu lâu nói một câu tình trạng trong nhà hẳn là không có vấn đề gì, hơn nữa nàng tin Trọng Sơn là người thông minh, bằng không sẽ không có khả năng ở nơi có tỉ lệ tử vong siêu cao là chiến trường mà còn sống sót trở về.

Quả nhiên, chỉ nói một câu Trọng Sơn liền hiểu: "Ta đang suy nghĩ đây, chờ sau khi hái ngô xong chúng ta sẽ đem ba gian phòng ở phía tây xây lại thành hai gian cùng một cái hầm chứa, phía đông sẽ xây thêm một phòng dùng cho việc tắm rửa."

Kỳ thực trong thôn việc xây phòng tắm trước mắt chỉ có nhà Lí Chính cùng nhà Triệu Tam Gia mà thôi, những người khác

đều là mười ngày nửa tháng đi đến nhà tắm lớn ở trấn trên để tắm, chỉ tốn có hai văn tiền.

Cho nên đối với việc Triệu Trọng Sơn trực tiếp đồng ý mà không nói lý do, Chu Mịch lúc mới đầu cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng nghĩ đến hần cũng là người đi ra ngoài đã lâu, kiến thức rộng rãi, suy tính như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Cùng Chu Mịch nói quyết định của chính mình xong, Triệu Trọng Sơn lại tiếp tục cúi đầu đọc sách. Chu Mịch cũng đặc biệt tò mò hần đang đọc sách gì, nhưng nàng sợ hần biết nàng biết chữ, liền yên lặng xoay người cầm lấy kim chỉ may áo mùa thu cho Đông Nhi.

Nàng may được một lát thì thấy Đông Nhi tắm xong mặc áo lót đi vào phòng, Chu Mịch bảo con bé chui nhanh vào ổ chăn, buổi tối mùa thu tương đối lạnh, lo sợ con bé bị nhiễm lạnh. Cũng may hai mẹ con nàng giữa trưa đã gội đầu, nên buổi tối chỉ là tắm sơ qua mà thôi.

Thấy Đông Nhi đã tắm xong, Triệu Trọng Sơn liền đứng dậy đi đem nước tắm đổ đi, sau đó lại tiếp tục trở về chỗ ngồi đọc sách. Thực không nhìn ra một binh sĩ lại là một nông phu lại yêu đọc sách như vậy, tuy Chu Mịch thấy hần lâu lắm mới lật được một trang, biết hần cũng không đọc được bao nhiêu.

Nhưng thấy hần lâu như vậy mà không có đứng lên xách nước tắm cho nàng, Chu Mịch chỉ biết đứng dậy đi phòng bếp dùng chậu múc nước, trước kia nàng đều làm như vậy, bởi vì nàng không xách nổi thùng nước đầy, bình thường có múc nước cũng chỉ múc được hơn nửa thùng mà thôi. Vừa xách nước nàng vừa thấy tủi thân liền nhịn không được mà oán trách: "Con gái với vợ đúng là khác nhau mà, trách không được người ta đều nói nam nhân nào cũng cảm thấy con cái nhà mình là tốt, vợ nhà người khác thì tốt hơn vợ

nhà mình. Chỉ biết thương con gái, cũng không biết lo cho vợ chút nào."

Hình như nghe được tiếng Chu Mịch trách mắng, cũng có lẽ là nghe được bên ngoài có tiếng động, Triệu Trọng Sơn vội vàng đi ra xem, nhìn thấy Chu Mịch đang xách nước liền vội vàng giành lấy, hỏi nàng xách nước làm gì?

"Xách để tắm chứ làm gì!" Chu Mịch cảm thấy hỏi câu này rất không có trí tuệ.

"Không phải hôm qua nàng mới tắm sao?" Triệu Trọng Sơn hỏi.

"Trời không lạnh thì mỗi ngày đều phải tắm, lát nữa huynh cũng tắm đi." Chu Mịch đáp, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua không phải là hấn uống say hay sao? Làm sao hấn biết nàng đi tắm?

Tuy rất muốn hỏi Triệu Trọng Sơn tối hôm qua hấn là say thật hay là giả vờ, nhưng nghĩ tới cái đáp án này có là gì thì đối với nàng mà nói hiện tại đều không có ý nghĩa gì cả.

"À, vậy nàng chờ một chút, ta nấu nước cho nàng tắm rồi lại đến lượt ta tắm."

Kết quả là, một nhà ba người đã lục tục tắm rửa xong sau đó lên giường ngủ, đương nhiên là nam nhân của nàng thì một ổ chăn, hai mẹ con nàng thì một ổ.

Chu Mịch không có vận khí tốt như ngày hôm qua, nàng lặn qua lộn lại đến khuya mới ngủ được, chắc là sự mất ngủ của nàng ngày hôm qua dời tới hôm nay hay sao mà tối nay nàng lại mất ngủ, không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa đây. Cho đến khi nàng đếm hơn sáu ngàn con dê mới ngủ được. Trong khoảng thời gian này nàng đếm được Trọng

Sơn đi tiểu đêm ba lần, nàng đoán chắc là vì cơm chiều quá mặn nên hắn uống nước nhiều hoặc cũng có thể là tuyến tiền liệt của hắn có vấn đề cho nên mới đi tiểu đêm nhiều như thế, tha thứ cho nàng có suy nghĩ không thuần khiết, nếu nàng đã quyết định cùng nam nhân này chung sống về sau thì sẽ vì chuyện tính phúc về sau của bản thân mà phải bắt đầu tính toán mới được.

Sáng sớm hôm sau nàng vẫn là bị Đông Nhi đánh thức, tỉnh lại thì thấy Triệu Trọng Sơn đã nấu xong bữa sáng, ba người vội vàng ăn xong điểm tâm liền nhanh chóng thu thập xuất phát đi Chu gia. Bọn họ vẫn là ngồi chung một con ngựa, vẫn là Đông Nhi ngồi ở giữa Chu Mịch với Triệu Trọng Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Trời còn chưa sáng hẳn nhưng Trần thị đã ra ruộng, bảo Chu Bình ở nhà chờ anh chị nó đến, một nhà ba người của Chu Mạch sau khi xuống ngựa, Triệu Trọng Sơn liền cùng Chu Bình đi ra ruộng.

Chu Bình lúc gần đi còn dặn dò tỷ nó giữa trưa nhớ thay nước cho mầm đậu, lúc nghe những lời này Triệu Trọng Sơn nhíu mày một chút, hẳn muốn nhắc nhở Chu Mạch tay nàng tạm thời không thể dính nước, nhưng lại nhin xuống, hẳn cảm thấy Chu Mạch đã là một người lớn, hẳn là biết cách chăm sóc vết thương cho bản thân.

Giữa trưa Chu Mạch không nấu cơm, chỉ nấu chút cháo, làm mấy cái bánh ngô, Đông Nhi thì đảm nhiệm việc vo gạo, sau khi nấu xong nàng dẫn Đông Nhi đem cơm ra ruộng, Trần thị vừa ăn cơm vừa khen ngợi Triệu Trọng Sơn với Chu Mạch.

"Trọng Sơn thật sự là đứa làm việc nhà nông rất giỏi, hai mẫu này đó hả, nương cùng đệ của con ít nhất phải làm ba ngày mới xong, con xem một mình nó so với hai người chúng ta cộng lại còn làm nhanh hơn, cũng không sợ bị lá ngô cắt trúng, theo tình hình này, buổi chiều là chúng ta có thể bẻ xong, sáng sớm nương cũng đã đẩy xe đến đây, trước tiên cứ đẩy một xe về nhà trước. Hôm nay thật sự là vất vả cho nó."

Chu Mạch liếc mắt nhìn Triệu Trọng Sơn đang cúi đầu ăn cơm ở bên cạnh một cái liễn phát hiện khoe mắt hẳn có vết xước nhỏ do bị lá cây ngô cắt trúng, xem ra thật sự là liều mạng làm việc cho nhà mẹ vợ đây mà. Nàng mỉm cười nói: "Nương, đây là chuyện con rể nên làm, vất vả cũng phải làm. Nương đừng ngại."

Sau khi đưa cơm nước xong Chu Mịch vội về nhà, sau đó lại sắp xếp đổi nước tắm đậu, lúc thay nước nàng cũng rất cẩn thận, không có đụng tới miệng vết thương, bởi vì là thời tiết ngày mùa, cho nên lần này Trần thị không làm nhiều, dưới sự hỗ trợ của Đông Nhi, tay trái thật sự không có dính một giọt nước nào.

Mặt trời còn chưa xuống núi, ba người đã đẩy một xe đầy ngô về nhà, bởi vì lúc đến Triệu Trọng Sơn có nói với Trần thị buổi tối không ở lại ăn cơm, cho nên Trần thị liền hối thúc bọn họ nhanh chân về nhà.

Chu Mịch nhìn thấy ba người trở về, ngây ngốc hỏi: "Nương, hai mẫu mà chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Nàng cho rằng chỉ có một chiếc xe ngô này mà thôi.

"Con gái ngốc, đã nói con không ra ruộng nên không biết gì mà, nếu chỉ có bấy nhiêu, chắc nương cùng đệ con phải hít gió tây bắc mà sống quá. Có mấy chiếc, nhưng kéo một chiếc về trước, để sau nương cùng đệ của con lại đi kéo." Trần thị cười khổ giải thích cho nàng, kỳ thực trong lòng bà nghĩ là con gái bà sao lại không nhớ rõ việc nhà nông thế nào cơ chứ, xem ra lần trước bị vỡ đầu cho nên đầu óc mơ hồ.

"À, vậy sao nương không bảo Trọng Sơn giúp nương đem ngô về hết đi, bằng không hai người làm đến khi nào mới xong?" Chu Mịch vội vàng đề nghị. Dù sao cũng không phải nàng làm, còn giúp mẫu thân đỡ vất vả, hơn nữa trước mắt nàng thật đúng là không có lòng mà đi đau xót cho trượng phu nhà mình.

"Sáng sớm Trọng Sơn đã nói với nương mấy đứa không ở lại ăn cơm, buổi tối còn phải đi về cho heo ăn, cho nên mấy đứa nhanh chân về đi, nương cùng đệ của con từ từ kéo

khoảng giữa trưa ngày mai là có thể kéo xong." Trần thị tiếp tục bảo bọn họ đi về, còn không quên vào nhà lấy đậu phộng nhét vào tay Đông Nhi.

Vì thế một nhà ba người vội vàng chạy về nhà, Chu Mịch đi trên đường mới nhớ là đã quên nói với Trần thị cách thức làm mầm đậu đơn giản hơn. Ngẫm lại chờ bận hết vụ thu hoạch lại đến nói với bà.

Sau khi về nhà, cảnh tượng ngay hôm qua lại tái hiện, nam nhân trong phòng bếp thì vội vàng nấu cơm; đứa con gái nhỏ thì ở trong sân cùng mấy đứa bạn nhảy đếm gạch, đá cầu; mà nữ chủ nhân là Chu Mịch ngồi ở cửa may quần áo. Nhìn bức tranh trước mắt này, Chu Mịch cảm thấy trong lòng là vô tận bình yên.

Sau khi thu hoạch ngô cho nhà mẹ vợ xong, Triệu Trọng Sơn lại bắt đầu vội vàng bắt tay thu hoạch cho nhà mình, hiện tại ở thôn nam đầu có một mẫu, nhưng nhà bọn họ không bẻ, một mình hẳn bẻ hai ngày mới đem ngô bẻ xong. Lại phải mất một ngày mới đem hết số ngô bẻ xong chuyển về nhà, sau đó lại bắt đầu lột vỏ ngô, dùng cái dùi hoặc là ngón tay tách hạt ngô khỏi cùi. Hai vợ chồng hợp lực mất ba ngày mới làm xong, được sáu bao ngô, đại khái được khoảng sáu trăm cân, nếu bán cũng có thể bán được bốn lượng bạc.

Nhìn thấy mấy túi ngô lớn, Chu Mịch thương lượng với Triệu Trọng Sơn: "Trọng Sơn, hay là chúng ta đừng bán ngô, giữ lại hết, một phần dùng làm bánh hoặc nấu cháo, một phần khác thì xay thành bột ngô, lúc đông đến trộn bột ngô với cỏ cho heo ăn, qua ngày mùa, chúng ta sẽ đi trấn trên mua thêm hai con heo về nuôi."

"Dùng bột ngô cho heo ăn có phải có chút lãng phí hay không?" Triệu Trọng Sơn cau mày hỏi. Sau đó lại nghĩ tới cái gì, nói với Chu Mịch: "Nếu để nương biết, bà sẽ mắng chúng

ta."

Chu Mịch nghe xong nhin không được mắt tròn tròn, nàng nghĩ thầm đã ở riêng mà bà bà còn xen vào không phải là quá tài giỏi hay sao.

Nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Chúng ta chỉ trộn một ít vào thôi, có chút bột ngô sẽ làm heo mau tăng cân."

"Không nói chuyện này nữa, chờ phơi khô ngô rồi đi thôn đông đầu xay thành bột rồi nói." Triệu Trọng Sơn cũng không cùng nàng tranh chấp, chỉ an bày trước như vậy. Nhưng Chu Mịch biết hấn đã đồng ý, một nam nhân đầy sĩ diện cùng gia trưởng đã nói như thế tức là hấn đã đồng ý. Nghĩ vậy, Chu Mịch nhin không được cười trộm.

Thu hoạch ngô xong, thời tiết cũng chuyển sang mát mẻ, trong nhà cũng không có việc gì làm, Triệu Trọng Sơn liền mời thợ xây đến nhà xây phòng, Chu Mịch nhân cơ hội lại lén lút viết năm thực đơn về thịt dê, cũng sắp đến mùa đông, ăn thịt dê tương đối bổ dưỡng.

Thừa dịp một ngày Triệu Trọng Sơn buộc ngựa kéo xe đi trấn trên mua nguyên vật liệu xây nhà, Chu Mịch cũng đòi đi theo, còn mang theo cả Đông Nhi. Đến trấn trên nàng hẹn Triệu Trọng Sơn lát nữa ở tiệm của Vương Nhất Dao gặp mặt, sau đó liền chia nhau đi chợ, Triệu Trọng Sơn thì đi mua vôi xây với thịt, mà Chu Mịch thì muốn mua chút vải bông cùng vải vóc, đặc biệt vải vóc cho nam nhân. Chu Mịch mang theo Đông Nhi rời khỏi, nàng mua kẹo hồ lô cho nàng cùng Đông Nhi ăn, sau đó dẫn nó lắt lư đến Phúc Lâm khách sạn, nàng cũng đã có hơn nửa tháng chưa tới đây.

Đang lúc nàng vui vẻ đi trên đường, chợt nghe bên cạnh có người bàn luận: "Hôm nay chúng ta đi Phúc Lâm khách sạn đi, bọn họ mới đưa ra món mới là sườn bò nướng, mùi vị thật

là..." Sau đó nhìn thấy người nọ lắc đầu còn cùng với tiếng chặc chặc.

Đến Phúc Lâm khách sạn, tuy không nhìn thấy cảnh người tấp nập ra vào, nhưng khi vào bên trong mới phát hiện bàn đã ngồi đầy, số lượng bàn đã tăng lên, từ mười cái đã tăng lên mười sáu cái. Nhưng vẫn không có chỗ trống, có hai người mới đến không có chỗ liền cùng người khác ngồi chung bàn.

Chu Mạch nhìn thấy cảnh này trong lòng rất là vui vẻ, đặc biệt nhìn thấy trên mỗi bàn đều có một hai món ăn, là hai món ăn đầu tiên nàng đưa cho Tào phu nhân.

Chu Mạch vừa dẫn Đông Nhi sải bước vào cửa Phúc Lâm khách sạn, liền nhìn thấy Chung tiểu nhị, hắn nhìn thấy nàng liền vội vàng bước tới cửa, mời nàng bước lên lầu. Còn không quên quay đầu nói với tiểu nhị bên cạnh bảo hắn đi báo cho ông chủ cùng phu nhân.

"Triệu Đại tẩu, cũng may là nhờ tẩu, tiệm chúng tôi mới buôn bán tốt như vậy, tôi đến tiệm này đã được năm năm, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy, tháng này phu nhân nói, mỗi người chúng tôi sẽ được tăng tiền công, tẩu là đại ân nhân của chúng tôi đấy." Hắn đi bên cạnh mẹ con Chu Mạch vừa niềm nở thì thầm vừa dẫn hai người lên căn phòng ở trên lầu. Chu Mạch nghe xong trong lòng cũng rất có cảm giác thỏa mãn, nhưng việc buôn bán của tiệm so với Quảng Nguyên Lâu nàng từng nhìn thấy lúc trước vẫn còn kém rất nhiều, người ngồi chờ ở bên ngoài Quảng Nguyên Lâu xếp thành một hàng dài, mà Phúc Lâm khách sạn chỉ có thể đầy ngập khách mà thôi.

Đi vào căn phòng ở trên lầu tiểu nhị lại vội vàng hỏi Chu Mạch uống trà gì, Chu Mạch suy nghĩ bảo hắn cho nàng trà cúc, nghe xong tiểu nhị bảo nàng ngồi chờ, xoay người đi

xuống lầu pha trà.

Trà chưa được đem lên, ông chủ Tào cùng phu nhân đã bước vào phòng, Tào chương quỳ thấy Chu Mạch liền cúi người vái chào, mà Tào phu nhân bên cạnh cũng nhún người chào nài, Chu Mạch nhìn thấy liền vội vàng đứng lên, cũng cúi chào với họ, đây là lễ tiết duy nhất nàng làm ở thời đại này.

Ba người hàn huyên một lát, sau đó phân vị chủ khách mà cũng nhau ngồi xuống, ông chủ Tào là người mở miệng trước: "Triệu tẩu, nội tử có nói với tôi, cũng nhờ thực đơn của tẩu, mà tiệm của chúng tôi mới khởi tử hồi sinh."

Tào phu nhân ngồi bên cạnh cũng phụ họa theo đuôi: "Đúng đó Triệu tẩu, chúng tôi thật sự không biết nên cảm kích tẩu thế nào, vừa nghe nói tẩu đến, cố ý dọn dò nha hoàn chuẩn bị chút ít quà cáp, lúc về tẩu nhớ mang theo."

Chu Mạch nghe bọn họ nói như vậy cũng không chối từ: "Vậy đa tạ Tào phu nhân, xin lỗi nhị vị, hôm nay tôi đến cũng mang theo thực đơn năm món dành cho mùa đông, tôi đưa cho nhị vị xem qua trước." Nói xong trình lên thực đơn, vợ chồng ông chủ Tào nhìn thấy rất là vui mừng, liên tục gật đầu nói tốt.

"Nhưng, thực đơn lần này sẽ không có giá năm mươi văn tiền một món nữa, lần này là một lượng bạc một món, không biết ý của hai vị thế nào?" Chu Mạch nhìn thấy biểu hiện vui mừng của bọn họ, mới mở miệng nói. Kỳ thực lần đầu tiên bán rẻ chủ yếu là bởi vì bọn họ vẫn chưa nhìn thấy được lợi ích của chúng mang lại, họ không thấy được hiệu quả nên không thể ra giá cao. Mà hiện tại, bọn họ đã nếm được ngon ngọt, nàng tin tưởng cho dù giá cao một chút bọn họ cũng đồng ý trả.

Quả nhiên, ông chủ Tào xem xong liền gật đầu đồng ý với

giá Chu Mịch đưa ra, vừa lúc tiểu nhị bung trà đến liền bảo hắn đến phòng thu chi lấy năm lượng bạc.

Ba người còn nói chút chuyện buôn bán gần đây nhất của tiệm, đột nhiên Tào phu nhân do dự hỏi Chu Mịch: "Triệu tẩu tử, hiện tại xem ra, cô thực là người có bản lĩnh, những món ăn của cô đưa chúng tôi đều bán rất đắt, tôi là người quang minh chính đại không nói lời thừa, những thực đơn chúng tôi đã mua của cô, mong cô sẽ không bán lại cho người khác." Nói xong bình tĩnh nhìn phản ứng của Chu Mịch.

Không đợi Chu Mịch đáp lời, ông chủ Tào cũng mở miệng: "Nội tử nói có chút mạo phạm, mong Triệu tẩu tử thứ lỗi, nhưng tôi xin Triệu tẩu tử cho chúng tôi một lời giải đáp tránh cho chúng ta thấy khó xử."

Chu Mịch hiểu rõ nỗi lo lắng của bọn họ, nói cách khác là bọn họ muốn nàng bán đứt, nàng do dự một chút, thương lượng với bọn họ: "Tôi thấy hai vị rất có thành ý, tôi đây cũng nói rõ, các vị nghe thử đề nghị của tôi thế nào nhé, sau này mỗi thực đơn tôi sẽ lấy năm mươi văn tiền, không phân biệt mặn chay, nhưng hàng tháng tiền lời của quý tiệm phải chia cho tôi một phần."

"Chuyện này?" Bọn họ không nghĩ đến Chu Mịch sẽ có đề nghị như vậy, vợ chồng ông chủ Tào lại một lần nữa nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Vợ chồng ông chủ Tào đều rất kinh ngạc, cả hai nhanh chóng chìm vào suy nghĩ, Chu Mịch thấy thế lại đưa thêm một đề nghị khác: "Tôi còn ý này, tôi sẽ đưa thực đơn miễn phí cho quý tiệm, nhưng hàng tháng quý tiệm phải chia hai phần tiền lời cho tôi."

Nếu so đề nghị thứ nhất với đề nghị thứ hai, Phúc Lâm khách sạn có chút chịu thiệt. Dựa vào tình hình buôn bán của tiệm hiện tại càng ngày càng tốt. Tiền lời cũng sẽ càng ngày càng nhiều, nếu đem so một phần tiền lời với hai phần tiền lời thì đương nhiên đề nghị thứ nhất tương đối dễ làm cho người ta chấp nhận.

Kỳ thực Chu Mịch sở dĩ tin tưởng bọn họ sẽ chấp nhận đề nghị của nàng là vì dựa vào thái độ của bọn họ đối với nàng, đầu tiên là bọn họ biết tri ân báo đáp, bởi vì nàng giúp cho tiệm của bọn họ sống lại, ông chủ Tào vì thế mới chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ với nàng, Tào phu nhân thì lại bảo người hầu chuẩn bị lễ vật cho nàng.

Mặt khác, bọn họ biết giữ chữ tín, cũng tương đối thoải mái, từ lần đầu tiên nàng đưa thực đơn cho Tào phu nhân có thể nhìn ra được, lúc đó nàng ta đưa bạc cho nàng mà không chút do dự. Cho nên hiện tại Chu Mịch đối với đôi vợ chồng trước mắt này tràn ngập tín nhiệm.

Ông chủ Tào sau khi suy nghĩ xong không cùng phu nhân bên cạnh mình thương lượng liền gật đầu nói với Chu Mịch: "Triệu tẩu tử, đề nghị thứ nhất của tẩu tôi nghe qua tương đối tốt cho đôi bên, khi tẩu đưa thực đơn chúng tôi sẽ đưa cho tẩu theo giá năm mươi văn tiền một thực đơn, như vậy sẽ đảm bảo hơn và cứ đầu mỗi tháng chúng tôi sẽ đưa cho

tẩu một phần tiền lời."

"Ông chủ Tào quả nhiên sáng suốt, như vậy thì đối với mọi người đều có lợi, nhưng tôi có thêm điều kiện, chính là nếu sau này quý tiệm muốn mở rộng thêm hoặc là việc buôn bán tốt muốn mở thêm tiệm, chỉ cần quý tiệm bán được món nào mà tôi viết, quý tiệm phải đưa cho tôi mỗi món một phần tiền lời, tất nhiên là tôi sẽ cố gắng viết nhiều món ngon hơn, hơn nữa còn có thể cho chút ý kiến nếu quý tiệm khai trương quán mới." Chu Mịch khen ngợi đối phương một chút, sau đó đem điều kiện cần thêm vào cùng đề nghị nói ra.

"Mở thêm tiệm sao?" Ông chủ Tào hỏi Chu Mịch, nhưng lại giống như đang tự nhẩm một mình, xem ra hẳn cũng không có ý nghĩ mở thêm tiệm.

Chu Mịch gật đầu: "Đúng vậy, tôi tin tưởng việc buôn bán của quý tiệm sẽ ngày càng tốt, dưới lầu thì không được hai mươi cái bàn, đến lúc đó người đến dùng bữa sẽ nhiều hơn, bao nhiêu đó thì không đủ."

Ông chủ Tào cũng gật đầu, cảm thấy Chu Mịch nói có chút đạo lý, Tào phu nhân bên cạnh cũng đồng ý với Chu Mịch, quyết định bắt đầu từ tháng sau thì hàng tháng Chu Mịch phải đưa từ ba đến năm món ăn, nếu Chu Mịch không đưa thực đơn đúng hẹn thì bọn họ cũng sẽ không đưa tiền lời cho nàng. Thỏa thuận xong Chu Mịch yêu cầu đem những điều thỏa thuận đều viết ra giấy dùng làm khế ước, hai bên ký tên đồng ý.

Chu Mịch không lo lắng bọn họ sẽ làm giả sổ sách, ở nơi đây lấy chữ tín làm gốc, có rất ít người đi lừa gạt. Đem khế ước cất vào áo, ông chủ Tào liền đứng dậy cáo từ, Tào phu nhân hiển nhiên còn có chút lời muốn nói với Chu Mịch cho nên vẫn ngồi yên, hiện tại nàng ta cũng không hề động một

chút thì cúi người chào Chu Mịch hoặc tự xưng là thiếp thân.

"Triệu tẩu tử, trải qua vài lần tiếp xúc, tôi cảm giác cô là người thẳng thắn, không giấu gì tẩu, phu quân của tôi trước đây rất ít khi ở nhà, vốn là muốn đi kinh thành tìm thúc thúc của ông ấy nương tựa, nhưng không may vị thúc thúc đó bị trị tội, thiếu chút nữa đã liên lụy đến nhà chúng tôi, việc buôn bán trong tiệm cũng càng ngày càng kém, cho nên tinh thần của ông ấy cũng sa sút, dạo trước còn mê nghe hát, ngày nào cũng đều đến mấy nơi phức tạp đó, tuy không chơi gái, nhưng lại làm cho trong lòng tôi không được thoải mái."

Chu Mịch luôn cảm thấy Tào phu nhân là loại người thẳng thắn, nhưng hôm nay xem ra nàng ta rất ư là thẳng thắn, cái gì cũng đều nói với nàng. Nghe xong câu chuyện Chu Mịch cũng chỉ có thể ngẫu nhiên gật đầu phụ họa vài cái, nhìn mặt nàng ta như cái kiếu trời quang mây tạnh, mây tan thấy trăng. Nghĩ lại nàng ta ở trong nhà này cũng không có người để tâm sự, lại không thể nói với đám nha hoàn người ở trong nhà, hôm nay nàng đến lại trở thành nơi trút nỗi lòng của nàng ta.

Thấy Chu Mịch gật đầu, Tào phu nhân nói tiếp: "Mấy ngày nay việc buôn bán có tốt hơn, ông ấy cũng bắt đầu trông coi tiệm, cho nên tôi muốn nói một câu cảm ơn cô, giống như cô nói lúc nãy, nếu tương lai thật sự có mở thêm mấy tiệm nữa, ông ấy làm sao còn có thời gian mà đi đến mấy loại địa phương đó." Nói tới đây, trên mặt Tào phu nhân hơi hơi hiện ra ý cười.

Chu Mịch cũng an ủi nàng ta vài câu, nói sau này sẽ càng ngày càng tốt. Còn đùa giỡn hỏi tiệm của bọn họ bây giờ như vậy còn muốn bán nữa không?

Tào phu nhân cũng cười: "Tình hình như thế thì bán được."

"Bất quá, nói đến cửa hàng, Tào phu nhân cô quen thuộc ở đây, không biết tiệm lớn như nhà cô thì giá bao nhiêu tiền?" Chu Mịch nhân cơ hội hỏi.

"Nửa năm qua giá tăng rất cao, theo như tình hình hiện giờ không đánh giặc, giá của lương thực cũng tăng rất nhiều, huống chi là tiệm. Tiệm nhỏ hơn tiệm của chúng ta ít nhất cũng có giá năm sáu mươi lượng bạc, còn phải xem vị trí nữa." Tào phu nhân nói điều này xong. Lại khẩn trương hỏi nàng có phải cũng muốn mở tiệm ăn hay không, cảm giác được đối phương khẩn trương, Chu Mịch cười an ủi nói: "Yên tâm, Tào phu nhân, tôi sẽ không mở tiệm ăn. Chỉ là thuận tiện hỏi thăm một chút."

Hai người còn nói chuyện với nhau thêm một lát, Chu Mịch đứng dậy cáo từ, khéo léo từ chối lời mời dùng cơm trưa của Tào phu nhân, lúc xuống lầu có một nha hoàn đem lễ vật đến cho nàng, Đông Nhi đang ngồi ăn dưới lầu thấy nương của nó liền đứng dậy cùng mẫu thân rời khỏi tiệm, vừa rồi lúc bọn họ nói chuyện ông chủ Tào bảo tiểu nhị dắt Đông Nhi xuống lầu ăn cơm.

Mới từ Phúc Lâm khách sạn kiếm được hơn hai lượng bạc, trong lòng Chu Mịch vui sướng liền dẫn Đông Nhi đi mua chút vải vóc, nhìn sắc trời không còn sớm liền vội vàng chạy về tiệm hớt tóc của Vương Nhất Dao.

Quả nhiên, đến tiệm thì thấy Triệu Trọng Sơn đã ở đó chờ bọn họ, trên xe ngựa cũng đã chất đầy, hắn ôm Đông Nhi lên xe ngựa trước, sau đó thúc giục Chu Mịch nhanh lên xe chạy về nhà.

Triệu Trọng Sơn cùng thợ xây trong thôn cùng nhau xây nhà, xây gần nửa tháng mới xây xong hai gian phòng ở phía tây

cùng phòng tắm ở phía đông, lúc xây cũng có đại ca Triệu Bá Tuyên cùng tam đệ Triệu Thúc Hà mỗi ngày đều đến hỗ trợ.

Chu Mạch thì phụ trách nấu cơm trưa cùng cơm chiều cho mọi người, ngoại trừ trả cho thợ xây mỗi người mỗi ngày ba văn tiền công, nàng còn phải lo cơm cho bọn họ, hơn nữa vì công việc này đòi hỏi phải có sức khỏe, cho nên ngoài cơm canh rau bình thường còn phải có chút thịt.

Triệu Trọng Sơn là người sĩ diện, cho nên lúc đi trấn trên đã đem ba lượng bạc mua nửa cái tai heo về, Chu Mạch nhìn thấy không chỉ nhú mào, nhiều thịt như vậy ăn không hết lại bị hỏng, nhưng chưa đợi nàng sàu não xong, hắn liền nói với Chu Mạch muốn hiếu kính chút thịt với Tôn Thị, còn muốn tiếp tế một chút cho đại ca hắn, vì thế một phần ba thịt bị tiến bước. Chu Mạch cũng cho Lưu tẩu tử một miếng, tiện đường lấy chút củ cải cùng mầm cải trắng đem về.

Bởi vì mua thịt heo nhiều, ông chủ còn tặng thêm chút lòng heo cho bọn họ, cho nên mỗi ngày Chu Mạch đều đổi món, hôm nay thịt heo nấu miến, ngày mai rau xào thịt, như vậy làm cho bọn họ có sức khỏe hăng hái làm việc, lại càng không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tốc độ cũng nhanh rất nhiều.

Đồng thời, những thợ xây này đều đối với những món ăn của Chu Mạch khen không dứt miệng, người cầm đầu đám thợ xây còn rất nghiêm túc nói sau này nhà hắn có ma chay cưới hỏi sẽ mời Chu Mạch đến làm bếp trưởng. Chu Mạch nghe xong chỉ cười không nói, nhưng Triệu Trọng Sơn lại khiêm tốn nói đến lúc đó lại tính.

Lí thị bởi vì được Triệu Trọng Sơn đưa cho năm lượng bạc, nên đối với Chu Mạch cũng ra vẻ mặt nhã nhặn, Chu Mạch mỗi lần nhìn thấy ả ta cười nói với mình tuy không quen như

thế, nhưng trong lòng luôn nghĩ tốn năm lượng bạc quả thật không uổng phí, coi như là mua sự bình an cho nàng đi, nhưng lúc Chu Mịch xây nhà, Lí thị cũng đến giúp nàng nấu cơm, tuy Chu Mịch lần nữa nhấn mạnh không cần nàng ta hỗ trợ, đã có Đông Nhi giúp nàng nhóm lửa rồi, nhưng Lí thị lại kiên trì muốn giúp, hơn nữa Triệu Trọng Sơn cùng Chu Mịch thương lượng một chút, cảm thấy nên nể mặt đại ca mà đồng ý, đương nhiên Triệu Trọng Sơn cũng không quên an ủi Chu Mịch, nàng đồng ý đi mỗi ngày nàng ta đi tới đi lui làm phiền nàng thì cái miệng sẽ bớt chuyện. Vì thế mỗi ngày buổi trưa cùng buổi chiều Lí thị đều đến nhà Chu Mịch nhóm lửa.

Lúc Lí thị hỗ trợ cũng ở nhà Chu Mịch ăn cơm, hơn mười ngày xây nhà, Lí thị giúp đỡ nhưng cũng không kiếm chuyện để gây, Chu Mịch cảm thấy bội phục không biết là kỹ thuật diễn xuất của ả ta giỏi hay là da mặt dày, vài ngày trước còn cùng nàng đánh nhau, hai ngày này lại thân thiết kêu nàng đệ muội còn cùng nàng kể vai sát cánh, thái độ trước sau khác biệt quá lớn.

Sau khi xây phòng xong, lại bắt đầu vội vã làm gia cụ* trong nhà, đúng lúc Triệu Bá Tuyền nói nhà hắc cũng muốn làm, vì thế ba người Triệu gia huynh đệ cùng vài an hem chú bác đi lên núi chặt gỗ trở về.

* gia cụ : những vật dùng trong nhà

Khi Chu Mịch nhìn thấy mấy khúc gỗ trong nhà liền vui mừng, buổi tối nàng bàn bạc với Triệu Trọng Sơn: "Trọng Sơn, tôi muốn làm một vài thứ có thể dùng tốt hơn gia cụ, có thể đặt ở trần nhà này, cũng có thể dùng ở trong bếp, còn ở giường nữa."

"Tốt hơn gia cụ?" Triệu Trọng Sơn nghi hoặc nói, gia cụ chính là gia cụ, còn có thể phân chia dùng tốt hay không tốt sao?

Vì thế Chu Mịch liền tìm giấy vẽ bản vẽ đưa cho hấn, không hổ là công tượng trong doanh xuất ra, Triệu Trọng Sơn cùng ba thợ mộc lại có thể đem những đồ nàg vẽ trên giấy đều làm ra được, giường lớn khắc hoa chạm trổ ở đầu giường, tủ quần áo với cánh cửa đẩy, người cổ đại thật sự là thông minh.

Làm vật dụng nhà mình xong, lại đi nhà Triệu Bá Tuyền làm vật dụng cho nhà hấn, kỳ thực bọn họ cũng chỉ muốn làm một cái giường cùng một cái tủ quần áo, hiện tại Triệu Tiểu Thúy đã chín tuổi còn ngủ cùng cha mẹ, mà Triệu Lai Phúc cũng đã gần nửa tuổi, dù sao cũng phải lớn lên, cho nên làm trước một cái giường cho Tiểu Thúy ngủ. Lúc chuyển nhà có đem theo bàn ghế cho nên không cần làm cái mới. Bất quá Chu Mịch nhận không được đoán rằng không chừng là ả Lí thị không muốn tốn tiền mời thợ mộc.

Cứ như vậy, xây phòng ở, làm gia cụ phải tốn hơn một tháng, sau đó cả nhà bọn họ lại mượn chiếc xe găn ngựa vào đi trấn trên mua mấy cái chăn bông, Chu Mịch cũng tiện đường đưa thực đơn gồm ba món ăn cùng phương pháp nấu hai món canh cho Phúc Lâm khách sạn, đồng thời cũng lấy về năm lượng bạc, Tào phu nhân vui mừng còn không quên nói cho nàg biết bọn họ đã mua được một chỗ tốt, chuẩn bị mở thêm tiệm, Chu Mịch tự đáy lòng cũng thay bọn họ vui vẻ, nhất là khi nhìn thấy ngoài cửa Phúc Lâm khách sạn đã bắt đầu có người xếp hàng chờ đợi, trong lòng rất là kích động.

Hai gian phòng mới ở phía tây thì căn phòng ở phía bên trái sẽ bỏ trống, sang năm mới có người ở, cho nên liền đem phòng này là nơi để nông cụ, còn căn phòng phía bên phải thì được Triệu Trọng Sơn dọn dẹp, hấn để vào phòng một cái giường nhỏ, sau khi làm xong Triệu Trọng Sơn liền bắt đầu tìm con gái thân yêu đàm phán bảo nó chuyển đến phòng

phía tây mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

"Đông Nhi, hiện giờ mỗi đêm con đều ngủ chung với cha và nương, cha sợ có ngày cha sẽ đẽ con mất, thôi thì phòng ở phía tây cũng đã xây xong, con chuyển đến đó nhé?" Trong phòng cha cùng con gái đang ngồi đàm phán, Triệu Trọng Sơn cũng đưa ra lý do thứ nhất.

Đông Nhi chớp đôi mắt to, bĩu môi nói: "VẬY cha đi đến đó mà ngủ, như vậy liền không đẽ lên con."

Triệu Trọng Sơn nghe xong mặt đen lại: "Cha phải ngủ với nương chứ, con xem nhà người khác có nhà nào mà không phải cha cùng nương ngủ với nhau." Tiếp tục nói cái lý do thứ hai.

"Nhưng lúc trước con đều ngủ với nương mà." Đông Nhi hồn nhiên tiếp tục trả lời.

Triệu Trọng Sơn mặt càng đen thêm, nhưng tiếng nói vẫn rất êm dịu: "Lúc trước là vì cha không có ở nhà, bây giờ thì cha về nhà rồi."

Đông Nhi nhú mày suy nghĩ một lát: "Con ngủ một mình rất sợ."

"Cha nương đều ngủ ở nhà, lại còn đóng kín cửa, cái gì cũng không vào được, con không cần sợ." Triệu Trọng Sơn an ủi con gái tiếp tục nói cái lý do thứ ba.

"Nhưng mùa đông ngủ sẽ rất lạnh, trước kia đều là nương ủ ấm giường chiếu con mới ngủ được." Đông Nhi tiếp tục cò kè mặc cả.

"Đông đến nương con vẫn sẽ làm ấm chăn cho con, còn không thì cha làm, cha ủ ấm xong thì con ngủ. Vài ngày nữa cha đi lên núi săn thú, bắt hổ ly lấy da cho con đắp sẽ không lạnh nữa." Triệu Trọng Sơn tiếp tục đưa ra cái lý do thứ tư.

Nhưng Đông Nhi vẫn nhúu mày dẫu môi, Triệu Trọng Sơn nhìn thấy thế thì nóng nảy: "Đông Nhi, con không thích Lai Phúc đệ đệ sao? Con có muốn nương con sinh cho con một đệ đệ như Lai Phúc để chơi hay không?" Đây là lý do trực tiếp cỡ nào.

Đông Nhi giãn mày ra, vội vàng hỏi: "Thật vậy chẳng? Con cũng có thể giống Tiểu Thúy tỷ tỷ có đệ đệ như vậy sao?"

Triệu Trọng Sơn gật đầu cam đoan nói nhất định sẽ có, chỉ cần nó chịu chuyển đến gian phòng phía tây. Vì thế Đông Nhi liền vui mừng đồng ý, Triệu Trọng Sơn thấy con gái vui mừng hơn hờ đi chơi thì trong lòng liền thở dài, sớm biết ý kiến này dùng được, làm chi phải phí tâm tư như vậy chứ.

Mà cuộc nói chuyện của cha và con gái đã bị Chu Mịch ở ngoài cửa nghe được từ đầu đến cuối, đây là lần đầu tiên nàng nghe Triệu Trọng Sơn nói nhiều như vậy, nàng nhin cười nghe xong cảm thấy rất thú vị, lúc Đông Nhi chạy ra cửa rất vui vẻ cho nên không thấy được nàng.

Nhưng khi cười xong nàng lại nghĩ đến một chuyện, tuy hai người đã đồng giường được hai tháng, trong lúc đó cũng không có cảm giác không được tự nhiên, nhưng mà với quan hệ như vậy thì không thể nào phát triển đến giai đoạn có thể cộng chằm nổi.

Huống chi nói đến việc sinh đứa nhỏ, không phải muốn sinh liền sinh. Tuy hiện giờ dáng người của nàng đã không còn khô queo khô quắt, nhưng cách chữ đầy đặn còn kém một vạn tám ngàn dặm, thật không thích hợp để mang thai.

Lý do khác chính là tình cảm của nàng đối với trượng phu đương nhiệm này, tuy nói hai người đã không còn lúng túng ngại ngùng, nhưng cũng không có chút thân mật gì, thậm chí còn có chút ngăn cách. Đương nhiên, Chu Mạch cũng phát hiện vợ chồng nơi này không giống vợ chồng hiện đại có thể tùy thời tùy chỗ mà ân ái.

Đối với nam nhân là Triệu Trọng Sơn này, diện mạo bề ngoài thì Chu Mạch tương đối vừa lòng, đáng người tốt, lại có sức khỏe. Nhưng tính tình thì nàng lại không vừa lòng tí nào, chủ nghĩa đàn ông quá lớn, lại rất im lìm, quan trọng là đối với thê tử là nàng đây lại không để tâm.

Chu Mạch còn chưa kịp suy xét sâu sa chuyện cùng Triệu Trọng Sơn kế tiếp phát triển thế nào thì nhìn thấy Tôn Thị vẻ mặt hớn hở đang bước qua cửa hàng rào đi vào nhà, bà nhìn thấy Chu Mạch cũng mở miệng cười toe toét.

"Nhà Lão nhị, nương vội vã tới đây là nói với mấy đứa, chiều nay đến nhà lớn ăn cơm nhé." Nói xong không đợi Chu Mạch trả lời, liền vội vã đi qua nhà Lí thị.

Sau đó nàng ở trong sân nhà mình nghe được lời nói của bà bà nói cũng giống như nói với nàng khi nãy, chẳng qua là đem "nhà Lão nhị" đổi thành "nhà Lão đại" mà thôi.

Sau đó lại còn nghe bà bà nói đi nhà Triệu Thu Diệp thông báo một tiếng, tiện đường lấy chút đậu hủ cùng mầm đậu về.

Chu Mạch nghe thấy mấy cái này mới nhớ, trời sắp vào đông, mầm đậu cũng chậm lớn, hơn một tháng này nàng bận rộn với việc xây nhà cho nên quên mất, lần trước đã quên nói với lão nương cách thức làm mầm đậu tươi ngon, thêm những việc cần chú ý khi đông đến.

Nàng đang suy nghĩ hai ngày này nên tìm có gì để về nhà mẹ để một chuyến thì thấy Triệu Trọng Sơn từ trong nhà đi ra, hỏi Chu Mịch có phải lúc này nường đến nhà hay không, hẳn nghe giống như có tiếng của bà nói chuyện.

"À, đúng vậy, nường vừa đến nói buổi tối về nhà lớn ăn cơm." Chu Mịch thuật lại lời bà bà đã nói với nàng khi nấy.

"Có nói vì chuyện gì không?" Triệu Trọng Sơn hỏi tiếp, Chu Mịch lắc đầu nói không biết, sau đó đi vào trong nhà tiếp tục may quần áo. Việc này là việc thứ hai từ lúc nàng đến thế giới này tới nay là làm nhiều nhất, đặc biệt nhất là gần đây, mỗi ngày cơm nước, cho heo ăn xong là nàng bắt tay vào làm, có đôi khi cũng sẽ cầm kim chỉ mà đi đến nhà Lưu tẩu tử cùng nàng ấy may vá.

Sau khi chiếm được sự đồng ý của Đông Nhi, Triệu Trọng Sơn liền bắt đầu chuyển đồ dùng của con gái vào phòng, từ giường tủ chăn đệm thậm chí đến quần áo lót cũng đều chuyển đến đó, lúc làm việc này hẳn rất chuyên tâm mà làm, Chu Mịch ở bên cạnh vừa may quần áo vừa nói thầm trong lòng: "Đại ca à, lần sau có quyết định chuyện gì thì làm ơn có thể bàn bạc với tôi một tiếng được hay không!"

Từ sau khi hẳn trở về, chỉ có một chuyện là hẳn thương lượng với nàng, đó là bảo nàng đồng ý để Lí thị đến giúp nàng nhóm lửa nấu cơm. Đương nhiên hẳn đã chuẩn bị sẵn một cái lý do rất tốt, sợ đại tẩu lải nhải. Ngay cả hai con heo nhỏ trong chuồng cũng là một mình hẳn đi trấn trên mua, toàn mua là con đực không nữa chứ, nàng vốn là muốn mua một đực một cái, chờ nuôi lớn còn có thể sinh heo con, thuận tiện thì làm giống để nuôi.

Giữa trưa cơm nước xong, Chu Mịch liền dẫn Đông Nhi đi đến nhà Lưu tẩu tử để may vá, nàng nói với Triệu Trọng Sơn

mẹ con nàng sẽ không về nhà mà đi thẳng đến nhà lớn.

Nhà Lưu tẩu tử gả con gái đã được hơn một tháng, nhưng trong nhà vẫn còn chút kẹo, thấy mẹ con các nàng đến, như thường ngày lấy vài viên cho Đông Nhi, Đông Nhi cầm lấy nói cảm ơn Lưu đại nương sau đó liền đi chơi.

Hai nữ nhân bắt đầu như thường ngày vừa may vừa buồn chuyện: "Nhìn con gái muội được muội dạy dỗ thật tốt, rất có giáo dưỡng, rất có lễ phép, lớn lên lại xinh đẹp, sau này người tới cửa cầu hôn không chừng đập phá cửa nhà muội đấy." Lưu tẩu tử trêu ghẹo nói.

"Ách..., tẩu tử à, lúc này nói có quá sớm hay không." Chu Mịch đối với đứa nhỏ chưa đến sáu tuổi của mình thì chuyện cầu hôn là một chuyện rất xa vời.

"Không sớm đâu, cũng may hôm nay muội đến, con của nhà đệ đệ ta, lần trước tới nhà muội cũng có gặp qua một lần, tám tuổi, so với Đông Nhi nhà muội lớn hơn hai tuổi, hai đứa mà lấy nhau là thích hợp nhất đấy." Lưu tẩu tử nhiệt tình nói.

Chu Mịch tìm tòi trong đầu một chút ấn tượng về tiểu tử tên Tiểu Bàn Đôn trong miệng Lưu tẩu tử, hình như là một đứa trẻ đáng người cùng tên của nó rất giống. Bây giờ còn chưa biết lớn lên tính tình thế nào, nhưng nàng tuyệt đối không đồng ý chuyện ép duyên, may mắn ở thôn này, không có cấm đoán chuyện nam nữ gặp mặt.

"Tẩu tử, đây là ý của tẩu hay là ý của đệ đệ tẩu?" Chu Mịch không tiện từ chối thẳng nên hỏi.

"Ha ha, là ý của ta, nhìn hai chúng ta hợp ý như vậy, nếu tương lai có thể trở thành thân thích thì thân càng thêm thân. Nhưng muội yên tâm, đệ đệ ta cũng sẽ đồng ý. Nếu

hôm nay mọi đồng ý thì sáng mai ta sẽ về nhà mẹ để nói cho đệ ấy biết." Lưu tẩu tử cam đoan nói.

Chu Mịch cảm thấy trán nàng đã rịn đầy mồ hôi, vị tẩu tử này cũng quá là nhiệt tình đi thôi, trong lòng nhin xuống, vội vàng xua tay: "Không cần gấp như vậy, tẩu xem Đông Nhi, còn chưa đến sáu tuổi, chuyện này còn quá sớm, với lại Trọng Sơn vừa trở về, đối với đứa con gái này hết mực yêu thương, nếu lúc này nói với hấn chuyện hôn nhân của Đông Nhi, hấn tuyệt đối không đồng ý. Đợi thêm vài năm tẩu nhé." Giờ phút này nàng chỉ có thể đem trượng phu ra làm lá chắn là tốt nhất.

"À. . . ." Lưu tẩu tử thất vọng thở dài một hơi, bất quá lập tức có tinh thần, tiếp tục kích động nói.

"Nói đến Trọng Sơn, hấn thật sự là người đáng cho mọi dựa vào, mọi xem hấn mới về nhà có hai tháng, từ ruộng vườn trong nhà cho đến xây nhà làm gia cụ đều một mình hấn lo chu tất, mọi xem như cũng khổ tận cam lai." Lưu tẩu tử vui rạo rực nói, tựa như đang nói về nam nhân nhà mình.

Chu Mịch nghe xong cũng chỉ mỉm cười, bình thường nếu có nói đến chuyện nhà ai, nàng đều có thể trêu ghẹo vài câu, nhưng khi nói đến chuyện của mình, nàng đều nói năng thận trọng.

"Nhưng mà Tiểu Mịch, mọi nên nhanh chân sinh con trai đi! Nói cho mọi biết, nhân tình của Trọng Sơn— Hồ gia nhị tiểu thư." Lưu tẩu tử thuận miệng nói ra hai chữ nhân tình, sau đó liền giật mình, vội vàng che miệng, nhưng đã không còn kịp rồi, sau đó liền đánh vào miệng của mình, lảm nhảm câu ăn nói hàm hồ quá.

Chu Mịch lại tỏ ra như không để ý, cười an ủi nàng: "Tẩu tử, không có gì đâu, mọi không thèm để ý. Nàng ta là quá khứ

của Trọng Sơn, mà muội mới là hiện tại của chàng."

Tuy Lưu tẩu tử đối với lời nàng nói chưa hiểu rõ hết nhưng ý tứ cơ bản vẫn biết, nàng thấy Chu Mịch bình tĩnh, liền tiến đến bên tai Chu Mịch nhỏ giọng nói: "Thì ả đó bị người ta bỏ cho nên đã về nhà rồi, nghe nói là vụng trộm với người khác."

Chu Mịch nghe xong cũng không có suy nghĩ gì, nhưng vẫn không ngăn được bản chất buôn chuyện trong người: "Nàng không phải gả cho Vương viên ngoại sao, ăn mặc chi tiêu không cần lo mà còn vụng trộm với người khác sao? Vụng trộm với ai?" Kỳ thực nàng muốn nói là vụng trộm với chồng nhà ai, hai người đã gắn bó được bao lâu.

"Nghe nói là một gia đình trong phủ, tên gia đình đó bị đánh chết rồi chôn sống, Hồ Nhị Lệ thì bị trả về, cả con gái nàng ta sinh Vương viên ngoại cũng không cần." Lưu tẩu tử tiếp tục tám nói.

Vừa nghe nói có người chết, Chu Mịch nhất thời mất đi hứng thú nói chuyện, Lưu tẩu tử có nói thêm gì đó nhưng nàng cũng không nghe được chữ nào, đối với chuyện không kính nể mạng người ở thời đại này là chuyện không hiếm lạ gì, nàng thấy lúc Lưu tẩu tử nói chuyện bị đánh chết rồi chôn sống mặt lại không đổi sắc. Trong lòng nàng lạnh lẽo, nhìn sắc trời cũng không sớm, liền vội vàng đứng dậy như chạy trốn, nói muốn đi về nhà chồng giúp nấu cơm, buổi tối mọi người đều sẽ về đó ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Đến nhà lớn, nàng thấy Tôn Thị đang giết gà, hiện giờ người luôn luôn cần dùng gà để tắm bổ là Lí thị đã ở riêng, sau khi chia nhà xong hai lão nhân gia không có việc gì làm liền ở trong sân nuôi hơn mười con gà, một con heo, con heo này là do Triệu Trọng Sơn lần đó đi trấn trên với nàng đã mua về. Đương nhiên chuyện này cũng là Triệu Trọng Sơn tiền trăm hậu tấu, nói con heo con này chỉ tốn có một lượng bạc, coi như là hiếu kính với cha mẹ. Lúc đó Chu Mạch nghe xong cũng không nói gì, chỉ không để ý đến hẳn, nàng biết nàng có nói gì đi nữa thì cũng chẳng có nghĩa lý gì. Tên nam nhân này thật sự là quá ..., không vì cái gia đình nhỏ của hẳn mà suy nghĩ chút nào hết.

Chu Mạch còn đang mãi đắm chìm vào cái tin chết chóc lúc này, trong cuộc sống hiện đại của nàng tin nàng nghe được nhiều nhất là có người bị bắn chết, nàng chưa từng thấy qua cũng chỉ là nghe nói nên cũng không có khái niệm gì. Có thể là do hôm nay Lưu tẩu tử miêu tả rất sinh động trường hợp đầy máu tanh ấy, hoặc cũng có lẽ là trong thâm tâm của nàng, nàng cảm thấy chỉ cần không phải là tội ác tà trời thì không cần phải xử tội chết, vì thế khi nàng nhìn thấy máu gà thì bụng sôi trào, quay đầu che miệng muốn nôn ra.

Tôn Thị nghe thấy có tiếng người vào nhà liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy hành động này của Chu Mạch, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lập tức tỉnh người lại, vội vàng buông con gà đang cắt cổ trong tay xuống, vui mừng chạy vọt tới bên người nàng.

"Vợ Lão nhị, không phải là cũng có rồi chứ?" Tôn Thị sốt ruột hỏi, vẻ mặt vui vẻ như hoa nở. Trong lòng bà nghĩ thầm nếu cả vợ lão nhị cùng lão tam cùng có thai, hơn nữa đều sinh

con trai, bà có thể thay phiên nhau bế rồi, không giống như Lí thị, nó không cho bà bồng cháu trai của bà gì hết.

Chu Mạch chỉ nôn khan vài cái, nghe xong câu hỏi của bà bà vội vàng xua tay: "Nương, không phải vậy đâu, tại con nhìn thấy máu nên choáng váng chút thôi."

Tôn Thị buồn bực nói: "Trước kia không có nghe nói con có cái tật xấu này, vẫn nên mời đại phu đến xem đi, không chừng là có rồi đấy, Trọng Sơn đã trở về được hai tháng rồi còn gì." Tôn Thị đứng bên cạnh vừa dùng cổ tay áo bông bóng loáng lau mồ hôi vừa hỏi thúc Chu Mạch xem đại phu. Hiện giờ đã là đầu mùa đông, mọi người đều mặc trên người một cái áo bông mỏng, người trong thôn vào thời điểm cuối năm ăn tết mới diện đồ mới, cho nên lúc này ai cũng mặc đồ cũ, Chu Mạch thầm đoán cái tuổi của áo bông bà bà nàng mặc trên người cũng có ít nhất là ba năm tuổi.

"Nương, thật sự không có, người tin con đi, bản thân con con còn có thể không biết sao." Chu Mạch vội vàng cự tuyệt ý tốt của bà bà.

Nhưng cho dù nàng nói thế nào, Tôn Thị đều cho là như thế, bà nhìn vào nhà chính la hét Triệu Đại Ngưu: "Lão già, đi mời đại phu nhanh lên, vợ lão nhị có thể. . . ." Những lời còn lại của bà chưa kịp nói ra, đã bị Chu Mạch nhanh tay che miệng.

Tuy rất xa nhưng Chu Mạch có thể nhìn thấy trong nhà chính có ít nhất ba lão già đang ngồi chơi bài, nếu để Tôn Thị nói những lời này ra ngoài, mà nàng lại thật sự không có thai, sau này nàng ở trong thôn làm sao có thể ngẩng đầu được đây.

"Nương, con thật sự không có thật mà, Trọng Sơn sau khi trở về chưa từng chạm vào con." Chu Mạch buông tay che

miệng bà bà ra, nàng ở bên tai bà nhỏ giọng giải thích.

Tôn Thị nghe được lời này của nàng lập tức yên tĩnh lại, vẻ mặt thất vọng không lời nào miêu tả được, bà cũng không để ý đến Chu Mịch nữa, xoay người tiếp tục đi làm công việc giết gà dỡ dang khi nãy.

Thấy Chu Mịch còn đứng ở đó, bà nhin không được oán giận nói: "Còn đứng ở đó làm gì, không nhanh chân chạy đi nấu nước nhổ lông gà!"

Vừa lúc Chu Mịch muốn chạy trốn khỏi hiện trường đầy máu tanh này, vội vàng chạy nhanh vào phòng bếp, nghĩ thầm mang thai với không mang thai dĩ ngộ thật khác biệt lớn quá.

Lúc Tôn Thị vào nhà lấy nước nhin không được lại tiếp tục quở mắng nàng: "Chu thị, con cũng thiệt là, nó không động vào con con cũng chấp nhận vậy à? Nếu cứ như vậy thì bao giờ mới có thai đây hử."

"Ách..." Chu Mịch không biết trả lời thế nào, chỉ biết vội vàng cúi đầu, ý của bà bà là bảo nàng chủ động bá vương ghen thương cung với con trai của bà sao trời?

Tôn Thị thấy nàng im lặng, cũng nhỏ giọng trách mắng tiếp: "Tắt đèn đi, nam nhân nào cũng cảm thấy nữ nhân đều là cùng một dạng, tuy diện mạo của con không bằng nhị nha đầu của lão Hồ kia, nhưng cũng không kém nó cho lắm. Con chỉ cần chủ động một chút là được, con trêu chọc nó vài cái chẳng lẽ nó còn có thể chịu đựng nổi sao, dù sao nó cũng đã nhin nhiều năm, còn không lập tức đối với con như hổ đói vồ mồi."

"Ách..." Chu Mịch nghe xong hoàn toàn hết chỗ nói nổi, nàng không biết nữ nhân thời cổ đại lại có thể thoág như

vậy. Nhưng nàng cũng không có xem nhẹ nhị nha đầu của lão Hồ trong miệng bà bà, hôm nay cái tên này xuất hiện với tần suất rất cao. Được rồi, nàng coi như là bà bà lo lắng cho nàng bị con của bà hưu, nhưng không phải là bà bà luôn luôn đối với nàng không hài lòng sao, con bà hưu nàng lại càng hợp ý của bà hơn chứ.

"Con ả Hồ Nhị Lệ đó sau khi bị hưu nó nói với người trong thôn là sẽ quay lại với Trọng Sơn, mấy hôm trước còn có người nhìn thấy hai đứa nó nói chuyện với nhau đấy, nó cũng không biết lấy nước tiểu của nó soi mặt một chút, đã làm ra chuyện ngâm lông heo mà còn dám lớn lối, lúc trước khi nhà chúng ta đi nhà nó cầu hôn bị nhà nó làm cho mất mặt như vậy, không phải nói nhà chúng ta không xứng với nhà nó sao, bây giờ quay lại tìm nhà chúng ta làm gì? Mấy ngày tới con nhớ giám sát Trọng Sơn cho kĩ vào!" Tôn Thị nói như cái máy hát.

Chu Mạch nghe xong trong lòng sáng tỏ, nguyên lai không phải là lo lắng nàng bị hưu, mà là lo lắng con trai của mình đi tìm cái ả dâm nữ đó, lo lắng con mình bị Hồ Nhị Lệ kia mê hoặc, làm mất mặt mũi Triệu gia bọn họ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, tạm thời bà bà vẫn đứng về phía nàng, trong lòng nàng thầm cười khổ, nghĩ thầm nếu Triệu Trọng Sơn thật sự dễ dàng bị mê hoặc như vậy, thì nam nhân như thế nàng không cần, đến lúc đó cùng cách hay một tờ hưu thư cũng thế, chỉ cần thoát khỏi nơi này nàng sẽ sống tốt.

Tôn Thị thấy Chu Mạch một bộ dáng buồn bã, cũng nổi lên lòng thương xót, vội vàng ngưng lại những lời trách mắng, đổi thành nhỏ giọng khuyên bảo: "Việc trước mắt bây giờ, là mau chóng có thai, nếu con sinh con trai, Trọng Sơn làm sao còn mặt mũi mà ra ngoài tìm nữ nhân."

"Nương, con đã biết." Chu Mạch gật đầu đồng ý. Nàng không muốn Tôn Thị lo lắng, ai làm mẹ cũng không dễ dàng gì, nhất là sau khi nàng ở chung với Đông Nhi hơn nửa năm, nàng cảm nhận sâu sắc được những lời này.

Tôn Thị thấy nàng ưu tư, lại nhịn không được an ủi vài câu, cũng không bảo nàng nhóm lửa nữa, bảo nàng đi tìm Hứa thị tán gẫu.

Vào phòng Hứa thị, thấy Hứa thị đang nửa nằm trên giường lò, Triệu Bạng ngoan ngoãn nằm ở bên người nàng, thấy Chu Mạch đến cũng như khúc gỗ không có phản ứng gì. Trong thôn có số ít nhà xây giường lò, tại vì nơi này mùa đông không lạnh lắm, cho nên rất nhiều nhà sợ rườm rà nên không xây, Chu Mạch thì sợ đốt giường lò có rất nhiều tro bụi, luôn luôn không có ý nghĩ xây loại giường này.

Có thể là do giường lò quá nóng, vẻ mặt Hứa thị hơi đỏ, thấy Chu Mạch đến liền sửa lại bộ dáng hờ hững của ngày xưa, vội vàng hơi hạ thấp người, mời nhị tẩu ngồi lên giường, nói ở bên ngoài trời cũng lạnh, ngồi trên giường cho ấm.

Chu Mạch liền thuận theo lời nàng ta ngồi xuống, hỏi Hứa thị: "Sao lại thế này, trời còn sớm như vậy đã đi nằm là sao?"

Hứa thị cười nói: "Sao hôm nay nhị tẩu lại về đây, chẳng lẽ nương không nói với nhị tẩu sao?"

"Nương chỉ bảo mọi người về ăn cơm, cũng không nói là có chuyện gì, không chừng lúc ăn cơm bà sẽ nói." Kỳ thực Chu Mạch thấy biểu cảm cười toe toét của Hứa thị, lại nhớ tới vừa rồi Tôn Thị hỏi một câu "Không phải là cũng có rồi chứ?" Từ chữ "cũng", trong lòng nàng đã đoán được, vị đệ muội này có lẽ là đã mang thai.

Chu Mạch trong lòng đã biết rõ là chuyện gì, cũng thật sự vui vẻ theo. Lúc trước khi còn ở chung nhà, Hứa thị cũng không có đối với nàng sử dụng thủ đoạn gì, chỉ luôn thấy nàng ta cùng Lí thị đấu tranh gay gắt, cũng có thể là do nàng ta khinh thường cho rằng nàng là một đối thủ yếu sức đi.

Nàng cười đối với Hứa thị nói: "Đệ muội là người có phúc khí, rất nhanh sẽ trai gái song toàn."

Hứa thị nghe xong mặt càng đỏ hơn lúc này, ngại ngừng nói: "Nhị tẩu, không phải lúc này tẩu mới nói tôi là không biết sao lại thế này sao? Sao bây giờ lại chọc tôi nữa rồi?" Trong lòng nàng rất là vui vẻ, trai gái song toàn à, đã có Bằng Nhi là con gái, nàng cũng rất mong đứa nhỏ trong bụng là con trai.

Hai chị em bạn dâu còn nói chuyện với nhau nửa ngày, Hứa thị bởi vì do mang thai nên cởi mở hơn trước rất nhiều, nói cũng nhiều hơn.

"Nhị tẩu, lúc trước tôi đối với tẩu như vậy tẩu đừng giận tôi nhé, nói thật từ ngày tôi về nhà này đến nay liền coi tẩu không ra gì, lúc trước tẩu luôn mang bộ dáng nhát gan sợ phiền phức, nhìn tẩu bị Lí thị khi dễ, lúc mới đầu tôi còn cảm thấy thương tẩu, sau này tôi chỉ cảm thấy tẩu thật sự là làm cho người ta nhìn mà cảm thấy ghét, luôn mang một bộ dạng là nàng dâu nhỏ bảo sao nghe vậy. Chúng ta đều là dâu Triệu gia, tẩu làm gì phải sợ ả Lí thị đó. Không phải là nhà mẹ đẻ của ả có nhiều huynh đệ thôi sao? Bọn họ đều là người dốt đặc cán mai quê mùa dốt nát mà thôi."

Nói đến tên Lí thị, Hứa thị giống như có chút giận, Chu Mạch cũng cảm thấy rất kỳ lạ là vì sao hai nàng như vậy lại không hòa hợp với nhau, nhưng nghĩ lại quan hệ của nàng với Lí thị cũng đâu có tốt. Hứa thị rất nhanh tỉnh táo lại: "Nhị tẩu, tôi

nói chút lời thật lòng, từ sau lần tẩu bị oan uổng tôi liền nhìn tẩu với cặp mắt khác xưa, trong lòng cũng càng ngày càng bội phục tẩu, tẩu đã không còn sống lặng lẽ nữa, cũng biết tranh thủ lợi ích cho bản thân. Cũng dám đối chọi với Lí thị. Trước kia đối với tẩu như vậy, tẩu cũng đừng trách đệ muội." Hứa thị nói xong tha thiết nhìn Chu Mịch.

"Đều đã qua, đừng nói những chuyện nhỏ như hạt mè hạt gạo này nữa, hơn nữa người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Tôi cũng chưa từng trách muội." Chu Mịch ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ tôi phải đề phòng cô mới được.

Hứa thị nghe xong lời của nàng sững sốt một chút: "Người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Nhị tẩu nói quá đúng, tôi trước kia cứ tự cho là bản thân biết vài cái chữ to liền xem thường hai tẩu, thấy Lí thị sinh con trai liền cảm thấy bản thân mình quá tệ, ngay cả con trai cũng sinh không được. Cho nên hiện tại ngẫm lại tôi cảm thấy thật xấu hổ."

Chu Mịch tiếp tục an ủi Hứa thị vài câu, lúc này liền vang lên tiếng của Tôn Thị: "Còn thiếu Lí thị, lão đại mày nhanh chân về nhà đem mẹ con nó đến đây, nhớ phải mặc nhiều áo cho đứa nhỏ, trời lạnh đừng để nó bị đông lạnh."

Chu Mịch nghe xong đứng dậy đi ra khỏi phòng Hứa thị, thấy ba huynh đệ cùng Triệu Đại Ngưu bốn người ở nhà chính đang ngồi chơi bài.

Tiểu Thúy đang chơi với Đông Nhi ở trong sân, chỉ còn Lí thị cùng con trai bảo bối của nàng ta chưa có tới. Triệu Bá Tuyền nghe lời Tôn Thị nói liền vội vàng đứng dậy, trở về nhà đi gọi vợ con, kỳ thực hẳn vốn là muốn Tiểu Thúy đi kêu, nhưng hẳn sợ Lí thị sẽ quên mặc áo ấm cho con trai của hắn, liền tự mình đi về kêu.

Đợi sau khi Tôn Thị đem đồ ăn bung lên bàn, Lí thị mới lắc lư dưới sự thúc giục của Triệu Bá Tuyền mà đến. Trên mặt Tôn Thị biểu lộ rõ sự không vui, nhưng khi nhìn thấy Lai Phúc trong lòng nàng ta liền lập tức thay bằng bộ dáng cười không khép miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Mọi người đều cùng nhau ngồi vào bàn, trước khi động đũa, Tôn Thị lên tiếng: "Hôm nay gọi các con về ăn cơm, là có một việc vui muốn tuyên bố." Sau đó bà tạm dừng một chút, mỉm cười nhìn thoáng qua Hứa thị vì xấu hổ mà cúi đầu.

"Vợ Lão tam mang thai! Đây là chuyện vui thứ hai của Triệu gia chúng ta kể từ năm ngoái cho đến nay, được một cháu trai là Lai Phúc, nương cùng cha của các con đều rất vui vẻ, cho nên thế nào thì sang năm nhà lão tam cũng nhất định sẽ sinh con trai thôi." Tôn Thị nói xong, vẻ mặt vui mừng như hoa nở.

Ngoại trừ Lí thị, mỗi người đều hướng về phía nhà lão tam nói câu chúc mừng, Lí thị nhỏ giọng nói một câu: "Không nhất định là thế đâu, con trai không phải muốn sinh là có thể sinh được, phải xem người đó có số sinh được hay không nữa chứ." Tiếng của nàng ta rất nhỏ chỉ có Chu Mạch cùng Hứa thị ngồi bên cạnh nàng ấy là có thể nghe được.

Hứa thị nghe xong, vẻ mặt liền đen lại, nhưng nhìn thấy mọi người ai cũng vẻ mặt hớn hởi, nàng quyết định chuyện bất hòa này tạm thời nàng sẽ không so đo với ả ta, ngoài mặt thì nàng tỏ ra tươi cười, trong lòng thì lại kìm nén cơn giận.

Cũng may sau khi Lí thị nói xong câu đó liền bắt đầu vùi đầu ăn cơm, trên bàn chỉ có một con gà duy nhất đã bị nàng ta một mình một đũa gấp hơn phân nửa, Chu Mạch nghĩ thầm không biết nàng ta đã bao lâu rồi chưa được đụng đến thịt.

Trong lúc ăn cơm, Tôn Thị cũng dặn dò Triệu Trọng Sơn cùng Chu Mạch một vài câu, bảo bọn họ nhanh chân một chút, tranh thủ sang năm cho bà có thể ẵm một lúc hai cháu trai.

Chu Mịch nghe xong cúi đầu không nói, còn Triệu Trọng Sơn thì nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Nhưng hôm nay Chu Mịch bắt đầu cảm thấy Tôn Thị không giống như lúc trước, ít nhất ở trên phương diện ăn uống thì rõ ràng có khác biệt với lúc ở riêng. Cũng có thể là sau vụ thu hoạch vụ thu mấy đứa con trai đều dựa theo giao ước mà hiếu kính bạc cùng tiểu mịch, nhưng Chu Mịch cảm thấy nguyên nhân chủ yếu là do có sự tiếp tế của Triệu Trọng Sơn, trong nhà có hai ba hay mười lượng bạc còn luyến tiếc không dám dùng, trong tay lại có lương thực nên trong lòng không còn lo sợ.

Sau khi cơm nước xong như thường lệ là do Chu Mịch dọn dẹp bát đĩa đem rửa. Đại tẩu thì phải chăm sóc con nhỏ, đệ muội thì đang mang thai. Bà bà thì vất vả một ngày cũng mệt mỏi lưng đau, nhiệm vụ rửa chén chỉ có thể rơi trên người nàng. Chu Mịch vừa rửa bát vừa nghĩ đái ngộ dành cho có con với không có con lại khác biệt lớn như vậy đấy.

Lí thị ăn xong là buông đĩa ấm con về nhà, để lại Triệu Bá Tuyền với khuôn mặt đỏ thắm ở lại, mọi người đã lâu không tề tựu với nhau cho nên muốn nhân cơ hội này mà trò chuyện vui đùa với nhau lâu một chút, vì thế bảo Lí thị đem con về trước rồi quay trở lại, mấy nam nhân thì ngồi trên giường đánh bài.

Ba tiểu cô nương vây quanh Hứa thị ríu ra ríu rít không biết đang nói chuyện gì. Đợi sau khi Chu Mịch rửa chén, cho heo ăn xong, liền nghe thấy tiếng Đông Nhi trong phòng vọng ra nói nó buồn ngủ, Tôn Thị thấy thế mới vội vàng bảo mọi người ai về nhà nấy.

Chu Mịch nắm tay Đông Nhi đi phía sau Triệu Trọng Sơn, liền nghe thấy Đông Nhi ngậy thơ nói: "Nương, nãi làm đồ ăn không ngon, không có nương làm cơm con ăn không

được. Chúng ta sau này đừng đi nhà nãi ăn cơm nữa nhé."

Đang đắm chìm trong suy nghĩ về cái tên Hồ nhị nha đầu trong truyền thuyết, nghe xong lời Đông Nhi nói nàng nhin không được nở nụ cười, nàng không nghe thấy tên hiếu tử đi phía trước ngăn cản lời nói của Đông Nhi, nhưng nàng vẫn nói với con gái nhà mình: "Đông Nhi, những lời này chỉ nên nói với nương thôi nhé, trước mặt người khác con đừng nói như vậy, nhất là đừng nói trước mặt nãi của con, những món ăn đó nãi của con đã phải chuẩn bị từ buổi trưa lặn đấy, bà cũng rất vất vả."

Chu Mạch nói xong những lời này cảm thấy nam nhân đi phía trước đã thả chậm bước chân một chút, Đông Nhi vẫn là một đứa bé rất biết chuyện, nghe xong lời nương dặn liền gật đầu nói đã biết, nói rằng sau này nó không nói nữa. Sau đó liền làm nũng bảo Chu Mạch ôm, nói nó rất buồn ngủ, Đông Nhi rất ít khi làm nũng với nàng, Chu Mạch nhin không được sẽ đồng ý với con bé, nhưng không đợi nàng xoay người ôm Đông Nhi, Triệu Trọng Sơn đã quay đầu nói để hấn bế, Đông Nhi nằm ở trong lòng Triệu Trọng Sơn, còn chưa về đến nhà đã ngủ thiếp đi, chắc buổi chiều hôm nay đã cùng Tiểu Thúy vui đùa đến mệt mỏi.

Sau khi về đến nhà, hai vợ chồng đem Đông Nhi đến căn phòng ở phía tây, sợ con bé lạnh, Chu Mạch lại đắp thêm cho nó một cái chăn mỏng. Sau đó liền đi nấu nước tắm rửa, Triệu Trọng Sơn cũng có thói quen mỗi ngày vào buổi tối sẽ xách nước cùng hắt nước tắm cho mẹ con nàng, còn hấn thì hai ba ngày mới tắm một lần, nhưng hôm nay hấn phải tắm rửa.

Hai người tắm xong liền lên giường nằm, Chu Mạch mới nhớ tới hôm nay không có Đông Nhi nằm ở giữa, chỉ có hai vợ chồng nằm cùng giường, nhưng cũng may chăn ai nấy đắp và cả hai đều có mặc đồ lót, cho nên trải qua giây phút

ngắn ngủi đầy ngỡ ngàng nàng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Ngay tại lúc nàng mơ mơ màng màng, bỗng nhiên phát hiện không biết khi nào thì tay của Triệu Trọng Sơn đã chui vào chần của nàng, để trên eo của nàng, nàng bị tay hắn đụng vào liền giật mình, cái tay kia chỉ là dừng lại có một chút, sau đó lại tiếp tục đi hướng lên trên, mắt thấy cái tay kia sắp đặt lên ngực của mình, Chu Mạch mới phản ứng lại, vội vàng phui cái tay ấy ra, sau đó xê dịch thân thể tránh xa hắn ra một chút.

Triệu Trọng Sơn thấy phản ứng của nàng như vậy, cũng sốt ruột, trực tiếp chui vào chần của Chu Mạch, hai cánh tay giống như gọng kìm từ sau lưng Chu Mạch ôm lấy, nhưng dù sao Chu Mạch cũng là người luyện công phu, nàng cũng nóng nảy, giãy giụa ngồi dậy.

"Sao thế?" Triệu Trọng Sơn cũng ngồi dậy theo hỏi.

"Triệu Trọng Sơn, ở trong lòng huynh, tôi ở vị trí nào?" Chu Mạch nghiêm túc hỏi hắn.

Những lời này đã nằm ở trong lòng nàng thật lâu, từ lúc ông chồng này trở về nàng đã nhin cho đến bây giờ, từ sau khi trở về thì luôn trách nàng lãng phí lương thực, bây giờ lại còn nghe nói hắn cùng tình nhân cũ gặp mặt nữa chứ.

"Nàng là thê tử của ta chứ là gì, cũng đã đồng ý sinh con cho ta." Triệu Trọng Sơn đáp, trong giọng nói lại lộ ra một chút oan ức.

"Được thôi, hôm nay chúng ta nói rõ với nhau hết đi, từ lúc huynh về đây, huynh đối xử với tôi thế nào, huynh ghét bỏ tôi, tôi còn chưa tính với huynh, nhưng chúng ta là người một nhà, huynh cho cha mẹ huynh bạc, lại còn mua heo cho

họ huynh có nói với tôi tiếng nào không? Cho cha mẹ, huynh đệ ruột thịt của huynh thịt thà huynh cũng có nói với tôi không? Tôi ở trong lòng huynh có chỗ đứng nào sao?" Chu Mạch tiếp tục hỏi, trong giọng nói còn kèm theo tiếng khóc, kỳ thực nàng vốn định muốn hỏi những câu càng khó nghe hơn nữa, nhưng nàng tạm thời nhịn xuống, muốn thử nam nhân trước mắt này một chút.

Chu Mạch đi đến nơi này, lại là lần đầu tiên cảm thấy oan ức đến muốn khóc, cho dù lúc trước Tôn Thị khó dễ với nàng, Lí thị khi dễ nàng, nàng cũng không cảm thấy khổ sở, bởi vì những người đó không phải là người mà nàng quan tâm. Cho dù kiếp trước hay kiếp này, càng quan tâm thì càng đau lòng.

Nghĩ như vậy trong lòng Chu Mạch run rẩy một chút, khi nào thì nam nhân trước mắt này đã biến thành người mà nàng để ý quan tâm đến thế, là từ lúc hấn mút ngón tay cầm máu cho nàng, hay là khi nhìn thấy hấn cúi đầu nghiêm túc cẩn thận làm gia cụ, hay là càng ngày hấn càng tỏ ra thân thiết với Đông Nhi, cả lúc không để tay nàng chạm nước khi ngón tay bị thương mà giành công việc nấu cơm.

Mặc kệ thế nào, Chu Mạch phát hiện lòng của nàng đã rơi vào tay giặc. Nàng không muốn như vậy, nàng sợ chuyện kiếp trước sẽ tái diễn với nàng lần nữa, nàng sợ sẽ lại bị tổn thương.

Triệu Trọng Sơn nhìn chằm chằm vẻ mặt Chu Mạch hỉ giận biến hóa, chỉ thở dài rồi nói: "Tiểu Mạch, nàng là thê tử của ta, luôn luôn là như thế. Nàng không nên suy nghĩ lung tung, sau này lúc làm việc gì ta cũng sẽ thương lượng với nàng trước, trước kia là ta làm không đúng, nghĩ rằng ta là người đứng đầu trong nhà cho nên liên tục quyết định một mình."

Thấy Chu Mạch không để ý hấn, hấn tiếp tục giải thích nói:

"Ta ở trên chiến trường nhìn thấy nhiều cảnh sống chết, thậm chí nghĩ sau khi trở về sẽ đối với mẹ con nàng tốt hơn, cha mẹ, huynh đệ, vợ con đều là người thân của ta. Cho nên khi thấy bọn họ sống không được tốt ta tiếp tế một chút cũng là việc nên làm."

"Tôi không phải là giận huynh cho bọn họ tiền, tôi chỉ giận huynh làm việc gì cũng không bàn bạc với tôi, giống như huynh nói, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng thì nên đồng lòng." Lúc nói những lời này Chu Mạch đã bắt đầu khóc thút thít.

Triệu Trọng Sơn tiến đến gần nhẹ giọng vuốt nàng lưng: "Ta biết mấy năm nay nàng phải chịu oan ức, với tình tình của nương sẽ không có khả năng đối xử tốt với nàng, đại tẩu cũng là một người không dễ ở chung, đệ muội tuy rằng cả ngày không nói tiếng nào, nhưng cũng là người có tâm cơ. Trong nhà này chỉ có nàng, rất đơn giản, cho nên khó tránh khỏi bị khi dễ. Ta trên đường về nhà đã nghĩ, lúc trước là ta đối với nàng không tốt, không nên sau khi thành thân liền bỏ mặc nàng không hỏi han, hại nàng ở trong nhà không có chỗ đứng, sau này ta nghe được tin nàng mang thai lúc đó ta đã nghĩ ta thật đúng là thằng khốn. Sau này động lực để ta chống đỡ trở về đều là nàng cùng Đông Nhi, sự áy náy đối với nàng cùng hy vọng gặp mặt Đông Nhi mà ta mới có thể trở về."

"Vậy mà sau khi huynh trở về còn đối xử với tôi như vậy?" Chu Mạch nhìn không được bấu môi kháng nghị với hắn, tuy rằng nàng đã sớm đoán được nguyên chủ cùng Triệu Trọng Sơn ở chung thật không thoải mái, nhưng khi nghe hắn nói như vậy, chắc là hắn xin lỗi bản thân nàng trước đây, nhưng từ lúc gặp hắn cho tới nay hắn đối với nàng rất tốt.

"Ta..., nàng có thấy qua có nam nhân nhà nào chui vào nhà bếp nấu cơm chưa? Còn nữa khi nàng nói muốn xây phòng

tắm ta không nói hai lời liền xây, ta chỉ là muốn mẹ con nàng sống thoải mái một chút." Triệu Trọng Sơn nhẹ giọng giải thích, xem ra tối hôm nay chỉ có thể an ủi thể tử mà thôi.

Chu Mạch nghe xong không nói gì nữa, lời Triệu Trọng Sơn nói cũng có chút đạo lý, nam nhân trong thôn thật sự chưa từng thấy ai chui vào phòng bếp, cho dù là mạnh mẽ như Lí thị cùng Tôn Thị, cũng phải vào bếp nấu cơm. Mà mấy ngày đó Triệu Trọng Sơn giúp nàng nấu cơm đã làm nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Chu Mạch cũng muốn hỏi hẩn chuyện của Hồ nhị nha đầu kia, nhưng nghĩ lại nếu cả đêm hỏi nhiều quá, sợ hẩn tiêu hóa không nổi, hôm nay cứ nói đến đây thôi. Hơn nữa nàng còn muốn nhìn biểu hiện sau này của Triệu Trọng Sơn, không biết hứa hẹn hôm nay của hẩn dành cho nàng có làm được hay không.

"Cái đó..., trời không còn sớm, chúng ta ngủ đi." Chu Mạch không trả lời hẩn mà nói sang chuyện khác. Nhưng sau khi nói xong nàng muốn vả vào miệng một cái, chúng ta ngủ sao? Nói như thế không phải là nàng nôn nóng muốn cùng hẩn làm cái chuyện kia hay sao?

Nghĩ vậy nên nàng vội vàng nói thêm một câu: "Chia chăn mà ngủ, huynh ngủ của huynh, tôi ngủ của tôi."

Triệu Trọng Sơn thấy tối hôm nay cũng không có cơ hội làm được cái gì, liền ngoan ngoãn chui vào chăn của mình, nhưng trước khi ngủ hẩn cũng không quên đi thăm Đông Nhi, sợ buổi tối con bé đá chăn.

Chu Mạch cảm thấy ở thời đại này có thể bình chọn cho hẩn là người cha Nhị Thập Tứ Hiếu được đấy, chưa thấy nam nhân nào trong thôn quan tâm con mình như vậy, trong khi

đó lại là đứa con gái.

Sáng sớm hôm sau, Chu Mạch cảm thấy trước ngực truyền đến từng trận tê dại, miệng nhin không được tràn ra một tiếng rên rỉ thoải mái, nhưng đột nhiên nàng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, vội vàng mở to mắt, liền nhìn thấy nam nhân nằm ngủ bên cạnh đã chui vào chăn của nàng, một bàn tay to cũng vào chui vào trong áo lót phủ lên ngực bên phải của nàng, mà phía sau nàng cảm giác được một cái vật cứng đang đâm vào hông nàng, nàng bất tri bất giác la lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chu Mạch vừa định lấy tay phủi đi cái tay đang ở trên ngực nàng ra thì chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng Đông Nhi nhỏ giọng kêu: "Nương!" Gọi xong nó liền đẩy cửa bước vào.

Triệu Trọng Sơn cũng nghe được, hẩn nhanh chóng thu tay về, lui về chần của hẩn giả bộ ngủ, Đông Nhi sau khi bước vào với một bộ dạng tủi thân đi đến bên cạnh Chu Mạch, thấy nương đã tỉnh, nó bĩu môi oán giận nói: "Nương, con muốn ngủ với nương."

Chu Mạch thấy con bé chỉ mặc có áo lót, vôi vàng xốc chần lên bảo nó chui vào, thấy trời bên ngoài còn sớm liền vỗ vỗ cho con bé ngủ.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Đông Nhi truyền đến, Triệu Trọng Sơn ngồi dậy, nhìn qua thấy Đông Nhi đang nằm ngủ trong lòng Chu Mạch, nhin không được thở dài.

Nghe được tiếng hẩn than thở, Chu Mạch nhin không được nở nụ cười.

"Nàng đừng vôi mừng, tối nay sẽ trùng trị nàng. Nàng đã nói sinh con cho ta." Nói xong liền đứng dậy, để Chu Mạch ôm Đông Nhi ngủ tiếp một lát. Đầu mùa đông, buổi sáng thời tiết tương đối lạnh, con người cũng trở nên lười một chút, tham luyến ổ chần ấm áp.

Chu Mạch nghe lời hẩn nói xong nhin không được muốn cười, nam nhân này bề ngoài to xác mà tính tình lại trẻ con như vậy, đặc biệt khi hẩn nói câu "Nàng đã nói sinh con cho ta." Làm nàng nhớ tới một câu nói: "Nghe lời thì sẽ có kẹo ăn." Hơn hết là nàng biết rõ bản thân đã rung động với nam

tử này rồi.

Gần đây cả nhà nàng thường ăn điểm tâm tương đối trễ, cũng do Chu Mạch bị thương nên không nấu ăn được, cũng may lúc này không phải thời điểm làm ruộng, nhưng đã sớm bón phân qua. Mùa đông nơi này cũng không có trồng loại cây gì, đến đầu xuân sang năm mới có thể trồng trọt tiếp.

Đối với tình trạng mùa đông mà không trồng thứ gì Chu Mạch cảm thấy như thế rất là lãng phí, nàng cũng từng hỏi qua Triệu Trọng Sơn vì sao không trồng giống gì hết vậy, Triệu Trọng Sơn dùng vẻ mặt quái dị nhìn nàng, vẻ mặt đó của hắn giống như đang nói nàng hỏi chuyện này có bao nhiêu ngu ngốc. Nhưng hắn vẫn giải thích cho nàng hiểu rằng mùa đông rất lạnh, hạt giống sẽ bị đông lạnh mà hư.

Chu Mạch cảm thấy rất kỳ quái, nàng nhớ rõ ràng là có lúa mì vụ đông mà, bắt đầu từ tháng chín âm lịch kéo dài đến tháng tư tháng năm năm sau thì thu hoạch, chỉ dời vụ thu hoạch mùa xuân sang năm trễ một tháng, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì.

Vì chuyện này, nàng còn cố ý đi hỏi chủ cửa hàng lương thực ở trấn trên có bán hạt giống lúa mì vụ đông không? Chủ tiệm dờ dẫm lắc đầu, nói chưa từng nghe ai nói qua lúa mì vụ đông.

Nhưng có một lần nàng đi Phúc Lâm khách sạn lấy tiền, có nhắc tới chuyện lúa mì vụ đông với ông chủ Tào, ông ấy nói đã từng có nghe nói qua, còn nói khi nào đến đó sẽ giúp nàng hỏi thăm một chút.

Chu Mạch vui mừng hỏi ông ấy khi nào thì đến đó? Ông chủ Tào nói năm trước đã không đi được, nhưng năm sau ông ta sẽ đi kinh thành một chuyến, tuy đường thúc của ông bị phán tội, nhưng người trong nhà còn ở đấy, ông muốn đi

thăm thân thích. Chu Mịch nhờ ông chủ Tào khi đến đó nếu ông ta có nghe hay nhìn thấy được lúa mì vụ đông, nhất định phải giúp nàng mua một ít về.

Đợi cho hai mẹ con rời giường, Triệu Trọng Sơn đã nấu xong cơm sáng, không biết vì sao từ lúc hai người nói chuyện thẳng thắn với nhau, Triệu Trọng Sơn cảm thấy dường như gánh nặng trong lòng đã được buông xuống. Cho nên cả người cũng có vẻ thoải mái nhẹ nhàng, mà Chu Mịch cũng bởi vì ngủ nhiều, cũng có vẻ rất có tinh thần.

Điểm tâm sáng duy nhất mà Triệu Trọng Sơn có thể làm chỉ có món cháo, vì chỉ cần dùng chút gạo trắng hoặc bột bắp mà nấu, luộc vài quả trứng. Bánh bao cùng bánh ngô thì luôn có sẵn, chỉ cần hâm nóng lại là xong.

Ăn xong điểm tâm, Triệu Trọng Sơn lại bắt đầu công việc ngày hôm nay, chính là xây hầm chứa thức ăn, nhà bọn họ vẫn chưa xây hầm, mấy ngày hôm trước có đào được mấy chục cái trứng cùng nửa túi củ cải còn đặt ở trong bếp, sắp đến mùa đông, sợ thức ăn bị đông lạnh nên làm hầm để chứa, hai vợ chồng hợp lực lao động một ngày mới làm xong, đợi vài ngày nữa cho mặt hầm khô thoáng mới để thức ăn vào.

Lí thị ở kế bên thấy bọn họ làm hầm làm ả cũng động tâm tư, trở về bàn bạc với Triệu Bá Tuyên nói ả cũng muốn xây cái hầm, ả bảo ngày mai hấn qua kêu nhị đệ của hấn qua tiếp một tay. Huynh đệ giúp đỡ nhau cũng không có gì, vốn là Triệu Bá Tuyên muốn sang giúp Trọng Sơn một tay, nhưng bị Lí thị cản trở bảo hấn đem thức ăn về nhà mẹ đẻ của ả, cho nên khi nghe được Lí thị bảo hấn qua nói một tiếng với Trọng Sơn hấn liền nói một mình hấn trong một ngày cũng có thể làm xong, Lí thị nghe xong trong lòng không muốn như thế, chờ hấn đi rồi liền bỗng đưa nhỏ đi qua nhà Chu Mịch.

"Nhị đệ, đệ muội, hai người đang xây hầm à?" Lí thị hỏi đôi vợ chồng đang vui đầu làm việc.

Nhìn xuống sự bực bội trong lòng, Chu Mịch nghĩ thầm ả này không phải đang nói nhảm sao, cô cũng đừng cho tôi nhìn ra cái chủ ý khiêu khích gì của cô, hôm nay tôi rất mệt, tâm tình không tốt, chớ chọc tôi, nhưng ngoài miệng nàng vẫn là ừ một tiếng.

Triệu Trọng Sơn thì ngược lại lễ phép cùng Lí thị chào hỏi.

"Cần tôi giúp không?" Lí thị ân cần hỏi thăm. Nàng hỏi câu này Chu Mịch cảm thấy không có nửa điểm thật lòng tý nào, cô đang bông con của cô, cô muốn giúp tôi thế nào, chẳng lẽ tôi bông con của cô cho cô làm việc của tôi, mà cô dám sao? Từ sau khi Triệu Lai Phúc đầy tháng, Lí thị liền không rời tay, một bộ dáng có con trai thì mọi sự đầy đủ, đi chỗ nào cũng đều ẵm theo, ngay cả bà bà Tôn Thị cũng chưa có bao nhiêu cơ hội được đụng vào con của ả.

"Đương nhiên là cần rồi, đại tẩu giúp tôi xúc đất lên xe đi, sau đó chúng ta cùng nhau đẩy ra ngoài." Chu Mịch cũng rất thật lòng nói.

Triệu Trọng Sơn giật giật khóe miệng, muốn nói gì đó nhưng nghe Chu Mịch nói thế liền câm miệng, hăn rõ ràng cảm giác được vợ của hăn không vui.

Không nghĩ tới vợ lão nhị thực dám kêu nàng làm việc, Lí thị sửng sốt một chút, nhưng trên mặt lập tức tươi cười: "Đệ muội, muội xem tôi còn đang ôm cháu cũng không tiện, không thì lần sau đi, lần sau chờ Lai Phúc ngủ tôi sẽ đến giúp." Nói xong ả ta cười mĩ mai.

Chu Mịch nghe xong hừ lạnh một tiếng, không quan tâm

đến nàng ta nữa, tiếp tục vui đầu làm việc. Nàng ta cũng nên biết rằng nàng cũng chả ưa gì nàng ta, nàng ta nên có mắt nhìn một chút, nhanh chân mà đi khỏi đây.

Không nghĩ tới ả Lí thị này lại không đi, bỗng con đứng bên cạnh nàng hết lải nhải chuyện này xong lại đến chuyện khác, nào là thời tiết càng ngày càng lạnh, Tiểu Thúy cũng chưa có quần áo mùa đông để mặc, còn Lai Phúc thì chỉ có thể ăn cháo, chồng của ả thì gần đây cũng không có việc gì làm. Ba huynh đệ Triệu gia đều biết một chút nghề thợ mộc, chẳng qua chỉ có Triệu Trọng Sơn khéo tay hơn thôi.

Chu Mạch nghe xong mà thấy phiền lòng, nhà cô ai thiếu ăn thiếu thực thì liên quan gì tới tôi, tôi không phải là đại gia của cô. Đi đến đây tổng tiền tôi sao, không có cửa đâu. Nhưng nàng lại lo lắng sợ tên nam nhân nhà nàng lại giẫm lên vết xe đổ lần trước sẽ cho ả ta tiền lần nữa, nghĩ như vậy, nàng nhìn Triệu Trọng Sơn vài lần, chỉ thấy mày của hắn càng ngày càng nhíu theo từng lời nói của Lí thị, nếu không thì trong ánh mắt ngẫu nhiên lộ ra sự bức bối, tại sao Chu Mạch lại để ý phản ứng của Trọng Sơn, là vì để nhìn xem cuộc nói chuyện tối hôm qua có chút tác dụng nào không.

Thấy hai vợ chồng bọn họ không ai đáp lời chính mình, Lí thị cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói đến chuyện con cái nhà ai ở đầu thôn trốn học bị đánh, con dâu nhà ai bị chồng đánh, rồi ai gây gổ với ai.

Những chuyện này thường ngày Chu Mạch cũng thích nghe, ai mà không thích nghe chuyện của người khác, nhưng những chuyện như thế phát ra từ cái miệng của Lí thị, nàng nghe xong chỉ cảm thấy thật bức mình.

Ngay tại lúc Chu Mạch cảm thấy không thể nhịn được nữa chuẩn bị mở miệng bảo Lí thị cút cho khỏi mắt nàng, thì Lí thị lại mở miệng nói với Triệu Trọng Sơn: "Nhị đệ, ngày mai

nhà tôi cũng chuẩn bị xây hầm, đệ thấy đó còn hai tháng nữa là đến lễ mừng năm mới, cất trữ chút thức ăn cũng tốt hơn. Tránh cho đến lúc đó lại lên giá mua không nổi. Ngày mai đệ đến nhà của tôi cùng đại ca đệ xây hầm nhé."

Triệu Trọng Sơn không hề nghĩ gì liền gật đầu đồng ý, nhưng sau khi hắn trả lời liền lập tức nhớ tới lời hứa tối hôm qua, về sau có chuyện gì cũng phải bàn bạc với thê tử. Hắn vội vàng nhìn sắc mặt Chu Mịch, quả nhiên nhìn thấy mặt của vợ hắn nhăn lại.

Kỳ thực nếu Lí thị vừa tới liền bảo Triệu Trọng Sơn tiếp một tay, Chu Mịch cũng không nhất định không đồng ý, nàng cảm thấy cũng không có gì. Nhưng Lí thị lại lải nhải bên tai nàng lâu như vậy, cho nên trong lòng nàng cảm thấy nàng ta thật phiền phức, hơn nữa nhìn thấy Triệu Trọng Sơn cũng không có ý muốn cùng nàng thương lượng liền đồng ý, trong lòng có chút bực bội.

"Trọng Sơn, không phải huynh nói ngày mai sẽ đưa hai mẹ con muội về nhà mẹ muội sao?" Chu Mịch nhìn Triệu Trọng Sơn hỏi, Triệu Trọng Sơn há miệng, không biết trả lời thế nào liền cúi đầu làm việc.

Thấy hắn không trả lời, chỉ số giận dữ của Chu Mịch tăng cao, quay mặt đối diện Lí thị nhưng trên mặt lại tươi cười hỏi: "Đại tẩu, ngày mai đại ca chỉ cần mất một ngày là có thể xây xong với điều kiện là có sự giúp đỡ của tẩu. Tẩu xem, hôm nay hai vợ chồng muội cũng cùng nhau làm đó thôi." Kiếp trước nàng đã có tính cách này, trong lòng càng tức giận, mặt ngoài càng vô hại.

"Tôi còn phải giữ con, nào có khả năng giúp đỡ, đại ca cô một người làm thì có chút vất vả." Lí thị cũng không chú ý tới Chu Mịch đang ở ranh giới sắp bùng nổ cơn giận, vẫn tiếp tục nói lải nhải.

À, thì ra là đau lòng cho nam nhân nhà mình, hiện tại đã biết rõ vì sao ba nàng dâu Triệu gia khác với Tôn Thị, Hứa thị cùng với nàng không bắt tay nhau đối phó với Lí thị, nàng ta thuộc loại người ăn no rửng mỡ bắt chước người khác kiếm chuyện để phá. Chu Mịch ném cái xẻng trong tay, nhìn chằm chằm Lí thị nói: "Cô đau lòng cho chồng cô thì cô làm cho chồng cô nhiều chút đi, đừng đánh chủ ý lên Trọng Sơn nhà tôi, huynh ấy ngày mai không rảnh." Giọng nói cũng cất cao lên. Triệu Trọng Sơn vội vàng nháy ra khỏi hầm, giữ Chu Mịch lại. Nhưng không mở miệng khuyên nhủ, bởi vì hắn biết chuyện này là đại tẩu tìm có gây sự trước.

Lí thị thấy Chu Mịch cao giọng, ả ta cũng cao giọng theo, ả ta điển hình thuộc loại không thua kém ai: "Chu thị, bọn họ là huynh đệ ruột, giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên. Không đến phiên cái loại đàn bà như cô nói chuyện."

"Đại tẩu cũng nói là giúp đỡ lẫn nhau, sao không thấy đại ca qua giúp nhà chúng tôi, hơn nữa cô cũng nên nhớ cô cũng thuộc cái loại đàn bà như tôi đấy." Chu Mịch bình tĩnh đáp lời. So miệng lưỡi hả, với chỉ số thông minh của Lí thị bảo ả ta chui vào bụng mẹ nhồi lại lần nữa cũng không phải là đối thủ của nàng.

"Đại ca cô hôm nay có việc, nếu không hẳn cũng đã đến." Lí thị yếu ớt trả lời. Từ sau khi Triệu Trọng Sơn trở về, nàng không dám biểu lộ thái độ ngang tàng ở trước mặt Chu Mịch.

"Vậy thì xin lỗi, ngày mai nhị đệ của hắn cũng có chuyện, không thể giúp đỡ." Chu Mịch ngay sau đó nói.

"Vừa rồi nhị đệ đã đồng ý với tôi!" Nói xong không để ý Chu Mịch, ả chỉ nhìn Triệu Trọng Sơn. Chu Mịch vốn định nói câu trả lời của hắn lúc này không tính, nhưng đột nhiên nhớ tới

trước mặt người ngoài phải chừa mặt mũi cho hẵn, vì thế cũng không nói gì, nhìn xem hẵn trả lời Lí thị thế nào.

"Đại tẩu, là đại ca bảo tẩu đến hỏi sao?" Triệu Trọng Sơn nhăn mày kiếm, không kiên nhẫn hỏi Lí thị.

"Đúng vậy, trước khi ra cửa huynh ấy đã dặn tôi đi qua hỏi." Lí thị đúng lý hợp tình đáp.

"Vậy tẩu về nhà trước đi, ngày mai tôi sẽ qua." Triệu Trọng Sơn thật sự là đã chịu đủ sự dơ dãi của nàng ta, hẵn đã muốn đuổi ôn thần này đi từ sớm. Hơn nữa điều hẵn không mong muốn nhất chính là Chu Mịch lại cùng nàng ta cãi vã, dù sao nàng ta cũng là trưởng tẩu, hẵn lo lắng nếu bị truyền ra ngoài đối với Chu Mịch không tốt, đến lúc đó lại mang cái tiếng hỗn hào với chị dâu.

Lí thị nhận được câu trả lời thuyết phục, vẻ mặt khiêu khích nhìn lướt qua Chu Mịch, liền xoay người bước đi. Chu Mịch tức giận cho đến buổi chiều ngay cả lúc ăn cơm cũng không nói Trọng Sơn tiếng nào, cho dù hẵn giải thích như thế nào nàng cũng không để ý.

"Tiểu Mịch, tối hôm qua ta đã nói trong nhà có chuyện gì cũng sẽ bàn bạc với nàng, sau này việc nhỏ trong nhà ta sẽ để cho nàng quyết định, nhưng hôm nay là do đại ca bảo Lí thị đến, ta cũng không thể làm đại ca mất mặt, chỉ mất có một ngày thôi, hơn nữa ta sợ hai người gây gổ, hàng xóm ở sau lưng nàng trách móc đối với nàng cũng không tốt lành gì." Triệu Trọng Sơn tỏ ra đáng thương nói.

Chu Mịch coi thường cái mặt mướp đắng của hẵn, chỉ lo vùi đầu làm việc, không quan tâm đến hẵn, nhưng trong lòng đã thoải mái đôi chút, kỳ thực để hẵn đi giúp một ngày cũng không có gì, nàng tức giận là do không nhìn quen bộ dạng kiêu ngạo của Lí thị. Nhưng cho dù Triệu Trọng Sơn cần mẫn

tích cực ngồi nhóm lửa, ngoan ngoãn nấu nước tắm cỡ nào cũng không được thê tử của hần để ý đến, cuối cùng khi lúc hần phá lệ đem nội y cùng tiết khố của cả hai đem đi giặt sạch, Chu Mịch tắm rửa xong đi ra nhìn thấy hần đang giặt đồ lót của nàng thì nhin không được mà nở nụ cười, nàng thật sự là chịu không nổi cái cảnh một đại nam nhân đang cầm cái yếm của nàng mà vò trong tay, đã vậy còn không biết dùng bàn giặt, nghĩ thầm bản thân hờn giận hần bấy nhiêu cũng đủ rồi, lâu quá cũng hoá tẻ.

Thấy Chu Mịch trên mặt lộ ra ý cười, Triệu Trọng Sơn nhẹ nhàng thở ra, hần nghĩ thầm phúc lợi tối hôm nay hần là sẽ có. Tiếp đó hần lại cam đoan với nàng sau này chuyện gì trong nhà cũng đều do nàng định đoạt, nhưng trước mặt người ngoài phải cho hần chút mặt mũi. Chu Mịch chỉ cười không nói.

Chu Mịch tắm rửa sạch sẽ sau đó leo lên giường, Triệu Trọng Sơn thấy bản thân ngày hôm qua đã tắm qua cho nên không muốn tắm nữa, nhưng khi tay hần vừa đụng vào liền bị Chu Mịch phui ra, bảo hần đi tắm rửa. Triệu Trọng Sơn tắm rửa cấp tốc mà nhanh chóng quay về, khi về liền nhìn thấy Chu Mịch đang nhắm mắt nằm nghiêng trên giường.

Ở đây hơn nửa năm dưới sự cẩn thận chăm sóc cơ thể cộng thêm chất da trên thân thể nguyên chủ đã tốt sẵn, hiện tại Chu Mịch ngoại trừ tay thường xuyên làm việc có chút thô ráp, những chỗ khác lại non mịn như tơ. Ngực lúc trước như cái bánh bao nhỏ cũng bị nàng dưỡng thành bánh bao, Chu Mịch mặc trên người là áo ngủ cổ tròn may từ vải bông, ánh mắt Triệu Trọng Sơn nhìn dọc theo gáy trần xinh đẹp nõn nà của nàng lộ ra ngoài cổ áo cho đến bộ ngực, nơi đó nổi lên hai viên hình tròn cùng với khe rãnh sâu như ẩn như hiện.

Triệu Trọng Sơn nuốt nước miếng, hần từng có một lần kinh nghiệm, nhưng lúc đó hần lại say rượu, nói hần lúc đó không

có cảm giác cũng không quá đáng. Mấy năm gần đây lại thường được tiếp xúc với những lời không trong sáng từ những quân lính từng trải trong quân đội cộng thêm việc nhìn thấy tư thái đi ưỡn ngực của các quân kỹ*, hẳn đã nghĩ đến Chu Mạch, nhưng là vô luận hẳn nghĩ như thế nào thì trong đầu chỉ có biểu cảm dờ dẩn của nàng.

*những phụ nữ phục vụ tình dục cho quân lính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chu Mạch đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có một luồng không khí làm nàng hít thở không thông, liền vội mở to mắt nhìn, thì thấy Triệu Trọng Sơn chỉ mặc tiết khố đang nằm trên người nàng, dưới ánh đèn dầu mờ nhạt nàng có thể nhìn thấy được làn da màu đồng, cơ ngực cùng cơ bụng săn chắc của hắn.

Chu Mạch cảm thấy hô hấp của nàng đã bắt đầu không còn bình thường, nàng biết chuyện gì nên đến thì cũng sẽ đến, đối diện với nam tử hô hấp chìm nổi lúc này, cộng với bị hơi thở phả nam bao vây làm cho Chu Mạch có chút không được tỉnh táo.

Chu Mạch biết tiếp theo sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nàng lại không có chút cảm giác ngại ngùng gì cả, nam nhân trước mắt này nàng cũng có chút thích, nếu như cả hai có chu công chi lễ, vậy cũng rất tốt.

Chu Mạch bỗng nhiên cảm thấy thân dưới chợt lạnh, liền nhìn xuống thì thấy, thì ra là Triệu Trọng Sơn xốc lên chân bông của nàng, nhưng sau đó nàng lại cảm thấy nóng lên, một cây gậy nóng hầm hập đã để giữa hai chân nàng. Tim Chu Mạch không khống chế được mà nhảy nhanh hơn, hoa huyết không tự chủ co rút hai cái.

Chu Mạch còn chưa kịp vẽ phác thảo số đo của Triệu Trọng Sơn thì hắn đã hôn lên môi nàng, sau đó Chu Mạch bị ai phát hiện nam nhân này không biết cách thức hôn như thế nào, hắn chỉ không ngừng hôn ngoài môi hoặc là dùng đầu lưỡi liếm môi nàng. Chu Mạch bị hắn quyến rũ nhịn không được vươn cái lưỡi thơm tho đưa vào miệng hắn, Triệu Trọng Sơn sững sốt một chút, nhưng liền lập tức phản ứng lại, học

Chu Mạch đem đầu lưỡi vói vào cái miệng nhỏ của nàng, hút đi chất ngọt thơm tho giữa răng môi nàng.

Đồng thời, tay của hắn cũng không nhàn rồi, lủi vào trong áo của nàng, theo một đường từ bụng nàng vuốt ve lên trên, thẳng đến đỉnh núi kia mới dừng lại, sau đó hắn nhẹ nhàng xoa nắn đóa hồng mai trên đỉnh, Chu Mạch càng thở gấp dồn dập, hạ thân cũng có chút ẩm ướt, trong tận đáy lòng Chu Mạch không thể không thừa nhận nàng đang khát vọng, khát vọng nam nhân này đối với nàng như thế, càng khát vọng những động tác mãnh liệt của hắn đối với thân thể nàng.

Cùng lúc, bàn tay trái bao ở nơi đầy đà của nàng dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy đóa hồng mai đã sung huyết, nơi mềm mại cao vút đó vừa vận một bàn tay, hắn liền bắt đầu động tác nắm bóp.

Mà tay phải của Triệu Trọng Sơn cũng không nhàn rồi, ôm chặt Chu Mạch tiến hành các loại vuốt ve phía sau lưng nàng, Chu Mạch dưới sự tấn công của cả hai phía trước sau bị kích thích nhịn không được phát ra tiếng rên rĩ, Triệu Trọng Sơn nghe được âm thanh như muốn ăn mòn xương cốt hắn liền bắt đầu động thủ lột đi quần áo của nàng, rời khỏi môi nàng, môi mỏng của hắn hôn một đường xuống dưới, liếm cắn gáy nàng, cuối cùng đến bên chỗ hồng mai bên phải, nhẹ nhàng ngậm cắn, Chu Mạch chịu không nổi càng phát ra tiếng rên rĩ lớn hơn nữa, hạ thân cũng đã tràn ra ướt át.

Tiếng rên rĩ của Chu Mạch là chất xúc tác tốt nhất, Triệu Trọng Sơn nhịn không được vọt vào thân thể của nàng, trong sự kết hợp trong nháy mắt, hắn phát ra tiếng rên rĩ. Chu Mạch cũng nhịn không được phát ra tiếng cảm thán, hắn xâm nhập kích thích làm cho hoa huyết của nàng co rút không ngừng, mà tay của nàng cũng không nhàn rồi nắm

lưng của hắn một chút, Triệu Trọng Sơn phát huy sở trường bào cây làm thợ mộc của hắn, lặp đi lặp lại động tác đưa vào rút ra, mà Chu Mạch trong miệng kìm lòng không đậu duyên dáng gọi to tên hắn cùng với những từ vô vị đơn độc một âm tiết.

"A... Trọng Sơn... Nhẹ chút... A... Sâu quá... Ô... Ô... Không cần... A... Ân... A... Không được... A..." Tiếng Chu Mạch yêu kiều mềm mại kích thích Triệu Trọng Sơn không ngừng tăng nhanh tốc độ, môi mỏng lưu luyến không rời hai đóa hồng mai trước ngực của nàng.

Ngay tại lúc Chu Mạch gặp được thiên đường là lúc cảm thấy bên trong cơ thể có một cỗ sóng nhiệt, bên tai là tiếng rống của Triệu Trọng Sơn, sau đó thì lâm vào hôn mê. Triệu Trọng Sơn mồ hôi đầy đầu ngã sấp trên người nàng, hắn sợ đè nặng nàng nhưng lại luyến tiếc rời đi nơi ấm áp đang bao vây lấy hắn như thế, hắn dùng tay chống nửa thân trên, nhìn thấy nàng đã hôn mê rồi, hắn không khỏi mỉm cười, lại khẽ hôn vài cái trên thân thể của nàng, sau đó lặng lẽ rời khỏi, đem cơ thể hắn và nàng lau chùi sạch sẽ mới lên giường ôm Chu Mạch.

P/s : mệt chết ta, má ơi hic hic....a a a a a.....

Chu Mạch đã chìm vào hôn mê nên không cần phải suy nghĩ gì, nhưng Triệu Trọng Sơn thì không được như thế, rất cục hiện tại hắn đã có thể hiểu được tại sao nam nhân trong quân doanh lại thích đi dạo kỹ viện như vậy, cái loại tư vị thực cốt mất hồn vừa rồi hắn đã từng được nếm qua một lần, không thể tưởng tượng được thê tử của hắn ở trên giường còn có thể mang bộ dạng phong tình như vậy, chỉ cần nhớ đến âm thanh rên rỉ của nàng, hạ thân của hắn lại bắt đầu sưng lên, nhưng nhìn qua đã thấy thê tử của hắn đã mệt mà ngất đi, hắn chỉ có thể nhịn mà thôi, tự an ủi nói sau này có rất nhiều thời gian, liền ôm Chu Mạch nặng nề mà

ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Chu Mạch bị ánh mặt trời từ rèm cửa sổ đánh thức, nàng trở mình, cảm thấy thân thể như đã ăn được một bữa đại tiệc như mong ước, trước nay chưa có cảm giác thỏa mãn như thế. Nàng chợt nhớ tới hình ảnh tối hôm qua, lại nhìn trên cơ thể đầy dấu hôn chi chít, mặt nàng bỗng chốc đỏ lên, kiếp trước nàng cũng từng có trải qua, nhưng cũng không được vui vẻ vì chỉ muốn thỏa mãn cảm giác cho chồng cùng mục đích sinh con đẻ cái. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết bản thân khi ở trên giường có thể lảng lơ đến thế, cũng lần đầu tiên biết khi làm chuyện ấy lại có thể có được niềm vui vẻ lớn đến thế, mà Triệu Trọng Sơn cùng nàng ở phương diện này lại có thể hòa hợp đến vậy.

Nghĩ đến Triệu Trọng Sơn, nàng quay đầu nhìn bên cạnh, phát hiện hắn đã sớm rời giường, nhìn ra bên ngoài thấy ánh mặt trời tươi đẹp như thế, nàng vội vàng mặc quần áo, chịu đựng hai chân đau nhức bước ra khỏi phòng. Đông Nhi đang ở trong sân chơi đùa cùng Tiểu Thúy, nhìn thấy Chu Mạch đi ra, vội vàng chạy đến chỗ nàng.

"Nương, điểm tâm cha để trong nồi, cha nói hôm qua nương đào hầm mệt, cho nương ngủ nhiều một chút." Đông Nhi vội vàng nhìn nương của nó thấy vẻ mặt có chút suy yếu, cho rằng nương của nó thật sự là bị mệt.

"Cha con đâu?" Chu Mạch không thấy được cái người làm cho eo cùng chân của nàng đau nhức liền hỏi con gái.

"Ở nhà đại bá đào hầm." Chu Mạch mới nhớ tới chuyện ngày hôm qua hắn đã đồng ý đi nhà cách vách hỗ trợ.

"Nương, chờ con, con đi gọi cha về." Đông Nhi nói xong liền chạy đi nhà cách vách kêu Triệu Trọng Sơn.

"Không cần đâu, Đông Nhi, con lấy cơm trong nồi ra giúp nương nhé, nương rửa mặt sẽ khỏe lên thôi." Chu Mịch ngăn nó lại, cảm thấy bản thân thật sự rất đói bụng.

"Nhưng cha nói, thấy nương tỉnh là phải gọi cha về." Đông Nhi chớp đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn Chu Mịch nói, trong lòng nó do dự không biết là nghe theo cha hay là nương. Tuy rằng cha nó chỉ mới trở về có mấy tháng, nhưng nó cảm thấy cha đối với nó tốt lắm, mua kẹo cho nó, còn dạy nó biết chữ, còn làm giường cho nó ngủ. Nhưng nương cũng luôn đối tốt với nó nữa. Tiểu cô nương ở trong lòng làm đấu tranh.

Chu Mịch không nhận thấy được Đông Nhi do dự, vội đi rửa mặt, cuối cùng Đông Nhi quyết định nghe theo lời nương, bởi vì nó không sợ cha. Vì thế liền rửa tay vào bếp đem bữa sáng mang đặt trên bàn ở nhà chính, sau đó lại quay đầu cùng Tiểu Thúy đi chơi.

Chu Mịch ăn xong điểm tâm cảm thấy khôi phục được chút sức lực, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng khi phải đối mặt với nam nhân đã thân mật với nàng tối hôm qua, liền nói với Đông Nhi nói nàng đi Chu gia thôn một chuyến, bảo Đông Nhi nói với Triệu Trọng Sơn nàng không về ăn cơm trưa, chiều mới về.

Chu Mịch chân trước vừa ra khỏi cửa thì Triệu Trọng Sơn liền từ nhà đại ca hần đi về, hần đoán Chu Mịch giờ này chắc cũng tỉnh rồi, liền vội vàng nói với đại ca hần về nhà lấy khăn lau mồ hôi sẽ quay lại. Về nhà thì biết Chu Mịch đã ra khỏi nhà, hần chỉ cảm thấy trong lòng vắng vẻ.

Lúc đi đến Chu gia thôn, Chu Mịch cũng không ghé vào nhà mẹ đẻ nàng, mà là chân không ngừng bước thẳng tiến đến trấn trên, hiện giờ là đầu tháng, nàng muốn đi Phúc Lâm khách sạn lấy lợi tức, đầu tháng trước nàng lấy được sáu

lượng bạc, nhìn tình huống buôn bán trong tiệm, tháng này chắc sẽ nhiều hơn một chút.

Bởi vì nàng tính toán sẽ ở trấn trên ăn cơm, cho nên Chu Mạch cũng không gấp, hôm nay không phải ngày họp chợ, nàng có thể nhàn nhã đi dạo một chút, trước tiên nàng đi đến hiệu sách mua ít sách, nàng thấy Triệu Trọng Sơn xem đi xem lại cũng chỉ xem có một quyển sách: 《 Lí Bạch thi tập 》 , nên nàng muốn mua chút thoai bản, du ký gì đó trở về mà xem, dù sao lúc này cũng là mùa nông nhàn, cả ngày cũng chỉ có thể làm tổ trong nhà, xem một chút sách cùng may vá để giết thời gian một chút cũng tốt.

Mua bốn quyển sách tốn hai lượng bạc, nàng phát hiện ở thời đại này cái gì cũng đều tương đối rẻ, nhưng giá sách vở lại mắc, đa số đều là hạ phẩm, chỉ có đi học mới được đọc những sách thượng phẩm, Chu Mạch nhớ được đại đa số quan văn triều Minh là gián ngôn, không chừng bọn họ cũng có phần thúc đẩy làm cho giá sách cao như vậy.

Đem mấy quyển sách cho vào túi vải, nàng lại đi đến tiệm vải, mua hai cuộn vải màu trắng, nàng đã sớm muốn làm vài vỏ chăn, nhưng lại không muốn làm chăn, tháo giặt vỏ chăn so với làm chăn dễ dàng hơn.

Sau khi trả tiền, Chu Mạch mới nhớ tới hôm nay nàng đi bộ đến đây, còn phải đi Phúc Lâm khách sạn, ôm nhiều đồ như vậy thì không tiện, cho nên nàng hỏi tiểu nhị tiệm vải có thể cho nàng gửi vải ở trong tiệm được không, chờ lần sau họp chợ nàng lại đến lấy, tiểu nhị này cũng rất sẵn khoái, liền cầm tiền trả lại cho nàng, bảo nàng lần sau có đến đây thì hãy trả tiền, loại vải bố này ở trong tiệm vẫn còn rất nhiều. Vì thế Chu Mạch bước ra khỏi tiệm vải với hai tay trống trơn, đã có kinh nghiệm, nàng đi thẳng đến Phúc Lâm khách sạn, tuy hôm nay không có họp chợ, nhưng từ rất xa liền có thể

nhìn thấy ở ngoài cửa tiệm có năm sáu người đang đứng chờ đến lượt, khi nàng đi vào tiệm thì thấy bên trong đã đầy người.

Cái tên tiểu nhị họ Chung có đôi mắt rất tốt, lần này cũng là hắn thấy Chu Mạch trước, liền vội vàng bảo tên tiểu nhị bên cạnh đi phía sau viện mời phu nhân, còn bản thân hắn thì nở nụ cười bước tới tiếp đón nàng.

"Xin lỗi Triệu Đại tẩu, hôm nay trên lầu không có phòng nào trống, tôi mang tẩu đến viện phía sau, hôm nay ông chủ không có ở tiệm, phu nhân đang ở đó." Tiểu nhị vừa nói vừa dẫn nàng đi về phía sau.

Chu Mạch cười nói không sao, tiểu Chung vén rèm cửa đi vào hậu viện nàng liền đi theo hắn, đây cũng là lần đầu tiên Chu Mạch dạo bước đến hậu viện của Phúc Lâm khách sạn, chỉ thấy một loạt năm gian nhà nằm ở hai hướng Bắc Nam, ở hai bên sườn mỗi gian nhà có hai sương phòng. đều được lợp mái ngói, có cảm giác màu sắc cổ xưa, ở giữa viện còn có một cái đình bát giác, trái phải có hai đường nhỏ, xung quanh thì trồng sồi xanh xen kẽ với các khóm hoa, hiện tại với thời tiết này thì chỉ có sồi xanh cùng hai khóm mai vàng là có chút sức sống.

Đang lúc nàng quan sát đánh giá hậu viện thì Tào phu nhân từ trong phòng chính đi ra, thấy Chu Mạch nàng ta vô cùng thân thiết lôi kéo vào phòng, trong phòng có đốt sẵn bếp lò, ngoài ra còn có một nha đầu cùng một lão mục tử. Nha đầu vẫn là Đông Tuyết nàng đã từng gặp vài lần, lão mục tử thì Chu Mạch cũng có gặp qua một lần, lần đó nàng tương đối với, lão mục tử này đi thu dọn chén đĩa.

Tào phu nhân thấy Chu Mạch nhìn lão mục tử, vội vàng giới thiệu: "Tiểu Mạch, đây là bà vú của ta, Lí ma ma." Tào phu nhân cùng Chu Mạch đã quen thân nên không xưng hô tẩu

tử với nhau mà gọi thẳng khuê danh của nhau. Chu Mịch không chịu, thấy bọn họ lớn hơn nàng vài tuổi, cho nên nàng kêu bọn họ là Tào đại ca, Tào đại tẩu. Còn Tào phu nhân thì gọi thẳng tên nàng. Chu Mịch hướng Lí ma ma chào hỏi, Lí ma ma vội vàng bước đến cản nàng lại, miệng còn không ngừng nói không được không được, còn bà thì vội vàng cúi người chào Chu Mịch.

Nàng thường xuyên nhìn thấy trên tivi, trong tiểu thuyết có cảnh con cái nhà giàu có nào cũng đều có bà vú nuôi lớn, sau khi đi đến nơi này đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có nhân vật bà vú, nhưng nhìn mặt mày Lí ma ma hiền lành, đã lớn tuổi như vậy vẫn còn làm người hầu, trong lòng Chu Mịch cảm thấy các bà ấy sống cũng không dễ dàng gì. Hai người hàn huyên vài câu liền phân chủ khách ngồi xuống.

Chu Mịch lấy ra thực đơn với năm món mới, nói với Tào phu nhân đều là những món ăn bổ dưỡng thích hợp ăn vào mùa đông. Tào phu nhân nhận lấy sau đó phân phó Đông Mai đi lấy bạc, lại nói với Chu Mịch lợi nhuận tháng trước là tám mươi lượng bạc, để sau sẽ chia cho nàng, nói xong nàng không khỏi cảm thán: "Tiểu Mịch, ít nhiều nhờ muội, con số tám mươi lượng bạc này ở nửa năm trước tôi có muốn cũng không dám nghĩ đến, một năm trước chúng tôi còn muốn đem tiệm này bán đi với giá ba bốn mươi lượng bạc. May mắn là đã không bán."

Chu Mịch nhớ lại cảnh tượng nàng nữ phần nam trang đến đàm phán giá cả với ông chủ Tào, Chu Mịch cũng cảm thấy buồn cười, nói là do vợ chồng Tào phu nhân vận khí tốt.

"Thực không dám giấu diếm muội, ông ấy hôm nay không có ở nhà là do phải đi ra ngoài xem cửa hàng, chúng tôi tính muốn mở thêm một tửu lâu, không mở khách điểm, chỉ phục vụ cho việc ăn uống. Mấy ngày nay ông ấy đều bận rộn vì việc này. Tôi cũng đã nói với ông ấy tìm tiệm dựa theo chỉ

dẫn lần trước muội nói với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Hơn hai tháng trước Chu Mịch có đến nhờ hai vợ chồng bọn họ tìm giúp nàng một cửa hàng nằm trên đường cái ở trấn trên có ai muốn bán hay không, lúc đó Triệu Trọng Sơn còn chưa trở về, nàng vốn nghĩ rằng qua vài năm nữa nếu trượng phu không trở về thì nàng có thể nghĩ cách rời khỏi Triệu thôn, kỳ thực sống ở trong thôn cũng không có gì không tốt, có nhóm người Lưu tẩu tử trò chuyện, còn có thể ăn được rau dưa tươi mới, nhưng lý do chính là nàng đã không còn chịu nổi Lí thị được nữa, loại người như ả ta không có chuyện gì làm thì lâu lâu lại đến tìm nàng gây chuyện âm ỉ, cùng với việc muốn mua cái gì đều phải chạy đi trấn trên nên nàng cảm thấy rất bất tiện. Dù sao kiếp trước sống ở thành phố lớn nàng cũng đã quen với sự thuận tiện của nó rồi.

Nhưng bây giờ trượng phu của nàng đã trở lại, trong thời gian ngắn xem ra nàng không có cơ hội chuyển đến đây ở. Nhưng nhà thì nàng nhất định phải mua, dù sao có nhà thì nàng cũng có cảm giác an toàn hơn, cho nên Chu Mịch nghe được Tào phu nhân nói như vậy cũng nổi lên ý muốn đi xem một chút, vì thế liền ở chỗ Phúc Lâm khách sạn ăn cơm trưa, chờ ông chủ Tào trở về, mới cùng hắn đi xem tiệm kia.

Vị trí của tiệm này cũng không được tốt lắm, ở cuối con phố, mà hai bên con phố này tất cả đều là cửa hàng bán hoa màu cùng lương thực khô. Cửa hàng này bán mộc nhĩ, nấm khô, bởi vì vị trí không được tốt lại có nhiều đối thủ cạnh tranh cho nên sinh ý của tiệm không được tốt, vừa lúc trong nhà của chủ tiệm này xảy ra chút chuyện rất cần tiền, nên muốn đem cửa hàng này bán đi.

Tiệm nằm trên đường cái đã đúng ý của Chu Mịch, là một

tiệm ba gian phòng mà thôi, nhưng khi bước vào hậu viện, mắt Chu Mạch sáng rực lên, sân này so với sân nhà của Tào phu nhân còn lớn hơn một chút, đối diện là một gian nhà với sáu gian phòng với nhà chính ở giữa, hai bên trái phải đều xây sương phòng, trong sân thì trồng đủ các loại cây ăn quả như lựu, thị, táo cùng đào, còn có mấy khóm mai vàng. Chu Mạch nhìn không được tưởng tượng đến cảnh khi mùa hè đến lúc ấy trong sân sẽ đầy quả chín mà vui vẻ. Lần đầu tiên nhìn thấy nhà này, nàng đã cảm thấy nó rất giống với nhà nội của nàng ở nông thôn khi nàng sống lúc nhỏ, ấm áp mà yên tĩnh.

Kỳ thực nàng chỉ luôn muốn mua một căn nhà chứ cũng không có ý tưởng muốn làm cái gì, thứ nhất nàng cũng không thể mở tiệm có liên quan đến nghề ăn uống, như vậy sẽ xung đột với ông chủ Tào; thứ hai bất luận làm gì, tốt nhất là cùng người nha môn ở trấn trên có chút liên quan, quan hệ này sẽ giúp ích cho việc buôn bán tại trấn trên ở trấn Lạc Hoa này, mà bản thân nàng lại không biết ai ở trong nha môn, về sau xảy ra chuyện nhỏ gì cũng không có người che chở; cuối cùng chính là trong tay nàng lại không có đủ tiền để mua nhà lớn hơn nữa, nhưng với cái giá này thì quả thật có chút hơi cao, cuộc sống bây giờ đã ổn định, có nhiều người buôn bán hơn, sau này giá chỉ tăng chứ không hạ. Chu Mạch cẩn thận ngẫm lại cảm thấy nếu đem cho thuê cũng không tệ, đem ba gian phòng sát đường cho thuê, nàng thì ở phía sau, đến ngày thu tiền thì chỉ cần đi hai bước hoặc la to hai tiếng là lấy được tiền. Đừng coi thường ba gian phòng này, tiền thuê một tháng cũng được một lượng bạc. Qua vài năm nữa nếu đem bán đi, kiếm được sẽ không chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Quyết định xong, Chu Mạch lại dùng ánh mắt quan sát phòng ốc một chút, đồ đạc bên trong đã chuyển đi gần hết, chủ tiệm nóng lòng cho nên chỉ một mình ông ta ở chỗ này chờ, cùng từng người đến xem cửa hàng cò kè mặc cả.

Chu Mịch nhìn xong hậu viện cũng không trực tiếp hỏi giá, mà chỉ nói vị trí của tiệm này bất tiện, phòng ở phía sau cũng không nhiều, nếu mua thì phải xây thêm mấy phòng nữa. Nói xong sau đó mới hỏi ông chủ tiệm đã có chút sốt ruột đứng bên cạnh giá cả.

"Vị tẩu tử này, tôi thấy cô thật lòng muốn mua, liền nói giá thật, năm mươi lượng bạc, buổi sáng có người khách đến xem tôi còn nói năm mươi lăm lượng đấy." Người đàn ông trung niên với bộ mặt hiền lành cũng gợn gàng dút khoát, ông ta hiện tại thật sự là rất cần tiền.

Đang chuẩn bị trả giá Chu Mịch đột nhiên nhớ tới bản thân hôm nay đến đây chỉ mang theo năm lượng bạc, cùng với mười lăm lượng bạc vừa rồi Tào phu nhân mới đưa.

Nàng trước tiên mỉm cười với chủ tiệm, sau đó nháy mắt với ông chủ Tào, hai người bước ra ngoài nói chuyện.

"Tào đại ca, trước đó vài ngày huynh đến xem tiệm này thì chủ tiệm nói giá bao nhiêu?" Chu Mịch hỏi.

"Ông chủ tiệm này thật không có gạt muối, lúc ta hỏi là giá năm mươi lăm lượng." Ông chủ Tào nói, nhưng ngay sau đó còn nói thêm: "Bất quá ta cảm thấy có thể giảm giá thêm hai lượng bạc nữa, bốn mươi tám lượng chắc ông ta sẽ đồng ý."

Nghe thấy vậy, Chu Mịch nhin không được nhú mày, nàng thật không ngờ nàng ở đây chỉ mới hơn nửa năm, mà giá nhà lại tăng nhanh như vậy, giá thị trường của Phúc Lâm khách sạn cũng có ít nhất tám mươi lượng, đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là vì tiệm buôn bán tốt.

"Tào đại ca, lúc này trên người tôi chỉ có mười lăm lượng, tôi

nghĩ đợi lát nữa nếu trả giá được, huynh có thể cho tôi mượn chút bạc trước hay không, lần sau đến tôi sẽ đưa lại cho huynh." Chu Mịch hỏi ông chủ Tào.

Ông chủ Tào không chút do dự liền gật đầu, hẳn không sợ Chu Mịch quýt nợ, nhất là đã cùng nữ tử trước mắt này hợp tác lâu như vậy, biết nàng là một người thẳng thắn lại giữ chữ tín, hơn nữa nếu nàng ta quýt nợ sẽ không lấy được lợi tức hàng tháng từ tiệm của hắn nữa. Tuy nghĩ thế nhưng hắn lại nói thêm: "Tiểu Mịch, lần hợp chợ tới muội nhất định phải trả cho ta, ta nhìn trúng một cửa hàng, cũng đã định giá xong, không thể để lâu được."

Chu Mịch gật đầu cam đoan nhất định sẽ nhanh chóng đến tiệm đưa cho hắn. Sau đó hai người còn thảo luận một chút cái thuận lợi và bất tiện của tiệm này. Trong lòng đã có một con số, hai người cùng quay vào nhà, nhìn thấy biểu cảm sốt ruột của chủ tiệm, Chu Mịch đi thẳng vào vấn đề nói: "Bốn mươi lăm lượng bạc, trong vòng nửa canh giờ sẽ giao tiền. Nhiều thêm một văn tiền tôi cũng không mua." Lúc nàng nói lời này rất mạnh mẽ hùng hồn, không dùng từ nếu, cũng không dùng hư từ, bởi vì như vậy chỉ làm gia tăng suy đoán của đối phương, cảm thấy còn có khả năng bán giá cao hơn.

Quả nhiên, cuối cùng lấy giá bốn mươi lăm lượng bạc thành giao, Chu Mịch nhìn phòng ở thêm vài lần, khóa chặt cửa cáo biệt ông chủ Tào, ôm chặt khế đất trong người vui vẻ rạo rực đi Chu gia thôn. Xem ra vẫn là tiền cùng nhà cửa là có thể làm cho bản thân có cảm giác thành tựu cùng cảm giác an toàn.

Đến nhà mẹ đẻ, thấy Trần thị đang ở trong sân cùng thợ xây nhà ở Chu gia thôn bàn bạc chuyện xây phòng ốc, người nọ cũng biết Chu Mịch, thấy nàng đến liền chào hỏi sau đó cùng Trần thị cáo biệt, hai người cũng đã bàn bạc thống

nhất ý kiến xong.

"Tiểu Mạch, lúc các con xây nhà nương cũng không đến nhìn một chút, nương nghĩ là nhân dịp này bán nhiều mằm đậu một chút, chờ đến lúc xây nhà lại không bán được." Lời Trần thị nói làm Chu Mạch có chút chột dạ, nàng làm nũng với Trần thị, không đồng ý nói: "Nương, nương nói vậy không phải là đang chọc con sao? Con là tiểu bối nên thường đến thăm nương mới đúng."

Trần thị cười vỗ vỗ tay nàng, dẫn nàng vào nhà chính, nói trong khoảng thời gian này sẽ không làm mằm đậu, bà muốn xây phòng xong lúc đó cũng gần đến tết, đến lúc đó vừa lúc kịp tết là dịp tốt để bán.

Chu Mạch nghe xong hỏi: "Nương, phòng ở đều phá đi xây lại vậy nương cùng đệ đệ ngủ nơi nào? Trời cũng lạnh như thế."

"Đi đâu mà ngủ chả được, còn có nhà của hai bá bá cùng tứ thúc của con nữa mà, đều ở cùng thôn, nhưng bởi vì nhà nhị bá của con gần nhà chúng ta hơn, cho nên nương đã nói với họ sẽ qua ở nhờ nhà họ vài ngày." Trần thị không để ý nói.

Chu Mạch đến nhà mẹ đẻ đã nhiều lần, cũng nhớ được những người thân thích này, huynh đệ của phụ thân tương đối nhiều, có hai ca ca cùng một đệ đệ, hơn nữa kỳ lạ là, cả bốn huynh đệ đều chỉ có một nữ một nam, trùng hợp nữa là cả bốn nữ nhi cũng đều đã xuất giá, nam thì chỉ có con của đại bá Chu Hiên đã thành thân. Chu Phong nhà nhị bá cùng Chu Nguyên nhà tứ thúc thì vẫn chưa thành thân.

Chu Phong nhà nhị bá ở trấn trên làm chân chạy việc cho Quảng Nguyên Lâu, hàng tháng cũng đem về nhà gần một lượng bạc. Cho nên cuộc sống trong nhà cũng coi như tạm ổn, cũng đã đính ước rồi, qua hết năm sẽ thành thân. Chu

Nguyên nhà tứ thúc còn chưa đến mười tuổi, cho nên không có sớm như vậy.

Trần thị đột nhiên nở nụ cười: "Bây giờ thì xây nhà, đầu xuân sang năm chúng ta sẽ tìm mối hôn nhân cho đệ đệ con, lúc đó chắc con gái phải sắp thành hàng đấy, nhà ngói lớn với năm gian phòng, cô nương nhà ai nhìn mà không thèm muốn."

Chu Mạch nghe thế cũng cười vui vẻ, mục đích nàng muốn đến đây là nói với Trần thị cách làm mâm đậu nhanh gọn mà tiện lợi, cho nên nàng dùng nhánh cây nhỏ vẽ trên mặt đất hình cái rổ cho Trần thị nhìn, dẫn dò bà dựa theo hình vẽ mà làm, khi làm thì nhớ dẫn họ làm mười hay tám cái, nàng tin tưởng thời đại này người thợ mộc giỏi tay nghề có thể làm ra được vật dụng như thế, dù sao làm cái này cũng không tốn bao nhiêu tiền. Như thế thì sau này lúc làm mâm đậu sẽ dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần lót một miếng vải đen ở mặt trên là được. Nàng còn nói với bà lúc thời tiết lạnh, nhớ để cách xa bếp lò một chút.

Dẫn dò Trần thị xong, Chu Mạch liền chuẩn bị rời đi, Trần thị lại kín đáo đưa cho nàng ba lượng bạc, Chu Mạch lần này cũng không từ chối lập tức nhận lấy. Bởi vì nàng tính một chút, trừ đi ba mươi lượng bạc nàng trả cho ông chủ Tào, bản thân nàng còn lại cũng không đến năm mươi văn tiền. Mà nhà ở trấn trên còn phải tìm người tu sửa phòng ốc một chút, như vậy mới có thể cho thuê được, đến lúc đó nàng cũng cần có chút tiền.

Sau khi nàng về tới nhà, mặt trời còn chưa xuống núi, nhưng Triệu Trọng Sơn cùng Đông Nhi lại không ở nhà. Nàng rón rén nhìn qua sân nhà Lí thị mấy lần, cũng không nhìn thấy hai cha con bọn họ, cho nên đành phải quay về chuẩn bị cơm chiều.

Chu Mạch vừa mới vào phòng bếp thì chợt nghe thấy trong sân có người vào nhà, vội vàng đi ra ngoài nhìn xem, là Đông Nhi cùng Tiểu Thúy từ bên ngoài chơi đùa mới về.

Đông Nhi nhìn thấy nương đã về, ngọt ngào gọi nương. Chu Mạch mỉm cười đáp lời, hỏi cha nó đã đi đâu.

"Cha bị nhà Triệu Tam gia gọi đi rồi. Còn có ông nội của con nữa." Đông Nhi nhu thuận trả lời.

Chu Mạch nghe xong trong lòng sửng sốt, vừa rồi ở sân nhà Lí thị nàng nhìn thấy Triệu Bá Tuyền, sao chỉ có công công cùng trượng phu nhà mình bị kêu đi, nàng biết rõ tính khí của Triệu Tam gia, là một người hòa nhã không lăm chuyen. Xử lý chuyện gì cho tới bây giờ cũng đều rất công bằng.

Càng nghĩ trong lòng nàng càng thấy bất an, suy nghĩ xem gần đây có chuyện gì mà kinh động đến Triệu Tam gia cần ông ta ra mặt, nghĩ mãi cũng không nhớ thật sự là đã có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đợi Triệu Trọng Sơn trở về để hỏi.

Nhưng cho đến khi Chu Mạch làm xong cơm chiều cũng không thấy Triệu Trọng Sơn trở về, nàng lấy ra một phần cơm bảo Đông Nhi ăn trước, do con bé ngủ tương đối sớm, cho nên để con bé ăn cơm quá muộn sẽ không tốt.

Chu Mạch lại tiếp tục đợi cho đến khi Đông Nhi bước lên giường đi ngủ, nàng đứng ngồi không yên, thường xuyên đi đến trước cửa nhìn ra ngoài sân trông ngóng, trực giác nói cho nàng biết đã xảy ra chuyện gì đó, bởi vì từ lúc Triệu Trọng Sơn trở về, chưa bao giờ mặt trời đã xuống núi mà hăn không có mặt ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chu Mạch trong lúc chờ đợi nhin không được tự giấu bản thân, quả nhiên nữ nhân nào cũng đều là như vậy, vì dục* mà yêu. Trước ngày hôm qua cho dù Triệu Trọng Sơn trắng đêm không về nàng cũng sẽ không lo lắng như vậy, trong lòng hốt hoảng vì không có một chút tin tức nào.

*dục là tình dục. Ý nói là đêm hôm trước hai người đã gần gũi nhau cho nên qua hôm sau không có tin tức của anh ấy nên chị ấy lo lắng.

Đợi cho Chu Mạch đem nhẫn nại xài hết, đang chuẩn bị đi phòng bếp lấy thức ăn để dùng thì vừa mới tiến vào phòng bếp chợt nghe thấy bên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân. Nghe tiếng bước chân chỉ biết Triệu Trọng Sơn đã trở về.

Nàng đi ra ngoài cửa nhìn xem, quả nhiên, Triệu Trọng Sơn khẽ cúi đầu từ bên ngoài chạy về, nương theo ngọn đèn từ phòng bếp, có thể nhìn thấy sắc mặt hắn rất kém.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau sau khi đã có tiếp xúc thân mật tự tối hôm qua, Chu Mạch nhin không được có chút luống cuống thẹn thùng, còn Triệu Trọng Sơn thì lại hoàn toàn không có chút nào không ổn, nhìn thấy nàng mở miệng nói liền hỏi còn cơm không.

Chu Mạch gật đầu quay đầu vào nhà bếp đem thức ăn đã chuẩn bị sẵn đem đến nhà chính, Triệu Trọng Sơn rửa tay liền vào nhà ngồi xuống, tuy đói bụng nhưng hắn cũng không quên hỏi Chu Mạch đã ăn cơm chưa.

Khi hắn nhìn thấy Chu Mạch thẹn thùng ngồi ở đối diện cúi

đầu trả lời, liền nhớ lại cảm giác mất hồn tối hôm qua, hấn cũng cảm thấy có chút xấu hổ thẹn thùng, hắng giọng một cái bảo Chu Mịch nhanh nhanh ăn cơm, bản thân hấn cũng vui đầu vào ăn.

Chỉ trong chốc lát Chu Mịch liền điều chỉnh tâm tình lại, trong lòng tự trách bản thân không có tiền đồ, chỉ là cùng trượng phu làm chu công chi lễ, chuyện này là thiên kinh địa nghĩa. Kiếp trước cũng không phải chưa từng làm qua, nhưng đối với nam nhân trước mặt này thì không biết bản thân lại trúng tà gì nữa, luôn thể hiện bộ dáng tiểu nữ nhân.

Nghĩ thông một chút, biểu cảm của Chu Mịch cũng trở nên tự nhiên, đổ ửng trên mặt cũng rút đi không ít, ngẩng đầu ăn cơm. Nàng muốn hỏi Triệu Trọng Sơn hôm nay đi ra ngoài có chuyện gì, nhưng thấy nam nhân đối diện vẻ mặt mệt mỏi, một ngày mệt nhọc đào hầm còn bị người khác kêu đi, có lẽ đang rất mệt mỏi, nên cũng không nhẫn tâm quấy rầy.

Triệu Trọng Sơn đang ăn bỗng nhớ tới nàng nói hôm nay đi thăm Trần thị, mở miệng hỏi nàng tình hình của mẹ vợ, nghe nói bọn họ muốn xây phòng ở, hấn nói qua hai ngày nữa sẽ đi qua đó xem.

Ăn xong cơm chiều, Chu Mịch dọn dẹp bát đĩa đem rửa sạch, Triệu Trọng Sơn thì trộn thức ăn cho heo ăn, đổ đầy nước vào máng cho ba con heo lớn. Sau đó hấn lại xách nước nấu nước tắm cho Chu Mịch, đây là một thói quen mà hấn đã duy trì hai tháng nay.

Chu Mịch rửa mặt xong leo lên giường, sau đó Triệu Trọng Sơn cũng chui theo vào, nhưng hấn chỉ ôm nàng, không có thêm động tác nào khác, nhìn hấn tinh thần không tệ, không còn vẻ âm u như lúc mới về, nàng nhin không được cử động thân thể, hỏi hấn hôm nay đi nhà Triệu Tam gia vì chuyện gì.

"Là chuyện của Triệu Tề nhà tam thúc, hắn đi kỹ viện ở trấn trên, đã đi còn chưa tính, đằng này còn bắt cóc cô nương nhà người ta đem giấu đi, uống say lại còn ăn nói hàm hồ, về nhà trách mắng vợ hắn lớn lên không xinh đẹp như cô nương ở đó, đã vậy hắn còn ra tay đánh vợ." Triệu Trọng Sơn một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Chu Mạch cũng không để ý câu nói 'đã đi còn chưa tính' của Trọng Sơn, nàng muốn biết chuyện tiếp theo sau đó như thế nào, nếu hai vợ chồng chỉ đánh nhau thì cũng không có chuyện gì. Nàng nhớ được cái tên Triệu Tề kia, ỷ vào bản thân biết được chút chữ mở miệng khoác lác nói hắn ở trấn trên làm tiểu nhị ở một tiệm vải, nhưng nàng đã đi đến vài tiệm ở trấn trên cũng chưa từng thấy hắn, mà vợ hắn hình như là Lục thị, trong trí nhớ cũng là một người dịu dàng yếu đuối, ở nhà trông coi một mẫu đất cùng một đứa con trai, dáng vẻ cũng không giống Triệu Trọng Sơn nói.

Kéo lỗ tai chờ nửa ngày, thấy Triệu Trọng Sơn không nói tiếp chuyện sau đó thế nào, Chu Mạch nóng nảy hỏi: "Sao đó thì sao?"

"Trong nhà Lục thị có sáu ca ca, chỉ có một mình nàng ta là nữ, cho nên rất được cưng chiều, mấy huynh đệ Lục gia vừa nghe muội muội mình bị chồng đánh đập, liền kéo nhau đến nhà Triệu Tề bắt hắn, đánh hắn gãy chân. Đã thế mà còn chưa hết giận, bọn họ còn đi trấn trên tìm đến cô nương ở kỹ viện kia, không tìm được người liền đập phá kỹ viện của người ta. Bọn họ cũng không nhìn xem người ở trấn trên là người mà bọn họ có thể chọc vào sao, người ta nếu không có chút thủ đoạn nào thì làm sao có thể mở kỹ viện. Kết quả lão đại Lục gia cùng Triệu Tề đều bị bắt đến nha môn." Triệu Trọng Sơn nói tiếp với vẻ tức giận.

Chu Mạch sau khi nghe xong nhin không được ngổn ngang, trong lòng tổng kết lại, do Triệu Tề bắt cóc cô nương ở kỹ

viện, Triệu Tề về nhà đánh vợ hần, sau đó mầy ca ca Lục thị đánh Triệu Tề còn kéo người đến kỹ viện. Nhưng chuyện này cùng Triệu Trọng Sơn có quan hệ gì? Trong lòng nghĩ như vậy, miệng cũng liền hỏi ra: "Vậy Triệu Tam gia gọi chàng đến đó để làm gì?"

"Thì bàn bạc làm cách nào cứu người ra khỏi đại lao." Sau khi nói xong câu đó liền ngáp một cái, dặn dò Chu Mạch nhanh ngủ đi, sáng mai còn rất nhiều chuyện phải làm. Sau đó Chu Mạch nghe thấy có tiếng ngáy rất nhỏ.

Chu Mạch nghĩ thầm, đại ca à, sao huynh dễ ngủ thế hử. Bất quá nàng cũng yên lòng, dù sao cũng không phải chuyện liên quan gì đến mối tình đầu của hần. Ngẫm lại nữ nhân cổ đại thật sự là đáng thương, nhìn thấy trượng phu tìm tiểu tam cũng không thể nói nửa chữ không, cho dù như vậy còn có khả năng sẽ bị đánh, bất luận ở thời đại nào, nữ nhân đều là khổ nhất. Rõ ràng là lỗi của nam nhân, lại muốn nữ nhân đi chịu tội. Còn cái cô nương ở kỹ viện kia cũng thật là, nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân, sao không tìm người nào đang hoàng hoặc còn độc thân là được rồi, sao lại đi tìm chồng của người ta. Nhưng khốn kiếp nhất là cái tên Triệu Tề kia, vợ hần ở nhà giữ nhà giữ con cho hần, hần còn ra ngoài tìm hoa, quả thực nên bị ngàn đao vạn quả*.

*róc xương rách thịt, lằng trì.

Trong đầu mang đầy suy nghĩ oán trách Chu Mạch từ từ chìm vào giấc ngủ, buổi sáng ngày hôm sau lúc thức dậy thì Triệu Trọng Sơn đã nấu xong bữa sáng, bắt đầu từ lúc vào đông cho đến giờ điểm tâm đều là hần làm, trong lúc ăn điểm tâm Triệu Trọng Sơn cùng Chu Mạch bàn bạc: "Ta thấy trời càng ngày càng lạnh, ta muốn đi lên núi săn bắn vài con thú hoang, nếu săn được cáo thì tốt, hoặc chim gì đó cũng được, dùng làm nệm giường cho Đông Nhi, mùa đông cũng ấm áp một chút, còn có thể làm áo ấm cho hai mẹ con

nàng, hơn nữa bán thịt cho mấy tiệm ăn ở trấn trên cũng kiếm được chút tiền, nhưng buổi sáng hôm nay ta phải đến nhà Triệu Tam gia trước, buổi chiều đi đầu thôn bắc nói chuyện với hai thợ săn ở đó một chút, hôm nay sẽ cùng họ đi lên núi đặt bẫy."

Chu Mạch nghe thấy mấy lời này có chút kích động, đã thật lâu nàng chưa đến vườn bách thú, ngoài heo, chó, gà vịt nàng nhìn thấy ở trong thôn nàng chưa từng thấy con nào khác, nhưng nàng cũng biết nếu bản thân đề nghị cùng đi theo lên núi, trăm phần trăm là sẽ bị từ chối. Nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bỗng nhiên nhớ tới nhiều khi nửa đêm thức giấc nghe được tiếng hổ gầm sói rống, không khỏi có chút lo lắng: "Thời tiết lúc này mà lên núi có phải sẽ có chút nguy hiểm hay không?"

"Yên tâm, chúng ta ba người cùng nhau đi sẽ không có chuyện gì, hơn nữa còn mang theo cung tiễn, hôm nay cũng không chắc sẽ săn được con nào." Triệu Trọng Sơn an ủi nàng nói.

"Mặc kệ thế nào, các huynh nên cẩn thận chút, lúc này là thời điểm cọp đi tìm thức ăn." Chu Mạch vẫn lo lắng dặn dò.

"Ta biết nhưng đây cũng là thời điểm thích hợp để đi săn." Triệu Trọng Sơn kích động nói.

"Cơ hội với nguy hiểm cùng tồn tại đó thôi!" Chu Mạch cười nói.

Triệu Trọng Sơn nghe được lời của nàng mà ngây ngẩn cả người, hẳn thật không ngờ người luôn luôn làm tổ ở nhà như Chu Mạch sẽ nói ra những câu ngoài dự kiến của hắn, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, bởi vì ăn sáng xong hắn sẽ phải đến nhà Triệu Tam gia.

Ngay lúc Triệu Trọng Sơn chuẩn bị cất bước ra khỏi nhà thì Chu Mịch gọi hắn lại, bởi vì nàng nhớ tới tại sao Triệu Tam gia không gọi trưởng tử Triệu Bá Tuyền mà lại gọi con thứ Triệu Trọng Sơn.

"Trọng Sơn, hôm nay đi nhà tam gia lại có chuyện gì sao?" Chu Mịch hỏi.

"Ngày hôm qua chuyện của Triệu Tề còn chưa bàn bạc xong, người trong tộc muốn mỗi nhà đều ra chút tiền đi đến nha môn, mau chóng đem Triệu Tề thả ra." Triệu Trọng Sơn chi tiết nói.

"Vậy cha có đến đó không?" Chu Mịch hỏi. Thấy Triệu Trọng Sơn gật đầu, nàng nói: "Nếu cha cũng đến đó, vậy chàng không cần đi, vừa lúc phân heo trong chuồng đang cần thu dọn." Chu Mịch tiếp tục giả vờ vô tội nói.

Triệu Trọng Sơn nghe được lời của nàng, dừng lại bước chân đang đi ra ngoài, nhưng hắn cũng không quay trở lại, mà là đứng ở tại chỗ suy nghĩ một lát, sau đó cũng không nói lời nào với Chu Mịch, chỉ yên lặng đi vào buồng trong, còn bảo Chu Mịch đi vào theo.

"Tiểu Mịch, đây là hai mươi lượng bạc còn lại của ta, nàng cầm lấy, lúc trước xây phòng cùng làm gia cụ trong nhà ta có dùng chút bạc, hiện giờ ta chỉ còn nhiều đó thôi, hôm nay toàn bộ giao cho nàng, sau này trong nhà tiền xài như thế nào, nàng quyết định là được." Triệu Trọng Sơn chân thành nói.

Tuy ở ngoài mặt Chu Mịch không lên tiếng đồng ý nhưng trong lòng lại như nở hoa, nếu lúc này giả vờ bộ dạng tiểu nàng dâu cũng không thích hợp, hơn nữa đối với ánh sáng lấp lánh của bạc nàng lại không có chút sức chống cự, vì thế nghe theo tiếng lòng mà nhận lấy.

Tuy thế nhưng Chu Mịch vẫn tỏ ra ngoan ngoãn nói: "Trọng Sơn, sau này dùng bạc làm gì ta cũng sẽ bàn bạc với huynh. Trong nhà có chuyện lớn gì ta sẽ để huynh quyết định." Tuy nói thế nhưng trong lòng nàng lại nghĩ, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, cho nên cho dù người có chủ ý gì đi nữa mà không có tiền thì cũng làm không được, cũng không nên chuyện tốt gì. Nhưng vẫn phải cho người chút mặt mũi trước.

Đạo quản lý chồng kiếp trước Chu Mịch tuy không cần dùng đến, nhưng nàng vẫn biết được đôi chút. Nam nhân không có tiền còn có thể đi ngoại tình, hướng chi là nam nhân có tiền, cho nên nàng phải trông nom cho kỹ, tuy rằng thời đại này nữ nhân háms làm giàu xuất hiện tần suất không cao như hiện đại, nhưng không thể vì thế mà không đề phòng, tên Triệu Tề kia chính là ví dụ rõ ràng nhất, nàng cũng không tin nếu Triệu Tề là con trai nhà nghèo khổ thì cô nương ở kỹ viện kia còn có thể bị hấn cuỗm đi hay không.

Triệu Trọng Sơn nghe xong lời của nàng chỉ biết cười khổ một chút, hấn nghĩ thầm hiện tại xem như hấn đã hiểu cô vợ của hấn là kiểu ngoài mềm trong cứng, nàng đã quyết định chuyện gì thì đoán chừng sau này sẽ khó thay đổi. Nhưng sĩ diện thì vẫn không thể bỏ được, cho nên nghe được Chu Mịch nói thế liền gật đầu.

Niềm vui nhận được bạc cũng không làm đầu óc Chu Mịch hồ đồ, nàng vẫn không buông tha hỏi: "Vậy hai chúng ta cùng nhau dọn dẹp chuồng heo nhé?" Nàng nghĩ thầm không phải là Triệu Trọng Sơn dùng số tiền đó mê hoặc nàng chứ, sau đó bản thân hấn sẽ giữ lại một ít làm kẻ phá gia chi tử, nàng tính cho dù Triệu Trọng Sơn có tiền riêng cũng không có bao nhiêu con cái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Nhìn biểu cảm hồn nhiên vô tội kia của Chu Mịch, sự nghiêm túc, mềm mại trong giọng nói đến khí thế toát ra lại cách biệt một trời một vực. Bỗng nhiên Triệu Trọng Sơn cảm thấy bản thân hẳn không biết rõ cô gái trước mắt này, tuy rằng hẳn cùng Chu Mịch từng có nắm tay cả đời, từng có tiếp xúc thân mật, nhưng chân chính ở chung thì chỉ có một tháng trước khi hẳn tòng quân cùng với sau khi trở về hơn hai tháng, tổng cộng cộng lại cũng chỉ có hơn ba tháng thời gian.

Không đành lòng nhìn thấy Chu Mịch lo lắng, hẳn vội vàng giải thích nói: "Hôm nay đi nhà Triệu Tam gia chủ yếu là thương nghị mỗi nhà ra bao nhiêu tiền thôi, không chỉ có ta đi, đại ca cùng tam đệ đều đi, nam nhân trưởng thành ở Triệu gia ai cũng phải đi." Từ lúc hẳn trở về nhà cho đến nay có thể cảm nhận được Chu Mịch có cảm giác không an toàn, bất luận là cho nàng tiền, hay là lúc nghe ý kiến của nàng xây phòng ở, hoặc là buổi tối hôm kia cá nước thân mật, cũng đều không xua tan được bất an trong lòng nàng, tuy rằng nàng thường xuyên ở trước mặt hẳn tươi cười, nhưng hẳn không cảm nhận được sự thân thiết của nàng, nàng che giấu sự dè dặt cẩn trọng ở trong lòng làm hẳn tìm lòng không đậu mà đau lòng.

Cho nên vừa rồi hẳn mới nhớ tới đem tất cả tiền của hẳn giao cho nàng, nhớ tới tối hôm đó hai người triền miên, Triệu Trọng Sơn không khỏi đỏ mặt.

Mà Chu Mịch thì lại hoàn toàn không hiểu rõ biểu cảm của hẳn cho lắm, không biết vì sao Triệu Trọng Sơn nói với nàng đi nhà Triệu Tam gia thì lại đỏ mặt, nghe nói mọi nhà đều đi, nàng liền không có ý kiến gì nữa, con người đều là như thế,

không hoạn nạn thì hoạn nạn không đều. Ngang hàng là bất cứ lúc nào cũng đều nghĩ đến công bằng đái ngộ. Cho nên nàng cũng không ngăn cản nữa.

"Phân heo trong chuồng cứ để đó, đến trước giờ cơm trưa ta sẽ dọn dẹp, nàng chớ lo lắng, ta đi trước." Triệu Trọng Sơn dặn dò xong liền rời khỏi.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong, Chu Mạch cầm ổ kim chỉ đi đến nhà Lưu tẩu tử, đã mấy ngày nàng chưa qua đó, cho nên không nghe được chuyện linh tinh gì mới nhất để giải trí.

Đến nhà Lưu tẩu tử, đúng lúc nhìn thấy người ở trong tộc tiểu Lí thị cũng đang ở đó, cũng chính là con dâu của bá phụ Triệu Trọng Sơn. Nàng ta cũng tìm đến Lưu tẩu tử mượn chút sợi bông màu đậm, bởi vì biết Lưu tẩu tử thường xuyên làm cuộn chỉ, cho nên có nhiều màu sợi, thấy Chu Mạch đến, nàng ta lấy xong cũng không đi, ba nữ nhân một sân khấu bắt đầu tám chuyện.

"Tiểu Mạch, ngày hôm qua muội không ở nhà đã xảy ra chuyện, là chuyện của đường đệ Triệu Tề của muội đó, Trọng Sơn nhà muội tối hôm qua về có nói cho muội biết không?" Lưu tẩu tử thủ lĩnh tổ ba người nhiều chuyện bắt đầu nội dung hôm nay.

"Ừhm, Trọng Sơn có nói với muội mấy câu, nhưng không nói nhiều." Chu Mạch quả thật đối với toàn bộ câu chuyện cũng không biết nhiều, chỉ biết đại khái.

"Nhị tẩu, Triệu Sở nhà muội thì mấy ngày nay đến nhà đại ca muội hỗ trợ xây nhà, muội cũng không biết chuyện gì, chỉ thấy buổi chiều ngày hôm qua có sai nha tới bắt người, mới nghe có mấy câu thôi." Tiểu Lí thị cũng không chịu thua kém nói.

"Hai muội đều không biết thôi, hôm qua từ buổi sáng đến chiều ta đều ở đây, để ta kể cho hai muội nghe." Lưu tẩu tử hướng hai nàng khoe khoang đắc ý nói.

Vì thế đầu của Chu Mịch cùng tiểu Lí thị liền xích lại gần trước mặt nàng ta một chút. Chỉ thấy Lưu tẩu tử mang dáng vẻ như đang kể một câu chuyện xưa, mặt mày hớn hờ nói: "Buổi sáng ngày hôm qua, sau khi ăn điểm tâm xong, ta đi đầu thôn đông tìm lão Hồ hỏi ông ấy chút chuyện, kết quả là lúc ta đi ngang qua trước cửa nhà đường đệ Triệu Tề của hai muội, chợt nghe thấy bên trong phát ra tiếng kêu cha gọi mẹ, nhìn trong sân thấy có một nhóm người tụm lại một chỗ, thấy thế ta liền đi vào nhìn một chút, liền nhìn thấy cảnh bốn năm đại hán đang xúm nhau đánh Triệu Tề nhà các muội đấy."

Thấy hai người nghe có vẻ hứng thú, Lưu tẩu tử cố ý tạm dừng một chút, sau đó thu được ánh mắt thúc giục của các nàng, nói tiếp: "Ta nghe người đứng kế bên nói, Triệu Tề đi trấn trên thuê phòng, đem cô nương ở kỹ viện kia đón ra sống chung, còn nghe nói trong khoảng thời gian này không thấy mặt hắn ở trong thôn, nguyên lai ở trấn trên hưởng lạc. Đã vậy về nhà còn đánh đập vợ hắn, mấy ca ca của Lục thị biết được liền giận dữ, buổi sáng ngày hôm qua liền dẫn người đến trút giận. Nhưng Triệu thôn chúng ta cũng không phải là không có người, đặc biệt là người nhà Triệu gia, đám thanh niên trai tráng trong tộc kéo ra ngoài cũng phải đứng thành hai hàng. Liền có người chạy ra ngoài kêu người đến đánh đám huynh đệ Lục gia."

Nói đến điểm này, Lưu tẩu tử nhìn chằm chằm Chu Mịch, trong ánh mắt mang ý nghĩa sâu sắc, tim nàng nháy lên một cái, chỉ nghe Lưu tẩu tử nói: "Chỉ chốc lát sau, người Triệu gia liền hô hào kéo đến mười mấy hai mươi người, trong tay mỗi người đều cầm xẻng, gậy gộc, ngay lúc họ đang chuẩn

bị đánh nhau với huynh đệ Lục gia thì chính lúc đó, Tiểu Mạch à, Trọng Sơn nhà muội liền xuất hiện, không cho bọn họ ra tay, cũng bảo đám huynh đệ Lục gia dừng tay. Người Triệu gia đều nghe theo lời Trọng Sơn dừng tay, nhưng đám nam nhân Lục gia lại nổi nóng, hơn nữa cũng không biết Trọng Sơn là ai cho nên không có ai nghe theo lời của đệ ấy mà tiếp tục đánh."

Chu Mạch nghe đến đó, tim đã nhảy lên cổ họng, nhưng nhớ lại đêm qua nhìn thấy Triệu Trọng Sơn hình như không giống với người bị thương, chắc là không có đánh trúng đâu. Nàng vội vàng thúc giục Lưu tẩu tử mau nói tiếp Trọng Sơn như thế nào.

"Trọng Sơn thấy huynh đệ Lục thị không nghe lời hăn, đưa tay bắt lấy gậy gộc bọn họ đánh vào Triệu Tề, một tay nhẹ nhàng ném xuống đất, đám gậy gộc kia liền bị gãy lìa, hình dáng mấy cây gậy đó vừa thấy thì biết là mới làm chuẩn bị dùng làm đòn gánh cho nên không có khả năng dễ gãy như vậy, người sáng suốt vừa thấy thì biết Trọng Sơn có chút võ công, ai biết tên lục lão tam kia còn không phục, nhặt viên gạch dưới chân đánh về phía Trọng Sơn, Trọng Sơn cũng không tránh, dùng quyền đánh vỡ nát viên gạch trong tay hăn đi, lục lão tam cũng bị chấn động lui về phía sau hai trượng. Thấy thế mấy huynh đệ Lục thị còn lại cũng không dám lố mắng, thở phì phò kéo nhau đi." Lưu tẩu tử vừa nói vừa hoa tay múa chân, nói một hơi cùng biểu diễn xong liền nói câu khát chết ta, sau đó đứng dậy đi phòng bếp mang nước lên uống.

Để lại hai nàng dâu Triệu gia ngồi đó trừng mắt nhìn nhau, Chu Mạch nghe xong sợ bóng sợ gió một hồi, bụng quả tim đang treo lơ lửng xuống, mà tiểu Lí thị thì lại thầm cảm thấy may mắn nam nhân nhà mình không ở nhà, bằng không gặp phải chuyện như thế, còn chưa đủ phiền phức hay sao.

Tiểu Lí thị cười trêu ghẹo Chu Mịch nói: "Nhị tẩu, nhị ca thật có bản lĩnh, sau này tẩu không cần lo lắng bị người khác khi dễ."

"Theo lời muội nói, nếu thật sự có một cô nương đến khi dễ ta, nhị ca muội còn có thể đánh nàng ta đúng không." Chu Mịch cũng thoải mái cười nói.

Lưu tẩu tử uống nước xong đã trở lại, Chu Mịch vội vàng hỏi: "Như vậy không phải đã xong rồi sao, sau lại có chuyện sai nha đến bắt Triệu Tề."

"Đám huynh đệ Lục thị kia ghen một hơi không có chỗ trút, liền đi tìm cái cô nương kêu Hoa Lan ở kỹ viện kia, không tìm được người liền đập phá kỹ viện của người ta, ngay lúc đó liền bị quan sai bắt. Mà nói thật với hai muội tên Triệu Tề kia cũng thực không phải là cái thứ tốt gì, lừa gạt huynh đệ Lục gia nói rằng đã đem nữ nhân kia đuổi về kỹ viện, ai biết căn bản là không có. Hơn nữa cái cô Hoa Lan kia vẫn còn là một đại cô nương đấy, bị Triệu Tề hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt dẫn đi, người ở kỹ viện cũng đang tìm cô ta, kế ước bán mình của nàng ta còn ở tại kỹ viện. Vì thế người ta liền báo quan, nói Triệu Tề kia lừa gạt buôn người, kết quả như các muội thấy đó, Triệu Tề liền bị bắt đi." Lưu tẩu tử tiếp tục đem toàn bộ câu chuyện nói xong.

Chu Mịch nghe xong xem như toàn bộ hiểu rõ, xem ra bản thân nàng đối với trượng phu còn có rất nhiều điều không biết, hẳn tận lực giấu diếm sự tích quang vinh của bản thân, là sợ nàng lo lắng sao? Nhưng lại đột nhiên nghĩ đến, nếu nàng cùng hắn một ngày nào đó đánh nhau, không biết ai sẽ có phần thắng cao hơn, sức lực của nàng thì không bằng hắn, nhưng so về sự nhanh nhẹn thì nàng có thể thắng hắn.

Cho nên hai người nếu đánh nhau thật, nhất định chưa biết ai đánh thắng được ai, bỗng nhiên Chu Mịch tỉnh táo lại,

cảm thấy bản thân suy nghĩ có chút xa, nàng tin tưởng Triệu Trọng Sơn không phải là người thích đánh vợ. Nhưng nàng lại hi vọng, mong muốn tương lai thật sự có một ngày nàng cùng Triệu Trọng Sơn có thể so tài, với ước muốn như thế lúc này nàng lại chìm đắm vào các loại suy đoán cùng mộng tưởng. Bất quá câu chuyện xưa đầy phức tạp này vẫn rất dễ nghe.

"Tối hôm qua Trọng Sơn rất khuya mới về nhà, nói còn chưa bàn bạc xong. Hôm nay ăn xong điểm tâm liền đi đến đó, tẩu nói xem sao chuyện này lại không nhờ Lí Chính giúp đỡ?" Chu Mạch hỏi.

Không đợi Lưu tẩu tử trả lời, tiểu Lí thị bên cạnh nhin không được oán giận: "Tên Lí Chính đó họ Hồ, lại không phải họ Triệu, hơn nữa chuyện này lại đắc tội với nha môn cho nên ông ta cũng sẽ không dính tay vào đâu. Vì thế tỏ ra coi như không biết chuyện này, trốn còn không kịp nữa kìa."

Chu Mạch nghe xong cảm thấy ông ta làm vậy cũng hợp lý, dù sao đây cũng là chuyện nhà họ Triệu, tại triều đại này cái tư tưởng dòng họ cao hơn hết thảy, như vậy thì cũng có thể giải thích. Nhưng bỗng nhiên nhớ tới Triệu Tam gia không phải là còn có một đứa con tại kinh thành làm quan sao, lời nói của hắn chắc là có chút tác dụng, sao không trực tiếp đi huyện nha tìm tri huyện dàn xếp một chút. Nàng nghĩ đến đây liền hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Tục ngữ nói quan huyện không bằng quan địa phương, núi cao hoàng đế xa, hơn nữa nghe nói chỉ là quan bát phẩm, còn chưa có phẩm cấp cao như tri huyện, người ta làm sao cho hắn mặt mũi được chứ." Một bên Lưu tẩu tử nhin không được châm chọc nói.

Chu Mạch nghe xong nhú mày, chuyện này thoát nhìn thật khó giải quyết, không biết nhóm lão Triệu gia này muốn giải

quyết thế nào.

"Bất quá ta nghe nói đêm qua bọn họ đã nghĩ ra cách giải quyết tương đối ổn, nói là buổi sáng hôm nay họ muốn đi nha môn chuộc người đấy. Sao mà lại đi nhà Triệu Tam gia mà không phải đi nha môn chứ." Lưu tẩu tử buồn bực hỏi.

Lời của nàng làm trong lòng Chu Mạch nổi lên một tiếng sấm, nàng nhớ tới buổi sáng hôm nay đủ loại hành vi của Triệu Trọng Sơn liền ngồi không yên.

Đầu tiên Triệu Trọng Sơn đem tiền đưa cho nàng, tuy trước kia hắn có nói qua mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà do nàng quyết định, nhưng cho tới bây giờ vẫn không giao kinh tế quyền to cho nàng, không chuyển lại ân cần, không gian lận thì là đạo tặc.

Thứ hai, Chu Mạch nhớ buổi sáng hôm nay Triệu Trọng Sơn chột đỏ mặt cùng ngại ngùng, cái vẻ mặt đó giống như đã làm chuyện tăng tội gì đó sau lưng nàng?

Càng nghĩ càng ngồi yên không được, Chu Mạch cũng không còn lòng dạ nào ngồi nghe hai người đối diện tám chuyện, vội vàng đứng dậy nói muốn về nhà lấy chút vải, rời khỏi với tâm trạng vô cùng lo lắng. Nàng thầm nghĩ nên về nhà trước nhìn xem có Triệu Trọng Sơn ở nhà hay không, nhưng đi đến nửa đường lại lo lắng, liền đi ngược trở lại đến nhà Triệu Tam gia.

Lúc Chu Mạch đuổi tới nhà Triệu Tam gia, chỉ nhìn thấy Triệu Tam nãi nãi một mình ở trong sân, đâu có cảnh tượng náo nhiệt mọi người tùm lại bàn bạc, tim Chu Mạch bỗng nhiên một hồi nhảy lên cổ họng, một hồi lại rơi xuống bụng, chột cao chột thấp nhảy thành thạch, đã thật lâu nàng không có trải qua cảm giác căng thẳng như vậy, bất quá trong lòng cũng đã đưa ra cái dự định xấu nhất, cùng lắm thì đến nhà

Hồ Nhị Lệ kia bắt kẻ thông dâm.

Đứng dựa vào vách tường ngoài cửa lớn, Chu Mạch hít thở sâu vài cái, bình ổn hơi thở, liền mỉm cười bước vào sân nhà Triệu Tam gia, vợ của Triệu Tam gia thấy nàng vào nhà, vội vàng tiếp đón.

"Vợ lão nhị đến à, nhanh vào nhà ngồi, vừa mới tiễn bước một nhóm khỉ con chết bầm, lại được con đến thăm. Con đã lâu rồi không tới thăm ta." Triệu Tam nãi nãi* oán giận nói.

*nãi nãi: có nghĩa là bà nội nhưng theo địa vị Triệu tam gia mình nghĩ nãi nãi ở đây mang ý nghĩa là vợ của Triệu tam gia.

Nghe bà nói như vậy, Chu Mạch cảm thấy nhẹ nhàng một chút, lúc trước nàng biết rõ nếu muốn sống ở trong cái thôn hỗn tạp này, cần phải cùng Triệu Tam gia cùng Lí Chính có mối quan hệ tốt, cho nên thỉnh thoảng có lui tới nhà hai người này. Gần đây thật sự không có tới thăm bọn họ, cho nên mới nghe tam nãi nãi oán giận, nàng vội vàng tự trách nói: "Tam nãi nãi, là con không đúng, khoảng thời gian trước vội vàng xây nhà làm gia cụ, nên đã quên đến thăm nãi, hôm nay mọi thứ đã xong xuôi, cho nên liền chạy tới đây, đến vội vàng nên không mang theo cái gì cho nãi, người đừng giận nhé, lần sau đến sẽ bổ sung."

Triệu Tam nãi nãi như có hoả nhãn kim tinh, đôi mắt lóe tinh quang, chế nhạo Chu Mạch nói: "Chu thị, con hôm nay là tới kiểm tra nam nhân nhà con có ở chỗ của ta hay không, có phải không?"

Chu Mạch nghe xong không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn ngượng ngùng phản bác: "Tam nãi nãi, người nói gì thế, con nào có rảnh rỗi như thế, hôm nay không phải con đến là thăm người hay sao, thuận tiện đến xem bọn họ bàn bạc thế nào

thôi." Bà đã nói như vậy, Chu Mạch cảm thấy bản thân cũng không cần phải che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

"Bọn họ đã sớm bàn bạc xong, mỗi nhà ra ba mươi văn tiền, tổng cộng được bốn mươi lượng bạc, tam gia cùng tam thúc của con với hai thanh niên trong tộc đã đi nha môn trấn trên rồi. Lúc đầu là muốn cho chồng con đi, nhưng Trọng Sơn nói đã có hẹn với người ta nói chuyện vào núi săn thú cho nên không đi." Triệu Tam nãi nãi nhin không được phàn nàn.

Chu Mạch nghe xong trong lòng vui mừng như nở hoa, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao đối với chuyện trộm người thối nát thế này, Triệu Trọng Sơn không tham gia là tốt, hơn nữa hẳn cũng không phải đích tôn trưởng tử, theo đạo lý cũng không phải hẳn đi.

"Đúng vậy, Trọng Sơn mấy ngày hôm trước cũng đã hẹn với người ta, bằng không hôm nay nhất định sẽ đi theo." Chu Mạch phụ xướng phụ tùy giải thích với tam nãi nãi, nàng đối với phương thức xử lý chuyện này của Triệu Trọng Sơn thật vừa lòng.

"Biết chứ, sao có thể bảo nó thất tín với người ta được, mọi người cũng là vì biết nó đã đi ra ngoài được mấy năm đối với chúng ta ở mãi vùng núi hẻo lánh này thì có chút hiểu biết hơn, cho nên mới bảo nó đi, bất quá nó đã có việc nên cũng không bắt buộc." Triệu Tam nãi nãi oán trách nói.

Chu Mạch nghe xong cười lớn, nghe ý tứ của bà hẳn là chuyện này thì sáng sớm đã giải quyết xong, như vậy giờ này, Triệu Trọng Sơn hẳn là đang ở nhà, nàng cũng không muốn nói chuyện phiếm với Triệu Tam nãi nãi nữa nên nói phụ họa thêm vài câu mới nói trong nhà có chuyện liền rời khỏi. Triệu Tam nãi nãi nhin không được lại giễu cợt nàng: "Một lúc không thấy như cách ba thu."

Vì thế, Chu Mịch đỏ mặt chạy ra khỏi nhà Triệu Tam nãi nãi, sau đó dưới chân không ngừng chạy thẳng về nhà. Đến nhà nhìn thấy Triệu Trọng Sơn đang ở đằng kia kiểm tra cung tiễn, nàng lại sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhìn thấy Chu Mịch trở về, Triệu Trọng Sơn ngẩng đầu nói: "Tiểu Mịch, nấu cơm trưa sớm một chút. Ta ăn sớm đi sớm."

Chu Mịch gật đầu đồng ý, yên lặng vào phòng bếp, vén tay áo bắt đầu nấu cơm, trong lòng liền bắt đầu tự trách bản thân.

Uổng công mày là người hiện đại xuyên tới đây, chỉ là một nam nhân cứ như vậy mà mày lo được lo mất, cho nên cũng không biết, ở kiếp trước cái dạng đàn ông gì mà mày chưa thấy qua.

Nếu hắn muốn đi tìm mối tình đầu gì đó của hắn, cùng lắm thì cùng cách hoặc là bị hưu, dựa vào khả năng của mày, rời khỏi hắn ta chẳng lẽ còn có thể chết đói sao. Đi ra ngoài trời đất bao la, nam nhân có hai chân còn sợ không có nhiều hay sao.

Đang lúc Chu Mịch nhập tâm nói lẩm bẩm thì Triệu Trọng Sơn ôm củi vào phòng bếp, cau mày hỏi: "Cái gì nhiều? Nàng đang than thở cái gì đó?"

"À, không có gì, cái kia ..., ta đang nói trong nhà còn nhiều hành tây, lát nữa ta làm món hành tây xào trứng cho huynh." Chu Mịch vội vàng xua tay lắc đầu giải thích.

"Trứng gà để lại cho nàng cùng Đông Nhi ăn đi, ta ăn bánh bao là được rồi, đừng quá phiền phức, đem bánh bao buổi sáng hâm lại là được rồi, nấu cơm xong để đó hai mẹ con nàng ăn sau đi." Triệu Trọng Sơn dặn dò nói với nàng, hỏi

Chu Mạch đã cho nước vào nồi chưa, sau đó ngồi xồm trước lò bắt đầu nhóm lửa.

Đúng lúc Chu Mạch muốn tránh mặt rời khỏi Triệu Trọng Sơn một lát, nàng muốn bản thân bình tĩnh một chút, nghe lời hấn nói chắc hấn cũng không phát hiện nàng có điểm lạ lùng nào, liền quay đầu chuẩn bị ra khỏi phòng bếp, vừa mới xoay người đã bị Triệu Trọng Sơn gọi lại.

"Tiểu Mạch, đã quên nói với nàng, buổi sáng hôm nay ta góp ba mươi văn tiền chuộc Triệu Tề, mỗi nhà đều giống nhau." Triệu Trọng Sơn thành thật nói, vẻ mặt nghiêm túc, giống như hấn khinh thường việc nói dối cùng giải thích.

Chu Mạch gật đầu nói tiếng bản thân đã biết, liền xoay người đi ra ngoài, nàng không vào nhà chính, mà là đứng ở trong sân cho gió lạnh thổi đem đầu óc của nàng tỉnh táo lại một chút.

Bản thân nàng đến thế giới này đã được mười tháng, trong mười tháng này những chuyện đã xảy ra như cuốn phim không ngừng phát lại trong đầu nàng, từ việc nhấn nhục chịu oan ức với Tôn Thị cho đến việc dưới sự áp bức của Lí thị phải liều mạng làm việc, cho tới lúc này đã tự lập ra ở riêng xây dựng cuộc sống thoải mái, hiện tại thoát nhìn cuộc sống của nàng vẫn không tệ, có trượng phu cần cù làm việc, có con gái thông minh đáng yêu, không cần phải ra ruộng làm việc, chỉ việc nấu cơm, giặt quần áo, may vài bộ quần áo là xong. Đối với vật chất cuộc sống trước mắt, trong đáy lòng nàng cảm thấy vừa lòng, nhưng cái nàng muốn lại càng nhiều, muốn tâm của Triệu Trọng Sơn, muốn từ trong ánh mắt của hấn nhìn thấy sự thương tiếc của hấn dành cho nàng, muốn nghe được âm thanh động tình của hấn khi triền miên với nàng.

Con người là thế không bao giờ dễ dàng thỏa mãn, nhớ lại

lúc thời điểm vừa xuyên đến, yêu cầu xa vời duy nhất chính là ở riêng, hàng tháng được ăn chút thịt là được, ra riêng xong, nàng lại muốn có một nam nhân làm ruộng cho nàng, sau khi có nam nhân đó, nàng lại muốn có tâm của hắn.

Vì thế, khi Triệu Trọng Sơn nhóm lửa xong đi ra liền nhìn thấy Chu Mạch đứng hốt độn ở trong gió, biểu cảm trên mặt cũng rất đặc sắc, một lát vui sướng đến tận đuôi lông mày, một lát lại mặt ủ mày chau. Không biết nàng đang nhớ tới cái gì mà hỉ nộ ái ố ở trong lòng lại biến hóa thần tốc như vậy.

Kêu Chu Mạch ba tiếng mới đánh thức được nàng, chỉ thấy nàng mang vẻ đỏ mặt then thùng quay đầu liếc qua Triệu Trọng Sơn, giống như người trong mộng mới tỉnh nói đi thu thập bát đĩa.

Triệu Trọng Sơn không có vào phòng ăn cơm, chỉ gặm bánh bao, đeo cung tiễn lên lưng cùng công cụ khác liền vừa đi vừa ăn.

Sau khi Chu Mạch cùng Đông Nhi ăn cơm trưa xong, thấy mặt trời chỉ mới vừa chuyển tới đỉnh đầu, bởi vì trời nhanh tối, Đông Nhi cũng không ngủ trưa, cơm nước xong liền chạy đi chơi.

Chu Mạch cảm thấy nhàm chán, nhìn trời còn rất sớm, liền ra ngoài tìm Đông Nhi nói với con bé nàng về nhà lớn bên kia, để khi chơi mệt nó qua bên đó tìm nàng.

Mang theo áo lót vải bông mấy ngày trước nàng may đem đến cho Tôn Thị, lại lấy thêm một cục thịt khô hiệu kính bà bà, thăm viếng em dâu đang mang thai.

Mang theo mọi thứ, Chu Mạch liền đứng dậy đi đến đó, nhưng trên đường đi Chu Mạch lại nghĩ tới vấn đề giáo dục

Đông Nhi, lấy trình độ văn hóa của nàng mà dạy Đông Nhi biết chữ là không có vấn đề, ở xã hội hiện đại nàng cũng tán thành việc gia đình giáo dục con cái theo hình thức tây phương. Hơn nữa cho dù nàng muốn đem Đông Nhi đưa đến học đường trong tộc, học đường cũng không nhận. Thấy Triệu Trọng Sơn cả ngày chỉ ôm bản Lí Bạch toàn tập mà xem, còn bản du ký nàng mua cho hắn, hắn cũng đã xem được mấy ngày, mới chỉ xem được một hai trang, đoán chừng chữ hắn biết cũng không được nhiều, nàng thật hối hận vì sao lúc trước nói với hắn rằng bản thân cũng chỉ biết có vài chữ. Như vậy muốn tìm cái lý do để dạy Đông Nhi cũng không biết ở đâu ra.

Nhưng cũng may, hiện tại Đông Nhi mới hơn năm tuổi, chờ qua sáu tuổi dạy cũng không muộn, còn khoảng hơn nửa năm để tìm cách giải quyết.

Đến nhà lớn, thấy Tôn Thị đang cùng tam thẩm trò chuyện, trước tiên nàng đem miếng thịt khô bọc trong tấm lá cầm trên tay đưa cho Tôn Thị, bảo bà nhận lấy. Sau đó lại lấy ra áo lót nàng may đưa cho bà.

"Nương, con thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, mấy ngày hôm trước có đi trấn trên mua ít vải bông, con may áo lót cho người, mặc vào ấm áp còn không ảnh hưởng nương làm việc." Chu Mạch ân cần nói với Tôn Thị, kỳ thực chủ yếu là lần trước nàng nghe được nỗi khổ tâm của Tôn Thị khi bảo nàng chủ động quyến rũ Triệu Trọng Sơn nên nàng mới nhớ tới mà may áo cho bà, đương nhiên có đánh chết nàng cũng sẽ không nói là nàng dùng vải thừa còn lại sau khi nàng may áo cho một nhà ba người xong cùng với vải vụn mà may thành, cũng chỉ đủ để may cho bà một cái áo lót, không đủ để may áo bông.

Vì có người ngoài, Tôn Thị biểu hiện đặc biệt hòa ái dễ gần, kể cả bà cũng cảm thấy trên mặt có ý vui, không ngừng

khen vợ lão nhị hiếu thuận. Đặc biệt thấy nàng còn cố ý ở mặt trên áo thêu một đóa hoa lan, bà càng cười toe toét, thời điểm khen ngợi Chu Mịch còn nhin không được hướng đôi mắt nhỏ đầy ý khoe khoang đặc ý liếc nhìn về hướng tam thắm.

Bởi vì bà biết hai nàng dâu nhà tam thắm chưa từng hiếu kính với mẹ chồng, càng miễn bàn đến việc may quần áo cho, tuy rằng đã chia nhà, cứ dựa theo hiệp nghị lúc ra riêng hàng năm đưa chút ngân lượng cùng lương thực, còn lại cái gì cũng không có. Tam thắm bởi vì con trai hư hỏng mà lúc nào cũng buồn phiền, nhìn thấy Tôn Thị như vậy muốn đứng dậy đi về, Chu Mịch thấy thế vội vàng ngăn bà lại, lấy áo trong tay Tôn Thị đem cất, sau đó tự trách nói bản thân đến không đúng lúc, quấy rầy hai bà tán gẫu, nói hai bà cứ tiếp tục trò chuyện, còn nàng đi thăm Hứa thị. Trong lòng lại nghĩ bà bà thực không làm cho người khác bất lo, đã biết hoàn cảnh của người ta như vậy mà con đem ra khoe khoang.

Hứa thị mang thai còn chưa đến ba tháng, bởi vì sức khỏe yếu nhược, vẫn còn nằm ở trên giường an dưỡng. Nàng thấy Chu Mịch tiến vào, vội vàng buông vải thêu trong tay xuống, vẻ mặt tươi cười đứng dậy mời nàng ngồi ở trên kháng.

"Không phải đại phu bảo muội tĩnh dưỡng sao, sao lại thêu thùa làm gì?" Chu Mịch không đành lòng nói. Đối với cô em dâu này, trong lòng nàng rất bội phục, có thể gả cho Triệu Thúc Hà không có tiếng tăm gì lại ăn khang nuốt khổ, nghe nói nhà mẹ đẻ của nàng lúc trước cũng rất huy hoàng, chẳng qua là cuối cùng lại bị người cha tú tài với một thân đây tật xấu phá hoại.

"Tại muội nhàn rỗi nên làm chút việc, cũng có thể bán kiếm chút tiền. Mới vừa nghe tiếng của tẩu, còn nói cái gì thịt khô cho muội bồi bổ, tẩu thật sự là..." Hứa thị nói xong cảm

động nói không được nữa, nếu lúc trước nàng đối với vị tẩu tử này tốt một chút, thì hiện giờ nàng ấy đối tốt với nàng cũng là hợp tình hợp lý, nhưng lúc trước nàng luôn luôn hờ hững với nàng ấy, không nghĩ tới Chu Mạch còn không nhớ hiềm khích lúc trước còn đến tặng thức ăn, trong lòng rất cảm động, nhưng lời nói cảm tính nàng lại nói không nên lời, chỉ biết nắm tay Chu Mạch không ngừng nói cảm ơn.

"Em dâu à, hai ta là hai chị em bạn dâu thân thuộc, trong bụng muội là cháu ruột của ta, ta không đối tốt với muội thì đối tốt với ai." Chu Mạch mỉm cười nói, nhin xuống ý nghĩ nổi da gà trong lòng xuống, nàng đối với bản thân lại biết thêm một chút, chính là đối trá đến buồn nôn.

Kỳ thực đối tốt với Tôn Thị cùng Hứa thị, Chu Mạch cảm thấy là điều nên làm, đầu tiên đối với Tôn Thị tốt, Tôn Thị sẽ ở trước mặt Triệu Trọng Sơn nói vài câu khen ngợi nàng, đến lúc đó lỡ như có rơi vào cảnh hai nữ tranh chồng, khẳng định Tôn Thị sẽ đứng về phía nàng, mà Triệu Trọng Sơn lại là đứa con có hiếu, cho nên nếu quả thực có tình huống như vậy, bản thân nàng đã chiếm không ít lợi thế. Còn đối tốt với Hứa thị, là vì nàng nhìn ra được Hứa thị là một người không tệ, yêu ghét rõ ràng, không nhỏ nhen, lại biết chữ, có thể cùng phú quý cũng có thể cùng đồng chịu khổ. Về sau không chừng nàng có chuyện gì cũng có thể nhờ nàng ta giúp đỡ. Hơn nữa cũng như những lời nàng nói lúc này, dù sao cũng là chị em bạn dâu, nhưng đối với mối quan hệ cùng đại tẩu Lí thị nàng lại không có trông cậy vào.

"Tẩu tử, tẩu đối tốt với tôi, tôi nhớ trong lòng, không nói lời cảm ơn nữa, giống như tẩu nó, sau này hai ta không chỉ là chị em bạn dâu, mà là tỷ muội, tẩu hãy chờ xem sau này muội muội đối tốt với tẩu thế nào." Hứa thị im lặng với đôi mắt hàm chứa nước mắt, cất lời thề son sắt cam đoan với Chu Mạch.

Chu Mịch nở nụ cười, cảm thấy Hứa thị nghiêm túc rất đáng yêu, liền vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi tam đệ sao lại không ở nhà, có phải lại đi ra ngoài đánh bài hay không?

Lời Chu Mịch nói giống như mở ra một cái chốt mở, Hứa thị nói không ngưng miệng.

"Thúc Hà cùng tam thúc đi nha môn trấn trên, nói là muốn đi chuộc Triệu Tề ra ngoài, tên Triệu Tề kia, cứ cả ngày gây chuyện, ngay cả cô nương của kỹ viện ở trấn trên cũng dám bắt cóc, cũng không ngấm lại trong nhà hắn có vợ nhỏ con thơ. Buổi sáng Thúc Hà bảo muội đưa ba mươi văn tiền cầm lấy rồi đi." Hứa thị nói xong liền nhìn Chu Mịch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Chu Mạch hiểu ngầm trong lòng, Hứa thị có ý tứ ẩn hiện hỏi nhà mình chi tiền ra sao, nàng vội vàng nói: "Buổi trưa trong lúc ăn cơm Trọng Sơn cũng nói với ta là cho Triệu Tam gia ba mươi văn tiền, nói là gom góp 40 lượng."

Hứa thị nghe gật đầu một cái, sau đó nói: "Nhị tẩu, nói thật với tẩu, hiện giờ ta hâm mộ tẩu, tẩu xem nhị ca sau khi trở lại thì ngày các người trôi qua thật tốt, lại xây phòng ốc lại mua heo con, cuộc sống này tùy ý càng nhiều càng tốt. Nhưng tẩu nhìn chúng ta này, nói thật thúc Hà trừ biết mấy chữ thì cái gì cũng không biết làm, nói không sợ chị dâu người chê cười, bảo hần đi trấn trên tìm việc hần lại không muốn, sợ mất mặt. Hần lại không giống đại ca cùng nhị ca có cái tay nghề, biết chút nghề thợ mộc mà sống. Năm nay trong đất thu để lại một chút khẩu phần lương thực, tính ra thì tiền nộp thuế sau đó bán lương thực không tới ba lượng bạc, sau này đứa nhỏ trong bụng được sinh ra, lại thêm miệng ăn, cuộc sống sau này cũng không dễ chịu."

Nghe lời Hứa thị nói, Chu Mạch không biết trả lời như thế nào, dù sao nàng không thể nào nói, ta cho muội chút bạc thôi. Nhưng Hứa thị căn bản cũng không đợi nàng trả lời hoặc là nàng căn bản không có trông cậy vào Chu Mạch trả lời lời của mình, liền tự cố gắng nói.

"Nhị tẩu, rõ rệt nhìn cha và mẹ ở cùng chúng ta trong một cái viện, là biết do chúng ta giúp đỡ, nhưng tẩu cũng đã biết Lý thị này, động một chút là ôm con trai của nàng tới đây khóc than, mang đi ba tháng không tới, nhưng giờ lại tới nhiều lần. Lần đó mẹ ta không phải nhìn cháu trai duy nhất của bà sao. Cũng không phải nói tiền của hai lão nhân gia chỉ nên cho bọn họ dùng, nhưng người cũng biết chúng ta ở

riêng chẳng phân biệt chi phí ăn mặc cùng lão nhân gia nhưng sao họ lại có thể tính toán rõ ràng như vậy. Không có dư thừa tiền thu, chỉ trông cậy vào ba mẫu đất này mà kiếm cơm ăn, muốn sống tốt có thể phải đợi đến bao giờ." Hứa thị không nhin được oán trách, xem ra đối với cực phẩm đại tẩu đó đã nhin đủ lâu.

Nghe Hứa thị oán trách, Chu Mịch cũng không biết nên an ủi nàng thế nào, từ nhỏ đã thành thói quen không ở sau lưng nói xấu người khác, mặc dù trong lòng nàng đối với đại tẩu đó cũng cực kỳ bất mãn, cũng may gần đây nàng ta còn không có khiêu chiến ranh giới cuối cùng của mình.

Nhưng mặc kệ thế nào, lời này hẳn là nên nói đi, vì vậy Chu Mịch nói: "Đệ muội, thật ra thì tất cả mọi người cũng không dễ dàng sống, nhị ca của ngươi xế chiều hôm nay đã vào núi đi săn, còn không phải là xây phòng ốc trong nhà tốn chút tiền, những tiền kiếm được trong ruộng đất cũng xài hết. Tiền kiếm được không nhiều lắm nên về sau cũng khó sống a."

Hứa thị chép miệng, muốn nói nhị ca trở lại cũng mang về không ít bạc đi, bất quá trong lòng vừa nghĩ, những thứ này là chuyện nhà họ, nếu Nhị tẩu không muốn nói, nàng nói ra sẽ không tốt, chân mày liền giãn ra một chút, hậm mộ nói: "Mặc kệ như thế nào, cuộc sống của nhị tẩu ngươi là càng ngày càng hi có vọng, nay chỉ kém không có con trai, Nhị tẩu ngươi có thể phải cố gắng nhiều a, nhanh lên sinh cho nhị ca một đứa con trai." Nói xong mỉm cười vuốt ve bụng của mình.

Nói xong chợt nhớ tới cái gì, vội vàng tiến tới trước mặt Chu Mịch, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày trước Hồ Nhị Lệ đó cũng làm mẹ tới chỗ chúng ta, xách theo bao lớn bao nhỏ gì đó, không biết cùng mẹ ta nói cái gì, nương ta tức giận mắng to nàng không biết xấu hổ, còn gác bỏ những chuyện bọn họ

đề cập." Nói xong mặt lo lắng nhìn Chu Mạch.

Chu Mạch nghe xong nhú nhú mày, nghĩ thầm mình nghe nhiều lần tin tức đối thủ tiềm này như vậy, đã tỏ đậm không chênh lệch lắm, nàng cũng nên cùng mình trực tiếp đối mặt đi, nhưng hôm nay không thấy động tĩnh của nàng, địch không động ta cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

"Đệ muội, người cũng là biết ta sau này, không biết trước đó nhị ca của ngươi và Hồ gia Nhị nha đầu có liên quan gì với nhau, nhưng là hiện tại nếu người cùng Trọng Sơn trải qua là ta, vậy sau này cũng sẽ là ta, chỉ có thể là ta, cho nên người không cần thay ta lo lắng, nếu nhị ca người thật sẽ cùng Ngẫu Đoạn Ti Liên kia có gì, vậy ta tình nguyện thoái vị, nhiều nhất chỉ là rời đi." Chu Mạch kiên định nói.

Hứa thị nghe lời của nàng sợ sệt một chút, nàng chưa từng gặp qua Nhị tẩu như vậy, kiên định, không thể xâm phạm. Ý của nàng rất rõ ràng, nếu như Triệu Trọng Sơn có hai lòng, vậy thì rời đi, nhưng ngày sau rời đi nữ nhân có bao nhiêu cực khổ a!

Chỉ là nàng vội vàng an ủi Chu Mạch: "Nhị tẩu, mặc dù bên ngoài cũng đồn đại là nữ nhân kia còn muốn vào cửa Triệu gia ta, nhưng theo bà bà đến thúc hà chúng ta đều không đồng ý, người cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần. Chỉ là về sau cũng đừng ở trước mặt người khác nói những lời rời đi này, đặc biệt là không thể nói trước mặt bà bà ta, nếu không bà nhất định tức giận với người." Không quên dặn dò mấy câu.

Phản ứng kịp mới vừa rời nét mặt cùng lời nói của mình có thể quá nghiêm túc, chỉ là những lời đó cũng là tùy tâm sinh, vẻ mặt nàng hòa hoãn một chút, lại hỏi tất cả Hứa thị đều chuẩn bị cho đứa nhỏ trong bụng những thứ y phục đệm

giường gù. Nhắc tới đứa nhỏ trong bụng Hứa thị là bộ mặt chói lọi, liền cùng Chu Mạch lại chuyện trò chút về chuyện đứa nhỏ.

Chị em dâu hai người nói vui mừng, thậm chí đã quên thời gian, đợi Chu Mạch đứng dậy chuẩn bị về nhà thì bầu trời tối xuống. Nàng vừa đi đến cửa liền bị Hứa thị gọi lại: "Nhị tẩu, đừng quên vôi vàng sinh con trai."

Vì vậy, Chu Mạch thấy vẻ mặt nàng thành thật trêu ghẹo làm cả khuôn mặt đỏ bừng ra cửa phòng Hứa thị, bà bà Tôn Thị đã ở trong sân cầm củi, cũng không để nàng ở lại ăn cơm, chỉ thúc giục nàng nhanh trở về nấu cơm đi, chớ để Trọng Đơn cùng Đông Nhi đói bụng.

Tâm Chu Mạch nghe lời nói của nàng thì lén nói thầm: "Không ngờ tác dụng món cơm lê đỏ của ta chỉ là bản lĩnh trong chốc lát a, hiện tại liền chỉ muốn con trai của người cùng cháu gái người." Nhưng mà vẫn là cười cười cùng nàng nói một tiếng rồi chạy về nhà.

Ra khỏi cửa Lão Viện, liền nhìn đến một hai nam nhân thỉnh thoảng đi ra ngoài làm bằng hiệu tay cầm bàn ghế gỗ trở về nhà mình, còn có hai ba tên tiểu tức phụ ra ngoài ôm củi đốt.

Đang lúc nàng bước nhanh chạy về nhà mình, liền chạm mặt một cô gái đứng trong đường nhỏ, nàng dừng bước lại bắt đầu đánh giá, nhìn tuổi không khác mình là mấy, bộ dạng xem ra là mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc cũng không như nông phụ bình thường, dạng tay áo nhỏ thô để giày nhét vải, mà là lụa hoa sắc màu đỏ thắm tay áo rộng quần dài. Cho nên Chu Mạch chú ý nàng là bởi vì ở trong thôn xóm có rất ít nữ nhân ăn mặc như vậy, cuộc sống không dễ dàng, trấn trên ngược lại các phu nhân gặp qua một hai người ăn mặc như vậy.

Nguyên nhân nàng dừng bước lại, là bởi vì Chu Mịch có thể cảm thấy nữ nhân này đối với mình nhìn chăm chú cùng quan sát, đối phương thấy Chu Mịch dừng lại không tiến thêm, trước đối với Chu Mịch cúi đầu xuống.

"Tỷ tỷ, hữu lễ." Cô nương này cũng có vẻ tao nhã lễ độ, chỉ là Chu Mịch không có xem nhẹ từ tỷ tỷ trong miệng nàng, ở trong thôn mình bị gọi nhiều nhất là chị dâu, thím, đệ muội, Triệu lão nhị gia. Gọi mình là tỷ tỷ, vị đối diện này vẫn là người đầu tiên. Hơn nữa ở trong thôn xóm hành lễ cúi chào thật đúng là hiếm thấy, mọi người bình thường gặp mặt phần lớn là gọi một chút, hỏi một chút đến nơi đâu a, ăn cơm chưa này đó. Cho nên cử chỉ của cô nương này khiến Chu Mịch có chút cảm thấy giả tạo.

Nhưng mà nếu đối phương hành lễ với mình, đang không rõ ràng lắm đối phương là người nào, Chu Mịch cũng chỉ cúi chào một cái "Vị cô nương này hữu lễ." Bởi vì tóc của đối phương không phải như phụ nhân xuất giá chải lên, mà là trên đầu không búi tóc, hơn phát cũng rải ở đầu vai, rõ ràng một bộ người chưa gả.

Đối phương ngẩng đầu lên, Chu Mịch mới có cơ hội nhìn rõ ràng diện mạo nàng, chỉ thấy đối phương lông mi cong miệng anh đào, khuôn mặt nhỏ nhắn hạt dưa, một đôi mắt to sáng ngời lại lóe lên, trên mặt còn là đồ trang sức trang nhã. Mặc dù không phải là xinh đẹp không gì sánh được, nhưng ở cả trong thôn, cô nương trước mắt có thể đứng nhất.

Mặc dù trong lòng Chu Mịch đã loáng thoáng nhớ được đối phương là người nào, nhưng vẫn có bộ mặt trịnh trọng hỏi: "Xin hỏi vị cô nương này là?"

Lúc nghe hai chữ "Cô nương", trong mắt đối phương hài lòng

chợt lóe lên, lập tức đổi lại một bộ khuôn mặt tươi cười vừa thấy đã thương.

"Tỷ tỷ, người tới đây muộn, không biết ta cũng phải, ta là Nhị cô nương nhà lão Hồ ở đầu thôn Bắc, người theo Trọng Sơn ca gọi ta muội muội là được." Âm thanh dịu dàng từ trong miệng của nàng nói ra cũng đặc biệt nghe cảm động.

Hiện tại Chu Mịch đã hiểu tại sao trước kia Triệu Trọng Sơn đối với nữ tử trước mắt này quyết một lòng, không phải là nàng ta thì không cưới. Mỹ nữ nũng nịu như vậy, nhu nhược yếu đuối đặt ở trước mặt nam nhân nào cũng chống đỡ không được, nếu như không phải quan hệ của bọn họ, Chu Mịch cũng cảm thấy mình sẽ động lòng.

Bất quá động lòng là động lòng, nghe từ muội muội trong miệng nàng thì không khỏi cười xùy một hồi: "Thì ra là Hồ nhị tiểu thư, xưng hô muội muội này ta không kêu ra miệng được, muội muội Trọng Sơn chỉ có một là Thu Diệp, nhà mẹ ta cũng chỉ có một đệ đệ, ta không nhớ rõ hai nhà chúng ta có cô muội muội này là người. Lại nói tuổi của ta nhỏ hơn người chút thôi." Triệu Trọng Sơn lớn hơn mình hai tuổi, như vậy Hồ Nhị Lệ lớn lên một chỗ cùng hân cũng chỉ có thể so với mình lớn tuổi hơn.

Sắc mặt Hồ Nhị Lệ rõ ràng trầm xuống, nhưng mà vẫn duy trì nụ cười: "Bình thường ta đều là xưng Trọng Sơn là Trọng Sơn ca, cho nên tiếng kêu tỷ tỷ cũng không quá đáng."

"Vậy người hân nên xưng hô ta là chị dâu mới đúng." Chu Mịch nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng nói, so diện mạo ta không được, chúng ta liên liễu mạng miệng lưỡi chứ sao.

Thật ra thì, Chu Mịch muốn nói khó nghe hơn, người nói một nữ nhân gấp rút chạy về nhà chồng còn một nữ nhân thì hở ra là gọi thẳng tục danh một người đàn ông khác, còn

hở ra là liền kêu ca, sao không dứt khoát chút kêu ca ca, người còn biết xấu hổ hay không. Chỉ là nghĩ đến đối phương không có cho mình vạch mặt, lời nói tổn hại người trước hết giữ lại, sau này nếu nàng trở lại khiêu khích, mình nói không cho phép thì còn có thể nhịn được hay không.

Hồ Nhị Lệ lần này căn bản cũng không có giả bộ mỉm cười, mặt trực tiếp đen, đôi môi động mấy cái cũng không nói ra nửa câu.

Chu Mạch thấy thế cười nói: "Hồ tiểu thư, nam nhân của ta đang ở trong nhà chờ ta nấu cơm đây, không cùng người nói chuyện được rồi, đi về trước." Nàng nói xong cũng không nhìn nàng ta, liền quay đầu về nhà.

Trên đường không khỏi suy nghĩ, tình địch trước mắt xem ra thật không giống như là đã kết hôn sinh đẻ qua, thật rất trẻ tuổi, đoán chừng là mấy năm này được bảo dưỡng, không giống mình, mỗi ngày nấu cơm thiêu thừa may vá cắt không nói, trước khi Triệu Trọng Sơn trở lại còn phải làm chút việc nặng. Nhưng mà nghĩ đến mình xem như là dung mạo thanh tú, trong lòng nàng đột nhiên sợ hãi, so năng lực mình tuyệt đối chiếm ưu thế, tài sản trong sạch, cần cù chịu khổ, sẽ làm ra tiền. Nhưng nếu như nhà trai là Triệu Trọng Sơn nhìn, những thứ này hẳn trừ sẽ để ý thân thể trong sạch ra, cái khác phải là sẽ không để ý.

Chu Mạch cau mày không nhịn được nghĩ, điều kiện của mình so với Hồ Nhị Lệ kia kém nhiều như vậy, hai người còn không có thời gian chung đụng dài, nữ nhân kia ở trước mặt Triệu Trọng Sơn làm nũng, ra sức ngoan hiền, nói không chừng Triệu Trọng Sơn thực sẽ phản bội nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46

Chu Mạch trở về nhà, Triệu Trọng Sơn vẫn chưa về, Đông Nhi chờ ở nhà Tiểu Thúy sát vách, thấy Chu Mạch trở về thì liền trở về nhà mình.

Hai mẹ con cùng nhau sắp tối cơm mới vừa làm xong còn chưa bung ra ngoài, đã nghe thấy tiếng ồn ào ở ngoài cổng, Chu Mạch vội vàng ra khỏi phòng xem xem có chuyện gì.

Bên ngoài trời còn chưa tối hẳn, chỉ thấy Triệu Trọng Sơn với hai người đàn ông phía sau tay không vác một túi đồ rất nặng, phía sau còn có một đám người đi theo xem náo nhiệt, nàng đi vào thì nhìn thấy đó là một con heo rừng, nó đã tắt thở rồi.

Bọn họ đặt con heo rừng ở vườn rau bên cạnh phòng bếp, bây giờ là mùa đông cũng không trồng gì ở đó.

Cùng Triệu Trọng Sơn vác trở về là một người trẻ tuổi, hắn ta nhìn Chu Mạch cười: "Nhị tẩu, xế chiều hôm nay vốn là không chuẩn bị đi săn dã vật, chỉ làm vài cái bẫy, bọn đệ bố trí xong bẫy rập định trở về thì lại đụng phải heo rừng, nhị ca thật bản lĩnh, một mũi tên cắm ngay cổ của nó, con súc sinh này bị đau liền nóng nảy bỏ nhào về phía nhị ca, nhị ca dùng chủy thủ đấu với nó, không bao lâu đã giết được con súc sinh này, hai chúng ta còn chưa kịp chạy tới giúp một tay đâu."

Người chung quanh nghe xong cũng khen Trọng Sơn có bản lĩnh, Chu Mạch nghe cũng cảm thấy mặt mũi sáng sủa, nhưng không vì được tâng bốc mà mê mẩn đầu óc, vội vàng kéo Triệu Trọng Sơn tới trước mặt xem hắn có bị thương không.

Triệu Trọng Sơn cười một tiếng an ủi Chu Mịch, nói trừ trên cổ bị thương một chút những chỗ khác không bị làm sao. Cố gắng kiềm chế ý muốn tiến lên xem xét vết thương trên cổ hần, nàng mời các hương thân vào nhà uống miếng nước, lúc này cũng là giờ ăn cơm nên tất cả mọi người về nhà ăn cơm, cũng không thật sự có ai vào nhà.

Mọi người lại vây quanh con heo rừng soi mói trong chốc lát liền từ từ tản đi, Triệu Trọng Sơn dặn dò hai thanh niên vào núi cùng nhau nhớ buổi sáng ngày mai tới đây mổ heo.

Chu Mịch thấy hần có vẻ mệt mỏi, cơm nước xong liền chủ động đi nấu nước tắm, nhưng mà đợi Chu Mịch tắm rửa thu thập xong rồi vào nhà, liền thấy hần đã đi ngủ, đây là lần đầu tiên hần ngủ trước nàng.

Nhớ tới vết thương trên cổ hần, liền đẩy chăn ra xem một chút, thật sự không nặng, nhưng Chu Mịch vẫn lấy Kim Sang Dược từ trong ngăn kéo ra bôi cho hần, chỉ là muốn vết thương mau lành hơn một chút.

Sáng ngày thứ hai, Triệu Trọng Sơn dậy sớm cùng lúc với Chu Mịch. Người một nhà mới vừa ăn điểm tâm rồi thu thập xong, hai người trẻ tuổi vào núi cùng nhau hôm qua đã tới rồi, sau đó là mổ heo cho tới trưa, các nam nhân phụ trách mổ heo rừng, mà Chu Mịch nấu nước nửa ngày, buổi trưa làm thịt heo giữ bọn họ ở lại ăn cơm, cũng đưa cho nhà Tôn Thị và Lý Thị một chút.

Ăn cơm trưa xong, mọi người cùng giúp một tay, một người lấy đầu heo, một người lấy hai chân sau. Triệu Trọng Sơn nhìn thịt heo trong sân thương lượng với Chu Mịch: " Vừa đúng ngày mai trấn trên có họp chợ, chúng ta giữ lại một chút còn toàn bộ mang lên trấn trên bán thôi."

Chu Mạch gật đầu đồng ý, vừa đúng lúc nàng cũng muốn đi trấn trên trả Tào chương quỹ ba mươi lượng bạc.

Đến ngày họp chợ, mượn cỗ xe ngựa của hàng xóm, lót một lớp đệm cỏ rồi để thịt lên, trong nhà có một khối là đủ ăn mấy ngày, bởi vì Chu Mạch vẫn kiên trì muốn ăn thịt, cũng không muốn ở lâu. Lại đưa Đông Nhi đến Lão Viện, xin Tôn Thị trông nom Đông Nhi một bữa cơm trưa. Hai vợ chồng liền đánh xe đi lên trấn.

Trấn trên phía nam có cả một con đường đều bán rau , có người thôn mình bán rau dưa, cũng có người mở gần mười hàng thịt, phần lớn là có nguồn cung ổn định đưa heo sống tới sau đó mới giết bán, mỗi khi đến thời điểm họp chợ thì bày nhiều hơn một chút, bình thường thì ít hơn một chút.

Bởi vì hôm nay họp chợ, người tương đối nhiều, dắt ngựa không dễ đi, bọn họ liền buộc ngựa ở cọc gỗ sau quán Vương Nhất Dao trọc đầu. Triệu Trọng Sơn dắt xe ở phía trước, Chu Mạch ở phía sau nhìn các quán đang hô hào bán thức ăn.

Bọn họ tới trước một quầy thịt, hỏi chủ quầy có mua thịt heo rừng hay không, chủ quầy là một hán tử tục tăng chừng hai mươi tuổi, có râu quai nón, nhìn trái ngược với người cẩn thận, nói thẳng thừng, như thịt heo bình thường, ba văn tiền một cân, Triệu Trọng Sơn nghe xong liền muốn để túi thịt xuống, Chu Mạch vừa nghe giá thể liền cảm thấy người chủ quầy này còn có thể mua giá cao hơn, nhưng theo nàng hiểu, trước mắt trấn trên bình thường thịt heo đã lên tới ba văn tiền một cân, thịt heo rừng trong núi ít nhất cũng phải bốn văn tiền một cân.

Nghĩ vậy, Chu Mạch vội vàng tiến lên vỗ tay Triệu Trọng Sơn, nhìn hắn ra hiệu đừng nóng vội, vì vậy Triệu Trọng Sơn lại thu trở về.

"Vị huynh đệ này, heo rừng không giống với heo nuôi trong nhà, heo rừng sống trong rừng rậm ở núi cao hàng năm, thức ăn là thực vật lá cây, quả thông, hạt dẻ, quả đại, cho nên so với thịt heo nuôi trong nhà mới thơm hơn, dã vị nồng đậm, cho nên giá tiền chỉ mỗi cân ba văn thì hơi ít một chút." Chu Mạch tiến lên cùng đại hán kia cò kè mặc cả.

"Vậy theo chị dâu, giá bao nhiêu thì thích hợp?" Đại hán kinh ngạc với sự hiểu biết của phụ nhân trước mắt, hấn mặc dù diện mạo thô lỗ, nhưng hàng năm đều tiếp xúc với nhiều loại thịt, trong lòng cũng rất rõ ràng về mỗi loại thịt khác nhau, nhưng nghe từ miệng một vị phụ nhân phân tích lý luận đạo lý rõ ràng, cũng là lần đầu tiên thấy. Hấn tiến lên một bước nói, chỉ có Chu Mạch, Triệu Trọng Sơn và hấn ta ba người có thể nghe được hỏi.

Mà Triệu Trọng Sơn đứng ở một bên lần đầu tiên nhìn thấy Chu Mạch như vậy, bị chấn động một chút, thê tử trước mắt không giống khi ở trong nhà, không còn là người chỉ biết vui đầu làm việc hoặc là tiểu tức phụ nhỏ thanh tế khí, nàng mới vừa nói năng lí luận rất có khí phách, trong tiếng nói lộ ra tự tin và lão luyện, trên mặt cũng tỏa ra ánh sáng.

"Bốn văn tiền một cân, thiếu một đồng chúng ta cũng không bán." Chu Mạch kiên định nói.

Đại hán kia nhíu mày, thương lượng với Chu Mạch: "Chị dâu, tẩu xem thế này có được không, chúng ta hai bên đều nhường một bước, bảy văn tiền hai cân như thế nào?"

Chu Mạch không ngờ gặp phải một đại nam nhân so đo chi li như vậy, nàng lắc đầu: "Đại ca, bốn văn tiền một cân, thịt heo rừng không chỉ ngon, hơn nữa còn có thể bổ tinh khí bị hư tổn, nhuận phổi bổ thận, có thể dùng cho phổi thận Âm Hư. Vì vậy bốn văn tiền một cân!"

Thấy chung quanh đã bắt đầu tụ tập vài người nghe được lời nói kiên định của chị dâu nhỏ trước mặt, đại hán không khỏi nóng nảy, hắn còn muốn mua rồi bán qua tay với giá cao, hai người ở chỗ này cò kè mặc cả để người ta biết lại bán qua tay cũng không có giá tốt hơn được. Cho nên hắn cẩn rằng một cái, gặt đầu đồng ý giá Chu Mịch nói, sau đó kéo bọn họ qua phía sau, đếm bạc rồi đưa cho họ, cuộc mua bán này rất nhanh đã hoàn thành, bọn họ thu được ba lượng bạc, thật vui vẻ kéo xe không đi đến chỗ Vương Nhất Dao, bởi vì hai người còn muốn mua vài thứ đồ khác nên đi cất xe trước.

Đây là lần đầu tiên Chu Mịch đi dạo phố ở cổ đại với Triệu Trọng Sơn, trong lòng nàng rất vui, chỉ là không nắm tay nhau đi dạo phố sẽ rất tiếc nuối.

Triệu Trọng Sơn từ sau khi bán thịt heo vẫn cúi đầu đi theo Chu Mịch, không nói chuyện, Chu Mịch nói gì hắn đáp nấy. Trong lòng hắn vẫn còn kinh ngạc với biểu hiện vừa rồi của Chu Mịch.

Thật sự không nhịn được nữa, Triệu Trọng Sơn hỏi "Tiểu Mịch, làm sao nàng biết thịt heo rừng có thể nhuận phổi bổ thận? Còn nữa nàng chưa từng thấy qua heo rừng, làm sao biết chúng nó ăn gì?"

Chu Mịch đã sớm nghĩ ra lời giải thích: "Trước kia khi chưa xuất giá có nghe người ta nói qua không phải bây giờ có chút công dụng sao." Thấy Triệu Trọng Sơn nửa tin nửa ngờ, nàng cũng không muốn giải thích quá nhiều, nghĩ thầm, tỷ mới thể hiện chút bản lĩnh như vậy đã khiến người kinh sợ, vậy nếu nói cho người biết ta đã đặt mua tòa nhà ở trên trần, người có phải hay không kinh ngạc mắt trừng muốn rớt ra ngoài.

Hai người đi đến tiệm vải, Chu Mịch lấy hai xấp vải đã trả tiền mà chưa mang về đưa cho Triệu Trọng Sơn ôm, có người khỏe mạnh đi theo xách đồ như vậy mà không mua nhiều một chút thì thật đáng tiếc, vì vậy Chu Mịch lại mua các loại gia vị như bát giác, hồi hương, quế, còn mua cả rượu vàng, bởi vì nàng muốn thử làm nước chát, đã lâu không được ăn thức ăn ngon thơm ngào ngọt. ddlqd

Sau khi mua đủ những thứ cần thiết , mặt trời đã chiếu đến đỉnh đầu, Chu Mịch nói muốn đi ăn cơm, sau đó dẫn hắc đi khách điểm Phúc Lâm, chủ yếu là nàng muốn trả lại ba mươi lượng bạc cho Tào chưởng quỹ.

Triệu Trọng Sơn xách theo một đồng đồ, đi chậm hơn so với Chu Mịch đi tay không, Chu Mịch vội vàng đi trước vào khách điểm Phúc Lâm, sau khi tiến vào liền vội vàng đối với hắc khoát tay, ý bảo hắc đừng có gọi, Tiểu Chung rất lạnh lợi, vội vàng tiến đến chỗ Chu Mịch, Chu Mịch ghé vào lỗ tai hắc ta dặn dò: "Tiểu Chung, ba mươi lượng bạc này đưa cho chưởng quỹ nhà các người, nói ta trả lại cho hắc .Còn nữa, nói cho mọi người làm bộ như không biết ta!" Nói xong nhét hà bao đang cầm vào trong tay hắc ta .

Nhìn Tiểu Chung mờ mịt nhìn nàng, Chu Mịch nóng nảy, lo lắng Triệu Trọng Sơn ở phía sau đi vào sẽ thấy, vội vàng nói, "Đi đón chào khách nhân nhanh lên!" Sau đó ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Triệu Trọng Sơn đã đứng ở cửa, cũng không biết hắc có nhìn thấy không.

"Vị đại tẩu này, mời vào bên trong!" Tiểu Chung nhanh mắt nhanh miệng kêu Chu Mịch đi vào trong điểm ngồi xuống một bàn trống.

Hai người đều ngồi xuống , Chu Mịch cảm thấy tinh thần sảng khoái , cảm giác giống như trở lại nhà của mình, tìm được cảm giác an toàn và thỏa mãn mà ở trong thôn xóm

không có, quen thuộc gọi hai món ăn một tô canh.

Triệu Trọng Sơn không nói gì ăn cơm, sau khi cơm nước xong đi tính tiền, bởi vì tiền mới bán thịt heo vừa rồi ở tất cả trong tay áo hắn.

Lúc rời đi, Tiểu Chung trộm giữ tay áo Chu Mạch, kín đáo đưa cho Chu Mạch 30 văn tiền Triệu Trọng Sơn vừa trả, Chu Mạch cũng không khách khí, cười ha hả nhận.

Trở lại chỗ Vương Nhất Dao, đã có hai người cùng thôn đi nhờ xe ngựa đang chờ bọn họ rồi, vì vậy họ vội vàng lên xe ngựa trở về thôn.

Khi Triệu Trọng Sơn đánh xe trên đường trong đầu đều là các thần thái phần khởi thư thái của Chu Mạch ở trên trấn, lúc nàng tự tin cò kè mặc cả, khi nàng ở tiệm vải, lúc ăn cơm nàng thần thanh khí nhàn, giống như nàng trời sanh là như vậy, mà không phải chỉ biết khom lưng xắt thức ăn, không là bộ dạng chỉ biết cúi đầu thêu hoa.

Chu Mạch như vậy khiến Triệu Trọng Sơn cảm thấy quá xa lạ, xa lạ khiến cho lòng hắn cảm thấy trống trải. Giống như là nhìn thấy lông vũ bay trong không trung, muốn bắt nhưng người cố gắng đến đâu cũng không bắt được vậy

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Cứ như vậy, Triệu Trọng Sơn một đường đánh xe không lên tiếng, Chu Mạch ở trên xe cùng hai phụ nhân trong thôn một đường huyền thuyên trở lại nhà mình.

Trở lại nhà đã là giờ thân, xem ra vẫn là xe ngựa thuận tiện a, Chu Mạch không nhịn được đề nghị cho Triệu Trọng Sơn, nhà mình cũng làm chiếc xe ngựa, sau này đi trấn trên cũng không cần mượn xe nhà người ta, hơn nữa sau này muốn bán món ăn thôn quê cũng tương đối dễ dàng.

Triệu Trọng Sơn gật đầu đồng ý, buổi chiều liền lấy vật liệu gỗ trong nhà còn dư lại bắt đầu làm ngay ngẩn, nếu như ở hiện đại, Chu Mạch cảm thấy nam nhân của mình tuyệt đối là người lãnh đạo sức lực rất mạnh.

Buổi tối, sau khi Triệu Trọng Sơn đánh răng rửa mặt xong vào nhà thì phát hiện Chu Mạch mới vừa tắm xong khom lưng trải giường chiếu, bộ áo ngủ màu trắng Chu Mạch mặc trên người là do chính nàng làm, cổ áo hơi lớn, vì vậy ngực nàng lộ ra tảng lớn da thịt trắng như tuyết cùng nhũ hoa thâm thụy mớ hồ có thể thấy được hoàn toàn phơi bày trước mặt Triệu Trọng Sơn.

Đối với Triệu Trọng Sơn đã hưởng qua tư vị kiều diễm khúm núm mà nói, hình ảnh trước mắt lập tức khiến ánh mắt hắn tối sầm lại, hầu kết cũng không tự giác động mấy cái, nhưng mà hắn vẫn nhịn được sau đó lập tức tiến lên kích động đặt tiểu nữ nhân trước mắt ở phía dưới, thưởng thức cảnh xuân sáng rõ trước mắt một lát.

Chu Mạch nhận thấy được hắn nhìn chăm chú, ngẩng đầu nhìn mắt Triệu trọng Sơn, vừa định hỏi hắn tại sao không lên

giường ngủ, chỉ thấy hắn vừa vào là tốc độ báo đi sẵn tới trước mặt mình, nàng còn chưa phản ứng chuyện gì xảy ra miệng liền bị ngăn lại, sau đó liền cảm nhận được hơi thở tràn đầy nam tính đôi môi mềm mại dán lên môi của mình. Đầu lưỡi Triệu Trọng Sơn có lực cạy môi của nàng ra, cái lưỡi thơm quyến rũ nàng cùng múa, không ngừng dùng sức mút, liếm láp, quấn quýt, phun ra nuốt vào, dường như muốn nuốt sống nàng vào bụng.

Chu Mạch tiếp nhận bão táp ngọt ngào bất thành lĩnh, trong đầu không nhận được tán dương nam nhân ở trước mắt, thật là một đệ tử giỏi, lần trước mới vừa dạy hắn hôn môi thế nào, lần này kỹ thuật rõ ràng ở phía trên nàng.

Mà hai tay của Triệu Trọng Sơn cũng bò lên chỗ cặp nhũ hoa cao vút mới vừa rồi gắt gao nhìn chăm chú, không ngừng xoa, nắm, xoa xoa.

Nụ hôn nóng bỏng của hắn khiến Chu Mạch từ từ như hòa vào nước, yếu mềm tựa vào trên người của Triệu Trọng Sơn, đôi tay không nhận được vuốt ve tấm lưng bền chắc của nam nhân này.

Sau lưng truyền tới tê dại khiến Triệu Trọng Sơn không thỏa mãn với cách quần áo ma sát, hắn lột quần áo Chu Mạch ra, lấy môi thay tay dò xét hai ngọn núi cao trước mắt này, Chu Mạch không nhận được phát ra tiếng yêu kiều, nam nhân này quá hiểu lòng của nàng rồi, nàng mới vừa hi vọng hắn có thể mút vào hai đóa hồng mai này của mình.

Chu Mạch ở dưới dạng công kích này chân hoàn toàn đứng không vững nữa, ôm lấy đầu Triệu Trọng Sơn chống đỡ, nàng muốn thuận thế ngồi ở trên giường, thế nhưng nam nhân ở trước mắt ôm bền chắc, khiến thân thể nàng đã sớm mềm một chút hơi sức cũng không còn.

Âm thanh yêu kiều của Chu Mịch không thể nghi ngờ là chất xúc tác tốt nhất, Triệu Trọng Sơn không tự chủ đồng thời tăng thêm sức lực mút trên môi cùng sức lực tay phải vuốt ve, khiến nàng một tiếng không ức chế được duyên dáng kêu to.

Tay trái Triệu Trọng Sơn cũng không chịu nổi tịch mịch chạy vào trong quần lót của Chu Mịch, một tay kéo quần cùng quần lót của nàng xuống, quần lót tam giác là Chu Mịch tự mình làm, lúc Triệu Trọng Sơn cởi quần lót nàng thì sưng sốt một chút, hẳn chưa từng thấy loại quần áo lót này, nhưng trong óc đã bắt đầu lóng lánh tươi đẹp, không có rảnh suy nghĩ nhiều.

Tay trái dò xuống phía dưới, phát hiện xuân triều đã tràn lan, Triệu Trọng Sơn cảm giác phía dưới mình cũng sưng lên khó chịu, hướng tới hẳn kêu gào muốn tìm lối ra.

Chỉ là, Triệu Trọng Sơn không có định chỉ động tác ngoài miệng, tay trái cũng vuốt ve tiểu hạch phía dưới của Chu Mịch, Chu Mịch không nhịn được phát ra tiếng yêu kiều càng lớn, toàn thân run rẩy như chạm điện, vô ý thức cúi đầu liếm vành tai thật dày của Triệu Trọng Sơn.

Trong nháy mắt lúc môi Chu Mịch ngậm vành tai Triệu Trọng Sơn, Triệu Trọng Sơn giật thót mình, toàn thân đi theo tê dại, hẳn không chịu nổi khế cắn một hợp nhũ hoa hồng của Chu Mịch.

Sau đó liền nhả ra đẩy Chu Mịch tới trên giường, để cho nàng đưa lưng về phía mình, từ phía sau đem thứ đang được kêu là ồn ào của mình đâm vào nơi ngọt ngào dịu dàng, cảm nhận được nàng ấm áp ướt át bao vây, Triệu Trọng Sơn dùng sức ôm bụng Chu Mịch, bụng của hắn dán chặt cái mông ấm áp mềm mại của Chu Mịch, phần eo dùng sức lay động, cảm giác cái thứ sưng tấy của mình lần lượt sáp nhập vào

trong mật huyết khít khao của Chu Mịch, Triệu Trọng Sơn cảm thấy mình sắp hòa tan trong nơi ôn hương nhuyễn ngọc này. Mà cái mông tròn trịa trơn truột của Chu Mịch cũng không nhin được vẽ lên hình cung, giầy dựa phối hợp với thứ kích động co rúm kia của Triệu Trọng Sơn.

Tay Triệu Trọng Sơn cũng từ phía sau lưng đi vòng qua che chở bộ ngực mềm mại của Chu Mịch, khi hấn không ngừng rung động Chu Mịch rất nhanh cảm thấy được cầu vồng, mà Triệu Trọng Sơn còn chưa buông thả, lại làm một lúc lâu rồi thét một tiếng mới vuốt lưng Chu Mịch, Chu Mịch cuối cùng cũng thét mềm mại một tiếng nằm ở trên giường.

Triệu Trọng Sơn sợ đè ép Chu Mịch, hai tay chống giường nghỉ ngơi lập tức ôm Chu Mịch vẫn còn đang thở gấp lên, đắp kín mềm nằm xuống.

Tiếng Chu Mịch nằm thở gấp một trận sau đó mới dừng lại, sau khi tỉnh táo lại Chu Mịch không nhin được nhéo nam nhân bên cạnh nhìn nàng chăm chăm một cái, trong miệng lẩm bẩm chàng ban nãy điên rồi, dùng sức như vậy.

Mặc dù bị Chu Mịch nhéo, Triệu Trọng Sơn cũng không giận, ngược lại cười: "Nương tử, mới vừa rồi nàng cũng rất vui về a."

Chu Mịch nghe trong lòng giống như đổ mật, đây là lần đầu tiên Triệu Trọng Sơn gọi nàng là nương tử, nghe cảm giác không tồi, nàng giả vờ giận đánh mấy cái vào cánh tay của hấn, bỗng nhiên lại cảm thấy tiếng hít thở trầm trầm của Triệu Trọng Sơn bay tới tai mình, môi cũng cố ý để bên tai nàng. Hơi thở ấm áp xuyên thấu qua lỗ tai "Hư" thổi thẳng vào, xẹt qua lỗ tai cực kỳ mịn lông tơ nho nhỏ đã sớm ửng hồng của Chu Mịch, lại thổi lất phất vào vài sợi tóc mai của nàng. Loại cảm giác nhột từ từ che giấu nàng thỏa mãn sau khi mệt mỏi, đem cái kia lại một lần nữa lặng lẽ để ở mông

nàng.

Chu Mạch nghiêng đầu trừng mắt liếc Triệu Trọng Sơn, nhưng đã phát hiện ánh mắt của hắn tối xuống, phía sau cái mông cũng rõ ràng cảm nhận được cái kia ngẩng lên. Thấy thê tử trước mắt mỉa nhả hàm xuân, mặt hồng hào, Triệu Trọng Sơn lại nhin không được.

"Lần này chậm một chút." Triệu Trọng Sơn ở bên tai Chu Mạch nói một câu liền ngậm vành tai của nàng, hắn thấy mới vừa rồi Chu Mạch chính là làm như vậy đối với mình, làm thành thân thể mình một trận rung động, hắn cũng chỉ là bào chế đúng cách.

Trong lòng Chu Mạch lần nữa cảm thán Triệu Trọng Sơn là một đệ tử giỏi, cảm thấy phí công giãy giụa cũng vô dụng, liền ngoan ngoãn hưởng thụ sự dịu dàng tiến công của hắn.

Lần này quả nhiên cùng lần mới vừa rồi bất đồng, Triệu Trọng Sơn để Chu Mạch nằm, hắn nhắc cặp chân của nàng lên để trên bả vai của mình, ngồi chồm hổm ở giữa hai chân Chu Mạch bắt đầu di động.

Lần này Triệu Trọng Sơn thật rất dịu dàng, Chu Mạch có loại cảm thụ được người chuyên sủng ở lòng bàn tay, sau khi leo lên đỉnh núi liền mệt ngủ thiếp đi, chỉ là trước khi nàng gặp Chu Công trong óc bất chợt nghĩ đến một vấn đề: Triệu Trọng Sơn làm sao có nhiều tư thế như vậy?

Sáng ngày thứ hai, Chu Mạch bị con gái đánh thức, tỉnh lại vừa nhìn mặt trời đã lên cao, sau khi nàng nhìn thấy Đông Nhi phản ứng đầu tiên là tối hôm qua mình ngủ lúc toàn thân xích lỏa trắng trợn. Nàng vội vàng ghé đầu vào trong chăn nhìn, chỉ thấy trên người mình đã mặc bộ áo lót mới, nghĩ đến ấy là nam nhân tối qua giúp mình mặc vào.

Buổi sáng lúc ăn cơm Triệu Trọng Sơn cùng Chu Mịch hai người cũng có chút cảm thấy lúng túng, lúc Triệu Trọng Sơn đưa cho nàng chén cháo, đụng phải ngón tay của nàng, thế nhưng đỏ mặt. Chu Mịch nhìn quả thật muốn cười, nghĩ thầm tối qua cũng không thấy chàng xấu hổ như vậy a.

Ăn xong bữa sáng, Triệu Trọng Sơn giao hết tiền ngày hôm qua bán thịt heo rừng còn lại cho Chu Mịch, đem những thịt heo rừng còn dư lại treo lên hong gió, sau đó cùng Chu Mịch thương lượng một chút, muốn đi nhà mẹ vợ nhìn tình hình bọn họ xây nhà một chút, Chu Mịch nghe đương nhiên gật đầu đồng ý, còn nói với hắn nếu như bên mẹ quá bận rộn thì tối nay cũng không cần trở lại, thật ra thì nàng cũng muốn đi theo, nhưng nghĩ tới buổi tối tìm chỗ ở bất tiện, không thể làm gì khác hơn là để một mình Triệu trọng Sơn đi.

Chu Mịch ở trong nhà nghiên cứu chế thành nước chát, kiếp trước nàng cũng rất thích ăn món ăn có nước chát, dạ dày bò có nước chát, chân gà, còn có đậu hũ đều là thích nhất, giá tiền đậu nành lại hạ xuống, bởi vì người bán đậu nành càng ngày càng nhiều, cũng do đó nên từ bảy văn tiền một cân xuống còn hai ba văn tiền một cân. Nàng phải nhanh chóng giúp nhà mẹ mình tìm một chỗ để làm nghề đậu nành, ở thời đại này, nhà mẹ có tiền, mình ở nhà chồng cũng có khuyến khích.

Kiếp trước Chu Mịch lão nương chính là một cao thủ nấu ăn, Chu Mịch tai nghe mắt thấy cũng học được không ít, thật ra làm nước chát cũng rất đơn giản, trước tiên xào rau trong chảo nhỏ thêm nước, sau đó trên lò đốt chút rơm củi, trong quá trình để nước sôi lên, nàng trước lấy tám thứ ngày hôm qua mua về, hồi hương, cây quế, hoa tiêu, đinh hương, cam thảo dùng nước lạnh rửa sạch, chờ nước đun trong ấm sôi, bỏ những này vào, lại bỏ vào canh loãng lưu lại từ món canh giết heo làm từ ngày hôm qua cùng mấy muỗng rượu trắng, sau đó hầm lửa nhỏ, hầm đại khái nửa canh giờ là có thể

ngửi được những gia vị này phát ra traten traten mùi thơm, sau đó sẽ để chút nước tương, hành gừng cùng muối để lửa nhỏ hầm nửa canh giờ. Để chút gừng chủ yếu là loại trừ về sau trong thức ăn có mùi tanh, nói thí dụ như nếu là nước chát ruột heo già, mùi tanh đó chính là dựa vào miếng gừng khử trừ.

Sau khi đợi những thứ nước chát này chế biến tốt, phần lớn đều đựng vào một cái bồn sắt giữ lại về sau làm nước chát dùng, trong nồi còn dư lại một chút ruột heo già ngày hôm qua để lại mới này làm nước chát, lại làm chút nước chát đậu hũ.

Buổi trưa Triệu Trọng Sơn quả nhiên chưa trở về ăn cơm, Chu Mạch đem món nước chát buổi sáng làm xong đưa cho Đông Nhi cùng mình ăn, Đông Nhi nói thẳng là ăn ngon, cơm trắng ăn một nửa chén.

Lúc mặt trời lặn Triệu Trọng Sơn mới về đến nhà, nói là hôm nay dùng một chút, ngày mai lại đi giúp một tay, bên Trần thị không có chỗ nghỉ lại.

Ăn món nước chát Chu Mạch làm, Triệu Trọng Sơn gật đầu liên tục, khen không dứt miệng mà nói ăn ngon. Chu Mạch thấy vậy cười cùng hắn nói giỡn: "Trọng Sơn, tay nghề của ta ở trên trấn mở quán cơm nước chát thì như thế nào?"

Triệu Trọng Sơn nghe lời của nàng sững sốt một chút mới trả lời: "Buôn bán đều là chuyện của nam nhân, làm cái ăn mua bán phải đi sớm về tối, trong nhà lại không thiếu tiền ăn uống, cần gì phải đi làm cực khổ." Nói xong tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Chu Mạch nghe có chút kinh ngạc, biết chuyện này không phải một ngày hay hai ngày mà có thể thương lượng được với hắn, phải đợi từ từ.

Bởi vì tối ngày hôm qua chơi đùa quá dữ, cho nên buổi tối này hai người cũng không có dư thừa tinh lực làm việc, hơn nữa ngày thứ hai từ sớm Triệu Trọng Sơn còn phải đến trên núi săn thú, xem một chút trong cạm bẫy mấy ngày trước mai phục có con mồi hay không, vì vậy hai người cũng rửa mặt đi ngủ thật sớm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Buổi sáng cơm nước xong, Triệu Trọng Sơn cắt đi mấy khối thịt heo rừng còn chưa hoàn toàn hong gió xong, đưa qua cho Tôn Thị và mấy nhà hàng xóm ở gần, Chu Mịch đối với hành động hiếu kính cha mẹ, làm thân với làng xóm của hân phần lớn là tán dương, cho nên cũng ủng hộ hân làm như vậy.

Hân đưa thịt xong liền mang theo công cụ vào núi, hôm nay Chu Mịch muốn xoay chuyển chiến trường bát quái, cầm giỏ may vá đi đến nhà Tiểu Lý Thị, nàng biết Lưu tẩu tử mấy ngày nay muốn may mấy chiếc túi lưới, không rảnh nói chuyện phiếm với các nàng, không thể làm gì khác đành đi đến nhà Tiểu Lý Thị, hai người vừa trò chuyện vừa làm chút may vá, ở nhà một mình yên lặng thiêu thừa may vá thật sự là quá khô khan, quá nhàm chán.

Thật ra thì Chu Mịch không cần thiêu thừa may vá gì cả, nàng lại không giống những phụ nhân khác trong thôn, muốn thiêu chút hà bao, may vài cái túi lưới để bán kiếm thêm chút tiền cho gia đình, nàng chỉ phụ trách may y phục, chần đệm giường cho một nhà ba người là được rồi, chỉ là người trong nhà ít, một hai năm làm một chiếc chần là được rồi, nghĩ như vậy, Chu Mịch đối với trạng thái cuộc sống trước mắt mình như thế vẫn là rất hài lòng.

Trong thời gian ba tháng Triệu Trọng Sơn trở về, Chu Mịch đã may cho mỗi người ba cái áo kếp, ba cái áo bông, bốn năm chiếc áo lót. Cho nên hôm nay đi đến nhà Tiểu Lý Thị, chỉ để chút vải vụn vào trong giỏ may vá, chuẩn bị làm vài cái tiểu hà bao cho Đông Nhi đựng tiền tiêu vật.

Tiểu Lý Thị sinh một nam một nữ, nhi tử của nàng ta và

Đông Nhi ra đời cùng năm cùng tháng, hiện đang học vỡ lòng ở lớp tư thực trong thôn, nữ nhi bốn tuổi cũng không cần nàng ta chăm sóc vì đã có thể tự đi chơi, mà trưởng phu của nàng Triệu Tần là một người thợ xây , lúc nông nhàn thì đi xây phòng ốc, xây chuồng nuôi gia súc, ngược lại kiếm được chút tiền, cho nên trong nhà trôi qua cũng coi là tốt.

Đến nhà Tiểu Lý Thị, quả nhiên chỉ thấy một mình nàng ta ngồi may y phục ở trước cửa nhà, thấy Chu Mạch tới đây vội vàng mang cái ghế từ trong nhà ra: "Tiểu Mạch, hôm qua ta đến nhà người tìm người thì người không ở, không thấy ai ở nhà nên ta liền trở về."

Chu Mạch cười nói: "Ha ha, ngày hôm qua chúng ta đi trấn trên, nếu không phải Trọng Sơn săn được heo rừng, mà chúng ta cũng ăn không hết nhiều thịt như vậy nên mang đi trấn trên bán, hôm qua vừa đúng có họp chợ nên phải đi ngay, đổi chút tiền bạc."

"Đúng vậy , Trọng Sơn là một người có bản lĩnh, có thể săn được heo rừng, vừa rồi hẳn còn mang cho nhà chúng ta một khối. Người xem ra là gả được cho người tốt, là một người có phúc, coi như là không uổng phí 5, 6 năm chịu đựng." Tiểu Lý Thị cười hâm mộ nói.

"Phúc họa đều có liên quan mật thiết với nhau , trước kia chịu đựng khó khăn gian khổ không phải là vì quả ngọt hôm nay sao?" Chu Mạch cũng cười nói.

"Người nói có đạo lý, nhưng cũng có người không biết xấu hổ , cho là dựa vào gương mặt của mình mà có thể làm đảo điên cả thiên hạ." Tiểu Lý Thị chột khinh thường bĩu môi nói.

"Chị dâu, người nói ai vậy?" Chu Mạch cau mày buồn bực hỏi.

"Còn không phải là chuyện Triệu Tề lần trước, cả nha môn và kỹ viện tổng cộng tốn 40 lượng bạc mới đem người chuộc trở về, chúng ta không phải mỗi nhà ra mười mấy văn tiền, người nói chuộc hẳn về thì hẳn ta phải yên tĩnh chút, kết quả người ta không làm, la hét muốn đem kỹ nữ lấy về nhà làm thiếp, này không hôm qua nghe nói đã định xong rồi." Tiểu Lý Thị giận dữ nói. Nàng bình thường quan hệ khá với Lục Thị vợ Triệu Tề, cho nên đối với chuyện này đúng là lòng đầy căm phẫn.

"A! Nhà mẹ Lục Thị sẽ nguyện ý sao?" Chu Mạch nghi ngờ hỏi, nàng nhớ nhà mẹ Lục Thị có sáu ca ca.

"Không muốn thì có thể làm gì, không phải là Triệu gia cũng bỏ tiền chuộc lão đại Lục gia về sao, dù sao cũng là Triệu Tề gây chuyện. Ai!" Tiểu Lý Thị than thở.

"Nhưng kỹ viện này cũng thả cô nương kia, không phải nói không khai bao sao?" Chu Mạch càng thêm tò mò điểm này.

"Người nào ở kỹ viện có thể kẹp chặt chân của mình, Triệu Tề đã sớm ngủ với nữ nhân kia, trả mười lượng bạc kỹ viện mới thả người, trả tất cả cái gọi là Khế Ước Bán Thân của Hoa Lan nữ nhân cho người đi giao tiền là Tam đệ Thúc Hà, Thúc Hà đưa cho Triệu Tề mới vừa được thả khỏi nhà giam. Buổi chiều ngày hôm qua nữ nhân kia liền theo Triệu Tề trở về." Tiểu Lý Thị nhắc tới những điều này là giận dữ sợ, làm nguyên phối hận nhất chính là các loại Tiểu Tam.

Chu Mạch nghe xong cảm thấy lần này không uống công, nghe được rất nhiều chuyện thú vị, an ủi lòng nàng nhiều ngày nhàm chán. Dĩ nhiên nàng không giống Tiểu Lý Thị, nhắc tới Hoa Lan liền căm rắng nghiêng lợi, loại chuyện như vậy một cây làm chẳng nên non, ở cổ đại này là xã hội Nam Quyền, trách nhiệm phần lớn là xuất hiện ở trên thân nam nhân, nàng tin tưởng nếu Triệu Tề không đi trêu chọc cô

nường người ta, nàng ta cho dù có gan to hơn nữa cũng sẽ không leo tường bỏ trốn theo Triệu Tề.

"Lục gia không đồng ý còn có thể như thế nào đây, ai! Triệu Tề luôn mồm nói là tìm muội muội cho Lục Thị, Hoa Lan chỉ là thiếp, về sau ở nhà phải gọi Lục Thị một tiếng tỷ tỷ, bưng trà rót nước, nấu cơm quét sân đều là Hoa Lan làm." Tiểu Lý Thị nói tới chỗ này, than thở không ngừng, xem ra là tức giận không ít.

"Lục Thị cũng đồng ý?" Trong đầu Chu Mịch hiện ra bộ dáng đường đệ muội luôn buồn bực không thích nói chuyện.

"Không nhận còn có thể làm như thế nào đây, chẳng lẽ thật muốn hòa ly với Triệu Tề sao, nếu hòa ly thật nàng ta về sau dựa vào cái gì để sống, nàng ta còn có một con trai ba tuổi, chỉ là cũng may có một nhi tử lại là chánh thê, tiện tỳ này cho dù tương lai sinh con trai cũng không được chia cái gì." Tiểu Lý Thị nói tới chỗ này cảm thấy trong lòng có chút ít an ủi.

Chu Mịch nghe trong lòng không nhịn được thổn thức, số mạng cô gái cổ đại, thật là làm chủ mẫu khó khăn. Không nhịn được cũng nhăn mày lại, đối với chuyện của người khác, nàng thương mà không giúp gì được, hi vọng về sau Lục Thị có thể cứng hăn chút, không nên bị một tiểu thiếp đè ở trên đầu.

Thấy Chu Mịch cau mày, Tiểu Lý Thị cho là nàng nghĩ tới điều gì, vội vàng nhắc nhở nàng nói: "Chỉ là, Tiểu Mịch, người gần đây cũng phải coi chặt Trọng Sơn nhà ngươi, liên ngày hôm nay buổi sáng Trọng Sơn đưa thịt thời điểm, chính ta tận mắt thấy Trọng Sơn cho Hồ Nhị Lệ một miếng thịt ở cửa viện." Nàng như vậy thả con tép một câu nói mới vừa nói xong, Chu Mịch vọt một cái đứng lên, chặt tiếng của hỏi: "Chị dâu, người nói nhưng thật?"

Không ngờ Chu Mịch sẽ có động tĩnh lớn như vậy, Tiểu Lý Thị sửng sốt một chút gật đầu.

Chu Mịch đáy lòng tức giận tiểu vũ trụ bộc phát trong nháy mắt, trước đây nàng chưa bao giờ để tình địch vào mắt, là bởi vì tin tưởng Triệu Trọng Sơn không phải một người thay đổi thất thường, nhất là hắn là một nam nhân có cốt khí, quyết sẽ không cùng một nữ nhân bỏ rơi mình đi chung với nhau.

Chỉ là nàng không lập tức bộc phát, mà là hết sức nghiêm túc hỏi Tiểu Lý Thị: "Chị dâu, người đem tình huống lúc đó kể lại cẩn thận với ta."

Thấy Chu Mịch nghiêm túc như vậy, Tiểu Lý Thị cũng nghiêm túc: "Ta chỉ thấy Trọng Sơn sau khi rời khỏi nhà ta liền đụng phải Hồ Nhị Lệ, ta xem chừng nữ nhân kia đã đi theo Trọng Sơn từ trong nhà ra ngoài, nếu không không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy, chỉ thấy bọn họ hai người đứng chung một chỗ nói mấy câu, nhiều nhất không hơn mười câu, bởi vì thời gian rất ngắn. Sau khi nói xong Trọng Sơn liền đưa cho nàng một khối thịt bọc rơm rạ, sau đó xoay người rồi rời đi." Tiểu Lý Thị nói cho Chu Mịch chuyện buổi sáng nhìn thấy một năm một mười.

Chu Mịch sau khi nghe lại ngồi xuống, không nhịn được hỏi nói: "Chị dâu, người có nhìn thấy hai người bọn họ có tiếp xúc tứ chi không?"

"Tứ chi tiếp xúc?" Tiểu Lý Thị nghi ngờ hỏi.

"Chính là tay hai người họ có chạm nhau hay không?" Chu Mịch theo sát giải thích.

"Vậy cũng không có, ban ngày ban mặt, bọn họ dám lôi lôi

kéo kéo như vậy sao!" Tiểu Lý Thị hận hận nói.

Nghe nàng ta nói như vậy, Chu Mịch cảm thấy mình quá lo lắng, nàng cũng tin tưởng cho dù Hồ Nhị Lệ có ý nghĩ chạm tay Triệu Trọng Sơn, cũng không dám làm giữa ban ngày ban mặt.

Nhìn Chu Mịch cau mày trầm tư, Tiểu Lý Thị không nhịn được khuyên nhủ: "Chuyện như vậy người cũng đừng quá để ở trong lòng, ta xem Trọng Sơn đối với nàng ta thật sự là không có gì, chỉ là nữ nhân kia thật là da mặt so với da heo cũng dày, cả nhà bọn họ da mặt cũng đủ dày , nghe nói ít ngày trước xách theo quà tặng đi thăm bà bà người rồi, kết quả bị đuổi đi ra. Bọn họ còn lấy người làm mai đi đến chỗ bà bà người thuyết tình, nói là nguyện ý gả cho Trọng Sơn làm thiếp, chỉ cần Trọng Sơn không ngại. Chỉ là xem ra một nhà các người không muốn gặp nàng ta, đây cũng là lúc nàng ta bị hù , cả ngày ở nhà , mấy ngày nay cũng thường thấy nàng ra ngoài, người có thể phải chú ý chút ít."

Nghe xong trong lòng Chu Mịch đã rõ như gương, cha mẹ Hồ Nhị Lệ là ngại nghèo yêu giàu, ban đầu chính là ghét bỏ Triệu Trọng Sơn là tiểu tử nghèo mới không gả khuê nữ cho hắn, hôm nay khuê nữ của chính mình đã là Tàn Hoa Bại Liễu rồi.

Nhưng cho dù Tàn Hoa Bại Liễu này muốn tìm nhà dưới, cũng phải tìm gia đình giàu có chút, thấy Trọng Sơn nhập ngũ trở về, tất nhiên biết hắn có chút tiền, gần đây lại xây nhà, rất rõ ràng là kiếm được rất nhiều tiền. Cô nương nhà mình diện mạo cả thôn số một số hai, nàng cũng không chú ý lúc đi ngang qua đầu thôn nghe được mẹ Hồ Nhị Lệ ở đó tán dương cô nương nhà mình dáng dấp cỡ nào xinh đẹp, không giống như người đã từng sinh con.

Dĩ nhiên những lời này cũng có thể là bà ta nhìn thấy Chu

Mạch đi ngang qua mới cố ý nói, nhưng là một mình bà ta ở bên ngoài khen cô nương nhà mình bộ dạng xinh đẹp thì phải, thế nào mở được miệng khen tư thái, bà ta không chê khó coi nhưng mấy người trẻ tuổi chung quanh nghe bà ta nói chuyện cũng đỏ mặt.

Nói đến tư thái, Chu Mạch tự nhận thân thể của mình không thể so được với Hồ Nhị Lệ nhu nhược, mình mặc dù cũng hơi gầy, nhưng là muốn ngực có ngực, muốn cái hông có hông, không giống phi trường tình địch. Hơn nữa bởi vì chính mình chăm chỉ rèn luyện và làm việc, thân thể tương đối bền chắc, không giống búp bê Hồ Nhị Lệ.

Nghe Tiểu Lý Thị nhắc nhở, Chu Mạch rút đi vẻ không vui trên mặt, mỉm cười nói với nàng: "Chị dâu, người yên tâm, mấy ngày nay Trọng Sơn vội vàng săn thú, còn nhà mẹ ta đang xây phòng ốc, hẳn cũng muốn thường xuyên đi hỗ trợ, không có thời gian để bị quyến rũ."

"Ách. . . . . , nhưng mà cẩn thận vẫn tốt." Tiểu Lý Thị dặn dò.

Hai người lại nói chút chuyện râu ria, Chu Mạch liền đứng dậy cáo từ, cho tới trưa một cái tiểu hà bao cũng không làm xong cho Đông Nhi, chỉ lo tán gẫu.

Trở về nhà, ngồi trên ghế thái sư duy nhất ở trong nhà, Chu Mạch bắt đầu suy nghĩ, trước mắt, Hồ Nhị Lệ không thể nghi ngờ gì là một bom không hẹn giờ bên cạnh mình, không chừng ngày nào đó liền nổ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Thế nhưng bom không hẹn giờ vẫn không thể tự mình đi dỡ bỏ, người duy nhất có thể dỡ bỏ là Triệu Trọng Sơn, cũng chỉ có hắn có năng lực hủy đi.

Dĩ nhiên, Chu Mạch chất xúc tác này ngược lại có thể ở phía sau quạt gió thổi lửa, mấu chốt là phải nắm chặt tốt nhiệt độ này, độ lửa không đủ nằng có thể lại thật sự nổ tung, độ lửa vượt lớn liền dẫn lửa thiêu thân.

Ngày đó, Triệu Trọng Sơn vào núi săn thú nhưng thật ra không có thuận lợi bắt được con thú lớn nào, chỉ đành phải bắt một con hồ ly cùng hai con thỏ, hồ ly rơi vào trong cạm bẫy tự chui đầu vào lưới, đã chết mất rồi, mà hai con thỏ ngược lại còn hoạt bát vui vẻ, Triệu Trọng Sơn nói sau khi đem da cáo hong gió thì cho Đông Nhi lột giương, thịt hồ ly thì đốt ăn đi. Chu Mạch để cho hắn nuôi thỏ trong nhà, cho Đông Nhi nuôi, nàng làm như vậy chủ yếu là nghĩ bồi dưỡng ái tâm của Đông Nhi, nàng vẫn cảm thấy đứa bé nuôi sủng vật là có ích cho chuyện cả người phát triển, nàng vẫn còn muốn nuôi con chó, đã hỏi người khác có một con chó mẹ, để lần sau chó nhà hắn ấp thì để lại cho mình một con chó nhỏ.

Chu Mạch nghe liên tiếp khoát tay. Nàng chỉ ăn thịt gia cầm thường, thịt heo thịt bò cùng thịt gà cùng thịt dê, thịt động vật khác nàng đều không muốn ăn, kiếp trước cũng chỉ ăn bốn loại thịt này, dĩ nhiên cũng có ăn các loại hải sản. Chẳng qua chỗ này vừa nhìn chính là cách bờ biển rất xa, nàng chỉ có thể thỉnh thoảng ăn hai con cá cho đỡ thèm thôi. Triệu Trọng Sơn cũng không tiếc mà ném thịt hồ ly đi, chỉ nói ngày mai sau khi thu thập xong đưa hai thợ săn cùng đi săn thú là được.

Buổi tối hôm đó sau khi lên giường, Triệu Trọng Sơn không có giày vò Chu Mịch, hẳn rõ ràng lần trước chơi đùa Chu Mịch quá độc ác, khiến nàng nhớ lại cơn tức này. Bởi vì ban ngày vào núi bận bịu cả ngày, nằm trên giường liên tục tiếp ngủ.

Để lại Chu Mịch ở một bên trần trọc trở mình, muốn hỏi hẳn buổi sáng tại sao cùng Hồ Nhị Lệ đó đến gần? Tại sao đưa thịt cho nàng ta? Tại sao còn phải cùng nàng ta dính dáng với nhau?

Nhưng khi nhìn nam nhân bên cạnh ngủ say như vậy, nàng cũng chỉ có thể lộ vẻ tức giận ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, Triệu Trọng Sơn dọn dẹp con hồ ly này, sau đó lại thu thập chuồng heo, trời đã tiến vào cuối tháng mười một âm lịch, lạnh thấu xương. Mà hẳn duy trì những lúc này cũng đều chỉ là mặc áo mỏng, mặc dù hẳn chỉ chú ý vùi đầu làm việc, nhưng cũng không có coi thường bộ dáng Chu Mịch cứ như đang muốn nói lại thôi.

Mỗi lần hẳn quay đầu lại nhìn Chu Mịch, xác định nàng nhìn chăm chú vào mình, ánh mắt nhìn đến bản thân liền vội vàng chuyển dời tầm mắt đến chỗ hẳn.

Mà Chu Mịch càng là vì dời đi sự chú ý của mình tìm cho mình rất nhiều việc, nàng cảm thấy mình cần tỉnh táo lại mới có thể cùng Triệu Trọng Sơn nói, vì vậy lúc Triệu Trọng Sơn ở trong sân vội tới vội đi, nàng liền suy tư làm thế nào thu thập phòng ốc trấn trên của mình một chút, vì vậy nàng trước viết một phong thư thật dài cho Tào phu nhân.

Ý tứ thư đại khái chính là hi vọng nàng trước tìm người giúp một tay quét phòng ốc kia sạch sẽ, rồi giúp một tay mua chút gia cụ. Sau đó hỗ trợ nhìn ba gian phòng sát đường có

người mượn hay không, tiền mượn thì một lượng bạc chừng một tháng là được rồi. Viết xong sau đó nàng sẽ cầm ba lượng bạc theo Tín Nhất đưa cho Hồ lão nhân, để lúc hẵn ngày mai đi trấn trên tập hợp giúp một tay mang cho bà chủ khách điểm Phúc Lâm.

Nhưng sau khi hết bận những thứ này, Chu Mịch chỉ có thù thừa có thể làm, vì vậy nàng ngồi ở cửa phơi nắng, trong tay thù thừa chút, mắt vẫn nhin không được hướng tới chỗ Triệu Trọng Sơn làm việc nghiêng mắt nhìn, thấy hẵn nhìn mình liền vội vàng cúi đầu.

Rốt cuộc, Triệu Trọng Sơn không nhin được, hẵn bỏ lại xiên sắt dùng làm việc, đi tới trước mặt Chu Mịch hỏi "Tiểu Mịch, nàng có phải có chuyện gì muốn nói với ta hay không?"

Nghe hẵn hỏi như thế, Chu Mịch cúi đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện kia giấu ở trong lòng mình thật sự khó chịu, hỏi hẵn cho rõ là tốt nhất, mấy ngày nay buổi tối cũng có chút mất ngủ, nàng không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Vì vậy Chu Mịch đứng dậy, không muốn làm cho nam nhân đứng đối diện ở trên chiếm quá nhiều ưu thế, chỉ là sau khi đứng lên nhớ tới mình lùn hơn hẵn gần một cái đầu, đứng lên giống như càng không có khí thế. Vì vậy nàng nói một câu, chúng ta vào nhà nói, liền xoay người vào nhà ngồi xuống.

Sau khi Chu Mịch ngồi xuống thì trong lòng cảm thấy cổ áp lực không có rõ ràng như vậy, liền khẽ mở môi mỏng dịu dàng hỏi Triệu Trọng Sơn.

"Trọng Sơn, ít ngày trước chàng đi ra ngoài đưa thịt heo rừng lúc đó có gặp chuyện gì không?" Thật ra thì nàng nghĩ trực tiếp hỏi chàng có gặp mối tình đầu của chàng hay không,

nhưng nàng muốn cho Triệu Trọng Sơn chủ động thẳng thắn, cho dù đợi vài ngày cũng không thấy hắn nói một nửa cho mình về chuyện của Hồ Nhị Lệ.

"Gặp chuyện gì? Không có a, buổi sáng hôm đó thì đưa cho bọn họ chút thịt, có thể có chuyện gì?" Triệu Trọng Sơn bộ mặt nghi vấn nói.

Thấy Triệu Trọng Sơn không giống đang giả bộ, không biết là thật không có để Hồ Nhị Lệ ở trong lòng, vẫn là chuyện không duyên cớ đem khối thịt cho nữ nhân không liên hệ nhau.

Chu Mạch liền gọn gàng dứt khoát hỏi: "Vậy chàng có thể có nhìn thấy Hồ Nhị Lệ không?"

"Gặp được." Triệu Trọng Sơn cũng không giấu giếm.

"Có thể có cho nàng thịt heo rừng của chúng ta?" Sau khi Chu Mạch thấy hắn thừa nhận gặp qua nữ nhân kia, nhưng không có tiếp tục nói, chỉ có thể tự mình hỏi.

"Cho a, bây giờ nàng cô nhi quả mẫu sống nhờ ở nhà mẹ đã là không dễ." Triệu Trọng Sơn cau mày nói, hắn cảm thấy Chu Mạch tức giận, mà tức giận đó là không hề có lý do.

"Nàng Hồ Nhị lệ nhưng là người Triệu gia chúng ta à? Nhưng là thân thích gì của chúng ta à? Nhưng là hàng xóm thường ngày ở gần à?" Chu Mạch thấy hắn cảm giác mình giống như là cố tình gây sự, liền nổi giận, nhưng mà vẫn ẩn nhẫn, đều âm điệu hỏi hắn.

"Đều không phải." Trên mặt Triệu Trọng Sơn hiện lên một chút không nhịn được, thì ra mấy ngày nay Chu Mạch không được tự nhiên chính là do chuyện này, nhưng hắn không cảm thấy đã cho bạn chơi nổi khối khối thịt đáng giá nhỏ như

vậy là không tốt mà tức giận.

"Không quen không biết, không phải là hàng xóm không phải là bằng hữu, vậy sẽ không có lý do cho nàng khối thịt kia." Chu Mịch thấy trên mặt hắn chợt lóe lên tia không bình tĩnh hoàn toàn bị chọc giận. Nàng đứng lên, nhìn chăm chăm mặt của Triệu Trọng Sơn nói.

"Nàng là bằng hữu từ nhỏ ta cùng nhau chơi đùa đến lớn, hai chúng ta quan hệ tốt, hiện tại nàng gặp nạn cho nàng một miếng thịt thì thế nào?" Rõ ràng Triệu Trọng Sơn cũng có chút tức giận, cảm thấy hiện tại Chu Mịch là hoàn toàn cố tình gây sự.

"Giữa nam nữ, chưa từng có tình hữu nghị đơn thuần, chàng còn nói đến quan hệ nam nữ thuần khiết?" Chu Mịch giận quá hóa cười, nhìn chăm chăm cặp mắt Triệu Trọng Sơn gần từng chữ nói.

Không đợi Triệu Trọng Sơn nói tiếp, nàng liền hỏi tiếp "Triệu Trọng Sơn, chàng cũng đã biết nữ nhân kia kéo mẹ qua để làm mai đi lão viện để cập thành hôn với mẹ chàng, người ta cũng khóc kêu muốn làm nhỏ cho chàng, chàng còn không tránh hiềm nghi cùng nàng có dính dấp. Chẳng lẽ chàng lại thật muốn học Triệu Tề, muốn hưởng tể nhân chi phúc?"

"Không có! Ta chưa từng nghĩ qua như vậy!" Triệu Trọng Sơn cũng bị chọc giận, hung hăng đáp một câu liền quay đầu không để ý tới Chu Mịch.

Chu Mịch thấy hắn như vậy hít sâu mấy hơi: "Chàng không có nghĩ qua, vậy sau này cũng không cần cùng nàng có bất kỳ quan hệ gì, giữa nam nữ vốn phải kiêng dè, hơn nữa ta chuyện muốn nương nàng đi lão viện chàng cũng biết đến, họ ước lượng tâm tư gì, lòng dạ tất cả mọi người biết rõ."

Lúc Chu Mịch nói vẻ mặt là dịu dàng, giọng nói là kiên định, ánh mắt là đau thương, thật ra thì nàng càng muốn nói là nếu sau này chàng sẽ bị nữ nhân kia quyến rũ, chúng ta liền chia ly, chỉ là nàng biết rõ không thể ép nam nhân quá chặt. Cho dù ở hiện đại, vợ lớn gặp tiểu tam như vậy cũng chỉ có thể bó tay hết cách, nàng có thể giả bộ đáng thương, giả trang vô tội, chính là không cùng người cứng rắn đối đầu, duy nhất có thể trông cậy vào là hi vọng nam nhân này có lòng kiên định.

Mà mình lại không thể ép nam nhân đối diện quá ác, như vậy chỉ biết đẩy hẳn dịu dàng đối với Hồ Nhị Lệ.

Lần đầu tiên Triệu Trọng Sơn nghe nàng gọi mình cả tên cả họ, ngay cả Tôn Thị cũng không phải là gọi mẹ ta, mà là mẹ chàng. Triệu Trọng Sơn quay đầu lại nhìn nàng thật sâu, chỉ là âm thanh nói ra đã sớm không còn căng thẳng vừa rồi, ôn hòa không ít.

"Từ ngày nàng bắt đầu gả cho người khác, ta liền hạ quyết tâm sẽ không bao giờ liên quan gì đến nàng, chỉ là tình cảm từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn vẫn còn, hôm đó buổi sáng gặp nàng trên tay ta xách chút thịt, nói mẹ con bọn họ ở nhà mẹ, anh trai và chị dâu có nhiều nơi không muốn gặp, thường ngày cái ăn cũng khẩu trừ hết sức, ta nghe đáng thương mới cho nàng một miếng thịt." Triệu Trọng Sơn chậm rãi giải thích.

Sau đó còn nói: "Nàng giải thích với ta nàng bị đuổi ra ngoài là bị oan uổng, là chính thê Vương gia ngại nàng rất được cưng chiều nên hãm hại nàng bị đuổi ra Vương gia, nàng vốn định cùng ta nhiều lời, ta không có nghe liền vội vàng rời đi, chỉ sợ người ta nói xấu."

Chu Mịch nghe, trong lòng im lặng, nàng đều không có bắt đầu nhiều lời với chàng? Chàng đều nghe được nhiều tin tức

như vậy, nhất định chính là mục đích Hồ Nhị Lệ muốn đạt tới, nàng muốn truyền lại tin tức mình bị oan uổng để chàng nhận được.

"Vậy chàng có thể tin là nàng bị oan uổng hay sao?" Chu Mịch ôn hòa nhã nhặn mà hỏi.

"Mặc kệ nàng có bị oan uổng hay không, có quan hệ gì với chúng ta đâu, nếu như nàng không muốn sau này ta nói chuyện với nàng, ta liền thấy nàng núp xa xa là được." Triệu Trọng Sơn cũng lại mới vừa trong tức giận thoát khỏi, hắc hắc nhớ tới trước kia trong quân đội nghe nói lòng nữ nhân đang lúc ghen tỵ thật là đáng sợ, đặc biệt là gia đình giàu có nhà cao cửa rộng, bởi vì có khối nữ nhân đang lúc tranh thủ tình cảm huyên náo làm cửa nát nhà tan.

Thật ra thì trong lòng Triệu Trọng Sơn thật không chuẩn bị cùng Hồ Nhị Lệ như thế nào, chỉ là thái độ hằn đối với Chu Mịch rất bất mãn.

Đầu tiên Chu Mịch đối với mình thậm chí ngay cả điểm tin tưởng cũng không có, hắc cho là hai người đã thổ lộ tình cảm rồi, nàng mới có thể cảm nhận được tâm ý của mình.

Tiếp theo hắc cảm thấy Chu Mịch có chút chuyện bé xé ra to, chỉ là một chuyện cục thịt, không cần thiết so đo như vậy.

Chỉ là trải qua suy tư ngắn ngủi mới vừa rồi, hắc đại khái hiểu tại sao Chu Mịch lo lắng, cho nên mới vừa rồi đã nói chỉ cần Chu Mịch không muốn, sau này hắc sẽ không nói chuyện cùng Hồ Nhị Lệ.

Chu Mịch nghe hắc nói như vậy, nghĩ thầm ta không thích các người tiếp xúc chàng mới không gặp nàng, nội tâm chính chàng là dạng gì, chàng có thật không muốn gặp nàng

hay không.

Chỉ là, nàng cũng cảm thấy bây giờ dây dưa nữa sẽ chỉ làm quan hệ của hai người căng thẳng, nên không nói thêm gì nữa, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Sau này chàng vẫn là không nên cùng nàng lui tới, khiến người trong thôn thấy chung quy sẽ nói xấu."

Triệu Trọng Sơn nghe Chu Mịch nói như vậy, trong lòng căng thẳng, buồn khổ, thì ra là nàng nói với ta những chuyện này chỉ là sợ người trong thôn nói xấu, ban đầu tưởng trong nội tâm của nàng thật là quan tâm ta, nhìn nàng mới vừa rồi cũng nổi giận, là tức giận chính mình nói chuyện với Hồ Nhị Lệ đi, nhưng bây giờ lại nói như vậy. Triệu Trọng Sơn nghĩ như vậy, cảm thấy trăm móng cào tâm. Nàng không để cho ta cùng Hồ Nhị Lệ lui tới, chỉ là sợ người trong thôn nói xấu sao?

Hai người cũng có chút nặng nề kết thúc đối thoại mới vừa rồi, Chu Mịch cảm giác mình làm hư việc, nàng xét lại mình là ép Triệu trọng Sơn quá chặt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Sau khi hai người ngả bài nói hết, Chu Mạch cảm thấy quan hệ của hai người giống như không được dung hợp như trước, trước kia hai người đã thân mật ở trên đường hát vang, mắt thấy cả hai sẽ đến điểm cuối, nhưng giờ lại dừng.

Hai người có khoảng cách, ngày thường trừ phi khi cần thiết hai người mới nói mấy câu, rất khó giống như trước chuyện gì cũng trao đổi, mà Chu Mạch cũng thu hồi tư thái tiểu nữ nhi mới vừa thể hiện ra ở trước mặt Trọng Sơn, ở trước mặt nam nhân nghiêm túc rất khó then thùng. Buổi tối ngủ hai người mặc dù vẫn đắp chung một cái chăn, nhưng Triệu Trọng Sơn không giống trước thường đối với nàng động tay động chân hoặc là ôm nàng đi vào giấc ngủ, mấy ngày nay cũng thành thật, hai người chỉ là song song lần lượt ngủ.

Chu Mạch có chút không chịu nổi nhà cao khí ép, vừa vặn mới vừa đến tháng chạp, một ngày đành phải nhìn lúc Triệu Trọng Sơn ở nhà ngồi xe ngựa, thông báo cho hắn một tiếng liền ngồi nhờ xe của Hồ lão nhân đi họp chợ ở trấn trên.

Không mua bất kỳ vật gì, Chu Mạch trước hết đi khách sạn Phúc Lâm, nàng gần đây mới viết mười thực đơn, trước đi đưa cho bọn hắn.

Vào cửa sau, Tiểu Chung theo thường lệ dẫn nàng đi qua đại đường nhón nha nhón nháo đến hậu viện, nói ngày hôm nay phu nhân ở nhà.

Tiểu Chung không nhịn được tò mò hỏi nàng: "Triệu đại tẩu, nam nhân lần trước đi cùng tẩu chính là tướng công nhà tẩu sao?"

Thấy Chu Mịch gật đầu, hắn không nhịn được tán dương: "Tướng công của tẩu lớn lên thật là khí vũ hiên ngang, hai người các người cũng không giống người trong thôn, lại giống với lão gia phu nhân có tiền trong trấn."

Chu Mịch nghe vậy thì cười cười, trêu ghẹo nói: "Tiểu Chung, miệng người càng ngày càng ngọt, chưởng quầy của các người cho người ăn không ít mật đi?"

"Chị dâu, tẩu cũng đừng giễu cợt ta... lời ta nói đều là thật." Nói xong bản thân cũng không nhịn được nở nụ cười.

Đến hậu viện, Tào phu nhân đã đi ra khỏi phòng, để nha đầu bên cạnh lấy chút đồ ăn vặt cho Đông Nhi, cười nói với Chu Mịch: "Tiểu Mịch, hôm nay người đến vừa đúng lúc, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người."

Vào phòng, thấy còn có một bé trai, hắn thấy người lạ tới vội vàng tiến lên non nớt hành lễ, Chu Mịch đoán hắn là Tào Vũ con thứ hai của Tào phu nhân, trước kia có nghe nàng nói qua.

"Vừa đúng lúc, bây giờ Đông Nhi có người chơi đùa cùng nhau, hôm nay Vũ nhi không gọi đầu, đang ở trong nhà cảm thấy buồn bực." Tào phu nhân cười để Tào Vũ dẫn theo Đông Nhi đi nhà ở sát vách chơi, bên ngoài quá lạnh, sợ bọn họ nhiễm lạnh.

Sau khi bọn nhỏ cùng nha đầu làm bạn rồi khỏi, chỉ còn lại Tào phu nhân và Chu Mịch, Tào phu nhân nói cho nàng chuyện tiệm cơm mới mở: "Lúc trước người nói nên chưởng quầy nhà chúng ta luôn tìm chỗ bên ngoài, trước mắt cái tiệm này quá nhỏ, bên ngoài khách chờ dùng cơm quá nhiều, mấy ngày này người không có tới, chỗ thì tìm được rồi, cách nơi này không xa, rất thuận tiện cho chúng ta. Khách điểm có ba tầng ở sát đường, không có hậu viện, chúng ta tổn

tám mươi lượng bạc, lại tốn gần hai mươi lượng bạc để trang trí, đang chuẩn bị hai ngày nữa khai trương. Hôm nay họp chợ, nên ta ở chỗ này coi chừng, chưởng quỹ đã đi bên kia, gần đây hẳn cũng bận rộn không được nghỉ chân."

"Chị dâu, đau lòng cho tướng công nhà mình sao ?" Chu Mạch cười trêu ghẹo nói, Tào phu nhân giả vờ giận đánh nàng một cái.

"Nhưng vừa đúng lúc, hôm nay ta mang đến mười thực đơn mới, tối nay để đầu bếp nhà tẩu luyện tập những thực đơn này trước, sáng mai khai trương vừa vặn dùng tới." Chu Mạch nói xong đưa thực đơn cho nàng.

"Phải nói người quá hiểu tâm tư của chúng ta, ngày hôm nay người không tới, sẽ phải đánh xe đi đến thôn các người một chuyến rồi, vừa vặn cũng chưa đi thăm người mà người đã đến, đúng rồi nghe nói mấy ngày trước đây người mang theo tướng công của người tới dùng cơm, Tiểu Chung cũng không nói cho ta biết chuyện này, nếu không ta nhất định đi ra ngoài xem, thật muốn gặp nam tử như thế nào lại có thể đánh bại được nữ tử có tài như người?" Tào phu nhân oán thán nói.

"Là ta không để cho hắn lộ ra, chị dâu, ta làm những chuyện này đều là làm sau lưng tướng công ta, người cũng biết lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ta đã nói với người hắn đi nhập ngũ nhiều năm chưa trở về. Chúng ta thành thân không tới một tháng hắn liền rời nhà, cho nên đối với hắn không phải hiểu rất rõ, vì vậy không dám để cho hắn biết chuyện này." Chu Mạch giải thích.

Tào phu nhân nghe trợn mắt hốc mồm, nàng thật không ngờ Chu Mạch lại có thể giấu trượng phu làm những chuyện này, ở trong quan niệm của nàng phu quân là trời , nàng vẫn cho là có thể để nữ nhân của mình xuất đầu lộ diện thì nam

nhân đó cần phải có sự độ lượng nhất định.

"Nhưng cứ lừa gạt như vậy cũng không được a, Tuy có thể giấu được nhất thời nhưng không giấu được một đời. Đúng rồi, người đặt mua nhà ở kia cũng không nói cho hần biết sao?" Tào phu nhân chợt nhớ tới chuyện nhà ở.

"Không, ta biết rõ không thể vẫn lừa gạt như vậy, nhưng bây giờ còn chưa phải là lúc nói cho hần biết, chỉ có thể tìm thời cơ thích hợp nói cho hần biết thôi." Chu Mịch nghe xong nhíu mày, trước đây nàng có nghĩ qua làm thế nào để nói những chuyện này cho Triệu Trọng Sơn, hơn nữa còn là trước khi hần phát hiện mình nói cho hần biết, nhưng hiện tại thật không phải là thời điểm tốt để ngả bài. Nhớ tới mấy ngày nay chung đụng cùng Triệu Trọng Sơn, đáy lòng không nhin được dâng lên nhè nhẹ bi thương.

"Ta nghe Tiểu Chung nói tướng công người nhìn diện mạo cũng không phải là người bình thường, rất có khí phách, không giống người nhỏ mọn. Người nói cho hần thì cùng lắm là hần tức giận một lát, nghĩ thông là được, người còn không phải là muốn cho khuê nữ của mình và hần sống khá hơn sao, nhìn nha đầu Đông Nhi kia, lần đầu tiên ta thấy nàng thì mặt vàng người gầy, người xem nửa năm qua, nàng hôm nay trắng trẻo mềm mại, mỗi lần ta thấy cũng không nhin được muốn hôn hai cái, ta không có khuê nữ, là thật yêu thích nàng."

Nhắc đến Đông Nhi, Chu Mịch nở nụ cười, bi thương trong lòng vui đi không ít, may là có Đông Nhi, nữ nhi của nàng, thấy nàng bị thương sẽ thối thối cho nàng, nữ nhi yên lặng giúp nàng kiếm củi nhóm lửa, nàng ngọt ngào vui ở trong ngực nàng gọi mẹ.

Chẳng bao lâu sau, nàng chỉ nghĩ coi chừng Đông Nhi bình thân qua cả đời, nuôi nàng lớn tìm cho nàng vị hôn phu tốt,

vậy mà hôm nay, mình tại sao lại để mình thành cái bộ dáng này. Hồ Nhị Lệ giống như là con ruồi quanh quẩn trên đầu Triệu Trọng Sơn, cứ quay quanh hẩn mà làm. Nàng nghĩ giữa hai người thật giống như có một khoảng cách, lại không nói trong thôn, chuyện mình gặt hẩn cũng không phải là ít, thật không dám tưởng tượng nếu như hẩn biết sẽ đối với mình như thế nào.

Nhìn ánh mắt ân cần của Tào phu nhân trước mắt, nàng vội vàng cười nói: "nếu người yêu thích khuê nữ thì chính mình sinh một đứa, dù sao bây giờ còn trẻ tuổi." Tào phu nhân chỉ sinh hai đứa con trai, con lớn nhất Tào Vân đã mười tuổi, con thứ hai Tào Vũ cũng bảy tuổi, đều đi học ở học đường trấn trên. Bất quá Tào phu nhân chỉ lớn hơn mình sáu tuổi, cũng chưa tới ba mươi tuổi, sinh thêm đứa bé hoàn toàn không có vấn đề. d.d.l.q.đ

"Ai! Lúc sinh Vũ nhi là sinh non, về sau cũng chưa mang thai nữa, cũng dần dần bỏ ý định này."

Nhắc tới chuyện đau lòng, Tào phu nhân cũng buồn khẽ nhú chân mày.

Chu Mạch thấy thế, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, chị dâu, nhà ở của ta sắp xếp như thế nào rồi?"

"Tất cả đều đặt mua đủ cho người, giường, tủ, ghế ngồi cái gì cũng không thiếu, mặt tiền cửa hàng còn chưa cho thuê, chờ người định đoạt, một người bán dầu vừng và một người bán đậu đều muốn mượn, trả giá tiền cũng giống nhau, đều là một lượng bạc một tháng." Tào phu nhân nói.

Chu Mạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Cho người bán dầu vừng thuê đi, ngày sau mỗi ngày ở có mùi thơm quanh quẩn cũng thoải mái chút. Ta sẽ đi xem một chút. Ba lượng bạc có đủ không?"

"Đủ rồi, mua chút gia cụ cơ bản, về sau người ở còn phải đặt mua thêm, còn dư 20 văn, còn tiền lãi tháng trước và tiền thực đơn tháng này cũng trả cho người." Tào phu nhân nói.

Chu Mạch nghe gật đầu nói cảm ơn, Tào phu nhân còn nói chờ ăn cơm trưa xong rồi để Tiểu Chung dẫn nàng tới xem một chút, rồi trả lại chìa khóa cho Chu Mạch.

Hai người lại nói chút việc nhà, thấy Tào phu nhân trên mặt lại hiện lên lúng túng, nàng vội vàng hỏi:

"Chị dâu, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Tào phu nhân vẫn không coi Chu Mạch là người ngoài, không nhịn được câu nhàu: "Đoạn thời gian trước ta có nói với người là Ngũ chưởng quỹ phải đi Kinh Thành thăm người thân, nay xem ra không cần đi dò xét, biểu thúc ở trong nhà giam qua đời, hắn chỉ có một nhi tử, mấy ngày trước sai người tới báo tin, nói là mấy ngày nữa sẽ mang theo người nhà nương tựa chúng ta."

"Người nói không phải là thân thích, không tiếp tục ở trong kinh thành được nữa sao lại đến nương tựa chúng ta chứ." Tào phu nhân nói xong nhăn mày lại.

Chu Mạch nghĩ thầm, bắt đại bác cũng không tới thân thích, nhưng hơn nửa năm trước nghe nói các người muốn nhờ vả người khác, mọi người là khoan dung đối với mình, nghiêm đối với người.

"Thật ra thì cũng chỉ là nhiều thêm mấy miệng ăn, bây giờ đối với chị dâu mà nói là hoàn toàn không có vấn đề." Chu Mạch an ủi.

"Cái này chỉ là thêm mấy người ăn không ngồi rồi ta đây

cũng không cảm thấy có cái gì, sau này biểu đệ tới đây còn phải đi học, hần đã trúng cử nhân, còn phải thi tiếp, trả tiền công cho thầy giáo cũng không phải là chuyện mấy lượng bạc. Chỉ là dù sao biểu thúc cũng đã từng làm quan chức vị quan trọng, tóm lại là có chút của cải." Tào phu nhân tự an ủi mình.

Chu Mịch biết ở thời đại này, quý nhất chính là đi học và sách, trường tư trong thôn một năm đóng hai lượng bạc, huống chi học trong trấn này, hơn nữa đoán chừng đã là cử nhân muốn bái thầy học phí càng cao hơn nữa. Hơn nữa chi phí qua lại đi thi, tính ra đúng là không phải một khoản chi phí nhỏ, nhưng mà những việc này cũng tạm thời không có quan hệ với mình.

Nhắc tới học đường, Chu Mịch hỏi Tào phu nhân: "Chị dâu, người có biết trong trấn này nữ hài tử có thể học chữ hay không? Có học đường chuyên dạy nữ tử học chữ không?"

"Cái này thật không có, chỉ có các tiểu thư nhà giàu mời sư phụ nữ tới nhà dạy, thế nào, người muốn cho Đông Nhi đi học?" Tào phu nhân hỏi.

Chu Mịch gật đầu thừa nhận, Tào phu nhân ngược lại đề nghị: "Lúc ta ở nhà mẹ có biết chút chữ, nhưng là không biết viết, Tiểu Mịch ta thấy với học thức của người hoàn toàn có thể ở nhà dạy Đông Nhi. Chữ của người ta thấy đẹp nhất, so với chương quỹ nhà ta cũng đẹp hơn rất nhiều."

Nghe nàng khen xong, Chu Mịch vội vàng khoát tay, nói mình cũng không dám so với Tào chương quỹ.

Hai người lại nói tiếp chút việc nhà, thì có nha đầu tới gọi ăn cơm, trên bàn cơm đã có Đông Nhi và Tào Vũ non nớt đối thoại, ngược lại tăng thêm không ít niềm vui thú.

Cơm nước xong, trước tiên để Đông Nhi ở bên này đợi, Chu Mạch dưới sự hướng dẫn của Tiểu Chung đi xem tòa nhà kia, đang lúc nàng và Tiểu Chung vừa nói vừa cười đi trên đường, gặp một người, một người nàng không mong muốn nhìn thấy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51

Chỉ thấy cảnh tượng Hồ Nhị Lệ vội vã chạy, bởi vì trên đường nhiều người, nàng ta hiển nhiên không có phát hiện Chu Mạch.

Chu Mạch thấy nàng ta thì đầu tiên là cố ý nhìn Tiểu Chung bên cạnh rồi kéo ra chút cự ly, chính nàng không sợ người khác nói xấu, dù sao Tiểu Chung mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng còn chưa có đính hôn, sợ lòng người truyền đi đối với Tiểu Chung không tốt.

Cùng Hồ Nhị Lệ gặp thoáng qua mà tuy rằng không có bị phát hiện, trong lòng Chu Mạch dâng lên một hồi lo lắng, Hồ Nhị Lệ bị hưu về nhà cũng có gần hai tháng, nhưng chưa từng gặp nàng ta đến trấn trên. Hơn nữa không phải nàng ta ngồi xe lừa của lão Hồ tới trấn trên, cảnh tượng nàng ta vội vã rốt cuộc là vì chuyện gì.

Mặc dù nội tâm nghi vấn rất nhiều, nhưng Chu Mạch vẫn không có đi theo dõi nàng ta, dù sao cũng đã nói muốn đi nhìn trạch viện của mình.

Nhìn Tào phu nhân bọn họ giúp đỡ đặt mua gia cụ, Chu Mạch gật đầu liên tục khen ngợi, vô luận là giường hay là hộp tủ trong phòng cũng rất hợp tâm ý, mặt cửa ngược lại không động, cái này muốn để lại cho người thuê nhà mình để trang phục. Nàng cố ý giữ lại một gian cửa hàng sát đường, chính là sợ tương lai mình cũng tâm huyết dâng trào làm chút ít mua bán cũng có chỗ.

Xem xong phòng ốc rồi trở lại khách sạn Phúc Lâm, Chu Mạch lại cảm tạ Tào phu nhân một phen, lại cầu xin nàng đem hai gian cửa hàng sát đường cho người bán dầu vừng

thuê, trước cho bọn họ mượn một năm, tự tay viết xuống kế ước mượn phòng giao cho Tào phu nhân, sau đó liền thối lại tiền lợi tức thực đơn còn lại của tháng trước chia làm 12 lượng bạc đều, mang theo Đông Nhi đi đuổi theo xe Hồ lão nhân.

Lúc đi đợi xe, phát hiện lúc tới chỉ thiếu mình và Đông Nhi, vội vàng chen lên xe lừa, chỉ là nàng cố ý dùng ánh mắt tìm tòi người vừa xuống xe, không có phát hiện đồng chí Hồ Nhị Lệ mới vừa rồi ở trên đường đụng phải. Trong lòng Chu Mịch thì càng buồn bực, Hồ lão nhân cùng Hồ Nhị Lệ là họ hàng xa, theo lẽ thường nói hẳn là phải ngồi xe của hắn.

Trở lại nhà, phát hiện Triệu Trọng Sơn ở nhà, thấy nàng trở về thì nói cho nàng một câu: "Tiểu Mịch, tối hôm nay Hồ Đại Nạo đầu thôn Bắc muốn mời ta ăn cơm, bọn ta liền xuống không ở nhà ăn cơm."

Chu Mịch nghe xong gật đầu, lúc nông nhàn (thời gian rảnh rỗi sau vụ mùa) nam nhân trong thôn thỉnh thoảng sẽ tụ chung một chỗ uống chút rượu, Chu Mịch cảm thấy cái này cũng chẳng có gì, hôm nay nàng ở trên trấn cũng không có mua đồ gì, liền tính bảo Tiểu Lý thị gửi lại hai bản tuyến đưa cho nàng.

Kết quả Tiểu Lý thị không ở nhà, Chu Mịch không thể làm gì khác hơn là đi đường vòng một chuyến tới nhà Lưu tẩu tử, phát hiện Tiểu Lý thị cùng Lưu tẩu tử còn có Lục thị Triệu Tề gia đang ngồi trong phòng.

Lưu tẩu tử cùng Tiểu Lý thị thấy nàng tới thì chào hỏi nàng, mà Lục thị bởi vì so với Chu Mịch nhỏ năm hơn, liền đứng dậy kêu một tiếng chị dâu.

"Hôm nay thật khó được, tụ tập đông đủ như vậy là nói cái gì sao?" Chu Mịch cười tủm tỉm hỏi.

"Nhắc tới người a, thật sự không chịu nổi nên rú rít, chúng ta đang nói nam nhân của người đấy, người lại tới, người thính tai thế?" Tiểu Lý thị trên ghẹo nói.

"Ha ha, ta nào có chức năng này, nói gì về Trọng Sơn chứ?" Chu Mạch không nhận được hỏi.

"Tẩu tử, ngày hôm nay tẩu không ở nhà, buổi sáng xảy ra chuyện." Lục thị cũng không cam chịu đứng ở phía sau nên cung cấp tình báo cho Chu Mạch.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Chu Mạch nghi ngờ hỏi.

"Sáng hôm nay, mấy đứa trẻ trong thôn chơi bên dòng suối, dòng suối này đã kết thành băng, bọn họ đang ở phía trên trượt băng, nhưng không khéo con trai của Hồ Đại Nạo là Ngưu Oa rơi xuống." Lưu tẩu tử nói tiếp, ba người tổ chức thành đoàn thể cầu nhau với Chu Mạch buổi sáng xảy ra đủ loại.

"Còn dư lại mấy đứa bé khóc la hét chạy đến trong thôn gọi người, nhà người ở đầu Nam, cách dòng suối này gần nhất, Trọng Sơn vừa nghe có người rơi xuống nước liền vọt ra." Tiểu Lý thị nói tiếp lời Lưu tẩu tử.

"A, Trọng Sơn không có chuyện gì chứ?" Trục giác Chu Mạch hỏi, sau đó nhớ tới mới vừa rồi ở nhà còn gặp Trọng Sơn, câu hỏi chưa ra khỏi miệng cũng liền thu lại.

"Thân thủ Trọng Sơn thật là lưu loát, vừa chạy vừa cởi áo bông, theo chỗ Ngưu Oa rơi xuống nước rồi nhảy xuống, cũng không lâu sau liền xách đứa bé kia lên." Lưu tẩu tử đáp.

Chu Mạch nghe xong thở phào nhẹ nhõm, chỉ là lại cảm thấy

chuyện kia của mình cũng không cần thiết nói, chỉ là nghe có chút sợ mà thôi.

"Đứa bé kia không có chuyện gì chứ?" Chu Mịch bỗng chốc quan tâm nhớ tới người được cứu.

"Đứa bé bị chút hàn, không có việc gì, người nghe thế còn chưa có phản ứng gì?" Tiểu Lý thị không nhịn được hỏi.

"Phản ứng? Ta nên có phản ứng gì, người được cứu sống là tốt rồi a." Mặt Chu Mịch buồn bực nói.

"Hồ Đại Nạo là ai người biết không?" Lưu tẩu tử có chút phát cáu, chọc cánh tay Chu Mịch hỏi.

Chỉ là nàng thấy mặt Chu Mịch mê mang, biết nàng là thật không biết, nghĩ đến kể từ sau khi nàng bị ngã trúng đầu, thật sự là không biết người trong thôn chút nào, không nhịn được than thở: "Ai, Hồ Đại Mạo chính là đại ca của Hồ Nhị Lệ, đại ca ruột."

Chu Mịch nghe trong lòng chột căng thẳng, chỉ là cũng phản ứng kịp, vô luận là đứa bé của ai, Triệu Trọng Sơn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Vì vậy nàng nở nụ cười: "Cho dù là đại ca của ai, cháu trai của người nào, người đó vẫn là nên cứu."

"Trọng Sơn cứu người chúng ta cũng không nói gì, chỉ là quan hệ này, người nói trong khoảng thời gian này chúng ta cũng ở trước mặt người đàm luận Hồ Nhị Lệ đó không ít. Cũng không thấy người có phản ứng gì, ngược lại sáng hôm nay Trọng Sơn cứu người xong, Hồ nhị tiểu thư này đi đến gần không biết nói cho Trọng Sơn nhà người cái gì, dù sao chỉ thấy Trọng Sơn khiển trách nàng ta mấy câu, sau đó mặt liền đen lại, Hồ Nhị Lệ còn giống như rơi nước mắt ấy. Nhìn

dáng dấp Trọng Sơn cũng đoán được nàng ta nói không phải là lời gì hữu ích rồi." Tiểu Lý thị không nhịn được lại nói cho Chu Mịch hiểu biết buổi sáng. d.đ.l.q.đ

Chu mịch nghe trong lòng vui rạo rức, nhìn dáng vẻ này hẳn là Triệu Trọng Sơn thẳng thắn với Hồ Nhị Lệ, như vậy sau này mình có phải hay không có thể vô tư nữa a.

"Chỉ là, người cũng không thể phớt lờ, ta thấy Hồ Nhị Lệ này không phải là cái loại có thể hiểu ra." Lục thị nhắc nhở tiếp, sau đó lại hung tợn nói: "Mấy ngày nay hồ ly tinh kia cũng tiếp cận nhà chúng ta, không chừng nghĩ ra điểm quan trọng hại người gì đấy."

Chu Mịch nghe chuông báo động trong lòng lại gõ, cái này thật không nói chính xác, mặc dù nàng chỉ cùng tiểu tam tiềm ẩn gặp mặt chính diện một lần, là có thể rõ ràng cảm thấy nàng ta không phải một người sẽ dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Ba nữ nhân lại giảng dạy cho Chu Mịch nửa ngày, họ chia ra lấy kinh nghiệm thành công cùng thất bại của mình dạy dỗ cho Chu Mịch ngự phu chi đạo. Nói nàng thường ngày như nàng dâu nhỏ, cảm giác hoàn toàn bị Triệu Trọng Sơn đè ép, tiếp tục như vậy không thể được, nam nhân thì càng không chút kiêng kỵ đi ra ngoài tìm nữ nhân.

Cho tới bây giờ Chu Mịch không phải nữ nhân cổ đại chỉ là ngoài mặt bảo thủ mà thôi, phía sau cánh cửa đóng kín thì lời nói thô tục gì cũng sẽ nói, nghe nàng đều mặt đỏ tim đập.

Giảng bài vẫn tiến hành đến mặt trời xuống núi, bởi vì tất cả mọi người phải đi về làm cơm tối liền giải tán, Chu Mịch về đến nhà phát hiện Triệu Trọng Sơn đang chuẩn bị ra cửa, trong tay là một bầu rượu nói ít ngày trước ở trên trấn mua.

Triệu Trọng Sơn thấy nàng trở lại, chỉ là chào hỏi, nói mình đi ra ngoài uống rượu, không cần làm cơm cho mình, cũng sẽ không trở về quá muộn, bảo mình giữ cửa lại.

Chu Mạch nghe gật đầu nói biết. Sau đó liền quay người vào phòng bếp nấu cơm, nam nhân không ở nhà hai mẹ con họ ăn cơm cũng chưa bao giờ hạ xuống, cũng có thịt có món ăn.

Chu Mạch cùng Đông Nhi vừa nói vừa cười ăn xong cơm tối, Đông Nhi, tự mình rửa mặt súc miệng một cái liền lên giường, Chu Mạch cũng rửa mặt xong chui vào ổ của Đông Nhi, hai mẹ con lại chuyện trò một lát, chủ yếu là Chu Mạch không tránh được phong tục kể cho Đông Nhi truyện cổ tích kiếp trước.

Tối hôm nay kể là công chúa Bạch Tuyết, khi nói đến lúc công chúa Bạch Tuyết bị mẹ kế đưa cho nàng một quả táo độc, trong lòng Chu Mạch nghĩ, nếu Hồ Đại Nạo là đại ca của Hồ Nhị Lệ, đã phân ra ở riêng, mà Hồ Nhị Lệ vẫn cùng cha mẹ của nàng ở chung. Nhưng hai người dù sao cũng là thân huynh muội, mà Hồ Nhị Lệ đang suy nghĩ phương pháp tiếp cận Triệu Trọng Sơn, tối nay bọn họ còn phải uống rượu, say rượu dễ dàng mất lý trí nhất. Còn nhớ tới hôm nay Hồ Nhị Lệ ở trần trên thoáng một cái bóng dáng đã vụt qua.

Chu Mạch không nhịn được ở trong chăn nóng hổi rùng mình một cái, nàng càng nghĩ càng sợ, ngộ nhỡ nếu người Hồ gia liên thủ sử dụng thủ đoạn đối với Triệu Trọng Sơn, hắn thật đúng là tránh không thoát, nghe nói Hồ Đại Nạo khi còn bé đã chơi cùng Triệu Trọng Sơn rất tốt, cũng là kể từ khi muội muội mình gả đi về sau mới không lui tới.

Càng nghĩ càng sợ, Chu Mạch nhìn Đông Nhi bên cạnh đã ngủ, rón rén đứng lên, mặc quần áo tử tế liền khóa cửa đi ra ngoài.

Chu Mịch còn không biết nhà Hồ Đại Nạo ở chỗ nào, vì vậy trước hết nàng đến nhà Tiểu Lý thị, bắt nàng từ trong chăn ra hỏi nhà Hồ Đại Nạo ở nơi nào?.

"Đã trễ thế này, người hỏi cái này làm gì?" Tiểu Lý thị mở ánh mắt nhập nhèm hỏi nàng, phần lớn người trong thôn là mặt trời lặn mà nghỉ, đốt đèn dầu vẫn phải phí tiền.

"Trọng Sơn đến nhà hẩn uống rượu, bây giờ còn chưa có trở lại, ta đi xem một chút chuyện gì xảy ra." Chu Mịch vội vàng nói.

"A, ở thôn Bắc đầu thứ hai đếm ngược đứng hàng đối diện tay trái phòng Đệ Nhất Gia ở đường cái." Tiểu Lý thị đáp.

Nhìn Chu Mịch xoay người rời đi, nàng vội vàng ở sau lưng bổ túc một câu: "Tiểu Mịch, người kéo Trọng Sơn về nhà là được, cũng đừng gây sự a."

Chu Mịch nghe được câu trả lời của nàng, dưới chân thật nhanh chạy tới đầu thôn Bắc, nàng sợ mình đi muộn một bước Triệu Trọng Sơn liền phạm phải sai lầm lớn.

Trong óc tất cả đều là nhớ chuyện nhiều vô số về mấy tháng này tới nay ở cùng Triệu Trọng Sơn, lần đầu tiên thấy hẩn lúc cặp mắt hẩn tràn đầy lệ quang, lúc hẩn làm nghề thợ mộc nghiêm túc, hẩn đối với Đông Nhi thương tiếc, lần đầu tiên tiếp xúc thân mật sau đó hẩn dịu dàng vuốt ve.

Nếu như nàng thật chậm một bước, khiến người Hồ gia thực hiện được thủ đoạn, nàng không dám tưởng tượng sau này làm như thế nào qua, trong lòng tự trách muốn đập đầu vào tường, nàng nên ngăn Triệu Trọng Sơn, biết rất rõ ràng Hồ Đại Nạo ấy là đại ca Hồ Nhị Lệ; Triệu Trọng Sơn cũng thật là, biết tình trạng như vậy còn đi Hồ gia, mặc dù không ở cùng

Hồ Nhị Lệ trong một cái nhà, nhưng kiềng dè người thì chàng lại không biết a.

Một đoạn đường ngắn ngủn, trong lòng nàng ngàn vạn suy nghĩ, chỉ là đã nghĩ tốt dự tính xấu nhất, nếu Triệu Trọng Sơn bị rút gục xuống bị nhét vào trong chăn Hồ Nhị Lệ, nàng chỉ có hận vận khí của mình không được, nếu như Triệu Trọng Sơn tỉnh lại chính là không nhận nàng kia sẽ cùng hắn đứng chung một chỗ đối mặt sau mưa gió, nếu như hắn là nam nhân vì ý thức trách nhiệm mà nhận chuyện như vậy, thì hai người chỉ có một chung hai chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Đang lúc Chu Mịch sắp tới nhà Hồ Đại Nạo, cảm ơn nguyên chủ ban tặng, ánh mắt nàng ấy quá tốt nhìn thấy trước mặt có hai bóng người kín đáo gặp nhau leo trèo lay động hàng rào ngoài sân nhà Hồ Đại Nạo, vội vàng khom lưng nhỏ giọng nói.

"Lão bà tử, bà nói Đại Nạo chuốc say Trọng Sơn sao?" Nghe âm thanh hẳn là lão hán năm sáu chục tuổi hỏi.

"Không thành vấn đề, không phải đã nói với ông rồi sao, chiều hôm nay Nhị Lệ đi trấn trên mua thuốc, cho dù tửu lượng hẳn tốt hơn nữa, có thể chịu được thuốc mê này sao?" Âm thanh này Chu Mịch biết, là tiếng của lão nương Hồ Nhị Lệ.

"Ai, chúng ta làm như vậy là có chút không chân chính, ta lo lắng ngày mai Trọng Sơn tỉnh dậy sẽ trách chúng ta không nói, chết cũng không nhận thì sao." Hồ lão hán nói.

"Cái gì mà không nói, sau này Nhị Lệ gả đi đối với hẳn tốt chút, nói cho cùng phải trách ông, ban đầu nếu ông gả Nhị Lệ cho Trọng Sơn, nếu không làm sao đến tình trạng này." Hồ lão bà trách cứ.

"Người chỉ biết trách ta, lúc trước cũng không biết là người nào bị Vương gia cho bạc sáng mắt, khóc kêu nhất định phải gả nữ nhi cho Vương gia." Hồ lão hán nói.

Hai người liên thấp giọng cãi vã, Chu Mịch nghe được hai chữ thuốc mê, trong lòng càng thêm hồi hộp, nhưng khổ nỗi hai người trước mắt canh giữ ở cửa nhà Hồ Đại Nạo, mình không có biện pháp đi vào, mà trong phòng mới vừa rồi đã

có tiếng uống rượu huyền não truyền tới, nàng cúi đầu lượm mấy viên gạch nhỏ, ném tới nhà Ngọc Mễ Đóa cách vách, chỉ nghe mấy tiếng hô từ bên cạnh truyền tới, hai người đang cãi vã cũng dừng lại, vội vàng tiến tới nhìn, Chu Mịch liền thừa dịp ngay lúc này khom lưng đi vào nhà Hồ Đại Nạo.

Chỉ là, nàng không trực tiếp xông vào phòng chính, bởi vì mùa đông trời lạnh, phòng chính đóng cửa cực kỳ chặt chẽ, chỉ đứng ở cửa nghe động tĩnh bên trong.

Nhưng Chu Mịch nghe một lát, bên trong nửa điểm âm thanh cũng không có, nàng nóng nảy, trực tiếp phá cửa mà vào, vừa đi vào nhìn, tổng cộng ba nam nhân ngồi ở trên giường, một người trong đó đã uống say nằm trên giường, Triệu Trọng Sơn ở đó lim dim, nghe được tiếng vang mở cặp mắt lim dim ra, một người khác ngồi ở vị trí chủ nhân là Hồ Đại Nạo rất tỉnh táo, nhìn dáng dấp căn bản không có uống bao nhiêu.

Hồ Đại Nạo thấy Chu Mịch cứ như vậy phá cửa mà vào, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó lộ vẻ châm chọc, nói với Triệu Trọng Sơn bên cạnh vẫn mê man: "Huynh đệ, vợ của người quản người thật nghiêm, đến tận nơi này tìm người rồi, uống rượu cũng không cho người uống yên ổn. Nữ nhân thì phải chăm chỉ dọn dẹp, ba ngày không đánh nàng có thể trèo lên đầu nam nhân."

Nói xong khinh miệt nhìn lướt qua Chu Mịch.

Mặt Triệu Trọng Sơn bình tĩnh nghe xong lời của hắn cũng mơ hồ có chút không vui, nhưng ngoài miệng lại nói: "Hồ đại ca, trời không còn sớm, ta nên về nhà rồi." Nói xong cũng lảo đảo muốn đứng dậy.

Mà Hồ Lạc Tai vội vàng kéo hắn lại, trong miệng la hét: "Huynh đệ, còn chưa có uống cạn hứng đấy, người không dễ

dàng gì tới một chuyển, không cho người uống sảng khoái sao có thể để cho người đi, đây không phải là không cho đại ca mặt mũi sao? Đến, đây là một bầu rượu ngon, mới vừa chỉ lo uống rượu người mang đến, ném thử rượu này một chút xem." Cái tay còn lại bấm một cái bô tới trên bàn người kia, sau đó người nọ bị đau ngắc đầu, vừa muốn mắng chửi liền thấy ánh mắt Hồ Đại Nạo, vội vàng bung rượu lên, la hét uống nữa.

Chu Mạch vừa nhìn liền nổi giận, vốn là gấp gáp, nghe được Hồ Đại Nạo nói câu nữ nhân sẽ phải chăm chỉ dọn dẹp càng thêm nổi trận lôi đình, không ngờ các người ở trước mặt ta diễn hai bô (hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói) như thế, người nghĩ cô nãi nãi ta là ăn chay lớn lên a.

Thấy Triệu Trọng Sơn lại không có ý thức bị Hồ Đại Nạo nhét ly rượu vào tay, nàng tiến lên giật ly rượu trong tay Triệu Trọng Sơn, ném xuống đất sau lại đưa tay đi đẩy cánh tay Hồ Đại Nạo vẫn lôi Triệu Trọng Sơn ra. Trong miệng tức giận kêu la: "Hắn không uống, người không nghe thấy sao? Người điếc à!"

Hồ Đại Nạo thấy nàng ở trước mặt mình ném cái ly tại nhà mình, lửa giận cũng vọt lên, hắn đứng dậy đẩy bả vai Chu Mạch.

Dù sao không có phòng bị, bị một đại nam nhân đẩy, Chu Mạch lão đảo một cái, bô tới trên mép giường. Nàng quay người nhìn Hồ Đại Nạo đang nổi giận dùng dùng nhìn mình chăm chăm, tức thì nóng giận cười, "Người là nam nhân mà lại đi đánh nữ nhân, hôm nay là người động thủ trước, đừng trách cô nãi nãi ta không khách khí!"

Chu Mạch nói xong tiến lên đâm móc vào quai hàm Hồ Đại Nạo, Hồ Đại Nạo bị đau muốn đưa tay tát Chu Mạch, kết quả

bị Chu Mịch linh hoạt trốn, đến phía sau hấn, bay lên một cước đá hấn nằm mặt đất, Hồ Đại Nạo dập đầu vào mép giường sau đó bò trên mặt đất, Chu Mịch không đợi hấn phản ứng kịp đứng dậy, đi lên quyền đấm cước đá một trận, đánh hấn kêu oa oa.

Triệu Trọng Sơn và vị kia ở bên cạnh bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, chỉ là Triệu Trọng Sơn lắc đầu một hồi, vội vàng gọi Chu Mịch dừng tay, đừng đánh.

Mà người bên ngoài cũng đã nghe đến động tĩnh bên trong, lão tử, mẹ, vợ, muội muội của Hồ Đại Nạo, đám người này tiến vào vừa nhìn, con trai mình, trượng phu, đại ca bị một nữ nhân đánh, như vậy cũng được sao, rồi rít tiến lên giúp một tay.

Vì vậy mới vừa rồi một chọi một mọi người biến thành quần đấu, cũng chỉ là Chu Mịch một người đối phó với cả nhà bọn họ. Mà Triệu Trọng Sơn vội vàng lão đảo xuống giường, hôm nay hấn thật bị chuốc rất nhiều, hấn nhìn tất cả mọi người đánh một mình Chu Mịch, đâu còn ngồi được, vội vàng trước lên kéo Hồ lão hấn, dù sao những người khác đều là nữ nhân. Nhưng Hồ lão hấn đang nổi nóng, đâu để ý, trực tiếp vung tay một cái liền rút Triệu Trọng Sơn uống đến say lướt khướt lướt qua một bên.

Ánh mắt Chu Mịch quét qua nam nhân của mình bị đánh, lửa giận trong lòng càng lớn hơn, cũng không quản Hồ Đại Nạo trên đất, dù sao đã đánh đủ rồi, mà là nghiêng đầu chuyên tâm đối phó bốn người trước mắt, bản thân nàng có võ thuật hơn nữa thù cũ hận mới, vung ra năm đấm đều uy thế hùng hực, mà dưới chân cũng không nhàn rồi, trước một cước đá vào bụng Hồ lão hấn để cho hấn ngừng nghỉ một lát, sau đó chuyên tâm dọn dẹp ba nữ nhân kia.

Đối với Hồ lão thái bà và nàng dâu Hồ Đại Nạo nàng giữ chút

tình cảm và thể diện, dù sao đều là nữ nhân, cũng không dễ dàng. Nhưng là đối với Hồ Nhị Lệ, nàng đều không khách khí chút nào, quả đấm cùng bàn tay chuyên hướng trên mặt nàng ta mà đánh, nàng ta không phải tự hào có một gương mặt mê hoặc chúng sinh sao, tối hôm nay nàng sẽ để cho gương mặt này nở hoa.

Chỉ thấy trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng nhỏ hẹp có một nhóm người đang đánh nhau, thật là náo nhiệt, nhưng chỉ chốc lát sau liền yên tĩnh, bởi vì Chu Mạch đánh bọn họ nằm xuống hết, mà chính nàng cũng vinh quang đánh tiểu tam bên trong trận đấu này đến bị thương chảy máu, trên mặt bị Hồ Nhị Lệ móng tay dài quẹt cho một phát, mới vừa rồi hưng khởi không cảm thấy đau, hiện tại dừng lại thấy đau rất.

Chu Mạch hối hận mình không có nuôi móng tay dài, nếu không có thể quẹt mặt nàng tới hai vết, chỉ là thấy mặt Hồ Nhị Lệ này đã sưng thành bánh bao, hoàn toàn không thấy bộ dáng trước kia nàng khiến người ta thấy yêu thương, trong lòng Chu Mạch vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Mà miệng Hồ lão thái bà rất là không sạch sẽ, không ngừng mắng Chu Mạch, thối, bà điên, vì vậy Chu Mạch vốn chuẩn bị đi qua bà ta lại đi lên tát bà ta mấy cái, bà ta cũng không dám mắng nữa, chỉ còn lại ai oán.

Một Triệu Trọng Sơn bên cạnh che cái trán bị thương, trợn mắt ngoác mồm mà nhìn tình huống trước mắt, hắn mấy lần nhớ tới không biết làm sao lại uống rượu quá nhiều dẫn đến không bò dậy nổi, chỉ có thể trong miệng la hét bảo tất cả mọi người không nên đánh. Hắn thật sự không nghĩ ra làm sao sẽ đến nước này.

Đánh cho những kẻ đáng ghét này một trận tê người, Chu Mạch ngẩng cao đầu đỡ Triệu Trọng Sơn trở về nhà mình,

nghĩ thầm sau đó về nhà không chừng còn có một trận đấu ác liệt phải chiến, để lại cả nhà lão Hồ trong phòng rên rỉ, oán hận.

Triệu Trọng Sơn đã say đi hình chữ S rồi, nhưng là đầu hấn vẫn còn có chút rõ ràng, miệng nói chuyện đã không phải là rất lưu loát: “Tiểu, tiểu Mạch, ngươi không bị, bị thương gì chứ? ?”

Chu Mạch nhìn hấn như vậy mà còn quan tâm mình, tức giận trong lòng biến mất một chút, lắc đầu nói không có. Chỉ im lặng dắt hấn lên đường, Triệu Trọng Sơn thấy nàng như vậy, biết trong lòng nàng không thoải mái, nên cũng không nhiều lời.

Hai người về đến nhà, Triệu Trọng Sơn bởi vì tác dụng của rượu cồn, ngã đầu xuống liền ngủ, mà Chu Mạch lại rửa mặt thu thập một phen mới ngủ, nghĩ thầm trải qua cuộc ác chiến tối hôm nay, ngày mai không biết cái gì đang chờ đấy.

Mặc dù nói họ Triệu ở trong thôn xóm thuộc về đệ nhất đại tính, mà họ Hồ người ta cũng không ít, hưởng chi chính là người họ Hồ, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Người trong thôn nổi lên tranh cãi, chỉ cần không đánh chết người, đánh bao nhiêu trong nha môn cũng sẽ không quản, mà hiển nhiên người trong thôn cũng không có thói quen đi cáo quan, bọn họ cảm thấy đánh thua chính là thua, cùng lắm thì tiếp theo đánh lại hoặc là mời Tộc trưởng phân xử.

Mà trong thôn cũng có không quy củ bất thành văn, chính là nam nhân không thể cùng nữ nhân đánh nhau, như vậy là muốn bị người cười đến rụng răng. Một đại nam nhân ở nhà như thế nào đánh vợ cũng sẽ không bị người nói gì, nhưng muốn đi ra ngoài đánh nữ nhân khác, xương cốt cũng bị người đâm xuyên.

Ngày thứ hai trời mới vừa tờ mờ sáng, Triệu Trọng Sơn liền tỉnh, hấn tỉnh vì khát, nhưng sau khi đứng dậy chưa kịp uống nước trong óc liền phát ra ký ức như thật như mơ tối ngày hôm qua, hơn nữa phía ngoài gió lạnh thổi, hấn giật thót mình, vội vàng đánh thức Chu Mạch.

"Tiểu Mạch, chuyện xảy ra tối qua là thật?" Hấn vội vàng hỏi, Chu Mạch bị hấn lay tỉnh, vốn là có chút bực bội khi rời giường, nghe hấn hỏi như thế càng thêm tức giận.

"Đúng, đánh Hồ Nhị Lệ của chàng rồi, thế nào, đau lòng sao?" Thở phì phò lời nói không thông qua đại não liền hỏi ra.

Triệu Trọng Sơn nghe xong chân mày nhíu sâu hơn, giọng nói cũng tăng thêm: "Tiểu Mạch, tối hôm qua nàng đến Hồ gia đại náo một trận, chỉ là bởi vì không yên lòng ta cùng Hồ Nhị Lệ sao? Người có biết hôm qua tại sao ta tự mình mang rượu tới? Còn không phải là sợ bọn họ dùng thủ đoạn."

Chu Mạch nghe cố gắng hạ thấp âm thanh, khí thế nhưng không có yếu xuống: "Nếu chàng biết bọn họ có ý không tốt, tại sao còn muốn đi uống rượu? Hơn nữa còn uống nhiều như vậy!"

" Buổi sáng hôm qua sau khi cứu Ngư Oa, Hồ Đại Nạo muốn ta buổi tối đến nhà hấn uống rượu, ta liền cự tuyệt, nhưng hấn còn là cầm lấy tay ta không thả cầu xin ta đi, còn kém quỳ xuống, ngay trước mặt nhiều bà con như vậy, cuối cùng ta không thể cự tuyệt nữa." Triệu Trọng Sơn thở phì phò giải thích.

"Phải nói uống nhiều như vậy, hôm qua cùng uống rượu còn có Hồ Đại Thụ đầu thôn Đông, chính là người nàng nhìn thấy đó, hấn là ân nhân cứu mạng ta, hấn bảo ta uống ta không

thể không uống. Chẳng qua ta vẫn giữ lại tâm tư, từ đầu đến cuối cũng không đụng tới rượu Hồ gia bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

"Nhưng chàng uống say!" Chu Mạch nghe hần nói như vậy cũng không mãi dây dưa, trực tiếp kháng nghị nói.

"Ta thừa nhận là lỗi của ta, uống một bầu rượu đã say rồi, có thể là do quá lâu không uống rượu, nhưng mà đầu ta vẫn tỉnh tường, lúc nàng xông vào ta đã quyết định chuẩn bị rời đi Hồ gia." Triệu Trọng Sơn nói đến xin lỗi khí thế nhưng lại yếu đi không ít.

"Ta đi nhà hần tìm chàng, vừa tới cửa liền nghe hai lão hồ ly kia nói chiều hôm qua Hồ Nhị Lệ đi trấn trên mua thuốc mê, nói muốn nhét người đang mê đảo nhét vào ổ khuê nữ bọn họ." Chu Mạch tiếp tục bất mãn nói.

Triệu Trọng Sơn nghe nhú mày kiếm một cái, "Người nhà này thật đúng là. . . . ." Lời khó nghe phía sau hần không nói ra miệng.

"Thật là không biết xấu hổ, ta xem cả nhà bọn họ không có gì hay, đều âm hiểm xảo trá." Chu Mạch không nhịn được nói tiếp.

Triệu Trọng Sơn nghe xong lắc đầu cười khổ, nói một câu, nàng a! Chu Mạch thấy bộ dáng hần như vậy, gặp may tựa sát hần, ôm hông của hần nói: "Chàng đừng lo lắng, binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản. Tại sao chúng ta phải sợ bọn hần chứ?"

Triệu Trọng Sơn không có trả lời, tay lại không ý thức vỗ bả vai Chu Mạch, "Chuyện này chung quy là do ta không đúng, chỉ lo phòng người một thước, không ngờ bọn họ còn có một trượng chờ ở đó. Lại càng không ngờ người nhà bọn họ lại. . .

. . . Tới tình trạng này." Hắc dừng một chút, lập tức phản ứng kịp: "Tiểu Mạch, tối qua ta vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, làm sao nàng biết võ công?"

Chu Mạch nghe xong lời của hắc hoàn toàn không có ý tức giận, trong lòng rất thoải mái, cảm thấy cho dù sau đó phải đối mặt bao nhiêu người bức bách, cũng không sợ, vợ chồng liên tâm, kỳ nghĩa đồng tâm. Nhưng hôm nay thấy hắc hỏi như thế, nhần nhó không biết nên làm sao trả lời, nàng biết mấy chữ thì còn có thể tìm chút lấy cớ, thế nhưng chuyện có võ công thật nhất thời không tìm được cái cớ tốt.

"Trọng Sơn, không phải chàng khát nước sao? Ta đi bung nước cho chàng." Chu Mạch vội vàng tránh khỏi ngực của hắc, khoác áo bước xuống giường, Triệu Trọng Sơn thấy thế chỉ lắc đầu, mặc dù trong lòng hắc nghi ngờ càng ngày càng nặng, nhưng trước mắt phải đối mặt là một cuộc ác chiến sau khi trời sáng.

Chu mạch bung nước cho hắc đi vào, sau khi Triệu Trọng Sơn uống chút, nhìn bầu trời bên ngoài đã tờ mờ sáng rồi, hắc nghĩ một chút, nói cho Chu Mạch: "Tiểu Mạch, nàng bây giờ cũng nên trang thủ, đưa Đông Nhi đến Lão Viện, sau đó dắt ngựa chúng ta cho Hà thúc, để cho hắc ra roi thúc ngựa đi trấn trên, trấn trên tổng cộng có ba tiệm thuốc, để cho hắc đến tra từng nhà, nàng đã nghe bọn họ nói Hồ Nhị Lệ đi trấn trên mua thuốc, vậy thì nhất định có ghi chép, sau khi tra được mang theo người bán cùng sổ sách của nhà đó. Ta đi đem Triệu Tam gia cùng một số thúc bá huynh đệ kêu đến, chuyện tới chúng ta cũng không sợ. Nàng ở Lão Viện đợi không nên quay lại."

"Ta không thể để cho chàng đi đối mặt một mình, đợi bọn ta đi tìm Hà thúc xong sau đó lập tức trở lại." Chu Mạch không thuận theo, kiên định nói.

"Tiểu Mạch, nghe ta an bài, nàng ở Lão Viện đợi, chuyện giải quyết xong ta sẽ tới đó tìm nàng." Triệu Trọng Sơn cũng kiên trì.

Thấy bộ dạng Chu Mạch còn không theo, hắn không nhịn được thở dài: "Tiểu Mạch, tháng nguyệt tín này nàng đã chậm trễ năm ngày không tới, vẫn nên cẩn thận chút cho thỏa đáng, hôm qua nàng gây chiến như vậy, bây giờ ta nhớ tới cũng cảm thấy sợ. Nàng ở Lão Viện đợi cho thỏa đáng, ngộ nhỡ sau đó mọi người động thủ, cũng không đụng tới nàng. Chuyện là do ta mà ra, ta sẽ xử lý tốt."

Triệu Trọng Sơn nói một mạch xong những câu này sau đó liền đứng dậy mặc quần áo, Chu Mạch thấy thế biết mình kiên trì nữa cũng phí công, cũng không dám kéo dài, vội vàng theo sát phía sau, đi trước đánh thức Đông Nhi ở sát vách.

Triệu Trọng Sơn vừa ra khỏi cửa liền nhắc nhở Chu Mạch mang cho Hà thúc năm lượng bạc, Chu Mạch nghe xong gật đầu nói được.

Một tay Chu Mạch dắt Đông Nhi cặp mắt tỉnh táo, một tay dắt nhóm lão Mã đi đến Lão Viện, trong khi đến đó, tất cả mọi người vẫn chưa rời giường, trước gọi Tôn thị tỉnh, sau đó gọi Triệu Hà thúc ra, trước mặt bọn họ Chu Mạch nói tóm tắt chuyện tối ngày hôm qua một chút.

Triệu Hà thúc vừa nghe, không dám chậm trễ, vội vàng lên ngựa chạy đến trấn trên, Tôn thị nghe xong trong miệng mắng thẳng người Hồ gia là thiếu đức tám đời, chiêu tổn hại như vậy bọn họ cũng có thể nghĩ ra được.

Còn lại Triệu Đại Ngưu hỏi nàng Trọng Sơn đâu rồi, có đi tìm Triệu Tam gia hay không, thấy Chu Mạch gật đầu thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng suy nghĩ một chút vẫn lo lắng, liền

ra cửa Liễu gia đi tìm ca ca của cùng huynh đệ của mình thương lượng chuyện này một chút.

Chu Mạch không nghĩ tới chuyện sẽ náo lớn như vậy, sớm biết như vậy tối hôm qua nàng trực tiếp đem Triệu Trọng Sơn kéo về nhà, không phải như hôm nay làm cho tất cả mọi người nơm nớp lo sợ.

Nàng thận trọng nói xin lỗi Tôn thị, nói mình tối qua quá lỗ mãng, mà Tôn thị thế nhưng lại không trách nàng, chỉ nói chuyện như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra, Hồ gia nén một bụng đầy ý nghĩ xấu, hôm nay không được như ý thì ngày mai vẫn sẽ tiếp tục, cho nên không trách nàng, còn khen nàng đánh tốt.

Nhưng mà vẫn nén không được đáy lòng buồn bực hỏi nàng đánh như thế nào lại thắng được mấy người Hồ gia, Chu Mạch nhăn nhó nói: "Nam nhân thì chuyên đá hạ bộ của bọn họ, một cái đã khiến cho bọn họ không đứng dậy nổi, nữ nhân thì đánh bụng các nàng, đợi các nàng che bụng thì nắm tóc tát bạt tai."

Chỉ là, Tôn thị đối với lời nói của Chu Mạch nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn không nhịn được khen nàng có phương pháp thích đáng, nói nếu cuối cùng tối hôm qua Hồ Nhị Lệ được như ý, Trọng Sơn chỉ có bị đánh rớt răng nuốt vào trong bụng, cười nàng làm thiếp, thú cái loại nữ nhân đó về như c** chuột phá hư nồi cháo lớn, sau này nàng ở trong thôn xóm không ngốc đầu lên được, hơn nữa tương lai còn có thể cho Triệu Trọng Sơn mang đỉnh nón xanh nữa.

Hứa thị ở hướng tây đang lúc cũng đã nghe bọn họ nói chuyện, đỡ bụng đứng lên hỏi làm sao, nhưng bị Tôn thị đuổi về nhà nghỉ ngơi, nói cho nàng biết là không có việc gì, sợ nàng lo lắng động thai khí.

Làm việc nửa canh giờ, trong Lão Viện đã tụ tập hơn mười cô vợ của Triệu gia, có cấp bậc bá mẫu và thím, cũng có chị dâu đệ muội ngang hàng. Các cô nương không lấy chồng bình thường không tham dự loại sự kiện quần thể ẩu đả này, những tiểu tức phụ và bà lão chà sát tay, giống như căn loại thuốc lắc hưng phấn, lần trước đánh nhau đã qua hai năm, tay đã sớm ngứa, lần này cần phải đánh cho đã ngứa; trách Chu Mạch tối qua đi thu thập Hồ Nhị Lệ sao lại không kêu mình, đã sớm không ưa hồ ly tinh đó, ngay cả đại tẩu Lý thị bình thường cùng mình không hợp nhau cũng kích động mà nói đợi lát nữa phải xé nát miệng hồ ly tinh kia, Chu Mạch nghe xong đầu đầy hắc tuyến, mặc dù nàng đã sớm biết cái thời đại này người trong dòng họ ý thức rất mạnh, nhưng bây giờ không có nghĩ đến người dân trên đất này hung hãn tới mức như thế a, các nữ nhân cũng thích đánh nhau như thế a.

Các nam nhân còn lại nghe Triệu Đại Ngưu cùng Triệu Trọng Sơn cho gọi, trực tiếp đến nhà Chu Mạch, chỉ nghe bình thường sơn thôn buổi sáng yên tĩnh lúc này lại náo náo nhiệt nhiệt.

Trong sân nữ nhân càng tụ càng nhiều, có người đã chạy tới nói là thấy một nhóm lớn nam nam nữ nữ của Hồ gia đang chạy tới nhà Chu Mạch.

Các nữ nhân trong sân vừa nghe, đập bể nồi, la hét đến nhà Chu Mạch, vì vậy phần lớn liền hùng dũng kéo nhau đuổi đến nhà Chu Mạch, Tôn thị thấy Chu Mạch không động, hỏi nàng vì sao, Chu Mạch thừa dạ mà nói Trọng Sơn không để cho nàng đi, muốn nàng ở Lão Viện chờ.

Tôn thị nghe xong, gật đầu tán dương Trọng Sơn suy tính có đạo lý, nói cơ hội Chu Mạch đánh nhau ở nơi nào tương đối lớn, trước hết để cho nàng ở Lão Viện đợi.

Thấy mọi người bỏ đi như ong vỡ tổ, Chu Mịch đang ở Lão Viện ngồi chờ, nàng thật sự ngồi không yên, phải đi phòng bếp trước làm điểm tâm cho Hứa thị, sau khi làm xong suy nghĩ một chút có cái gì không đúng, mọi người trong Triệu gia đi cũng chưa có ăn cơm, lúc này trời vừa sáng, lại tiến vào phòng bếp nấu một nồi cháo lớn.

Cho đến khi Chu Mịch cũng nấu được một nồi cháo lớn, cũng không một bóng người trở lại trở lại, nghĩ đến Triệu Hà thúc trực tiếp đến nhà mình, nhưng những nữ nhân kia cũng phải trở lại đưa cho mình cái thư từ a, họ không biết người trong cuộc như mình ở chỗ này nôn nóng giống như kiến bò trên chảo nóng a.

Chu Mịch thật sự ngồi không yên, nói một tiếng cho Hứa thị liền đứng dậy đến nhà mình, để Đông Nhi ở lại chỗ này mà chờ, nàng cảm giác trong bụng mình còn chưa có viên trứng thụ tinh a, lại nói cho dù có nhiều nhất chỉ có mấy ngày, sẽ không có chuyện gì, sau đó mình chỉ trộm nhìn tình huống bên kia một chút.

Sắp tới cửa nhà mình, chu mịch liền thế nhưng không có nghe được trong viện của mình truyền đến bất kỳ âm thanh gì, nàng rón rén vào sát vách Lý Thị Gia trong, theo chân tường nghe lén một cái bên kia truyền tới động tĩnh.

Chỉ nghe bên kia truyền tới âm thanh của một mình Triệu Trọng Sơn, cao vút trầm ổn: "Lý Chính đại nhân, mới vừa rồi Hồi Xuân đường bán thuốc đưa sổ ghi chép ngài cũng nhìn rồi, bầu rượu ôm trở về từ Hồ gia cũng xin đại phu nghiệm qua, chuyện hôm nay ngài xem nên xử lý như thế nào?"

Chỉ nghe kế tiếp một hồi nhốn nha nhốn nháo lên tiếng phê phán, tất cả mọi người đang trách người Hồ gia sử dụng thủ đoạn làm tâm trí mê muội, làm chuyện thất đức như vậy, không phải là người a. Sau đó âm thanh Lý Chính đại nhân

chậm rãi vang lên, trong tiếng chửi bới lung tung lộ vẻ uy nghiêm mười phần: "Trọng Sơn, Triệu Tam gia, chuyện này ta xem ra cứ tính như vậy, Đại Nạo bọn họ làm sai chuyện, nhưng cũng đã nhận được dạy dỗ, sau này bảo bọn họ đừng hoang một chút là được. Chỉ là các người cũng không cần thiết vì chuyện này mà khai báo, hai bên đều thối lui một bước."

"Nếu Lý Chính nói như vậy, vậy chúng ta cũng cho lão ca người chút thể diện, chuyện này cũng không so đo nữa." Âm thanh Triệu Tam gia.

"Chỉ là, Lý Chính đại nhân, hôm nay vợ chồng Trọng Sơn không thể nhận không hãm hại như vậy, kính xin Lý Chính đại nhân cho cái công đạo, về sau chúng ta cùng nhà họ không có bất kỳ qua lại nào, hai bên cũng không lui tới nữa." Âm thanh Triệu Trọng Sơn vang vang có lực, Chu Mạch nghe trong lòng hưng phấn a, nhìn được kích động đi lên bổ nhào vào Triệu Trọng Sơn, đây mới là tướng công của mình nha, quá có lực rồi.

"Trọng Sơn, cái này ta cũng bảo đảm, về sau Đại Nạo của nhà bọn họ tuyệt sẽ không quấy rầy các người nữa. Chuyện hôm nay liền dừng ở đây đi, tất cả mọi người giải tán đi, cũng nên trở về ăn điểm tâm rồi." Sau khi Lý Chính nói xong, liền nghe được đám người bên trong viện tử từ từ tiêu tán, mặc dù người Triệu gia được tiện nghi, nhưng là thật cũng không tra cứu nữa, trừ các nữ nhân nhất quyết không tha ngoài miệng nói thêm mấy câu, cũng đều tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Chu Mạch ghé đầu thấy người trong viện nhà mình đã đi gần hết, chỉ còn lại một chút họ hàng gần thí dụ như Tôn thị, Triệu Hà thúc cùng Triệu Tam gia bọn họ đều còn ở lại, nàng liền ngẩng đầu ưỡn ngực vào nhà mình.

Người trong viện thấy nàng vào vốn đang nói nhỏ giọng nói lại lớn hơn, đặc biệt là Triệu Tam gia hẳn nhìn thấy Chu Mạch đi vào, thở phì phò vào phòng, giống như đây là nhà mình. Sau đó để Triệu Trọng Sơn và vợ của hắn Chu Mạch vào nhà, Chu Mạch quay đầu lại để bà bà giao phó trong phòng bếp của Lão Viện nấu một nồi cháo lớn, để một số người hôm nay tới giúp một tay ăn.

Không đợi hai người vào nhà đứng vững vàng, tiếng trách mắng của Triệu Tam gia đã vang lên: "Hai người các người đều không có tâm, biết Hồ gia không có người nào tốt thì tránh đi, sau này không có chuyện gì thì đừng gặp bọn họ." Chu Mạch nghe xong mỉm cười nhìn Triệu Trọng Sơn, nghĩ thầm, cho chàng đi Hồ gia, bị phê bình đi, mà Triệu Trọng Sơn đã cúi đầu nhận lỗi, thừa nhận là sơ sót của mình.

Đang lúc Chu Mạch dương dương tự đắc vui sướng khi người gặp họa, Triệu Tam gia nhìn nàng nói: "Vợ Lão Nhị, người cũng không làm cho người ta yên tâm, đánh người không đánh mặt, người xem người một chút, đánh người Hồ gia mặt ai cũng giống đầu heo, sau này cũng không thể như vậy."

Chu Mạch nghe xong vội vàng gật đầu nói phải, Triệu Tam gia chẳng qua là lo lắng làm lớn chuyện, cũng rõ ràng sau này đánh người không thể đánh mặt, đánh cái mũi trên đùi bọn họ là được.

Hai vợ chồng đứng nghe giáo huấn nửa buổi mới được Triệu Tam gia thả ra ngoài, người trong viện đi chỉ còn lại Triệu Đại Ngưu cùng Triệu Hà thúc, Triệu Tam gia giáo huấn người xong bị mọi người hộ tống về nhà, cự tuyệt phần cơm của Chu Mịch.

Đợi tất cả mọi người đi hết, hai người cũng không trầm mặc ăn cơm trưa cơm sáng hợp lại thành một bữa cơm, Triệu Trọng Sơn gọi Chu Mịch vào phòng, Chu Mịch biết đã đến lúc hai người ngả bài.

Chỉ là nàng đã nghĩ xong lời giải thích, trước giả bộ đà điều thôi. Đó chính là giả bộ đau bụng, mời đại phu đến xem một chút mình có phải mang thai thật hay không, nếu như quả thật mang thai, thế nào ngả bài với Triệu Trọng Sơn cũng không sợ vì có chỗ dựa rồi.

Nhưng nếu như không mang thai, nàng cảm thấy mặc dù tính khí Triệu Trọng Sơn bướng bỉnh, có thể sẽ không lập tức đuổi mình ra khỏi nhà, nhưng ở giữa hai người luôn sẽ có chút khoảng cách.

Vì vậy, vừa mới vào nhà Chu Mịch liền cau mày vẽ mặt đau khổ ôm bụng, mặt Triệu Trọng Sơn nghiêm túc thấy thế cũng hoảng hồn, vội vàng đỡ nàng lên giường nằm, nói một câu đi mời đại phu liền quay đầu rời đi.

Thấy hắc ròi đi Chu Mịch nhanh chóng giống như kiến bò trên chảo nóng, nếu như chờ một chút đại phu tuyên bố mình không có mang thai vậy làm sao ăn nói với Triệu Trọng Sơn, nàng có chút hối hận mình làm điều thừa, còn không bằng trực tiếp nói rõ ràng với hắc, dù sao đưa đầu cũng là một đao, rứt đầu cũng là một đao, chết sớm siêu sinh sớm, dự tính xấu nhất là hắc hưu mình, hắc căn bản không so đo chuyện mượn xác hoàn hồn là tốt nhất, cùng mình sống

những ngày tốt đẹp, chỉ là thấy hi vọng này trước mắt hết sức mong manh.

Đang lúc nàng chần chừ rối rắm, Triệu Trọng Sơn đã mời Tôn đại phu rĩa hoa râm vào nhà, đi lên trực tiếp bắt mạch cho nàng.

Mặt Triệu Trọng Sơn nghiêm túc nhìn chăm chăm Tôn đại phu, Chu Mạch thừa dịp lúc này vội vàng nháy mắt với lão đầu này, nhưng nàng nháy đến đau mắt, lão đầu kia còn chưa ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lúc này Triệu Trọng Sơn đã phản ứng kịp, giương mắt liếc nhìn nàng một cái, Chu Mạch vội vàng làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra nhìn bên cạnh.

"Trọng Sơn, vợ của người trước mắt nhìn mạch tượng không có mang thai." Tôn Lão Đầu nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Trọng Sơn bên cạnh.

Không đợi Triệu Trọng Sơn trả lời, Chu Mạch nóng nảy: "Đại phu, người xem lại lần nữa, không chừng lập tức có đấy."

Tôn Lão Đầu đầu đầy vạch đen nói: "Cái này không phải xem bao nhiêu thì lập tức có, có chính là có, không có chính là không có." Nói xong lắc đầu nhìn Triệu Trọng Sơn.

"Đại phu, cái này thật có thể có." Chu Mạch kiên trì.

"Cái này thật không có, Trọng Sơn gia, người không tin lão hủ?" Tôn Lão Đầu có chút bức mình.

"Vậy có phải không đủ tháng mới không xem được hay không?" Chu Mạch không buông tha hỏi.

"Người. . . . ." Tôn Lão Đầu tức giận không nói, cũng không thèm nhìn bọn họ, liền quay đầu ra khỏi phòng.

Triệu Trọng Sơn theo sát đi ra ngoài, lưu lại Chu Mạch một mặt thương cảm, lẳng lặng chờ đợi thẩm phán phải đối mặt sau đó.

Đáy lòng không nhịn được thở dài, Chu Mạch cười khổ một cái, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, nếu mình đã sớm nghĩ tới kết cục xấu nhất, tội gì còn phải phí công trì hoãn như vậy chứ, vẫn là thẳng thắn được khoan hồng đi.

Nghĩ thông suốt điểm này, nàng cũng không ở trên giường giả bệnh, thu thập số bạc còn dư, tổng cộng là có ba mươi hai lượng bạc, lấy ra hai lượng đặt ở trong lòng ngực mình, đặt toàn bộ bạc còn dư lại ở trên bàn, đang lúc nàng xoay người chuẩn bị thu thập quần áo của mình thì Triệu Trọng Sơn tiến vào.

"Nàng đang làm cái gì vậy?" Triệu Trọng Sơn nghiêm túc hỏi.

Chu Mạch nghe được câu hỏi của hắn, thả quần áo trong tay ra, bình tĩnh ngồi xuống, sau đó cũng để cho Triệu Trọng Sơn ngồi.

"Trọng Sơn, chàng có thể lên tiếng?" Chu Mạch theo dõi ánh mắt của hắn hỏi.

Triệu Trọng Sơn gật đầu một cái: "Tối hôm qua ở Hồ gia, ta thấy thân thủ nàng mạnh mẽ, là biết chút công phu, còn có thạo bản du ký chủ yếu trong nhà, nàng đã xem xong toàn bộ." Nói xong nhìn chằm chằm Chu Mạch, chờ nàng cho mình một câu trả lời chắc chắn.

"Trọng Sơn, chàng có nghe qua chuyện mượn xác hoàn hồn?" Chu Mạch theo dõi ánh mắt của hắn hỏi.

Triệu Trọng Sơn lắc đầu, trong lòng đã biết nàng đây là muốn vì mình giải thích nghi hoặc, "Ta biết chàng nhất định thật tò mò tối ngày hôm qua tại sao ta có thể nhanh như vậy liền đánh ngã một nhà người Hồ gia?"

Thấy Triệu Trọng Sơn không có theo lời của mình hỏi mình, mà là co rút nhanh chân mày nhìn mình, nàng kéo môi cười khổ một cái, nói tiếp: "Ta là có công phu, ta hiểu biết rõ chàng cũng có công phu, hai người chúng ta so với nhau không biết ai sẽ hơn một bậc. Ngày nào đó có cơ hội tỷ thí một chút thì thế nào?" Nàng sau khi nói xong phát hiện cái chuyện cười này thật không buồn cười.

"Ta không những có công phu, nhận biết chữ cũng không ít so với chàng, cũng có chút bản lĩnh làm ra tiền, ta nhìn không quen nhất chủ nghĩa đại nam tử của chàng, ở thế giới kia chúng ta là nam nữ ngang hàng. Chàng nên biết hơn nửa năm trước Chu Mạch bị người ta vu cáo lén hãm hại người, cộng thêm cuộc sống của mình trôi qua quá buồn khổ gặp trở ngại, không ngờ va chạm kia đã khiến Chu Mạch hương tiêu ngọc vẫn rồi, ta cũng vậy gọi là Chu Mạch, thân xác chết chỉ còn linh hồn, liền mượn xác hoàn hồn."

Triệu Trọng Sơn nghe thế trợn mắt há hốc mồm, hắn không biết phải nói gì, hắn không có lời nào để nói.

"Mượn thân thể của nàng, nhà của nàng trượng phu và nữ nhi của nàng, còn có lòng của nàng." Chu Mạch nói xong lời cuối cùng trong âm thanh mang theo chút thống khổ.

"Tổng cộng chàng đã cho ta ba mươi lượng bạc, hôm nay toàn bộ trả lại cho chàng, ta sẽ mang quần áo của mình đi, quần áo vá cho chàng và Đông Nhi cũng đều đặt ở trong tủ. Đông Nhi là một đứa bé ngoan, ta muốn không cần ta nói chàng cũng sẽ nuôi nàng thật tốt." Chu Mạch ghen ngào nói, lúc này nàng hi vọng Triệu Trọng Sơn nói một câu, chỉ

cần một câu nói hoặc là một vẻ mặt không bỏ được, nàng sẽ có lý do lưu lại, lưu lại nơi này để ở ngôi nhà hơn nửa năm tâm huyết, nữ nhi đau thương hơn nửa năm, yêu nam nhân trước mắt.

Nhưng là, khi đôi mắt Chu Mạch đắm lệ mông lung nhìn Triệu Trọng Sơn thì phát hiện hắn thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn mình, mắt nhìn chăm chăm bên cạnh vách tường, không còn vẻ kinh dị mới vừa rồi, mà là mặt không chút thay đổi.

Thấy hắn như thế, Chu Mạch không có dũng khí cùng hắn ở một phòng, nàng sợ hắn sẽ nói ra lời gì khó nghe, nói cho cùng, mình từ đầu đến cuối cho tới bây giờ cũng không tin tưởng hắn, không xác định thái độ hắn đối với chính mình, nàng cho đến bây giờ là rất xác định tình cảm của mình, cho nên từ lúc bắt đầu nàng tư tâm yêu cầu Triệu Trọng Sơn cũng đáp lại như vậy, để cho hắn theo tính của mình, để cho hắn chuyện gì đều thương lượng cùng mình, để cho hắn cách xa tiểu tam, thế nhưng tất cả đều là nàng chủ động, nàng hôm nay cũng có thể chủ động đi thừa nhận mình là giả, chỉ là để cho nàng chủ động cầu xin Triệu Trọng Sơn lưu mình, nàng lại vụn vụn lần không làm được. Chu Mạch tiện tay lấy hai bộ y phục được bao lại ra khỏi phòng, ra khỏi sân nhà mình dùng rào tre cấm xuống.

Ra khỏi viện, còn hy vọng xa vời Triệu Trọng Sơn sẽ đuổi theo nên Chu Mạch đi rất chậm chạp, thậm chí cẩn thận mỗi bước đi, nhưng là nàng vẫn không thấy nửa điểm bóng dáng của Triệu Trọng Sơn. Vì vậy, nàng tuyệt vọng, đau lòng, rơi lệ.

Nàng cho là hắn có thể cảm nhận được mình thật lòng, bây giờ nhìn lại nhưng không có.

Mới vừa đi tới đầu thôn, liền gặp một đám lão thái thái đốt

đồng củi phơi nắng nơi đó, Chu Mạch cố nén bi thương trong lòng, mỉm cười lộ tám cái răng tiêu chuẩn, từng người thăm hỏi nàng một chút.

Chu Mạch biết rõ đợi đến lúc này Triệu Trọng Sơn còn không đuổi theo mình, là không có cơ hội gì trở lại nữa, nàng còn muốn đi Lão Viện gặp lại Đông Nhi, còn muốn cùng Lưu tẩu tử Tiểu Lý thị các nàng cáo biệt.

Mà cũng chỉ là muốn, cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi, Chu Mạch cảm thấy nếu quả thật đi, có thể mình thật sẽ không đi được, không bằng cứ lặng yên không tiếng động rời đi như vậy, ngược lại ít chút bận tâm thương cảm.

Ra khỏi Triệu thôn, Chu Mạch bước đi chậm không mục đích, trong lòng nàng vốn là nghĩ về nhà mẹ, nhưng mà mới vừa rồi sau khi thắng thắn xong với Triệu Trọng Sơn, nàng chợt không biết nên lấy tâm tình như thế nào để đi đối mặt với Trần thị và Chu Bình, đó là mẹ ruột và thân đệ đệ của nguyên chủ, trong lòng nàng, từ lâu đã coi là người thân nhất của mình, càng thân cận, càng không có dũng khí đi lừa gạt, đi lừa dối.

Cẩn thận nghĩ đến, chỗ duy nhất mình có thể đi chỉ có tòa nhà đã sớm đặt mua ở trấn trên, thì ra đó là đường lui cuối cùng lưu cho mình.

Chu Mạch đi bộ đến trấn trên, trời đã nhanh tối, nàng trước đi khách sạn Phúc Lâm bảo Tiểu Chung đưa mình đến tòa nhà của mình, vội vàng đi mua mấy cái chăn, để người làm trong điểm đi theo mình đến nhà, rồi để cho Hạ Chung rời đi, còn cố ý dặn dò hẳn trước không nên đem chuyện ngày hôm nay nói cho Tào chưởng quỹ bọn họ, sợ bọn họ vì mình mà lo lắng.

Gặp được vợ chồng chủ gánh cửa hàng dầu vùng đã đến nơi

này, là một đôi người già Ngô thị hòa ái dễ gần, bọn họ tuổi gần 50 cũng là không ở không được, hai đứa con trai trong nhà đều trống trọt, hai lão nhân bọn họ có tay nghề mài dầu vùng nên muốn cho trong nhà tăng thêm chút tiền thu. Hôm nay Chu Mịch lần đầu tiên cảm thấy thương để đối với nàng còn công bằng, cho nàng một đôi hàng xóm tốt.

Trừ hai gian cửa hàng sát đường ở đằng trước, còn bên trái hậu viện có một cái phòng ngủ cũng cho bọn họ thuê ở thường ngày, Chu Mịch vốn định đi ăn cơm tối trên đường, sau đó trở lại đánh một giấc.

Mà Ngô đại nương bắt đầu từ hôm nay cũng đã ở trong phòng bếp xuống tay, cho nên không để cho Chu Mịch đi ra ngoài ăn, vì vậy hai nữ nhân hợp tác làm cơm xong, Chu Mịch lựa chọn bỏ qua vẻ mặt quan tâm muốn nói lại thôi của hai lão nhân này, chẳng qua là buồn bực chính mình là một nữ nhân tại sao có thể đơn độc một người mua nhà mua đất.

Nhưng là, hôm nay cả người Chu Mịch đều mệt, cơm nước xong cũng không rửa mặt trở về nhà ngủ, nhớ lại cha mẹ của kiếp trước, kiếp này không thể gặp mặt, nàng không nhận được thút thít, cuối cùng lại khóc rồi ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Sáng thứ hai, Chu Mịch bị tiếng gào trong sân đánh thức, mới vừa ngồi liền nghe được tiếng gõ cửa, nàng nói một câu chờ liền vội vàng bò dậy mặc quần áo.

Vừa mở cửa nhìn, thì ra là Tào phu nhân dẫn Lý ma ma tới, nàng nhìn thấy Chu Mịch đầu tiên là bắt đầu trách mắng.

"Tiểu Mịch, tối qua ngươi lại tới, tới khách sạn Phúc Lâm cũng không gọi ta, ta sẽ phái người tới đây sắp xếp giúp ngươi." Tào phu nhân vừa nói vừa nhìn chung quanh, không thấy nam nhân cùng Đông Nhi xuất hiện.

Tào phu nhân nghi ngờ hỏi Chu Mịch: "Tiểu Mịch, trước đó là tự ngươi dọn dẹp thỏa đáng để cho chồng ngươi với Đông Nhi tới đây ở chung sao?"

Nói ra những lời này Tào phu nhân lại cảm thấy không đúng, lẽ ra phải do nam nhân dọn dẹp a, không nên để một nữ nhân xuất đầu lộ diện đi mua sắm, hơn nữa Chu Mịch về đây vội vàng như thế, nghĩ đến là gặp chuyện gì, nghĩ vậy nàng bảo Lý ma ma đi giúp.

"Tiểu Mịch, ngươi nói thực cho ta biết, trong nhà của ngươi có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Tào phu nhân kéo Chu Mịch chuẩn bị đi ra ngoài rửa mặt lại.

Nghe nàng hỏi như thế, Chu Mịch đè nén chua xót dâng lên trong mắt, mỉm cười nói: "Chồng ta có điểm khó chịu, nhất thời nghĩ không thoáng, vừa đúng nghĩ muốn tới trấn trên làm chút ít vốn mua bán, trước hết một người dời tới đây."

"Vợ chồng nha, đều là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa,

sau đó có thể cùng nhau ở đây, xem ra chúng ta cũng không cần giúp người đặt mua rồi, sau đó hai vợ chồng các người đồng tâm hợp lực đi chọn mua là được." Tào phu nhân cười, kể từ lần trước nàng nghe Tiểu Chung đề cập lần thứ nhất tới trượng phu của Chu Mịch khí vũ hiên ngang, nàng vẫn cho là Chu Mịch sáng suốt, xứng với nam tử như vậy.

Chỉ là mặc dù là nói gì, Tào phu nhân vẫn để Lý ma ma lại giúp một tay quét dọn tất cả phòng cho Chu Mịch.

Quét dọn xong, Chu Mịch lại thuận tiện viết vài mẫu thức ăn cho nàng, dặn nàng mang về cho Tào chưởng quỹ, giữ lại cho điểm mới khai trương mấy ngày nay dùng. Tiễn Lý ma ma đã giúp đỡ đi, Chu Mịch lại tới Ngô gia dùng phần cơm trưa, bởi vì hôm nay là chợ phiên, tất cả tiểu nhi tử của Ngô gia cũng tới đây giúp đỡ bán dầu vừng, sau khi bốn người cùng nhau ăn cơm trưa xong, Chu Mịch chủ động gánh vác việc rửa sạch chén bát, dù sao cũng đã ăn không hai ngày, tóm lại là có chút ngưng ngưng.

Sau bữa cơm trưa rảnh rồi Chu Mịch cũng nhớ tới Đông Nhi, từ sáng hôm qua đưa Đông Nhi đến Lão Viện tới bây giờ cũng chưa gặp qua nàng, từ trước tới nay đây là lần đầu hai người xa nhau lâu nhất, không biết tối qua Đông Nhi ngủ không có mình làm bạn có náo loạn hay không.

Nghĩ đến náo loạn, Đông Nhi cũng chỉ có thể náo loạn với Triệu Trọng Sơn, nhưng thường ngày Triệu Trọng Sơn luôn là một bộ dáng vẻ nghiêm túc, Đông Nhi cùng hắn cũng không phải là hết sức thân cận, không biết tối qua trong nhà chỉ còn lại hai cha con này sẽ chung sống như thế nào.

Nghĩ tới ba chữ "Triệu Trọng Sơn" này, Chu Mịch lại cảm thấy trong lòng buồn buồn, bây giờ không thấy nhau đã một ngày một đêm, thậm chí có chút nhớ nhung nam nhân này, trong lòng vẫn có chút trách cứ, tại sao hắn còn chưa tới tìm

mình.

Đột nhiên, Chu Mịch nghĩ tới, chuyện nàng mua tòa nhà ở trấn trên chưa từng nói với Triệu Trọng Sơn, chuyện ngày hôm qua khẩn cấp, nàng chỉ nói ra mình biết chút gì nhưng không nói có cái gì.

Nghĩ tới đây, Chu Mịch nóng nảy, nếu như Triệu Trọng Sơn tìm đến mình cũng có thể không tìm ra a, nhất thời lại lo lắng hẳn đi tìm Chu gia hỏi, nếu như Trần thị biết rõ mình rời nhà đi ra ngoài còn không phải là nôn nóng như lửa cháy đến nơi a.

Càng nghĩ càng sợ, Chu Mịch không ngồi yên phải đứng dậy đi đầu Trấn Nam họp chợ, nhưng đến đó cũng không nhìn thấy Hồ lão nhân cùng xe lừa của hắn, không thể làm gì khác hơn là lại đi gian hàng cạo đầu cạo râu của Vương Nhất Dao.

Sau khi đến thấy Vương Nhất Dao đang tập trung tinh thần cạo râu cho một người đàn ông trung niên, nàng lặng lẽ đợi bên cạnh hắn, chỉ chờ đến khi hắn rảnh mới phát hiện Chu Mịch.

"Vợ Triệu Nhị, hôm nay lại tới gửi cái gì à?" Vương Nhất Dao cười ha hả hỏi, nhưng mà hắn không nhìn thấy trong tay Chu Mịch có gói lên vật kiện mua xong gì muốn tạm gửi ở chỗ hắn, lại kỳ quái liếc nhìn nàng một cái.

Chu Mịch không định thay hắn giải nghi hoặc, chỉ cười cười nói: "Vương đại gia, hôm nay không có mua thứ gì, chỉ là tới hỏi người, mới vừa rồi Trọng Sơn có tới không? Hai chúng ta cùng đi họp chợ, mới vừa rồi tách ra nên tới chỗ người xem một chút."

"Trọng Sơn a, mới vừa rồi hắn có đi ngang qua nơi này, chỉ là

vội vã giống như đang đuổi theo ai, đi ngang qua ta đây cũng không chào hỏi ta, mới vừa rồi ta còn đang suy nghĩ tại sao tên tiểu tử này hôm nay lại quên lễ tiết, sau khi người nói thế thì đoán chừng là vội vã đi tìm người." Vương Nhất Dao đáp.

Vừa nghe hôm nay Triệu Trọng Sơn có tới trấn trên, hơn nữa cảnh tượng vội vã, trong lòng Chu Mịch thở phào một cái, nàng hoàn toàn có thể tự mình đa tình suy đoán Triệu Trọng Sơn là tới tìm nàng.

"Vương đại gia, lúc người gặp lại hắn thì nói cho hắn biết một tiếng, ta đến cửa hàng bán dầu vùng cuối phố an cư bên cạnh chợ bán thức ăn để mua chút dầu vùng, ở chỗ đó chờ hắn." Chu Mịch dặn dò.

"A, tốt, sau đó nói cho tiểu tử kia." Vương Nhất Dao cười lên tiếng, lại xoay người cạo đầu cạo râu cho khách.

Chu mịch khai báo chỗ mình đi xong, tảng đá trong lòng buông xuống, nghĩ thầm trước về nhà mình chờ là được.

Nhưng Chu Mịch lại lo lắng Vương Nhất Dao quá bận rộn hoặc là hôm nay không gặp lại Triệu Trọng Sơn, nghĩ là đi dạo trên đường còn có thể vô tình gặp được, lại sợ Triệu Trọng Sơn đến nhà không thấy được mình, hơn nữa người đi đầy đường, tìm người cũng không phải là dễ dàng tìm được.

Trên đường về nhà, nghĩ Triệu Trọng Sơn không thể nào nhanh tìm đến như vậy, Chu Mịch trước hết đi mua chút móng heo, ruột heo ruột cùng chân giò lợn, lại thuận tiện đi dạo trên con đường nhà mình nhìn các tiệm thực phẩm hai bên một chút, mua chút phở tào, là nguyên liệu để làm nước chát.

Bởi vì mua sắm tối qua cùng sáng hôm nay, tiền trong túi

mình đã sắp hết sạch, sống qua ngày không có bạc cũng không có chút sức lực nào.

Trở lại nhà, Ngô gia ngồi canh cổng buôn bán cũng thực không tồi, bởi vì đã vào tháng chạp, rất nhiều người đã bắt đầu đặt mua đồ tết, mà qua năm nơi làm cái ăn dùng dầu vùng rất nhiều, cho nên người mua dầu vùng thật đúng là không ít.

Ngày hôm qua nghe Ngô đại nương cầu nhàu, con thứ hai của Ngô gia Ngô Duy Đạt đã từng đọc sách qua mấy năm, chỉ là không có tham gia bất kỳ khoa cử nào, là bởi vì hắn không quan tâm tới công danh. Mấy năm trước thê tử sinh con chảy máu nhiều nên là đời, để lại một đứa con trai cùng cha hắn hai người sống nương tựa lẫn nhau, hôm nay gặp mặt ngược lại thật sự là có chút thanh tú, không giống với Triệu Trọng Sơn thon gầy dương cương, hắn thon gầy thanh tú, hoàn toàn không giống như nam nhân trồng trọt trong thôn.

Cho nên tối qua Ngô đại nương mới vội vã hỏi thăm Chu Mạch có xuất giá rồi hay chưa, ban đầu bà nhìn Chu Mạch một thân một mình, còn búi kiểu tóc phụ nhân, ý niệm đầu tiên cho rằng bởi vì Chu Mạch không sinh được nên bị nhà chồng hưu, hơn nữa nhìn Chu Mạch mặc chính là quần áo vải thô, nhưng khi giơ tay nhắc chân cũng không giống dân quê, đặc biệt là sáng sớm hôm nay còn thấy nàng viết một nhóm lớn thực đơn cho Tào phu nhân bàn chuyện mượn phòng với mình lúc trước, càng thêm tin chắc suy đoán của mình, đó chính là Chu Mạch là một tiểu thư không sinh được đứa bé nên bị gia đình giàu có hưu, tòa nhà này đoán chừng chính là của hồi môn lúc trước của nàng.

Mà hôm qua Chu Mạch cũng không nói rõ cho bà biết tình cảnh bây giờ của mình, bởi vì nàng thật sự không biết nên giải thích thế nào, nói mình bị chồng hưu? Hưu thư cũng

không có, ly hôn còn dựa vào điểm bên, nhưng nàng vẫn hi vọng Triệu Trọng Sơn tìm mình, chỉ cần hắn tới tìm mình, đến lúc đó hình dạng mình vô luận như thế nào, bao nhiêu lỗi cũng nhận, những nhẽo nữa, không chừng là có thể qua, tiếp tục cùng hắn làm phu thê trông nom việc nhà, nàng vẫn ưa thích ngày trước, hiện tại nàng đã bắt đầu hối hận ngày hôm qua lỡ mồm rồi, nàng có thể không nói, hoặc là đặt một lý do, một lý do có thể lưu lại.

Nhưng bất cứ lúc nào, Chu Mịch đều chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, tốt nhất, cho nên nàng trở lại mua chút tài liệu, hai ngày nay chuẩn bị mở quán cơm nước chát của mình, dĩ nhiên nếu như hôm nay Triệu Trọng Sơn tới tìm nàng, như vậy nàng coi như luyện tay đi.

Người Ngô gia thấy nàng trở lại, cũng cười chào hỏi nàng, Chu Mịch cũng nói cho bọn họ biết nếu như sau khi thấy một chàng trai trẻ tuổi dắt ngựa tới đây hỏi thăm nàng, xin mời bọn họ thông báo cho mình một tiếng.

Chu Mịch lại cùng người Ngô gia tán gẫu mấy câu, liền quay người vào hậu viện, mà Ngô đại nương, cũng không giúp đỡ bán dầu vừng, theo Chu Mịch vào hậu viện.

"Tiểu Mịch, người đi dạo một chút có mệt không, ta giúp người đem những món ăn này tới phòng bếp." Ngô đại nương ân cần nói xong, đoạt lấy đồ trên tay Chu Mịch rồi đem vào phòng bếp.

Chu Mịch nói tiếng cảm ơn liền quay đầu vào nhà ngói xuống, Ngô đại nương này nhưng thật ra là người hiểu quy củ, nàng cho là Chu Mịch giống như người giàu có, nhiều quy củ. Cho nên trước khi vào nhà thì hỏi Chu Mịch, sau khi Chu Mịch đồng ý mới đi vào.

"Tiểu Mịch, mặc dù nói chúng ta lúc này mới biết nhau một

ngày, mà ta vẫn cảm thấy giống như biết người từ lâu rồi, nói chuyện với người ta cảm thấy thoải mái." Ngô đại nương mở miệng nói.

Chu Mạch nghe ha ha cười , "Đại nương, ta cũng vậy, rất vui vẻ khi phòng ốc có thể cho mọi người mượn."

"Ta thấy người là người sáng khoái, nhưng cảm giác người có chuyện gì phiền lòng, đại nương khuyên người mấy câu, có một số việc nhỏ đã trôi qua rồi, thì phải buông ra, không nên suy nghĩ nhiều, như vậy mới có thể bắt đầu ngày mới." Ngô đại nương nhìn chằm chằm nàng khuyên nhủ.

Nghe nàng khuyên, Chu Mạch sửng sốt một chút, thì ra mình phiền muộn lại biểu hiện rõ ràng như vậy, một người ngoài cũng có thể nhìn rõ ràng như thế, nhưng là, Trọng Sơn, làm sao chàng còn chưa tới tìm ta, chàng có biết ta như vậy chỉ bởi vì chàng?

"Ta hiểu biết rõ, đại nương, cảm ơn người, ta thấy trước mắt mọi người còn rất bận rộn, người không cần phải lo cho ta, ta vui ở trong phòng đọc sách một hồi là được." Chu Mạch vội vàng muốn mời bà đi, nàng vô ý ở trước mặt người ngoài bại lộ thương tâm của mình.

"Tiểu Mạch, mặc kệ nói thế nào, nữ nhân chúng ta vẫn phải cần người đàn ông, nếu không thì cuộc sống một người quá khổ, hướng chi tương lai già rồi thì làm thế nào, một người dựa vào cũng không có." Ngô đại nương cũng nhận ra ý tứ đuổi người của nàng, nhưng có mấy lời vẫn phải nói ra.

Chu Mạch nghe xong gật đầu nhưng không có trả lời, Ngô đại nương cũng biết điều vội vàng đứng dậy rời đi.

Chu Mạch mỗi mắt chờ đợi một buổi chiều, thỉnh thoảng đi ra trước mặt nhìn mấy lần, cuối cùng dứt khoát trực tiếp

ngồi trước mặt cửa hàng, cũng không có đợi được Triệu Trọng Sơn.

Chu Mạch cảm giác lòng của mình cũng đang chảy máu, cơm tối không có ăn cùng cả nhà Ngô đại nương bọn họ, mà là món ăn mình làm, đem vò rượu nóng mua từ trong tiệm lúc trưa chuẩn bị làm món nước chát, sau đó xác nhận đã khóa chặt cửa phòng, nàng bắt đầu ăn năn hối hận tự uống.

Đang lúc nàng dần dần u mê uống, trong miệng còn hát cuộc đời cần phải hài lòng vui mừng, đừng khiến cho rượu uống dưới trăng vàng vô ích, thì giống như nghe được câu bất đắc dĩ thêm nghiêm nghị của Triệu Trọng Sơn "Tiểu Mạch!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit: Youko

Beta: Nhan Như Song

Trong lúc hoảng hốt nghe được tên của mình, hay là từ trong miệng Triệu Trọng Sơn nói ra, Chu Mạch run rẩy nâng đầu lên, lại thật thấy Triệu Trọng Sơn đứng ở trước mắt.

Chu Mạch nghĩ mình cố ý đóng cửa tốt mới thả tâm to gan uống rượu, xem ra là mình uống thật nhiều, ban ngày suy nghĩ nhiều, đêm liền nằm mộng, hôm nay còn chưa đi ngủ đã gặp được người ban ngày nhớ nhung, hơn nữa ảo giác cũng xuất hiện.

Mặc dù chỉ là ảo giác, Chu Mạch vẫn nhìn không được chất vấn: "Trọng Sơn, làm sao chàng còn chưa tới tìm ta, chàng không cần ta sao?"

"Nàng nào biết ta không tìm nàng, từ chiều hôm qua ta tìm đến bây giờ, nàng nói đi là đi luôn, nửa đầu mỗi cũng không có, ta đi nơi nào mới có thể tìm được nàng?" Đáp lại Chu Mạch chính là sự chất vấn của Triệu Trọng Sơn.

"Ta còn đi nói cho Vương Nhất Dao nữa, để cho hắn nói với chàng ta ở nơi này, nhưng chàng còn chưa tới tìm ta!" Ý thức của Chu Mạch đã sớm tan rã, nhưng trong miệng không ngừng phát tiết tâm tình bất mãn, âm thanh bởi vì say rượu không có chút khí thế nào, nghe càng giống như là nũng nịu.

"Ta đây hai ngày cũng không có gặp qua Vương đại gia, ở nơi đó biết nàng để lại tin tức cho hắn, không phải vội vã rời nhà tìm nàng sao." Triệu Trọng Sơn lại mở miệng, tiến lên

vịn con mèo nhỏ đang say.

"Ta cũng vậy không muốn rời đi, nhưng chàng không lưu ta...ta ra khỏi nhà nhưng đi chậm. . . . . Ách. . . . ." Chu Mịch vùi đầu ở trong ngực hấn oán giận nói, một bộ dạng say rượu sau đó nói tiếp: "Chàng...chàng có phải đi tìm hồ ly tinh kia rồi hay không?"

Lúc chất vịn tay nhỏ bé của Chu Mịch còn đâm lồng ngực Triệu Trọng Sơn, nhưng mà mùa đông mặc áo bông, cộng thêm Chu Mịch đã say ngón tay cũng duỗi không thẳng, đâm mấy cái cũng cảm giác mềm nhũn, chỉ miễn cưỡng giơ tay lên đi đâm cầm hấn đã mọc chút râu ria, nói là đâm, đụng vào thì thích hợp hơn chút, bởi vì tay đã không có sức lực rồi.

"Nào có hồ ly tinh, nàng nói bừa!" Triệu Trọng Sơn vô ý vuốt ve tay không đành hoàng của nàng, nhưng mà vẫn cau mày nói với nàng.

"Không có hồ ly tinh, không có hồ ly tinh chàng... chàng còn chưa tới tìm ta? Ta chờ chàng chờ. . . . . Chờ đến nổi trái tim tan nát rồi." Thậm chí Chu Mịch có chút thút thít.

Triệu Trọng Sơn thấy thế chợt cảm thấy luống cuống, từ khi hấn trở lại đây là lần đầu tiên thấy Chu Mịch khóc, chung sống mấy tháng này tới nay, Chu Mịch để lại cho hấn ấn tượng hoặc là lẳng lặng ngồi ở dưới mái hiên nhả nhận lịch sự thêu hoa, hoặc là cùng hàng xóm nói chuyện trời đất nhẹ nhõm thanh thản, hay là trên mặt thỏa mãn cười, còn có mỗi lần sau khi thân mật sẽ thẹn thùng, mà nàng khóc, Triệu Trọng Sơn hấn là lần đầu tiên thấy.

Lúc này Chu Mịch để cho hấn nhớ lại Chu Mịch trước khi hấn nhập ngũ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, ngày hôm qua mới vừa biết được Chu Mịch này mượn xác hoàn hồn,

mình sợ ngây người, đợi suy nghĩ hiểu rõ chạy đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của nàng.

Từ buổi chiều hôm qua ngã bài đến bây giờ một đoạn thời gian dài như vậy, Triệu Trọng Sơn vừa tìm Chu Mịch vừa suy tư.

Hắn đầu tiên nghĩ đến chính là lòng chua xót nhớ lại Chu Mịch trước khi hắn nhập ngũ, khi đó nàng luôn tay chân luống cuống, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, ở trong nhà này mình đối với nàng không coi trọng, mà mẫu thân và chị dâu càng thêm cả ngày khi dễ nàng, hắn biết rõ như vậy lại vẫn thờ ơ, nói cho cùng nếu quả thật theo như lời Chu Mịch bây giờ, thê tử trước kia đã hương tiêu ngọc vẫn, tất cả đều là lỗi của mình, trong lòng hắn đã đem mình hận trăm ngàn lần.

Mà đã bỏ lỡ mất, để lại đau lòng, vậy mà bây giờ người trước mặt, lẽ ra nàng chiếm thân thể thê tử, hắn nên hận, nhưng lại không có.

Nghĩ đến mấy tháng chung đụng, Chu Mịch mang cho hắn phần nhiều là vui mừng, bất luận là nàng lo liệu việc nhà cũng thật chỉnh tề, hay là thật yêu Đông Nhi, còn có sinh sống cùng mình, mấy tháng này khiến cho hắn cảm thấy giống như tiên cảnh, không có bận tâm chém giết trên chiến trường, không có chị em dâu tranh đấu gay gắt, chỉ có an tĩnh hòa thuận, trong lòng chỉ còn lại an bình, đối với những ngày này, mình là vui mừng, cũng chính là tha thiết ước mơ muốn trôi qua ngày tháng như vậy.

Mà nữ nhân mang đến cuộc sống kia cho loại người như hắn, ném cho hắn một đạo sấm sét liền rời đi, hắn không dám tưởng tượng sau này không có Chu Mịch thì làm thế nào sống qua ngày, càng không cách nào tưởng tượng cùng Chu Mịch thân mật sau đó còn có thể tiếp nhận những nữ nhân khác.

Hắn chỉ còn dư lại đối với Chu Mịch trước đó là đau lòng cùng tự trách, mà đối với Chu Mịch trước mắt này, hắn không có nửa điểm oán khí, hôm qua hắn không lập tức đuổi theo nàng, cũng là bởi vì đắm chìm trong hối hận cùng tự trách thật sâu, nhưng là lập tức phản ứng kịp cuộc sống sau này của mình và Đông Nhi không thể không có nàng thì liền ngựa không ngừng vó bắt đầu tìm kiếm.

Thấy tiểu nữ nhân trước mắt khóc thảm thiết, Triệu Trọng Sơn chỉ thở dài một cái, nhẹ nhàng bế nàng vào bên trong nhà rồi đặt nàng lên trên giường, mình cũng ôm sát nàng, vừa vỗ nhẹ lưng của nàng vừa an ủi nàng nói: "Là lỗi của ta, không mau mau đến tìm nàng...nàng không nên tức giận, bây giờ ta ở đây rồi, muốn đánh tùy nàng, đừng khóc nữa."

Nhưng Triệu Trọng Sơn chờ cả ngày sau khi Chu Mịch quyền đâm cước đá, hôm đó Chu Mịch đánh người Hồ gia đau mặc dù hắn không phải hết sức tỉnh táo, nhưng biết bản lĩnh của nàng cho dù đặt ở trong quân đội cũng là tài nghệ bậc trung, nếu mình và nàng xảy ra tranh chấp động thủ, không biết ai sẽ rơi vào thế hạ phong.

Nhưng chờ cả ngày cũng không có đợi được quả đâm của Chu Mịch, Triệu Trọng Sơn cúi đầu xem xét, thì ra nàng đã bò tới đầu vai hắn ngủ thiếp đi.

Cởi áo ngoài của mình và nàng ra, Triệu Trọng Sơn ôm nàng lên giường ngủ, trong lòng biết sáng sớm ngày mai chờ Chu Mịch tỉnh lại nhất định sẽ so đo. Cẩn thận suy nghĩ khoảng thời gian này chung đụng, Triệu Trọng Sơn biết rõ Chu Mịch không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, hoàn toàn không giống như vẻ nàng dâu nhỏ mà nàng hay thể hiện.

Sáng ngày thứ hai sau khi Chu Mịch tỉnh lại cảm thấy tối qua mơ giấc mộng thật dài, nằm mơ thấy Triệu Trọng Sơn

tìm mình, mình còn phát chút bực tức, mà cái tay cường tráng vẫn đang ôm ngang hông mình, chân thật đã xảy ra.

Nàng cọ người một cái, tay cũng đánh rớt bàn tay phủ trên thân mình.

"Triệu Trọng Sơn, chàng là đồ lưu manh, đêm hôm khuya khoắc, tự xông vào nhà dân, cưỡng đoạt dân nữ. Chàng có biết xấu hổ hay không hả?" Chu Mịch vỗ khuôn mặt nam nhân vẫn còn ngủ say, lời chất vấn không chờ hấn tỉnh đã bắn tới, quả đấm cũng đánh lên người hấn.

"Ừm. . . . ." Che ngực bị Chu Mịch đánh đau, Triệu Trọng Sơn từ từ mở mắt ra lập tức tỉnh táo lại, đưa tay cầm tay Chu Mịch.

"Tiểu Mịch, nàng là thê tử ta, tại sao lại nói cưỡng đoạt dân nữ?" Triệu Trọng Sơn nghiêm chỉnh nói.

"Không phải chàng không cần ta nữa sao? Hai chúng ta ngày hôm trước đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hưu thư, thư hòa ly chàng tùy tiện đưa cho ta là được." Chu Mịch trừng mắt lạnh lùng nhìn hấn, chợt nhớ tới những lời này có phải tối ngày hôm qua lúc mình say rượu đã nói hay không.

"Hôm đó ta chỉ là bị lời nàng nói hù dọa, sau đó đi tìm nàng, nhưng nàng cũng không để lại nửa điểm tin tức, ta đi Chu gia tìm, nàng không có ở đấy liền trở về thôn tìm kiếm, sáng hôm qua mới nhớ tới nên đến trấn trên tìm nàng."

Vừa nghe nói hấn đến nhà mẹ mình, Chu Mịch quên trách hấn, vội vàng hỏi: "Chàng chưa báo cho mẹ ta những lời ta nói chứ?"

"Không có, ta thấy nàng không ở đó thì đi về". Triệu Trọng Sơn giải thích.

Nghe hần nói như vậy, Chu Mịch yên tâm, nàng không đành lòng đả kích cô nhi quả mẫu, đối tốt với mình như khuê nữ, nếu biết chân tướng sự tình, còn không ngắt đi. Mà từ lâu Chu Mịch đã coi bọn họ như mẹ ruột của mình, đệ đệ ruột để chăm sóc rồi.

Chu Mịch không để ý tới Triệu Trọng Sơn, đứng dậy mặc quần áo xuống giường, vẫn không quên nhắc nhở hần một câu, lão nhân gia chàng cũng mau về đi, đừng để Đông Nhi ở nhà chờ một mình, hưu thư hay thư hòa ly tự chàng xem đi, cái nào ta cũng có thể tiếp nhận.

Thật ra thì không phải Chu Mịch cố ý làm bộ làm tịch, nàng cảm thấy mình nếu còn dễ dàng như vậy, như vậy cuộc sống sau này chỉ có thể nghe lời nam nhân, mặc dù nàng không trông cậy vào cuộc sống vượt qua nam quyền, nhưng nhất định là nam nữ ngang hàng.

Ra khỏi cửa phòng, chỉ thấy Tiểu Chung đã ở trong sân chờ nàng rồi, đang kỳ quái tại sao sáng sớm người đã tới đây, chẳng lẽ có chuyện gì gấp.

Nghĩ như vậy cũng không đi rửa mặt, vội vàng tiến lên hỏi hần chuyện gì, đi vào mới phát hiện trên mặt Tiểu Chung thậm chí có máu ứ đọng, hỏi hần thật ra va chạm chỗ nào?

Tiểu Chung nói quanh co, Chu Mịch thấy thế biết hần có mấy lời không tiện cho người khác nghe, mà lúc này Ngô đại gia cũng ở trong sân nhặt mấy cục đá và hạt vừng, kéo hần đến phòng bên cạnh.

"Chị dâu, Tào chương quỹ để cho ta tới đây, vô luận như thế nào tẩu cũng phải bớt chút thời gian đi xem tiệm mới, tiệm mới khai trương của chúng ta." Lúc Tiểu Chung nói những lời này thái độ không còn chần chừ, mà là mặt ước mơ, đối với

tương lai ước mơ thật tốt, thấy Chu Mịch gật đầu đồng ý, lại không nhịn được nói: "Chị dâu, ta bị điều đến tiệm mới rồi, không làm bồi bàn được rồi, làm tiên sinh tính sổ sách. Chưởng quỹ nói rồi, chờ ta quen thuộc, liền đem điểm cũ, toàn bộ khách sạn Phúc Lâm giao cho ta xử lý." Nói xong khước mắt đuôi mày tất cả đều là vui vẻ.

Chu Mịch nghe, vội vàng cười chúc mừng hân, vẫn cảm thấy Tiểu Chung là một người thông minh lanh lợi, cũng biết nhìn mặt mà nói chuyện, còn nhận biết chút chữ, làm bồi bàn thật uống cho hân.

Sau đó nghiêm túc hỏi thương thế trên mặt hân là chuyện gì xảy ra, không phải là khách sạn Phúc Lâm buôn bán tốt lắm sao, thế nào lại bị đánh?

"Chị dâu, ngày hôm trước tẩu với đại ca có chút náo loạn không thông suốt, làm hân còn chưa biết chỗ tẩu ở, tối hôm qua ta đã cởi quần áo đi ngủ, phu quân nhà tẩu không biết làm sao tìm được chỗ ta ngủ, dựng ta từ trong chăn dậy hỏi ta tung tích của tẩu." Tiểu Chung làm bộ đáng thương oán trách.

"Dĩ nhiên ta là phải giúp tẩu, biết tẩu chưa nói cho đại ca chỗ mình ở, chính là không muốn để hân đến tìm tẩu, nhất định là hân làm chuyện gì để cho tẩu tức giận, tẩu phải trừng phạt hân. Vì vậy đã nói không biết, nhưng đại ca không tin, lại bắt ta chỉ mặc áo lót đi ra ngoài, ngày đông lạnh ta đâu chịu được, không chỉ có như thế, hân còn đánh ta, tẩu xem mặt mũi này bị thương là do hân. Ta liền nói tẩu ở đây, nghĩ đến đại ca cũng đã tìm được." Về mặt Tiểu Chung bi thống mà nói, có xen lẫn cảm thấy thật xin lỗi Chu Mịch.

Chu Mịch nghe xong gật đầu một cái, nàng vội vàng nhận lỗi với Tiểu Chung, nói sau đó để cho đại ca người cũng tới

xin lỗi người, là hấn lỗi mắng rồi. Trong nội tâm hiểu rõ ràng thảo nào tối hôm qua hấn mới tìm tới, nghĩ đến là không lấy được lời nhắn từ Vương Nhất Dao, nhưng cũng không nghĩ đến hấn vì tìm mình, thế nhưng đi làm chuyện như vậy, ngược lại không giống tác phong thường ngày của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Đang lúc Chu Mạch cúi đầu nhận lỗi với Tiểu Chung, cửa bị đẩy ra, Triệu Trọng Sơn trực tiếp đi vào ôm quyền cúi đầu với Tiểu Chung.

"Tiểu Chung huynh đệ, tối hôm qua là đại ca không đúng, bây giờ đại ca nhận lỗi với người." Nói xong còn muốn khom lưng cúi người.

Tiểu Chung nào dám nhận hấn cúi đầu như vậy, hấn đè nén ý sợ hãi cùng hận ý trong lòng, tay run rẩy vội vàng tiến lên đỡ Triệu Trọng Sơn.

Trong miệng còn không ngừng nói: "Triệu đại ca, không dám nhận, đều tại cái miệng này của ta, lúc mới bắt đầu không có nói thật với huynh, lại nói không đánh nhau thì không quen biết." Tiểu Chung vừa nói xong liền lấy tay làm bộ đánh miệng của mình.

Ai ngờ Triệu Trọng Sơn vốn không có ý định khom người xuống, thấy Tiểu Chung tới đỡ liền thuận thế đứng lên.

Chu Mạch ở bên cạnh thấy rõ, sẽ không để cho hấn được như ý, cánh tay vung lên liền đẩy Triệu Trọng Sơn một cái, vì vậy Triệu Trọng Sơn muốn khom người cũng phải khom, không muốn khom người cũng phải khom.

Mà Triệu Trọng Sơn thế nhưng không nói tiếng nào cho dù nàng đối với mình như vậy.

Tiểu Chung thấy thế, nhớ lại cảnh ngộ bi thống tối qua, hôm nay hấn thấy Triệu Trọng Sơn tựa như thấy Diêm Vương mặt lạnh, mới vừa còn bị hấn khom người với mình, mặc dù là bị

buộc, đó cũng là bị, hấn không nhin được từ dưới lòng bàn chân liền bắt đầu vọt lên luồng khí lạnh, nào còn dám tiếp tục ở lại đây, nói nhỏ với Chu Mạch, chị dâu, ngày khai trương nhớ đi a, mang đại ca theo, ta dẫn các người đi, nói xong cũng như một làn khói rời đi.

Chu Mạch cảm giác âm thanh đồng ý của mình đoán chừng hấn cũng không nghe được, nàng cũng đi theo ra khỏi nhà kè, lưu lại Triệu Trọng Sơn vẻ mặt uất ức trong phòng.

Mới ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy Ngô đại gia cùng Ngô đại nương đang lo lắng nhìn sang bên này, Tiểu Chung thì bọn họ gặp qua mấy lần, biết hấn là bạn tốt của Chu Mạch và cũng là người làm của nhà Tào phu nhân, mà sáng sớm khi nấy một nam nhân từ phòng ngủ Chu Mạch đi ra ngoài đã để bọn họ trợn mắt há hốc mồm, mà nam nhân kia cũng không chào hỏi bọn họ liền như gió vào nhà kè, trong lòng bọn họ buồn bực nghi ngờ sững sốt đã sắp tới cổ họng rồi, thấy Chu Mạch ra ngoài, vội vàng chạy tới hỏi nam nhân kia là ai.

Nhưng không chờ Chu Mạch trả lời, sau lưng liền vang lên tiếng trả lời của Triệu Trọng Sơn: "Đại gia, đại nương, ta là trượng phu của Chu Mạch Triệu Trọng Sơn, các người gọi ta Trọng Sơn là được, hai ngày nay làm phiền Nhị lão chăm sóc tiểu Mạch rồi."

Trong lòng Ngô gia Nhị lão hi vọng Chu Mạch trở thành vợ kế con trai thứ hai của mình sau khi nghe xong trong nháy mắt sụp đổ, hai người cũng thừa dịp cười khở đáp một cái nói phải đến cửa hàng rồi chạy đi.

"Tiểu Mạch, nơi này dù sao cũng là nhà người khác, chúng ta ở chỗ này có nhiều bất tiện, ăn điểm tâm xong chúng ta vẫn nên trở về đi, Đông Nhi đang ở nhà chờ chúng ta đấy." Triệu Trọng Sơn nhắm mắt theo đuôi Chu Mạch làm điểm tâm.

"Ai nói đây là nhà người ta, tòa nhà này là ta mua lại, hiện tại là nhà của ta." Chu Mịch cũng không nhìn hấn cái nào, tiếp tục vo gạo trên tay.

Chỉ cảm thấy thân thể nam nhân phía sau chấn động, không có suy nghĩ kịp, an tĩnh một lát sau đó hỏi "Nàng từ đâu có những số bạc đó?"

"Cái này chàng chớ xía vào, ta một không trộm, hai không giành, dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tiền." Chu Mịch đáp.

"Tiểu tử mới vừa rồi vừa gánh nước cho nàng vừa nói chuyện với hai lão nhân là?" Hiện tại trong lòng Triệu Trọng Sơn có trăm ngàn thắc mắc, hấn nhớ tới lúc Chu Mịch rời nhà có nói qua mình hiểu biết chữ nghĩa, giỏi văn giỏi võ, còn có chút bản lĩnh kiếm tiền. Nhưng hấn đối với điểm cuối cùng lơ đãng, một nữ tử, cho dù có thể nhịn không có nam nhân giúp một tay nhưng hình thức chung quy vẫn không chống đỡ được.

Nhị tiểu tử Ngô Vực Tảo Ngô gia dậy sớm liền theo chỉ thị của cha mẹ gánh đầy nước trong giếng cho Chu Mịch, lòng hấn biết ý cha mẹ, vừa vặn cảm thấy Chu Mịch thật sự là nữ nhân tự sống qua ngày, cho nên liền lưu tâm, gánh đầy nước sau đó liền đi về cửa hàng ở mặt tiền. Vào lúc này nghe được tin tức trượng phu của Chu Mịch tới, trái tim tan nát.

"Mặt tiền không phải có ba gian cửa hàng ư, cho hấn thuê hai gian cửa hàng bán dầu vừng, chỉ chừa một cửa hàng để ta chuẩn bị hai ngày nay bắt đầu bán món nước chát." Chu Mịch vẫn rất kiên nhẫn giải thích cho hấn, sau đó xoay người ra lệnh với Triệu Trọng Sơn: "Còn lo lắng gì sao, không nhóm lửa đi."

Triệu Trọng Sơn bị lời của nàng trấn áp, có một số việc nghe nói cũng là một chuyện, mà mắt thấy cũng là một chuyện khác, thân thể y hết không có linh hồn theo lời của nàng ngồi vào trước bếp lò.

Đợi đốt củi xong, Triệu Trọng Sơn mới nhớ tới hỏi: "Vậy là nàng tính toán ở trong trấn này sao? Ta cùng Đông Nhi phải làm thế nào?" Hắn hỏi xong những lời này cũng muốn tát miệng của mình, cảm giác mình giống như oán phụ bị vứt bỏ, tức giận thêm rất nhiều củi trong lòng bếp.

"Trọng Sơn, đến tốt cùng chàng đặt ta ở vị trí nào?" Chu Mạch dừng việc làm trong tay, xoay người nhìn chằm chằm Triệu Trọng Sơn hỏi.

Triệu Trọng Sơn không trả lời nàng ngay, mà là suy nghĩ một hồi, đợi lúc Chu Mạch không đợi được đáp án chuẩn bị xoay người, mới trầm giọng đáp: "Nàng là vợ của ta, mẹ của Đông Nhi!"

Nghe lời của hắn, lúc này tâm chột cao chột thấp của Chu Mạch rốt cuộc cũng buông xuống, trước tạm thời không để ý tới hắn, mà là an tâm làm xong điểm tâm.

Đợi ăn xong điểm tâm, Triệu Trọng Sơn vẫn thúc giục nàng về nhà, mà Chu Mạch lại kêu hắn vào phòng.

"Trọng Sơn, hôm nay hai ta tâm bình khí hòa nói tất cả mọi chuyện đi. Lần trước ta chỉ nói ra một ít chuyện cho chàng, rất nhiều việc cũng không kịp nói với chàng, trước nói với chàng tất cả những chuyện ta đã trải qua trong thân thể này, chàng phải quyết định như thế nào đối với ta." Chu Mạch nhìn Triệu Trọng Sơn nói.

Vì vậy, Chu Mạch liền đem chuyện tại sao nguyên chủ bị vớ

đầu, ở trong Lão Viện làm bò làm ngựa thế nào, lợi dụng lần đầu mình tới trấn trên kiếm hai mươi lượng bạc bằng cách làm bản thực đơn đều nói cho hẳn. Dĩ nhiên nàng chưa nói cho hẳn biết những chuyện kiếp trước, nàng không cảm thấy để một cổ nhân tiếp nhận chuyện gần ngàn năm về sau là một ý kiến hay.

Triệu Trọng Sơn nghe thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng than thở, thỉnh thoảng bận tâm, thỉnh thoảng mặt lộ vẻ mỉm cười, thấy Chu Mạch nói xong rồi, âm thanh cũng ổn định của tổ thái độ: "Tiểu Mạch, lúc ta không giữ nàng lại chỉ là chần động tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa là đau lòng, chỉ hận lúc trước ta không đối xử nàng thật tốt. Ta mặc kệ làm sao mà nàng tới, hiện tại chỉ nhận nàng là thê tử ta, mẹ ruột Đông Nhi, trong mấy tháng này, ta cũng thấy được nàng đối với cái nhà chúng ta tận tâm tận lực, ta cùng Đông Nhi không thể không có nàng."

"Vậy chàng có thể có chút nào yêu thích ta?" Chu Mạch nhất quyết không tha hỏi.

Chỉ thấy Triệu Trọng Sơn nhú chân mày suy tư một chút, trước lúc Chu Mạch trở mặt đáp: "Ta không biết yêu thích một người là tư vị gì, chỉ biết ta không thể thiếu nàng."

Chu Mạch nghe xong trong lòng đầu tiên là ngòn ngọt, lập tức kịp phản ứng, đây là biến mình thành một thứ cần thiết cho cuộc sống rồi, nếu lời đều đã nói, mình cũng không cần thiết khách khí với hẳn.

"Vậy trước lúc thành thân chàng cùng Hồ Nhị Lệ xảy ra chuyện gì vậy? Nghe nói hai người cũng náo loạn bỏ trốn." Chu Mạch nghiêm túc hỏi hẳn, nàng không tin nam nhân trước mắt không biết tư vị tình yêu.

Thở dài, Triệu Trọng Sơn nói: "Nếu như nói khi đó tuổi trẻ

bồng bột không hiểu chuyện, có thể chỉ là lấy cớ. Thật ra thì ta và nàng cùng tuổi, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, lại thêm vào tướng mạo tương đối xứng đôi, bị người trong thôn nói nhiều, lại thật sự cho là sau này nàng hẳn là vợ của ta."

Lúc đang nói đến tướng mạo tương đối xứng đôi, trên mặt Triệu Trọng Sơn hiện lên vẻ lúng túng, hẳn vốn thuận mồm muốn nói là trai tài gái sắc, nhưng mà ở trước mặt Chu Mịch hẳn không dám nói mình học được cái mới, văn hẳn không sánh bằng Chu Mịch, những sách ở nhà cũng bị nàng học một lần, mà hẳn hì học mấy tháng cũng chỉ nhìn được mấy tờ, chữ không biết cũng không phải là ít, lại không vút được sĩ diện đi hỏi thầy giáo trường tư; mà về phần võ công, cũng không tiện phân biệt, nghĩ như vậy, trong lòng Triệu Trọng Sơn hiện lên một tia lo lắng, một nữ tử như vậy, là người mình có thể giữ được ư, nếu như nàng không muốn, vậy thì vô luận mình dùng phương pháp gì cũng không giữ lại được, hẳn chợt hối hận tại sao ít ngày trước không làm nhiều bài tập, nếu như bây giờ trong bụng Chu Mịch có em bé, như vậy vô luận thế nào nàng sẽ không bỏ cha ruột đứa bé thôi.

Nghĩ được như vậy hẳn tự chán ghét hơn, thế nhưng lại muốn dùng phương pháp xấu xa như vậy để giữ một nữ tử.

Mà Chu Mịch nhìn vẻ mặt từ xấu hổ đến bất an rồi đến hơi giận của hẳn, lại không nói tiếp nữa, nghĩ thầm trong lòng đại ca chàng hẳn là đang tự diễn đây, liền hắng giọng một cái.

Triệu Trọng Sơn nghe được âm thanh của nàng thì vội vàng nói tiếp: "Nhưng lúc mẹ ta sai người đến nhà nàng cầu hôn, lại bị làm nhục một phen, mẹ ta là người trọng sĩ diện, lúc ấy hai nhà liền trở mặt, nhưng nàng còn tới tìm ta."

"Chàng và nàng chia ly, nàng đề cập đến việc hứa hôn." Chu Mịch bắt mắt nhỏ giọng quát.

Có thể rõ ràng cảm thấy nàng nói lời ghen tức, trong lòng Triệu Trọng Sơn có chút khuyến khích, trên mặt cũng lộ ra nụ cười: "Người Hồ gia mặc dù cự tuyệt, nhưng Hồ Nhị Lệ lại tới tìm ta, nói không muốn gả cho một nam nhân có thể làm cha nàng. Ta thấy nàng đáng thương nói, nội tâm thương hại, liền thương nghị mang nàng chạy trốn, không ngờ trước hai ngày chạy trốn, người Vương gia đưa sính lễ tới, Hồ Nhị Lệ thấy tơ lụa đầy sân, phục trang đẹp đẽ cũng không muốn chạy trốn nữa, thật ra thì căn bản cũng không có nói đến bỏ trốn."

"Vậy bây giờ chàng đối với Hồ Nhị lệ liệu có cái gì ý tưởng?" Chu Mạch thừa thắng xông lên.

Triệu trọng núi rung đầu: "Những thứ kia đã sớm là nhất thời, ta hôm nay chính là nghĩ kỹ tốt cùng người về nhà qua cuộc sống của mình, chỉ trước đó vài ngày cho ít thứ cho nàng, cũng là thấy nàng đáng thương, sau lại nghe lời người nói, cảm thấy như vậy chỉ là dung túng nàng có nhiều hơn không nên có ý tưởng, liền không nữa cùng nàng gặp mặt nói chuyện."

"Vậy chàng có từng yêu thích Hồ Nhị Lệ không?" Chu mạch hỏi tiếp.

"Lúc ấy cho là yêu thích, sau lại trải qua rất nhiều việc, mới hiểu được lúc ấy chỉ là theo thói quen bảo vệ cùng thương hại nàng thôi, dù sao cũng cùng nhau lớn lên." Triệu Trọng Sơn đáp.

Chu Mạch nghe xong những lời này, trong lòng hài lòng, ngoài miệng vẫn nói tiếp: "Ta không phải người nhu thuận như bột, đời này ta không cầu gì khác, chỉ cầu cả đời nhất thế một đôi tay, bạc đầu chẳng xa nhau. Mặc kệ là Hồ Nhị lệ hay là những nữ nhân khác, nếu như chàng có nửa điểm ý

định động lòng, như vậy chúng ta cũng không thể cùng nhau sống trọn đời, đây là giới hạn của ta."

Triệu Trọng Sơn nghe thế nghĩ thầm, đoán chừng một mình nàng ta cũng không cách nào ứng phó, thêm một người nữa còn không một chết sao. (Song: Ta giờ hai chân tán thành~)

"Ta từng thấy qua những chuyện thế gia vọng tộc thê thiếp tương tàn, quyết sẽ không để xảy ra chuyện như vậy phát sinh trên người mình, kiếp này chỉ mình nàng là đủ rồi." Triệu Trọng Sơn nói.

Chu Mạch nghe càng thêm yên tâm, mặc dù nam nhân trước mắt không xác định có thích mình hay không, nhưng là trong lòng hắn cũng không có nữ nhân khác, hơn nữa nhìn dáng vẻ, hôm nay cũng thử hắn có hiệu quả, hắn sẽ không đi làm chuyện bậy vê ba(*), sẽ tôn trọng mình, như vậy sau đó phải thảo luận chính là chuyện buôn bán ném đầu ló mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

"Trọng Sơn, mới vừa rồi đã nói cho người, ta chuẩn bị dùng một gian cửa hàng ở mặt tiền để mở quán cơm nước chát, mỗi ngày chúng ta sẽ làm chút món ăn để bán, đây cũng là tiền thu, tương lai cũng lưu cho Đông Nhi chút tiền tài." Lần này Chu Mạch không cường ngạnh nữa, mà là thương lượng cùng Triệu Trọng Sơn.

"Cái này. . . . . chúng ta ở trong thôn cũng tốt vô cùng, trong tay mình cũng có chút bạc, không bằng cho thuê toàn bộ tòa nhà này, mỗi tháng tới thu tiền thuê là được. Hơn nữa phải làm món nước chát, còn phải đi sớm về tối, như vậy nàng quá cực khổ." Triệu Trọng Sơn vẫn kiên trì nói. Nghe hắn nói như vậy Chu Mạch suy tư một chút, bởi vì nàng quả thật không muốn quá cực khổ, nếu như để người quen làm, khu nhà nhỏ này tổng cộng có sáu gian phòng, cho Nhị lão của Ngô gia thuê một gian ở, một gian làm phòng kho, bây giờ chỉ còn lại bốn gian phòng, nếu như cả nhà bọn họ dời đi qua, mượn người nữa, quả thật có chút chật chội, nhưng là muốn nàng một người đi sớm về tối đi đến làm món nước chát, nàng cũng không phải là nguyện ý.

"Nếu không chúng ta mua thêm tòa nhà lớn hơn một chút?" Chu Mạch nghiêm túc thương nghị với Triệu Trọng Sơn, từ khi xuyên qua nàng cảm thấy để cho người có cảm giác an toàn là phòng ốc.

"Ta đây chỉ còn lại ba mươi lượng bạc, tiền trong tay nàng cũng không nhiều đi, số bạc này ở trấn trên trước mắt chỉ có thể mua được chỗ so với nơi này này nhỏ hơn rất nhiều, vẫn nên để sang năm nữa dự trữ chút tiền rồi tính, lại nói việc này cũng không gấp mà." Triệu Trọng Sơn nói.

Chu Mạch nghe xong gật đầu, nhưng nghe Triệu Trọng Sơn vẫn bảo nàng thu thập một chút sau đó trở về thôn, Chu Mạch nhớ lại ngày mai còn phải tham gia lễ khai trương tiệm mới của Tào chưởng quỹ nên để cho mình hẩn trở về đưa Đông Nhi tới ở hai ngày, chờ qua mừng tám tháng chạp sẽ trở về.

Triệu Trọng Sơn thấy không thuyết phục được nàng, đành phải đồng ý, một người dắt con ngựa già trở về thôn đón Đông Nhi. Chu Mạch dặn dò hẩn nói cho Tôn thị nàng trở về Chu gia ở vài ngày, không cần nói cho bọn họ chuyện mua nhà ở trấn trên. Triệu Trọng Sơn nghe xong mặc dù có chút phê bình kín đáo, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng, nói trước giờ cơm trưa sẽ chạy về, cũng mang xe ngựa trong nhà mới làm xong tới, mấy ngày nữa lúc trở về vừa vận chỗ chút đồ tết.

Mà một mình Chu Mạch ở trong sân không có việc gì làm, nhớ tới hôm qua còn mua rất nhiều nguyên liệu làm món nước chát, không bằng nhân cơ hội làm, đưa cho Tào phu nhân bọn họ, thuận tiện nhìn tiệm mới khai trương của bọn họ có cần món ăn mới hay không.

Ngô đại nương thấy Triệu Trọng Sơn đi, nhìn một mình nàng cũng ở đây bận trước bận sau, liền hỏi có cái giúp một tay không, Chu Mạch trước cười cảm ơn con trai của bà sáng sớm đã gánh nước giúp, sau đó nhìn mình vừa phải xem món ăn phía trên, lại phải khống chế độ lửa, nàng tới giờ còn không biết nhóm lửa, trước kia đều là Triệu Trọng Sơn hoặc Đông Nhi giúp một tay, nghĩ đến hôm nay không phải họp chợ, cửa hàng Ngô gia buôn bán cũng không phải rất bận, mời bà hỗ trợ trông lửa, không cần đốt quá lớn, cũng không thể để tắt.

Ai ngờ Ngô đại nương đồng ý, nghiêng đầu ra phía trước kêu Ngô Duy Đạt đến nhóm lửa cho Chu Mạch, Chu Mạch thấy

thế muốn cự tuyệt, nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, nghĩ thầm, lần sau không nhờ bọn họ giúp đỡ nữa là được.

Không tới buổi trưa, Đông Nhi và Triệu Trọng Sơn trở về, Đông Nhi chạy thẳng tới chỗ Chu Mịch vẫn còn ở trong phòng bếp, ôm chầm lấy nàng gọi mẹ, Chu Mịch nghe lòng cũng nóng lên, hai ngày nay không thấy nàng, không nhịn được hôn hai cái lên khuôn mặt bị đông cứng đến đỏ của Đông Nhi.

Mà Triệu Trọng Sơn đi theo vào phòng bếp, lại thấy Ngô Duy Đạt nhóm lửa, nàng dâu của mình ở bên bếp lò vội tới vội đi, một cổ không vui bốc lên.

"Ngô huynh đệ, làm phiền người, để ta." Triệu Trọng Sơn nói xong cũng đi lấy chùy trong tay Ngô Duy Đạt, ai ngờ Ngô Duy Đạt lại nắm chặt chùy, kiên trì nói mình đốt được rồi, trước sau vẹn toàn.

Triệu Trọng Sơn hoàn toàn không nghe lời hấn nói, kiên trì muốn để mình đốt, vì vậy hai nam nhân thân hình ngang nhau ở lò bếp triển khai một cuộc tranh chùy ám đấu.

Mà Chu Mịch một chút cũng không biết, nàng đang hào hứng dẫn Đông Nhi đi thăm nhà mới.

Buổi sáng Ngô đại nương có nghe được Chu Mịch nói muốn Triệu Trọng Sơn đưa hưu thư hoặc thư hòa ly, trong lòng cũng bởi vì con trai mình vẫn có cơ hội rất lớn, cho nên sẽ để cho nhi tử tới đây giúp thổi lửa, nghĩ đến tăng tiến tình cảm giữa hai người.

Mặc dù hàng năm Ngô Duy Đạt ra đồng làm việc, nhưng cũng không bù được Triệu Trọng Sơn phải đấu trên triển trường, cuối cùng thảm bại, trơ mắt nhìn chùy bị đoạt đi, hấn tức giận mặt đen lại không nói câu nào từ từ đi ra khỏi

phòng bếp.

Thấy Chu Mịch cũng không có chào hỏi, đầu óc Chu Mịch mơ hồ vào phòng bếp, hỏi Triệu Trọng Sơn mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, sao lại thấy bộ dạng của Ngô Duy Đạt rất tức giận.

"Không có chuyện gì, có thể mới vừa rồi lửa văng lên quần áo hấn." Dáng vẻ Triệu Trọng Sơn bình tĩnh, giống như mới vừa rồi chuyện gì cũng không xảy ra.

"Việc này rất không tốt, mời người ta giúp đỡ đốt lửa còn làm hư bộ y phục của hấn, sau khi làm xong đưa cho Ngô gia chút đi." Chu Mịch tin là thật.

"Để ta đi." Triệu Trọng Sơn lời ít mà ý nhiều đồng ý nói.

Đợi làm xong một cái chậu nước chát, Triệu Trọng Sơn thật sự đi tặng cho Ngô gia một chút, hơn nữa đi một lúc lâu mới trở về, Chu Mịch hỏi hấn sao lại đi lâu như vậy, hấn cũng chỉ nói hàn huyên một chút.

Mặc dù Chu Mịch cảm thấy giữa bọn họ sẽ không có đề tài chung, nhưng cũng không để ý, ăn cơm trưa xong một nhà ba người liền kéo nhau đi tới khách điểm Phúc Lâm.

Tào chương quỹ vẫn đang chiêu đãi khách ở trong gian phòng trang nhã trên lầu của khách điểm Phúc Lâm, Tiểu Chung trực tiếp dẫn bọn họ đến hậu viện.

Tào phu nhân nghe báo tin nói vợ chồng bọn họ đã tới, đã sớm ra cửa đón, để nha hoàn dẫn Đông Nhi và Mộc Hư, Tào Vũ đi chơi, vào thánng chạp, thời gian Mộc Hư ở thư viện dài hơn nhiều.

Chu Mịch đang cùng Tào phu nhân nói chuyện phiếm, Triệu

Trọng Sơn nhàm chán, cũng không muốn nghe bọn họ nói chuyện, thấy trong sân Tào gia con lớn nhất Tào Vân ngồi trên ngựa, liền đi tới chỉ điểm, thì ra là Tào gia mời vũ sư cho hai tiểu ca, cũng không trông cậy vào tương lai thi được võ trạng nguyên, chủ yếu là cường thân kiện thể, hôm nay vũ sư trong nhà có việc nên đi về, Triệu Trọng Sơn thấy thế liền lên trước chỉ dẫn Tào Vân, Tào Vân thấy Triệu Trọng Sơn tùy tiện thể hiện mấy chiêu thức đã làm một cây đại thụ bên cạnh rụng lá, nói thẳng muốn báỉ Triệu Trọng Sơn làm sư phụ, Triệu Trọng Sơn chỉ cười nói lúc nào tới đây sẽ chỉ đạo cho.

Các nữ nhân trong phòng cũng đã nghe được đối thoại bên ngoài, Tào phu nhân cười nói: "Nhìn Triệu huynh đệ cũng là có bản lĩnh, sau này người sẽ có thể hưởng phúc."

"Ha ha, tẩu nói đùa, hiện tại nhà các người buôn bán thật thuận lợi, Tào chương quỹ cũng lo chuyện nhà, còn có hai nhi tử hiếu thuận, tẩu mới là sống trong lộ mật đấy."

Chu Mạch cũng cười cùng nàng trêu đùa, chỉ là nói xong hai người cũng cười, họ đây là đang khích lệ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ.

Bên trong nhà hai người lại nói đến chuyện sau khi khai trương khách điểm, Tào phu nhân nói hôm nay chương quỹ nhà mình mời mọi người trong bàn tiệc chính là những phô đầu trong huyện nha, sau này vẫn phải nhờ bọn họ giúp đỡ, tiệm mới không thể so với nơi này, nơi này còn nhiều hơn gấp ba, hơn nữa vị trí cách Quảng Nguyên lâu nổi danh nhất trấn trên không xa, vợ chồng bọn họ luôn lo lắng sau này đụng phải du côn vô lại tới gây chuyện, trong nha môn cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Chu Mạch nghe xong nghĩ thầm, bất luận là thời đại nào, truyền thống ưu tú của dân tộc Trung Hoa chính là dựa vào

mối quan hệ, hơn nữa phải có quan hệ với quan to. Nàng bày tỏ sự tán thành sâu sắc với Tào phu nhân, còn nói ngày đó sẽ chuẩn bị thật nhiều món ăn, Tào phu nhân liền nhân cơ hội xin nàng xem một chút thực đơn nàng nghĩ ra.

Chốc lát nhìn về phía thực đơn, Chu Mịch chỉ sửa một chút, tăng thêm chút rau dưa, chỉ vì trong ngày mùa đông mọi người trừ ăn su hào bắp cải, ăn được rau dưa khác cũng không nhiều lắm, Tào gia có một tầng hầm đặc biệt, chứa rất nhiều chủng loại rau dưa, lúc khai trương tiệm mới lấy ra vừa vặn điều chỉnh hứng thú của khách. Nàng cũng nói suy nghĩ của mình cho Tào phu nhân, Tào phu nhân nghe giải thích của nàng xong, gọi thẳng vẫn là nàng suy tính chu đáo.

Đang lúc hai người nói hăng say, phía trước truyền đến âm thanh tiễn khách, là cơm nước xong muốn tiễn khách đi, Tào phu nhân vội vàng đứng dậy, nói mới vừa rồi quên đưa hà bao (*) cho chưởng quỹ rồi, kêu một nha hoàn lên lấy mấy hà bao vội vàng đưa đi, xem ra không chỉ muốn mời khách ăn cơm, còn bỏ tiền tặng lễ, trăm ngàn năm qua, mãi không thay đổi.

Tào phu nhân vừa đi ra, chỉ thấy thân sắc Triệu Trọng Sơn khẩn trương vào phòng, cũng không nói chuyện, Chu Mịch hỏi hắn làm sao vậy.

"Không có gì, mới vừa rồi hình như gặp một người quen." Triệu Trọng Sơn lập tức khôi phục yên tĩnh.

"Vậy tại sao không qua chào hỏi?" Chu Mịch buồn bực hỏi hắn, biết hắn thường ngày cũng là người nhiệt tình, người trong thôn chỉ cần kêu một tiếng, hắn sẽ đi hỗ trợ.

"Nhìn hắn đang bận, cũng không tiện, sau này có rất nhiều cơ hội, hôm nay dù sao cũng là ở nhà người khác, chuyện đã

xong xuôi rồi thì chúng ta về nhà thôi." Triệu Trọng Sơn thúc giục.

"Người không phải dạy Tào đại thiếu gia đánh quyền sao, mới vừa rồi ta thấy hai người các người đánh thật vui vẻ." Chu Mạch mỉm cười hỏi.

"Công phu phải dựa vào thường ngày luyện tập, không phải một sớm một chiều là có thể lĩnh hội, tiểu tử kia có chút thiên phú, sau này có cơ hội ta lại dạy hắn là được." Triệu Trọng Sơn nói xong sử dụng ánh mắt thúc giục Chu Mạch, muốn lúc này mau chóng rời đi.

Nhìn hắn lo lắng gấp gáp như vậy, Chu Mạch nghĩ thầm hắn là hắn gặp phải người không muốn gặp lại, nhưng hôm nay chủ nhân của khách điểm đều không ở đây, bọn họ cũng không thể tự mình rời đi, nói xin chờ một chút, chính mình tự đi tới phía trước xem một chút.

Nàng mới vừa nhảy ra khỏi cửa phòng, đã thấy Tào phu nhân đỡ Tào chưởng quỹ uống đến mặt đỏ lừ lừ từ phía trước trở lại, Tào chưởng quỹ thấy nàng cũng không để cho thê tử đỡ, khom người cúi chào thật sâu, "Tiểu Mạch, Tào gia chúng ta có hôm nay, là nhờ người...người thật sự là đại ân nhân của chúng ta!"

Chợt bị người ta thi lễ, Chu Mạch vội vàng nghiêng người, trong miệng nói qua không dám nhận, sau đó để Tào phu nhân mau mau đỡ hắn dậy.

Tào chưởng quỹ chỉ uống rượu trong buổi họp mặt, cũng không có men say, vừa mới biết hôm nay phu quân Chu Mạch lần đầu tiên tới nhà mình, không dám chậm trễ, vội vàng mệnh nha hoàn bưng trà rót nước vào phòng chính.

Hai nam nhân này gặp mặt thì hành lễ hàn huyên một phen,

sau khi chủ và khách ngồi xuống thì nói mấy câu về chuyện tiệm mới khai trương.

Triệu Trọng Sơn cau mày hỏi Tào chương quý: "Tào huynh, hôm nay mời tiệc có một người tên là Lưu Thanh?"

Thấy Tào chương quý gật đầu, Triệu Trọng Sơn hỏi tiếp: "Không biết hần là chức vị gì?"

"Nói đến Lưu Thanh, thật ra khó mời được, bây giờ hần là nha trưởng trong huyện, trước những thứ kia Tuần Sứ, phòng trực của nha môn cũng xin qua một lần, vài ngày trước đó chủ bạc cũng nể mặt rồi, chỉ là Lưu Thanh này, mời gần mười lần hôm nay mới được. Triệu huynh biết người này sao." Tào chương quý nghe hần nhắc tới người này, cảm thấy Triệu Trọng Sơn phải là biết mới có thể nói đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Triệu Trọng Sơn nghe được câu hỏi của hắn không có trả lời ngay, mà là chân mày co rút lại suy tư chốc lát mới đáp: "Chỉ có duyên gặp nhau vài lần, cũng không quen biết." Nói xong chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Tào chương quỹ vốn uống chút rượu, mặc dù nhìn Triệu Trọng Sơn không phải hạng người thông thường, có lòng muốn quen thân, chỉ là nay mình chậm trễ người ta, thấy bọn họ muốn đứng dậy cáo từ, chỉ đành phải luôn miệng tự trách hôm nay mình chậm trễ, ngày khác nhất định phải tới cửa thăm hỏi.

Mà hai vợ chồng Chu Mạch đều nói không cần khách khí, rồi rời khỏi Tào gia trở về viện tử của mình, Triệu Trọng Sơn dắt Đông Nhi, Chu Mạch cùng hắn sánh đôi đi ở trên đường, nhìn sắc trời vẫn còn sớm, Chu Mạch đề nghị đến chợ ở đầu Trấn Nam mua chút món ăn, món ăn hôm qua mua về nàng đã làm nước chát lúc sáng rồi, mua chút món ăn tươi về nhà để ba người ăn lúc khuya.

Tiến vào tháng chạp, cho dù không phải ngày họp chợ, mỗi ngày người tới trấn trên đặt mua đồ cũng không ít, rất nhiều người sợ càng gần tới cuối năm vật giá càng cao, nói phải bắt đầu chuẩn bị trước.

Đến chợ ở đầu Trấn Nam, ba người mua chút rau dưa trước, lại muốn đi mua con cá để hầm cách thủy ăn, ai ngờ cách gian hàng bán cá còn cách một đoạn, Chu Mạch đã ngửi thấy mùi cá, trong dạ dày sôi trào không thoải mái, nàng vội vàng buông tay Đông Nhi ra, chạy đến thùng rửa chén của một gian hàng bán đậu hủ ven đường nôn, nàng cảm thấy tất cả lượng rượu tối hôm qua uống đều nôn ra, dạ dày khó

chịu, cuối cùng nước mắt cũng chảy ra.

Bộ dáng này của nàng dọa sợ Triệu Trọng Sơn cùng Đông Nhi, cũng vội vàng chạy theo, đấm lưng đấm lưng, lau miệng lau miệng, thăm hỏi thăm hỏi.

Trong lòng Chu Mạch đang buồn bực tại sao lại có phản ứng này, chợt nhớ tới đại di mụ của mình đã chậm trễ gần mười ngày, nhưng nhớ tới lần trước Tôn Lão Đầu chẩn đoán bệnh xác nhận mình không có mang thai, làm nàng rối rắm.

Đang lúc Chu Mạch cau mày nghi ngờ, Triệu Trọng Sơn bên kia nóng nảy: "Tiểu Mạch, trước tiên chúng ta đi xem đại phu." Nói xong không đợi Chu Mạch trả lời liền một tay nhắc xách món ăn đã mua một tay díu Chu Mạch đang yếu sức, trong miệng còn an ủi Đông Nhi không để cho nàng phải lo lắng. Chu Mạch hất cánh tay kéo mình của hắn, lại bò tới nơi đó nôn khan một lát, ý thức mơ hồ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mờ mờ nhìn Triệu Trọng Sơn.

Triệu Trọng Sơn thấy thế trong lòng cảm giác như bị quả chùy đập một cái, vốn muốn đưa món ăn trong tay cho Đông Nhi, ôm lấy nàng đến y quán, thấy người chung quanh đi tới đi lui, vì phải lễ phép, hắn chỉ có thể lên phía trước nhắc cánh tay Chu Mạch lên, để cho sức nặng toàn thân nàng đều dựa vào trên thân mình, cái tay còn lại đỡ hông của nàng cho nàng chút hơi sức, chạy tới Hồi Xuân đường gần đây.

Dựa vào bả vai ấm áp này, Chu Mạch cảm thấy trong lòng không có cảm giác bất an, đã an tâm không ít, mặc dù bả vai Triệu Trọng Sơn gầy gò, nhưng dựa vào rất có cảm giác an toàn, trong lòng Chu Mạch không thể không giấu cợt mình, ối thành bộ dáng này, còn suy nghĩ vóc người nam nhân, người thật là một sắc nữ thứ thiệt, tuy thân thể là nữ nhân chừng hai mươi, nhưng tâm lại là nữ nhân đã ba mươi

đấy.

Mặt Triệu Trọng Sơn nghiêm túc, hoàn toàn không biết liên mình mới vừa rồi thê tử một lần trong ngực đã không để ý mình chà đạp hình tượng, đem chính mình mắng bĩ ổi không biết bao nhiêu lần rồi.

Đến Hồi Xuân đường, Triệu Trọng Sơn vừa nhìn trong lòng đã biết trước, tiên sinh ngồi bên trong quây không phải là Trương lão giả vài ngày trước đến nhà mình làm chứng sao.

Bởi vì hôm nay người đến xem bệnh cũng không nhiều lắm, cho nên Trương lão đầu liếc mắt một cái liền nhận ra Triệu Trọng Sơn, đứng dậy cười hỏi: "Triệu công tử, không biết hôm nay đến đây có chuyện gì? Có chỗ nào cần lão phu ra sức sao?"

Lần trước chỉ có mình đi làm chứng, chạy một chuyến tới, thì có năm lượng bạc trắng lóa vào túi tiền, cho nên thấy Triệu Trọng Sơn liền cười hì hì như thấy tài thần gia.

"Trương lão tiên sinh, thê tử ta thân thể không thoải mái, nên mời các đại phu giỏi nhất y quán người mau chóng đến xem giúp." Triệu Trọng Sơn gấp đến độ cái trán cũng đã bốc lên mồ hôi, không có thời gian cùng Trương lão đầu nói chuyện.

Vừa nghe hắn nói như vậy, Trương lão đầu cũng phát hiện mặt cô gái bên cạnh hắn tái nhợt, thần thái suy yếu, liền vội vàng trước để cho Triệu Trọng Sơn đỡ Chu Mịch đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, lại kín đáo nghiêng đầu bảo đại phu trong quây tới bắt mạch.

Một lão đầu chòm râu hoa râm say lão đảo đi tới trước mặt bọn họ, ngồi ở đối diện bọn họ, Triệu Trọng Sơn ngồi ở bên cạnh nói cho hắn biết tình huống của Chu Mịch, mà lão

nhân kia cũng không nhìn hấn cái nào, trực tiếp bắt mạch cho Chu Mạch, chỉ chốc lát sau giương mắt bình tĩnh nói: "Hỉ mạch." Sau đó lại đứng dậy lão đảo đi về.

Hai chữ của hấn làm hai vợ chồng Triệu Trọng Sơn kinh sợ, hai ngày trước mời lão đại phu thân thích bên nhà mẹ của nhà Tôn thị Tôn Lão Đầu xem mạch cho rồi, xác nhận là không có, tại sao sau hai ngày lại có, hai ngày nay hai người bọn họ cũng không tiến hành vận động để sinh ra hỉ mạch, cho dù có cũng sẽ không nhanh như vậy a.

Sau khi cách xa cái chợ tràn đầy các loại mùi vị, thần sắc của Chu Mạch có chút khôi phục, nàng nghe được hai chữ kia ý nghĩ đầu tiên trong lòng là lão gia ngài sai lầm rồi, nhưng thật không tốt nếu trực tiếp chất vấn năng lực chuyên nghiệp của người ta.

Nhìn Triệu Trọng Sơn bên cạnh vẫn đang sửng sờ, Chu Mạch chỉ đành phải uyển chuyển hỏi: "Hai ngày trước cho mời đại phu trong thôn đến xem, lúc ấy nói là không có, tại sao chỉ qua hai ngày lại có?"

Lão đầu trở về đến nửa đường quay đầu lại nhìn nàng: "Vị tiểu nương tử này, xin hỏi tháng của ngươi chậm mấy ngày rồi?"

"Chín ngày rồi." Dù sao cũng là từ hiện đại xuyên qua, đối với chuyện trả lời vấn đề mà nữ tử bình thường then thừng, Chu Mạch trả lời rất dứt khoát, còn Triệu Trọng Sơn bên cạnh nghe được đối thoại như thế mặt đã khẽ ửng hồng rồi.

"Tình trạng thân thể mỗi người bất đồng, nói như vậy tháng trì hoãn bảy ngày đã có thể có hỉ mạch rồi, nhưng cũng có số ít nữ tử sẽ lui về phía sau, cho nên lúc ấy đại phu trong thôn các người bắt mạch có lẽ là thật không nghĩ tới, chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, bây giờ xác nhận người có

hỉ mạch, về nhà nghỉ ngơi tốt là được." Lão đầu râu bạc ngược lại thuận mồm đáp. d.đ.l.q.đ

Triệu Trọng Sơn nghe được lời nói của đại phu đầu tiên là mặt hung phấn kích động, sau đó lập tức nhớ lại phản ứng mới vừa rồi của Chu Mạch, vội vàng tiến lên dò hỏi: "Đại phu, thể tử của ta mới vừa rồi ới kịch liệt, có cần dùng loại thuốc nào không?"

Còn không đợi đại phu trả lời, Chu Mạch liền nói không cần, nàng biết rõ thuốc không thể tùy tiện dùng, đặc biệt là lúc mang thai, càng phải cẩn thận hơn, "Ta chỉ mới có hơi phản ứng, cần dùng thuốc gì, sau này mình chú ý nhiều chút là được, là thuốc có 3 phần độc, cũng không thể dùng lung tung."

"Vị tiểu nương tử này nói cực phải, mang thai chỉ là thân thể sẽ xảy ra chút biến hóa mà thôi." Vị lão đại phu kia cũng gật đầu nói phải.

Triệu Trọng Sơn thấy thế cũng không kiên trì nữa, chỉ vội vàng dìu Chu Mạch đứng lên, kêu Đông Nhi đứng dậy cáo từ, lại bị một mình lão đại phu gọi lại, để cho hắn ghé tai lại, chỉ thấy lão đại phu nói thêm mấy câu ở bên tai Triệu Trọng Sơn, mặt Triệu Trọng Sơn có chút biến hóa, ngoài miệng đáp đã rõ, sau đó liền ra khỏi Hồi Xuân đường, chậm rãi đi vào trong nhà.

Bây giờ Chu Mạch đã hoàn toàn tỉnh lại thật sự không chịu nổi cái dáng vẻ thận trọng kia, mặc dù chính nàng kiếp trước hay kiếp này cũng không có trải qua việc sinh con, nhưng vẫn biết chút về vấn đề này.

Đẩy tay Triệu Trọng Sơn đang đỡ tay mình ra, Chu Mạch không thuận theo nói: "Ta có thể tự mình đi, lại nói chàng xem trên đường cái nào có ai lôi lôi kéo kéo đi bộ như vậy

chứ."

"Bây giờ nàng có thai, đi bộ phải cẩn thận chút." Triệu Trọng Sơn cũng biết ở trên đường cái làm như vậy là không được, chỉ đành phải thu tay về, nhưng mà vẫn cách nàng rất gần, trên mặt cũng là vẻ ưu tâm lo lắng.

Mặc dù Triệu Trọng Sơn đã có một đứa con gái là Đông Nhi, nhưng hắn chưa từng trải qua quá trình đẻ đẻ mang thai, chỉ biết sau khi nữ nhân mang thai phải dưỡng sức, không thể làm việc nhiều, cho nên bây giờ e sợ Chu Mịch xảy ra chút không may nào, hơn nữa nữ tử trước mắt này là người không chịu ngồi yên, xem ra mười tháng sau này mình sẽ phải lo lắng đề phòng.

Chu Mịch thấy hắn như thế, biết phải hảo hảo dạy nam nhân trước mắt khóa học dưỡng sinh, chỉ là chờ trở lại trong thôn giáo dục cũng không muộn, mặc dù thấy nam nhân trước mắt khẩn trương trong lòng vẫn là vui mừng, nhưng là lo quá hóa bức. (chỗ này ta cũng chả biết nên edit thế nào, chắc là nếu anh lo quá chị sẽ buồn bức :v)

Trở lại nhà, Triệu Trọng Sơn cũng không để cho Chu Mịch vào phòng bếp, chỉ cùng Đông Nhi hai người ở trong phòng bếp kết hợp làm cơm tối.

Mặc dù Chu Mịch không nguyện ý ăn món ăn không có tư vị do Triệu Trọng Sơn làm, chỉ là trải qua chuyện buổi chiều ói một lát, đã không có hơi sức gì, chỉ cảm thấy cả người yếu mềm, hơn nữa cũng không có khẩu vị gì, đoán chừng mình như thế này cũng ăn không được nhiều, nên để cho hắn làm.

Cơm nước xong an bài cho Đông Nhi ngủ trước, ở trấn trên chỉ đặt mua một cái giường lớn, cho nên tối nay Đông Nhi cũng chỉ có thể cùng bọn họ chen chúc mà ngủ. Bởi vì hôm qua không có tắm, hôm nay lại nôn như vậy, Chu Mịch cảm

thấy trên người bốc mùi, muốn đi tắm, Triệu Trọng Sơn uy bức dụ dỗ, chết sống cũng không đồng ý, chỉ dụ dỗ nàng sau khi trở về thôn lại tắm. Chu Mạch chỉ đành phải hậm hực trở về phòng nằm xuống, chỉ để lại cho nam nhân một bóng lưng.

Triệu Trọng Sơn thu thập xong vào phòng, thấy Chu Mạch chỉ chừa quay lưng lại với mình, đi đường vòng đến phía trước nàng nói: "Tiểu Mạch, nàng đã muốn tắm như vậy, sáng sớm ngày mai chúng ta trở về thôn đi, nơi này cũng không có xây phòng tắm đặc biệt, bị thương hàn sẽ không tốt."

Thấy Chu Mạch lật người nghiêng đầu không để ý tới hấn, hấn cũng không để ý, nói tiếp: "Bây giờ nàng lại có thai, từ nay trở đi tiệm mới khai trương của Tào chưởng quỹ chúng ta không đi có được không, nhiều người náo nhiệt sẽ bị đụng. Ngày mai chúng ta đi nói với Tào chưởng quỹ một tiếng, trở về thôn, nàng thấy thế nào?"

Chu Mạch nghe hấn nói như vậy ngược lại thấy có chút đạo lý, thật đúng là sợ hôm đó lắm thầy nhiều ma, sợ người chen chúc sẽ đụng phải mình, liền gật đầu đồng ý.

Nhưng nếu vị hàng xóm kiêm đại tẩu Lý thị muốn đến đây đưa làm khó, Chu Mạch lại nhú mày, mở miệng bảo Triệu Trọng Sơn ở trên giường, chui vào trong lòng hấn hỏi "Ta đây có thai, không thể động thai, ngày sau nếu đại tẩu đến khi dễ ta, chàng dự định làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60

"Đều là người một nhà, nói gì đến việc khi dễ hay không, sau này chúng ta thấy nàng ta thì tránh đi là được, hiện tại phải lấy thân thể nàng làm trọng." Triệu Trọng Sơn an ủi nàng.

Thật ra thì theo suy nghĩ của nam nhân, việc tranh đấu giữa nữ nhân với nhau chỉ như gia vị hàng ngày mà thôi, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến đại cục thì cũng không cần phải quan tâm. Đương nhiên là gia hòa vạn sự hưng nên trong nội tâm mỗi người vẫn hy vọng gia đình luôn sống hòa thuận với nhau.

Nghe Triệu Trọng Sơn nói như thế, Chu Mạch cũng không tiếp tục dây dưa với hắn, chợt nhớ tới chuyện trọng nam khinh nữ ở cái thời đại này, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt áo lót bằng vải bố trước ngực hắn, sau đó hỏi câu hỏi rất ngu ngốc mà hàng trăm người phụ nữ đều hỏi.

"Trọng Sơn, chàng thích con trai hay con gái?" Hỏi xong Chu Mạch liền thấp thỏm.

"Nam hay nữ đều được, dĩ nhiên nam hài là tốt nhất, chúng ta đã có một khuê nữ là Đông Nhi, có một nhi tử nữa thì nam nữ song toàn, cuộc sống sẽ càng viên mãn. Dĩ nhiên là nữ nhi cũng rất tốt, có thể làm bạn cùng Đông Nhi." Triệu Trọng Sơn bị Chu Mạch dùng bàn tay nhỏ bé ở trước ngực phủi nhẹ có chút ngứa ngáy, cầm tay của nàng không để cho nàng lộn xộn. Phải để cho nàng ngủ sớm, ngày mai còn phải trở về thôn nữa.

Ngày hôm sau sau khi ăn xong điểm tâm, Chu Mạch ở nhà thu thập một chút, Triệu Trọng Sơn đứng dậy đi đến nhà Tào

chường quỹ cáo từ, cũng nói rõ không đi dự ngày khai trương tiệm mới của bọn họ được.

Chu Mịch thừa dịp lúc hấn đi ra, đi sát vách trong tiệm mua một chút gạo đen, các loại gạo ý dĩ gạo kê, chuẩn bị ngày mai trở về làm cháo vào sáng ngày mồng 8 tháng chạp.

Mà Triệu Trọng Sơn sau khi trở lại nhìn nàng mua gần nửa túi gạo lại trách mắng nàng mấy câu, hiện nay đang mang thai thì nên an phận chút, những việc như thế này về sau hấn sẽ làm hết, muốn ăn cái gì, muốn mua gì Chu Mịch chỉ cần mở miệng nói là được.

Nghe hấn nói như vậy, Chu Mịch lại nói một chuỗi dài đồ cần mua, bao gồm chuẩn bị vải bông làm quần áo cho trẻ sơ sinh, vải làm quần áo mới cho người trong nhà để mặc vào lễ mừng năm mới, còn có năm ngày trước ngày mồng tám tháng chạp, phải có đồ ăn cúng ông táo, còn cần phòng ngừa các loại món ăn cho lễ mừng năm mới giá cả tăng cao, viết đầy một trang giấy, đưa cho Triệu Trọng Sơn.

Mà Triệu Trọng Sơn nhìn một lúc nhưng không đi mua, Chu Mịch giục hấn đi nhanh về nhanh, sau đó còn phải trở về thôn nữa.

Chỉ thấy Triệu Trọng Sơn đỏ mặt tiến sát đến trước mặt Chu Mịch, chỉ vào mấy chữ trên giấy do dự hỏi Chu Mịch đây là chữ gì.

Chu Mịch một lúc mới phản ứng kịp liền cười ha ha, giễu cợt hấn: "Ta thấy tay chàng cả ngày không rời sách, mà vẫn không đọc được chữ sao?"

Triệu Trọng Sơn nghe nàng cười nhạo ngược lại không quan tâm, chỉ nói: " Cho tới bây giờ ta không đi học đường học mà có thể nhận biết vài chữ đã không tệ, cả ngày lật sách là sợ

sẽ nhanh quên mất những chữ đã học được."

Chu Mịch cũng không tiếp tục cười nhạo hần, chỉ cấp hần nói một lần là cái gì, còn tặng kèm một câu, sau này có chữ nào không biết cứ tới hỏi nàng, nàng thật sự biết, chứ không giống những người khác ra vẻ hiểu biết.

Mặt Triệu Trọng Sơn đỏ ửng vì thẹn thùng, chỉ trợn mắt nhìn Chu Mịch mấy lần, hần đã hiểu được những chữ kia, liền vội vàng đi ra ngoài tìm mua.

Chu Mịch ở nhà cũng không nhàn rỗi, cùng Đông Nhi thu thập phòng, đem chăn đệm dùng mấy ngày nay cất vào trong ngăn kéo, lại đi đến cửa hàng nói với Ngô đại nương một tiếng, cuối ngày hôm trước mua cũng để lại cho bọn họ, dù sao đoạn thời gian gần đây nàng sẽ không tới ở.

"Tiểu Mịch, hai ngày này ta thấy trượng phu ngươi cũng là người tri kỷ, vì sao trước đó vài ngày chỉ có một mình ngươi tới?" Ngô đại nương thật sự nhìn không được tò mò hỏi, bà ta còn ích kỷ nghĩ nếu Chu Mịch bị hưu, Ngô gia bọn họ sẽ ngồi hưởng tiện nghi, hôm đó lúc bà ta đi ngang qua phòng chính nghe thấy Chu Mịch nói muốn hưu thư hay thư hòa ly kia mà, đang giận nhau sao lại không có tin tức gì rồi.

Không ngờ tới bà ta sẽ hỏi như vậy, Chu Mịch cảm thấy đó là chuyện riêng của mình, cho dù hiện nay rất thân mật với Tào phu nhân, nàng cũng không nói rõ vì sao hai người giận dữ, huống chi là Ngô đại nương trước mắt, hai người biết nhau không quá ba bốn ngày, quan hệ là chủ thuê cùng người thuê, càng không cần thiết thổ lộ tâm tình.

"Đại nương, ta chỉ đùa bỡn với phu quân ta chút thôi, nếu không hai người chúng ta sao lại hòa hảo như bây giờ. Lại nói, ngươi xem ta lại mang thai, hần che chở ta còn không kịp nữa đây."

Vừa nghe Chu Mịch lại mang thai, sắc mặt Ngô đại nương liền thay đổi, nhưng mà vẫn dặn dò Chu Mịch trở về thôn không thể so với ở trấn trên, cần chú ý thân thể nhiều hơn.

Chu Mịch cảm ơn xong liền không dây dưa với bà ta nữa, nói còn phải trở về nhà rồi thu dọn đồ đạc rời đi.

Như vậy vẫn kéo dài đến khi bọn họ ăn cơm trưa mới có thể rời đi, đồ mới đặt mua chất đầy trong một chiếc xe ngựa, Triệu Trọng Sơn ngồi điều khiển ngựa ở phía trước, Chu Mịch với Đông Nhi đắp chăn ở trong xe.

Lúc này, Chu Mịch mới nghĩ tới không phải là xe hỏ mái mới tốt, giữa mùa đông này vẫn phải chịu bị gió lạnh thổi, xem ra đầu mùa xuân năm nay Triệu Trọng Sơn có việc mấy ngày, đến lúc đó làm tiếp một chiếc xe ngựa từng xem qua trên sách.

Vừa đến nhà không bao lâu, Tôn thị cùng Lý thị cũng đã tới, thấy Chu Mịch liền giáo huấn: "Vợ Lão Nhị, người đi trong thôn hỏi thăm một chút, có nhà ai nàng dâu về nhà mẹ đẻ không mang theo đứa bé, hơn nữa còn ở nhiều ngày như vậy không trở lại! Trong lòng người còn có cái nhà này sao?"

Mà Lý thị ở bên cạnh cũng không quên quạt gió thổi lửa: "Đúng vậy, đệ muội, muội cũng không nhìn bây giờ là lúc nào rồi, sáng mai là ngày mồng tám tháng chạp rồi, muội mà không về nữa chúng ta còn tưởng rằng muội phải ở Chu gia qua lễ mừng năm mới mới về, muội nói nhị đệ vừa trở về không bao lâu liền động một chút là đi đến nhà mẹ đẻ của muội, hôm nay giúp đỡ thu hoạch vụ thu, ngày mai giúp đỡ xây nhà, nhị đệ là người Triệu gia, không phải là người của Chu gia các người."

Chu Mịch nghĩ thầm, mình không ở trong thôn mấy ngày lại

ra con thiêu thân gì rồi, lần trước thấy hai vị này còn cùng chung mối thù muốn giúp mình liều mạng với người Hồ gia, mới qua bốn năm ngày, làm sao lại căm thù mình đến tận xương tủy rồi, hai vị trước mặt trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách.

Lúc này Triệu Trọng Sơn không ở nhà, đi đến nhà hai thợ săn đầu thôn Bắc, thương lượng trước khi qua năm mới lên núi một chuyến, xem có thể săn được heo rừng hay không, lễ mừng năm mới không cần giết heo, có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.

Liếc mắt nhìn Tôn thị và Lý thị chỉ trích mình, trước tiên Chu Mạch ở trong lòng tự an ủi mình: "Không nên tức giận, không nên tức giận, hiện nay ta đang mang thai, không chấp nhặt với các người." Ngẩng đầu vẻ mặt đã tươi cười: "Nương, đại tẩu, hai người đại giá quang lâm, trước mời vào nhà ngồi, ta đây trở về nhà mẹ còn làm phiền hai vị nhớ, thật là thụ sủng nhược kinh."

Tôn thị biết nàng biết chút chữ, nhưng trước kia cũng chưa từng thấy Chu Mạch ở trước mặt mình vờ vịt, hôm nay lại đụng phải, mặc dù cũng nghe hiểu được ý tứ, nhưng nhất thời không biết đối phó loại văn vẻ này thế nào, chỉ đành phải vào nhà trước rồi ngồi xuống.

Lý thị thấy bà bà cũng vào nhà ngồi xuống, mình cũng không cam tâm tình nguyện vào phòng, chỉ là không ngồi, đứng ở bên cạnh Tôn thị vô cùng thẳng giống như cây thương, ánh mắt lại không ngừng liếc về phía Chu Mạch, thấy nàng mặc áo bông mới, càng thêm lộ ra hăm mộ ghen tị cùng ánh mắt khinh thường.

"Vợ Lão Nhị, vừa rồi đại tẩu người nói đúng, Trọng Sơn cũng không phải là người nhà lão Chu các người, đừng động một chút lại bắt hấn đến nhà lão Chu làm việc. Người làm nàng

dâu như thế nào vậy, một chút cũng không biết đau lòng cho trượng phu." Tôn thị tiếp tục oán giận nói, hai chân cũng di chuyển.

"Đúng thế, người xem nhị đệ mặc rách rưới, còn người lại ăn mặc đẹp đẽ, không biết còn tưởng rằng nhị đệ là tên ăn mày đấy, tiền này rõ ràng là nhị đệ dựa vào công việc mà kiếm được, tuy rằng cũng đến tay người, nhưng người tiêu xài cũng rất tốn." Âm thanh Lý thị đã có chút tức giận.

Chỉ vì hôm nay bên ngoài trời lạnh, Chu Mịch mới không kích động toát mồ hôi, hôm nay mọi người làm sao vậy, sao lại đến nhà mình kiếm chuyện chứ.

"Đại tẩu, nhà tiểu thúc xài tiền như thế nào, còn do người làm tẩu tử như tẩu nói sao?"

Mặc dù hiện nay là lúc nông nhàn, người cũng rảnh rỗi đến nhà tiểu thúc quấy phá hả?" Chu Mịch lạnh lạnh nói.

Lý thị nghe xong, thật sự nổi giận, nghĩ đi lên đánh Chu Mịch, lại bị Tôn Thị kéo về. Chu Mịch nhìn mà không khỏi cười lạnh, đại tẩu này là thuốc súng, động chút liền nổ.

"Chu thị, hôm nay gia nghiệp của Trọng Sơn lớn, một mình người quản sẽ có chút khó khăn, hơn nữa nghe Trọng Sơn mới vừa đi Lão Viện nói, người mang thai, nữ nhân mang thai không thể phục vụ nam nhân, ta và cha người thương lượng, suy nghĩ cho Trọng Sơn cưới một người thiếp, một là giúp làm chút việc vặt, hai là phục vụ Trọng Sơn, ba là cũng có thể giúp người quản nhà." Tôn thị dùng giọng thông báo nói với Chu Mịch, ánh mắt lại không nhìn nàng.

Vừa nghe Tôn thị nói như thế, lòng Chu Mịch liền trầm xuống, nàng thật không ngờ Tôn thị sẽ đột nhiên nói đến việc này, trong lòng nàng có chút sợ hãi, chỉ là chạm đến

bụng vẫn còn bằng phẳng, Chu Mịch cảm thấy trong lòng thật nhiều động lực.

"Nhà lớn nghiệp lớn ư? Mẹ người đang nói đùa đi, Trọng Sơn có một cái nhà, nhà ở đây chỉ có hơn nửa mẫu; nghiệp đâu? Cũng không thấy hấn lập nghiệp cái gì." Chu Mịch ngồi thẳng lưng nói, nhưng nụ cười trên mặt đã không còn, âm thanh cũng trầm xuống.

"Chu thị, nói như người là không đúng rồi, Trọng Sơn đi tòng quân trở về, cũng mang về không ít bạc đi, nếu hấn muốn mua nhà còn không phải là chuyện rất dễ dàng sao? Mẫu chốt là người hiện nay có thai, không tiện chăm sóc, người cũng không thể để cho hấn vào phòng bếp nấu cơm đi. Lúc trước người để cho hấn giúp đỡ nhóm lửa đã là không đúng, nào có nằng dâu để cho nam nhân của mình nấu cơm. Nhà thêm một người, đối với người cùng Trọng Sơn đều tốt, lại nói chỉ là một thị thiếp, nếu nằng tới còn không phải là mặc người xử trí hay sao. Coi như nha hoàn mà sai bảo." Tôn thị tiếp tục khuyên nhủ.

Chu Mịch cảm thấy mấy ngày nay nằng không ở trong thôn nhất định xảy ra chuyện gì rồi, hơn nữa còn là chuyện rất bất lợi đối với mình, kể sách hiện nay, trước tiên ổn định Tôn thị cùng Lý thị, khuyên giải. Sau đó mình mới có thời gian đi điều tra, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ như vậy, Chu Mịch mỉm cười với bà bà đang tận tình khuyên nhủ cùng đại tẩu đang nhìn chăm chăm: "Mẹ, đại tẩu, hai người xem thân thể của ta xương cốt rất tốt, làm cơm cũng không có vấn đề, nếu quả thật cần người, chúng ta đi mua nha hoàn là được. Hơn nữa, chuyện như vậy cũng không phải do một mình ta định đoạt. Lại nói hôm nay ta không đồng ý, cho dù ta đồng ý nhưng Trọng Sơn không đồng ý thì thị thiếp này còn không vào được cửa nhà, cho nên, chuyện như vậy các người hãy tìm Trọng Sơn thương

ngợi đi."

"Vậy ý của ngươi là ngươi đồng ý?" Lý thị ép hỏi.

"Ta không đồng ý!" Chu Mịch trấn định trở lại, nói xong cũng không nhìn hai nàng, vào nhà đem vải vóc mua ở trấn trên đưa cho Tôn thị, bà ta có thể bắt nhân, nàng lại không thể bắt nghĩa, chỉ vì đó là người mẹ nam nhân kia yêu mến.

Tôn thị thu vải vóc, cũng không lại nói với Chu Mịch cái gì, chỉ đành phải nói đi về trước, nhìn Lý thị vẫn còn ở bên cạnh hậm hậm nhìn chằm chằm Chu Mịch, Tôn thị lôi nàng một cái, hai người rời khỏi nhà Chu Mịch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Nhìn bà bà và đại tẩu rời đi, Chu Mạch không nóng lòng đi ra ngoài hỏi thăm gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy trước mắt hay nhất là chờ Triệu Trọng Sơn trở lại rồi thương nghị với hắn một chút.

Mặt trời còn chưa xuống núi, Triệu Trọng Sơn đã trở lại rồi, thấy Chu Mạch ngồi thẳng ở phía trước cửa sổ may y phục, hắn cau mày nói: "Trời tối may vá rất tổn thương mắt, ban ngày có nhiều thời gian, thiêu thừa may vá chung quy là gây tổn thương mắt, trong khoảng thời gian này vẫn là không nên làm, cùng lắm chúng ta đi cửa hàng thợ may ở trấn trên mua là được."

Chu Mạch cười buông y phục đang làm trong tay xuống, kêu hắn tới bên cạnh mình ngồi, nói hiện tại còn sớm, có một số việc muốn nói với hắn.

Mặt Triệu Trọng Sơn nghi hoặc đi tới ngồi xuống bên người Chu Mạch, hắn thật sự không nghĩ ra hôm nay có chuyện gì chọc giận nàng khiến nàng lao tâm. Mình về đến nhà trước tiên cất đồ mua ở trấn trên xong mới đi ra ngoài, Đông Nhi luôn luôn là đứa bé ngoan ngoãn, sáng nay mình còn cố ý dặn dò Đông Nhi, hiện nay Chu Mạch có thai, không thể quấy rầy nàng, Đông Nhi biết được trong bụng mẫu thân có đệ đệ của mình, vui mừng hỏi khi nào đệ đệ mới ra ngoài, còn nói muốn giúp đỡ làm một ít y phục cho đệ đệ mặc, đối với Triệu Trọng Sơn dặn dò là nói gì nghe nấy.

Chỉ là nhìn nét mặt Chu Mạch không giống như tức giận, nhưng rõ ràng là có tâm sự. Triệu Trọng Sơn hơi yên tâm một chút, trước tiên cất giỏ đồ may vá cùng nửa bộ đồ đã làm xong trong tay Chu Mạch, sau đó mới ngồi vào cái ghế bên

người Chu Mịch, hỏi có chuyện gì xảy ra.

"Vừa rồi mẹ và đại tẩu đã tới." Chu Mịch nói xong thì dừng lại một chút.

"Ta ra khỏi cửa Liễu gia đi Lão Viện, nói cho mẹ là nàng có tin mừng, hai người tới thăm nàng, dù sao kinh nghiệm sinh dưỡng của họ cũng nhiều hơn nàng, cũng có thể chỉ bảo thêm cho nàng một chút." Triệu Trọng Sơn không nghi ngờ gì, phỏng chừng nương và Lý thị tới đây cũng sẽ chỉ có những chuyện này thôi.

"Họ ngược lại nói ra một câu nghe nói ta có tin mừng, chỉ là thay chàng suy nghĩ một chuyện." Chu Mịch kể lại chuyện đó cho hắn.

"Thay ta suy nghĩ một chuyện, ta có chuyện để cho bọn họ quan tâm hay sao?" Triệu Trọng Sơn kỳ quái hỏi.

"Hiện nay ta có thân thể nha, trên giường dưới giường cũng không thể phục vụ chàng, cưới cho chàng người thiếp, mẹ nói chàng nhà lớn nghiệp lớn, chỉ một mình ta là không giúp được." Chu Mịch nói đến đây cũng muốn cười, nhưng mà vẫn nhịn hết sức, mặt làm bộ như nghiêm túc với Triệu Trọng Sơn.

"Nhà lớn nghiệp lớn?" Triệu Trọng Sơn nghe xong cười khổ một cái, "Mất công họ nghĩ ra được, ở đây có mấy gian phòng, còn nhà lớn nghiệp lớn, ngay cả nghiệp ta cũng chưa từng kinh doanh qua."

Hắn vốn chuẩn bị an ủi Chu Mịch mấy câu không để cho nàng phải bận tâm, bề ngoài rất chân thành, nhưng nhìn khóe miệng Chu Mịch lộ ra nụ cười cũng biết nàng căn bản không đem chuyện này để trong lòng, cũng liền cười, đứng lên nói: "Ta đi làm cơm tối, phòng bếp vài ngày không vào,

muốn thu dọn sắp xếp lại một chút, chẻ nhiều củ hơn để nấu nước nóng cho nàng và Đông Nhi tắm."

Chu Mạch kéo tay của hắn, hỏi: "Xem ý tứ của nương và đại tẩu hôm nay, giống như đã định tốt là khuê nữ nhà ai, ta chỉ nói ta không đồng ý, để cho các nàng đi đến hỏi chàng." Vừa nói tay nhỏ bé còn không ngừng ngọ nguậy ở trong bàn tay ấm áp của hắn, hút lấy chút nhiệt độ.

Bị Chu Mạch dùng tay nhỏ bé chọc có chút nhột, Triệu Trọng Sơn vội vàng nắm chặt bàn tay có chút lạnh của nàng, nghĩ thầm không để cho nàng thiêu thừa may vá mới đúng, trời đang rất lạnh, tuy nói bây giờ thân thể của Chu Mạch rất tốt, chỉ là đề phòng việc chưa xảy ra, muốn nói nàng mấy câu đừng thiêu thừa may vá nữa, bỗng nhiên lại cảm giác nếu như vậy thì mình có chút dài dòng, nên chỉ đáp lời nàng.

"Ta nhất định sẽ không đồng ý, nàng cũng đừng nghĩ nhiều, sau này lúc mẹ tới tìm ta ta tự có biện pháp. Hiện nay nàng chỉ an tâm dưỡng thân thể là được." Triệu Trọng Sơn nói.

Chu Mạch chính là chờ những lời này của hắn, sau khi nghe xong liền an lòng, để hắn đi chẻ củ, mình cũng thu thập một chút rồi đứng dậy vào phòng bếp dọn dẹp thức ăn.

Mặc dù Triệu Trọng Sơn nhất quyết phản đối nàng làm việc, nhưng Chu Mạch là người không chịu ngồi yên, nói với hắn: "Chàng xem mấy nàng dâu trong thôn, người nào không phải là bụng bự còn phải nâng lên để xuống đất làm việc hay sao, cũng chỉ có Triệu gia, vô luận là đại tẩu hay là đệ muội, còn có ta, mọi người đã hoài thai giống như bệnh nhà giàu, cũng phải dựa vào trên giường."

Thấy Triệu Trọng Sơn vẫn không tán thành, Chu Mạch chỉ có thể nói: "Ta đan mang thai, đi lại nhiều một chút, tương lai sinh đứa bé cũng tốt, hơn nữa hiện tại đứa bé trong bụng ta

vẫn chỉ là hạt đậu thôi, ta không làm việc nhà nông là được. Chỉ rửa rau, nấu ăn, khâu vá sửa lại quần áo một chút, rửa sạch một cái là không có chuyện gì."

Triệu Trọng Sơn thấy nàng bảo đảm đi bảo đảm lại, còn khuyên nữa, không đồng ý nữa nàng liền muốn khóc, chỉ đành phải miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn yêu cầu nàng nhất định phải lượng sức mà làm, cảm thấy chỗ nào không thoải mái thì phải nói với mình.

Một nhà ba người vui vẻ ăn cơm tối, hai vợ chồng ngồi trên bàn một câu cũng không nhắc tới Tôn thị hoặc là Lý thị, chỉ nói việc an bài đứa bé sau khi sinh, đầu mùa xuân năm sau đoán chừng Triệu Trọng Sơn lại muốn bắt đầu làm mộc, còn Đông Nhi chăm sóc mẹ và đệ đệ sau này mỗi ngày buổi tối còn phải kể cho hắn chuyện xưa.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong rồi lên giường, Chu Mịch chợt nhớ tới rồi nói cho Triệu Trọng Sơn: "Trọng Sơn, ta thấy rất kỳ quái, vì sao mẹ đột nhiên lại nói muốn cưới người thiếp cho chàng, mà không phải cho đại ca và tam đệ, ba nhà chúng ta nhìn từ bề ngoài điều kiện là không kém nhiều."

"Ta cũng thấy chuyện này rất kì lạ, chỉ là mặc kệ bọn họ nói thế nào, ta cũng sẽ không đồng ý, nàng không phải đồng ý, bọn họ còn cố gắng nhét nữ nhân vào nhà chúng ta hay sao? Chớ suy nghĩ quá nhiều, ngày mai vừa đúng ngày mồng tám tháng chạp, lúc đưa cháo mồng 8 tháng chạp cho Lão Viện mẹ sẽ gọi ta tới, đến lúc đó ta nói rõ với mẹ là được. Nàng sớm đi nghỉ ngơi mới phải." Hôm nay Triệu Trọng Sơn không dám ngủ cùng một chăn với Chu Mịch, vừa mới thừa dịp lúc Chu Mịch tắm ủ chăn cho ấm, thấy nàng vào nhà liền vội vàng để cho nàng chui vào.

Nằm xong Chu Mịch đưa tay dò xét chỗ Triệu Trọng Sơn nằm, so với chỗ ấm áp nàng nằm, bên kia vẫn lạnh lẽo. Chu

Mạch cười xấu xa một chút, lôi Triệu Trọng Sơn vào chần của mình.

"Tiểu Mạch, việc này. . . . . , đại phu nói rồi, ba tháng đầu không thể. . . . . Không thể sinh hoạt vợ chồng." Triệu Trọng Sơn nghiêm túc nói, bốn chữ sinh hoạt vợ chồng nhỏ bé yếu ớt, nhờ ánh hoàng hôn đều có thể nhìn được phía sau lỗ tai hần đều đỏ.

Chu Mạch nhin cười không được: "Ai nói ngủ cùng nhau thì nhất định phải sinh hoạt vợ chồng?" Nàng nói câu này lẽ thẳng khí hùng.

Khẽ thở dài một hơi, Triệu Trọng Sơn đành phải theo đáy lòng kêu gọi trần trọc vào chần của nàng, chỉ đem một tay vòng quanh bả vai Chu Mạch, cái tay còn lại đành hoàng đặt ở bên người mình, không dám lộn xộn.

Chu Mạch thấy thế trong lòng cười trộm, nhưng cũng không đi trêu chọc hần, biết bây giờ thân thể mình không thể chịu đựng được việc nam nữ, chỉ là nàng thật sự tham luyến lồng ngực nam nhân này.

Vốn định nói cho hần biết cảm thấy việc này sau lưng tuyệt đối có tiểu nhân giở trò, nhưng Chu Mạch nhớ tới cho dù nói với hần, hần sẽ không để ở trong lòng, hơn nữa chính mình cũng phát hiện không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ đành phải cùng Triệu Trọng Sơn tán gẫu một lát, hỏi hần một ít chuyện trong quân doanh, nhưng Triệu Trọng Sơn lại không muốn nói, đều là một đôi lời qua loa.

Chỉ là, câu hỏi của nàng ngược lại gợi lên hứng thú của Triệu Trọng Sơn, liền hỏi chuyện lúc trước của nàng.

Đã sớm nghĩ tới trả lời cái vấn đề này thế nào, Chu Mạch không chuẩn bị nói thực cho hần biết, mình đến từ thế kỷ

hai mươi mốt mấy trăm năm sau, như vậy có thể thật sẽ dọa Triệu Trọng Sơn. Còn không bằng chỉ nói không thế nào nhớ chuyện lúc trước, chỉ nhớ đi học viết chữ, tự mình học nấu ăn.

"Còn có cái tính bướng bỉnh này." Triệu Trọng Sơn nghe nàng nói không nhin được mỉm cười nói thêm một câu.

Chu Mạch nghe rồi cười, chỉ nói có thể cái này cũng là trời sanh, lại nói với hấn chuyện vụn vặt của Triệu gia liền ngủ thiếp đi.

Thấy nàng ngủ say, thừa dịp phía dưới cái đó còn chưa đứng lên, Triệu Trọng Sơn mới yên lặng thận trọng trở về chăn của mình.

Đến tết mồng tám tháng chạp, gia gia muốn buổi trưa làm cháo mồng 8 tháng chạp, hơn nữa đưa cho các trưởng bối mỗi nhà một chén. Cho nên mới vừa ăn xong điểm tâm, Triệu Trọng Sơn liền vội vàng đào các loại lương thực, bởi vì nhà bọn họ muốn đưa tương đối nhiều, các thúc thúc bá bá cộng thêm đường huynh, tính được có gần 20 nhà, mỗi nhà một chén to, có thể phải nấu đầy một nồi.

Chu Mạch thừa dịp hấn đang bận việc trong phòng bếp, đi một chuyến đến nhà Tiểu Lý thị, lúc trước nghe nói nàng thiếu kim chỉ, một mình đi một chuyến tới trấn trên mua không đáng giá, mấy ngày ở trấn trên thuận tiện nên đã giúp nàng mua.

Đến nhà Tiểu Lý thị, Triệu Tần Chính ở trong sân chẻ củi, thấy nàng tới chỉ cười cười chào hỏi, liền quay đầu kêu Tiểu Lý thị ra ngoài.

Tiểu Lý thị ra khỏi cửa phòng vừa nhìn là Chu Mạch, vội vàng tiến lên kéo nàng vào phòng ngồi ở trên giường gạch, rót lại

cho nàng chén nước nóng.

"Hôm qua nghe nói người có tin mừng, còn chưa kịp đi xem người thì người ngược lại tới trước rồi. Hai chúng ta chùng mấy ngày chưa gặp mặt rồi, người về nhà mẹ đẻ cũng không nói cho ta biết một tiếng, làm hại ta chạy tới nhà người mấy lần." Tiểu Lý thị giận trách.

"Chị dâu, là lỗi của ta, bây giờ không phải đến bồi lễ với tẩu hay sao." Chu Mạch cười nói, đưa kim tuyến cho nàng.

"Đúng là cái ta cần, vá áo khoác cho đại ca người, thiếu đúng màu này, người đưa đến thật đúng lúc." Tiểu Lý thị cũng không thật giận nàng, thấy đúng loại mình cần, hướng khuôn mặt tươi cười về phía Chu Mạch, nàng cũng cười nói.

"Kể từ khi người dạy cho người Hồ gia một trận, cũng không gặp người, người có biết hiện tại trong thôn lời đồn đãi về người cũng bay đầy trời." Tiểu Lý thị cất chỉ đi, ngồi xuống nói với Chu Mạch.

"Cái này ta lại thật không biết, hôm qua buổi chiều mới trở về, nói nghe một chút, tất cả mọi người nói ta thế nào?" Chu Mạch tò mò hỏi.

"Cái gì cũng nói, có nói người thần dũng, một người thế nhưng có thể đánh cả nhà Hồ gia; có người nói người cay cú, lo lắng Trọng Sơn có nàng dâu này là người ngày tháng sau sẽ không dễ chịu lắm; còn có nói người bị ma nhập, nếu không không thể nào lợi hại như vậy; điều kỳ quái nhất, mặc dù hôm đó nhìn qua chuyện đã giải quyết, nhưng người Hồ gia còn chưa từ bỏ ý định, người đả thương người Hồ gia, Hồ gia ở sau lưng còn không biết nghĩ ra chiêu gì tổn hại, người nghĩ xem, chiêu hạ độc trong rượu rất hạ lưu cũng có thể nghĩ ra được, người sau này vẫn phải cẩn thận một chút." Tiểu Lý thị nhắc nhở nàng, nói đến chỗ này cũng nhăn mày

lại.

"Mồm ở trên người người khác, ta không xen vào, ta làm nàng dâu của Trọng Sơn là tốt rồi. Về phần người Hồ gia, ta cũng không sợ bọn họ, lần này không đem bọn họ đưa đến quan phủ đã mở một mặt lưới, nếu như có lần sau nữa, Trọng Sơn nói nhất định sẽ báo quan." Chu Mạch không muốn Tiểu Lý thị lo lắng cho mình, liền an ủi nàng.

"Nói thì nói như thế, thế nhưng không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương, các người sau này vẫn cần chú ý một chút là được." Tiểu Lý thị nhỏ giọng nói.

"Biết, chị dâu. Tẩu yêu thương ta như vậy, mấy ngày nay ta không ở nhà, có thể có nghe nói bà bà tẩu và nhị thẩm nói gì về ta không?" Chu Mạch lấn người tiến lên, ôm cánh tay Tiểu Lý thị hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nhị thẩm? Mấy ngày nay không có nghe nói Nhị thẩm có chuyện gì a." Trên mặt Tiểu Lý thị hiện vẻ nghi ngờ đáp, cảm thấy Chu Mịch hỏi vấn đề này có chút kỳ quái, không tìm được hỏi nàng tại sao.

"Không có gì, chính là hỏi một chút, quan tâm bà bà nhà mình, đúng rồi các người nấu cháo mồng 8 tháng chạp sao?" Chu Mịch thấy không lấy được tin tức gì từ Tiểu Lý thị, liền dời đề tài đi.

"Không, đại ca người chẻ củi ở trong sân, mặc dù không giống như nhà người muốn đưa mười mấy hai mươi chén, chúng ta cũng muốn đưa bảy tám chén, chỉ là không có vật liệu gì nên miễn cưỡng gọt đủ tám dạng." Tiểu Lý thị trả lời.

"Người trong thôn không phải đều là như vậy, gom đủ tám dạng đã không coi là sai rồi, chị dâu, không có việc gì ta liền về trước. Kim chỉ đưa tới cho tẩu rồi, trời rất lạnh, không làm trễ nãi tẩu làm việc." Chu Mịch nói xong muốn đứng dậy.

Tiểu Lý thị thấy thế trước hết ấn nàng xuống, xoay người nói muốn đưa cho Chu Mịch tiền, Chu Mịch vội vàng khoát tay nói chỉ có mấy đồng tiền, không cần, nói xong đi ra nhanh, vô luận Tiểu Lý thị nhún nhường thế nào chính là không thu, nói rằng không chừng cần chị dâu hỗ trợ việc gì đấy.

Thấy Chu Mịch chết sống không thu mấy văn tiền này, Tiểu Lý thị cũng đành thôi, chỉ nói sau này nếu có cái gì cần giúp đỡ chỉ cần kêu một tiếng là được.

Rời khỏi nhà Tiểu Lý thị, Chu Mịch liền suy nghĩ chuyện bà bà cưới thiếp cho trượng phu mình vẫn chưa ai biết, người

biết nhất định cũng không nhiều. Hôm nay chỉ có thể đi Lão Viện hỏi thăm đệ muội Hứa thị, dù sao nàng và Tôn thị sống chung lâu ngày, sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Nghĩ được như vậy, Chu Mịch liền xoay người đến Lão Viện, trên đường gặp mấy người trong thôn cũng đều cười chào hỏi, nhưng khi nhìn mọi người vui vẻ ra mặt chào hỏi mình, cũng không giống Tiểu Lý thị nói với mình. Nhưng mà vẫn từ trong mắt một hai người thấy được đồng tình, cũng có bội phục.

Đang đi về phía trước, Chu Mịch liền thấy một phụ nhân lạ mặt ven đường, búi tóc ngược lại giống nữ nhân trong thôn tới không thể nghi ngờ, chỉ là bộ quần áo trên người sang trọng hơn một chút so với những người khác, hơn nữa không phải là cùng mấy người kia đứng làm đất, một mình cách đám người có vài bước xa.

Không biết người này, Chu Mịch theo lễ tiết tính cười với người này, không chào hỏi với nàng, cũng không biết xưng hô như thế nào.

Ai ngờ, sau khi nàng kia chạm được ánh mắt mỉm cười của Chu Mịch thì khinh thường xoay đầu, Chu Mịch ngẩn người một chút, nhưng cũng không để ý, không cần thiết để một người không quen biết ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Nhưng là, lúc mới vừa đi ngang qua bên người nàng ta lại rõ ràng nghe được: "Vượt qua cái gì mà vượt qua, xem ngươi còn có thể vui vẻ bao lâu?"

Nghe nói thế, Chu Mịch dừng bước, quay đầu lại đi tới trước mặt nàng ta, "Xin hỏi, ngươi mới vừa rồi là nói ta?"

Ai ngờ nàng kia biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, thấy mặt Chu Mịch nghiêm túc còn có chút dè nén hỏi

mình, vội vàng thay một bộ tươi cười, trong âm thanh cũng lộ ra nịnh bợ: "Nhị tẩu, ta mới vừa rồi không lên tiếng a, tẩu nghe lầm thôi."

Chu Mịch nghe nàng gọi mình là Nhị tẩu, mặc cũng cùng người khác bất đồng, cũng không làm bạn cùng phụ nhân khác, quan sát cẩn thận khóe mắt đuôi mày lộ ra phong trần, nàng đoán được người này chính là thiếp của Triệu Tề gia Hoa Lan.

"Đừng, cái thanh danh Nhị tẩu này ta không dám nhận, ta chỉ nhận thức một đệ muội là Lục thị, người nhiều nhất cũng chính là người thiếp." Mặt Chu Mịch khinh bỉ nhìn nàng ta nói.

Bởi vì đã sớm nghe nói người này là đồng chí lui tới mật thiết cùng tiểu tam hồ ly tinh Hồ Nhị Lệ, mới vừa nghe câu nói kia, có thể là do người Hồ gia kích động, đã sớm đối với mình bất mãn trong lòng, tuy nói hai người không xung đột lợi ích, nhưng là bọn họ thuộc về phe cánh bất đồng, Chu Mịch là đại biểu cho phe cánh vợ cả, mà Hoa Lan là bên đối lập — Đại biểu cho phe cánh tiểu tam.

Hai người không thuộc về cùng một phe cánh, nên là người ở hai bên phe cánh đối địch gặp mặt, vì vậy không cho đối phương sắc mặt tốt, Chu Mịch cảm thấy cũng không cần thiết cho đối phương sắc mặt tốt, đối với nữ nhân biết rõ nam nhân có gia thất còn bò lên giường, Chu Mịch luôn luôn khinh thường, mặc dù nói trách nhiệm chủ yếu là do nam nhân không nắm chặt lưng quần, nhưng loại nữ nhân này cũng thêm vào dầu khi lửa cháy.

Không ngờ Chu Mịch lại nói mình như vậy, Hoa Lan tức giận mặt đỏ rần, Hoa Lan đưa ra ngón tay mảnh khảnh chỉ chỉ vào Chu Mịch: "Ngươi. . . . . Ngươi. . . ." Rồi lại không thể nào phản bác, chỉ vì mỗi lời nói của Chu Mịch đều là sự thật.

Chu Mịch thấy nàng nổi giận, trong lòng mình ngược lại không tức giận nữa, trên mặt cũng bình tĩnh chút, bắt được tay nàng chỉ mình kéo xuống.

Thản nhiên nói: "Một thị thiếp như ngươi chỉ vào Nhị tẩu của mình, thật là rất bất kính, chẳng qua ta là trưởng bối ngươi, lần đầu tiên thì sửa chữa cho ngươi, không có lần sau nữa đâu." Chu Mịch nói lời này hơi lớn, mấy phụ nhân một bên đều nghe được, họ cũng nghiêng đầu nhìn sang bên này, thấy Hoa Lan, mọi người đều không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, dù sao đứng ở nơi này đều là chính thê, họ thấy thế thì bu lại, miệng cũng không có nhàn rỗi.

"Ô, ta còn tưởng là ai chứ, thì ra là hồ li tinh chuyên quyến rũ nam nhân." Một người trong đó là biểu tỷ của Lục thị, đã đến Triệu thôn, trước vẫn bắt bình thay Lục thị, miệng của nàng cũng tương đối độc, thấy Hoa Lan một lần mắng nàng ta một lần.

"Chị dâu, ngươi nói thị thiếp này như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy, cả ngày quang minh chính đại ra ngoài đi dạo, thiếp không phải là người làm sao? Thế nào thiếp này cũng chưa có một chút tự giác của người làm." Một người phụ nhân khác đứng bên cạnh phối hợp nói.

"Nếu so sánh người không mặt mũi, thì là thiên hạ vô địch!" Người phụ nhân thứ ba cũng lên tiếng phụ họa.

Lúc mọi người người một câu ta một câu chế nhạo, Hoa Lan đâu còn đứng vững được bước chân, tức giận tới nước mắt cũng rơi, liền giẫm chân quay người đi.

Thấy nàng đi, Chu Mịch lại cùng mấy vị chị dâu đệ muội thím nói xấu mấy câu, rồi đi Lão Viện.

Ở trên đường, Chu Mạch suy tư một chút câu mới vừa rồi Hoa Lan kia nói: "Xem người còn có thể vui mừng bao lâu?", đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, không thể nào Hoa Lan sẽ đối với mình như thế, tuy nói nàng ta và Hồ Nhị Lệ quan hệ tốt, có thể vì bằng hữu oán trách, nhưng trong lời nàng ta nói lộ ra tin tức, đó chính là nàng ta biết Chu Mạch gặp việc khó, Hoa Lan thường ngày cũng chỉ thân cận cùng Hồ Nhị Lệ, như thế xem ra, chuyện Tôn thị để cho chồng mình cưới thiếp chẳng lẽ có quan hệ cùng người Hồ gia, nghĩ như vậy, Chu Mạch đi nhanh hơn.

Đến Lão Viện, phát hiện Tôn thị đang ở trong phòng bếp nhóm lửa, bây giờ Tôn thị thấy Chu Mạch có thai, cũng không tiện để cho nàng tới đây giúp đỡ, chỉ là hỏi chuyện bà ta nói cùng nàng hôm qua suy tính thế nào.

Chu Mạch chỉ nói đến tìm Hứa thị nói chút chuyện may vá, cũng không trực tiếp trả lời bà ta, Tôn thị cũng biết bây giờ từ nàng không đột phá được, chỉ có thể xuống tay từ trên người con trai mình, nghĩ thầm chờ lúc Trọng Sơn đưa cháo mồng 8 tháng chạp nhất định phải cùng hắn nói rõ ràng việc này.

Sở dĩ Tôn thị có tâm tư liệu lĩnh cho con thứ hai của mình cưới thiếp, trừ sau lưng có người chỉ ra, mấu chốt là nhìn con dâu thứ hai này ăn mặc càng ngày càng xa xỉ, chỉ nói áo bông mùa đông này, ít nhất thấy nàng mặc bốn năm bộ mới, mặc dù nói nàng cũng may cho mình cùng Triệu Đại Ngưu hai bộ, mỗi ngày Trọng Sơn và Đông Nhi mặc cũng là bộ đồ mới, nhưng bạc không phải xài thế này, như vậy quá phá của, hơn nữa thấy Trọng Sơn càng ngày càng nghe lời của nàng dâu này, trong lòng bà thấy trống trải.

Chu Mạch tất nhiên không biết bà bà mình ở trong phòng bếp có ngàn vạn suy nghĩ, trực tiếp gõ cửa vào phòng Hứa thị.

Bây giờ Hứa thị mới vừa qua tháng thứ ba, đã ổn định, cũng có thể xuống giường đi vài bước, chỉ vì thân thể gầy yếu, nên không dám làm việc gì tốn sức.

Thấy Chu Mạch tới nàng rất vui vẻ, vội vàng nhường chỗ ngồi, mình cũng ngồi ở bên cạnh nàng.

Thấy Hứa thị, Chu Mạch mới nhớ tới mình mua vải bông mềm thì cố ý mua nhiều hơn, cho Hứa thị, ngày hôm nay vốn là không có ý định tới Lão Viện, thấy nàng mới nhớ tới chuyện đó.

"Đệ muội, mấy ngày trước ta mua chút vải bông ở trấn trên, làm một ít quần áo cho đứa bé mới sanh, cố ý mua nhiều hơn chút đưa cho người, lúc đến đây lại quên mang đi, để lúc nhị ca của người tới để cho hắn mang tới vậy." Chu Mạch nói.

"Nhị tẩu, tẩu khách khí quá, bây giờ tẩu có thai, ta còn chưa đi xem tẩu, tẩu đã tới, tẩu như vậy để cho ta là đệ muội cũng xấu hổ. Lại còn cho chúng ta đồ." Hứa thị then đỏ mặt nói.

"Ha ha, trong bụng người là cháu ruột của ta và nhị ca người, đối tốt với hắn sao lại phiền chứ." Chu Mạch nói đùa.

Nghe nàng nói như vậy, Hứa Thị cũng cười, chỉ hỏi nàng mấy ngày trước đây sao lại trở về nhà mẹ, Chu Mạch chỉ đáp nhà mẹ xây phòng mới, ở đó mấy ngày.

Hứa thị đột nhiên nhớ tới chuyện vài ngày trước Chu Mạch đánh người, liền nhỏ giọng nói với nàng: "Nhị tẩu, lúc trước tẩu đánh người Hồ gia, tuy nói sau đó đã giải quyết, ta nghĩ người Hồ gia cũng không hiền lành, không chừng sau lưng sẽ tìm chiêu gì đối phó tẩu, đoạn thời gian này tẩu phải cẩn

thận một chút."

Chu Mạch nghe xong gật đầu: "Đúng vậy, ta biết rõ cả nhà bọn họ không có một người nào dễ chọc, sau này ta chú ý một chút là được."

Thấy Hứa thị không tiếp tục nói, Chu Mạch cũng không tiếp tục, trực tiếp hỏi: "Đệ muội, người có biết hôm qua nương cùng đại tẩu nghe tin ta vừa trở về liền tới chỗ của ta không?"

Hứa thị nghe xong cũng tò mò giống Tiểu Lý thị: "Việc này ta thật sự không biết, không biết hai người bọn họ tìm tẩu có chuyện gì?"

"Cái này cũng không để cho người đoán đúng, đoán chừng người đoán thủng cả trời cũng đoán không được, họ nói muốn cho Trọng Sơn cưới người thiếp!" Chu Mạch nói.

"Cái gì? !" Hứa thị nghe xong kêu một tiếng, Chu Mạch vội vàng che miệng của nàng, lo lắng bà bà còn ở trong phòng bếp nhóm lửa nghe được.

"Nhị tẩu, tại sao có thể có loại chuyện như vậy?" Hứa thị phản ứng kịp, một lát sau bình tĩnh hỏi.

Chu Mạch thấy nàng phản ứng như thế, biết nàng chắc cũng không biết, chỉ kể với nàng hành động và lời nói của Tôn thị và Lý thị hôm qua.

Hứa Thị nghe mà trợn mắt há hốc mồm: "Nhị tẩu, họ không khi dễ tẩu như vậy chứ. Đây chính là tìm kế mượn cớ nhất định buộc tẩu và nhị ca đồng ý chuyện này. Nhưng ngàn vạn lần tẩu không thể đồng ý, tẩu phải tỉnh táo, sau này không chừng ngày nào đó họ cũng muốn để Hà thúc tái giá lấy người thiếp, nhà mẹ chúng ta cũng không có nhiều huynh

đệ như Lý thị, không ai cho chỗ dựa, tự mình sẽ phải cứng rắn." Hứa thị nghĩ tới không chừng Chu Mạch hôm nay chính là nàng ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

"Cái này ta sẽ không đồng ý, nhị ca của ngươi cũng sẽ không gật đầu, nếu hắc có nửa điểm buông lỏng, ta sẽ mang theo Đông Nhi đi không ở cùng hắc nữa." Chu mạch vỗ tay Hứa thị một cái, nghĩ ổn định tâm tình lo lắng của nàng một chút.

"Đúng, đúng, nam nhân chính là phải hung ác một chút, nếu không bọn họ sẽ không quản được cái đồ chơi dưới thân của mình!" Hứa thị hung tợn nói.

Chu Mạch nghe có chút đỏ mặt, thật không nghĩ tới nữ tử này cũng không bị cản trở. Chỉ là Hứa thị cũng phản ứng kịp ý tứ trong lời của mình, mặt cũng đỏ ửng.

"Đệ muội, mấy ngày nay ngươi có thể thấy được là ai tới tìm nương chúng ta chưa?" Chu Mạch nghĩ Tôn thị hắc là không có nói cho Hứa thị chuyện gì, vậy chỉ có thể tiếp xúc với thân nhân của bà để tìm chỗ đột phá.

"Mấy ngày nay, chính là tam thẩm tới mấy lần, không thấy những người khác tới." Hứa thị cau mày nghĩ lại đáp, hình như chưa từng thấy qua những người khác.

Chỉ là nàng chợt nhớ tới hai ngày trước có một nữ nhân xa lạ đã tới nhà tìm Tôn thị, vội vàng nói: "Nhị tẩu, sau khi tẩu nhắc tới, ta thật đúng là nghĩ tới, hai ngày trước trong nhà thật có một đại nương tới, tuổi của bà cùng nương không khác nhiều lắm, chỉ là sau khi vào nhà bà ấy liền lôi kéo nương vào phòng, hai người nói thầm được một lúc mới ra ngoài, cũng không biết nói cái gì."

Chu Mạch nghe xong nghĩ thầm đại khái chính là nói chuyện

này rồi, liền hỏi Hứa thị: "Sao ngươi lại không hỏi nương là người nọ làm cái gì?"

"Ta hỏi thăm, nương đã nói lúc trước bà ấy là tỷ muội của bà, tới tìm bà nói chuyện, hai người đã nhiều ngày không thấy, thấy thì hàn huyên một hồi." Hứa thị đáp.

Chu Mạch nghe xong trong lòng đã rất rõ ràng, vị này đoán chừng chính là người gây chuyện sau lưng, mà trước mắt chỉ là không xác thực biết người này cùng người Hồ gia có quan hệ hay không.

"Người nọ ngươi biết sao?" Chu Mạch theo sát hỏi.

"Người nọ ta thật đúng là không biết, chị dâu, nếu như tẩu muốn biết người nọ là ai thì đi hỏi Lưu tẩu tử sát vách, thường ngày tẩu và nàng quan hệ tốt, mà đúng lúc nàng ấy tới đây mượn cái gầu xúc (dụng cụ hốt rác), thấy đại nương đó một lần, còn chào hỏi." Hứa thị nhớ tới, đề nghị cho Chu Mạch.

Chu Mạch nghe xong gật đầu, nói sau đó liền đi qua sát vách, vừa đúng chừng mấy ngày chưa thấy qua Lưu tẩu tử rồi. Nhưng không vội rời đi, chị em dâu hai người lại trò chuyện một lát về chuyện đứa nhỏ trong bụng, còn có chuyện lễ mừng năm mới phải chuẩn bị gì đều nói từng cái, tới buổi trưa Chu Mạch mới rời khỏi.

Nàng trực tiếp đến nhà Lưu tẩu tử sát vách, trong lòng Chu Mạch không chịu đựng nổi chuyện này, nghĩ tới kiếp trước phải đi làm, còn thường được ông chủ khen có năng lực chấp hành cao.

Đến nhà Lưu tẩu tử, nàng cũng đang bận việc trong phòng bếp, thấy Chu Mạch tới, vội vàng ra ngoài, bảo các tiểu tử nhà nàng đi đốt lửa, lôi kéo Chu Mạch đến phòng chính.

"Chị dâu, chừng mấy ngày không có tới nhà tẩu rồi." Chu Mạch mở miệng cười nói trước.

"Mấy ngày trước đây không phải người trở về nhà mẹ sao, trưa hôm qua ta cùng Tiểu Lý thị còn nhắc tới người mãi, tại sao vẫn chưa trở lại, kết quả nghe nói chiều hôm qua người đã trở lại, nhắc tới người a, thật sự nhắc đến là trở lại." Lưu tẩu tử nói.

Chu Mạch nghe xong cười nói dạ, ngày hôm qua trở về nhà thu thập không tìm các người. Nàng thấy Lưu tẩu tử tương đối bận rộn, cũng không cùng nàng quanh co lòng vòng.

Trực tiếp hỏi: "Chị dâu, mấy ngày trước đây lúc tẩu đến nhà mẹ chồng ta mượn cái gầu xúc có thấy một đại thẩm không?"

Lưu tẩu tử nghe nàng hỏi như thế, không hề nghĩ ngợi nói rằng: "Đúng, người nọ là Hoàng môi bà (bà mối) bên trong làng của chúng ta, thôn chúng ta cách Triệu thôn cũng có hai ba mươi dặm, hôm đó ta còn tò mò tại sao nàng lại chạy đường xa tới nhà mẹ chồng người như vậy."

Sau khi nàng nói đến đây ngăn người một chút, hỏi Chu Mạch: "Tiểu Mạch, người hỏi nàng chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Chu Mạch vội vàng lắc đầu, cười nói chỉ là thấy trong nhà có người lạ tới nên tò mò hỏi một chút.

"Hôm đó ta cũng hỏi Hoàng môi bà kia tại sao lại tới Triệu thôn, không phải là làm mai cho cô nương tiểu tử trong thôn thôi sao." Lưu tẩu tử tiếp tục buồn bực nói.

"Hoàng môi bà kia trả lời thế nào?" Chu Mịch theo sát hỏi.

"Bà ta cười nói ừ, chỉ là muốn xem ý tứ bà bà người thôi, cho tới bây giờ ta cũng còn không hiểu, tại sao lại xem ý tứ bà bà người, nhà các người lại không thấy cô nương đợi gả, cũng không có hán tử đợi cưới." Lưu tẩu tử cau lông mày nói.

Chu Mịch nghe xong trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ quái, trong nông thôn này cũng có quan mai mối, căn bản là một hai thôn thì có một người, mà thôn của Hoàng môi bà cách Triệu thôn xa như vậy, ở giữa cách ba bốn bà mai, thế nào cũng không tới phiên bà làm may cưới thiệp cho Triệu Trọng Sơn; dĩ nhiên cũng có một loại khả năng, chính là vị cô nương kia ở cùng thôn của Hoàng môi bà, nhưng là quy củ của nơi này phần lớn là bà mai bên nhà trai trong thôn đi tới cửa nhà gái, rất ít khi bà mai nhà gái chủ động đi đến, nếu như muốn biết rõ ràng chuyện này, vậy chỉ có thể là đi hỏi Hoàng môi bà này thôi.

Nghe được tin tức mình muốn, Chu Mịch liền đứng dậy cáo từ, bảo hôm nay tết mồng tám tháng chạp tất cả mọi người đều vội, cũng không ngồi lâu, chính mình cũng tiện thể rẽ đến Lão Viện một chuyến.

Chỉ là, đưa Chu Mịch đi Lưu tẩu tử từ từ kịp phản ứng, Chu Mịch tới một chuyến chỉ hỏi vấn đề kia, liên tưởng đến lần gặp mặt người Hồ gia vẫn là nàng đánh trước, chẳng lẽ Hoàng môi bà này làm mai cho Hồ Nhị Lệ đi, hơn nữa còn là cho Triệu Trọng Sơn, càng nghĩ càng có khả năng, hơn nữa hai nhà Triệu hồ vì hòa hoãn quan hệ hai đại gia tộc cũng có khả năng làm như vậy.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, nếu là như vậy thì hoàn toàn có thể xin bà mai trong thôn nhắc tới, vì sao còn phải lượn quanh xa thế kia. Càng nghĩ càng không hiểu, Lưu

tẩu tử quyết định không nghĩ nữa, dù sao mình và Chu Mịch cũng là hai ba ngày chỉ thấy một lần, đợi lần sau lúc gặp mặt lại hỏi nàng cũng không muộn.

Lại nói sau khi Chu Mịch rời khỏi nhà Lưu tẩu tử liền chạy về nhà mình, nhìn Triệu Trọng Sơn đang nhóm lửa, liền hỏi hắc cần giúp đỡ không, hắc nói không cần, để cho nàng đi nghỉ ngơi, cũng không hỏi nàng vì sao lâu như vậy mới trở về.

Buổi trưa sau khi nấu xong cháo mồng 8 tháng chạp, hai vợ chồng trước tiên múc ra sáu chén, trong đó bốn chén đặt ở trong khay đưa đi cho cha mẹ chồng, các thúc thúc các nhà trước.

Còn dư lại hai chén là của Chu Mịch cùng Đông Nhi, mà Triệu Trọng Sơn chỉ có thể đợi đưa xong bảy gia đình tám đại thúc sau đó mới có thể trở về ăn.

Sau khi đợi đưa xong cháo, Chu Mịch cùng Đông Nhi cũng ăn no, Triệu Trọng Sơn một mình bưng một chén cháo to mới ngồi xuống ăn, Chu Mịch ngồi ở bên cạnh nhìn, cảm thấy cũng là một loại yên tĩnh hạnh phúc.

Tiểu Thúy đến tìm Đông Nhi chơi, Chu Mịch nhìn sắc trời bên ngoài râm dần, cũng chỉ để cho các nàng ở trong phòng chơi, Tiểu Thúy thấy Triệu Trọng Sơn ăn cháo thơm như vậy, liền thừa dịp tiến tới trước mặt Chu Mịch, thận trọng nói: "Nhị thẩm, mới vừa rồi ta ở nhà chưa có ăn no."

Triệu Trọng Sơn nghe xong thì để bát cháo đang ăn xuống, sắp phải đứng dậy vào phòng bếp múc cho nàng chút, bị Chu Mịch đè xuống ghế, để cho hắc an tâm ăn cơm, mình cười múc thêm cho Tiểu Thúy một chén nữa, may nhờ biết nhiều trường bối nên cũng chuẩn bị nhiều.

Chỉ là, nhớ tới mới vừa rồi Trọng Sơn cũng lại đưa một chén

to cho nhà lão đại sát vách, mọi người trong nhà mình cũng phải nhịn a, chỉ là Chu Mạch không định hỏi Tiểu Thúy, nghĩ đến Lý thị luôn luôn tiết kiệm không có chuẩn bị nhiều quá, ngay cả khuê nữ của mình cũng không ăn no. Cho dù hôm qua mới cùng mẹ Tiểu Thúy là Lý thị nổi lên tranh chấp, nhưng đối với Tiểu Thúy, Chu Mạch thương hại thật nhiều, đứa bé này cha không thương, mẹ không đau.

Ăn xong bữa cơm, khi Triệu Trọng Sơn dọn dẹp rửa sạch chén bát và cho heo ăn rồi, đang lúc hai cô gái nhỏ núp ở phía tây chơi, Triệu Trọng Sơn theo Chu Mạch vào phòng ngủ của hai người, nói cho nàng mới vừa rồi đến Lão Viện đưa cháo mồng 8 tháng chạp thì Tôn thị lại tìm mình nói chuyện kia.

Chu Mạch nghe xong nhăn long mày lại, hỏi hắn bà bà nói như thế nào.

Triệu Trọng Sơn bình tĩnh đáp lại: "Còn không phải là giống ngày hôm qua sao, mẹ chỉ nói nên vì Triệu gia sinh con để cái, nhiều con nhiều cháu nhiều phúc khí, ta nói nàng có Đông Nhi rồi, trong bụng nàng còn có một đứa, đừng để cho nàng bận tâm, hưởng chi đại ca đã có nhi tử, đệ muội cũng có con, muốn nhiều đứa bé như vậy nếu nuôi không tốt cũng là gánh nặng."

Nghe lời của hắn, Chu Mạch cảm thấy rất kỳ quái, cổ đại không phải mọi người đều có quan niệm nhiều con nhiều phúc sao, lần đầu tiên nàng nghe được nam nhân cổ đại không muốn quá nhiều đứa bé, tư tưởng nam nhân này cũng có thể hiểu ý kế hoạch hoá gia đình mấy trăm năm sau, nàng vẫn không nhịn được vui rạo rức suy nghĩ có phải mình sinh đứa nhỏ trong bụng xong thì tự do hay không a.

Nghĩ được như vậy, Chu Mạch nâng lên vẻ mặt ước mơ của mình hỏi hắn: "Sau khi ta sinh đứa nhỏ này ra sẽ không sinh

nữa chứ?"

"Nếu như cái này là lời của con cũng không cần nữa, một gái một trai chính là chữ tốt." Triệu Trọng Sơn đáp, trong lòng hắn bắt đầu tưởng tượng tình cảnh mang theo nhi tử ngồi trên ngựa vào núi săn thú, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Nếu như là con trai? Nếu như là con trai! Trong lòng Chu Mạch mơ hồ thở dài, chỉ là vì tương lai mình già có chỗ dựa, chuyện sinh con này là trốn không thoát. Nhìn nét mặt Triệu Trọng Sơn hưng phấn, nàng có thể đoán ra hắn nghĩ tới chuyện gì.

"Mẹ yêu cầu như vậy, làm sao bà cho chàng trở về a?" Mặc dù không nhẫn tâm quấy rầy mộng tốt đẹp ban ngày kia, nhưng lúc này không phải lúc có thể tưởng tượng.

"Ta chỉ nói không cần, bảo bà sau này cũng đừng nhắc tới trước mặt ta, bà tức giận muốn mắng ta, cha ngược lại nói mấy câu giúp, không để cho bà càn rỡ giày vò." Triệu Trọng Sơn nói.

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng của Chu Mạch thư thái rất nhiều, cũng nói chuyện sáng hôm nay đi ra ngoài chạy chỗ này chỗ nọ nghe tin cho Triệu Trọng Sơn.

Nghe Chu Mạch miêu tả, Triệu Trọng Sơn nhíu chân mày: "Ta thấy mẹ sẽ không vì vậy mà bỏ qua, nếu muốn tìm nguồn gốc chuyện này, vẫn phải tìm Hoàng môi bà kia hỏi rõ ràng mới phải, ngày mai ta cùng người hẹn ước vào núi, từ nay trở đi phải đến thôn của bà một chuyến, hỏi bà rõ ràng."

Chu Mạch nghe xong lắc đầu: "Trọng Sơn, chàng cũng không cần phải đi, một là bởi vì chàng chính là người trong cuộc, không tiện xuất hiện, hai là một mình đại nam nhân chàng

đi cùng một bà mai nổi lên tranh chấp chung quy cũng không được, ta nghĩ xong rồi, ngày mai ta trở về nhà mẹ, ta cùng mẹ thương lượng chuyện này, tốt nhất nên để cho bà đi một chuyến."

"Không được, bây giờ nàng có thai không thể đi lại dễ dàng, cũng không thể cưỡi ngựa, thôn của Chu gia cách nơi này nói xa thì không xa, nhưng một mình đi cũng phải gần nửa canh giờ." Triệu Trọng Sơn phản đối nói, hắc ngượng ngừng nói câu ta không yên lòng để nàng đi còn dư lại ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Tào chương quỹ chờ Chu Mạch nói xong, liền vội vàng trả lời "Đệ muội, như Triệu huynh đệ nói, ta không có việc gì để làm, ăn tết lớn còn tới chỗ các người làm phiền, hôm nay xảy ra chuyện rồi!"

Nghe vậy trong lòng Chu Mạch liền đoán chẳng lẽ có người đập phá quán? Không đúng, lần trước còn thấy Tào chương quỹ mở tiệc chiêu đãi người trong nha môn, hơn nữa còn tặng bạc, theo lý sẽ không xảy ra vấn đề gì, nàng cau mày nghe Tào chương quỹ nói tiếp.

"Ngày hôm nay không phải khai trương nha, đến buổi trưa, người tới tặng quà nối liền không dứt, chúng ta cũng chuẩn bị gần hai tháng, thường ngày cũng kết giao bằng hữu với hàng xóm láng giềng bạn tốt đều tin tưởng, cho nên người mới vẫn rất nhiều. Đến buổi trưa, phòng ở lầu một không còn chỗ ngồi, gian phòng trang nhã trên lầu hai và lầu ba người cũng đều ngồi đầy, mọi người thấy tiệm bọn ta mới khai trương, ngày đầu giảm 5 phần, ngày kế giảm 60%, ngày thứ ba giảm 0,7. Sau đó sẽ khôi phục giá gốc." Tào chương quỹ lại nói kế hoạch buôn bán của mình, tràn đầy tự tin, nhưng ngay lập tức đã phản ứng kịp, mình nói nửa ngày còn chưa nói đến trọng điểm, vội vàng nói tiếp.

"Đang lúc tất cả mọi người khí thế ngất trời, ai có thể nghĩ tới, lại có người tới đây gây sự, gian phòng trang nhã trên lầu hai có khách bảo trong thức ăn có tóc, chúng ta vội vàng vừa bồi lễ vừa nói xin lỗi, sau đó đổi món ăn mới cho bọn họ, ai ngờ những người kia chết sống không thuận theo, nhất định phải kéo chúng ta đi gặp quan, trong lúc chúng ta đi thì nhìn sợi tóc nằm trong mâm thức ăn kia, nhưng không chừng là do bọn họ lén lút để lên đó! Cuối cùng chúng ta

cũng đề nghị cho bọn họ ăn cơm miễn phí, còn bồi thường cho bọn họ năm lượng bạc, bọn họ vẫn không thuận, ngay sau đó liền lật bàn đập ghế, còn mang người theo. Lúc này chúng ta đều hiểu là tới gây sự. Chúng ta đều cúi đầu xin lỗi bọn họ cả nửa ngày, trong lòng cũng nén giận, vừa thấy có mấy tiểu nhị sắp không nhịn được, đi lên đánh nhau với bọn họ, mọi người ở lầu hai sợ đến mức chưa tính tiền đã chạy đi." Tào chương quỹ nhớ tới những lượng bạc kia, mơ hồ cảm thấy tâm bắt đầu đau.

"Tào đại ca, không phải người đút lót cho quan sai trong nha môn rồi sao? Tại sao còn có người tới gây sự?" Triệu Trọng Sơn ngồi ở bên cạnh, cau mày nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta đang buồn bực đây, bắt người gây sự đi, nhưng cũng bắt bốn tiểu nhị và đầu bếp trong điểm của chúng ta, người gây sự và tiểu nhị đi, nhưng tại sao bọn họ muốn mang theo sư phó trong bếp chứ. Thực đơn trước mắt chúng ta đã giao cho hắn một cái, hắn đi, những khách nhân ở lầu dưới cũng đi. Cuối cùng ta lại lần lượt đi từng cái bàn nói xin lỗi, còn bồi thường tiền, để cho bọn họ nhìn một tí đi, ta đây một ngày phải bồi thường tới hai mươi lượng bạc!" Tào chương quỹ đột nhiên cảm thấy không chỉ có nhức nhối, mà tâm can tỳ phổi đều thấy đau.

"Quan sai lấy tội danh gì bắt bớ một sư phụ nấu ăn chứ?" Triệu Trọng Sơn hỏi.

Chu Mạch đứng bên cạnh nghe cảm thấy kỳ quái, chuyện này vẫn chưa hoàn toàn náo loạn mà quan sai trong nha môn đã tới rồi, đường tiệm mới của Tào chương quỹ cách huyện nha gần một cây số, chẳng lẽ ngồi hỏa tiễn tới. Sau lưng nhất định là có kẻ thông báo trước, nếu như không biết thì sao kịp thời chạy tới, hơn nữa còn bắt đầu bếp không có gây sự đi.

"Bọn họ nói trong thức ăn có tóc, muốn dẫn đầu bếp đến hỏi chuyện." Tào chương quỹ nói.

"Tào đại ca, xảy ra chuyện lớn như vậy, theo lý nên hỏi chương quỹ người, lại cố tình không mang người theo, mang đầu bếp của người đi, chuyện này nhất định có huyền cơ." Triệu Trọng Sơn cúi đầu trầm tư nói, sau đó đột nhiên ngừng đầu hỏi Tào chương quỹ vẫn còn đang than thở: "Tào đại ca, người có thể đến nha môn hỏi quan sai kia, hẳn là có thể chuộc người."

"Bọn họ vừa đi được một lát, ta liền từ trong nhà cầm ba mươi lượng bạc đi nha môn, nghĩ thầm vô luận như thế nào trước tiên cứ chuộc người về, trong tiệm khách cũng đều chờ. Nhưng ai ngờ cửa chính huyện cũng không vào được, vô luận là dàn xếp cầu cạnh thế nào cũng không cho chúng ta đi vào, vì chuyện này ta còn tìm biểu đệ trong ngày thường quan hệ cũng không tệ lắm, nhưng sau khi hẳn đi vào ra ngoài cũng lắc đầu, nói để cho ta về nhà chờ mấy ngày, mấy ngày nữa sẽ thả người ra." Tào chương quỹ cắn răng nghiêng lợi nói, hận không thể dẫn người đi đập huyện nha này.

"Thông báo cũng đã dán lên, nói hôm nay khai trương, trước ba ngày cũng giảm giá, không lâu sau buổi trưa hôm nay đều tới trên một trăm vị khách, bọn họ có thể đợi mấy ngày thả người, nhưng những khách nhân kia tới không thấy trong khách điểm có món ăn trong biển thông báo, cũng quẳng đĩa xuống." Tào chương quỹ vội la lên.

"Kế sách hiện nay cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp đến huyện nha cứu người." Tào chương quỹ sau khi nói xong câu đó ánh mắt khát vọng nhìn Triệu Trọng Sơn.

"Triệu huynh, hôm đó hai người chúng ta gặp mặt đưa ra kế, người nói biết tiệm này, hôm nay ta tới cũng là chủ yếu

muốn mời Triệu huynh giúp đỡ đến huyện nha một chuyến, xem sáng sớm ngày mai có thể từ trong huyện nha thả đầu bếp ra hay không, mấy tiểu nhị thì để vài ngày nữa cũng không có vấn đề gì." Lúc Tào chương quỹ nói tới chỗ này, đứng dậy ôm quyền khom người với Triệu Trọng Sơn.

"Tào huynh, ta cho là chuyện này khó làm như vậy, sau lưng phải có người cố ý gây khó khăn. Không biết Tào huynh thường ngày không hợp với người phương nào?" Triệu Trọng Sơn không trực tiếp đồng ý, mà là hỏi vấn đề mình thắc mắc trong lòng trước.

"Ta thường ngày cùng nhiều người thân thiết qua lại, căn bản rất ít sinh ra tranh chấp với người khác, chỉ vì phụ thân ta là từ vùng khác chuyển đến, trước khi ông qua đời vẫn rất cẩn thận, ta đây là con trai độc nhất cho dù yêu cầu không hề đáng thì lúc ấy căn bản vẫn nghĩ biện pháp loại ra, cho nên thật còn chưa có người không hợp." Tào chương quỹ cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng hắn tự nhận chưa bao giờ từng làm chuyện hại người, hôm nay vì sao bị tặc nhân hãm hại.

"Tào huynh mở tiệm có thể tổn hại lợi ích của người nào?" Triệu Trọng Sơn thấy hắn nói như vậy, trong óc chuyển rất nhanh, nghĩ cho dù không phải là bởi vì ân oán cá nhân, nhất định là bởi vì có người thấy Tào chương quỹ buôn bán được, đỏ mắt, Chu Mạch nghe hắn hỏi như thế cũng gật đầu một cái, trong lòng cảm thấy lão công suy tính vấn đề vẫn vô cùng đầy đủ, nàng đã sớm muốn hỏi cái vấn đề này, nhưng ngại vì có Triệu Trọng Sơn nàng không muốn đoạt danh tiếng của trượng phu mình, ở trước mặt người ngoài cho nam nhân mặt mũi, nam nhân mới có thể ở trong nhà cho người đầy đủ áo hay chăn.

"Nói như vậy, chung quanh tiệm mới thật có hai quán cơm, một chính là Quảng Nguyên lâu đại danh鼎鼎, một tiểu

điểm khác chỉ có không tới mười cái bàn, phải nói tiệm mới của ta lớn hay nhỏ đối với hai nhà này cũng không tạo thành uy hiếp gì." Tào chương quỹ nhú mày nói.

"Việc này cũng không dễ bàn, trước tiên chúng ta chỉ muốn cứu đầu bếp ra ngoài, về phần người đứng sau là việc nhỏ không đáng kể trước qua mấy ngày rồi truy cứu."

Tào chương quỹ vội la lên, chấp tay với Triệu Trọng Sơn: "Triệu huynh, Tào mỗ cầu xin người sáng sớm ngày mai đến nha môn một chuyến!"

Triệu Trọng Sơn nghe lời hấn nói đầu tiên là nhú mày, nhưng không có lập tức đồng ý, mà là nhìn Chu Mạch, thật ra thì trong lòng hấn nghĩ là trước tiên phải tìm người sau lưng này, mới có thể tìm được vấn đề mấu chốt để giải quyết, nhưng khi nhìn ý tứ của Tào chương quỹ, trước tiên phải cứu đầu bếp ra ngoài, hấn không muốn đi vì cho dù cứu ra ngoài cũng có thể bị bắt lần nữa.

Thật ra thì, đối với Tào chương quỹ, đây là lần thứ hai Triệu Trọng Sơn nhìn thấy, chỉ là nhìn Chu Mạch ngược lại cũng có quan hệ thân thiết với hai vợ chồng bọn họ, cho nên mới lấy lễ đón tiếp. Lấy quan niệm của hấn, thật không muốn vì bằng hữu mới thấy mặt hai lần, chỉ là nghĩ đến thê tử còn phải dựa vào khách điểm của bọn họ mà kiếm tiền, cũng dụng tâm nghe những lời này của hấn, nhưng thật để cho hấn đến huyện nha tìm Lưu phô đầu kia, thế nhưng hấn lại không muốn đi, không phải bởi vì thấy ngày xưa hấn còn là thủ hạ hôm nay đã là phô đầu mà mình còn là thôn phu nên tự ti, mà là không muốn nhớ lại đoạn cuộc sống máu thịt be bét kia, hưởng chi sáng sớm ngày mai còn phải đánh xe đưa Trần thị đi tìm Hoàng môi bà cách đây hai mươi dặm, cho nên hấn nhìn Chu Mạch, muốn nghe nàng nói thế nào, dĩ nhiên tốt nhất là cự tuyệt chuyện bức bối này.

Triệu Trọng Sơn không tiện cự tuyệt, sợ cắt đứt đường tiền tài của Chu Mạch khiến cho nàng tức giận với mình, biết rõ thê tử là một tiểu mê tiên; hướng chi nhìn tình cảm cá nhân của Chu Mạch và bọn họ quả thật không tệ, đừng bởi vì chính mình cự tuyệt mà ngay cả làm bằng hữu cũng không được.

Chu Mạch thấy Triệu Trọng Sơn nhìn mình chằm chằm, biết là chờ đợi mình quyết định, thật ra thì tâm tư nàng cũng không muốn cho Triệu Trọng Sơn dính vào chuyện này, hôm đó thấy hắn nhìn bóng lưng phô đầu kia sắc mặt cũng có chút âm trầm, hướng chi bây giờ muốn hắn phải đi tìm người nọ làm việc đấy. Trên không trung ánh mắt của nàng và ánh mắt của Triệu Trọng Sơn trao đổi mấy cái thương lượng với nhau, trong lòng yên lặng thở dài, biết tính toán của hắn rồi, tiền có thể từ từ kiếm, cảnh náo nhiệt vẫn nên ít nhìn ít dính vào chút.

Nhưng mà, thấy ánh mắt tha thiết của Tào chưởng quỹ, nghĩ đến mình mỗi tháng đều nhận bạc của người ta, Chu Mạch cũng rất rối rắm.

Tào chưởng quỹ thấy hai vợ chồng bọn họ đều không lên tiếng, mà ánh mắt của Triệu Trọng Sơn nhìn Chu Mạch rõ ràng tự nói với mình, chuyện này là do nữ chủ nhân Chu Mạch làm chủ, mà nét mặt Triệu Trọng Sơn càng rõ ràng hơn chứng tỏ nếu hắn ra tay, mặc dù không nói chuyện nhất định có thể giải quyết, nhưng có thể có quan hệ nhất định với phô đầu.

"Triệu huynh, đệ muội, Tào mỗ ở chỗ này cầu xin!" Nói xong đứng dậy cúi người với bọn họ, eo cũng cong 90 độ.

Hai vợ chồng Triệu Trọng Sơn vội vàng đỡ hắn dậy khi đang chuẩn bị cúi người xuống, giờ phút này lý do cự tuyệt từ chối nhiều hơn nữa cũng giống như nói không thành lời.

"Tào đại ca, không nói gạt người, sáng sớm ngày mai Trọng Sơn phải đến nhà mẹ ta, hôm nay còn chưa giải quyết, ngày mai Trọng Sơn còn phải đi một chuyến, cho nên. . . . ."
Chu Mạch khổ sở nói.

"Vậy chiều mai phải phiền toái Trọng Sơn huynh đệ đi một chuyến, như thế nào?" Tào chưởng quỹ nói xong thân thể lại muốn cúi xuống, Triệu Trọng Sơn vội vàng đỡ, nhìn Chu Mạch bên cạnh mặt còn trầm tư, chung quy vẫn mềm lòng trước: "Ngày mai ta làm xong chuyện kia sau đó sẽ đến trấn trên tìm người. Tào huynh, người xem như vậy có được không?"

Chu Mạch nghe hắn nói như vậy, biết hắn động lòng cảm thông còn là lòng hiệp nghĩa, hắn đã quyết định, mình cũng làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66

Tào chương quỹ thấy vợ chồng bọn họ như thế, biết chuyện này đã định, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, chỉ là nghĩ đến bữa cơm trưa mai, không nhịn được vẻ mặt lại buồn.

"Đệ muội, món ăn trong điểm chúng ta phần lớn đều do người cung cấp thực đơn, đầu bếp cũng là luyện nửa tháng mới thành nghề, cho nên chúng ta nhất thời không tìm được người khác để thay thế, chứ đừng nói người mới học nghề tới làm những thức ăn này, vốn cho rằng huynh của ta lại làm mặt dày cầu xin người sáng mai đến tiệm mới giúp đỡ làm đầu bếp tạm thời, chống đỡ chuyện này một thời gian, nếu không thì những khách nhân kia sẽ còn đập phá quán." Tào chương quỹ năn nỉ nói.

Chu Mạch giật giật miệng ba lần, còn chưa có trả lời, Triệu Trọng Sơn ở bên cạnh đã mở miệng trước: "Tào huynh, thể tử ta hiện đang có thai, không tiện lao động, kính xin Tào huynh nghĩ biện pháp khác." Lần này hẳn không tỏ vẻ mềm lòng chút nào, trực tiếp cự tuyệt Tào chương quỹ.

"Triệu huynh đệ, ta biết yêu cầu này của ta có chút làm người khác khó chịu, chỉ là thật sự không nghĩ ra biện pháp khác mới làm mặt dày mà đi xin, nếu như hai vị giúp ta vượt qua cửa ải khó này, sau này khách điểm mới sẽ chia bốn phần tiền lời cho vợ chồng hai người các người, người thấy thế nào?" Tào chương quỹ nhìn đau cắt thịt, theo ý hẳn thương nhân quan trọng nhất là uy tín, chỉ cần có uy tín mới có ích lợi.

Chuyện ngày hôm nay không có náo loạn lớn, phần lớn khách nhân đều không bị ảnh hưởng, cho nên trưa mai nhất định vẫn còn rất nhiều khách nhân đến ăn cơm, lúc đó cũng

không thể mất uy tín, có cái uy tín này về sau mở thêm mấy khách điểm nữa, cũng không lo sau này tiền không ào ào vào túi của mình.

Vừa nghe đến mấy chữ được chia bốn phần lợi, ánh mắt của Chu Mạch cũng sáng, mạo hiểm lần này, đổi lại sẽ được nhiều bạc trắng sáng ào ạt chạy vào túi mình.

"Tào đại ca, chuyện này dễ thương lượng. . . . ." Chu Mạch mới nói được từ thương lượng, cánh tay liền bị Triệu Trọng Sơn nhéo một cái, nàng im miệng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Triệu Trọng Sơn một cái.

Chỉ thấy Triệu Trọng Sơn cũng không nhìn nàng, mà là nhìn Tào chưởng quỹ nói: "Tào chưởng quỹ, chuyện này hai vợ chồng chúng ta còn cần thương nghị một chút, nếu như không ngại, các người cứ dùng trà trước, chúng ta vào bên trong nhà thương nghị, rất nhanh sẽ ra ngoài."

Nói xong chấp tay tạ lỗi, lôi kéo Chu Mạch vào phòng.

"Tiểu Mạch, bây giờ nàng phải lấy thân thể làm trọng, chuyện này không thể đáp ứng Tào chưởng quỹ!" Mới vừa đóng kín cửa, Triệu Trọng Sơn liền cúi xuống nói.

Chu Mạch biết hẳn nói như thế cũng là để ý mình hoặc là để ý đứa bé trong bụng mình, nhưng bốn phần tiền lời này thật sự là quá mê người, cho nên nàng không có vội vã phản bác với Triệu Trọng Sơn có chút tức giận, mà là nhét hai tay của mình vào trong bàn tay dày ấm áp của hắn, sau đó lôi kéo hắn đi tới trên giường ở phía sau ngồi xuống.

Nhìn hơi thở Triệu Trọng Sơn vững vàng hơn, nàng mới chậm rãi mở miệng nói "Trọng Sơn, ta biết chàng lo lắng cho ta, chàng cũng không muốn dính vào sự việc này, nhưng về tình, ta và vợ chồng Tào gia giao tình không cạn, mấy tháng

trước nếu không phải bọn họ cho tiền, thân thể của ta có thể đã sớm suy sụp, Đông Nhi cũng sẽ không có dáng vẻ động lòng người như vậy; về lý, mỗi tháng ta lấy tiền lãi từ trong điểm của bọn họ, tuy nói chỉ có một phần, nhưng cũng phải gánh chút trách nhiệm đối với điểm. Cho nên mới vừa rồi chàng đồng ý giúp Tào chương quỹ một tay, trong lòng ta là cảm kích."

Triệu Trọng Sơn nghe nàng trịnh trọng nói cảm kích mình như thế, vẻ mặt đã sớm không còn nghiêm túc như vừa rồi, nắm chặt hai tay của Chu Mạch mà sát xoa xoa sưởi ấm cho nàng, trên mặt chợt lóe lên một chút ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ, dịu dàng: "Ta và nàng là vợ chồng, theo lý nên liên tâm, tại sao lại nói cảm kích, lời nói khách khí này về sau đừng nói nữa. Về chuyện một mình nàng ngày mai đi trấn trên giúp đỡ, thật là không ổn."

Chu Mạch nghe xong thì trong lòng giống như được ăn mật, trên mặt cũng cười nở hoa, vốn còn muốn đùa bỡn vô lại thêm, dựa vào ngực hắn, nhưng vừa nghĩ đến còn có ba đại nam nhân như đứng trên đồng lửa chờ ở bên ngoài, thu lại cười đùa, nghiêm mặt nói: "Trọng Sơn, tình trạng cơ thể của chính mình ta rất rõ ràng, thật ra thì hiện tại mới chừng một tháng, trong bụng chính là một đứa bé cũng chỉ to như hạt đậu nhỏ, ở trong bụng người lớn, làm sao có thể dễ dàng bị ảnh hưởng, huống chi ta cũng sẽ đặc biệt để ý!"

Triệu Trọng Sơn nghe nàng nói như vậy, ngược lại không có sự bình tĩnh khi nãy, chân mày nhíu lại lần nữa: "Tiểu Mạch, chuyện này nàng thật sự quyết định như vậy sao? Nếu như là vì bốn phần lợi tức này, chúng ta không làm cũng chẳng sao, trong nhà không thiếu ăn thiếu mặc, trấn trên nàng cũng có nhà ở, không cần thiết như vậy."

Nói tới bạc, như là động tới đáy lòng của Chu Mạch, nàng tinh tế phân tích cho Triệu Trọng Sơn: "Trọng Sơn, sau này

Đông Nhi xuất giá phải có nữ trang để gả đi, bây giờ tiền đồ cưới cũng càng ngày càng lớn, đến lúc đó nói ít cũng phải chừng mười lượng bạc; cái bụng này nếu như là đứa con trai, tương lai phải đi học, mấy vị tiên sinh trong thôn dạy ở nhà râu ria bạc trắng, nói chuyện cũng không rõ ràng, ta không yên lòng cho nhi tử đến chỗ đó học chữ, chuyện này nếu đến thư viện ở trấn trên, bây giờ tiền trả công cho thầy giáo trong một năm cũng cần mười lượng bạc, huống chi mấy năm sau này, mà bây giờ ta có vài mẫu đất sản xuất một năm thu được năm sáu lượng bạc, còn có căn nhà ở trấn trên một tháng thu được một lượng tiền mướn, chỉ còn dư khách điểm của bọn người Tào chưởng quỹ mỗi tháng cho chúng ta một phần lợi tức, bây giờ chúng ta mỗi tháng chỉ có bốn năm lượng bạc doanh thu."

"Chúng ta có nhiều doanh thu như vậy đã đầy đủ rồi, năm nay ta trở về muộn, lại dùng thời gian vào xây nhà và làm nhiều gia cụ hơn, sau này sẽ ra ngoài đi săn thêm, hơn nữa trong nhà cũng nuôi heo, đây cũng là phần tiền thu. Tiền không cần nhiều, đủ là tốt rồi." Triệu Trọng Sơn tiếp lời của nàng nói.

"Chúng ta cũng không phải là gia tài bạc vạn, cho dù kiếm tiền bằng cách này nhưng làm chủ chút ít đất so với ông chủ vẫn chênh lệch khá xa, hơn nữa ta không muốn chàng khổ cực như vậy, vào núi săn thú có nhiều nguy hiểm, nếu chuyện này có thể ít đi thì ít đi thôi." Chu Mịch cầm tay của hắn, lo lắng nói, giống như thấy cách xa là một Triệu Trọng Sơn máu thịt be bét, làm nàng bị sợ đến giật thót mình, cho nên sau này nàng phải tận lực ngăn cản chuyện hắn đi săn thú, vội vàng nói tiếp: "Huống chi chuyện săn thú này là việc tổn sức, bây giờ chàng trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, làm thì không có gì, nhưng dù vậy thì mười hai mươi năm sau chàng muốn đi ta cũng sẽ không để cho chàng đi như vậy!"

Triệu Trọng Sơn nghe nàng nói như vậy trong lòng cũng ầm ập, dù sao cũng do Chu Mạch quan tâm an toàn của hắn mới như vậy, nhưng mà nghĩ đến Tào chương quỹ còn có tiệm mới, sau này có thể sẽ mở thêm cửa tiệm thứ ba, cửa tiệm thứ tư, còn có thể mở thêm nhiều tiệm nữa, nghĩ như vậy hắn nói: "Tào gia vẫn muốn mở tiệm mới, cần cứ hiệp nghị lúc đầu của các người, tất cả khách điểm hắn sở hữu cũng sẽ cho nàng một phần lợi tức, phần tiền thu này cũng không nhỏ."

Chu Mạch vẫn cảm thấy mình có chút bướng bỉnh, nhưng chưa từng nghĩ đến lão công của mình cũng là một con lừa, chuyện hắn kiên trì thì luôn luôn tìm lý do để chứng minh, nàng thở dài, phân tích cho hắn:

"Trọng Sơn, chàng có biết nếu như trưa mai ta không đến cửa hàng ở trấn trên giúp đỡ, như vậy bản hiệu tiệm mới cũng sẽ bị phá bỏ, đoạn thời gian gần đây rất ít khách đến tiệm ăn cơm, sau này cho dù có khách nhân đến, cũng phải qua một đoạn thời gian rất dài mới có thể trở lại bình thường, mà gần tới cuối năm, là lúc quán cơm buôn bán tốt nhất, nếu như bỏ lỡ cơ hội tốt này, tổn thất cũng không phải là mấy lượng bạc, có thể sẽ trên trăm lượng, cho nên, ngày mai ta nhất định phải đi giúp. Hơn nữa, chàng xem Tào chương quỹ mới rồi làm như thế, nếu như mà ta không vội đi giúp, đoán chừng tối nay hắn sẽ ở chỗ chúng ta không đi đấy."

Triệu Trọng Sơn nghe nàng nói vẫn là cau mày, không thấy giãn ra chút nào, nhưng cũng không nói phản đối gì, chỉ cúi đầu tự hỏi.

Thật ra thì, Triệu Trọng Sơn biết rõ tính tình của Chu Mạch, chuyện nàng đã quyết định cho dù là chín trâu cũng không thay đổi được, nhưng mà vẫn rất lo lắng tình trạng thân thể của nàng.

Nghĩ đến ở bên ngoài còn có người đang chờ quyết định của bọn họ, đáy lòng Triệu Trọng Sơn thở dài, ngẩng đầu nhìn Chu Mạch: "Tiểu Mạch, ta biết nàng thường ngày bản lĩnh không tệ, nhưng cầm mạch đập của nàng không có bất kỳ nội lực nào, cho nên ta vẫn lo lắng ngày mai nàng đi trấn trên không để ý tới mình, còn lo lắng chuyện có người phá tiệm mới, sợ nàng kinh hãi, còn sợ nàng không nhận được đánh nhau với bọn họ."

Không nghĩ tới vậy mà Triệu Trọng Sơn lại nghĩ toàn diện như vậy, Chu Mạch nghe xong lời của hắn thì liên tiếp bảo đảm nói: "Trọng Sơn, ta bảo đảm ngày mai đến khách điểm kia, chỉ đứng chỉ điểm người khác làm món ăn như thế nào, tuyệt đối sẽ không tự mình xuống tay, cũng bảo đảm nếu như đụng phải người tới gây sự, cũng tuyệt đối sẽ không nhúng tay, ta sẽ trốn rất xa! Tất cả lấy đứa nhỏ trong bụng làm đầu!" Lúc Chu Mạch nói lời này có chút nặng nề, chỉ còn kém giờ hai tay thể thốt.

Thấy nàng như thế, Triệu Trọng Sơn cảm giác nếu mình nói thêm một chữ phản đối nữa thì giống như lỗi lầm lớn, đành phải cười khổ nói "Nàng nhất định phải nhớ rõ lời mình đã nói, đi thôi, đi ra ngoài nói cho Tào chương quỹ quyết định của nàng, cũng đừng để cho người ta luôn phải lo lắng không yên."

Nói xong những lời này, Triệu Trọng Sơn vỗ vỗ bả vai Chu Mạch, đứng dậy đi ra ngoài trước, Chu Mạch đi theo phía sau hắn ra khỏi phòng.

Hai vợ chồng mới ra, liền gặp phải vẻ mặt mong đợi của ba người, trong đôi mắt toát ra chút van xin, Chu Mạch thấy như thế càng cảm thấy quyết định của mình là đúng.

Nàng gật đầu với Triệu Trọng Sơn một cái, Triệu Trọng Sơn

biết nàng muốn mình nói, liền mở miệng nói với Tào chưởng quỹ: "Tào huynh, mới vừa rồi ta và nương tử đã thỏa thuận, sáng sớm ngày mai nàng sẽ đến khách điểm ở trấn trên của ngươi để giúp đỡ, nhưng còn phải làm phiền ngươi sắp xếp một chiếc xe ngựa tới đón nàng đi, chậm nhất là giờ thân ngày mai ta sẽ đến tiệm tìm các ngươi, chuyện khác, cũng phiền toái buổi chiều Tào chưởng quỹ mang chút ngân lượng cùng đi với ta đến nha môn một chuyến, mặc dù ta quen biết phô đầu này, nhưng có tiền vẫn khá hơn chút."

Tào chưởng quỹ nghe xong gật đầu liên tục, ngoài miệng còn không ngừng nói cảm tạ Triệu huynh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Những người này vừa rời Tào Chưởng Quỹ cũng đã giới thiệu qua, cho nên Chu Mịch lập tức chỉ huy người xắt thức ăn bắt đầu động đao, chuẩn bị gia vị, nhóm lửa.

Vì vậy cả phòng bếp giống như được rót vào linh hồn, bọn họ thật ra thì cũng là thiếu người tâm phúc.

Có vị khách thứ nhất thì mọi người bắt đầu nối đuôi nhau vào không dứt, Chu Mịch lại bắt đầu bận rộn làm việc.

Người bận rộn không dừng lại được, Chu Mịch vì phòng ngừa người bên trong phòng bếp này đụng phải mình, nàng đứng phía sau bếp lò, như vậy cũng quan sát rất tốt độ lửa món ăn và chỉ huy hai đầu bếp trợ thủ.

Đang lúc từng tiếng "Thiết bản bao món ăn tốt lắm, thịt kho tàu tốt lắm, thịt dê nướng tốt lắm. . . . ." Cùng "Mang thức ăn lên" ở bên trong, đang ở thời điểm Chu Mịch cảm thấy rất cuộc có thể thở phào, một tiểu nhị tới thông báo cho đầu bếp cùng Chu Mịch chuẩn bị trước, sau đó có thể đi ra ngoài, mới có mấy người trẻ tuổi vừa tới trong một gian phòng trang nhã ở lầu hai, cảm giác người tới có chút không thiện.

Chu Mịch vốn muốn đi xem có chuyện gì, nhưng nhớ tới trong bụng còn có đứa nhỏ, cảm thấy lúc này nên tránh nhìn náo nhiệt, ít dính vào những chuyện này mới tốt, hoàn hảo hôm nay đã qua giờ cao điểm, số món ăn được gọi cũng ít đi, nàng muốn làm vài món ăn chiêu bài mới, sau đó sẽ rời phòng bếp.

Đầu bếp cũng biết Chu Mịch đang có mang, cho nên lúc

tiểu nhị thông báo liền thúc giục Chu Mịch đi, vì phòng ngừa ngộ nổ, Chu Mịch thấy thế liền lo trước khỏi họa, đang chuẩn bị rời phòng bếp.

Nhưng không phải người nghĩ tránh chuyện là có thể tránh hết, đang lúc Chu Mịch mới vừa cởi tạp dề, mới vừa nhắc chân bước về phía cửa phòng bếp bước đầu tiên, cửa đã bị người chặn, trong lòng nàng hơi hồi hộp một chút, trong óc cũng khẩn cấp quay xong mấy vòng, tìm kiếm các loại phương pháp và lý do để có thể rời đi.

Chỉ thấy sáu đại hán lục tục xông tới từ bên ngoài, ai cũng đều cao lớn vạm vỡ, sắc mặt cậy mạnh, cặp mắt dữ dằn, đôi tay nắm chặt đại đao hoặc búa, trong phòng bếp vốn là đã có tám người rồi, còn có các loại món ăn, củi đốt, lại có mấy tráng hán đi vào, nhất thời cảm thấy không gian bị thu hẹp, cũng có thể là bởi vì sáu người này cho người ta cảm giác bị áp bức tương đối mạnh, Chu Mịch lúc trước sẽ không sợ, nhưng hôm nay nàng lại có chút lo lắng bảo vệ bụng của mình, nội tâm cũng dâng lên một tia sợ hãi.

Đồng thời, trong lòng Chu Mịch dâng lên vô hạn hối hận, nếu như nàng nghe Triệu Trọng Sơn khuyên thì tốt rồi, hôm nay ngộ nổ mình gặp chuyện không may, nàng cũng không có mặt mũi gặp Triệu Trọng Sơn.

Nhưng mấy đại hán không cho Chu Mịch thời gian hối hận, một người trong đó dẫn đầu trực tiếp trầm giọng hỏi: "Ngày hôm nay ai làm bếp trưởng?"

Tất cả mọi người không nói lời nào, cũng đều không nhìn Chu Mịch, Chu Mịch cũng cúi đầu. Lúc này Tào Chương Quỹ cũng dẫn năm sáu người vào phòng bếp, mọi người tay cầm mộc côn, xẻng, bọn họ đứng ở trước mặt của nhóm người cản trở trong phòng bếp, Chu Mịch thấy vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vũ khí trên tay bọn hán cũng có thể ngăn

cản một trận, có thể nhân lúc rối loạn mà trốn đi.

"Trong mắt các người còn có vương pháp hay không? Ban ngày ban mặt, tự ý xông vào nhà dân không nói, chẳng lẽ còn muốn đánh người?" Tào Chưởng Quỹ tức giận giọng nói cũng có chút run rẩy.

Thủ lĩnh bên kia cười nhạt một chút, cũng không trả lời.

"Vương pháp? Nói cho người biết, ngày hôm nay chính là huyện nha Huyện thừa sai chúng ta tới. Ở nơi này chúng ta chính là vương pháp! Người mở cái tiệm này không xin phép chúng ta chính là bất chấp vương pháp!" Tiểu đệ bên cạnh Thủ lĩnh nói.

Tào Chưởng Quỹ nghe giận đến thân thể cũng có chút run rẩy, chỉ nghe người thủ lĩnh kia lên tiếng: "Tào Chưởng Quỹ, chúng ta đã rất cho người mặt mũi rồi, đó cũng là nể mặt Lưu phu đầu, trước mắt điểm của người ta một chút cũng không đập, nhưng mấy huynh đệ chúng ta ăn phải đồ không sạch sẽ, muốn nói chuyện cùng đầu bếp thôi. Chỉ cần giao đầu bếp ra đây, ngày hôm nay liền vô sự."

Lúc hần nói còn đưa mắt dò tìm ở đám người phía sau, lúc này trong phòng bếp chỉ có ba nữ nhân, trong đó hai người một là phụ trách xắt thức ăn, một người khác vừa nhìn chính là nhóm lửa. Hần cũng không sai qua một hai nhát gan người phiêu hương cái đó người mặc xanh xám sắc bông vải trang phục đích cô gái trẻ tuổi. Bình thường rất khó có thể thấy cô gái trẻ tuổi ở trong bếp của điểm như vậy, mà sắc mặt nàng trắng nõn vừa nhìn thì không phải là người thường xuyên ở trong bếp, liên tưởng tới tối ngày hôm qua nghe được tiếng gió, Tào Chưởng Quỹ đã mời được người đi tới cứu hỏa, trong lòng tên thủ lĩnh đã đoán được đại khái, đoán chừng cô gái trẻ tuổi này chính là trợ thủ Tào Chưởng Quỹ mời về, hần làm chức vị thủ lĩnh này cũng

không phải làm chơi .

Tên thủ lĩnh chỉ vào Chu Mịch, nói: "Người, chính là vị tiểu nương tử kia, người ra ngoài!"

Tào Chưởng Quỹ vừa nghe, sợ đến mồ hôi ra lạnh cả người, nếu như hôm nay Chu Mịch xảy ra chuyện trong phòng bếp của chính mình, Triệu Trọng Sơn còn không tìm mình liều mạng, càng đừng nói đến buổi chiều giúp mình đi huyện nha bàn bạc công chuyện, nghĩ đến Triệu Trọng Sơn sẽ đến nơi này nhanh thôi, trước mắt chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian với đám ôn thần ác sát này.

Trong lòng Chu Mịch cũng biết hắn đang gọi mình, nhưng khi nhìn đến bên trong phòng Tào gia bên này cộng thêm tiểu nhị, cộng thêm người trong phòng bếp, tổng cộng có mười lăm mười sáu người, hơn nhiều so với đám người kia, chỉ là những người này không tráng kiện như sáu người kia. Hôm nay nàng cũng không thể thi triển quyền cước, vậy phải làm sao bây giờ mới phải, lưng nàng cũng nhanh chóng rịn ra một tầng mồ hôi, thân hình lại cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn người nọ nghĩ sau đó phải làm gì.

Thủ lĩnh kia người thấy Chu Mịch giống như không có nghe thấy lời của mình, vẻ mặt có chút không vui, nghiêng đầu nói với một người bên cạnh: "Tiểu Sơn, người đi bắt nữ nhân kia cho ta!" Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ hướng Chu Mịch.

Tiểu Sơn đứng bên cạnh hắn ta nghe được chỉ thị, hay là đi bắt cái tay cô gái yếu đuối sức trời gà không chặt, nghĩ thầm hay là lão đại coi trọng mình, mình đánh trận đầu không nói, còn là một công việc kiếm tiền nghi, cặp mắt hắn tỏa lực quang đi về phía đám người Tào Chưởng Quỹ.

Người Tào gia sao có thể để cho hắn dễ dàng đắc thủ, đặc biệt là Tào Chưởng Quỹ, tình nguyện liều mạng cũng không

dám để Chu Mịch gặp chuyện. Chỉ nghe Tào Chưởng Quỹ gầm lên giận dữ: "Đứng lại! Hôm nay các ngươi khỏi phải nghĩ đến bắt đi bất luận kẻ nào, hôm qua còn biết đi một cái quan phủ đi ngang qua sân khấu, hôm nay đổi làm thổ phỉ hay sao?"

Ai ngờ mười bảy mười tám tuổi Tiểu Sơn chính là trẻ tuổi nhiệt huyết, đang rầu không có cơ hội biểu hiện ở trước mặt lão đại, lúc này có hấn còn không liều mạng biểu hiện cho mọi người xem, cho nên hấn căn bản cũng không để ý câu hỏi của Tào Chưởng Quỹ, xốc búa lên liền chém về phía đầu vai Tào Chưởng Quỹ.

Đang lúc lưỡi búa hạ xuống, Chu Mịch thấy rõ ràng tên thủ lĩnh sau lưng Tiểu Sơn nhú mày o, nhép miệng: "Tiểu Sơn, tránh làm hại đến mạng người!", nàng hiểu hôm nay những người này chỉ là tới gây sự bắt bớ đầu bếp, không nghĩ lấy mạng người, mà Tiểu Sơn không tính toán tốt ý định lão đại, chỉ một mặt làm bừa, thật là người không biết không sợ.

Lại nói khi Tiểu Sơn giơ búa chém, Tào Chưởng Quỹ hướng bên cạnh dịch nửa bước, giơ lên trong tay trường côn cản lại, Tào Chưởng Quỹ dù sao không như người trước mặt hơi sức lớn, bị đánh lui hai bước, thiếu chút nữa ngã xuống, được người phía sau đỡ.

Tiểu Sơn thấy mình lần thứ nhất ra tay đã chiếm chút tiện nghi, càng thêm thích thú, giơ lên lưỡi búa to còn muốn đi chém Tào Chưởng Quỹ, Chu Mịch không nhìn nổi rồi, nếu như mình không ra, nơi này cho dù không ra mạng người cũng sẽ máu tươi tại chỗ, đến lúc đó mình cũng khó thoát. Mà nếu như chính mình ra ngoài, nhiều lắm cũng là theo chân bọn họ đi một chuyến, cùng lắm là bị giam giữ mấy ngày, mà Triệu Trọng Sơn buổi chiều hôm nay cũng sẽ đi huyện nha, hi vọng hấn có thể cứu mình ra.

Thật ra thì cần thận suy nghĩ, những người này không phải là muốn khiến Tào Chưởng Quỹ không buôn bán được, mất uy tín, về sau ở hoa rơi trần chân nơi này đứng không vững, cho nên người đi đường này mục đích là làm khó Tào Chưởng Quỹ, chỉ là suy nghĩ một chút biến thành lợi tức, cái này cùng làm khó mình cũng không khác nhau gì cả. Nghĩ được như vậy, Chu Mịch cao giọng kêu lên: "Dừng tay!"

Sau đó chậm rãi đi ra ngăn ở trước mặt mọi người, đi tới này phỉ đồ Tiểu Sơn trước mặt, nở nụ cười: "Vị huynh đệ này, người chỉ là muốn dẫn ta đi, không cần thiết bị làm khó những người khác, ta đi với người là được."

Tiểu Sơn nhất thời không có kịp phản ứng, nhìn nữ nhân này như thần tiên khí định thần nhàn đi tới trước mặt mình, lấy tay cầm lấy cây búa to trong tay hắn ta, sắc mặt buông lỏng đến giúp hắn buông xuống.

Tiểu Sơn này chính là một kẻ lỗ mãng, hắn nghe hết lời Chu Mịch nói mới phản ứng được, mới vừa rồi mình bị nữ nhân này làm cho khó chịu, nàng một cô gái yếu đuối mà có thể dễ dàng tháo bỏ lưỡi búa to trong tay mình xuống, làm sao có thể diện lặn lộn với anh em sau này, hắn cũng biết hảo nam không đấu nữ, lại nuốt không trôi cơn giận trong lòng này, gọi lại Chu Mịch tiếp tục đi về phía trước: "Người đứng lại!"

Chu Mịch biết là hắn gọi mình, dừng bước, nghiêng đầu mỉm cười nhìn hắn, thật ra thì nàng là muốn dùng loại này mỉm cười để che giấu trong lòng ý sợ hãi, nhưng ai ngờ Tiểu Sơn xem là một loại cười nhạo, đây là cười nhạo mình tài nghệ không bằng người đấy.

Cho nên, Tiểu Sơn giơ tay lên muốn tát Chu Mịch, Chu Mịch mặc dù mang thai, nhưng mới chỉ một tháng, bản lĩnh không bị ảnh hưởng chút nào, tốc độ phản ứng một chút cũng

không chậm. Chỉ là nàng vẫn không nghĩ đến hắn ta sẽ tát mình, đợi nàng phản ứng kịp, bàn tay đã đến trước mắt, nàng nhanh chóng nâng lên tay trái nắm chặt tay Tiểu Sơn đá mắt cá chân, tay trái lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tát Tiểu Sơn hai cái trái phải bạt tai. Chu Mịch bình sanh hận nhất vẽ mặt người, hôm nay vị gia này coi như là chạm tới thiết bản.

Lần này, không chỉ là Tiểu Sơn ngây ngẩn cả người, năm kẻ kia cũng ngẩn ra, chứ đừng nói mọi người phía sau Tào Chưởng Quỹ, bọn họ cũng muốn xoa mắt mình, hoài nghi mới vừa rồi thấy có phải sự thật hay không.

Chỉ là, Tiểu Sơn không ngốc lẳng bao lâu, liền bộc phát, nhặt búa trên đất chém Chu Mịch, chỉ là bị người thủ lĩnh găm lên: "Tiểu Sơn, dừng tay!" Vừa tức vừa không cam lòng buông búa.

Thật ra thì Chu Mịch dám làm như thế là đoán chắc người cầm đầu này người là một thông minh, vừa rồi hắn nhìn một cái liền biết nàng là người trợ giúp, lúc hắn dặn dò Tiểu Sơn chớ để đả thương tánh mạng người có thể nhìn ra được.

Chỉ thấy thủ lĩnh kia sau khi rống Tiểu Sơn, ôm quyền nói với Chu Mịch: "Tạ hạ Lý Xuyên, xin hỏi người là chị dâu họ Cao?"

Lưu manh biết võ thuật, Thần Tiên cũng không ngăn được, xem một chút người trước mắt, có thể vừa chính vừa tà, mới vừa rồi còn Phi Dương Bạt Hổ, lúc này lại tao nhã lễ độ.

Mà Chu Mịch vẫn hoàn lễ: "Phu gia họ Triệu."

"Triệu tẩu tử, phiền toái ngài đi theo chúng ta đi một chuyến đến nha môn, giải thích rõ thức ăn này vì sao không sạch sẽ rồi trở lại." Tên thủ lĩnh tiếp tục khách khí.

Còn dư lại một phòng người trợn mắt hốc mồm, không biết trong hồ lô hai người này bán thuốc gì, rõ ràng là hai bên đối địch giờ lại như bằng hữu.

Chu Mạch mỉm cười, dùng tay làm dấu mời, Tào Chưởng Quỹ tiến lên kéo lấy ống tay áo nàng, Chu Mạch lại nghiêng đầu lắc đầu, nhỏ giọng muốn hấn yên tâm, chờ Trọng Sơn trở về rồi tính.

Lý Xuyên mới vừa rồi thấy Chu Mạch dễ dàng đánh Tiểu Sơn một tráng niên hai bạt tai, biết nàng có chút công phu, mà cũng không thấy khẩn trương chút nào, trong lòng đã suy đoán nữ nhân này là một nhân vật, cho nên cũng không muốn làm khó nàng, chỉ làm xong việc hôm nay người ta giao cho là đủ.

Vì vậy sáu đại hán thêm một vòng mạch bảy người đi ra phòng bếp, đi theo ở đằng sau một nhóm lớn người Tào gia, rồi lại ngại vì Chu Mạch dạn dò không thể tiến lên.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn trong gió lá cây địa lôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Nhóm sáu người Lý Xuyên, ba người đi ở phía trước, ba người đi ở phía sau, kẹp Chu Mạch ở giữa, mới vừa rồi thấy bản lĩnh Chu Mạch, mặc dù trên mặt thoát nhìn là cô gái yếu đuối, nhưng sáu đại nam nhân cũng không dám phớt lờ.

Chu Mạch trong lòng cũng không bình tĩnh như trên nét mặt, không có sóng to gió lớn cũng là có chút lo lắng hải hùng, chỉ một lòng gửi hy vọng trên người chồng mình là Triệu Trọng Sơn.

Lúc bọn họ mới vừa đi ra khỏi Phúc Mãn Lâu thì thấy một con ngựa màu xám tro đang phi đến, phía trên là một người nam tử mặc áo xám, như gió bay chớp giạt đi tới trước mặt mọi người sau đó người nọ tung người xuống ngựa.

Thời điểm Chu Mạch thấy con ngựa kia cũng biết đó là Triệu Trọng Sơn, nàng chưa từng ngắm trông trượng phu như giờ phút này, thấy hần chân dài bước đến trước mặt Lý Xuyên, cặp mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Bởi vì hôm nay không phải ngày trấn trên họp chợ, người đi đường cũng không nhiều, xa xa Lý Xuyên thấy người tới, đợi thấy rõ người đứng ở trước mặt mình, hần ngậy ngẩn cả người.

"Lý Xuyên, đã lâu không gặp?" Triệu Trọng Sơn chậm rãi mở miệng nói.

Triệu Trọng Sơn lên tiếng thức tỉnh Lý Xuyên vẫn còn đờ đẫn ở đó, hần vội vàng khom người tiến lên, quỳ một gối xuống cúi đầu nói: "Bái kiến Triệu Tham tướng!"

Lý Xuyên lạy, trừ Triệu Trọng Sơn sắc mặt không đổi, vẫn lạnh lùng, toàn bộ những người còn lại ngây ngẩn cả người, đặc biệt là thủ hạ Lý Xuyên, bọn hắn là lần đầu tiên nhìn thấy lão đại cúi đầu với người khác; Chu Mạch kinh ngạc thì ra người bên gối từng là một vị quan lớn như vậy, Tham tướng ở Minh triều chính là võ quan tam phẩm; cặp mắt Tào chương quỹ tỏa ra lục quang, hắn nhìn thấy hi vọng và ánh sáng của bạc.

Thấy Lý Xuyên hành lễ, Triệu Trọng Sơn không động chút nào, chỉ lạnh lùng mở miệng nói: "Ta sớm đã không còn là Tham tướng, không dám nhận."

Lý Xuyên thấy hắn như thế, trong lòng vẫn buồn bực khi nghe giọng điệu hắn, giống như mình đắc tội hắn, ở trong quân doanh hắn là Bách hộ cũng không dám đắc tội một Tham tướng. Nhưng vẫn đứng lên khom người ôm quyền: "Triệu đại nhân, vô luận như thế nào, người trong suy nghĩ của ta vẫn là Tham tướng anh dũng thiện chiến." ddlqd

"Thật đúng là không nhìn ra." Trong lời nói Triệu Trọng Sơn có chút ý chế nhạo.

"Triệu Tham tướng, những lời này đều là thật, ngài có chuyện gì không? Ddlqd Nếu như có chuyện gì cần ta dốc sức xin hãy nói một tiếng, ngay cả dầu sôi lửa bỏng, ta muôn lần chết cũng không chối từ." Lý Xuyên nói khẩn thiết.

"Việc này thì càng không dám nhận, ta hôm nay kính xin Lý đại nhân người thả cô gái kia ra." Triệu Trọng Sơn mặc dù nói là chữ thỉnh, nhưng là giọng nói cũng là ra lệnh.

"Vị này?" Lý Xuyên nghe hắn nói như vậy thì nhú chặt mày: "Triệu Tham tướng, về việc người nói, chúng ta cũng là được người nhờ vả mới tìm đến Phúc Mãn Lâu, bạc cũng đã nhận nên không thể không làm, xin hỏi Triệu Tham tướng và Phúc

Mãn Lâu có quan hệ thế nào ?" Hấn nói câu này rất thận trọng, rất sợ đắc tội vị đại gia này. Trong đầu hấn trôi qua hình ảnh một màn Triệu Trọng Sơn một người xâm nhập giết 800 kẻ địch cứu tướng quân trong đại quân, Triệu Trọng Sơn giết địch đổ cả mắt làm cho người ta nghe tên đã sợ mất mật .

"Phúc Mãn Lâu do ta và Tào chương quĩ cùng mở, mà người người bắt chính là thê tử của ta!" Triệu Trọng Sơn thấy hấn cũng không nghe mình nói thả Chu Mịch trước, hơi lộ ra chút không kiên nhẫn giải thích cho hấn, ánh mắt cũng đã hiện ra sự không kiên nhẫn.

Rất rõ ràng, Lý Xuyên quen thuộc với hấn cũng đã nhìn ra, nghe Triệu Trọng Sơn nói xong trong nội tâm hồi hộp một trận, nghĩ thầm hôm nay mình động thổ trên đầu thái tử rồi, cũng vụng trộm mừng người bày trò bắt người ngàn lần.

Lý Xuyên vội vàng quay đầu lại đi tới trước mặt Chu Mịch, khom lưng cúi người, nói xin lỗi cũng tràn đầy chân thiết: "Chị dâu! Chúng ta có mắt như mù! Kính xin chị dâu tha lỗi, các người còn không mau cách xa một chút." Sau đó nhìn hai người đang giữ Chu Mịch quát. ddlqd

Vốn là bọn họ cũng không giữ chặt Chu Mịch, chỉ là dùng chút sức mà thôi, hiện tại nghe Lý Xuyên nói như vậy mấy người kia vội vàng rời đi, Lý Xuyên còn ra hiệu mời, Chu Mịch nhìn hấn nửa chữ cũng không nói liền trở về bên cạnh nhóm người Tào chương quĩ.

Mà Triệu Trọng Sơn chỉ lạnh lùng nhìn những việc này xảy ra, chỉ ở thời điểm Chu Mịch nhìn hấn về mặt mới có chút khổ biến, chỉ là lập tức khôi phục lại một bộ dáng lạnh lùng.

Lý Xuyên đưa Chu Mịch rời đi, ddlqd lại nghiêng đầu bồi lễ xin lỗi Triệu Trọng Sơn, chỉ vì hấn cũng xuất thân là quân

nhân, cho nên không làm được việc chân chó, càng sẽ không tự chửi mình, cũng chỉ nói mình không biết là đại tẩu ....

Triệu Trọng Sơn thấy hần sảng khoái như thế, cũng không làm khó hần, chỉ nói một câu để cho Lý Xuyên không dặt dưng thân: "Lý Xuyên, nhớ năm đó ngươi cũng là một hán tử, vì sao phải làm những việc trái với luân thường đạo lý như thế này mà không tìm chuyện đứng đắn làm."

Lý Xuyên gật đầu nói phải, sau đó liền quay đầu dẫn theo đám thủ hạ rời đi, chỉ là Triệu Trọng Sơn lại ngăn hần lại nói: "Ngươi chuyển tới Lưu Hải Lưu phô đầu một tiếng, ta sẽ cầm bạc đi chuộc người sau."

Nghe Triệu Trọng Sơn nói như thế, Lý Xuyên gật đầu đồng ý, trong lòng lại hả hê nghĩ, may mà có Huynh Đệ cùng chịu, Lưu Hải người sẽ không được dễ chịu nhanh thôi.

Tào chương quỹ thấy Triệu Trọng Sơn nói vài câu cón con đã giải quyết xong trận tranh chấp này, hơn nữa nhìn hần cũng như không làm gì, hần mới vừa rồi cũng nghe rõ ràng đối thoại giữa Lý Xuyên và Triệu Trọng Sơn, về mặt Lý Xuyên lo lắng hối hận cũng rõ mồn một trước mắt, trong lòng hần rất rõ ràng về sau chỉ dựa vào Triệu Trọng Sơn, có thể kiếm bạc mà không sợ người khi dễ.

Nghĩ tới đây, Tào chương quỹ vui vẻ ra mặt tiến lên hành lễ với Triệu Trọng Sơn: "Triệu huynh, đa tạ ngươi ra tay cứu giúp!"

Triệu Trọng Sơn thay đổi vẻ mặt khác với khi đối mặt với Lý Xuyên, trở nên hòa hoãn rất nhiều, cũng chấp tay mỉm cười hoàn lễ nói: "Tào đại ca, chớ có khách khí! Đây là việc Triệu mỗ phải làm." Nói xong ra dấu tay với Tào chương quỹ đi vào Phúc Mãn Lâu. ddlqd

Mọi người trong Tào gia có hai ba người nhận biết Triệu Trọng Sơn , chỉ là gặp qua hay chưa từng thấy qua , hiện tại cũng dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, đây chính là Đại Cứu Tinh.

Mà giờ phút này việc Chu Mịch muốn làm nhất thật ra chính là tiến lên ôm lấy hắn, khen hắn mấy câu, chỉ là kể từ hắn xuất hiện, mình liền an lòng, cảm thấy dường như bầu trời sập xuống cũng không còn quan hệ, Triệu Trọng Sơn sẽ chống cho nàng .

Trên thực tế nàng không hề làm gì cả, cũng không thể làm cái gì, ban ngày ban mặt dưới con mắt mọi người, nàng cho dù có gan nghĩ cũng không có gan làm.

Người Tào gia vẫn tương đối có ánh mắt , chỉ có Tào chưởng quỹ và vợ chồng Triệu Trọng Sơn tiến vào từ cửa chính, những người còn lại đều đi vào từ cửa sau, Tào chưởng quỹ liền phân phó một tiếng, mọi người liền ai làm chuyện nấy, giống như mới vừa rồi nơi này không xảy ra nửa điểm tranh chấp, đừng nói gì đến Đào Quang Kiếm Ảnh.

Vì vậy lúc sắp đóng cửa, trong điểm khách không nhiều lắm, bọn họ cũng không phát hiện chuyện mới vừa xảy ra ở hậu viện Phúc Mãn Lâu, Tào chưởng quỹ dẫn Triệu Trọng Sơn lên nhả gian, mà Chu Mịch không đi cùng bọn họ, mà là trực tiếp nói với Tào chưởng quỹ một tiếng, đi phòng bếp, dù sao còn có khách. Nói xong còn nhìn Triệu Trọng Sơn.

Trong nháy mắt Chu Mịch xoay người lại bị Triệu Trọng Sơn kéo lấy cánh tay nói: "Không vội, ta có lời muốn nói với nàng." Sau khi nói xong lấy ánh mắt hỏi thăm Tào chưởng quỹ.

Tào chưởng quỹ cũng là một người thông minh, vội vàng mở

miệng nói: "Vợ chồng các người trước đi nhả gian nói chuyện, khách cũng không có còn mấy bàn, đệ muội không cần phải gấp gấp", sau đó cũng đi về phía phòng bếp," tự ta đi xem một chút, vợ chồng các người hảo hảo trao đổi." Kể từ hăn gặp qua Triệu Trọng Sơn, cho tới bây giờ cũng chưa có gọi thẳng khuê danh Chu Mạch là "Tiểu Mạch", hôm nay cũng không dám. dđlqd câu nói sau cùng kia mang theo chút mập mờ, Triệu Trọng Sơn hăng giọng một cái nói: "Ta chỉ nói mấy câu về chuyện buổi sáng với nàng thôi, sau đó sẽ để cho nàng đến phòng bếp giúp một tay, ta và Tào huynh còn phải đi nha môn nữa." Nói xong cũng dặt ống tay áo Chu Mạch vào nhả gian gần nhất.

Triệu Trọng Sơn xoay người đóng cửa sau đó hai tay vịn bả vai của nàng, quan sát trên dưới trái phải, quan tâm hỏi: "Nàng có làm sao không? Có động thủ với bọn họ hay không? Có cảm thấy không thoải mái hay không? Bụng cảm giác như thế nào?"

Chu Mạch nghe những lời quan tâm này, nhìn vẻ mặt hăn lo lắng, mắt ê ẩm, làm một nữ nhân, một thê tử, có thể có được một trượng phu quan tâm như vậy rất đáng giá.

Nàng đột nhiên có chút cảm kích lần này đã xuyên không, cảm kích trời xanh ban cho nàng một người đàn ông tốt đẹp như thế.

Cầm lấy hai tay của Triệu Trọng Sơn, Chu Mạch kéo hăn ngồi xuống, vừa dùng ngón tay cái vuốt ve lòng bàn tay hăn có chút thô vừa ôn nhu nói: "Ta không sao, Lý Xuyên này là một người hiểu chuyện, không làm khó ta. Bụng cũng không có không thoải mái. Con trai của chàng ngủ thật ngoan ở bên trong ! Chàng yên tâm!"

Triệu Trọng Sơn được nàng dịu dàng vuốt ve hòa tan chút, thái độ không hề nghiêm túc khẩn trương như vậy nữa,

ngẩng đầu thấy trong mắt Chu Mịch đều là nước mắt, hoảng hốt giơ tay lên lau lệ cho nàng nói: "Chỗ nào không thoải mái? Tại sao lại khóc?"

"Không có, ta cảm thấy rất vui vẻ! Bởi vì có chàng, đây là nước mắt hạnh phúc." Chu Mịch nhìn hấn vụng về lau nước mắt cho mình, trên mặt cũng lộ vẻ khấn trương, không nhin được nín khóc mà cười.

Mặc dù không hiểu sao Chu Mịch vừa khóc vừa cười, nhưng Triệu Trọng Sơn thấy thân thể nàng không bị bất cứ thương tổn gì, cũng yên tâm.

Nắm tay Chu Mịch có chút lạnh nói: "Còn phải đi chỗ Tào phu nhân mượn áo rồi trở về nữa, cũng không thể để bị đông lạnh."

Chu Mịch gật đầu cười nói: "Dạ! Vào giờ phút này, cho dù chàng nói ta chỉ mặc một cái yếm ta đều nguyện ý, huống chi còn là thêm món áo khoác ấy."

"Giữa mùa đông thế nào lại chỉ mặc một cái yếm. . . . ."
Triệu Trọng Sơn nói đến hai chữ cái yếm mới nhớ tới ý tứ của những lời này, mặt có chút hồng, trách cứ liếc mắt nhìn Chu Mịch, hấn làm hòa thượng gần nửa tháng rồi, cô gái này còn âm thầm đùa giỡn hấn như thế, mà mình cũng dĩ nhiên cũng làm theo lời của nàng rút lui, nghĩ như vậy hấn véo nhẹ gò má của Chu Mịch một cái: "Không thể hồ đồ."

Chu Mịch không đành lòng trêu hấn nữa, chỉ cười cười ngồi lên bắp đùi của hấn, áp mặt vào lồng ngực ấm áp.

Thật ra thì trước đây Triệu Trọng Sơn không phải một người dễ dàng táy máy tay chân, hấn lúc đầu đối với những động tác nhỏ này của Chu Mịch rất là bài xích, có thể là bị huấn luyện đã lâu, hôm nay Chu Mịch không đến trêu chọc hấn

hắn lại vẫn tiu nghỉu, nhưng vô luận như thế nào hắn yêu cầu ở trước mặt người ngoài Chu Mạch không thể như thế này, mình cũng cần tuân theo đạo pháp.

Vùi ở trong ngực Triệu Trọng Sơn hưởng thụ yên tĩnh trong chốc lát Chu Mạch đột nhiên nhớ lại hành động của hắn hôm nay, vội vã ngẩng đầu hỏi hắn: " Buổi sáng hôm nay có thu được tin tức gì ở nhà bà mối Hoàng không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

"Phỏng đoán của nàng trước đó rất đúng, Hoàng môi bà này quả thật được tiểu nhân nhờ, mẹ đã hỏi rõ ràng rồi, trên đường về hai chúng ta cũng thương lượng sơ sơ thủ đoạn để ứng phó, tối về ta nói tỉ mỉ cho nàng, bây giờ trước tiên nên ứng phó chuyện của Phúc Mẫn lâu." Triệu Trọng Sơn sợ nàng lo lắng, sau đó lại muốn đến nha môn chuộc người, trước tiên chỉ an ủi Chu Mịch mấy câu, chi tiết cụ thể buổi tối sẽ nói cho nàng từng chút một.

Nghe Triệu Trọng Sơn nói như thế, Chu Mịch mới nhớ tới giờ phút này không phải lúc chàng chàng ta ta, sau phòng bếp ở lầu dưới, còn có một đám người đang chờ.

Bọn họ còn chưa tách ra, tiếng gõ cửa đã truyền tới, Tiểu Chung ở bên ngoài nói: "Triệu đại ca, chị dâu, Lưu phô đầu tới, chương quỹ mời hai người đi xuống một chuyến."

Lúc tiếng gõ cửa vang lên Triệu Trọng Sơn đã nâng hông của Chu Mịch để cho nàng đứng lên, đợi Tiểu Chung nói xong hắn đã đứng bên cánh tay của Chu Mịch, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc, Chu Mịch nhìn hắn như thế không nhịn được giễu cợt, hắn cũng không để ý nàng, trực tiếp đi mở cửa.

Tiểu Chung thấy Triệu Trọng Sơn mở cửa, liền bẩm báo: "Triệu đại ca, Lưu phô đầu đã tới, chương quỹ tiếp đãi ở lầu dưới, mời đi một chuyến."

Triệu Trọng Sơn gật đầu, để Tiểu Chung ở trước mặt dẫn đường, nghiêng đầu nói một tiếng với Chu Mịch rồi xuống lầu, Chu Mịch nghĩ thầm lấy danh hiệu Tham tướng lúc trước của Triệu Trọng Sơn, chắc là trấn được Lưu phô đầu,

nàng chỉnh sửa lại y phục, cũng đi xuống lầu.

Nhưng không thấy mấy người bọn họ ở dưới lầu, ngược lại nhìn thấy còn có hai ba bàn khách, phải đến sau bếp nhìn một chút, một ngày làm hòa thượng sẽ phải đánh chuông một ngày.

Vừa mới mở cửa sau của phòng bếp ra, Chu Mịch đã cảm thấy ánh mắt của người trong phòng liền phóng về phía mình, mới vừa rồi chính mắt bọn họ thấy trượng phu của Chu Mịch uy phong ra sao, cho nên hiện tại ánh mắt nhìn Chu Mịch cũng lộ ra lục quang, có sùng bái, có tôn kính, có ngạc nhiên, còn có hâm mộ.

Đang lúc trong đôi mắt nhỏ của Chu Mịch có chút lằng lằng, thấy một đại thúc trung niên mập mập mới vừa rồi ở phòng bếp chưa từng thấy qua đi lên ân cần hỏi "Vị này chính là Triệu tẩu tử sao?"

Đầu tròn, cổ to, nhất định là đầu bếp; Chu Mịch nhớ lại một câu nói của Triệu Đại Hốt Du, trong lòng đã đoán được người trước mắt là ai, chỉ gật đầu nói vâng.

"Tại hạ chính là đầu bếp chính của nơi này, ta họ Trần, gọi ta lão Trần là được, chuyện hôm nay còn phải cảm tạ Triệu tẩu tử cùng tướng công nhà ngươi!" Trần sư phó chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ, rất có xu thế cúi xuống, Chu Mịch vội vàng tiến lên đỡ ông dậy, để một người đáng tuổi cha mình làm như thế, thật sự không ổn.

"Trần sư phó, không cần đa tạ, ta cùng vợ chồng Tào chương quỹ đều là bạn tốt, giúp chút ít là nên, nhưng ngàn vạn lần người đừng khách khí với ta như thế, ngại chết ta." Chu Mịch đỡ hấn dậy sau đó liên tục khoát tay, thấy đầu bếp chính trong bếp bây giờ đã trở về, mình cũng không có đất dụng võ, muốn trước tiên đến khách sạn Phúc Lâm cùng Tào

phu nhân trò chuyện một chút, chờ sau khi Triệu Trọng Sơn trở lại cùng nhau về nhà là được.

Chu Mạch không dự định đi xem Triệu Trọng Sơn nói chuyện với Lưu phu đầu ra sao, dù sao đó cũng là chuyện của nam nhân, bây giờ lòng tin của nàng đối với Triệu Trọng Sơn đã cao vạn trượng.

Nói một tiếng với Tiểu Chung trước mặt, để hắc chờ sau khi Triệu Trọng Sơn ra ngoài nói cho hắc biết mình đi trước đón Đông Nhi, ở khách sạn Phúc Lâm chờ hắc. Tiểu Chung đồng ý, lại bức thiết đưa nàng ra khỏi cửa chính của Phúc Mãn Lâu, vốn đề nghị để một tiểu nhị đưa nàng đi, Chu Mạch không chịu, cười nói mình cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, cho dù muốn cũng muốn nha hoàn a, Tiểu Chung khổ sở nói trong tiệm thật đúng là không có nha hoàn, Chu Mạch liền cười rời đi.

Chu Mạch đến khách sạn Phúc Lâm tìm Tào phu nhân và Đông Nhi không nói, lại nói Triệu Trọng Sơn bên này, sau khi Chu Mạch đi theo Tiểu Chung xuống lầu, hắc liền thấy Lưu Hải cùng Tào chương quỹ đang sóng vai đứng dưới lầu.

Lưu phu đầu nghe được cầu thang truyền tới tiếng bước chân, cũng ngẩng đầu nhìn Triệu Trọng Sơn, vội vàng tiến lên đón, nhưng không giống như Lý Xuyên mới vừa rồi quỳ một gối xuống lạy như vậy, mà chấp tay ôm quyền nói một tiếng: "Triệu Tham tướng!"

Thái độ không giống như đối với Lý Xuyên, Triệu Trọng Sơn bước nhanh xuống lầu, lễ độ giống như quanh co, "Lưu thiên hộ!" Sau khi hai người nói xong ba chữ thì không nói một lời, nhưng ánh mắt lại giằng co, Tào chương quỹ ở một bên dường như có thể cảm nhận được khí thế trong ánh mắt của hai người, hai người trước mắt đều không phải là người mình có thể so sánh, Tào chương quỹ cũng là một người thức thời,

biết hai người đứng ở trước mặt mình bây giờ đều không thể coi thường được, liền mở miệng mời hai người bọn họ tới phòng chính nói chuyện.

Lưu phô đầu và Triệu Trọng Sơn đều gật đầu đồng ý, Lưu phô đầu còn dẫn đầu nói một chữ "Mời", ba người một hàng đi đến phòng chính.

Vào phòng chính, sau khi phân chủ khách ngồi xuống, Triệu Trọng Sơn mở miệng trước: "Lưu phô đầu, ta cùng Tào huynh mới vừa rồi còn thương nghị định đến nha môn thăm huynh, ai ngờ huynh lại tới trước." Nói xong nhìn chằm chằm hấn, nhưng cũng không hỏi hấn tới đây là vì chuyện gì.

Nghe Triệu Tham tướng đã từng là người lãnh đạo trực tiếp hôm nay khách khí gọi mình một tiếng Lưu phô đầu, Lưu Hải cảm thấy khí lạnh trong lòng vọt lên, đối với luồng khí cực lạnh bên ngoài, trong lòng hấn bây giờ còn lạnh hơn, sợ là mình đã không biết đã đắc tội vị trước mặt này.

Nghĩ như vậy, Lưu phô đầu ngồi không yên, mặc dù hấn không sợ Triệu Trọng Sơn, nhưng hấn sợ nguồn thế lực sau lưng Triệu Trọng Sơn, mười Lưu phô đầu cũng không đủ để người sau lưng của hấn giẫm một cước, vì vậy Lưu phô đầu vội vàng đứng dậy rất ngay ngắn quỳ một gối xuống muốn thi lễ với Triệu Trọng Sơn, trong miệng cũng nói, "Tham kiến Triệu Tham tướng!"

Triệu Trọng Sơn sao có thể để cho hấn quỳ xuống thật, nếu như hôm nay Lưu phô đầu thật sự quỳ xuống, như vậy sau này hấn ở Lạc Hoa trấn cũng không tiện lưu lại, mới vừa rồi hấn nói như vậy chỉ là trong lòng nghĩ cho đối phương một chút áp lực. Cho nên nhìn Lưu phô đầu muốn hành lễ, vội vàng tiến lên đỡ thân thể hạ xuống của hấn, trong miệng vội vàng trách cứ: "Lưu phô đầu, ta sớm đã không phải là Tham tướng gì, không thể nhận đại lễ này."

Không chỉ đỡ Lưu phô đầu dậy, Triệu Trọng Sơn còn kính mời hẳn ngồi xuống, kết quả không đợi Triệu Trọng Sơn mở miệng, Lưu phô đầu đã bắt đầu tự trách: "Triệu huynh, ta thật sự không biết Phúc Mãn Lâu có chút quan hệ với huynh, nếu biết như vậy, cho dù cầm đao đặt lên cổ ta, ta cũng sẽ không bắt bớ người nơi này. Giải quyết không thỏa đáng, kính xin Triệu huynh tha lỗi. Mới vừa rồi người đã thả về cho Tào chưởng quỹ, về sau tiệm này huynh yên tâm, có Lưu Hải ta ở đây, con ruồi nhỏ cũng sẽ không bay vào được."

Thấy hẳn nói như thế, Triệu Trọng Sơn đứng dậy nháy mắt với Tào chưởng quỹ, hai người đồng thời đứng dậy, khom người với Lưu phô đầu một cái, trong miệng liên tục cảm tạ. Tào chưởng quỹ càng thêm khom người sau đó móc ra ngân phiếu năm mươi lượng từ trong tay áo, đôi tay đưa cho Lưu phô đầu, ngay trước mặt Triệu Trọng Sơn, Lưu phô đầu nào dám nhận, hai người cứ đùn đẩy nhau mấy cái như vậy, cuối cùng vẫn là Triệu Trọng Sơn mở miệng nói: "Lưu phô đầu, những thứ này là cho các huynh đệ khổ cực tuần tra, bọn họ chống chọi với mặt trời gay gắt, luồng khí cực lạnh tỏa ra, số phí vất vả này không tính là cái gì, sau này vào ngày lễ tết chúng ta nhất định đúng hạn dâng phí vất vả lên cho mọi người, kính xin Lưu phô đầu nhất định phải nhận lấy!"

Lúc Triệu Trọng Sơn nói lời này ngôn từ khẩn thiết, còn có chút nghiêm nghị, Lưu phô đầu thấy thế chỉ đành phải nhận lấy trước, nghĩ thầm sau này mình bảo bọc Phúc Mãn Lâu nhiều là được.

Nhận bạc, Lưu phô đầu cũng không lưu lại thêm, chỉ nói trong nha môn còn có chuyện, phải cáo từ trước, hôm nay cũng biết chỗ Triệu Trọng Sơn ở, sau này chắc chắn tới cửa bái phỏng.

Triệu Trọng Sơn lại cùng Tào chưởng quỹ hai người ở trong

phòng thương nghị một lúc, chủ yếu là phân tích chuyện Lưu phu đầu cùng Lý Xuyên hôm nay, hai người kết luận sau lưng nhất định là có người làm chuyện xấu, mặc dù bây giờ chuyện này đã giải quyết, nhưng người làm chuyện xấu ở sau lưng nhất định phải tìm được, như vậy mới có thể đề phòng, hôm nay đối phương vẫn công khai tới quấy rối, chỉ sợ sẽ có ngày chuyện ở sau lưng bỏ độc vào cơm canh sẽ xảy ra, như vậy thì khó lòng phòng bị. Cuối cùng hai người nhất trí cho rằng chuyện này nhất định có quan hệ với Quảng Nguyên Lâu, cho ra kết luận. Triệu Trọng Sơn nói nếu không được cũng có thể tìm người giải hòa, hai nhà giải hòa, không thể vẫn căng thẳng như vậy, càng không thể phái người bắt chước đến Quảng Nguyên Lâu gây sự. Như vậy sau này hai nhà hoàn toàn trở mặt, đối với hai nhà đều không phải là chuyện tốt gì.

Tào chưởng quỹ nói chuyện này cũng không làm phiền Triệu Trọng Sơn, hẳn tự có biện pháp cùng chưởng quỹ Quảng Nguyên Lâu nói ổn thỏa chuyện như vậy.

Thấy lòng tin của Tào chưởng quỹ tràn đầy như thế, Triệu Trọng Sơn cũng không quản, dù sao đây không phải cửa hàng của mình, nói thêm nữa cũng không tiện, chỉ đứng dậy cáo từ muốn đi tìm Chu Mạch, Tào chưởng quỹ ngăn cản hẳn, lấy ra một trang giấy từ ống tay áo, đưa cho Triệu Trọng Sơn.

"Trọng Sơn, hôm qua chuyện ta ở nhà huynh đã đồng ý, tuyệt không đổi ý, đây là tài liệu sáng sớm hôm nay đã viết xong, xin hãy nhận lấy, trong này viết người được lợi ích là tên của vợ chồng hai người các người. Nếu như không phải nhờ hai người các người, cửa hàng của ta đây bây giờ trước tiên đã không có người." Tào chưởng quỹ nói xong có chút cảm động, sáng hôm nay lúc hẳn viết tài liệu vẫn còn có chút đau lòng, bây giờ đã nhìn thấu, sau này có nhiều chỗ mình vẫn phải dựa vào Triệu Trọng Sơn, chính mình chia bốn

phần lợi cho hần, tuyệt không thua thiệt.

Triệu Trọng Sơn nhận lấy rồi liếc nhìn, biết được mấy chữ đứt quãng, cũng không từ chối, chỉ nói trước thay Chu Mịch nhận lấy, cảm tạ Tào chưởng quỹ. Nói xong cũng đứng dậy cáo từ, chuẩn bị gọi thê nữ về nhà.

Tiểu Chung vừa mới thấy Lưu phô đầu trước đó như hung thần ác sát, bây giờ lại vẻ mặt ôn hòa đi, biết bọn họ sắp kết thúc rồi, thì nhón chân lên chờ, thấy Triệu Trọng Sơn ra ngoài liền vội vàng tiến lên thuật lại lời Chu Mịch dặn dò cho Triệu Trọng Sơn, nói tiếng cảm tạ, Triệu Trọng Sơn liền đến khách sạn Phúc Lâm.

Chu Mịch đến khách sạn Phúc Lâm, Đông Nhi đang ở trong phòng chơi với hai tiểu tử Tào gia, hai đứa bé nam đang dạy chữ cho nàng, tiểu cô nương cũng học nghiêm túc, Chu Mịch thấy trong lòng vui vẻ, tính toán chuyện dạy khuê nữ biết chữ phải đề cập mỗi ngày, không thể kéo dài được nữa.

Tào phu nhân đã được thông báo sớm, cũng ra cửa nghênh đón, sau khi Chu Mịch theo nàng vào nhà, liền hỏi nàng thì ra là sách nhập môn của hai tiểu tử Tào gia dùng còn giữ lại, tự mình muốn cho Đông Nhi nhập môn.

Đã được người trong tiệm mới của mình bẩm báo, bây giờ Tào phu nhân đối với vợ chồng Chu Mịch cũng đang cảm kích, vội vàng bảo nha hoàn đi tìm, nói không tìm ra được phải đến học đường mua chút nữa, ngày khác đưa về Triệu gia thôn cho nàng, Chu Mịch liền tiếp khoát tay nói không dùng, kết quả thật đúng là để cho các nàng tìm ra mấy quyển, sau khi Chu Mịch xem cảm thấy một năm đã đủ dùng, nhận lấy xong, hai người lại ngồi xuống tán gẫu.

Cho đến lúc Triệu Trọng Sơn tới đây bảo các nàng về nhà, Tào phu nhân còn khẩn thiết mời lưu lại dùng cơm, nhưng

bọn Chu Mạch vô luận như thế nào cũng không ở lại đây ăn cơm, sắc trời cũng không khuya lắm, về nhà nấu cơm còn kịp.

Bởi vì Triệu Trọng Sơn vội vã tới trấn trên, để xe ngựa ở nhà Trần thị, một nhà ba người chỉ có thể chen lên cùng con ngựa, chỉ là không giống với Triệu Trọng Sơn vừa trở về, Chu Mạch hoàn toàn không khẩn trương, mà là mừng rỡ kích động vui trong ngực hân, trước mặt ôm Đông Nhi, còn mặc cái áo khoác chắn gió, bây giờ nàng chỉ cảm thấy vừa ấm áp vừa thỏa mãn.

Ngồi ở trong ngực Triệu Trọng Sơn, nhìn người đi trên đường chỉ có một nhà mình, Chu Mạch chợt nổi lên tâm tư trêu chọc hân, cố ý đem cái móng cọ tới cọ lui, cũng không lo lắng té xuống, dù sao Triệu Trọng Sơn cũng ôm chặt lấy hông của mình.

"Nữ nhân, nàng hãy đàn hoàng một chút!" Triệu Trọng Sơn ở bên tai nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, mà Chu Mạch đã cảm thấy rõ ràng một vật cứng chống đỡ cái móng của mình, trong lòng hài lòng một hồi, quay đầu lại cắn lỗ tai hân nói: "Không đàn hoàng, thì thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: rất nhiều độc giả đều nói Triệu Trọng Sơn là một nam nhân biến thái điển hình, ha ha ta đồng ý, ta rất thích nam nhân biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

edit: Youko

"Về nhà sẽ thu thập nàng!" Triệu Trọng Sơn căn rằng nói bên tai Chu Mạch, hấn nhin thật sự khó chịu, cũng không muốn chọc giận Chu Mạch, đang muốn rút tay đánh mông nàng, Đông Nhi ngồi trong ngực Chu Mạch ở phía trước quay đầu lại oán trách: "Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Sao lại cứ nhích tới nhích lui, con sợ."

Nghe khuê nữ oán trách, Triệu Trọng Sơn cười không ra tiếng, Chu Mạch cũng không rảnh đi trêu đùa nam nhân phía sau, vội vàng khom lưng an ủi Đông Nhi trước mặt.

Một nhà ba người cười vui trở về nhà, trời cũng đã tối, thật sự rất lạnh. Triệu Trọng Sơn trước tung người xuống ngựa, sau đó lục tục ôm Đông Nhi và Chu Mạch xuống.

"Nhìn sắc trời này, đoán chừng tối nay sẽ có tuyết rơi, mang lò sưởi mới mua lên dùng thôi, buổi tối chớ để cho nàng và Đông Nhi bị lạnh dldq, ta cũng đi trước ôm nhiều củi đốt vào nhà. Nàng trước nhanh đi dẫn Đông Nhi vào nhà đi." Triệu Trọng Sơn dặn dò Chu Mạch, sau đó liền xoay người dắt ngựa vào trong chuồng ngựa, ôm chút củi vào phòng bếp làm cơm trước.

Chu Mạch cất chút vải bố và vài cuốn sách Tào phu nhân cho nàng vào nhà, để Đông Nhi chơi trong phòng, rồi đi phòng bếp hỗ trợ, hai vợ chồng hợp lực làm xong cơm tối ăn xong rồi đi tắm, Triệu Trọng Sơn lại nấu nước tắm cho hai mẹ con, thừa dịp họ tắm, lại đi đun chút củi khô trong lán ngựa,

cũng chuẩn bị cho ngựa gần mười ngày thức ăn.

Lúc này còn chưa có than tổ ong, Chu Mịch kiếp trước lúc nhỏ từng thấy, cũng không biết cách làm, cũng may trần trên có bán than đá, than khối, mua một chút là được, thời điểm mời người làm lò sưởi trong nhà chống lên mấy thanh sắt mỏng, giữ đủ khe hở cho không khí vào, đây là phương pháp Chu Mịch vắt hết óc nghĩ ra được, với cuộc sống ngu ngốc kiếp trước của nàng, có thể nghĩ ra được cảm thấy rất có cảm giác thành công.

Triệu Trọng Sơn đảo trong chốc lát, trước hết để chút làm củi, đốt lửa lên rồi, theo Chu Mịch miêu tả cho than đá vào, lại quạt gió vào lỗ nhỏ trước mặt, rất nhanh sẽ được, hắn đem lò đặt ở phòng chánh hướng ra sau cửa, lại đặt tấm sắt mỏng làm ống khói ở trên mặt, sợ Đông Nhi nóng, còn nhắc cây côn gỗ ở bên cạnh lò lên. Thấy phiền hà như thế, tấm xong Chu Mịch nói lầm bầm sớm biết còn không bằng đốt kháng luôn.

Triệu Trọng Sơn cũng không trách nàng ban đầu kiên quyết phản đối đốt nóng kháng, mà là nói: " Sắp hết năm rồi, trời cũng lạnh, thợ ngoã cũng không muốn ra ngoài làm việc, đợi đầu mùa xuân sang năm liền mời người tới nâng kháng, ta không sao, ta lo lắng đứa bé bị lạnh."

Nghe hắn nói như thế, Chu Mịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người cũng nằm xuống xong, Chu Mịch mới nhớ tới hỏi hắn chuyện bà mối Hoàng. Đlqd

"Hôm nay sáng sớm, chỉ thấy mẹ vào nhà các nàng, chính ta chờ ở đầu thôn họ, ta nói muốn đi theo, mẹ không cho." Triệu Trọng Sơn nói.

"Nương không cho người đi theo? Người chính là đi theo, nương cũng sẽ không nói gì." Chu Mịch nghi ngờ hỏi.

Triệu Trọng Sơn ngừng trong chốc lát, mặt đỏ rần mới từ trong kẽ răng nặn ra: "Mẹ nói con rể mặc dù tuần tú, khiến này bà mai còn chưa thấy nhất định cấp cho nói nhỏ."

Chu Mạch nghe thì cười ha ha, mẹ của mình thật là nhìn xa trông rộng, đề phòng cả với việc chưa xảy ra. Trong đầu nàng liền xuất hiện nét mặt Triệu Trọng Sơn luống cuống đỏ bừng cả khuôn mặt đứng trước bố mẹ vợ, càng cảm thấy thật buồn cười, tiếng cười càng lớn hơn chút.

"Người có muốn biết chuyện xảy ra ở phía sau không, đừng cười nữa!" Triệu Trọng Sơn có chút then quá thành giận nói.

Mặc dù biết Triệu Trọng Sơn bối rối, Chu Mạch còn cười thêm một chút mới dừng lại, đưa tay ôm mặt của hắn: "Ta muốn coi cẩn thận một chút, ta thế nào gả cho lão công cao cường như vậy." Nói xong lại cười một hồi.

Triệu Trọng Sơn ở trong quân doanh ghét nhất người khác nói mình đẹp, hôm nay nghe Chu Mạch nói mặc dù cảm thấy lột tai rất nhiều, nhưng là vẫn thấy kỳ cục, thấy nàng không ngừng giấu cợt mình, trong lòng bất đắc dĩ lại có chút tức, chụp được đôi tay nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực mình, siết chặt, hung ác nói: "Không cho cười! Cười nữa ta liền đánh mông nàng, tính phạt cả việc chiều hôm nay luôn."

"Người đánh đi, ta bị thương, đứa trẻ trong bụng cũng bị thương, chỉ cần người chịu." Chu Mạch căn bản cũng không coi lời của hắn là thật.

Nghe nàng nói như vậy, Triệu Trọng Sơn đâu còn xuống tay được, nhưng là vừa cảm thấy như vậy thật sự ủy khuất, liền nắm hai cái mông căng tròn của Chu Mạch, cũng không dám dùng lực. ddlqd

Dựa vào lồng ngực ấm áp của Triệu Trọng Sơn Chu Mịch thấy hẳn thật sự nắm mộng mình, liền cách áo lót găm một khóa hồng anh trước ngực hẳn, rước lấy Triệu Trọng Sơn kêu đau đớn.

Tay hẳn cũng không rời mộng Chu Mịch, chỉ là không nắm, đổi thành xoa nhẹ, hô hấp cũng thô trọng, Chu Mịch ngẩng đầu nhìn mắt hẳn tối lại, lại thật giống như ẩn nhẫn, không đành lòng hẳn lại như thế, Chu Mịch ngẩng đầu hôn môi mỏng đang mím chặt của hẳn.

Giờ phút này trong lòng Triệu Trọng Sơn đang có hai tiểu quỷ đang đánh nhau, một đang nói người không thể như vậy, nàng đang có mang; một người khác nói không sao, chỉ cần không dùng sức giày vò là không có chuyện gì. Thấy Chu Mịch thế nhưng chủ động thân mình, hẳn đâu còn chịu được, trực tiếp mở đôi môi, ngậm cánh môi Chu Mịch mút thỏa thích, đầu lưỡi cũng tham tiến vào múa cùng Chu Mịch.

Đôi tay cũng không rời rảnh, một cái tay để trên kiểu đồn tiếp tục vuốt ve, cái tay còn lại đã thăm dò vào cổ áo của Chu Mịch, đi tìm ngọn núi.

Hai người đều động tình, Chu Mịch trong óc ý thức mặc dù còn chưa tan rã, nhưng là sớm không biết trời đất gì nữa rồi, chỉ muốn cùng nam nhân ở trước mắt đi đến Thế Giới Cực Lạc, thỏa mãn tất cả nhu cầu của hẳn.

Đang lúc nháy mắt lập tức sẽ bóp cò, trong óc Triệu Trọng Sơn nghĩ tới con trai trong bụng của Chu Mịch, đột nhiên giật mình. Sau đó hẳn vội vàng đẩy Chu Mịch ra: "Tiểu Mịch, chúng ta không thể như vậy."

Chu Mịch tên đã lấp vào cung, mang ánh mắt như nước

long lanh u mê hỏi: "Tại sao không thể như vậy, chúng ta là vợ chồng hợp pháp."

Mặc dù không quá rõ vợ chồng hợp pháp là ý gì, nhưng cũng đại khái có thể đoán được ý của nàng, Triệu Trọng Sơn nhìn Nhất Trụ Kinh Thiên phía dưới, nhìn Chu Mạch động tình, hít sâu mấy hơi, mới tỉnh táo lại: "Trong bụng người có oa nhi, ba tháng đầu không thể sinh hoạt vợ chồng, đại phu đã dặn dò."

Ở thời điểm Triệu Trọng Sơn làm những động tác này, dưỡng khí trong óc Chu Mạch cũng từ từ đầy lại, nàng cũng biết rõ giờ phút này thật không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đành phải yên lặng xoay người, mặc áo lót đã bị Triệu Trọng Sơn lột ra, ngoan ngoãn nằm xuống.

Triệu Trọng Sơn thấy nàng nằm xuống, mặc quần áo tử tế đứng dậy đi ra cửa, Chu Mạch gọi lại hắn: "Chàng làm gì thế?"

"Ta đi ra ngoài tắm nước lạnh." Triệu Trọng Sơn phiền muộn nói.

Chu Mạch mới phản ứng được chính mình là một nữ nhân, thở bình thường một chút sẽ không có gì, nhìn lại lều chống lên trong quần Triệu Trọng Sơn, đoán chừng hồi lâu sẽ không hạ xuống được, nàng đột nhiên nhớ tới một phương pháp, cười gọi Triệu Trọng Sơn lên giường.

Mặc dù không nguyện, nhưng Triệu Trọng Sơn vẫn nghe Chu Mạch nói ngồi lên trên giường, Chu Mạch đẩy hắn nằm xuống, nhìn hắn có chút nghi ngờ với ánh mắt vô tội, Chu Mạch càng thêm hăng hái, đưa tay lột quần lót và quần cụt của hắn xuống.

Triệu Trọng Sơn hiện tại hoàn toàn không rõ Chu Mạch muốn

làm cái gì, nhưng biết nàng sẽ không làm thương tổn mình, chỉ hơi ngăn lại tượng trưng, sau đó để mặc nàng. Nhưng khi Chu Mạch nhập vào thân đi xuống, hắn rốt cuộc hiểu rõ nàng muốn làm gì, vội vàng kéo lấy bả vai Chu Mạch: "Đừng! Tiểu Mạch, bắn!"

"Không dơ bắn, chàng cũng đã tắm rồi." Chu Mạch gỡ tay hắn đang kéo mình ra, không cho hắn thời gian suy tính, trực tiếp ngậm kinh thiên trụ vào.

Triệu Trọng Sơn hít một hơi khí lạnh, thật ra thì trong lòng hắn đối với chuyện này là vừa mong đợi lại vừa bài xích, chỉ xem qua trong cung xuân đồ cho nên vẫn không biết loại cảm giác này, bài xích là tại sao có thể dùng miệng làm cái đó.

Chỉ là giờ phút này hắn biết cảm giác đó là gì, cảm giác như thành Thần Tiên, giờ phút này đao kẻ cổ hắn cũng sẽ không ngăn trở, hắn nghĩ Quỳnh Dao Ngọc Tương cũng không sánh bằng mùi vị này, giờ phút này so với Ngọc Hoàng đại đế còn muốn tiêu dao.

Chu Mạch mất sức chín trâu hai hổ, cổ chứa Triệu Trọng Sơn bành trướng khó hiểu, cảm giác miệng mình vừa đau vừa căng, Triệu Trọng Sơn lại còn ôm chặt lấy nàng, không ngừng hôn gương mặt của nàng, đã thỏa mãn nói không ra nửa câu, ôm Chu Mạch bất tri bất giác phải đi gặp Chu công, Chu Mạch nhìn vẻ ngủ say an tĩnh của hắn, mới nhớ tới chính sự còn chưa nói đâu, xem ra sáng sớm ngày mai còn phải thảo luận chuyện bà mối Hoàng đáng ghét.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai ăn cơm, Triệu Trọng Sơn vẫn còn tránh né ánh mắt của Chu Mạch, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua hắn liên tục hôn tim đập, không dám nhìn thẳng nữ chính gây chuyện.

Còn không đợi Chu Mạch hỏi Triệu Trọng Sơn chuyện buổi sáng ngày hôm qua, Lý Thị ôm Triệu Lai Phúc dẫn Tiểu Thúy tới cửa, sắc mặt mặc dù không cayo mạnh như lần trước, nhưng cũng không thấy chút ý tốt nào, nàng thấy Triệu Trọng Sơn ở nhà, sắc mặt liền ngưng ngùn, chỉ nói một câu: "Nhị đệ ở nhà sao ?" Trong lòng nàng thật có chút sợ Triệu Trọng Sơn , quan trọng là lần trước nàng nhận tiền của Triệu Trọng Sơn, cảm giác ở trước mặt Triệu Trọng Sơn thấp đi một nửa.

Triệu Trọng Sơn gật đầu, nói đại tẩu, đùa với tiểu Lai Phúc trong ngực nàng, liền đứng dậy đi ra ngoài, nói với Chu Mạch hôm nay đã hẹn hai thợ săn đầu thôn Bắc vào núi.

Vốn còn muốn ngăn hãm hỏi chuyện Bà mối Hoàng, nhưng ngại Lý Thị ở chỗ này, không tiện há mồm, cũng không thể đuổi nàng ta đi , gật đầu nói biết, sau khi vào núi thì chú ý an toàn.

Lý Thị thấy Triệu Trọng Sơn rời đi, ngay trước mặt Đông Nhi và Tiểu Thúy nói : "Đệ muội, ngày hôm trước ta và mẹ tới nói cho người chuyện kia, người cũng nên ra chủ ý đi!"

Chu Mạch nghe cười nhạt một chút, nghĩ thầm lúc nhị đệ người vẫn ở đây sao người không dám nói , thật xem ta là quả hồng mềm, xem ra lần trước còn không có đánh người đủ. Nàng trước hết để cho Tiểu Thúy và Đông Nhi vào tây gian chơi, mới nghiêng đầu nhìn Lý Thị.

"Đại tẩu, vừa rồi sao lại không thấy người hỏi, ta nghĩ ta đã nói với người rất rõ ràng, cái nhà này Trọng Sơn là Chủ, đừng nói tới là cưới mấy, cưới ai chỉ cần Trọng Sơn gật đầu, ta tuyệt không nói nữa chứ không. Về sau chuyện này người chính là không cần tìm ta, ta cũng vậy không có đáp án." Chu Mạch nhìn chằm chằm ánh mắt Lý Thị nói, trên mặt là cười , ánh mắt lại lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

"Chỉ cần muội gặt đầu, chỗ Trọng Sơn mẹ sẽ đi nói." Lý thị nhất quyết không tha nói.

Nghe nàng nói như vậy, Chu Mịch hiểu, mình không biết quan hệ mẹ chồng nàng dâu của Lý thị cùng Tôn Thị đã tốt đến mức có thể chung một phe, nhiệm vụ này cũng phân phối thật tốt, một giải quyết Triệu Trọng Sơn, một giải quyết mình. Tôn Thị làm như vậy nhất định Triệu Trọng Sơn không biết, nhưng rất rõ ràng đại tẩu trước mặt này không giải quyết mình được.

Nhớ lại ngày hôm qua Triệu Trọng Sơn đề cập tới một câu là có người đứng sau lưng làm chuyện xấu, mặc dù chưa phải là thập phần xác nhận có người làm chuyện xấu, nhưng là không có lợi sẽ không làm, Lý thị này nhất định bị người khác mua chuộc rồi, mới niêm nở tới thúc giục mình như vậy.

"Đại tẩu, vẫn là ba chữ kia, không đồng ý!" Chu Mịch rất đoan chính đáp lời nàng.

"Vậy nếu như nhị đệ đồng ý muội có đồng ý không?" Lúc Lý thị vừa mới vào nhà đã cường ngạnh như vậy rồi, thử thăm dò Chu Mịch.

"Vậy trước khi hần đồng ý cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không." Chu Mịch chậm rì rì nói, thấy Lý thị hòa hoãn, mình cũng không cần thiết giương cung bạt kiếm.

Lý thị suy nghĩ cách đơn giản sửa lại những lời này của Chu Mịch, thiết nghĩ chỉ cần lão Nhị đồng ý, Chu Mịch này tuyệt đối không thể từ chối, nghĩ như vậy, nàng vui vẻ, nếu như

chuyện thật sự thành, còn có ba lượng bạc đấy.

Lý thị tự cho là rất đúng càng nghĩ càng thấy vui mừng, cảm thấy Chu Mạch không giống như trước làm cho người ta thấy chán ghét, liền ôn hòa an ủi: "Đệ muội, nam nhân a, tam thể tứ thiếp là chuyện thường, đặc biệt là nam nhân có bản lĩnh, có mấy thiếp cũng là chuyện nên làm, muội nhìn Vương viên ngoại, cưới mười một thị thiếp, như vậy mới lộ rõ nhà lớn nghiệp lớn chứ sao."

Thật sự nhịn không được, Chu Mạch cười đáp lại nàng: "Tại sao đại tẩu không làm hiền thê, tìm thiếp cho đại ca?"

Không ngờ Chu Mạch sẽ hỏi mình như vậy, nụ cười trên mặt Lý thị cứng lại, ừ ừ rầm rì trong chốc lát, mới thay một nụ cười mỉa mai, hơn nữa có chút châm chọc khiêu khích: "Đệ muội, không thể nói như vậy, ta đây trưởng tẩu như mẹ, thay nhị đệ tính toán cũng không có gì, đệ muội cũng không thể hẹp hòi như vậy, ra ngoài còn không làm cho người chê cười sao. Hơn nữa nhà chúng ta nghèo nàn, nào có tiền dư để đi mua thị thiếp. Nhị đệ lại không giống, hẳn có là tiền."

Chu Mạch lần nữa cảm thán Lý thị thông minh thường ngày chiến đấu nhanh như gió, tốc độ phản ứng cũng nhanh không ít.

"Đại tẩu, con mắt nào của tẩu thấy Trọng Sơn có tiền? Lại nói chúng ta đã sớm phân nhà, cho dù tẩu là đại tẩu, cũng không phải là thê tử của tiểu thúc. Ta còn muốn hỏi đại tẩu một chút, sao tẩu lại vội vã cưới vợ bé cho Trọng Sơn, có phải sau lưng được người nào cấp lợi không?" Những lời này vốn nên hung ác nói, nhưng Chu Mạch không có, nàng cười hì hì hỏi Lý thị, không lắng nghe căn bản không nghe ra âm thanh lạnh lẽo của nàng.

Lúc này, nếu như là người gần như quen thuộc Chu Mạch đã

cảm thấy nên rút lui, bởi vì nàng đây là bình minh trước hắc ám, sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Nhưng Lý thị nào có tâm sự đi phân tích tâm lý của Chu Mịch, trước hết nghe Chu Mịch bác bỏ chuyện Triệu Trọng Sơn có tiền, nàng vốn muốn phản bác, nói lần trước trả lại cho mình năm lượng bạc; nhưng phía sau câu hỏi của Chu Mịch khiến cho lòng của nàng lộp bộp một chút, nghĩ thầm chẳng lẽ là nàng nghe được tin đồn gì?

Dù sao cũng là mình đuối lý, bắt người tay ngắn, nghĩ tới chỗ này, trên mặt Lý thị chất đầy nụ cười giả tạo: "Đệ muội, xem muội nói, ta nào có nhận tiền người ta, ta đều là thay muội nghĩ, thấy muội mang thai nhi, sợ muội thường ngày làm việc mệt nhọc."

Nghe lời của nàng, trong lòng Chu Mịch cười lạnh, mới vừa rồi nàng chỉ nói nhận chỗ tốt gì, mà Lý thị lại trực tiếp trả lời mình không có nhận tiền người ta, hiển nhiên nàng đúng là thu tiền của người xấu, hơn nữa không chỉ có Lý thị nhận, nghĩ đến mẹ chồng Tôn thị của mình cũng nhận, hơn nữa còn nhận nhiều hơn so với Lý thị.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Chu Mịch rõ ràng hơn, nàng không chuẩn bị nổi giận, diễn trò ai không biết a, nên chậm chậm cùng họ chơi chữ, trong âm thanh cũng lộ ra cảm tạ: "Đại tẩu, chuyện này thật làm phiền tẩu lo lắng, chỉ là nói thật cho tẩu biết, hôm nay trời mới vừa tờ mờ sáng, mẹ có tới đây một chuyến, để cho ta đừng đem chuyện ngày hôm trước hai người tới tìm ta nói để trong lòng, để cho ta cùng Trọng Sơn tự mình quyết định chuyện cưới vợ bé."

Mặc dù còn không biết người đứng sau lưng là ai, nhưng trước mắt phải giải quyết hai con ruồi này, Chu Mịch quyết định trước tiên đánh tan phe cánh của hai người bọn họ, sau đó sẽ tiêu diệt từng bộ phận.

"Sáng sớm hôm nay mẹ qua nhà muội? Tại sao ta không biết?" Lý thị tò mò hỏi.

"Đúng vậy a, chuyện này dù sao chúng ta còn có một bức tường ngăn cách, sáng sớm có thể các người còn đang ngủ, không nghe thấy thôi." Chu Mịch lơ đãng nói.

"Bà ấy đặc biệt tới vì chuyện này?" Lý thị hỏi tới.

"Không phải, chủ yếu chính là hỏi tại sao hôm qua chúng ta không có ở nhà. Chuyện cưới vợ bé chỉ thuận miệng nói ra một câu." Chu Mịch bình tĩnh trả lời.

Nghe Chu Mịch nói như vậy, Lý thị yên tâm, còn tưởng rằng mẹ chồng thay đổi chủ ý, xem ra mẹ chồng chuẩn bị từ từ khuyên bọn họ, liền thuận mồm hỏi Chu Mịch một câu: "Đúng rồi, đệ muội, tại sao hôm qua các người không có ở nhà?"

Chu Mịch chính là chờ nàng hỏi câu này, mặc dù nói mình luôn luôn làm đúng nguyên tắc làm người không khoe của, nhưng hơi để lộ một góc tiền của, để cho nàng lo nghĩ lòng ngứa ngáy vậy cũng rất tốt, mấu chốt là hôm nay chỉ có như vậy, mình mới có thể ở trước mọi người có quyền lợi nói. Nàng không muốn chuyện gì cũng tìm Triệu Trọng Sơn giúp đỡ giải quyết, quan trọng hơn là chuyện mẹ chồng cùng đại tẩu hai nữ nhân này, thì càng không nên để cho Triệu Trọng Sơn cùng hai nữ nhân bọn họ tranh cãi. Mà thân thể mình bây giờ không thể động tay, cũng không thể nổi giận, biện pháp nàng có thể nghĩ tới chính là chỗ tài sản, trước trấn áp họ.

Dĩ nhiên, Chu Mịch còn có thể chờ, chờ buổi tối Triệu Trọng Sơn quay về hỏi rõ ràng người đứng sau lưng là ai lại từ nguồn gốc trên bắt đầu, nhưng nếu như nàng đoán không

lầm, thì lại là người Hồ gia, cho dù là mình hay Triệu Trọng Sơn thật sự đi hỏi, người Hồ gia có thể thừa nhận sao? Đến lúc đó còn không trả đũa, nói mình đổ oan cho bọn họ, người Hồ gia đang kìm nén bức bối, đến lúc đó không tránh được xảy ra một cuộc ác chiến. Với thân thể đã hoài thai của mình mà nói, vẫn là không nên đánh nhau thì tốt hơn. Bây giờ chỉ có trước an bên trong, rồi trừ bên ngoài.

"Hôm qua ba người chúng ta đến trấn trên." Chu Mịch trả lời nàng.

"Hôm qua không có chợ phiên, các người đến trấn trên làm gì?" Lúc này Lý thị cũng có một bộ tinh thần đánh võ nổi cát hỏi đến cùng. Tinh thần này của nàng chính là điều Chu Mịch cần bây giờ.

"À, trước khi trở về cùng Trọng Sơn ta đã đặt mua nhà ở trấn trên, Trọng Sơn cũng không đến ở, nên cho người khác thuê, ngày hôm qua vừa đúng lúc đi thu tiền thuê đấy." Âm thanh Chu Mịch tỏ ra bình tĩnh, nhưng cũng mang theo chút vui vẻ.

Lý thị vốn đang không chút để ý nghe nàng nói chuyện vừa nghe nói trước khi Chu Mịch cùng Triệu Trọng Sơn trở lại đã đặt mua nhà, mắt sáng lên, vội vàng hỏi: "Muội lấy tiền từ đâu mà đi đặt mua tòa nhà đó?"

"Mấy tháng trước mẹ ta bán rau mầm, đại tẩu tẩu cũng rõ ràng chứ, ngược lại kiếm được chút tiền, bà có hai đứa con là ta cùng đệ ta, cho ta một nửa, giữ lại một nửa cho đệ ta cưới vợ. Một nửa ta giữ cũng vô dụng, khi đó vừa phân nhà, phòng ốc trấn trên thật không mắc như hiện tại, nên mua một chỗ nhỏ, hiện tại cho người ta thuê mở cửa hàng dầu vùng, mỗi tháng cũng có một lượng bạc tiền mướn." Chu Mịch đáp.

"Bán rau mầm có thể kiếm chút tiền như vậy sao? Sao lại không thấy nhà của tiểu cô tử có động tĩnh gì?" Lý thị nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Trong thôn chỉ có mình mẹ ta bán rau mầm, đương nhiên có thể kiếm nhiều hơn chút, lúc tiểu cô tử nhà bọn họ bán mầm rau trên căn bản trong thôn đều có một hai nhà bán rau mầm, đâu thể bán đắt tiền như vậy." Chu Mạch cũng không gấp, từ từ giải thích cho nàng.

Lý thị nghe xong trong miệng lẩm bẩm không biết nói gì, lại hoàn toàn không có sức lực như lúc mới tới, cũng không ngồi yên, chỉ đành phải ôm Lai Phúc đã sớm ngủ đi về, cũng không bảo cho Tiểu Thúy.

Thấy đuổi được Lý thị đi, Chu Mạch tạm thời thở dài một cái, Lý thị thường ngày đánh giá cao nhất là những người có tiền, cảm thấy người ta đều khoác một thân tiền, hôm nay biết được thì ra đệ muội mà mình rất khinh thường cũng là người có tiền, làm sao nàng chịu được đả kích, về nhà mình chữa vết thương.

Chu Mạch biết sáng hôm nay Lý thị không có thời gian đến Lão Viện thương lượng với Tôn thị để đối phó chuyện của mình, hôm nay còn chưa đủ để nàng hiểu được đâu.

Nhìn sắc trời đã gần trưa, bình thường Triệu Trọng Sơn chỉ cần vào núi săn thú đều là lúc ăn cơm tối mới trở về, cơm trưa cũng không gấp, lúc này mẹ chồng Tôn Thị thì ở nhà nấu cơm, còn cha chồng Triệu Đại Ngưu thì xách ghế đẩu về nhà chờ ăn cơm. Chu Mạch vào trong phòng nói với Đông Nhi cùng Tiểu Thúy một tiếng rồi đứng dậy đến Lão Viện.

Sở dĩ chọn lúc Triệu Đại Ngưu ở nhà mới đi tìm Tôn Thị, là bởi vì Chu Mạch hết sức chắc chắn chuyện Tôn Thị ép Triệu Trọng Sơn cùng mình đồng ý cưới vợ bé là gạt cha chồng,

mà nhìn cả thôn, cũng chỉ có cha chồng Triệu Đại Ngưu mới có thể trị được mẹ chồng.

Chu Mạch còn thuận tay cầm vài thước tơ lụa thượng hạng do Tào phu nhân tặng, nói để Chu Mạch làm vài bộ quần áo cho Triệu Trọng Sơn, bây giờ xem ra đã có công dụng.

Đến Lão Viện, quả nhiên như Chu Mạch phỏng đoán, Tôn Thị đang ngồi ở trước lò nhóm lửa, mà một mình cha chồng ngồi trên giường gạch trong phòng vừa rút ra điều thuốc vừa cùng Triệu Hà thúc chơi cờ.

Tôn Thị biết nàng mang thai, cũng không coi nàng là nô dịch cho nàng vào phòng bếp nhóm lửa, thật ra thì mới vừa bắt đầu bà nghĩ như vậy, sau đó phản ứng kịp cô con dâu thứ ba đã hoài thai vẫn còn đang nằm trên giường, không thể nào để Chu Mạch cũng mang thai tới nhóm lửa, con thứ hai nếu như mà biết chắc chắn sẽ trách tội mình, nhi tử có tiền đồ nhất vốn cũng không thân với mình, vội vàng để cho Chu Mạch vào nhà đợi, cũng không nói lời khách khí nào.

Chu Mạch trước tiên đem vài vóc cầm trên tay cho Triệu Đại Ngưu, ngoài miệng vẫn không quên nịnh bợ: "Cha, hôm qua ta cùng Trọng Sơn đến trấn trên, thấy khối vải bố không tệ, vừa đúng lúc sắp hết năm nên mua về để mẹ làm cho người bộ đồ mới."

Triệu Đại Ngưu thường ngày tuy là một người nghiêm túc, nhưng hiện tại ông mới vừa thắng Triệu Hà thúc một trận đánh cờ, đang có chút hài lòng, cho nên đối với lòng hiếu thuận của Chu Mạch rất tán thưởng.

Đang nói chuyện, Tôn Thị nhóm lửa tốt từ phòng bếp đi ra, Chu Mạch vừa đúng chặn chuẩn bị đi xem Hứa thị, thấy vậy Chu Mạch lại lui về.

Ngay trước mặt hai người đàn ông Triệu gia hít từng hơi ngắn hướng Tôn Thị quỳ xuống gọi một tiếng: "Mẹ! Xin nói cho ta biết ta sai ở đâu khiến người phải nạp thiếp cho Trọng Sơn?" Lúc nói âm thanh đã nghẹn ngào, nước mắt cũng như chuỗi trân châu đứt theo hai gò má chảy xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Cần thận suy nghĩ một chút, Tôn Thị cũng thật đáng thương, sợ lão công, sợ nhi tử, chỉ có thể khi dễ con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Edit: Youko

Chu Mạch quỳ xuống đất khóc, đừng nói đến Tôn Thị, ngay cả Triệu Đại Ngưu và Triệu Thúc Hà hai cha con đang đánh cờ trên giường gạch cũng đều sửng sốt, đợi phản ứng kịp Chu Mạch nói cái gì, Triệu Đại Ngưu liền ném cờ.

"Lão Bà Tử! Ngươi lại giấu ta mò mẫm làm cái gì?" Triệu Đại Ngưu nhìn chăm chăm Tôn Thị hung ác hỏi.

"Ta. . . , ta. . . , ta cái gì cũng không làm." Tôn Thị giờ phút này đã sớm không còn oai phong lẫm liệt như ở trước mặt Chu Mạch ngày hôm trước , thừa dạn mà nói.

"Thế còn việc cưới tiểu thiếp cho lão nhị là thế nào?" Triệu Đại Ngưu từ trên giường đất xuống, trước hết để cho Chu Mạch đứng lên nói chuyện , lại hỏi Tôn Thị tiếp.

Chu Mạch uất ức đứng dậy, đứng ở bên cạnh kháng, Triệu Thúc Hà ở bên cạnh biết Nhị tẩu mang thai, vội vàng để cho nàng ngồi xuống, chính hắn cũng vội vàng xuống kháng, hắn sợ lát nữa mình cha mẹ cãi nhau.

Tôn Thị biết rõ lúc này Triệu Đại Ngưu đang nổi giận, cho nên cũng không dám giấu giếm, một bộ dạng tiểu tức phụ nói thật: "Ta thấy lão Nhị có chút tiền tài, hơn nữa lão Nhị cũng hai mươi bốn tuổi rồi, còn không có con trai, thấy nàng ta sinh con trai không tồi, hơn nữa cũng phí không đến vài đồng tiền."

Nghe Tôn Thị nói, Chu Mạch bởi vì phải diễn trò không có cách nào trốn tránh mắt, chỉ đành phải nguyên rửa trong lòng : " Con lớn nhất của người hai mươi sáu tuổi mới có nhi tử, sao lại không thấy người gấp, thế nào lại quan tâm người con thứ hai rồi. Sao không thấy người mang tâm thăm hỏi thân thể Trọng Sơn, vào núi săn thú đưa cho người khối thịt cũng không thấy người tình cảm hỏi Trọng Sơn có bị thương không."

"Người bỏ tâm tư không đứng đắn này ngay cho ta! Người xem trong thôn có người cưới thiếp sao? Người muốn cho chúng ta nhà lão Triệu thành độc nhất thật sao? Người thật sự cho rằng cưới thiếp là việc Quang Tông Diệu Tổ à? Chuyện bát nháo nhà cao cửa rộng trong đại viện người nghe nói còn thiếu à?" Triệu Đại Ngưu liên tiếp hỏi làm Tôn Thị lùi lại một bước, lại đáp không được nửa chữ, Tôn Thị chỉ còn lại gương mặt mê mang cùng luống cuống, trong lòng nghĩ là chẳng lẽ cưới thiếp cho lão Nhị thật sự là mình sai, nhưng tiền cũng đã thu của người ta, vậy phải làm sao bây giờ.

Triệu Đại Ngưu lúc còn trẻ đã làm công trong nhà Vương địa chủ, cũng có nghe thấy chuyện các nữ nhân đấu tranh bên trong, hàng năm cũng sẽ chết một hai nha hoàn tiểu thiếp, mà phu nhân trong phòng xảy thai cũng là chuyện thường , đặc biệt là những tiểu thiếp không có bối cảnh núi dựa, có lúc chết cũng không biết chết thế nào, lúc ấy hẩn nhìn mà lòng chua xót, cảm thán đứa bé nhà nghèo mệnh khổ, cho nên hẩn thế nào cũng sẽ không để loại chuyện này xảy ra ở nhà mình.

Thấy gương mặt Tôn Thị luống cuống, Triệu Đại Ngưu lời nói độc ác hơn nữa cũng không nói ra ngoài, dù sao cũng là thê tử cùng giường chung gối mấy chục năm, cũng không nhẫn tâm ở trước mặt nhi tử nàng dâu làm quá cho nàng mất thể diện. Triệu Đại Ngưu lại mở miệng, ngữ trọng tâm trường

nói: "Lão Bà Tử, hiện nay vợ lão Nhị cũng mang thai, lão Nhị cũng không đi ra ngoài, về sau muốn nhi tử còn không phải là chuyện rất dễ dàng, người diệt tâm tư cưới vợ bé này đi. Lại nói, nhà lão Nhị rất hiếu thuận, nếu lão Nhị thật cưới tiểu thiếp, người này tính tình thế nào chúng ta cũng không biết, đến lúc đó vất vả còn không phải là lão Nhị, chúng ta hai lão nhân cũng lo lắng theo."

Tôn Thị mấp máy miệng, lại không nói ra cái gì, thật ra thì từ lần trước bà ta đến nhà nói với Chu Mịch chuyện này, cũng chưa lại đi thúc giục nàng, cũng là bởi vì nhìn Chu Mịch là một người hiếu thuận, trước vừa làm y phục cho mình, vừa đưa cái ăn, chính bà cũng không muốn bức người nhà. Nhưng nghĩ tới năm lượng bạc đã thu, lòng của bà ta liền giật giật, miếng thịt béo đến miệng chẳng lẽ còn phải trả về, nghĩ tới cũng cảm thấy tâm can phổi đều đau.

Thế nhưng nếu như không trả tiền, nhìn thái độ Triệu Đại Ngưu hôm nay, chuyện cưới thiếp cho lão Nhị là tuyệt đối không thể thực hiện được, cũng chỉ có thể trả lại bạc thôi, Tôn Thị trong lòng thở dài mấy tiếng, chỉ đành phải gật đầu nói biết, chính nàng ban đầu hoàn toàn là bị bạc trắng mê hoặc.

Tôn Thị sau khi đồng ý đột nhiên cảm thấy một khối đá lớn rơi xuống trong lòng mình, nàng xem Chu Mịch vẫn còn thút tha thút thít ở bên cạnh, đành giọng nói: "Chu Thị, người cũng đừng khóc nữa, chuyện cưới tiểu thiếp cho Trọng Sơn cứ tính như vậy, chính giữa trưa rồi nhanh đi về nấu cơm cho nam nhân và đứa bé đi." Bà ở trước mặt nàng dâu có chút mất mặt mũi, đây là muốn vẫn hồi một chút.

Chu Mịch nghe xong lập tức ngừng tiếng khóc, nàng đều bội phục kỹ năng diễn kịch của mình, cặp mắt giống như vòi nước mở chốt, nói khóc liền lập tức khóc, nói dừng lập tức liền ngừng. Hôm nay tuồng vui này diễn không sai biệt lắm,

chỉ là còn thiếu một kết cục hoàn mỹ, nàng mặc dù dừng khóc, nhưng âm thanh vẫn còn có chút nghẹn ngào nói: "Mẹ, ta vừa đưa tới cho cha vài thước vải, đều là tơ lụa thượng hạng, người phải làm cho hần mấy bộ quần áo, ta đây còn có mấy cuộn vải, chỉ hôm nay không mang đến, hôm nào ta sẽ đưa tới cho người, sắp sang năm mới rồi cũng nên may thêm vài bộ đồ mới."

Không ngờ lúc này nàng còn có thể nghĩ tới mình, sự tiếc tiền vừa rồi trong lòng Tôn Thị phai nhạt đi rất nhiều, lại ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt trách cứ của Triệu Đại Ngưu, rõ ràng ý là có con dâu hiếu thuận như vậy người không cần giằng co.

"Tốt lắm, ta biết, ngày khác để Trọng Sơn đưa tới là được, người đang mang thai, ít đi lại mới tốt. Nhanh đi về đi!" giọng điệu Tôn Thị đã có chút không nhịn được, cho nên bà nói để nhi tử đưa tới, thật ra thì lòng riêng không muốn nhìn thấy con dâu này, bà ta thấy Chu Mịch liền thấy nhức đầu.

Chu Mịch thấy hoàn mỹ rồi thì chào cảm ơn, được bà bà ra lệnh trở về nhà mình, cơm trưa đơn giản cũng đã làm xong, dù sao Triệu Trọng Sơn không ở nhà, nghĩ tới cơm tối làm nhiều hơn chút. Mới vừa ăn cơm trưa, trên bầu trời liền có tuyết rơi, đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm nay, Chu Mịch thấy hết sức vui mừng, tuyết lớn như vậy lại lo lắng cỏ khô trong chuồng ngựa không đủ, lại đi ngoài cửa mang vào thêm một chút, trùng hợp thấy Tôn Thị nhanh như mèo vào phòng Lý Thị sát vách, nàng thấy cũng chỉ cười cười, mặc kệ họ giải quyết nội bộ chuyện này thế nào, biết buổi sáng có công công bảo đảm với mình nói ở trước mặt Lý Thị, chuyện này ở nhà sẽ không gây ra sóng gió gì rồi.

Xếp cỏ khô xong, lại lừa mấy con gà cũng chạy vào chuồng gà, Chu Mịch liền vào nhà thiêu thừa may vá. Nhưng bởi vì nghĩ đến Triệu Trọng Sơn đang ở trong núi, trong lòng luôn

không bình tĩnh được, thêu thùa cũng làm không nổi nữa, liền kêu Đông Nhi và Tiểu Thúy chơi dây ở trước cửa sổ, chính nàng lúc nhỏ cũng rất thích chơi, chính là buộc hai đầu một sợi dây thừng lại , sau đó dùng tay đem sợi dây buộc vòng quanh tạo hình.

Cũng may trời chưa tối hẳn, Triệu Trọng Sơn đã trở lại rồi, thu hoạch cũng rất phong phú, săn được hai con thỏ, một con heo rừng và một con gà rừng. Vẫn là cùng hai người trẻ tuổi đầu thôn Bắc kia cùng nhau về, thì ra là bọn họ cũng có một người săn được một con heo rừng, tên còn lại săn được ba con hồ ly, hôm nay ba người cũng rất vui vẻ. Hai người kia giúp Triệu Trọng Sơn đem con mồi về liền về nhà, Triệu Trọng Sơn vẫn không quên dặn dò bọn họ đừng quên đến giết heo, một người cũng mời Triệu Trọng Sơn ngày mai qua nhà mình giết heo.

Chu Mạch thấy bọn hắn trở về liền bắt đầu nấu nước nóng, chỉnh lý tốt con mồi Triệu Trọng Sơn mang về vừa đúng có thể tắm nước nóng, Chu Mạch thì nấu cơm trong phòng bếp, Đông Nhi ngồi ở trước lò nhóm lửa. Chu Mạch vừa làm thức ăn vừa nhìn Đông Nhi bị ánh lửa ánh đỏ bừng cả khuôn mặt, nghĩ tới nam nhân còn đang tắm, cảm thấy giờ khắc này thật đơn giản an bình, cho nàng vàng nàng cũng không đổi.

Một nhà ba người ăn cơm tối thật vui vẻ, dọn dẹp thỏa đáng xong, Chu Mạch liền lên giường bắt đầu hỏi Triệu Trọng Sơn chuyện Hoàng môi bà.

Đáp án quả nhiên giống như nàng đoán, Bà mối Hoàng đúng là thu bạc của một người họ Hồ trong thôn, hơn nữa còn không ít, mười hai lượng bạc, Bà mối Hoàng nói với Triệu Trọng Sơn về một vị lão cô nương . Nàng ta là gái lỡ thì nhà cũng có tiền, cũng cho Bà mối Hoàng mười lượng bạc, cầu xin nàng nhất định phải hoàn thành chuyện này, sau khi chuyện thành công sẽ có trọng thưởng.

Nghe đến đó, Chu Mịch cảm thấy nghi ngờ, người Hồ gia sẽ tốn nhiều bạc đối phó mình như vậy ư, liền kỳ quái hỏi Triệu Trọng Sơn việc này.

"Người Hồ gia nói với Bà mối Hoàng , nhà ta bạc nói ít cũng có mấy trăm lượng, sau khi thành chuyện người nhà mẹ đẻ nàng ta trả tiền lại cho Hồ gia. Cha mẹ của cô nương kia cũng đã tới thôn chúng ta len lén xem qua ta." Triệu Trọng Sơn đỏ mặt trả lời nàng, nghĩ thầm Chu Mịch và Trần thị không hổ là mẹ con, chuyện này cũng có thể nghĩ ra được.

Chu Mịch ngược lại thật sự là không ngờ còn liên lụy khiến nàng ta muốn làm tiểu thiếp, xem ra trước kia suy đoán còn chưa đủ toàn diện.

Chỉ là, nhìn Triệu Trọng Sơn nhăn nhó như thế, nàng nhin cười không được: "Bọn họ ngược lại cha mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng hài lòng, muốn nhìn đến từ mấy nhà, nhìn người một chút xem là nam nhân của ai."

Triệu Trọng Sơn nghe xong giả bộ tức giận, quay mặt đi không để ý tới nàng, Chu Mịch thấy hẩn như thế càng cười nhiều hơn, biết hắn đang xấu hổ.

Nguyên nhân phía sau việc này cũng biết rõ, kế tiếp chính là hiểu cục diện này rồi, chợt linh quang hiện ra trong đầu Chu Mịch: "Gậy ông đập lưng ông".

Chu Mịch nghiêm nghị nói với Triệu Trọng Sơn : "Trọng Sơn, chuyện này cô nương kia nhà chúng ta cần chặt hàm răng nói không đồng ý cũng được, chỉ là về người Hồ gia , ta có một biện pháp, không biết có được hay không?"

Triệu Trọng Sơn quay đầu lại , trên mặt mặc dù còn có chút sắc hồng, nhưng nhìn Chu Mịch nghiêm túc cũng liền ngồi

ngay thẳng ở trên giường, hỏi nàng biện pháp gì.

"Thật ra thì chúng ta và người Hồ gia không có thâm thù đại hận gì, người Hồ gia cũng không phải đại ác nhân, lại nói nguyên nhân gây ra là do sơ luyến người tình thanh mai trúc mã của chàng, chúng ta liền lấy gậy ông đập lưng ông, bày một bà mai gả nàng đi xa, mắt không thấy, tâm không phiền." Chu Mịch đề nghị.

Mặc dù không quá rõ Chu Mịch nói sơ luyến người tình là có ý gì, nhưng thanh mai trúc mã Triệu Trọng Sơn vẫn biết, nghe thế hần nghĩ há miệng bác bỏ, nhưng nhìn Chu Mịch vui mừng nói , không đành lòng cắt đứt nàng.

"Như vậy cũng có thể, quan hệ với người Hồ gia , từ từ khôi phục cũng được, Hồ Nhị Lệ ở Hồ gia một ngày , đoán chừng sẽ rất khó hòa hảo với người Hồ gia ." Triệu Trọng Sơn gật đầu phụ họa.

Chỉ là lại nghĩ tới cái gì, hần nói với Chu Mịch : "Chỉ là không thể tìm Bà mối Hoàng, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng bị bại lộ, hơn nữa ta và nàng không thể ra mặt, đoán chừng là muốn phiền toái mẹ đi một chuyến rồi."

Chu Mịch gật đầu, cảm thấy hần bắn khoản ngược lại có chút đạo lý, bỗng nhiên lại thú vị hỏi hần: " Hồ Nhị Lệ gả đi xa, chàng có hay không có chút không bỏ được?"

"Tiểu Mịch, nàng nói cái gì đó? Ta chưa từng ý định này, nàng còn không tin ta?" Triệu Trọng Sơn có chút gấp gáp rồi.

"Tin, ta tin! Chính là đùa một chút, chàng còn nóng nảy." Chu Mịch giận trách.

Thương lượng xong phương pháp đối phó Tiểu Tam, quyết định chờ tuyết ngừng sẽ phải đi làm chuyện này, cùng lắm

thì bọn họ cũng ra một ít ngân lượng, Tiểu Mạch ngủ mơ cũng rất thực tế, trong mộng vẫn còn đang phất tay nói bye bye với Hồ Nhị Lệ đấy.

Tác giả có lời muốn nói: có thể hay không thật giữ tại Tiểu Tam đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Edit: Song

Nghĩ xong biện pháp thì đi làm, lần trước sau khi bị Triệu Trọng Sơn tìm về, hắn lại đưa hai mươi lượng bạc trong tay mình cho Chu Mạch, vì vậy bạc trên tay Chu Mạch đã có năm sáu chục lượng rồi, ngày thứ hai ăn điểm tâm xong, Chu Mạch cắn răng, đau lòng cho năm mươi lượng bạc của Triệu Trọng Sơn, để cho nàng đi một chuyến tới Chu gia, mời Trần thị theo phương pháp bọn họ thương nghị ngày hôm qua đi tìm bà mai, cho chút tiền gả Hồ Nhị Lệ ra ngoài.

"Không dùng nhiều bạc như vậy chứ?" Triệu Trọng Sơn nhớ tới số bạc nặng trĩu hoài nghi hỏi, mười lượng bạc này cũng đủ cho chi phí sinh hoạt trong một năm của một nhà ba người rồi, năm mươi lượng bạc này hắn cảm thấy quá nhiều.

Chu Mạch đang tim gan phổi đều đau nghe hắn nói như thế, vội vàng thu hồi hai mươi lượng, chỉ cấp cho hắn ba mươi lượng, hung ác quyết tâm nói: "Mặc kệ như thế nào, ba mươi lượng bạc này, thường ngày chúng ta kiếm bạc cũng gom đủ a."

Thật ra thì Triệu Trọng Sơn cũng không phải tiếc bạc, hắn vẫn cảm thấy bạc chính là dùng để tiêu xài, nhưng nhìn Chu Mạch vì Hồ Nhị Lệ này tiêu năm mươi lượng, cảm thấy quá uổng phí.

Nhìn nàng thu lại hai mươi lượng, vẻ mặt khổ sở, hắn cười: "Bạc chúng ta sẽ từ từ kiếm, bây giờ cũng nhanh, thịt heo rừng hôm qua cũng có thể bán được bảy tám lượng bạc, mỗi

tấm da cáo cũng có thể bán được hai ba lượng bạc, nàng không cần thương tâm vì số bạc đó nữa. Ta đây mấy ngày vào núi thêm mấy lần là được."

Chu Mạch nghe hần an ủi mình như thế, trong lòng cũng thoải mái, lại nghĩ tới mình còn có bốn phần lợi tức của Phúc Mãn Lâu, sắc mặt chậm rãi hòa hoãn lại.

"Nói đến thịt heo rừng, buổi trưa chàng nhớ đem xe ngựa đến nhà mẹ ta mang về, buổi chiều thu thập thịt heo rừng, ngày mai tới trấn trên bán." Chu Mạch dặn dò hần.

Triệu Trọng Sơn gật đầu, cầm bạc đến Chu gia, Trần thị đang do dự có nên đi tìm Tôn thị náo một cuộc không, cô nương nhà mình không phạm bất kỳ một thất xuất nào, lại phải cho Triệu Trọng Sơn nạp thiếp, từ hôm qua bà được con rể đưa đến nhà trong lòng liền ghen khuất.

Đang lúc trong miệng mắng Tôn thị bị bạc che mắt, Triệu Trọng Sơn đã tới rồi, Trần thị thấy như thế, mặc dù trong lòng Trần thị mắng Tôn thị Lý thị cùng người Hồ gia một lần, ngoài miệng lại chỉ mắng người Hồ gia, đặc biệt là con hồ ly tinh Hồ Nhị Lệ.

"Trọng Sơn, buổi chiều còn có chuyện nên nhanh về đi, bạc này con cũng mang về, bạc của con đều là do con dùng mạng đoạt lại, đâu thể cho bà mai kia tiện nghi, tự ta sẽ an bài xong chuyện này, con cũng nên cho Tiểu Mạch yên tâm, trước tết nhất định có tin tức." Trần thị kiên quyết không cần ba mươi lượng bạc Triệu Trọng Sơn cho, lời thề son sắt bảo đảm với Triệu Trọng Sơn, không cần bạc của hần cũng có thể làm xong chuyện như vậy.

Thấy mẹ vợ nói như thế, Triệu Trọng Sơn có chút bận tâm Trần thị sẽ đi tìm Hồ Nhị Lệ không vừa mắt người ta, dù sao từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đúng là vẫn còn không đành

lòng, hăn nghĩ một chút, vẫn thưa dạ mở miệng: "Mẹ, cũng đừng khiến người ta gặp xui xẻo nặng, Hồ Nhị Lệ kia cũng xinh đẹp, chỉ gả qua một lần mà thôi."

Trần thị nghe hăn nói như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, nghĩ thầm chẳng lẽ con vẫn còn nhớ nàng ta, xem ra vì khuê nữ của mình chuyện này vẫn phải mau chóng làm thật tốt, ngoài miệng cũng không tiện nói gì, chỉ nói biết, liền đuổi hăn đi về.

Triệu Trọng Sơn thấy bàn bạc như thế nào mẹ vợ cũng không muốn, chỉ đành phải lấy xe đi về, vừa đúng lúc mang Chu Bình theo đến nhà mình ở vài ngày, Chu Bình nghe nói ngày hôm qua tở phu vào núi săn được mấy con thú, lòng ngứa ngáy muốn đi nhìn.

Mùa đông Chu Bình ở nhà cũng không có việc gì làm nên Trần thị để cho hăn đi, vẫn không quên dặn dò nhi tử đến nhà tở tở phải ứng xử linh hoạt, chị con mang thai con càng phải chịu khó chút, ở hai ba ngày rồi trở lại.

Cứ như vậy, Triệu Trọng Sơn không chỉ mang xe ngựa về, cũng mang Chu Bình tới nhà mình. Chu Mịch thấy Chu Bình đầu tiên là kích động, lần trước lúc nàng đến Chu Bình đã đi bán rau mầm rồi, tính toán cũng đã một hai tháng chưa từng thấy qua đệ đệ, nghe hăn nói sẽ ở nhà mình vài ngày, càng thêm hưng phấn, liền sắp xếp dọn dẹp căn phòng phía tây gần mình cho hăn ở.

Buổi chiều Triệu Trọng Sơn kêu Triệu Hà thúc cùng hai thợ săn hôm qua tới đây giúp đỡ giết heo, Chu Bình cũng một bên giúp đỡ, Chu Mịch phụ trách nấu nước, trong sân cũng có mấy đứa bé đến xem náo nhiệt, Chu Mịch để cho Đông Nhi lấy đồ ăn vặt trong phòng ra phân cho mọi người, dù sao những đứa bé này trừ lễ mừng năm mới có chút ăn vặt, thường ngày rất ít có đồ ăn.

Chu Mạch đang nấu nước đột nhiên nhớ lại, tại sao Triệu Trọng Sơn không gọi đại ca Triệu Bá Tuyền sát vách mà lại bỏ gần lấy xa gọi tiểu thúc tử.

Lo lắng sau đó Lý thị vì chuyện như vậy lại tới náo, Chu Mạch liền lặng lẽ kêu Triệu Trọng Sơn đang bận việc tới hỏi nghi hoặc ở trong lòng.

"Ta mới vừa đến nhà sát vách, cửa phòng bọn họ đều khóa." Triệu Trọng Sơn cảm thấy không có gì, dù sao đưa thịt cho nhà sát vách trễ một chút cũng chẳng sao, từ sau việc đào hầm lần trước, hắn cũng không thích đến nhà sát vách bảo đại ca giúp đỡ.

"Ta thấy Tiểu Thúy ở trong viện chúng ta chơi, sau đó ta hỏi thăm nàng, đều là huynh đệ ruột, ta lo lắng tên kia lại nói huyền thuyên; mặc dù ca là người dễ nói chuyện, nhiều lần như vậy khó tránh khỏi trong lòng hắn cũng không thoải mái." Chu Mạch nhắc nhở hắn nói, người đàn ông này đối với nhân tình thế sự có chút không cẩn thận. (Chỗ tên kia lẽ ra là đại **, ta không biết là gì nên đành để vậy :3)

"Mới vừa rồi ta đã hỏi qua, nàng cũng không biết. Không có chuyện gì, ta đi làm việc trước." Triệu Trọng Sơn lơ đãng, nghiêng đầu đi đến đám người làm việc.

Lần này Lý thị thật đúng là chưa tới náo, cũng có thể là khối thịt heo rừng mà Triệu Trọng Sơn đưa có tác dụng, nếu như đặt ở trong hầm đất để tiết kiệm ăn, trước lễ mừng năm mới bọn họ cũng không cần mua thịt.

Trước hết tặng những nhà ở gần trong ngày, xa đợi ngày mai lại đưa, Chu Mạch xuống bếp làm một bàn đầy món ăn, lại đến tiệm tạp hóa phía đông ở đầu thôn mua bầu rượu, mời người giúp đỡ giết heo tới ăn cơm tối, mọi người đối với tay

nghe của Chu Mạch khen không dứt miệng, nói nếu không phải Chu Mạch đang mang thai thì tháng chạp này làm tiệc rượu mừng cũng có thể kiếm chút tiền, thì ra là trong thôn đa phần đều kết hôn trong hạ tuần tháng chạp, như vậy mới cần nhiều tiệc rượu.

Ăn xong uống xong tất cả mọi người đều giải tán, Chu Mạch mệt nhọc cả ngày trước hết rửa mặt ngủ, còn dặn dò Triệu Trọng Sơn cùng Chu Bình một thân dính mùi máu tươi tối hôm nay nhất định phải tắm.

Ngày thứ hai lúc Chu Mạch sáng khoái tinh thần tỉnh dậy, trời đã sáng rồi, trời quang sau khi tuyết rơi, không khí cực kỳ mát mẻ. Triệu Trọng Sơn cùng Chu Bình đã dùi thịt heo rừng còn dư lại tới đêm cỗ trên xe ngựa rồi, cơm cũng đã sớm làm xong.

Thấy Chu Mạch rời giường, Triệu Trọng Sơn để cho nàng vội vàng rửa mặt ăn điểm tâm, nói đi đóng xe, mặt Chu Bình nghiêm túc di chuyển thân thể đến bên cạnh tử tử, liếc mắt nhìn tử phu đang chuyên tâm cúi đầu đóng xe, hần nhỏ giọng phàn nàn nói: "Tử, tại sao tử có thể để cho tử phu nấu cơm chứ?"

Chu Mạch ngăn người một chút, cười: "Tiểu tử thú vị, đau lòng cho tử phu của đệ rồi hả? Ta nhưng là thân tử tử của đệ đấy!"

"Đâu thể để cho nam nhân nấu cơm, mặc dù nói tử đang mang thai, vẫn có thể làm cơm a." Chu Bình cau mày lầm bầm nói.

"Vợ lấy về nhà không phải làm việc, là dùng để yêu thương! Mà nếu làm việc, sau này đệ thành thân cũng phải thương nàng dâu chút, vợ của mình mình không yêu thương vậy cũng không được." Chu Mạch dạy dỗ đệ đệ đã cao hơn chính

mình một chút, lời nói thắm thía. Mặc dù nàng không cải biến được cái hoàn cảnh lớn này, nhưng nam nhân trong nhà mình phải có khái niệm thương nữ nhân, sau này mình có nhi tử cũng phải giáo dục như vậy.

"Tỷ!" Dù sao Chu Bình chỉ có mười bốn tuổi, đỏ mặt kêu một tiếng.

"Đệ xem tỷ phụ đệ bởi vì làm những việc này mà không vui sao?" Chu Mịch không để ý tới sự xấu hổ của hắn.

Chu Bình lắc đầu một cái, hắn nhìn thấy đều là tỷ phụ vui vẻ làm những chuyện này, buổi sáng lúc nhóm lửa trên mặt luôn treo nụ cười, đáng vẻ thỏa mãn.

"Đúng vậy a, nếu hắn làm những chuyện này rất vui vẻ, ta cũng rất vui vẻ, tất cả mọi người đều vui vẻ. Người sống không phải là đồ sướng khoái sao? Vui như vậy có sao không làm chứ." Chu Mịch có bộ mặt phớt tỉnh nói cho đệ đệ duy nhất của mình nghe.

Chu Bình nghe lời của tỷ tỷ, trong đầu buồn bực không lên tiếng, lúc này Triệu Trọng Sơn đã đóng xe xong, gọi Chu Mịch lấy cho Chu Bình cái chăn mỏng che, nói trên đường có gió, đừng để hắn bị đông lạnh.

Không chỉ có cho Chu Bình đắp cái chăn, cũng cho Triệu Trọng Sơn cầm lấy áo khoác ngoài như quân phục làm bằng bông vải mà lần trước mình bắt chước hiện đại may dùng, để cho Triệu Trọng Sơn thoải mái đánh xe, tuyết mới vừa rơi xuống nên đường rất trơn.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Chu Mịch rửa mặt ăn điểm tâm xong, liền gọi Đông Nhi ở trong nhà cùng Tiểu Thúy đã sớm đến nhà mình đang chơi đùa, nói bắt đầu từ hôm nay sẽ dạy nàng biết chữ.

Bây giờ Tiểu Thúy đã sớm coi nhà của nhị thúc như nhà của mình, nơi này không chỉ có ăn ngon, còn có Nhị thẩm luôn cười cười, không giống mẹ mình cả ngày đối với nàng không đánh thì mắng.

Thấy cặp mắt của Tiểu Thúy nhìn quyển sách tỏa sáng, trong lòng Chu Mạch thở dài, dù sao một con dê cũng là để, hai con dê cũng là đuổi, liền để Tiểu Thúy cùng nhau học, biết chút chữ cũng không có gì không tốt. Chỉ là không muốn dây dưa với tên phiền toái kia.

Chu Mạch liền dẫn dò Tiểu Thúy, ngàn vạn lần đừng nói cho Lý thị biết chuyện mình dạy chữ cho nàng, còn nếu như nhà nàng có việc thì phải làm việc trước, có thời gian trở lại nơi này học, dù sao Nhị thẩm nàng đây vẫn luôn ở chỗ này, không lo học không được.

Lấy giấy và bút mực mua ở trấn trên, Chu Mạch lại bắt đầu dạy cho hai tiểu cô nương bài vỡ lòng, bính âm không giống với hiện đại, nàng nhớ tới phương pháp của giáo viên dạy học trong trường tư bây giờ, bắt đầu nhận biết chữ từ tam tự kinh, từ từ góp nhặt từng ngày như vậy cũng không thành vấn đề, Đông Nhi chưa tới sáu tuổi cần phải học một chút, mà Tiểu Thúy cũng không phải là người đần, hơn chín tuổi rồi, như vậy cũng có thể học cùng.

Đang lúc Chu Mạch dạy cho hai tiểu cô nương cầm bút viết xong, nói chuyện xưa "Mẹ thầy Mạnh, Lụa lảng giềng", nhìn bọn họ đoan đoan chính chính ngồi trên băng ghế vẽ.

Lúc này, Chu Mạch nghe được âm thanh truyền ra từ trong sân, nàng vội vàng đứng dậy đi tới cửa xem, hồi hộp trong nội tâm hạ xuống, người tới lại là Hồ Nhị Lệ cùng Hồ lão ma ma, đi theo phía sau là thị thiếp của Triệu Tề, Hoa Lan.

Tới nhà tính sổ, nhưng không đúng, họ nên động thủ tính sổ từ sớm, sao lại kéo dài tới hôm nay, chẳng lẽ là muốn tận công khi mình chưa chuẩn bị.

Nếu là bình thường, thêm ba nữ nhân nàng cũng không sợ, nhưng hôm nay thấy bọn họ tới ngay cửa phòng chính, xem cục diện là muốn ngăn mình ở trong phòng, rồi bắt rùa trong hũ a, lúc nghĩ tới đây Chu Mạch vội vàng khinh miệt một tiếng, như vậy mình chẳng phải là con rùa sao, chẳng qua hiện nay mình có thai, phải ở yên một tháng, vận động nhẹ sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó ai là con rùa còn chưa biết, chỉ là lát nữa nhất định phải coi chừng chút, trước tiên không nên manh động, nghĩ như vậy nàng quay đầu lại nhìn bằng ghế trong phòng.

Sau đó nhớ tới, trong phòng còn có hai đứa bé, vội vàng kêu lên: "Đông Nhi, Tiểu Thúy, mau chạy ra ngoài!"

Sau khi Đông Nhi cùng Tiểu Thúy ra ngoài, Chu Mạch không thể tỉ mỉ nói cho bọn họ, chỉ để bọn họ vội vàng tách ra chạy.

Hai đứa bé này không hiểu ra sao, chỉ là nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Chu Mạch, liền ra cửa chính, Đông Nhi thiếu chút nữa là bị Hồ Nhị Lệ đã đến cửa bắt được.

Nhìn hai đứa bé chạy đi, Chu Mạch thở dài, yên tâm, lấy sự thông minh của Đông Nhi, nhất định chỉ chốc lát sau là có thể mang cứu binh đến, nàng tận lực không tự mình động thủ ——

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: Song

Chỉ thấy Hồ lão ma ma này thần thái sáng láng, Chu Mạch nhìn cũng biết lần trước mình tốt bụng thấy bà lớn tuổi nên chỉ đánh bà hai cái là sai lầm.

Khóe miệng của Hồ Nhị Lệ còn có một chút máu ứ đọng, chỉ là không nhìn kỹ là không thấy được, mắt to xinh đẹp hướng tới Chu Mạch bắn ra tia lửa, cùng bộ dáng nàng hoàn toàn không hợp.

Khiến cho Chu Mạch không nghĩ được là Hoa Lan, dù thế nào cũng là thiếp của Triệu Tề, Triệu Tề và Triệu Trọng Sơn thân là đường huynh đệ, Hoa Lan người cũng là người Triệu gia, theo lý phải gọi ta một tiếng chị dâu. Người được lắm, lại coi trọng người ngoài, giúp đỡ người Hồ gia khi dễ người Triệu gia, sau này người còn muốn ở nhà lão Triệu sao.

Đang lúc trong lòng Chu Mạch oán niệm Hoa Lan, ba nữ nhân hung hăng khí thế đi tới đã vào phòng, Chu Mạch không để ý họ, trước tiên nghiêng đầu ngồi xuống ghế chủ.

Sau đó nhìn chằm chằm ba người đứng ở trước mặt mình, trong lòng Chu Mạch nghĩ cũng may bọn họ không có dẫn thêm người, nếu đối phó với ba nữ nhân này, mình cũng sẽ không thua thiệt.

Cho nên ngồi xuống, là bởi vì thường thường người đang ngồi đối đầu với người đang đứng càng có thể tạo ra khí thế áp đảo, có loại cảm giác chiến thắng siêu vững, đè nén sự

xôn xao trong lòng mình, biểu hiện mặt bình tĩnh ngẩng đầu hỏi các nàng.

"Ba vị, khó có được lúc rảnh rỗi à? Hôm nay sao lại đại giá quang lâm hàn xá này?"

Giọng nói nàng hỏi tựa như vừa hơn một năm không thấy vừa không như bằng hữu.

"Chu thị! Người cái đồ tiểu nhân, người thế nhưng đi tìm quan môi cấp ta một nam nhân khắc thẻ, tại sao người không lấy đi. Chu gia các người từng người đều được lắm!" Mặt hạnh của Hồ Nhị Lệ trùng trùng, cắn răng nghiêng lợi mắng, dù sao còn chưa tới nàng mở miệng bắn ra.

Hồ lão ma ma bên cạnh cũng không khách khí: "Người cái người này là đàn bà chanh chua! Đồ ti tiện! Người không nhìn mình là cái loại gì, chiếm cứ nam nhân tốt không thả, đầu óc còn hư tìm cho Nhị Lệ nam nhân kém như vậy."

Không đợi Chu Mịch mắng lại, Hoa Lan ở bên cạnh cũng bắt đầu không giúp: "Đúng là, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình là một thứ gì, với đức hạnh của người, xứng với nhị ca sao, không biết phân biệt!"

Người Hồ gia chửi mình thì về tình có thể lượng thứ, dù sao lần trước mình cũng chiếm đại tiện nghi của bọn họ, Chu Mịch chính là có chút cảm thấy tức giận, nhưng lời nói của Hoa Lan khiến cho nàng nổi trận lôi đình, lời khó nghe nói ra, hơn nữa còn là cười nói.

"Ôi, đây là chó nhà người nào đang sủa a, chó Hồ gia không có chốt tốt ta đây cũng không phản đối, dù sao không phải là người một nhà, chó hoang của nhà Triệu Tề cũng không có cái chốt tốt, xem ra bọn ta phải đi tìm Triệu Tề kia nói chuyện rồi, tiện thiếp nhà hần rốt cuộc là Họ Triệu hay họ

Hồ? Chẳng lẽ là người nghiện nam nhân, ngoài mặt là người Triệu gia chúng ta, sau lưng lại vụng trộm cùng nam nhân nào của Hồ gia sao?" Chu Mịch lạnh lùng suy nghĩ nhưng lại châm chọc.

Đồ đàn bà chanh chua? Được, không thành vấn đề, phóng ngựa tới đây, Chu Mịch nàng cũng không phải là cái đèn cạn dầu, nếu để cho nàng mắng chửi người, nửa giờ cũng không hết từ, chỉ là ngại vì nam nhân của mình là chủ nghĩa đại nam tử, còn là một người trọng sĩ diện, thường ngày nàng đều thu liễm.

Mấy câu nói đó của Chu Mịch liền mắng toàn bộ ba nữ nhân trước mặt, mặc dù nàng mắng không được đề tiện gì, chờ người đàn bà chanh chua như vậy trực tiếp chửi, nhưng là nàng am hiểu phương pháp mắng chửi người kín đáo cũng có thể tức chết người.

Bị chửi là súc sinh, hai nữ nhân của Hồ gia tức đỏ bừng cả khuôn mặt không nói, ngay cả Hoa Lan cũng xù lông lên, mặc dù ý tứ kia nàng không hiểu rõ lắm, nhưng bị chửi làm chó không nói, còn bị nói cấu kết với nam nhân Hồ gia, nàng không làm.

"Người ngậm máu phun người! Ta không có! Nếu người dám tìm Triệu Tề nói chuyện này, ta. . . . . Ta. . . . . Ta liều mạng với người!" Mặc dù Hoa Lan không sợ Triệu Tề, tự nhận là mình ở trên giường hầu hạ nam nhân kia thoải mái, nhưng nàng sợ chính thê Lục thị của Triệu Tề cùng mấy ca ca kia. Chuyện này nếu bị Triệu Tề biết còn chưa sao, nếu chính thê Lục thị biết, nhất định sẽ đối với mình hành hung một trận, nữ nhân kia mấy ngày nay đang tìm lý do bố trí mình đấy.

Kể từ khi bắt đầu Lục thị đã hướng về phía Tiểu Lý thị cùng Chu Mịch rồi, sau khi học hỏi được kinh nghiệm từ đám

người Lưu tẩu tử, thì cứng rắn ở trong nhà, vì con trai chỉ có hai tuổi, nàng phải kiên cường, vì làm mẹ thì phải mạnh mẽ.

Lại nói Hoa Lan, vừa nói liễu mạng liền muốn tiến lên tóm lấy tóc của Chu Mạch, mục đích của chuyến này chính là hành hung Chu Mạch một trận, tốt nhất là có thể khiến đứa bé trong bụng của nàng mất đi, như vậy Triệu Trọng Sơn sẽ ghét bỏ Chu Mạch, nói không chừng Hồ Nhị Lệ còn có cơ hội.

Chu Mạch hoàn toàn không ngờ rằng Hoa Lan là một ngòi pháo nổ, chờ một chút, nàng còn muốn chọn lựa chiến thuật trì hoãn, chờ đợi viện binh tới cứu.

Nhìn Hoa Lan khí thế hung hăng chạy tới chỗ Chu Mạch, Hồ Nhị Lệ ở bên cạnh cùng hồ ma ma cũng đứng không yên, hùng hùng hổ hổ đi theo đến gần.

Chu Mạch biết mình không thể dùng lực, tốt nhất là trên tay có vũ khí, mà trong phòng tổng cộng có hai băng ghế bốn góc cao dễ dàng sử dụng, hiện tại đang ở sau lưng ba nữ nhân kia. Nếu như mình cầm một cái lên, khó tránh khỏi một cái khác cũng sẽ bị quân địch sử dụng.

Chỉ là cậy vào thân thể mình linh hoạt, lúc Chu Mạch sắc mặt không bình thường nhìn Hoa Lan đã từ trên ghế đứng lên, nhìn ba nữ nhân đồng thời nhào tới, chỉ đành phải linh hoạt tránh sang một bên, sau đó nhanh chóng chạy vội tới phía sau các nàng, nhặt một cái băng ghế lên ném tới sân ở đằng xa, sau đó tay phải cầm lên một cái khác để trước người cản trở.

Ba người kia thấy Chu Mạch né, lại càng hăng, lửa giận trong lòng cũng bốc lên càng cao, Hồ Nhị Lệ cũng là người hiểu chiến thuật, kêu lớn: "Mẹ, mẹ đi giữ cửa, đừng để cho nàng chạy ra ngoài, Hoa Lan, người từ bên trái của nàng tiến lên, ta phụ trách bên phải."

Hồ ma ma được khuê nữ sai khiến, bên cạnh cửa bên lẩm bẩm: "Được, vây quanh nàng, ta cũng không tin ba người chúng ta còn không đánh lại một tiện nhân như nàng."

Chu Mạch thấy các nàng như thế, chỉ đành phải lui tới cái bàn vuông trong phòng ở sau lưng, phòng ngựa địch ở sau lưng, chỉ là trên miệng nàng cũng không mất mát gì.

"Hồ lão ma ma, ta thấy ngươi mới tiện, sinh ra khuê nữ cũng tiện, cả nhà các ngươi cũng tiện. Làm mặt dày đeo bám nam nhân người ta, mọi người đều nói không cần còn chẳng biết xấu hổ, ta thấy da mặt người Hồ gia các ngươi có thể dày bằng góc thành tường của Bảo Định phủ!" Chu Mạch dựa lưng vào bàn vuông, cảm thấy trong lòng có sức lực, ngoài miệng cũng mắng lên.

Hoa Lan là một người tính tình nóng nảy, nàng không giống mẹ con Hồ gia chịu thiệt thòi ăn quả đắng của Chu Mạch, đáy lòng dù sao cũng hơi rụt rè, cũng chuyển động vây quanh Chu Mạch rồi lại không dám tiến lên, Hoa Lan bước một bước dài liền xông lên.

Hôm nay thật ra Chu Mạch muốn nhất chính là dọn dẹp Hoa Lan này, người nói hai chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, kỹ nữ người vì sao còn nhằm vào ta khắp nơi, nàng đã sớm không vừa mắt Hoa Lan.

Mắt thấy Hoa Lan cách mình chỉ còn một bước rưỡi, Chu Mạch liền vung cái băng ghế tới mặt nàng.

Chỉ nghe Hoa Lan kêu "Ngao" một tiếng đau, sau đó liền bụm mặt ngồi chồm hổm trên đất, lỗ mũi còn đang không ngừng chảy máu, xem bộ dáng là đã đập gãy xương sống mũi nàng rồi, nếu không âm thanh của nàng cũng không thể

nào khổ sở như vậy.

Chu Mạch nhìn nàng như thế, ngẩn người một chút, nàng không có dùng nhiều sức lực, mấu chốt chính là muốn dọa Hoa Lan một chút, không ngờ lập tức đánh nàng thành như vậy. Lần này không biết nên làm sao ăn nói với Triệu Tề, nghe nói Triệu Tề đối với thị thiếp này là yêu thương có thừa. Nếu để cho hắn biết mình đánh cục cưng của hắn thành như vậy, không biết có tới tìm Triệu Trọng Sơn tính sổ hay không, huynh đệ ruột trong thôn đánh nhau cũng nhiều, huống chi đây lại là đường huynh đệ, chỉ là nghĩ lại, bản lĩnh của Triệu Trọng Sơn, mười Triệu Tề cũng không phải là đối thủ, liền thả lỏng tâm.

Hai nữ nhân Hồ gia thấy Chu Mạch ngây ngẩn cả người, cảm thấy đây là một cơ hội tốt ngàn năm có một. Đang muốn hợp lực nhào tới, cửa vang lên tiếng gầm giận dữ: "Dừng tay!"

Chu Mạch nghe xong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đôi tay của mẹ chồng Tôn thị nắm chặt một cây trường côn, như thần giữ cửa đứng ở đó, sau lưng còn có đám người Tiểu Lý thị cùng Lục thị.

Thấy được người tới, trong lòng Chu Mạch thở phào, nàng thật đúng là lo lắng chờ một chút nữa sẽ làm bị thương mình.

"Hồ lão ma ma, làm chuyện xấu công khai luôn à? Cũng khi dễ quá rồi, bà là khi dễ Triệu gia không có người sao?" Âm thanh của Tôn thị lạnh buốt, nói xong cổ tay thô lão luyện nắm cây gậy đi vào phòng, sau lưng có thêm bảy tám người nữa tiến vào, Chu Mạch thấy tình thế thì cảm thán lực thu hút của Tôn Thị một chốc, nghĩ đến người Đông Nhi đi tìm đầu tiên đúng là bà nội nàng rồi.

Thấy nàng dâu của Triệu gia tới nhiều như vậy, mặt của Hồ Nhị Lệ cùng Hồ ma ma cũng sợ tới chuyển xanh, đâu còn chạy tới quấy Chu Mạch nữa, muốn chạy trốn ra khỏi cửa cũng bị người Triệu gia cản trở rồi.

"Ha ha, Triệu đại tẩu, chúng ta chính là tới trò chuyện tán gẫu với con dâu người, ta cùng Nhị Lệ đều không có động thủ." Hồ lão ma ma ngược lại là cao thủ gió chiều nào theo chiều nấy, mới vừa rồi còn hung hăng muốn khiến cho Chu Mạch đẹp mặt, bây giờ thấy nhân gia người đông thế mạnh, liền một bộ thấp hèn, ngay cả Hồ Nhị Lệ ở một bên cũng hận không được vùi mặt đến eo rồi, không biết có phải vì lời nói của lão nương mình mà xấu hổ hay không.

Chu Mạch nhìn ánh mắt khinh bỉ cũng lười cấp bà, Tôn thị cũng không thể nào nuốt nổi một bộ này của bà, lạnh lùng nói: "Thế sao ta lại nghe nói người là tìm nàng dâu của lão Nhị để tính sổ a! Nếu như nhớ không lầm, chuyện lần trước đều do Lý Chính giải quyết, các người cảm thấy bất mãn thì tìm Lý Chính đi."

"Chị dâu, nào có chuyện này, chúng ta thật là không có việc gì, nghe nói Chu thị mang thai, liền muốn tới xem nàng." Hồ ma ma thuận miệng nói bừa.

"Thật sao? Vậy các người xách theo cái gì đến xem nàng?" Tôn thị liếc mắt nhìn bọn họ hỏi, người tới xem phụ nữ có thai, sao hai tay lại trống không chứ.

"Ta. . . . . Lần này ta tới gấp, lần sau sẽ mang chút trái cây, đây không phải là vừa vặn hòa hoãn quan hệ hai nhà Triệu Hồ chúng ta sao." Hồ ma ma ngượng ngùng cười nói.

Từ lần trước sau khi khuê nữ của mình đi tìm Tôn thị bị cự tuyệt, Hồ ma ma gặp Tôn thị cũng có chút không khỏi rụt rè. Trong lòng nghĩ cũng không biết chuyện bà mối Hoàng lần

trước Tôn thị có biết sau lưng là mình cùng khuê nữ giở trò hay không, làm việc trái với lương tâm, bà lại càng sợ Tôn thị.

Chu Mạch đột nhiên nhớ tới Hoa Lan bị chính mình đập gãy sống mũi, dường như khi các nữ nhân Triệu gia vào nhà nàng liền từ dưới đất bò dậy lần đi, cũng ngưng việc gào khóc thảm thiết. Cần thận dõi mắt tìm kiếm, phát hiện Hoa Lan đang cúi đầu bịt mắt đứng ở sau lưng Lục thị, máu trên mặt cũng bị nàng lau trong nháy mắt không lưu một chút dấu vết. Giờ phút này mặt nàng bị đánh sưng lại ra vẻ theo người Triệu gia, người không có lá gan to lớn như kim cương toàn, còn muốn ôm nghề đồ gốm đánh người này*, nằm mơ nha.

(*): Nói thật ta cũng chả biết câu này có ý gì Chắc là chỉ nàng ta không can đảm, mạnh mẽ còn muốn đi đánh người đoán thôi đoán thôi, đừng có ném đá~

Không muốn quan hệ với Hồ gia càng thêm hồngбет, suy cho cùng đều ở chung một thôn, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp. Chu Mạch đầu tiên là một tay đỡ cái băng ghế một tay ôm bụng ngồi xuống, sau đó nhìn đám người bà bà chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Youko

"Mẹ, vừa rồi Hồ Đại thẩm bọn họ quả thật không có đánh con." Chu Mạch mặc dù là nói với Tôn Thị, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm mẹ con Hồ gia.

Trong ánh mắt Chu Mạch hiện lên vẻ tàn nhẫn và khiêu khích có ý là: "Hai người thấy rõ ràng rồi, hôm nay ta phát thiện tâm tha cho các người một lần, về sau nếu tái phạm, đừng trách ta không khách khí! Ngày hôm nay chỉ cần ta nói mấy câu, hai người có thể liền bị đánh máu thịt be bét."

Hồ lão ma ma xem hiểu ý tứ trong mắt Chu Mạch, ngăn người một chút không có phản ứng, mà Hồ Nhị Lệ quả thật không cam lòng đang muốn đứng ra, bị mẹ nàng kéo lại, tránh voi chảng xấu mặt nào, họ vội vàng vừa bồi lễ vừa nói xin lỗi rồi lộ vẻ tức giận rời đi.

Nhìn mẹ con Hồ gia rời đi, Hoa Lan đồng chí cũng muốn lặng lẽ thần không biết quỷ không hay chạy đi, nàng ta vừa mới chuyển thân, liền bị Chu Mạch quát: "Hoa Lan! Người đứng lại!"

Chu Mạch gầm lên giận dữ, cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người đến trên người Hoa Lan, dưới con mắt mọi người, Hoa Lan dù có mấy lá gan cũng không dám rời đi, chỉ là ngượng ngùng nghiêng đầu nhìn mọi người, cười khổ một cái, nàng ta nghĩ thầm hoàn hảo vừa lau máu trên mặt sạch sẽ rồi, chỉ là trên mũi truyền tới đau đớn tan lòng nát dạ khiến cho nàng ta cười so với khóc còn khó coi hơn.

Không để ý tới khuôn mặt biến dạng của nàng ta, Chu Mịch nhìn Lục Thị nói: "Đệ muội, mặc dù nói Hoa Lan chỉ là thiếp nhà người, nhưng nàng cũng là người Triệu gia, ta ngược lại thật muốn cho nhị ca của người buổi tối đi đến nhà các người hỏi Triệu Tề, vì sao người Triệu gia giúp người Hồ gia đến khi dễ ta?"

Lục Thị thường ngày đối với Hoa Lan đi quyến rũ nam nhân ghi hận trong lòng, khổ nỗi cả ngày ở dưới mắt nam nhân, không có biện pháp xuống tay, mới vừa nghe Chu Mịch một phen, càng thêm giận dữ sợ, người ở nhà chiếm cứ nam nhân không thả, bên ngoài còn mất mặt, nàng đi lên chính là làm nhiều việc cùng lúc, cho Hoa Lan hai cái bạt tai, trong miệng còn mắng: "Thật mất mặt".

Tiểu Lý Thị lo lắng nàng đánh hỏng người, vội vàng giặt ống tay áo Lục Thị, Lục Thị cũng biết ở trước mặt nhiều người như vậy không nên đánh Hoa Lan quá, chỉ quay đầu xin lỗi Chu Mịch, nói thẳng chính mình là một đương gia chủ mẫu không dạy tốt, Chu Mịch nghe thiếu chút nữa bật cười, đương gia chủ mẫu? Chỉ là nhìn Hoa Lan nghe thấy bốn chữ đó vẻ mặt càng thêm khổ sở, hiểu dụng ý Lục Thị, đây là cố ý chọc giận Hoa Lan.

Thấy Lục Thị đánh Hoa Lan, nàng dâu Tôn gia cũng liền trách mắng, dù sao cũng là người Triệu gia, Lục Thị lại dắt Hoa Lan lần lượt đi xin lỗi, rồi dắt nàng ta về.

Tôn Thị lúc này mới nhớ tới hỏi Chu Mịch cảm thấy thế nào. Chu Mịch lắc đầu nói chính mình không có việc gì, còn đứng dậy đi châm trà cho mọi người, kết quả bị Tiểu Lý Thị đè xuống, nói để nàng.

Vì vậy một phòng các nữ nhân liền bắt đầu tán gẫu, bọn họ nhìn nhà Chu Mịch bố trí sạch sẽ trong sáng, cái ghế ngồi

đều là Hồng Mộc chưa từng thấy qua, cũng khen Chu Mịch là một con dâu hiền, quản gia bố trí thật tốt, lại đi xem qua mấy gian phòng ngủ, càng thêm khen không dứt miệng.

Chu Mịch trang trí dựa theo phong cách hiện đại, trên giường kể đâu là đệm giường nằm nay trấn trên mới miên hoa, thoải mái lại giữ cho ấm, ga giường màu sắc cũng là hào phóng Điển Nhã. Chọc những nữ nhân này mọi người nói chờ mình nhà xây nhà đánh gia cụ hoặc là thời điểm cưới vợ tới lấy trải qua, Chu Mịch cười nhất nhất đồng ý.

Mãi cho đến buổi trưa nhóm người này mới đi, mọi người còn nói chuyện vẫn chưa thỏa mãn, họ có rất ít cơ hội mười mấy người xúm lại.

Sau khi tiễn mọi người, Chu Mịch mới cẩn thận suy nghĩ chuyện tình sáng hôm nay, nàng không thể không bội phục lão nương mình Trần Thị xử lý chuyện hiệu suất, buổi sáng hôm qua đi nói với bà, hôm nay thu được phản hồi mãnh liệt.

Hơn nữa Hồ Nhị Lệ có thể đoán được là mình sau lưng sử dụng, chẳng lẽ Trần Thị giữ lại đầu mối gì cho bà mai này, chỉ là nàng biết rõ nhất định phải mượn cơ hội này gả Hồ Nhị Lệ đi, quan hệ với người Hồ gia về sau duy trì hay không duy trì cũng thế, nhưng bom hẹn giờ bên cạnh nàng là nhất định phải phá hủy.

An ủi Đông Nhi bị dọa dẫm đến phát sợ, cũng khen nàng thông minh giúp mẹ đại ân. Chu Mịch lại làm cơm trưa đơn giản, sau khi ăn xong liền lấy vài thước vải trong rương ra cửa.

Chu Mịch mấy ngày trước mới vừa biết Lưu Tẩu Tử và nàng dâu Hồ Đại Nạo là biểu tỷ muội, mối quan hệ này nếu như không lợi dụng chẳng phải là lãng phí.

Đi đến nhà Lưu Tẩu Tử, Chu Mịch trước tiên dâng lên thước vải, cũng không cùng nàng ta quanh co lòng vòng, nói thẳng ý mình đến, chỉ là lúc nói tương đối uyển chuyển, Lưu Tẩu Tử cũng là người thông minh, nàng cũng đang thấy trong nhà biểu muội có tiểu cô tử như vậy mà ngượng ngùng, để Hồ Nhị Lệ sớm ngày gả đi cũng là tâm ý của nàng.

Vừa qua buổi trưa, Triệu Trọng Sơn và Chu Bình liền đánh xe ngựa trở về nhà, mới từ nhà Lưu Tẩu Tử trở về Chu Mịch liền vội vàng nấu nước cho bọn hắn để cho bọn họ làm ấm thân thể.

Triệu Trọng Sơn không dám ngồi lâu, liền đứng dậy mang theo Chu Bình đi nhà thợ săn đầu thôn Bắc, phải giúp bọn họ giết heo, chiều hôm qua bọn họ cũng đến mấy nhà hỗ trợ.

Buổi tối quay lại, Triệu Trọng Sơn vẻ mặt lo lắng, thấy Chu Mịch câu nói đầu tiên là hỏi nàng thân thể có hay không cảm thấy không thoải mái, Chu Mịch nhất quyết lắc đầu, hắn mới yên tâm chút, lại chết sống không để cho Chu Mịch nấu cơm tối.

Chu Mịch thấy như thế, cũng biết nhất định hắn biết chuyện xảy ra buổi sáng, vốn là mình tính toán buổi tối nói, như vậy cũng tốt, không cần mình mở miệng nữa.

Quả nhiên, buổi tối mới vừa lên giường vẫn còn ở lúc chần ảm, mặt Triệu Trọng Sơn liền nghiêm túc hung ác nói: " Hai nữ nhân Hồ gia hôm nay thật là quá đáng, sáng sớm ngày mai ta liền đi tìm lý chính, để bảo hắn cho chúng ta một câu trả lời hợp lý! Cũng muốn đi cảnh cáo Triệu Tề một chút, người nào cũng đều dẫn tới trong nhà, hủy hoại danh tiếng Triệu gia chúng ta."

Nhìn dáng vẻ Triệu Trọng Sơn tức giận, Chu Mịch không nhịn được nghĩ thầm may mà sáng hôm nay hắn không ở nhà, nếu không hắn thật sự có thể phá luật không đánh nữ nhân.

Chu Mịch không nóng lòng phản đối hắn tìm lý chính thuyết pháp, mà là dựa theo quá khứ, dùng một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên ngực hắn. Còn vừa an ủi hắn nói mình không có chuyện gì .

Đợi hắn không tức giận nữa, Chu Mịch mới chậm rãi mở miệng nói: "Trọng Sơn, tìm lý chính có thể, nhưng mà ta lại của nhất định là bình thường bình dân, có câu nói dân không đấu với quan. Chỉ cần hắn nghĩ cho Hồ gia người chút áp lực, nhanh gả Hồ Nhị Lệ đi là được. Ta nghĩ lý chính cũng ước gì đuổi đi kẻ làm mất mặt xấu hổ Hồ gia ra khỏi cửa."

Triệu Trọng Sơn sau khi nghe xong suy tư một lát, gật đầu nói mình ngày mai sẽ làm đúng mực, khiến Chu Mịch đỡ lo lắng.

Mùa đông Chu Mịch hai ngày tắm một lần, hôm nay chính là ngày nàng tắm, một loạt hương thơm phả nữ bao quanh chóp mũi Triệu Trọng Sơn, còn bị vóc người càng ngày càng lồi lõm hữu hình nữ nhân trong ngực cọ tới cọ lui , phía dưới đã sớm ngẩng đầu lên rồi.

Hắn biết buổi sáng hôm nay mình bị nàng dâu quấy rầy rồi, mặc dù trong lòng biết nàng không phải cô gái bình thường, lại càng không lo lắng nàng chịu cái gì kinh sợ, chỉ là Triệu Trọng Sơn cảm thấy vào lúc này yêu cầu Chu Mịch vì mình phục vụ, trong lòng hắn hổ thẹn.

Nhưng phía dưới lại đang kêu gào hướng tới hắn đại não kháng nghị, cần được an ủi. Mà Chu Mịch nhìn Triệu Trọng Sơn không có âm thanh gì, liền ngẩng đầu nhìn hắn hạ

xuống, nàng không gấp gáp khẽ động, cái mông vừa đúng cọ xát một cái, Triệu Trọng Sơn rên lên một tiếng.

Chu Mạch cũng cảm thấy biến hóa của hắn, ngẩng đầu nhìn đến đôi mắt nhỏ kia khẩn cầu rồi lại ẩn nhẫn, nàng không nhìn được phì cười.

Mình bây giờ như bị nướng ở lửa than Tam Phục Thiên, nữ nhân trước mắt lại hả hê quên hình, Triệu Trọng Sơn không nhịn được vỗ cánh tay nàng, mở miệng khàn giọng hỏi: "Hôm nay có thể không?"

Mặc dù cảm giác thân thể mình hoàn toàn không thành vấn đề, hơn nữa phục vụ cho hắn cũng không cần mình dùng lực, chỉ cần động xuống tay cùng miệng là được rồi, nhưng Chu Mạch một là thật sự có chút lo lắng đứa trẻ trong bụng, dù sao buổi sáng mình tức giận, có công phu mặc dù không có phản ứng gì, nhưng vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng; hai là nàng không muốn nuông chiều nam nhân, nếu như hôm nay đồng ý, sau này vẫn còn lần ba lần bốn phải khổ cực?

Vì vậy, Chu Mạch đầu tiên là ngừng lại rồi nụ cười, độc ác lắc đầu: "Hôm nay vẫn là không muốn rồi, ta sợ. . . . ."
Nàng không tiếp tục nói, nhưng là đôi tay lại bùng kín bụng.

Thấy nàng như thế, Triệu Trọng Sơn trong nháy mắt cảm giác mình có chút sức sinh rồi, nàng dâu mình tân tân khổ khổ cho hắn ôm đứa bé, còn phải đối mặt người Hồ gia cố tình gây sự, thế nhưng mình còn vô sỉ đưa ra yêu cầu như vậy, hắn đều cảm giác mình hiện tại cũng không mặt mũi nhìn thẳng ánh mắt Chu Mạch rồi.

Triệu Trọng Sơn hắng giọng, nói lảng ra chuyện khác: "Cái đó, đã rất muộn rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi." Nói xong cũng không nhìn Chu Mạch, nằm xuống. Mà trụ Kinh Thiên cao vút, chỉ có thể để cho hắn từ từ thở bình thường.

Chu Mịch buồn cười, nàng đột nhiên cảm giác mình thật là xấu, nhưng khiến Triệu Trọng Sơn kinh ngạc cảm giác còn không tồi, chỉ là vì mình sau này tính phức, không thể quá dễ dãi.

Quả nhiên, sáng ngày thứ hai, Triệu Trọng Sơn đi tìm lý chính và Triệu Tề, về phần cụ thể nói như thế nào, Chu Mịch cũng không biết, cũng không có hỏi, nàng rất tin người đàn ông này sẽ xử lý tốt những chuyện này .

Không biết là lý chính gây áp lực quá lớn, hay là biểu muội Lưu Tảo Tử - nàng dâu Hồ Đại Nạo gió thoảng bên gối thối được, dù sao ở ngày hai mươi sáu tháng chạp này, Hồ Nhị Lệ là khóc lóc rít lên kiệu hoa, đến nhà lão nương Chu Mịch Trần thôn rồi.

Sau đó Chu Mịch mới biết vì sao mẹ con Hồ Nhị Lệ bọn họ nhanh như vậy cũng biết là lão nương mình làm, thì ra là bà mai này chính là người trong Trần thôn, còn là đường tẩu Trần Thị, không trách được không thu Chu Mịch tiền, người nam nhân kia nghe nói đã khắc chết hai vợ, có thể nữa cưới được lão bà đối với bà mai cảm động đến rơi nước mắt rồi, chứ đừng nói Hồ Nhị Lệ mang theo khuê nữ, hoàn toàn không điều kiện tiếp nhận.

Chu Mịch không có đi nhìn Hồ Nhị Lệ lên kiệu hoa , bởi vì chính mình nhà bên trái sát vách cũng hai mươi sáu tháng chạp cưới tân nương tử, sợ bị đám người nhộn nhịp chen đến, Chu Mịch không thể làm gì khác hơn là ở trong sân nhà chính mình xem náo nhiệt rồi, bởi vì cũng là Triệu gia, Triệu Trọng Sơn liền bị gọi đi tiếp rượu, Đông Nhi đi nhặt pháo hoa nhìn tân nương tử rồi, buổi trưa bọn họ đưa cho mình cơm trưa.

Chỉ là Chu Mịch mới vừa ăn xong, còn chưa cầm chén đưa

cho người ta rửa, trong nhà đã có khách, thì ra là Tào chương quỹ vội vàng tới đưa đồ tết, cũng đưa tới cho Chu Mạch tiền lời tháng chạp đã nói trước đó trong Phúc Mãn Lâu.

Hơn nữa, đi cùng Tào chương quỹ, còn có Lưu bộ đầu cùng một người đàn ông trung niên, người nọ khiêm tốn lễ độ, cao lớn ngăm đen, cặp mắt cũng là lấp lánh có hồn. Chỉ nói mình là tới tìm Triệu Trọng Sơn . Đoan đoan chánh chánh ngồi ở cái ghế ngồi Chu Mạch nhường cũng không nói nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tào chương quỹ đầu tiên là giới thiệu Chu Mịch với hai người Lưu bộ đầu : "Vị này là phu nhân Trọng Sơn huynh."

Lưu bộ đầu cùng người nọ tiến lên làm lễ ra mắt, đều gọi chị dâu, thái độ cung kính, người nọ cũng tự giới thiệu mình nói trước kia cùng ở trong doanh với Triệu Tham tướng, Cao Tử Việt.

Giới thiệu xong, Chu Mịch thấy ba nam nhân bọn họ ngồi nghiêm chỉnh, rất không quen, chỉ hỏi Tào chương quỹ có cần chính mình tự đi kêu Triệu Trọng Sơn đang bồi rượu ở sát vách về hay không.

Lưu phô đầu không có trả lời, mà là dùng ánh mắt hỏi thăm vị Cao công tử đang ngồi ở một bên, chỉ thấy người nọ lắc đầu, Lưu bộ đầu mới khiêm nhường trả lời Chu Mịch.

Thật sự không chịu nổi an tĩnh trong phòng, Chu Mịch liền đứng dậy nói trước tiên tháo hàng trên xe ngựa xuống thôi. Nàng thật ra là muốn mượn cơ hội gọi Tào chương quỹ ra hỏi thăm nguyên do, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận là muốn nhìn một cái hắc mang theo thứ gì tốt đến.

Tào chương quỹ cũng đang cảm thấy ngồi ở bên cạnh hai nam nhân mặt đen có chút câu nệ, nghe Chu Mịch đề nghị, như nghe đến Thiên Lại Chi Âm, vội vàng gật đầu làm cái tư thế mời, theo Chu Mịch ra khỏi phòng.

Theo chương quỹ tới còn có hai người làm trong điểm của bọn họ, Chu Mịch nhìn cũng quen mặt, nhưng không nhớ

tên, hai tiểu tử này ngược lại rất là thân thiết gọi Chu Mịch là chị dâu.

Tào chương quỹ đưa tới không chỉ là một chút mới mẻ rau dưa cùng thịt, còn có pháo... Cũng tặng vài dây.

Ngoài miệng nói Tào chương quỹ quá khách khí, cặp mắt Chu Mịch đã tỏa lục quang nhìn chăm chăm gì đó trên xe ngựa rồi, miệng cũng cười đến toét tới mang tai.

Chỉ điểm hai người làm gỡ các thứ xuống rồi sắp xếp vào chỗ cần để, Chu Mịch mời bọn họ đi phòng tiếp khách nhỏ phía tây, chỗ này là thời điểm xây nhà Chu Mịch tính chừa lại, muốn phân khách nam và khách nữ ra. Sau đó vội vàng rót nước trà cho bọn hắn.

Tào chương quỹ thấy cũng không có người ngoài, tự nhiên rất nhiều, hỏi Chu Mịch thân thể thế nào, nói mừng bốn sẽ dẫn theo cả nhà tới đây chúc tết, khiến nhà Chu Mịch đến lúc đó cần phải ở nhà chờ. Lại đưa một trăm lượng cho nàng, Chu Mịch mặt mày hớn hở nói mình cũng không khách khí, thò tay mà tiếp nhận.

Đối với vấn đề hắn hỏi, nhất nhất trả lời, cũng nói mình và Triệu Trọng Sơn phải thương lượng, đầu năm hoặc là mừng sáu đi trấn trên chúc tết bọn hắn.

Hai người nói đến việc nhà, Chu Mịch liền hỏi lai lịch hai người ở phòng chánh. Tào chương quỹ cũng cau mày nói không rõ ràng lắm, chỉ hôm nay thời điểm đang cất đồ lên xe ngựa, Lưu phu đầu liền dẫn người kia đến nhà mình, hỏi thăm Triệu Trọng Sơn. Nghe nói Tào chương quỹ ngày hôm nay cũng tới, liền cùng nhau thuận đường tới.

Thấy không chiếm được tin tức hữu dụng gì từ Tào chương quỹ, Chu Mịch liền lại hỏi tình trạng Tào phu nhân gần đây

cùng tình huống buồn bán trong điểm. Cuối cùng thật sự đợi không nổi nữa rồi, liền đứng dậy đi sát vách gọi Triệu Trọng Sơn đã uống đồ bừng cả mặt trở lại, vừa đứng nhà kia tiệc rượu cũng vừa tan, chỉ là một Đường Thúc giữ Triệu Trọng Sơn lại hỏi.

Hỏi Triệu Trọng Sơn cảm giác như thế nào, nàng không rõ ràng lắm tửu lượng nam nhân mình, nhưng là trước đêm hôm đó ở Hồ gia lúc hấn uống say, nói chuyện đầu lưỡi cũng triệt không thẳng.

Mà hiện tại, cũng không tốt được bao nhiêu, chỉ là đi bộ còn không có hình chữ S, không cần Chu Mịch d ịu. Mặc dù mắt say lơ lơ mờ lung rồi, mặt đỏ, nói chuyện ngược lại vẫn bình thường, thấy mấy con ngựa trong viện của mình liền nghi ngờ hỏi Chu Mịch người đến.

Chu Mịch đang lúc hấn vào phòng chánh trước nói cho hấn tình huống ở trong nhà, để cho hấn chuẩn bị tâm tư.

Trong phòng Lưu phô đầu và Cao công tử thấy Triệu Trọng Sơn liền quỳ chân sau xuống hành đại lễ, Triệu Trọng Sơn đầu tiên là sửng sốt một chút, Chu Mịch có thể cảm thấy rõ ràng thân thể của hấn chấn động, xem ra Cao công tử đến khiến cho hấn quá ngạc nhiên, cảm giác say cũng hết hoàn toàn.

Cũng từ trên mặt Triệu Trọng Sơn thấy được vẻ không bình tĩnh hiếm thấy, hấn vội vàng tiến lên dìu hai người đang quỳ dưới đất, trong miệng nói qua không cần đa lễ, mình đã sớm thoát khỏi quân tịch.

Triệu Trọng Sơn rõ ràng rất kích động, mà cặp mắt Cao công tử thể nhưng cũng có chút đỏ, chỉ có Lưu phô đầu coi như bình tĩnh, chỉ từ hấn mím chặt đôi môi run rẩy cũng có thể nhìn ra hấn rất kích động.

Chu Mịch biết ba người bọn hắn nhất định có lời muốn nói, Triệu Trọng Sơn sau khi ngồi xuống nàng liền nói đi pha một ấm trà mới cho bọn hắn rồi rời đi.

"Trọng Sơn huynh! Ban đầu từ biệt, cho tới bây giờ đã gần một năm, không ngờ chúng ta còn có cơ hội gặp lại!" Cao công tử mới vừa rồi ở trước mặt Chu Mịch nghiêm cẩn bình tĩnh, hiện tại rất là nhiệt tình.

"Tử Việt! Ta Hà Tăng nghĩ đến sẽ có hôm nay, thấy huynh, giống như nói ngày giết tặc như mới hôm qua." Triệu Trọng Sơn không nhịn được thổn thức.

"Đúng vậy a, không ngờ Trọng Sơn huynh thật tháo giáp quy điền rồi. Đầu năm Hầu Gia vô luận sao cũng không giữ được huynh." Cao Tử Việt vừa nói vừa quan sát phòng: "Phòng này tuy nói bố trí cũng coi như tinh xảo, so ra vượt phủ đệ trong kinh thành, hôm nay nghe nói huynh còn tự xuống ruộng làm, việc này nếu để Hầu Gia biết, nhất định phải nói huynh mấy câu."

"Ta chỉ thích cuộc sống phàm phu này, trong thôn này, ăn ở cũng rất tốt, quần áo không cần tốt giữ cho ấm là được, cơm không cần nhiều no bụng là được. Hôm nay tử càng ngày này không biết có chuyện gì?" Triệu Trọng Sơn nghe được trong lời của hắn có ý ghét bỏ căn nhà nhỏ này, nội tâm có chút không thích, nhưng mà trên mặt lại cũng chỉ nhú mày.

"Trọng Sơn huynh, chắc huynh cũng có nghe nói, đại binh triều đình muốn viễn chinh An Nam, Hầu Gia được bổ nhiệm làm Nam chinh Tướng quân, chấp chưởng ấn soái, Hầu Gia cố ý sai ta tới thăm dò ý tứ Trọng Sơn huynh, có thể nguyện ý sẽ ra trận giết địch cùng Hầu Gia hay không?" Cao Tử Việt cũng là thông minh, biết mình mới vừa rồi không kiềm hãm được biểu lộ nội tâm bất mãn đối với Triệu Trọng Sơn, thấy

Triệu Trọng Sơn hỏi cũng liền đi thẳng vào vấn đề.

" Chuyện Viễn chinh An Nam, mấy ngày nay lúc đi trấn trên thật có nghe nói, Trọng Sơn biết ý tứ Hầu Gia rồi. Trải qua mấy năm đao thương tranh đoạt với Thát tử, bây giờ không muốn lại tiếp tục tham dự chiến sự nữa. Vả lại Tử Việt huynh cũng biết ta bệnh cũ khó khăn, ta sợ đến An Nam càng thêm liên lụy Vương Gia, cho nên kính xin huynh trở về chuyển đạt lời nói Trọng Sơn với Hầu Gia, nói Ngài đã nâng đỡ Trọng Sơn thật nhiều, chỉ là bức thân thể này thật sự là lo lắng kéo chân mọi người." Triệu Trọng Sơn nói thấu tình đạt lý, mặt nghiêm túc, xem ra không có nửa điểm giả dối.

Lưu bộ đầu cùng Cao Tử Việt biết rõ tính Triệu Trọng Sơn, biết hẳn nói một không hai, là người hết lòng tuân thủ lời hứa, hôm nay xem ra hẳn thật không muốn lại ra quân rồi.

Cao Tử Việt nghe xong nhú mày, thật ra thì Hầu Gia cũng không hạ tử lệnh cho hẳn, chỉ nói thuyết phục hết sức là được, nếu như Triệu Trọng Sơn thật sự không muốn liền dừng tay, không thể cưỡng cầu.

Suy nghĩ một chút, Cao Tử Việt vẫn khuyên nhủ: "Trọng Sơn huynh, đại trượng phu nên đặt tâm ở triều đình, ở quân đội. Vui ở thôn trong núi nhỏ này, thật sự là uất ức huynh hùng tài vĩ lược."

Triệu Trọng Sơn nghe xong liền nói: "Tử Việt huynh lời ấy sai rồi, ta vốn là Phàm Phu Tục Tử, may mắn được Hầu Gia thưởng thức mới có ngày đó, thiết nghĩ huynh so với ta muốn mạnh hơn gấp trăm lần, vô luận là vũ văn lộng mặc hay là so súng đùa bỡn đao, Tử Việt huynh hơn ta xa. Có huynh ở đây, Hầu Gia sẽ không lo lắng chuyện Nam chinh."

Nghe Triệu Trọng Sơn tán dương, Cao Tử Việt có chút lâng lâng, hẳn thường ngày tâm cao khí ngạo, người có thể vào

mắt không có mấy người, mà Triệu Trọng Sơn chính là một trong số đó. Thấy người mình tôn kính có thể khen bản thân như thế, trong lòng hẳn rất vui mừng.

Chỉ là, hẳn càng muốn cùng Triệu Trọng Sơn kể vai chiến đấu, vì vậy Cao Tử Việt lại nháy mắt với Lưu bộ đầu bên cạnh, vì vậy Lưu bộ đầu cũng gia nhập hàng ngũ khuyên nhủ.

Nhưng vô luận hai người nói như thế nào, Triệu Trọng Sơn đều có lý do tởm từ chối, nhìn sắc trời không còn sớm, Triệu Trọng Sơn liền hỏi bọn hắn có nguyện ý lưu lại ăn cơm hay không.

Cao Tử Việt cùng Lưu bộ đầu cũng do dự một chút, nhưng là cuối cùng bọn họ vẫn gật đầu đồng ý, bọn họ nghĩ thầm trên bàn rượu sẽ khuyên nữa, hi vọng Triệu Trọng Sơn có thể thay đổi chủ ý.

Triệu Trọng Sơn lại ra khỏi phòng hàn huyên với Tào chương quỹ một hồi, nói biết hai người kia hôm nay không đi, để Tào chương quỹ trở về trước, Chu Mạch lấy thịt heo rừng hun từ trong hầm ngâm ra, còn có Bồ Đào Tửu mình cất cho Tào chương quỹ, để cho hắn trở về nếm thử một chút, không thể để người ta tặng cho một xe lớn, mình cái gì cũng không đáp lại.

Cơm tối, Chu Mạch không để cho Triệu Trọng Sơn không vào phòng bếp nửa bước . Nàng không muốn nam nhân mình ở trước mặt thủ hạ ngày xưa mất thể diện. Đông Nhi nhóm lửa, Chu Mạch nấu cơm, tổng cộng làm sáu món ăn một món canh, bưng lên cho ba nam nhân xong, mình liền cùng Đông Nhi ăn ở tây phòng .

Ba nam nhân đã lâu không gặp mặt, lại là cộng sự nhiều năm, cộng thêm uống chút rượu, uống đến rất khuya cũng

không có chút ý tứ ngừng nghỉ nào, Chu Mạch bất đắc dĩ chỉ đành phải lên giường ngủ trước.

Ngày thứ hai Chu Mạch và Triệu Trọng Sơn cùng giường chung gối sau nàng lần đầu tiên tỉnh muộn hơn so với hẳn, thấy nam nhân bên cạnh ngủ say sưa, tiếng ngáy đều đều, biết hẳn hôm qua nhất định sau nửa đêm mới lên giường, không đành lòng quấy rầy hẳn, rón rén đi xem Đông Nhi, lại thấy tiểu cô nương đang tự mình mặc quần áo đấy.

Nghĩ đến hai người kia bị Triệu Trọng Sơn an bài đến phòng ngủ phía tây, hôm qua nàng làm cơm tối xong liền đi dọn dẹp.

Mãi cho đến khi ăn xong điểm tâm, ba nam nhân mới lục tục rời giường, Lưu phu đầu cùng Cao Tử Việt cũng xin lỗi gọi Chu Mạch chị dâu, tràn đầy áy náy nói hôm qua uống quá muộn, quấy rầy, vẫn không quên khen nàng tay nghề tốt.

Chu Mạch vội vàng khoát tay nói không có gì, để cho bọn họ ăn điểm tâm, hai người kia ăn điểm tâm liền cáo từ.

Thẳng đến lúc này, Chu Mạch mới hỏi Triệu Trọng Sơn tình huống ngày hôm qua, nghe Triệu Trọng Sơn tự thuật trong lòng nàng nảy lên một hồi sợ hãi, vội vàng cầm tay của hẳn nói: "Trọng Sơn, chàng đừng đi An Nam đánh giặc, nơi đó rừng tùng trải rộng, nhiệt độ thấp, không phải một mình người phương bắc như chàng có thể chịu được, hơn nữa quân lính An Nam vừa ngang tàng lại nhiều mưu kế, không giống Thát tử phương bắc dễ đối phó."

Triệu Trọng Sơn nghe lời của nàng thì ngây ngẩn cả người, nàng một cô gái yếu đuối không bước chân ra khỏi nhà làm thế nào biết nhiều như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn các vị ủng hộ! Cảm ơn A Ly

kiên quyết cất chứa.

Cầu xin bình luận, cất chứa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit:Youko

Triệu Trọng Sơn nghĩ xong cũng liền kỳ quái hỏi: "Tiểu Mạch, sao nàng biết địa thế An Nam?"

Chu Mạch nói như vậy là tâm niệm không muốn Triệu Trọng Sơn rời đi, quan hệ của hai người mới vừa ngọt tựa như mật, nếu như để cho hắn đi, cũng không biết chờ đến lúc nào mới trở về, nàng không muốn một mình trông phòng chờ một người đàn ông một cách vô ích.

Đây là dưới tình huống có thể trở về, cho dù là kiếp trước đối với phản kích tự vệ, hay là xe tăng đại pháo, vẫn thương vong vạn người.

Thật ra là nàng sợ, sợ cuộc sống hạnh phúc của mình sẽ mất theo Triệu Trọng Sơn rời đi, nếu như không hưởng qua sự đẹp để phu xướng phụ tùy này, vậy cũng sẽ không hoài niệm, chỉ vì từng có rồi, không nỡ mất đi.

"Trước kia ta xem qua một chút thoại bản du ký, bên trong có miêu tả An Nam." Chu Mạch giải thích cũng hợp tình hợp lý, nàng vĩnh viễn sẽ không nói cho Triệu Trọng Sơn mình đến từ nơi nào, không cảm thấy đây là lý do tốt để nói với một cổ nhân.

Triệu Trọng Sơn nghe nàng nói như thế, gật đầu một cái liền thôi, cúi đầu trầm tư.

Còn chưa nghe được Triệu Trọng Sơn nói mình đi hay không

đi, Chu Mạch vẫn không kềm chế được nội tâm lo lắng, hỏi ra miệng: "Chiến dịch lần này chàng có đi không?"

"Ta đã cự tuyệt bọn họ, chỉ là nghe nàng nói như vậy, cộng thêm một chút kiến thức trước kia, cũng rất lo lắng cho những tướng sĩ này." Triệu Trọng Sơn cau mày nói.

Chu Mạch động động môi dưới, lại một chữ cũng không khuyên giải xong, giờ phút này nếu nàng khuyên, nói không chừng sẽ bị phản tác dụng. Nếu như Triệu Trọng Sơn thật quyết định đi, không phải nàng mấy câu khuyên là có thể giữ lại.

Lúc này, trong sân vang lên âm thanh tân lang sát vách: "Trọng Sơn ca, chị dâu, có ở nhà không?" Thì ra là đưa mì hỉ . Phong tục nơi này là mỗi đôi tân nhân thành thân sáng sớm ngày thứ hai tân nương tử tự mình xuống bếp nấu một nồi mì sợi lớn, lần lượt đưa đến cho trưởng bối các nhà.

Tiểu tử một tay bưng hỉ mặt, một tay ngượng ngùng áy náy vò đầu: "Chị dâu, dậy trễ!"

Chu Mạch ra khỏi phòng cười nói: "Tân hôn mà." Sau đó liền nhận lấy chén kia đổ mì vào trong chén của mình.

Nàng chưa nhìn thấy tân nương tử sát vách đâu, chỉ là cũng làm hàng xóm rồi, về sau có rất nhiều cơ hội, nếu như hợp ý, mình còn có thêm một tám hũ.

Mới vừa đưa mắt nhìn tân lang rời đi, đại tẩu Lý Thị liền tới nhà, trên mặt không còn sắc bén cùng khinh thường trước kia.

"Đệ muội, muội mua tòa nhà kia ở trấn trên, đã cho thuê chưa?" Lý Thị ân cần hỏi, vô luận Chu Mạch thế nào mời nàng ta, nàng ta đều không vào nhà.

Bởi vì nàng ta biết rõ nhị đệ Triệu Trọng Sơn ở nhà, sớm như vậy nhanh bước sang năm mới rồi, trong thôn nam nhân đều đi dạo khắp nơi đánh bài, tán gẫu. Nhị đệ này thỉnh thoảng đi ra ngoài chơi mấy ván, thường ngày đại đa số là ở nhà, nghe Tiểu Thúy nói thường thấy nhị thúc len lén cầm quyển sách lên xem.

Mặc dù Lý Thị không hiểu vì sao Triệu Trọng Sơn đọc sách còn phải len lén lút lút, chẳng lẽ Chu Mịch không để cho hắn đọc sách, nhưng không đúng, nghe nói đệ muội này cũng biết chữ, chỉ là nàng cảm thấy chuyện này cùng mình hoàn toàn không có quan hệ, cũng không suy nghĩ sâu xa.

Kể từ khi biết được Chu Mịch dựa vào nhà mẹ ở trên trấn làm bất động sản, Lý Thị hoàn toàn thay đổi cách nhìn đối với Chu Mịch. Ở trong mắt Lý Thị, chỉ cần là người có tiền, đều là người tài ba.

"Đại tẩu, sao tẩu hỏi việc này?" Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Chu Mịch cũng tâm bình khí hòa hỏi Lý Thị.

Lý Thị đầu tiên là nịnh bợ nở nụ cười: "Đệ muội, không nói gạt muội, ta và đại ca muội suy nghĩ đợt thời điểm đầu xuân sang năm chuẩn bị mở tiệm tạp hóa ở trấn trên."

Nghe Lý Thị nói, Chu Mịch đầu tiên là sửng sốt một chút, không trách được đại tẩu gần đây đối với mình rất khách khí, còn tưởng rằng là lần trước hù dọa bà bà Tôn Thị rồi, Tôn Thị trấn áp Lý Thị thôi, thì ra là muốn cầu cạnh mình.

Cho dù hiện tại chỉ còn lại một gian phòng sát đường, Chu Mịch cũng không nguyện ý cấp cho Lý Thị, nàng tình nguyện mượn chút tiền cho nàng, cầm giấy nợ về sau ở trước mặt nàng đắc chí, nhìn nàng làm sao dám động đến mình xúc phạm người có quyền thế rồi.

Huống chi, mở tiệm tạp hóa ở trên trấn thật không có cái gì độc đáo, một là không có một chút hàm lượng kỹ thuật, hai là cạnh tranh quá kịch liệt, trấn trên tiệm tạp hóa trải rộng a.

Đến lúc đó bọn họ không làm ra tiền rồi, sẽ không nguyện ý trả lại mình gian phòng đó, thật sự là không bù được mất, hơn nữa gian phòng ở giữa nàng đã có kế hoạch sử dụng rồi.

Nghĩ tới những thứ này, Chu Mạch cười nói: "Thật xin lỗi, đại tẩu, vốn là có một gian trống không, mấy ngày trước đây mẹ ta từng nói với ta hết năm muốn dùng, chính nàng cũng chuẩn bị dời gian hàng mầm rau đến trấn trên đấy."

Nghe Chu Mạch nói, sắc mặt Lý Thị lập tức liền thay đổi có chút khó chịu, nhưng mà vẫn duy trì mỉm cười: "Đệ muội, Chu Thẩm Tử không phải ở trong thôn xóm của mình bán mầm rau thật tốt nha, nghĩ như thế nào muốn đi trấn trên rồi hả ? Nàng một người già cũng kiếm nhiều như vậy, cũng nên ở nhà nghỉ ngơi một chút."

Chu Mạch nghe không nhịn được len lén liếc mắt, chỉ cho phép người đi trấn trên, mẹ ta thì không thể đi à.

"Chị dâu, nghe người nói, mẹ ta vẫn là không tới bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng lắm, hơn nữa đệ đệ ta hiện tại cũng chưa cưới vợ, không thêm nhiệt tình duy trì không được ah...!" Chu Mạch nói có chút mất mát đau lòng, giống như đệ đệ mình thật độc thân rồi.

Lý Thị thấy Chu Mạch nói như thế, chỉ đành phải cười nịnh mấy cái, thoái thác đoán chừng Lai Phúc nhanh tỉnh lại đi trở về rồi.

Thấy nàng rời đi, Chu Mạch mặt hã hê xoay người trở về

nhà, nhìn Triệu Trọng Sơn vẫn còn ngồi ở trên cái băng ngồi cúi đầu trầm tư, không khỏi thở dài, nam nhân này thật là , chút chuyện như thế còn cần nghĩ lâu như vậy, đi thì đi không đi thì không đi.

Thấy Chu Mạch đi vào, Triệu Trọng Sơn cũng không hỏi nàng mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì ở trong sân, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, liền quay đầu vào trong phòng.

Trong lòng vẫn còn rối loạn, Chu Mạch quyết định tiếp tục nghiệp lớn giáo dục, đi tây phòng gọi Đông Nhi và Tiểu Thúy ra ngoài học tập.

Triệu Trọng Sơn vẫn giữ trạng thái trầm tư đến buổi chiều, hắn giống như hiểu ra liền gọi Chu Mạch vào bên trong nói chuyện.

Vào phòng, chính hắn ngồi ở cạnh đầu giường trên giường, Chu Mạch thừa dịp ngồi ở đầu giường, đụng tới hắn gần chút, sau đó dễ dàng áp dụng mỹ nhân kế cùng dụ dỗ công chiếm.

"Tiểu Mạch, nàng muốn ta đi sao?" Triệu Trọng Sơn nửa nghiêng thân thể, cặp mắt lóe sáng nhìn chằm chằm ánh mắt của Chu Mạch hỏi.

Lắc đầu một cái, Chu Mạch nhỏ giọng nói: "Ta không muốn, rất nhiều lời nói sáng nay muốn nói với chàng, chỉ là nhìn chàng một mực suy tư, không nhẫn tâm quấy rầy."

Dừng một chút, Chu Mạch giơ tay lên vuốt ve bàn tay ấm áp của Triệu Trọng Sơn, rù rì nói: "Trọng Sơn, chàng trở lại mới hơn mấy tháng, thích những ngày tháng thế này sao?"

Không đợi Triệu Trọng Sơn trả lời, Chu Mạch tiếp tục nói nhỏ: "Thiếp rất là thích khoảng thời gian này, mỗi ngày đều thấy

chàng và Đông Nhi, ta cả tâm cũng cảm thấy ấm áp. Buổi sáng tỉnh lại có thể nhìn thấy chàng đầu tiên, trong lòng ta liền tràn đầy ngọt ngào; cùng Đông Nhi chơi đùa thì ta đều cảm thấy rất hạnh phúc."

Triệu Trọng Sơn nghe lời của nàng..., bàn tay không tự chủ bắt đầu vuốt ve bàn tay mềm mại, lẩm nhẩm nói: "Ấm áp? Trong lòng ta là vô tận an bình, cảm thấy cuộc đời này như vậy cũng đủ rồi." Hắn giống như cũng lằm bằm lâu bầu.

"Nếu như cảm thấy cuộc đời này như thế cũng đủ rồi, ta cũng không đi dính vào chiến sự An Nam này rồi, chúng ta cũng chỉ là người phàm, làm một người phàm hạnh phúc cũng tốt vô cùng. Về phần chuyện kiến công lập nghiệp, tự có người tranh cướp giành giật đi làm." Chu Mạch rèn sắt khi còn nóng khuyên nhủ.

Nghe lời của nàng..., Triệu Trọng Sơn trầm mặc một chút sau nói: "Nàng nói đúng, nghĩ trong quân doanh người tài giỏi không ít."

Nói xong hắn cười, nắm chặt tay Chu Mạch ôn thanh nói: "Ta biết nàng không muốn ta đi, nhưng nội tâm của ta có hai âm thanh, một là ngăn cản, một người khác cũng là tán đồng. Chỉ là tối hôm qua ta đã cự tuyệt hai người kia, sáng sớm hôm nay hồi tưởng lại có chút hối hận, hôm nay nghe nàng nói như thế, cũng nghĩ thông suốt rồi, chúng ta liền làm một đôi Phàm Phu Tục Tử, bình an ở thôn này trong quãng đời cuối cùng chưa chắc đã không phải là chuyện may mắn."

Chu Mạch nghe hắn nói như thế, tâm treo hơn nửa ngày rốt cuộc để xuống, thở dài một cái, cười áp thân vào trong ngực Triệu Trọng Sơn.

Hai người lại mặc sức tưởng tượng một chút tương lai tốt đẹp, đầu mùa xuân sang năm trồng trọt thế nào, cần chuẩn

bị những thứ gì cho đứa trẻ trong bụng, còn có việc chúc tết lễ mừng năm mới.

Thời gian ngọt ngào luôn ngăn ngủ, nhìn sắc trời bên ngoài không còn sớm, Đông Nhi đi chơi theo Tiểu Thúy đều trở về, hai vợ chồng cũng chuẩn bị đi làm cơm.

Chỉ là, Chu Mạch nhắc nhở Triệu Trọng Sơn: " Sáng sớm hôm nay, nhìn hai người rời đi cũng không phải rất cam nguyện, bọn họ có thể còn đến tìm chàng."

"Nàng yên tâm, ta chỉ cần cẩn chặt hàm răng, bọn họ cũng sẽ không đối ta thế nào ." Triệu Trọng Sơn an ủi.

Đến buổi tối, Chu Mạch vì thưởng Triệu Trọng Sơn cự tuyệt rời núi, ra sức hầu hạ hấn, nếu muốn lưu lại nam nhân, trước muốn lưu lại thân thể hấn, dĩ nhiên cả tâm của hấn nữa.

Quả nhiên, hai mươi tám tháng chạp, hai người kia lại mạo hiểm bảo tuyết đến nhà mình.

Ba người Triệu Trọng Sơn nói thắm nửa ngày ở phòng chánh, cuối cùng nhìn mặt bọn hấn tiếc nuối rời đi, Chu Mạch biết Triệu Trọng Sơn quyết định không đi, nàng rất vui vẻ.

Người trong thôn vào hai mươi tháng chạp liền bắt đầu bận việc, chưng bánh mìn thêu, nấu dầu, làm hoành thánh, dán cửa.

Nhà Chu Mạch cũng không ngoại lệ, trừ những việc đó ra, nàng còn cố ý làm rất nhiều món ăn, chuẩn bị đến đầu năm đưa một chút cho các trưởng bối. Nhân tình là muốn làm nhiều .

Buổi tối đêm ba mươi, mọi người phải đi Lão Viện ăn cơm gác đêm , lúc ăn cơm trưa Triệu Trọng Sơn liền dặn dò Chu

Mạch ăn nhiều một chút, nói buổi tối không nhất định sẽ ăn thêm.

Quả nhiên, bà bà Tôn Thị ra sức làm thức ăn không dám khen con, cả nhà ngồi vây quanh ăn cơm ở trên giường, các nam nhân còn uống chút rượu, lo Triệu Trọng Sơn say, trên đường đi Chu Mạch đã hẩn uống ít thôi.

Bận rộn một năm rồi, mọi người tụ chung một chỗ, chỉ biết nói chút lời nói vui mừng, Lý Thị cười khen Chu Mạch có bản lĩnh, đã mua được nhà ở trấn trên rồi.

Mọi người trước đều nghe nói, cho nên lần này nghe Lý Thị nói lần nữa, cũng đều thuận thế khen Chu Mạch giỏi, Trần Thị lợi hại. Chu Mạch cũng cười đáp.

Ai biết, Lý Thị thế nhưng mở miệng nói chuyện muốn mượn phòng ốc : "Mẹ, ngài xem nhà đệ muội càng ngày càng tốt rồi, con mấy ngày trước thương lượng cùng Bá Tuyền thuê phòng ốc của đệ muội làm tiệm tạp hóa, ngài xem về sau tôn tử ngài còn phải đi học, thi Trạng Nguyên, nhiều chỗ cần dùng bạc đấy."

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn các vị cho tới nay luôn ủng hộ, viết tới đây, còn chưa xử lí Lý Thị khó dây dưa.

Cho nên, dự tính cuối tuần sẽ kết thúc, cúi người chào cảm ơn mọi người ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Edit: Nhan Như Song

Lúc Lý thị nói cho bà bà trên mặt chất đầy nụ cười, ngược lại ngênh hợp đại quá niên này.

Nhưng Chu Mạch nghe sắc mặt cũng không vui mừng, nàng vốn là bởi vì cơm ăn không ngon mà trong bụng kêu đấy.

Lý thị chính là một con Tiểu Cường đánh không chết a, trước vô luận trở mặt với mình như thế nào, qua một đoạn thời gian nàng luôn có thể hoặc vui vẻ ra mặt hoặc vênh váo tự đắc đến trước mặt mình nói chuyện. Không biết là nên bội phục da mặt của nàng dày, hay là nên bội phục sự rộng rãi của nàng đây.

Tôn Thị cũng đã sớm biết chuyện Chu Mạch ở trấn trên đặt mua nhà, nhưng nhìn nhi tử Triệu Trọng Sơn không nói gì, bà cũng không lên tiếng, trải qua chuyện lần trước Chu Mạch tới Lão Viện quậy một phát, trong lòng bà có chút sợ, con dâu thứ hai này càng ngày càng không dễ gây khó dễ, sau lại suy nghĩ hơn nửa năm này tới nay, bà dường như chưa từng gây khó dễ được nàng, lại nghĩ, ba con dâu đều không phải là đèn đã cạn dầu.

Càng nghĩ trong lòng Tôn Thị càng thấy thâm, nhìn con dâu nhà người ta thấy mẹ chồng cũng như chuột thấy mèo, chỉ có ba con dâu nhà mình ngoài mặt đối với mình một mực cung kính, sau lưng đều không nghe bà.

Chỉ là cũng may Tôn Thị là một người hiểu chuyện, hơn nữa

trượng phu Triệu Đại Ngưu ở bên cạnh khuyên can, cuối cùng cũng nghĩ thông, không sợ mình thì cứ không sợ đi, dù sao các con đều hiếu thuận, cũng chia nhà, để cho chính bọn họ sống cuộc sống của mình đi.

Đêm 30 hôm nay, mọi người thật vui mừng tụ tập cùng nhau ăn cơm, Tôn Thị cũng vui vẻ, đặc biệt là nhìn đại tôn tử trắng mập, hai cô con dâu còn lại bụng cũng ưỡn lên, bà lại càng cảm thấy hài lòng.

Mà lúc này đây, ánh mắt Lý thị thế nhưng không có đưa ra loại chuyện như vậy, trong lòng Tôn Thị có chút không thoải mái, cái người này không phải phá hư không khí sao.

Nhưng trên mặt bà không có chút biểu hiện nào, tiếp tục cười nói cho Lý thị: "Nhà Lão đại, người nói cực kỳ, tương lai Lai Phúc muốn đi học tham gia cuộc thi, không chừng Triệu gia ta tương lai còn có một Trạng Nguyên!" Tôn Thị cười ha hả, muốn nói sang chuyện khác.

Lý thị cho là Tôn Thị hiểu lầm ý của mình, vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt nói: "Mẹ, đi học là phải tốn tiền, hơn nữa đi thi lộ phí càng phải thêm. Cho nên mới nghĩ muốn phòng ốc nhà nhị đệ làm mua bán nhỏ, cũng trừ chút tiền cho Lai Phúc."

Trong lòng Tôn Thị hi vọng nàng dâu của Đại Nhị nên dừng việc này lại, không cần dây dưa, không ngờ nàng cũng còn hăng hái, nhưng gùgù dù sao vẫn là cay xè, lời nói của Tôn Thị cũng nổi tiếp: "Cái này người phải cùng người nhà nhị đệ của người thương lượng mới phải!"

Nàng dâu của Đại Nhị cùng con dâu thứ hai hôm nay cũng không nên đắc tội, Tôn Thị không thể làm gì khác hơn là đá bóng sang chỗ khác.

Chu Mịch vốn đang gửi hy vọng vào trên người mẹ chồng, ngược lại không có trông cậy vào bà đem chuyện như vậy đây cho mình, nhưng là tối thiểu không nên để cho Lý thị ở lúc giao thừa nói chuyện này a.

Không ngờ cuối cùng mẹ chồng vẫn còn đá quả bóng đến chỗ nàng, cười khổ một cái, lòng Chu Mịch nói dựa vào người vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình. Nàng thê một mắt Triệu Trọng Sơn, trước khi Lý thị tìm đến nàng có hướng hấn đề cập tới một lần, Triệu Trọng Sơn chỉ nói tòa nhà là của người, chính người xử lý là đủ.

Thật ra thì từ lúc mới vừa rồi Lý thị nhắc tới chuyện như vậy, Triệu Trọng Sơn ở bên cạnh vẫn còn đang uống rượu trong lòng liền có chút không thoải mái, cũng không phải cảm thấy không nên cho Lý thị thuê, chẳng qua là cảm thấy đại quá niên đến rồi, tẩu nói chuyện như vậy làm gì.

Thấy Chu Mịch nhìn mình, biết nàng đây là hỏi thăm ý kiến chính mình, mặc dù không nhẫn tâm cự tuyệt đại ca ở bên cạnh, nhưng hấn vẫn cho Chu Mịch một ánh mắt khẳng định, ý là vô luận nàng làm cái gì, mình cũng ủng hộ.

Lấy được sự ủng hộ của Triệu Trọng Sơn, trong lòng Chu Mịch càng thêm nắm chắc phần thắng, cười hướng Lý thị nói: "Đại tẩu tử, chuyện như vậy ngày hôm trước ta đã nói với tẩu rồi, gian phòng kia mẹ ta đã quyết định cho ta rồi, món đồ để bà mở cửa hàng cũng đặt mua đủ, cuối cùng ta không thể cự tuyệt nàng, đây chính là mẹ ruột của ta."

Thật ra thì, Chu Mịch ngụ ý là so với mẹ ruột của ta, đại tẩu tử người cách quá xa, chuyện như vậy không cần thương lượng.

"Đệ muội, ta nghe nói người ở nơi đó nhưng có ba gian phòng sát đường, trừ một gian mẹ người muốn dùng kia ra,

không phải còn có hai gian sao?" Lý thị biết mình cũng là cầu người, trên mặt mang nụ cười nịnh hót.

"Đại tẩu tử, hai gian khác đã sớm cho người ta thuê rồi, cũng có ký khế ước, nếu chúng ta đổi ý bọn họ sẽ kiện chúng ta lên công đường." Chu Mạch hù dọa nàng nói.

Lý thị còn muốn cãi cọ, Triệu Bá Tuyền trong đầu vẫn đang buồn bực uống rượu chọt nâng ly rượu bỏ lên bàn, chỉ nghe bùm một tiếng, cả phòng đều yên lặng.

"Gần sang năm mới, người để tất cả mọi người yên tĩnh chút có được hay không!" Triệu Bá Tuyền đỏ mắt hung hăng nói với Lý thị. Nam nhân của Triệu gia lúc uống rượu sắc mặt đều đỏ lên, cho nên kết hợp với khuôn mặt như tấm vải đỏ, lúc này vẻ mặt của Triệu Bá Tuyền thật đúng là làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

Lý thị vốn đã há mồm lại ghen trở về, kể từ sau khi mang thai Lai Phúc, Triệu Bá Tuyền chưa từng nổi bão đối với nàng, bất quá chỉ một lần này cũng dọa được nàng.

Hơn nữa, mọi người trong phòng đều không hề thoải mái, giống như đều ở đây trách cứ Lý thị không chọn lựa thời điểm, Lý thị thấy vậy thế nhưng cũng không có tức giận, mà là cười cười nói: "Mọi người ăn cơm, ăn cơm." Sau đó cúi đầu gặm bánh bao.

Tôn Thị thấy thế vội vàng bảo mọi người dùng bữa, uống rượu uống rượu, muốn không khí khẩn trương nặng nề mới vừa rồi trở nên sôi nổi, hoàn hảo mấy tiểu cô nương cũng đều tương đối có tinh thần, vẫn hào hứng ăn cơm, hơn nữa Lai Phúc thỉnh thoảng cười một tiếng, giống như chuyện mới vừa rồi không có xảy ra.

Ăn cơm xong, Triệu Trọng Sơn trước tiên đưa Chu Mạch đang

mang thai cùng Đông Nhi đang ngủ gà ngủ gật về nhà, sau đó lại trở về Lão Viện gác đêm.

Thời gian náo nhiệt cũng trôi qua thật nhanh, cho tới trưa mừng một ở trong thôn đi khắp hang cùng ngõ hẻm chúc tết, buổi chiều thu thập một chút, sáng sớm ngày thứ hai phải đến nhà mẹ chúc tết.

Lúc gần sang tết Trần thị liền nghe Chu Mạch khuyên, không bán rau mầm nữa, trời giá rét đông lạnh không kiếm được tiền không nói, hàng xóm ăn tết cũng đều phải đưa một chút, cho nên hai mươi tám tháng chạp ngày đó bà liền đóng cửa việc làm ăn này.

Chu Bình ở đầu đường chờ bọn họ, xa xa liền phát tay với Triệu Trọng Sơn đang đánh xe ngựa.

Trần thị từ sáng sớm đã bận rộn ở trong phòng bếp, mời được một người cháu ở Tiên viện đến làm khách.

Buổi ăn trưa náo nhiệt vui mừng đương nhiên không cần phải nói, Triệu Trọng Sơn hét đánh xe ngựa đều không ổn, cuối cùng vào cuối tuần vẫn là mình ra trận, thường ngày nàng thấy Triệu Trọng Sơn đuổi khá hơn rồi, cũng học được nhiều, hơn nữa con ngựa già nhà mình rất là ngoan ngoãn.

Bởi vì hai thôn cách nhau không xa, cho nên khi bọn họ về đến nhà mặt trời mới vừa ngả sang hướng tây, cả nhà ba người bọn họ lại vội vàng đến Lão Viện, bởi vì hôm nay đại tỷ của Triệu Trọng Sơn Triệu Xuân Hoa cùng tiểu muội Triệu Thu Diệp cũng trở về nhà mẹ, giờ phút này bọn họ hẳn là chưa trở về.

Nói về đại tỷ của Triệu Trọng Sơn, Chu Mạch xuyên qua hơn nửa năm, trừ ở bữa tiệc của Triệu Lai Phúc gặp một lần, chỉ nhớ rõ sắc mặt không tốt lắm, luôn là vẻ trầm mặc. Lần đó

cũng không nhìn thấy nam nhân của nàng, chỉ một mình nàng mang theo bọc quần áo bắt kịp xe ngựa. Sau đó liền chưa từng thấy qua, chỉ biết là cách thôn Triệu khá xa, cho nên không có phương tiện về nhà mẹ đẻ, mà quy củ của nhà chồng cũng nhiều.

Lúc ấy sau khi Chu Mịch nghe Hứa thị nói còn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao quy củ ở nhà mẹ của đại tỷ còn nhiều hơn, đều là người làng quê có thể có quy củ gì, nhưng mà sau đó lại không hỏi kỹ.

Chờ một nhà ba người Chu Mịch đến Lão Viện, phát hiện không khí rất là không đúng. Nhà lão đại đã về nhà mẹ, bây giờ còn chưa trở lại, lão tam ở trong nhà bởi vì phải đãi khách cộng thêm Hứa thị mang thai nên hôm nay không về nhà mẹ đẻ.

Vào phòng, Triệu Đại Ngươi rất ít hút thuốc mặt trầm muộn đang hút thuốc lá, Tôn Thị cũng mặt ủ mày ê.

Mà Triệu Hà thúc gối ở một bên bộ mặt cũng bức bối, vợ chồng Triệu Thu Diệp bọn họ cũng xoa nắm tay.

Chỉ thấy được một mình Triệu Xuân Hoa khô gầy cùng một trai một gái ở sau lưng co rúm lại mà đứng, lúc Chu Mịch giống như thấy nàng đang thút thít, chỉ là thấy bọn họ tới vội vàng nhìn được, nâng đôi mắt dầm lệ mông lung lên miễn cưỡng cười chào hỏi cho bọn họ.

Triệu Trọng Sơn vốn thật cao hứng tới Lão Viện, muốn cùng tỷ muội đã lâu không gặp mặt ôn lại chuyện cũ, phát hiện tình cảnh như thế đầu tiên hẳn là sửng sốt.

Triệu Trọng Sơn trầm giọng hỏi: "Đại tỷ! Ngươi sao vậy? Có người khi dễ tỷ à?"

Chung quy là đệ đệ ruột của mình, cho dù mấy năm không gặp mặt, nghe được sự quan tâm thăm hỏi của hấn, Triệu Xuân Hoa mới vừa thu hồi nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Tôn thị ở bên cạnh cũng khóc theo, đau lòng cho con gái ruột của mình chịu nhiều cực khổ như vậy, vừa khóc vừa nói: "Đều tại ta, ban đầu lúc đính hôn cho người nếu kiên định chút, sẽ không để cho bà nội của người quy định sẵn cuộc hôn nhân uất ức này, làm hại người giờ phải chịu khổ. "

Người vì sĩ diện, nghe được trong lời nói của Tôn Thị oán trách mình vô dụng, Triệu Đại Ngưu đang rút điều thuốc ra chọt dừng lại, hắng giọng một cái, nhưng nhìn bộ dạng của con gái lớn, hấn cũng là một câu phản đối đều không nói ra được.

Rốt cuộc là thế nào? Triệu Trọng Sơn có chút nóng nảy, Triệu Xuân Hoa là lão đại trong nhà, so với Triệu Trọng Sơn lại lớn hơn bảy tám tuổi, có thể nói Triệu Trọng Sơn trên căn bản là do đại tỷ nuôi lớn, hôm nay nhìn đại tỷ kính yêu của mình chịu uất ức như thế, sao hấn có thể không nóng nảy chứ.

Chu Mạch thấy thế, hiểu rằng nếu muốn từ trong miệng Tôn Thị hoặc là Triệu Xuân Hoa biết ngọn nguồn câu chuyện là quá chậm, nhìn hai người càng khóc càng lợi hại, nàng kéo tay áo của Triệu Trọng Sơn, nói cho hấn biết đừng nóng vội, sau đó nghiêng đầu hỏi Triệu Hà thúc ở hiện trường coi như tương đối tỉnh táo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người Hoàng gia quá thiếu đạo đức rồi, thường ngày bắt đại tỷ làm việc đi sớm về tối không nói, Hoàng Cự Nhân còn cùng quả phụ trong thôn câu kết làm bậy, đại tỷ bị người trong thôn chế giễu không nói. Năm trước nói ra một câu đã bước sang năm mới rồi, bảo hấn thu liễm chút liên rước lấy một trận đánh tàn nhẫn của hấn, trên cánh tay đều là vết

xanh vết tím đầy! Triệu Hà thúc nói xong cuối cùng thế nhưng cũng có chút ghen ngào, vội vàng dừng lại nghiêng đầu dùng sức bức nước mắt về.

"Hoàng Cự Nhân thật không phải là người, đánh đại tỷ không nói. Đại niên mừng hai là ngày về nhà mẹ đẻ, đứa con rể như hấn cũng không về, rốt cuộc hấn có ý gì a?" Lòng Triệu Thu Diệp đầy cảm phẫn mắng.

Cái mắng này của nàng dẫn tới rất nhiều người trong phòng đồng tình, Tôn Thị, Triệu Hà thúc cũng gia nhập hàng ngũ mắng người, ngay cả Triệu Đại Ngưu vẫn luôn trầm mặc cũng không nhịn được mắng một câu, mặc dù Chu Mịch mới tới, nghe Triệu Hà thúc nói cũng rất là tức giận, cũng tham gia náo nhiệt theo, mắng tên đàn ông bạc tình đó mấy câu.

Triệu Trọng Sơn coi như là hiểu vì sao đại tỷ lại như vậy, hấn không có tham gia, mà là cúi đầu trầm tư chốc lát, đợi sau khi mọi người tâm tình lần lượt kích động bình tĩnh lại hấn mới chậm rãi mở miệng: "Đại tỷ, hôm nay tỷ không phải về, bọn nhỏ cũng không cần trở về. Ngày mai chúng ta xem Hoàng Cự Nhân có tới gọi các người hay không, nếu như hấn không đến, ngày mai bảo đại ca cùng Hà thúc chúng ta đi một chuyến tới nhà tỷ, ngược lại ta muốn xem hấn có gì để nói."

Kiếp trước Chu Mịch có một đệ đệ, đối với loại tỷ đệ tình thâm cảm thụ cũng tương đối rõ ràng, khi đó nếu ai khi dễ đệ đệ của mình, nàng đều có thể cầm cây côn đánh tới nhà người ta.

Cho nên đối với phản ứng của huynh muội Triệu gia hôm nay cũng rất dễ hiểu, Triệu Thu Diệp cũng là hét muốn đi theo, càng nhiều người thì lực lượng càng lớn.

Tiếp đó, người một nhà lại nói rất nhiều Triệu Xuân Hoa làm

trâu làm ngựa Hoàng gia như thế nào, càng nói càng tức và phần nộ, lại nói nếu như ngày mai người nọ tới thì nên giáo dục hần như thế nào, nếu như không đến từ nay trở đi nên xử lý nhà hần như thế nào.

Cuối cùng nhìn sắc trời không còn sớm mới về nhà của mình, Triệu Trọng Sơn để đại tỷ đi theo bọn họ đến nhà mình ở, cũng đúng, ba chỗ ở của Triệu gia cũng tương đối nhiều như phòng ốc trong nhà Triệu Trọng Sơn, để khách tới có chỗ ở. Hai nhà khác đều đầy đủ, gian nhà cũ phía tây cùng phía đông kể từ khi nhà lão Đại và lão Nhị cất lương thực cùng nông cụ vào, nhất thời cũng không có cách nào ở

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78

Edit: Nhan Như Song

Lúc Lý thị nói cho bà bà trên mặt chất đầy nụ cười, ngược lại ngênh hợp đại quá niên này.

Nhưng Chu Mạch nghe sắc mặt cũng không vui mừng, nàng vốn là bởi vì cơm ăn không ngon mà trong bụng kêu đấy.

Lý thị chính là một con Tiểu Cường đánh không chết a, trước vô luận trở mặt với mình như thế nào, qua một đoạn thời gian nàng luôn có thể hoặc vui vẻ ra mặt hoặc vênh váo tự đắc đến trước mặt mình nói chuyện. Không biết là nên bội phục da mặt của nàng dày, hay là nên bội phục sự rộng rãi của nàng đây.

Tôn Thị cũng đã sớm biết chuyện Chu Mạch ở trấn trên đặt mua nhà, nhưng nhìn nhi tử Triệu Trọng Sơn không nói gì, bà cũng không lên tiếng, trải qua chuyện lần trước Chu Mạch tới Lão Viện quậy một phát, trong lòng bà có chút sợ, con dâu thứ hai này càng ngày càng không dễ gây khó dễ, sau lại suy nghĩ hơn nửa năm này tới nay, bà dường như chưa từng gây khó dễ được nàng, lại nghĩ, ba con dâu đều không phải là đèn đã cạn dầu.

Càng nghĩ trong lòng Tôn Thị càng thấy thê thảm, nhìn con dâu nhà người ta thấy mẹ chồng cũng như chuột thấy mèo, chỉ có ba con dâu nhà mình ngoài mặt đối với mình một mực cung kính, sau lưng đều không nghe bà.

Chỉ là cũng may Tôn Thị là một người hiểu chuyện, hơn nữa trượng phu Triệu Đại Ngưu ở bên cạnh khuyên can, cuối cùng cũng nghĩ thông, không sợ mình thì cứ không sợ đi, dù

sao các con đều hiếu thuận, cũng chia nhà, để cho chính bọn họ sống cuộc sống của mình đi.

Đêm 30 hôm nay, mọi người thật vui mừng tụ tập cùng nhau ăn cơm, Tôn Thị cũng vui vẻ, đặc biệt là nhìn đại tôn tử trắng mập, hai cô con dâu còn lại bụng cũng ưỡn lên, bà lại càng cảm thấy hài lòng.

Mà lúc này đây, ánh mắt Lý thị thế nhưng không có đưa ra loại chuyện như vậy, trong lòng Tôn Thị có chút không thoải mái, cái người này không phải phá hư không khí sao.

Nhưng trên mặt bà không có chút biểu hiện nào, tiếp tục cười nói cho Lý thị: “Nhà Lão đại, người nói cực kỳ, tương lai Lai Phúc muốn đi học tham gia cuộc thi, không chừng Triệu gia ta tương lai còn có một Trạng Nguyên!” Tôn Thị cười ha hả, muốn nói sang chuyện khác.

Lý thị cho là Tôn Thị hiểu lầm ý của mình, vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt nói: “Mẹ, đi học là phải tốn tiền, hơn nữa đi thi lộ phí càng phải thêm. Cho nên mới nghĩ muốn phòng ốc nhà nhị đệ làm mua bán nhỏ, cũng trừ chút tiền cho Lai Phúc.”

Trong lòng Tôn Thị hi vọng nàng dâu của Đại Nhị nên dừng việc này lại, không cần dây dưa, không ngờ nàng cũng còn hăng hái, nhưng gừng dù sao vẫn là cay xè, lời nói của Tôn Thị cũng nổi tiếp: “Cái này người phải cùng người nhà nhị đệ của người thương lượng mới phải!”

Nàng dâu của Đại Nhị cùng con dâu thứ hai hôm nay cũng không nên đắc tội, Tôn Thị không thể làm gì khác hơn là đá bóng sang chỗ khác.

Chu Mạch vốn đang gửi hy vọng vào trên người mẹ chồng, ngược lại không có trông cậy vào bà đem chuyện như vậy

đẩy cho mình, nhưng là tối thiểu không nên để cho Lý thị ở lúc giao thừa nói chuyện này a.

Không ngờ cuối cùng mẹ chồng vẫn còn đá quả bóng đến chỗ nàng, cười khổ một cái, lòng Chu Mạch nói dựa vào người vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình. Nàng thê một mắt Triệu Trọng Sơn, trước khi Lý thị tìm đến nàng có hướng hấn đề cập tới một lần, Triệu Trọng Sơn chỉ nói tòa nhà là của người, chính người xử lý là đủ.

Thật ra thì từ lúc mới vừa rồi Lý thị nhắc tới chuyện như vậy, Triệu Trọng Sơn ở bên cạnh vẫn còn đang uống rượu trong lòng liền có chút không thoải mái, cũng không phải cảm thấy không nên cho Lý thị thuê, chẳng qua là cảm thấy đại quá niên đến rồi, tẩu nói chuyện như vậy làm gì.

Thấy Chu Mạch nhìn mình, biết nàng đây là hỏi thăm ý kiến chính mình, mặc dù không nhẫn tâm cự tuyệt đại ca ở bên cạnh, nhưng hấn vẫn cho Chu Mạch một ánh mắt khẳng định, ý là vô luận nàng làm cái gì, mình cũng ủng hộ.

Lấy được sự ủng hộ của Triệu Trọng Sơn, trong lòng Chu Mạch càng thêm nắm chắc phần thắng, cười hướng Lý thị nói: “Đại tẩu tử, chuyện như vậy ngày hôm trước ta đã nói với tẩu rồi, gian phòng kia mẹ ta đã quyết định cho ta rồi, món đồ để bà mở cửa hàng cũng đặt mua đủ, cuối cùng ta không thể cự tuyệt nàng, đây chính là mẹ ruột của ta.”

Thật ra thì, Chu Mạch ngụ ý là so với mẹ ruột của ta, đại tẩu tử người cách quá xa, chuyện như vậy không cần thương lượng.

“Đệ muội, ta nghe nói người ở nơi đó nhưng có ba gian phòng sát đường, trừ một gian mẹ người muốn dùng kia ra, không phải còn có hai gian sao?” Lý thị biết mình cũng là cầu người, trên mặt mang nụ cười nịnh hót.

"Đại tẩu tử, hai gian khác đã sớm cho người ta thuê rồi, cũng có ký kế ước, nếu chúng ta đổi ý bọn họ sẽ kiện chúng ta lên công đường." Chu Mịch hù dọa nàng nói.

Lý thị còn muốn cãi cọ, Triệu Bá Tuyên trong đầu vẫn đang buồn bực uống rượu chọt nâng ly rượu bỏ lên bàn, chỉ nghe bùm một tiếng, cả phòng đều yên lặng.

"Gần sang năm mới, người để tất cả mọi người yên tĩnh chút có được hay không!" Triệu Bá Tuyên đỏ mắt hung hăng nói với Lý thị. Nam nhân của Triệu gia lúc uống rượu sắc mặt đều đỏ lên, cho nên kết hợp với khuôn mặt như tấm vải đỏ, lúc này vẻ mặt của Triệu Bá Tuyên thật đúng là làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

Lý thị vốn đã há mồm lại ghen trở về, kể từ sau khi mang thai Lai Phúc, Triệu Bá Tuyên chưa từng nổi bão đối với nàng, bất quá chỉ một lần này cũng dọa được nàng.

Hơn nữa, mọi người trong phòng đều không hề thoải mái, giống như đều ở đây trách cứ Lý thị không chọn lựa thời điểm, Lý thị thấy vậy thế nhưng cũng không có tức giận, mà là cười cười nói: "Mọi người ăn cơm, ăn cơm." Sau đó cúi đầu gặm bánh bao.

Tôn Thị thấy thế vội vàng bảo mọi người dùng bữa, uống rượu uống rượu, muốn không khí khẩn trương nặng nề mới vừa rồi trở nên sôi nổi, hoàn hảo mấy tiểu cô nương cũng đều tương đối có tinh thần, vẫn hào hứng ăn cơm, hơn nữa Lai Phúc thỉnh thoảng cười một tiếng, giống như chuyện mới vừa rồi không có xảy ra.

Ăn cơm xong, Triệu Trọng Sơn trước tiên đưa Chu Mịch đang mang thai cùng Đông Nhi đang ngủ gà ngủ gật về nhà, sau đó lại trở về Lão Viện gác đêm.

Thời gian náo nhiệt cũng trôi qua thật nhanh, cho tới trưa mừng một ở trong thôn đi khắp hang cùng ngõ hẻm chúc tết, buổi chiều thu thập một chút, sáng sớm ngày thứ hai phải đến nhà mẹ chúc tết.

Lúc gần sang tết Trần thị liền nghe Chu Mạch khuyên, không bán rau mầm nữa, trời giá rét đông lạnh không kiếm được tiền không nói, hàng xóm ăn tết cũng đều phải đưa một chút, cho nên hai mươi tám tháng chạp ngày đó bà liền đóng cửa việc làm ăn này.

Chu Bình ở đầu đường chờ bọn họ, xa xa liền phát tay với Triệu Trọng Sơn đang đánh xe ngựa.

Trần thị từ sáng sớm đã bận rộn ở trong phòng bếp, mời được một người cháu ở Tiên viện đến làm khách.

Buổi ăn trưa náo nhiệt vui mừng đương nhiên không cần phải nói, Triệu Trọng Sơn hét đánh xe ngựa đều không ổn, cuối cùng vào cuối tuần vẫn là mình ra trận, thường ngày nàng thấy Triệu Trọng Sơn đuổi khá hơn rồi, cũng học được nhiều, hơn nữa con ngựa già nhà mình rất là ngoan ngoãn.

Bởi vì hai thôn cách nhau không xa, cho nên khi bọn họ về đến nhà mặt trời mới vừa ngả sang hướng tây, cả nhà ba người bọn họ lại vội vàng đến Lão Viện, bởi vì hôm nay đại tỷ của Triệu Trọng Sơn Triệu Xuân Hoa cùng tiểu muội Triệu Thu Diệp cũng trở về nhà mẹ, giờ phút này bọn họ hẳn là chưa trở về.

Nói về đại tỷ của Triệu Trọng Sơn, Chu Mạch xuyên qua hơn nửa năm, trừ ở bữa tiệc của Triệu Lai Phúc gặp một lần, chỉ nhớ rõ sắc mặt không tốt lắm, luôn là vẻ trầm mặc. Lần đó cũng không nhìn thấy nam nhân của nàng, chỉ một mình nàng mang theo bọc quần áo bắt kịp xe ngựa. Sau đó liền

chưa từng thấy qua, chỉ biết là cách thôn Triệu khá xa, cho nên không có phương tiện về nhà mẹ đẻ, mà quy củ của nhà chồng cũng nhiều.

Lúc ấy sau khi Chu Mịch nghe Hứa thị nói còn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao quy củ ở nhà mẹ của đại tỷ còn nhiều hơn, đều là người làng quê có thể có quy củ gì, nhưng mà sau đó lại không hỏi kỹ.

Chờ một nhà ba người Chu Mịch đến Lão Viện, phát hiện không khí rất là không đúng. Nhà lão đại đã về nhà mẹ, bây giờ còn chưa trở lại, lão tam ở trong nhà bởi vì phải đãi khách cộng thêm Hứa thị mang thai nên hôm nay không về nhà mẹ đẻ.

Vào phòng, Triệu Đại Ngươi rất ít hút thuốc mặt trầm muộn đang hút thuốc lá, Tôn Thị cũng mặt ủ mày ê.

Mà Triệu Hà thúc gối ở một bên bộ mặt cũng bức bối, vợ chồng Triệu Thu Diệp bọn họ cũng xoa nắm tay.

Chỉ thấy được một mình Triệu Xuân Hoa khô gầy cùng một trai một gái ở sau lưng co rúm lại mà đứng, lúc Chu Mịch giống như thấy nàng đang thút thít, chỉ là thấy bọn họ tới vội vàng nhìn được, nâng đôi mắt dầm lệ mông lung lên miễn cưỡng cười chào hỏi cho bọn họ.

Triệu Trọng Sơn vốn thật cao hứng tới Lão Viện, muốn cùng tỷ muội đã lâu không gặp mặt ôn lại chuyện cũ, phát hiện tình cảnh như thế đầu tiên hẳn là sửng sốt.

Triệu Trọng Sơn trầm giọng hỏi: “Đại tỷ! Ngươi sao vậy? Có người khi dễ tỷ à?”

Chung quy là đệ đệ ruột của mình, cho dù mấy năm không gặp mặt, nghe được sự quan tâm thăm hỏi của hẳn, Triệu

Xuân Hoa mới vừa thu hồi nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Tôn thị ở bên cạnh cũng khóc theo, đau lòng cho con gái ruột của mình chịu nhiều cực khổ như vậy, vừa khóc vừa nói: “Đều tại ta, ban đầu lúc đính hôn cho người nếu kiên định chút, sẽ không để cho bà nội của người quy định sẵn cuộc hôn nhân uất ức này, làm hại người giờ phải chịu khổ. “

Người vì sĩ diện, nghe được trong lời nói của Tôn Thị oán trách mình vô dụng, Triệu Đại Ngưu đang rút điều thuốc ra chọt dừng lại, hắng giọng một cái, nhưng nhìn bộ dạng của con gái lớn, hắn cũng là một câu phản đối đều không nói ra được.

Rốt cuộc là thế nào? Triệu Trọng Sơn có chút nóng nảy, Triệu Xuân Hoa là lão đại trong nhà, so với Triệu Trọng Sơn lại lớn hơn bảy tám tuổi, có thể nói Triệu Trọng Sơn trên căn bản là do đại tỷ nuôi lớn, hôm nay nhìn đại tỷ kính yêu của mình chịu uất ức như thế, sao hắn có thể không nóng nảy chứ.

Chu Mạch thấy thế, hiểu rằng nếu muốn từ trong miệng Tôn Thị hoặc là Triệu Xuân Hoa biết ngọn nguồn câu chuyện là quá chậm, nhìn hai người càng khóc càng lợi hại, nàng kéo tay áo của Triệu Trọng Sơn, nói cho hắn biết đừng nóng vội, sau đó nghiêng đầu hỏi Triệu Hà thúc ở hiện trường coi như tương đối tỉnh táo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người Hoàng gia quá thiếu đạo đức rồi, thường ngày bắt đại tỷ làm việc đi sớm về tối không nói, Hoàng Cự Nhân còn cùng quả phụ trong thôn câu kết làm bậy, đại tỷ bị người trong thôn chế giễu không nói. Năm trước nói ra một câu đã bước sang năm mới rồi, bảo hắn thu liễm chút liên rước lấy một trận đánh tàn nhẫn của hắn, trên cánh tay đều là vết xanh vết tím đấy! Triệu Hà thúc nói xong cuối cùng thế nhưng cũng có chút ghen ngào, vội vàng dừng lại nghiêng

đầu dùng sức bức nước mắt về.

”Hoàng Cự Nhân thật không phải là người, đánh đại tỷ không nói. Đại niên mừng hai là ngày về nhà mẹ đẻ, đứa con rể như hấn cũng không về, rốt cuộc hấn có ý gì a?” Lòng Triệu Thu Diệp đầy cảm phần mắng.

Cái mắng này của nàng dẫn tới rất nhiều người trong phòng đồng tình, Tôn Thị, Triệu Hà thúc cũng gia nhập hàng ngũ mắng người, ngay cả Triệu Đại Ngưu vẫn luôn trầm mặc cũng không nhịn được mắng một câu, mặc dù Chu Mịch mới tới, nghe Triệu Hà thúc nói cũng rất là tức giận, cũng tham gia náo nhiệt theo, mắng tên đàn ông bạc tình đó mấy câu.

Triệu Trọng Sơn coi như là hiểu vì sao đại tỷ lại như vậy, hấn không có tham gia, mà là cúi đầu trầm tư chốc lát, đợi sau khi mọi người tâm tình lần lượt kích động bình tĩnh lại hấn mới chậm rãi mở miệng: “Đại tỷ, hôm nay tỷ không phải về, bọn nhỏ cũng không cần trở về. Ngày mai chúng ta xem Hoàng Cự Nhân có tới gọi các người hay không, nếu như hấn không đến, ngày mai bảo đại ca cùng Hà thúc chúng ta đi một chuyến tới nhà tỷ, ngược lại ta muốn xem hấn có gì để nói.”

Kiếp trước Chu Mịch có một đệ đệ, đối với loại tỷ đệ tình thâm cảm thụ cũng tương đối rõ ràng, khi đó nếu ai khi dễ đệ đệ của mình, nàng đều có thể cầm cây côn đánh tới nhà người ta.

Cho nên đối với phản ứng của huynh muội Triệu gia hôm nay cũng rất dễ hiểu, Triệu Thu Diệp cũng la hét muốn đi theo, càng nhiều người thì lực lượng càng lớn.

Tiếp đó, người một nhà lại nói rất nhiều Triệu Xuân Hoa làm trâu làm ngựa Hoàng gia như thế nào, càng nói càng tức và phẫn nộ, lại nói nếu như ngày mai người nọ tới thì nên giáo

dục hấn như thế nào, nếu như không đến từ nay trở đi nên xử lý nhà hấn như thế nào.

Cuối cùng nhìn sắc trời không còn sớm mới về nhà của mình, Triệu Trọng Sơn để đại tỷ đi theo bọn họ đến nhà mình ở, cũng đúng, ba chỗ ở của Triệu gia cũng tương đối nhiều như phòng ốc trong nhà Triệu Trọng Sơn, để khách tới có chỗ ở. Hai nhà khác đều đầy đủ, gian nhà cũ phía tây cùng phía đông kể từ khi nhà lão Đại và lão Nhị cất lương thực cùng nông cụ vào, nhất thời cũng không có cách nào ở

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Thấy mọi người đều đi hết, chỉ còn lại Lý thị, cũng là người trong nhà, nên Chu Mạch nói cho Triệu Xuân Hoa nghe kiến giải của mình.

Lần này, nàng không có trực tiếp khuyên nàng hòa ly, mà là nói lời thắm thía khuyên nàng vì hai đứa bé mà suy tính: “Đại tỷ, ngày mai mặc kệ đối mặt người Hoàng gia có thái độ gì, tỷ đều phải lấy Cửu Tử và Tiểu Lan làm đầu mà suy tính. Bất kể có quyết định gì, cũng không thể lại oan uổng hai đứa bé này. Hai đứa nó đã đủ đáng thương rồi.”

“Đệ muội, ta cũng biết rõ hai đứa bé đi theo ta chịu khổ, nhưng cuối cùng ta không thể để cho bọn nó không có cha được. Hơn nữa tương lai gả con gái, cưới vợ con trai một mình ta lo liệu không xuể.” Triệu Xuân Hoa buồn buồn nói.

Chu Mạch nghe, trong lòng có chút tức giận, chỉ là ngoài miệng vẫn nói: “Đại tỷ, trước ta nói không phải đâu, ngộ nhờ tỷ phải từ Hoàng gia trở lại, ba đệ đệ của tỷ có thể trợ mắt nhìn đại tỷ của mình và cháu ngoại chịu khổ hay sao?”

Chu Mạch nói xong những lời này, Triệu Xuân Hoa còn chưa có bày tỏ lòng biết ơn hoặc là bất kỳ ý kiến gì khác, Lý thị bên cạnh liền mặc kệ, nàng ta tỏ vẻ tức giận phản đối nói: “Đệ muội, người nói không đúng rồi, nhà ta chỉ có vài mẫu, dựa vào trời ăn cơm, cũng chỉ đủ nuôi sống một nhà bốn người, nhiều hơn nữa thì tất cả mọi người phải bị đói. Chỉ có đệ muội người là có bản lĩnh, ở trấn trên cũng có căn phòng, vạn nhất nếu đại tỷ bị hưu trở lại, ta thấy nhà lão Nhị có thêm ba miệng ăn cũng không thành vấn đề.”

Chu Mạch nghe lời của nàng thì nổi giận, không phải bởi vì

Lý thị nói để cho mình nuôi ba mẹ con Triệu Xuân Hoa, mà là nghe được đại tỷ bị hưu trở lại. Mà Triệu Xuân Hoa nghe được Lý thị lời nói, nước mắt lại đầy tràn trong hốc mắt.

“Đại tẩu, người nói câu này không đúng rồi, chúng ta ngày hôm nay là tới khuyên đại tỷ, làm sao người lại nói ra chuyện bị hưu, đại tỷ cũng không có phạm lỗi gì.” Chu Mịch vừa nói vừa nháy mắt cho Lý thị, ý là người không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, đừng đâm vào nỗi đau trong lòng đại tỷ nữa. Thật là cái khó bó cái khôn mà, bị thương!

Tiếc rằng, cho dù Chu Mịch nháy mắt, Lý thị cũng không để ý tới ý tứ của nàng, vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Đệ muội, cũng là người trước nói ngộ nhờ đại tỷ trở về Triệu gia, nếu là trở lại ..., cũng không phải là ta nói trước. Cùng lắm thì, nếu ba mẹ con bọn họ trở về Triệu gia, phòng lớn chúng ta cũng không xuất ra cái gì.”

Chu Mịch nghe xong thật muốn vả miệng mình, lại muốn nổi đóa đuổi Lý thị ra khỏi nhà, Triệu Xuân Hoa bên cạnh lên tiếng: “Đại đệ muội, người yên tâm, ba mẹ con chúng ta cho dù là đói chết cũng sẽ không xin một hột cơm nào của người và Bá Tuyền!” Nói rất có khí tiết.

Thấy đại tỷ tức giận, Lý thị cũng không tiện lẩm lời nữa, chỉ đành phải hậm hực ôm Lai Phúc trở về nhà mình.

Thấy Lý thị rời đi, Chu Mịch xin lỗi Triệu Xuân Hoa nói: “Đại tỷ, là ta không tốt, vô duyên vô cớ nói những lời không đâu, tỷ coi như ta cái gì cũng chưa nói. Quyết định thế nào tỷ tự mình nghĩ rồi làm là được, chớ để người khác ảnh hưởng.”

“Không có chuyện gì, đệ muội, ta biết rõ người cũng vì yêu thương hai đứa bé của ta, ngày mai trở về ngộ nhờ ta có chuyện gì về sau hai đứa bé này liền trông cậy vào người mợ này rồi. Người là người thiện tâm, cũng là có chủ ý, để

cho bọn họ đi theo người ta cũng yên tâm.” Triệu Xuân Hoa không còn nhu nhược đau khổ như trước nữa, mà là gương mặt hiên ngang凛冽.

Nét mặt của nàng như vậy ngược lại hù dọa Chu Mạch, vội vàng khuyên nhủ: “Đại tỷ! Người cũng đừng làm gì việc ngốc à, suy nghĩ một chút cho hai đứa bé, chỉ có đi theo mẹ ruột mới sống tốt. Lại nói, vì người không có lương tâm mà làm chuyện điên rồ thì không đáng đâu!”

Triệu Xuân Hoa gật đầu một cái, an ủi Chu Mạch nói: “Đệ muội, người yên tâm, trong lòng ta biết được, chỉ vừa rồi người kia nói chuyện nên mới nhắc tới.”

Chu Mạch nghe xong vẫn không an tâm, phân tích cho nàng một chút tình thế, đơn giản là muốn truyền cho nàng một quan niệm: không có nam nhân, còn có con trai con gái, một nữ nhân cũng có thể trôi qua rất tốt. Nàng còn vắt hết óc kể cho Triệu Xuân Hoa chuyện xưa về những người phụ nữ tự mình cố gắng vươn lên.

Cũng không biết cuối cùng Triệu Xuân Hoa có nghe lọt hay không, chỉ thấy vẻ mặt của nàng từ từ khôi phục, Chu Mạch mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là buổi tối cố ý dặn dò Triệu Trọng Sơn ngày mai đi Hoàng gia nhất định phải trông chừng đại tỷ, đừng để cho nàng hành động nông nổi, vẻ mặt Triệu Trọng Sơn lo lắng gật đầu.

Mùng bốn tết, thanh niên trai tráng Triệu gia, thân thích dù không đi thì sáng sớm cũng tụ tập tại nhà cũ, tổng cộng hơn hai mươi người. Ngồi chật ních một chiếc xe ngựa và một chiếc xe lừa còn có

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Chu Mịch về đến nhà vẫn luôn đợi cho đến khi ăn xong cơm tối, đưa ba đứa hài tử lên giường mới nghe được có tiếng bước chân trong sân, vội vàng khoác y phục đi xem. Thấy vẻ mặt mệt mỏi của Triệu Trọng Sơn dắt Triệu Xuân Hoa đang thất hồn lạc phách trở lại.

Nàng vội vàng tiến lên hỏi hai người ăn cơm chưa, nhận được câu trả lời chưa ăn lại đi phòng bếp bận rộn. Triệu Trọng Sơn ngăn cản, nói để tự bọn họ làm, trời đang rất lạnh kêu Chu Mịch nhanh vào nhà ngủ.

Triệu Xuân Hoa cũng kiên trì như vậy, vì vậy Chu Mịch cũng kệ bọn họ trở về phòng nằm. Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh còn giống như nghe được tiếng Lý thị đang khóc giống như kêu rên, nhưng thật sự nàng quá mệt mỏi, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngay cả Triệu Trọng Sơn lên giường lúc nào cũng không biết.

Sáng sớm mừng năm, Chu Mịch mới nhớ tới hỏi Triệu Trọng Sơn cuối cùng chuyện xử lý như thế nào. Thì ra Triệu Trọng Sơn bọn về trễ như vậy là vì người Hoàng gia tức giận muốn hòa ly.

Thì ra là một mẫu ruộng tốt của hồi môn của Triệu Xuân Hoa bị người Hoàng gia giữ lại, mới đồng ý không đi huyện nha kiện bọn họ.

“Vậy có giữ lại chứng cứ gì không? Đừng để đến lúc đó người Hoàng gia không giữ lời!” Chu Mịch cau mày hỏi.

“Ừ, để cho người Hoàng gia ký tên đồng ý không đi tố cáo nữa, cũng thỉnh lý chính của bọn họ bảo đảm, chỉ là kín đáo

đưa cho lý chính đó mấy lượng bạc.” Triệu Trọng Sơn an ủi nàng nói.

Chẳng qua sau khi Triệu Trọng Sơn nói xong liền nhìn chăm chăm Chu Mịch, bộ dáng muốn nói lại thôi, biết hẳn ngại mở miệng nói với mình, Chu Mịch liền cho hắn một ánh mắt, còn mình đi trước vào trong phòng. Dù sao phòng chính còn có mấy đứa bé ở đây, không muốn lại nói lời gì làm tổn thương tâm hồn trẻ thơ của bọn nhỏ.

“Nói đi, chuyện gì để cho ngươi bối rối như vậy?” Chu Mịch nhìn chăm chăm Triệu Trọng Sơn theo sát sau lưng mình vào phòng cười hỏi.

“Tiểu Mịch, nàng là người thông tình đạt lý. Nàng xem hôm nay đại tỷ rời khỏi Hoàng gia, ngay cả Triệu gia cũng không đi, với tính tình của đại tỷ, cả đời này cũng sẽ không gả lần nữa. Theo lý thuyết có cha mẹ ở đây, ta không nên bận tâm chuyện của đại tỷ, nhưng nàng cũng thấy đấy, cha mẹ đều là nông dân an phận, hiện giờ cũng không có bao nhiêu ruộng đất, chỉ có thể dựa vào ba huynh đệ chúng ta nuôi. Tình huống hôm nay của đại tỷ, là cần mấy huynh đệ chúng ta cùng nhau giúp một tay, mà tình huống nhà đại ca và tam đệ nàng cũng biết. Cha bảo hôm nay sau khi ăn xong cơm trưa thì tất cả mọi người đi nhà cũ một chuyến, đến lúc đó nếu như hắn nói để cho chị thứ hai chúng ta chịu trách nhiệm nhiều hơn. . . . .” Triệu Trọng Sơn nói đến chỗ này liền dừng lại, ánh mắt hỏi thăm nhìn Chu Mịch.

Đây là lần đầu tiên Chu Mịch thấy Triệu Trọng Sơn nói nhiều lời như thế, nàng vẫn không cắt đứt lời hắn, chỉ lẳng lẳng lắng nghe .

Chu Mịch nghe được trong lòng hắn đau lòng đối với đại tỷ, cùng với suy nghĩ muốn giúp đỡ, hơn nữa nhìn ánh mắt của hắn rất rõ ràng bày tỏ tin tưởng đối với mình, cảm giác mình

sẽ không cự tuyệt.

Dịu dàng nở nụ cười, Chu Mịch chậm rãi nói: “Trọng Sơn, chuyện này chàng làm chủ là được, chàng quyết định thế nào ta đều ủng hộ. Giúp đại tử là chuyện chúng ta là phải làm, nhưng là giúp khẩn cấp không giúp nghèo, nếu như xế chiều hôm nay đại tẩu lại thừa dịp cháy nhà hôi của, ta là tuyệt đối không đồng ý.”

Nàng nói câu nói sau cùng lại lộ ra kiên quyết, đối với bất luận yêu cầu nào của đại tẩu, Chu Mịch quyết định đều không để ý tới, muốn trách thì trách, ta chính là vất vả ra nước.

Triệu Trọng Sơn thấy thái độ của nàng như thế, cười khổ một cái nói: “Yên tâm, hôm nay đại tẩu tuyệt đối sẽ yên tĩnh, tối hôm qua nàng không nghe thấy sát vách truyền tới tiếng khóc của nàng ta sao?”

Vừa nghe đến Lý thị khóc, vậy nhất định là bị uất ức à, hai mắt Chu Mịch tỏa sáng hỏi Triệu Trọng Sơn chuyện gì xảy ra.

Nét mặt Triệu Trọng Sơn rõ ràng khác hẳn vẻ hả hê của Chu Mịch, cau mày nói: “Tối hôm qua ta và đại tử mới vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn ít thứ, liền nghe được sát vách truyền đến đại tẩu khóc rống, liền vội vàng đi xem, thấy đại ca lại đang đánh đại tẩu.”

Chu Mịch nghe trượng phu nói như thế, trong đầu tưởng tượng hình dạng của đại tẩu lúc nào ở trước mặt mình cũng vênh váo tự đắc lại co rúm lại đáng thương. Nàng không có không đành lòng, mà còn có một chút hả giận, xem ra nàng thật không phải người tốt lành gì.

Nhưng mà vẫn hỏi Triệu Trọng Sơn vì sao đại ca lại đánh đại

tẩu, kết quả là bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Hết tháng giêng, thời gian Chu Mịch mang thai cũng tiến vào tháng thứ ba, vốn chuẩn bị nghênh phản ứng đời non lấp biển khi mới mang thai, nhưng không ngờ nàng chờ đợi mỗi mòn, lại không có gì cả.

Lại không thấy nôn nghén ới chết đi sống lại như trong tưởng tượng, cũng không có các loại không đói bụng và lười biếng buồn ngủ trong truyền thuyết. Thỉnh thoảng Chu Mịch chỉ cảm thấy trướng bụng, cũng không có phản ứng khác, xem ra đứa trẻ trong bụng là một đứa bé ngoan đau lòng mẹ mình.

Chu Mịch thấy thân thể mình hoàn toàn khỏe mạnh, liền trưng cầu ý kiến Triệu Trọng Sơn đồng ý cho nàng và Trần thị cùng nhau mở quán cơm ở trấn trên.

Vừa vặn, năm trước Trần thị ngưng chuyện làm ăn mâm đậu của mình, bây giờ mâm đậu đã không có lời rồi.

Mà Chu Bình qua sinh nhật mười bốn tuổi cũng định xuống hôn sự, là một nữ hài tử diện mạo đáng yêu tính khí dịu ngoan ở thôn bên cạnh. Cha mẹ đều là nông dân thành thật, tình huống trong nhà cũng giống nhà Chu Mịch, cũng có hai đứa bé, một nam một nữ, chẳng qua nữ hài có một ca ca.

Mặc dù đối với Trần thị mà nói, vô luận là tiền cưới hay là lễ hỏi, đã hoàn toàn không có vấn đề. Chỉ là không thể tiếp tục nhàn rỗi, nàng nghe khuê nữ của mình đề nghị ở trên trấn muốn mở một quán cơm, không nói hai lời liền gia nhập vào.

Đúng lúc cũng gọi lên một lòng muốn giúp chuyện Triệu Xuân Hoa của Chu Mịch. Bởi vì con trai Cầu Tử của mình

vẫn luôn ở, ăn, mặc, đi lại đều là Chu Mịch quan tâm, cho nên Triệu Xuân Hoa luôn có chút bần khoản, hơn nữa con gái của mình cũng thường bởi vì ở chơi cùng Đông Nhi rồi chen chúc ngủ lại.

Hôm nay thấy Chu Mịch có việc cần, Triệu Xuân Hoa cũng xung phong nhận việc, gánh vác trách nhiệm nhóm lửa. Chỉ cần khai trương quán ăn, vào ngày không có chợ phiên còn có thể trở về trong thôn, nhưng nếu có chợ phiên, vậy thì hai ngày cũng chỉ có thể ăn ở trấn trên. Thường ngày chỉ cần một mình Trần thị coi chừng là được. Chu Mịch và Trần thị thương lượng xong chuyện phân chia tiền bạc, Trần thị và Chu Bình tổng cộng lấy bốn phần, Chu Mịch bỏ ra chỗ ở và phòng ốc cũng lấy bốn phần, còn dư lại hai phần lời cho Triệu Xuân Hoa, dù sao nàng cũng có con trai con gái cần nuôi.

Ban đầu Triệu Xuân Hoa từ chối không lấy, nhưng không chịu nổi Chu Mịch đeo bám dai dẳng, cuối cùng Triệu Đại Ngưu ra lệnh mới gật đầu đồng ý.

Vừa vặn phía sau tòa nhà kia còn có năm gian phòng trống, hoàn toàn có thể an bài chỗ ở cho bọn họ, Chu Bình và Trần thị đã dời vào ở rồi. Chỉ nói thời điểm ngày mùa thì trở lại trong thôn cày cấy.

Vì vậy qua ngày hai tháng hai Long Sĩ Đầu, cả nhà liền bận rộn, mà Chu Mịch bị Triệu Trọng Sơn ra lệnh cấm, chỉ cho ra lệnh chỉ huy, không cho phép tự mình làm việc.

Mà trong khoảng thời gian này, Triệu Trọng Sơn cũng không có nhàn rỗi, đầu tiên là làm cho Cầu Tử cái giường mới, lại dạy hần giường cung bắn tên, vì đang lúc hần đang tiếc nuôi không có người để dạy. Còn vào núi đi săn mấy lần, mỗi lần thu hoạch cũng không nhỏ, chỉ là về sau Chu Mịch nhìn bầu trời trở nên âm áp, sợ tất cả động vật ngủ đông đi ra kiếm

ăn, không để cho Triệu Trọng Sơn vào núi nữa, chờ qua mùa xuân lại đi săn thú cũng không muộn.

Chu Mạch liền toàn thân toàn vùi đầu vào cửa hàng nhà mình ở trấn trên, sau đó nhận được hai lần bạc từ chỗ Tào chưởng quỹ, nàng lại động tâm tư mua tòa nhà, lần này lấy danh nghĩa Triệu Trọng Sơn mua

Bạn đang đọc truyện *Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Table of Contents

[Giới thiệu Đại Nam Tử - Tiểu Nàng Dâu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 78](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)